

Giới thiệu Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y

Thể loại: Chủng điền, không gian văn, nữ phúc hắc, nam thâm tình, sủng đầy, sắc ít.

Converter: Phiêu Vũ

Edit: Thiên Âm

Độ dài: 396 chương + 2 chương phiên ngoại.

Đời trước, thân bất do kỷ nên cuộc sống không được theo ý muốn của mình. Nàng thề rằng, nếu như được sống lại thì nhất định sẽ để cuộc sống của mình tự do tự tại.

Ông trời đã không phụ nàng, vậy thì nàng nhất định không uổng phí lòng hảo tâm của ông trời.

Nàng muốn có cuộc sống đầy thú vị, nàng sẽ học làm nông dân, làm thầy lang cũng được.

Thác nước cũng không kém nhiều lắm, muốn vài mẫu ruộng,ách, ruộng thuốc cũng không phải ruộng sao?

Cuộc sống như mới thú vị, nàng tuyệt đối không đổi với những thứ khác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 0-1: Giới thiệu 1

Nửa đêm, hai tiếng nổ thật lớn, bất kể là đang ngủ, đang xem TV hay là đang chơi máy tính, không hẹn đều rời khỏi chỗ của mình, kéo cửa ra xem nơi phát ra tiếng động đó.

Người có đầu óc đều biết tiếng động này khẳng định không phải là pháo hoa, hơn nữa ở trong thành phố nếu không phải là dịp đặc biệt tuyệt đối không phép bắn pháo hoa, như vậy chỉ có một khả năng...Ổ chỗ nào đó bị đánh bom, động tĩnh lớn như vậy, không biết đã có bao nhiêu người chết. Nhưng cũng đâu có liên quan đến mình, thôi đi về phòng ngủ.

Ở trong bóng đêm lạnh lẽo đó, tiếng xe cảnh sát vang lên liên hồi, nhìn đoạn đường đầy đất đá, mái nhà bị phá hủy, mấy cảnh sát này không khỏi cảm thán, may mắn là vùng bị tàn phá này thuộc sở nghiên cứu đặc biệt, không biết có phải là dự đoán sẽ xảy ra chuyện này hay không mà cả vùng này đều là đất trống bao quanh, nếu xây mấy khu thương xá, khu dân cư thì không biết phải bao nhiêu người nữa bỏ mạng.

“Nhanh bao vây khu này lại, phối hợp với đội phòng chống chữa cháy, tạm thời còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chờ mệnh lệnh của cấp trên.” Giang đội trưởng mặt không biểu tình ra lệnh, vụ nổ lớn như vậy, ông đang ngủ say cũng bị tiếng động vực dậy, hướng chỉ nơi này là vùng đặc thù.

Mỗi quốc gia luôn che giấu không biết bao nhiêu chuyện hay vật đặc biệt, mà sở nghiên cứu này thuộc về vùng đặc thù của quốc gia, chuyên nghiên cứu những sự vật hiện tượng mà khoa học chưa giải thích được, là người, là chuyện, là vật đều là đề tài để nghiên cứu.

Bên ngoài nhìn vào cũng chỉ nghĩ đây là sở nghiên cứu bình thường, tòa nhà trong này đã qua mấy thập niên, phòng ốc không có gì đặc biệt, nhưng chỉ có những người trong cuộc mới biết bên trong tòa nhà này có bao nhiêu thứ không thể tưởng được, đi sâu vào bên trong, đều có thể tùy tiện nhìn thấy những thứ vũ khí tiên tiến của quốc gia. Sở nghiên cứu xây đã nhiều năm như vậy, không phải ai2 không có ai xông vào, nhưng từ trước đến nay mỗi khi bước vào đây đều ‘sống không thấy người, chết không thấy xác’.

Vụ nổ lần này nghĩ như thế nào cũng thấy không được bình thường, quốc gia đối với sở nghiên cứu này luôn dốc tiền vào đây mà không một chút suy nghĩ, nhân viên làm việc bên trong đều là người trung thành với đất nước không ai sánh được, cho dù không trung thành cũng không được rời đi, bởi vì người nhà và kinh tế của gia đình đều bị quản thúc, nếu có hành động khác, lập tức bị bắt lại.

Còn nữa sau khi bắt lại cũng không chỉ đơn giản là giam lỏng không đâu.

Nhưng rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Giang đội trưởng bất động thanh sắc, trong lòng thầm cân nhắc, nói thật, cảnh cục có bị đánh bom ông cũng không có ngạc nhiên như vậy, chính là do nơi này không phải tầm thường mà thôi.

Điện thoại vang lên, vừa lấy ra đã thấy số của cấp trên gọi tới, nhanh nhảu phím nghe, “Ta là Giang Tân Vũ.”

“Tiểu Giang, mau thu đội lại, việc này không nằm trong phạm vi xử lý của chúng ta, sẽ có đội khác đến tiếp nhận.” Dứt khoát phân phó xong, đầu bên

kia lập tức tắt máy.

Giang Tân Vũ nhủ mày, cấp trên vội vàng tắt máy như vậy, hơn nửa đêm, không biết có phải hợp khản cấp không, xem ra chuyện này lớn rồi.

“Thu đội.”

Đội phòng cháy chữa cháy bên kia khẳng định cũng nhận được lệnh, lập tức cùng cảnh sát rút lui, khói bụi bay lên rồi hạ xuống, ngoại trừ tiếng sụp đổ của mấy bức tường đá ra, không còn tiếng của một sinh mệnh nào cả.

Tịch Tĩnh Nhi không biết cảm giác hiện tại ra sao, cô không phải đã chết rồi sao? Vụ nổ lớn như vậy, cô sao còn có cảm giác? Nhìn xung quanh, chỉ còn một vùng hoang vu, còn có sương mù, ngoại trừ cách bên người hai thước, xa hơn nữa cũng không nhìn rõ cái gì hết.

Ngồi xuống nhìn lại bản thân, đối với thân thể trong suốt của mình không nói gì, cô đây là lạc vào không gian khác sao? Linh hồn thì ở đây nhưng thể xác không phải bị vụ nổ kia làm cho tan nát hay sao? Sẽ không có chuyện xuyên qua cầu huyết gì đó chứ? Mà không đúng, tại sao ở đây lại không có người mà chỉ có sương mù mà thôi, đây là...cung trăng?

Tự hỏi tự trả lời một hồi lâu, Tịch Tĩnh Nhi mờ mịt đứng tại một chỗ..Không, là bay lên, tính toán thăm dò cái nơi quỷ quái này một chút, thể nhưng bay một vòng lớn rồi hạ xuống, một chút chuyển động gì cũng không có, vẫn chỉ là nhìn rõ được phạm vi không gian trong vòng hai thước, một chút biến hóa cũng không có.

Tuy rằng cô không có đói bụng, nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi, hẳn là mới thành quỷ hồn nên mới vậy đi, làm sao để rời khỏi nơi này đây? Tuy rằng cô không thích tiếp xúc với người ngoài, nhưng cả không gian này chỉ có một mình cô, cô sẽ điên mất, con người trời sinh là động vật ở chung với cộng đồng, mà cô chỉ cô độc một mình, nhưng nguyện ý nghe người ta nói chuyện, nghe người ta lái nhái.

Nếu có thể rời khỏi đây thì tốt quá, cô còn có tâm nguyện chưa hoàn thành nha!

Nháy mắt một cái, Tịch Tĩnh Nhi đã rời khỏi nơi đó, rồi xuất hiện trên không trung của một tòa kiến trúc đồ sộ, Tịch Tĩnh Nhi nhìn xung quanh một lần, đây...đây không phải là nơi cô làm nhiệm vụ sao? Tuy rằng phòng ốc không còn, nhưng cô chắc chắn rằng mình không nhầm đâu, vậy nơi cô ngây ngô đứng lúc này là nơi nào?

Trong nhất thời nghĩ đến vùng sương mù kia, cô liền xuất hiện ở nơi lúc này, giật mình, lập tức muốn rời khỏi, quả nhiên cô lại xuất hiện ở chỗ đồ sộ của tòa nghiên cứu, thử đi thử lại nhiều lần, Tịch Tĩnh Nhi mới xác định, đây không phải là nằm mơ.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ O(∩_∩)O)

Ngồi ở đồng đá đồ sộ, suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra, mắt liếc qua nhìn thấy một vòng ngọc nằm cô độc trong góc, mắt lập tức mở to, làm sao có thể, đó không phải là mục tiêu của nhiệm vụ lần này sao? Bản thân nàng nổ tung thành bụi mà vòng ngọc kia không mảy may sứt mẻ gì, đúng là quý dị

Theo bản năng vươn tay cầm lấy, tay lại trực tiếp xuyên qua vòng ngọc, không thể cầm được, đúng rồi, cô là quỷ hồn, không có khả năng cầm lấy bất kỳ vật gì, thật không cam lòng a, vì cái thứ chết tiệt này, bây giờ ở trước mắt lại không thể cầm được.

Dù sao cũng là tảng đá vô tri mà không bị sứt mẻ gì, Tịch Tĩnh Nhi vội nằm úp sấp xuống, từ từ bò đến gần chiếc vòng ngọc, cẩn thận quan sát, tổ chức vì thứ này mà đã tổn hại nhiều nhân thủ đến vậy, cuối cùng người tự xưng là đệ nhất cao thủ như cô cũng bị liên lụy theo, rốt cuộc đây là cái gì? Nếu như chỉ là một cái vòng ngọc bình thường, cũng không thể được tổ chức xem trọng như vậy, lại còn được sở nghiên cứu bảo vệ nghiêm ngặt, dùng đồ bảo vệ mới nhất, tân tiến nhất cũng dùng đến.

Kiểu dáng vòng ngọc này rất đơn giản, chỉ là một vòng ngọc nhỏ, trên đó cũng không có hoa văn gì, đơn giản đến mức liếc qua cũng sẽ quên ngay, màu trắng, ở giữa có một khoảng trống, trực giác Tịch Tĩnh Nhi mách bảo khoảng trống ở giữa này có thứ gì đó, không từ bỏ ý định, vươn tay lấy nhưng đều vô dụng.

Còn nữa chỗ lúc này là chỗ nào, xung quanh đây ngoại trừ vòng ngọc chẳng lẽ còn tồn tại vật khác? Nhưng rõ ràng cô nhớ ở trong kết sắt cũng chỉ có vòng ngọc này này à! Những phòng khác cô chưa kịp ghé vào.

Chờ một chút... Lẽ nào chỗ đó và cái vòng ngọc này có liên quan đến nhau?

Trong lòng thầm suy nghĩ bên trong vòng ngọc là chỗ nào, quả nhiên cô đã xuất hiện lại nơi đây sương mù kia, ra vào vài lần, Tịch Tĩnh Nhi xác định suy đoán của mình đã đúng.

Đúng là đồ tốt, thảo nào tổ chức liều mạng muốn lấy cho bằng được, cũng không biết bọn họ có biết rằng trong vòng ngọc này có nơi như vậy không nhỉ, còn nữa n1o có tác dụng nào khác? Có điều, những thứ này cô bây giờ đâu thể dùng được, căn bản chính là cô không thể mang theo.

Cô là người thích ứng trong mọi hoàn cảnh nên rất nhanh thích ứng được với thân phận quỷ hồn của mình, cũng không có gì tốt, muốn đi đâu chỉ cần bay là được, muốn đến đâu đều rất nhanh, cũng không cần ăn cái gì, lại nói tiếp, quỷ hồn sẽ không biết đói bụng đi? Nếu như đói bụng, ăn cái gì? Thật muốn thử một chút, tuy rằng đáp án hẳn là không được đi, nhưng cũng rất tốt vì có thể nhìn xem mọi người đang làm gì mà không bị phát hiện, không phải sao?

Chợt ngồi xuống, cô đã chết, vậy cô có thể quay về nhà nhìn mọi người một chút không? Nhìn cha mẹ, nhìn em gái, tổ chức chắc không lợi đến mức bắt được quỷ hồn.

Đúng, cô phải về thăm mọi người một chút, tám năm rồi chưa gặp, hẳn họ đã sớm quên cô rồi, nói không chừng cho rằng cô đã chết, sớm thành người đầu bạc tiền người đầu xanh, có bao nhiêu là đau đớn chứ, còn có em gái lúc nhỏ hay thích đi theo phía sau đuôi mình, không biết lớn lên như thế nào.

Bay lên, nhìn vòng ngọc không có chút đơn giản kia, cho dù là vật tốt, nhưng không thể dùng, nhìn sắc trời một chút, trời đã nhanh sáng, “Ở đây chắc hẳn sẽ có người đến thu dọn lại, người của sở nghiên cứu nhất định sẽ đem người về, bọn họ mong sẽ có một ngày phát hiện được chỗ thần kỳ của người, tuy rằng ta cũng rất muốn người, thế nhưng ta không thể mang người theo được, chỉ có thể như vậy.”

Xoay người muốn đi, vòng ngọc kia lập tức bay lên, bay đến trước mặt cô, đối mặt với cô, Tịch Tĩnh Nhi nổi da gà, thật quý dị, giật mình, “Người muốn đi theo ta?”

Dừng một hồi, thăm mắng mình đúng là kẻ điên, vòng ngọc này sẽ nghe hiểu sao, càng đừng nói là có thể nói chuyện không, tuy rằng thứ này quả thực rất có quái, nào có vòng ngọc nào biết bay? Chẳng lẽ sau vụ nổ biến thành quỷ ngọc? Cho nên mới có thể bay cùng giống cô?

Cười một tiếng, Tịch Tĩnh Nhi lượn vòng cùng vòng ngọc rồi tiếp tục bay về phía trước, đồ chơi này rất quý dị, cô không khống chế được, vẫn không cần để ý là tốt nhất, cô ăn đắng còn chưa đủ ư? Thứ này có cho cô ăn khổ hay không thì chưa dám nói, thế nhưng phiền phức dĩ nhiên là có rồi, mang theo bảo vật như vậy chính là mang tội, đạo lý này cô hiểu mà, ai biết chính phủ còn che giấu bao nhiêu dị nhân kỳ sĩ nữa là? Cô chỉ là tiểu quỷ hồn mà thôi, làm sao chịu nổi bị người ta khống chế.

Trong lòng đã có chủ ý, thế nhưng... Ánh mắt lại không tự chủ nhìn sang, vòng ngọc kia ở sau lưng cô không xa mà bay theo, phía trước quý bay, phía sau ngọc bay...

Cô là quỷ, người thường nhìn không thấy cô, nhưng vòng ngọc kia không thấy mới lạ, nếu thấy vòng ngọc bay, không biết có bao nhiêu người đuổi theo đây! Lại dẫn ra yêu ma quỷ quái, cô là quỷ hồn cũng chịu không nổi đâu... Chờ một chút, cô đã chết, vì sao mấy quỷ sai kia không đến bắt cô đi? Không phải là phải đem cô đưa đến địa phủ ư? Đúng là, nhức đầu quá đi.

Dừng lại đối mặt với vòng ngọc, Tịch Tĩnh Nhi thử xem nó như là con người mà nói chuyện với nhau, “Không phải là ta không mang người đi, mà là ta mang không được, không mang người theo là một nguyên nhân, còn nguyên nhân kia chính là ta là quỷ hồn, người khác không nhìn thấy ta, thế nhưng người là ngọc, người khác có thể nhìn thấy, ta không muốn làm cho mọi người kinh sợ, thấy một vòng ngọc bay ở trên trời liền sợ, ta nói như vậy, người hiểu rồi chứ?”

Vòng ngọc giống như là nghe hiểu lời cô, ở trước mặt cô từ từ biến thành trong suốt, nếu nhìn không kỹ căn bản chính là không nhìn ra, Tịch Tĩnh Nhi cảm thấy da đầu thật tê dại, đây rốt cuộc là cái thứ gì a! Khi còn sống cô bị ông trời chơi đùa, bây giờ cô thành quỷ, lại không buông tha cô sao? Kỳ thực làm một tiểu quỷ không buồn không lo, cô cũng cố gắng vui vẻ mà chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 0-2: Giới thiệu 2

“Người hóa thành như vậy chắc gì mọi người không còn nhìn thấy người?” Tịch Tĩnh Nhi nghi vấn, nói tiếp: “Vậy người có thể thu nhỏ lại một chút không?”

Vòng ngọc rất nghe lời, liền thu nhỏ lại bằng hạt đậu mới dừng lại, sau đó bay tới trước mặt Tịch Tĩnh Nhi phảng phất đang hỏi nàng như vậy đã được chưa.

Tịch Tĩnh Nhi chọc chọc nó, linh quang lóe lên, “Nếu không, người biến thành hoa văn quần lên người ta đi, như vậy ta không sợ đánh mất người.” Nàng vừa mới thành quỷ nên không có bằng hữu quỷ nào hết, cho nên rất tịch mịch, mà có một vòng ngọc quý theo bên người, ít ra bớt được tịch mịch.

Mà vòng ngọc nghe Tịch Tĩnh Nhi nói vậy, liền hóa dài ra như một cái dây lưng, tự động quấn lên cổ tay của Tịch Tĩnh Nhi, đồng thời trong suốt không thấy, như hòa một thể với Tịch Tĩnh Nhi, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thấy được.

“Ngoan à.” Tịch Tĩnh Nhi nhìn hoa văn trên cổ tay, sau đó tìm trong trí nhớ đường về nhà mình. Nhà Tịch Tĩnh Nhi ở phía nam một thành thị —— Hàn thành, thành phố xa hoa, cha nàng đang làm kỹ sư cho Quốc thị, mẹ nàng là cô giáo dạy cao trung, bây giờ, hẳn chưa về hưu đi.

Đúng là khi bay tốc độ rất nhanh, bình thường ngồi máy bay từ thủ đô về Hàn thành phải mất ba tiếng đồng hồ, cùng với tốc độ của một quỷ hồn như nàng không chênh lệch lắm, có điều, nhìn thấy cái gì cũng không cần tránh, trực tiếp bay xuyên qua là được, tiết kiệm không ít thời gian.

Nhìn thấy một tiểu khu ở cách đó không xa, Tịch Tĩnh Nhi ngừng lại, gần nhà như vậy mà không dám vào nhà, chính nàng suy nghĩ rằng sẽ về thăm nhà một chuyến, rõ ràng mỗi một giác quan trên cơ thể đều kêu gào muốn gặp cha mẹ, nhưng đến trước cửa nhà rồi, lại muốn chạy đi.

Gặp thì đã sao, nàng đã chết, cha mẹ không thấy được nàng, nàng không thể báo hiếu được, mọi thứ đều không thể thay đổi được, duy nhất chỉ có một điều tốt là trước đây nàng lo lắng, sợ tổ chức gây bất lợi cho cha mẹ, nhưng bây giờ xem ra, cũng không cần rồi vì nàng đã chết, tất cả bí mật đều chôn

theo cùng, tổ chức không còn có lí do gì để gây bất lợi cho cha mẹ nữa, không đúng, lòng người cũng thay đổi.

Bay quanh vài vòng rồi dừng lại, nơi này vẫn là nơi mà nàng từng sống, bên ngoài nhìn nhà cửa có chút mới so với lúc nàng mới rời đi, nhà cửa đã rất cũ, nhìn cửa đóng. Tịch Tĩnh Nhi dừng một chút, nàng có thể xuyên qua tường mà. Trong nhà, mọi vật đều được bày biện ra như cũ giống như nàng chưa từng rời khỏi căn nhà này khi nào, quét mắt bốn phía, không nhìn thấy di ảnh của nàng, như vậy mà nói... Mọi người trong nhà luôn tin là nàng vẫn còn sống? Đáng tiếc, đúng là nàng vẫn còn sống nhưng là lúc trước, còn bây giờ nàng đã chết.

Trong nhà không có ai, chắc là mọi người chưa tan tâm, đi về phòng cũ của mình, trong nháy mắt nàng thật sự muốn òa khóa, không ngờ mấy năm lẫn lộn bên ngoài đến khi đến thành quý đã không thể khóc, thân thể cũng không có, đầu thể khlóc ra nước mắt được.

Trong phòng không có một hạt bụi, mọi thứ trong phòng đều giống như lúc nàng rời đi, trên bàn có một cuốn sách đã đọc được một nửa, chính là em gái dùng giấy kẹp sách xinh xắn để vào, áo ngủ của nàng vẫn còn đặt một góc trên giường, dĩ nhiên khi nhìn thấy thì áo ngủ đó đã cũ rồi, năm đó áo ngủ này là cái áo mà nàng thích nhất, chỉ là... Nó không còn màu sắc của lúc đó.

Cha mẹ và em gái vẫn luôn chờ nàng quay về sao? Bây giờ nàng đã về, nhưng là âm dương cách biệt, nàng có thể nhìn thấy mọi người nhưng mọi người không thể thấy nàng, sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy.

Lúc này, phòng khách bên kia truyền đến tiếng động, Tịch Tĩnh Nhi kích động bay ra ngoài, thấy mẹ một tay cầm đồ, một tay lấy dép trong nhà ra thay vào, Tịch Tĩnh Nhi theo bản năng vươn tay ra muốn cầm giúp bọc đồ, lúc tay xuyên qua bọc đồ thì nàng mới nhớ chính mình không thể cầm được vật gì.

Đi theo mẹ vào phòng bếp, nhìn mẹ quen thuộc lấy dao thớt ra, liền nhớ trước kia chính mình mỗi khi ở nhà là đều ở một bên giúp đỡ mẹ, có đôi khi em gái đến quậy, ở trong phòng bếp lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười, còn ba ba thì vẫn như cũ tựa người vào cửa nhìn vào phòng bếp, trên gương mặt thoang thoang nét cười, bây giờ nhớ lại, thực sự là hạnh phúc muốn khóc.

Nhưng hạnh phúc này chỉ kéo dài đến khi nàng mười bảy tuổi, vì nàng nổi tiếng gần xa là một thiên tài, mười bảy tuổi đã tốt nghiệp đại học, khó có thể tưởng tượng được nàng sẽ có thành công như vậy nhưng cũng vì thế mà từ lâu thật lâu trước kia, nàng đã bị một tổ chức nhắm tới. Chỉ là thấy việc học của nàng chưa hoàn thành nên không có động thủ.

Vào ngày thứ hai sau khi tốt nghiệp đại học, vừa tỉnh dậy nàng đã phát hiện mình ở một nơi thật xa lạ, gặp được đầu lĩnh của tổ chức đó, y mang mặt nạ, toàn bộ tổ chức không biết trong y như thế nào, dáng dấp ra sao, giọng nói đều là có ý đe dọa khàn khàn, muốn uy hiếp nàng rất đơn giản, nàng tuy rất thông minh nhưng chung quy tay trái gà không chặt, cũng không có võ để bảo vệ mình, bảo vệ người nhà, mà nhà nàng không có thể lực cường đại nên y lấy mạng sống của người nhà ra uy hiếp nàng, nàng đương nhiên sẽ thỏa hiệp.

Không phải là không có nghĩ tới việc phản kháng, nhìn những người đi trước, chưa có người nào có thể thoát khỏi, người nào mà dám phản kháng sẽ bị làm nhục cho tới chết, bằng phương pháp lãng nhục đó, một năm rồi lại một năm trôi qua, nàng đã cống hiến cho tổ chức đó tám năm. Trong tám năm này thì ba năm đầu, nàng phải liên tục chịu huấn luyện, không phải là huấn luyện bình thường mà là loại huấn luyện địa ngục, huấn luyện này đã khiến bao người phải chết, tàn phế, đến nơi giải oan cũng không có, nàng chỉ có thể giăng co tử trong đám người chết đó bỏ ra, lúc đầu nhìn thấy máu liền choáng váng nhưng càng về sau, cái gì nàng cũng dám ăn, kể cả thịt người, chỉ cần có thể sống sót.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ -^^-)

Năm năm còn lại, nàng chuyên tâm nghiên cứu kỹ thuật, không một lần làm nhiệm vụ, tuy rằng bị ép tồn tại ở cái tổ chức này, nhưng có thể không nằm trong tình huống đoạt lấy mạng người, nàng cất lực tránh qua, nàng không muốn để cho chính mình mang theo nhiều tội nghiệt. Có điều, người ở trong tổ chức đều biết thân thù của nàng tương đối tốt, ở trong tổ chức tuyệt đối đứng ở top 5.

Lần này, tổ chức đối với vật kia liên tục ra quân thất bại, cho nên phái nàng đi ra, bởi vì trước đó đã có được thông tin, hệ thống ở viện nghiên cứu này rất lợi hại mà nàng chính là chuyên tấn công những phương diện này.

Vượt qua bao nhiêu nguy hiểm, đến cửa ải cuối cùng, kết sát an toàn được mở ra, nàng không hề nghĩ ra bên trong còn có thêm một cửa ải nữa, quá bất ngờ mà nàng cũng vội chạy thoát, trên người mang theo tội nghiệt sống nhiều năm như vậy, cho nên thay vì phải sống trong sự uy hiếp mỗi ngày thì không bằng kết thúc mạng sống tại đây. Tiếp sau, nàng nhất định phải làm chủ cuộc đời của mình, học được cách khiêm tốn.

Ở trong máy tính của nàng tại tổ chức, nàng có làm một văn kiện ẩn dấu riêng, ngoại trừ nàng ra chỉ có một người biết, thời gian được thiết kế là một tháng, nếu như tháng sau nàng không có sửa lại mật mã vậy văn kiện đó sẽ tự động gửi đến một hòm thư, văn kiện này chính là bước cuối cùng mà nàng chuẩn bị, chính là ở tình huống nào mà nàng chết đi, nàng sẽ kéo theo tổ chức này chôn cùng, cái tổ chức này đã hại quá nhiều người, mỗi người trong đó ai cũng mang theo tội nghiệt.

Nàng rất tự tin ở phương diện này trong tổ chức cũng không ai có thể giỏi hơn nàng, trước kia là bởi vì lo lắng sẽ làm liên lụy đến người nhà, cho nên những tư liệu trong tay nàng không dám truyền ra bên ngoài, nếu nàng mất, văn kiện này có được truyền ra ngoài cũng không liên lụy đến người nhà, đến lúc đó, nàng hy vọng Hoàng gia gia dựa theo ước muốn của nàng, đem đồ mà nàng nhờ chuyển đến cho ba mẹ và em gái, số tiền đó, có thể đảm bảo cho ba người họ có được một cuộc sống an vui tới già.

Tám năm, nàng không có can đảm về nhà, trong tổ chức quy củ chính là như vậy, nàng không muốn đem lại phiền phức cho người nhà, để cho mọi người nghĩ rằng nàng đã chết rồi đi, tám năm qua, nàng không biết mình đã hối hận biết bao nhiêu lần, trước kia kiêu ngạo làm gì, suốt ngày chỉ vì một cái hư danh, còn vì hư danh này mà đắc chí, mười bảy tuổi tốt nghiệp đại học, là thiên tài trong thiên tài, suốt ngày vì danh tiếng này mà lăn qua lăn lại, đến cuối cùng bị tổ chức để mất tới, hơn nữa còn khiến cho cha mẹ và em gái thương tâm.

Tiếng thờ dài kéo tâm hồn đang ở xa của Tịch Tĩnh Nhi trở lại, nàng nhìn sang, hóa ra lúc mẹ mở cửa tủ lạnh ra có một bịch thịt ốc rơi xuống.

“Nếu như Tĩnh Nhi ở nhà, số ốc này chắc cũng không còn, có bao nhiêu đều bị con bé ăn hết, chẳng biết con bé sao lại thích ăn thứ này đến vậy.” Cúi đầu hoài niệm, Tịch Tĩnh Nhi nghe thấy những lời đó của mẹ khó có thể chống đỡ được, nhìn mẹ chỉ mới có năm mươi tuổi, có không ít tóc bạc, đó là vì nàng mà bạc sao!

Cửa truyền đến tiếng chìa khóa, Tịch Tĩnh Nhi bay tới cửa, đoán chắc là ba ba, chỉ có ba ba mới có thể về nhà vào lúc này, vì ba ba vĩnh viễn không thích đi tham gia mấy cuộc xã giao nhàm chán, theo lời ba ba nói, ba ba làm kỹ sư, không cần ở trên bàn cơm để bàn việc.

“Lão bà, tôi về rồi đây.” Cửa mở ra, một trung niên nho nhã cầm túi công văn đi vào, vừa đổi giày vừa chào hỏi.

“Đã trở về nha, Thiên nhi vậy cũng mau trở lại, người tiên khán hội TV.”

Tịch Du Viễn không thích nói nhiều, đi tới cửa bếp liền dựa vào cửa, nhìn lão bà đang bận rộn, đáng bây giờ trong phòng bếp chỉ có một mình lão bà, không giống như trước đây có hai tiểu quý quậy phá bên trong.

“Lão bà, nói với Thiên nhi, đã hai mươi ba tuổi đầu, công tác cũng ổn định, nên tìm bạn trai đi, chứ đừng mới tan tằm là chạy thẳng về nhà liền như vậy, chẳng lẽ không có thằng con trai nào cho nó chọn.”

Tịch phu nhân thờ dài, “Là con bé lo lắng hai người chúng ta ở nhà không có ai để nói chuyện, mỗi lần đều nói phải thay phần chị nó hiểu thuận với chúng ta, kỳ thực tôi và ông không cần người bồi bên cạnh, nhưng nói nó, nó cũng không nghe.”

Tịch Du Viễn ngẩng đầu nhìn trần nhà, không biết con gái lớn đang ở nơi nào, có còn sống hay không, nhất định có chuyện gì đó mà con bé không thể liên lạc với người nhà, lấy tính tình lưu luyến gia đình như con bé không thể đột nhiên mà biến mất như vậy, chắc là gặp chuyện gì đó không giải quyết được, lại sợ liên lụy người nhà.

“Ba, mẹ, con đã về.” Tịch Tĩnh Nhi nhìn người nhà mình, rõ ràng khổ sở không gì sánh kịp, lại biểu đạt không được, thân thể cũng không có, chỉ biết khổ sở, ngực đau như cắt, nhưng không cách nào phát tiết ra.

Nhìn về phía em gái, con bé đã trưởng thành hơn rất nhiều, tiểu quý quậy phá ngày trước đã thu liễm lại, là vì nàng biến mất mà buộc phải trưởng thành để trở thành chỗ dựa cho cha mẹ sao? Bay tới trước mặt em gái, muốn xoa mái tóc dài của con bé, lại nhìn bàn tay đang gợn lên, buồn tui thả tay xuống.

Nhìn ba người ngồi vào bàn ăn cơm, vừa kể lại chuyện ngày hôm nay của nhau, Tịch Tĩnh Nhi cũng ở một cái ghế khác, tự lừa mình rằng mình đã trở lại.

Cứ như vậy, giống như tên trộm mà sống cùng mọi người một thời gian, sau khi biết cha mẹ và em gái đều khỏe mạnh, nàng mới bắt đầu lên kế hoạch tương lai cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dưạc Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 0-3: Giới thiệu 3

Ban ngày không thể bước ra khỏi cửa, ngày thứ hai về nhà, nàng muốn đi theo em gái đến chỗ làm việc của nó, kết quả vừa mới bước ra khỏi cửa bị ánh sáng ban ngày chiếu trúng, khiến nàng thiếu chút nữa hồn phi phách tán, lập tức nghĩ nhanh đến không gian trong vòng ngọc liền đi vào trong đó, đồng thời cũng phát hiện được sự thần kỳ của vòng ngọc, không khí bên trong không gian không biết tên đã chữa trị thương tổn của nàng, giữa một vùng sương mù khi nàng đi vào, chỉ cảm giác thân thể cực kỳ thư thái, giống như nàng có một thực thể, về sau phải ở trong này tìm tòi nghiên cứu thêm mới được, nói không chừng còn tìm được thứ hữu dụng nào khác.

Ba mẹ ở đây đã có em gái chiều cổ, nàng có thể an tâm rồi, nên giờ nàng phải làm gì đây? Chẳng lẽ đi du lịch khắp nơi? Như vậy cũng tốt, tuy rằng vì làm nhiệm vụ mà nàng đã đi rất nhiều nơi, nhưng lúc đó gánh nặng trong lòng rất lớn, căn bản không nghĩ đến chuyện đi du ngoạn nơi nào, dù sao cũng không có mục tiêu, cũng không có việc làm, vẫn vài chỗ tham quan xem, xem như là... đi du lịch đi, quý đi du lịch có rất nhiều thuận tiện, nhất là tiết kiệm bớt tiền.

Có điều, nàng phải đi xem thử xem kết cục của mấy người trong tổ chức đó, đã hơn một tháng, phải có động tĩnh rồi đi, nàng đã cung cấp đại chỉ và chứng cứ, muốn bắt đến bắt người, cũng không khó.

Đối với chuyện bị ép buộc này, nàng hi vọng bọn họ có thể được mọi người tha thứ, chỉ là, Hoàng gia gia nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, bỏ qua thân phận thánh thủ của ông ấy không nói, ông ấy chưa từng làm qua một việc xấu nào, cho nên ông ấy tóc bạc trắng mà bị bắt bắt đến đây là do thù lĩnh tổ chức thường hay đau nửa đầu, sau khi nghe được danh tiếng của Hoàng bá bá, mới lấy ra uy hiếp, đem người bắt đến đây chữa trị cho hắn. Cũng không biết chữa trị làm sao mà tên thủ lĩnh đó bị Hoàng gia chinh lại, đem người lúc chữa trị tốt lúc thì chữa không tốt, khiến cho tên thủ lĩnh không nở giết, nhưng không giết trong lòng lại giận, đối người chữa trị thì càng đau hơn.

Vì vậy, Hoàng gia gia cứ như vậy mà ở bên cạnh phòng của nàng, bình thường đảm nhiệm việc trị thương cho người làm nhiệm vụ, đương nhiên cái danh

thánh thủ không phải là treo không ở đó, y thuật của ông ấy rất cao, Tịch Tĩnh Nhi qua lại với người hàng xóm này nhiều năm, đương nhiên cũng học được sơ sơ, nên không có bệnh nào làm khó được nàng, còn khiến Hoàng lão gia tử phải khen thiên phú cực tốt, nếu như điều kiện cho phép, còn muốn thu nàng làm đệ tử, đáng tiếc, việc này không thể xảy ra được.

Nếu như sau chuyện lần này có thể để cho Hoàng gia gia được tự do cùng người nhà đoàn tụ, mà thủ lĩnh cũng bị bắt, thì nàng nghĩ rằng việc làm này rất đáng giá, lão nhân gia đó, đáng giá cho nàng làm vậy.

Lúc Tịch Du Viễn về đến nhà liền như thường lệ lên tiếng chào lão bà, sau đó mở TV xem tin tức, Tịch Tĩnh Nhi thì đứng ở phía sau cha mình giống như khi còn bé ở phía sau ôm cổ ca, nhưng đây là chuyện lúc trước, khi đó còn có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cha, mà bây giờ, bộ dạng hư hư ảo ảo, tay còn còn xuyên thấu qua.

Trong tin tức người dẫn chương trình đang thuật lại việc vây phá một tổ chức khủng bố lớn nhất quốc nội hiện nay, trên màn hình là nam nhân đeo mặt nạ nhưng mặt nạ đã được tháo xuống, khuôn mặt trong một thời gian dài không tiếp xúc với mặt trời kia nhìn qua lại rất tuần tú, không có một chút dữ tợn nào giống như trong tưởng tượng của nàng, tuổi cũng không quá bốn mươi, nàng vào tổ chức đã tám năm, mà tổ chức đã thành lập rất lâu khi nàng vào, vậy hẳn thành lập tổ chức khi bao nhiêu tuổi? Hay là hẳn ta tiếp quản từ tay người khác.

Người dẫn chương trình dùng giọng điệu oán giận nói về tổ chức không có nhân tính này, đem người nhà của những người có năng lực ra uy hiếp họ làm việc cho tổ chức, cho nên vụ nổ của sở nghiên cứu một tháng trước rất có khả năng là kiệt tác của họ.

Nét nho nhã trên mặt Tịch Du Viễn biến mất, “Lão bà, mau lại đây, nhanh lên một chút.”

Tịch phu nhân đi nhanh đến, rất lâu rồi không nhìn thấy cái bộ dạng luống cuống này của lão công, “Làm sao vậy?”

“Bà mau xem TV đi, mau nhìn.”

Tịch phu nhân vừa nhìn, sắc mặt càng ngày khó coi, giọng nói cũng khàn khàn, “Lão công, ông nói... Ông nói Tĩnh Nhi, nó... có đúng là Tĩnh Nhi không... Có đúng hay không...”

Tịch Du Viễn vội cầm điện thoại lên hỏi thăm tin tức, trong đầu loạn thành một đoàn, không biết gọi cho người nào mới được, ông là kỹ sư kỹ thuật, cũng không có quan hệ gì với những người tham gia phá án đó, làm sao có thể hỏi được tin tức...

Phịch một tiếng cúp điện thoại, hai tay cào tóc mình, Tịch Thiên Nhi vừa mở cửa đi vào nhìn thấy ông như vậy liền hoảng sợ, chưa kịp đổi giày đã chạy tới, “Ba, ba làm sao vậy, không thoải mái ở đâu? Con đưa ba đi bệnh viện.”

Tịch Du Viễn lắc đầu, dùng ngón tay chỉ vào TV, ý bảo nàng xem, Tịch Thiên Nhi so với mẹ nàng còn mẫn cảm hơn, không bao lâu liền biết ba mẹ nghĩ đến cái gì, chuyện này cũng có thể, ai cũng biết chị gái là thiên tài, cái tổ chức kia lại thù với những người tài giỏi, để người nhà an toàn, chắc chắn chị đã nghe theo bọn người đó làm việc, chết tiệt, chết tiệt...

“Ba, mẹ, hai người đừng lo, để con hỏi thăm xem, nói không chừng... Nói không chừng...” Tịch Thiên Nhi không nói được, chính nàng cũng tin rằng chị gái và tổ chức kia có quan hệ, chỉ là không biết chị có bị bắt không.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Rồi Của Được Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 0-4: Giới thiệu 4

Ra khỏi không gian đến sân bay, bay đến chỗ khuất sáng nàng đưa mắt nhìn máy bay cất cánh, Tịch Tĩnh Nhi dù tiếc hận nhưng cũng chỉ đành chúc phúc, sau này khó mà có thể gặp lại được, ba, mẹ, Thiên Nhi, cả ba phải sống thật tốt

Không còn chuyện gì nữa, Tịch Tĩnh Nhi cảm thấy cả người mệt mỏi cực kỳ, liền đi vào trong không gian, nàng phải nghỉ ngơi vài ngày mới được.

Giấc ngủ này, không biết đã bao lâu, chờ đến khi Tịch Tĩnh Nhi tỉnh lại, cảm giác thân thể như có thật, thậm chí vui mừng, chẳng lẽ mình có thể tu luyện thành người sao? Có thực thể? Vậy không phải là nàng có thể xuất hiện trước mặt ba mẹ? ý nghĩ vừa động, lại cảm thấy đây có phải là mộng không.

Vòng ngọc này biết nàng không thể đứng dưới nắng được, cho nên mỗi lần nàng đi ra ngoài vào buổi sáng thường đứng ở nơi có bóng râm, cũng không sợ bị ánh nắng gây nguy hiểm.

Duỗi người, trong đầu nghĩ đến muốn ra ngoài, thì đã thấy chính mình đứng an tĩnh ở trong một góc phòng, bên ngoài trời đã tối đen, trời tối như vậy không biết có gặp phải quỷ không, trong sách đều viết là quỷ thường đi lại vào buổi tối.

Theo dự định trước đây thì nàng muốn đi du lịch ở vài địa danh nổi tiếng, không biết có phải trở thành quý hay không mà giờ nàng không còn hứng thú, ngược lại đến trong chốn thâm sâu cùng cốc này này nàng lại cảm thấy thoải mái tự tại hơn. vì vậy cũng có nhiều lúc nàng thường bay đến mấy nơi như vậy, gặp được rất loài động vật quý hiếm mà ít khi nào có thể thấy được, bọn chúng rất cảnh giác, thường đối với cái thứ không xác định được trên không trung cảnh giác, nhưng khi Tịch Tĩnh Nhi bay xa thì chúng liền dờ bỏ cảnh giác. Thứ vài lần, Tịch Tĩnh Nhi rót cuộc tin những động vật từ ở phương diện khác mà nói, quả thực vượt qua nhân loại.

Hôm nay Tịch Tĩnh Nhi thức dậy, bay ra khỏi không gian trong vòng ngọc, tinh thần phấn chấn, theo thói quen nhìn trên trời trước, trời đang mưa, nghĩ đến cuộc hành trình của mình lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình, trước khi nàng vào vòng ngọc nghỉ ngơi, nơi này rõ ràng là một cánh rừng, phủ đầy bóng râm nhưng mà bây giờ... Cây cối ngã đổ khắp nơi, đất đá lôm chôm nhô lên như quái thú mở miệng.

Chỉ có một khả năng rằng nơi này đã chịu một trận động đất, Tịch Tĩnh Nhi nhanh chóng bay lên núi nhìn xem, cả ngọn núi đều bị tàn phá, vậy thì trấn dưới núi sẽ ra thảm trạng như thế nào?

Bay đến thị trấn dưới núi, Tịch Tĩnh Nhi thiếu chút nữa còn cho là mình thấy được ngày tận thế, nhà cao tầng sập xuống, trên mặt đất xuất hiện nhiều hố sâu, còn có tiếng khóc của người bị nạn, khắp nơi là tiếng chó mèo kêu như là đang tìm chủ nhân, có người thì chỉ còn lại nửa thân, còn giữ được một chút hơi thở, không có cánh tay, không có chân, hiện trường xảy ra động đất này làm cho người có trái tim sắt đá như Tịch Tĩnh Nhi cũng phải thổn thức thay.

Trong TV, trên internet, báo chí cũng hay nhắc tới những trận động đất như thế này, nếu ở xa thì lực lượng cứu hộ không tới kịp cũng là chuyện thường, Tịch Tĩnh Nhi nhìn chung quanh một lần, cả con đường bị đất đá chặn lại, muốn chạy đến tiếp cứu thì còn phải chờ thêm nữa, trước khi họ đến, nàng có thể giúp được gì đây.

Bay tới một cửa hàng vốn là một cửa tiệm tạp hóa, nơi này chính là tâm của con địa chấn, cửa hàng sập xuống, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một đồng đồ nát, cũng không thấy người đâu hết, hay là đã chết bên trong rồi, nhưng đối với Tịch Tĩnh Nhi mà nói muốn biết cũng không phải là khó, cứ trực tiếp xuyên tường vào xem là xong.

Vườn hai tay thử một chút, xem chút nữa quên, nàng cảm đồ không được, làm sao bây giờ? Nếu có thể đem một ít thức ăn vào trong, biết đâu có thể cứu được mấy người còn sống, nàng rất muốn dùng phương pháp này để chuộc lại tội lỗi mà nàng đã làm trước kia, mặc dù không phải là do nàng tự nguyện, thế nhưng những người đó là mất mạng trong tay nàng.

Thứ vài lần, cũng không được, nhớ đến chỗ thần kỳ của vòng ngọc, nhãn tình sáng lên, Tịch Tĩnh Nhi tin rằng cổ vật kỳ lạ này có thể nghe hiểu lời nàng nói, bèn giờ cô tay lên: “Tiểu Ngọc, ngươi có thể giúp ta đem tất cả đồ ăn này vào trong không gian được không?”

Vòng ngọc không có động tĩnh, Tịch Tĩnh Nhi không ngừng cố gắng, “Ta biết những đồ vật này có thể làm dơ không gian, nhưng chờ ta sau khi làm xong chuyện ta nhất định dọn dẹp sạch sẽ lại cho ngươi, cho nên ngươi giúp ta chuyện này được không?”

Vẫn là không có động tĩnh, Tịch Tĩnh Nhi không tiếp tục dụ dỗ, “Không giúp ta chuyện này, ta liền đem ngươi bỏ chỗ nào đó, không cần ngươi nữa.”

Vòng ngọc lúc này mới giật mình, phảng phất như không tỉnh nguyện rời khỏi cổ tay của Tịch Tĩnh Nhi, khôi phục lại bộ dạng vốn có của mình, rồi bay một vòng phía trên, đem mọi thứ hút vào trong không gian.

Tịch Tĩnh Nhi lúc này mới cao hứng tiếp tục đến nhà thứ hai, nàng tin rằng cái không gian này rộng vô cùng này chắc chắn sẽ chứa được hết đồ vật còn sót trên đường, nàng không quản đó là những thứ gì, toàn bộ đều để vòng ngọc bay một vòng thu hết. Một đường càn quét từ đầu đường đến cuối đường, nếu bị mọi người nhìn thấy nhất định sẽ bị dọa cho sợ, tại sao trong mấy cửa hàng lại sạch sẽ đến vậy...

“Tiểu Ngọc, quay trở lại đây, cảm ơn ngươi.” Tịch Tĩnh Nhi nhẹ giọng nói cảm ơn, “còn nữa, ta nhất định sẽ không bỏ ngươi đâu, có ngươi đi cùng, ta mới biết rằng mình không có cô đơn, chúng ta hãy dựa vào nhau mà sống đi.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y-Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Rồi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trong mơ mơ màng màng, Tịch Tĩnh Nhi cảm giác mình đang lơ lửng, gió thổi vào người từng cơn, từng cơn mãnh liệt, từ khi trở thành quý nàng sớm không còn tri giác rồi, sao bây giờ lại...

Đầu truyền đến từng trận đau nhức, một cảnh rồi một cảnh ngắt quãng mơ hồ như ký ức xẹt qua, sau đó trong đầu nàng xuất hiện một cảnh phim.

Trong một vườn hoa lớn, một cặp vợ chồng dẫn một đôi trai gái đang tản bộ, cậu bé thoát nhìn còn rất nhỏ, ba người đều đang nhìn tiểu cô nương đang khi thì chạy về phía trước, khi thì dừng lại chạy đến trước mặt đôi phu phụ đó làm nũng, hay là kéo cậu bé kia cùng nhau đi, thoát nhìn... Là một nhà bốn

người hòa thuận vui vẻ.

Nhìn kỹ lại đôi phu phụ kia, trên người mang một tia quý khí bức người, hai bên trái phải đều có hạ nhân đang chờ lệnh, hình ảnh chuyển qua một đoạn khác, là vị phu nhân kia đang nằm trên giường giống như đang ngủ, bên cạnh là nam nhân đang phần nộ cảm kiêu, trên mặt đất xuất hiện rất nhiều cổ thi thể, không người nào dám đến gần, còn cậu bé kia thì ôm chặt tiểu cô nương ngây ngốc ở trong góc, bọn họ... cũng không thể đến gần

Sau đó là cậu bé đó đang chờ xuất phát, tiểu cô nương len lén trốn trong góc nhìn theo, cậu bé kia sau khi rời đi cũng liền đuổi theo, mãi cho đến khi rất xa, mới xuất hiện ở trước mặt ca ca, khi ca ca nàng còn chưa đuổi nàng trở về, thì có người chạy đến truy sát.

Hộ vệ bên cạnh tử vong, bọn họ vừa chống đỡ vừa chạy, giữa lúc bị truy sát, mắt thấy ca ca sẽ bị đâm trúng, tiểu cô nương kia nhào ra chặn kiếm, mơ hồ nàng nghe được cậu bé kêu: “Tình Nhi.”

Hóa ra tiểu cô nương này cũng gọi là Tình Nhi? Giống như tên của nàng! Một ít hình ảnh biến mất, đầu cũng không còn đau đớn nữa, Tịch Tình Nhi thử mở mắt ra, quả nhiên là đang chạy trốn, vết thương trên lưng hình như đã bôi thuốc, chỉ cảm giác được đau nhức mơ hồ, nếu như giống như nàng nghĩ, vậy là nàng hay tiểu cô nương kia đỡ kiếm cho ca ca nàng.

Đây xem là gì? Tá Thi Hoàn Hồn sao? Còn là thân phận là một công chúa? Tiểu Ngọc đâu? Không có theo nàng đến đây sao? Lúc đó hình như là vòng ngọc và mảnh ngọc bội kia hào lại làm một, rồi nàng mất đi ý thức. Thử giờ cô tay lên nhìn một chút, nhưng vết thương của nàng không nhẹ, chỉ động một chút thôi liền đau, cảm giác ẩm ướt hình như vết thương vỡ ra rồi.

“Tình Nhi, muối đã tỉnh? Hừ chết hoàng huynh, còn tưởng là muối...” Giọng nói có chút ngẹn ngào, có lẽ đang nghĩ đến tình huống xấu nhất, Tịch Tình Nhi thở dài, muối muối của người đứng là đã chết rồi, bây giờ ở trong thân thể này là một linh hồn khác.

Quay đầu lại thấy cậu bé đó đang chạy ngay bên cạnh, so với hình ảnh lúc này thấy trong đầu, bây giờ hình như đã lớn hơn chút ít, “Ta không sao.” Giọng nói nhỏ đến mức như tiếng mèo kêu, Tịch Tình Nhi bị giọng nói của mình dọa cho giật mình.

Nam nhân đưa lưng lại đang chạy nói: “Công chúa, ngài kiên trì một chút, đợi khi tìm được nơi nghỉ ngơi rồi, thần sẽ tìm nước cho ngài uống.”

Tịch Tình Nhi ừ một tiếng, sau đó nằm trên lưng nam nhân đó không lên tiếng nữa. Trong lòng thầm gọi: “Tiểu Ngọc, người ở đâu? Có ở đây thì hãy đến trước mặt ta đi.”

“Tiểu Ngọc ở đây, Tiểu Ngọc ở ngay trước mặt chủ nhân đó, hoàn toàn ẩn thân, hi hi, Tiểu Ngọc rốt cục đã hoàn chỉnh.” giọng nói non nớt của trẻ con dọa cho Tịch Tình Nhi giật mình, nếu như nàng không trải qua huấn luyện ở tổ chức, có lẽ đã sớm sợ đến mức kêu thành tiếng rồi.

Ở trong lòng thầm nói rằng: “Tiểu Ngọc... Người có thể nói chuyện?”

“Dạ, mảnh ngọc bội kia chính là một phần của tiểu Ngọc, nếu không có nó thì tiểu Ngọc không thể hoàn chỉnh được, bình thường có thể nghe chủ nhân nói chuyện mà không thể trả lời được là do vậy đây, chủ nhân, tiểu Ngọc bây giờ không có như trước đây nha, bộ dáng bây giờ mới là bộ dáng thật của tiểu Ngọc đó.” Giọng nói trẻ con đương đương tự đắc một chút cũng không làm cho người ta thấy bức bối, chỉ càng lộ thêm vẻ đáng yêu.

Có điều...” Tiểu Ngọc, tại sao người lại gọi ta là chủ nhân?”

“Bởi vì người là người nhân hậu giống như chủ nhân thứ nhất, cũng là người đầu tiên xem tiểu Ngọc là người nhà, đương nhiên chính là chủ nhân của tiểu Ngọc rồi.” Khẩu khí đương nhiên như vậy, làm cho Tịch Tình Nhi đỏ cả hắc tuyến, lúc đó nàng căn bản chẳng biết mình là người hay quý, lại không nói, nếu không có tiểu Ngọc, nàng đã sớm đi đầu thai rồi, đầu còn hỗn phách để có thể quay về thăm cha mẹ.

“Vậy chủ nhân đầu tiên của người đâu, tại sao không mang người đi theo cùng?”

Tiểu Ngọc không có nói, ngay cả Tịch Tình Nhi cũng cho rằng đây là bí mật không thể nói, Tiểu Ngọc hơi lo lắng mở miệng, chỉ là khó nén được sự tức nộ, “Tiểu Ngọc vốn là ngọc bội đeo trên thắt lưng của chủ nhân, chủ nhân nói tiểu Ngọc rất đẹp, đeo ở thắt lưng là đẹp nhất, trong một lần đối chiến với kẻ địch, đối phương làm tiểu Ngọc bị thương, làm tiểu Ngọc phản làm hai roi xuống tỉnh cậu kia.

Tâm trạng Tịch Tình Nhi có chút thay đổi, ” Tiểu Ngọc người bây giờ không phải đã khôi phục rồi sao? Sao không liên lạc với chủ nhân trước?”

“Đã thử qua, Tiểu Ngọc và chủ nhân là có cảm ứng, ở một khắc kia Tiểu Ngọc khôi phục, chủ nhân khẳng định biết, thế nhưng chủ nhân vẫn không có triệu hoán tiểu Ngọc.”

“Chúng ta đến đây là bởi vì người khôi phục lại sao?”

Tiểu Ngọc ừ nhẹ một tiếng, mang theo tâm tình thấp thỏm hỏi: “Chủ nhân, người không thích ở đây?”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trong giọng nói của Tịch Tình Nhi dễ dàng nhận ra một tia sợ sệt, “Quay về nơi đó làm gì ta còn cái gì để mất đâu, ở nơi nào mà chẳng giống nhau, ở đây cũng không sao, son thủy hữu tình, không giống như nơi đó xin mạng cốt thép dục đây.”

Tiểu Ngọc cũng nhanh chóng hoạt bát lên, ở trong ý thức cười không ngừng với Tịch Tình Nhi, mấy năm qua nó không nói chuyện được, giờ được dịp

không cười thỏa thuê sao được. Tiếng cười trẻ con cũng làm cho tâm tình Tịch Tĩnh Nhi tốt lên không ít, ở một nơi xa lạ, cho dù là người có năng lực thích ứng siêu cường cũng phải cần thời gian để thích ứng, cũng may, Tịch Tĩnh Nhi là người thích ứng mọi hoàn cảnh.

Chạy đến bên một dòng sông mới dừng lại, từ trong trí nhớ lục lại nàng biết người đang cống nàng tên là Thi Văn Chi, là thuộc hạ của mẫu thân của thân thể này, độ trung thành tuyệt đối đáng tin, dưới tình huống cả đội hộ vệ tử vong, nếu không có hấn bảo vệ e rằng hai tiểu hài tử này đã sớm mất mạng.

Ngẩng đầu nhìn Chung Ly Dạ đang cẩn thận ôm nàng, đây là ca ca của thân thể này, nhìn vậy chứ đã ừrời ba, mười bốn tuổi, nếu nàng nhớ không lầm thân thể này đã mười tuổi, thân phận có chút phiền phức, vì mẫu thân không còn để trấn áp nên những người toan tính tranh đoạt tước vị sai người đuổi theo ám sát họ.

“Tĩnh Nhi, làm sao vậy? Không nhớ hoàng huynh sao?” Nhìn ánh mắt muội muội có chút kỳ quái, Chung Ly Dạ miễn cưỡng nói đùa, bị đuổi giết nhiều ngày như vậy, không biết phụ hoàng đã nhận tin tức chưa. Nếu phụ hoàng không phái nhiều người đến, bọn họ... sẽ gặp nguy hiểm.

Tịch Tĩnh Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, sợ vết thương trên lưng nứt ra nữa nên không có động tác lớn, “Vết thương trên người ta đã bôi thuốc gì?”

Tuy không hiểu sao muội muội lại hỏi vấn đề kỳ quái như vậy, nhưng Chung Ly Dạ cũng trả lời: “Là Ngưng Huyết Tán đem theo từ trong cung, hiệu quả rất tốt, làm sao vậy, đau sao?”

“Không đau, chỉ muốn hỏi một chút.” Tịch Tĩnh Nhi không dám nói quá nhiều, dù sao nàng là người trưởng thành, không giống như tiểu hài tử, nói nhiều quá sợ rằng bị lộ, cũng may trong đầu Chung Ly Dạ bây giờ chỉ suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi truy sát, nào chú ý đến muội muội có biểu hiện khác thường ngày đến vậy.

Nhận lấy nước Thi Văn Chi đưa tới, Tịch Tĩnh Nhi cũng bắt đầu tự hỏi, lấy kỹ thuật thoát khỏi truy đuổi của nàng cũng không khó, nhưng mà bây giờ nàng đã bị thương không cách nào cử động được, còn có nàng không muốn bị phát hiện chuyện linh hồn thân thể này đã bị đổi.

Làm sao bây giờ? Nhìn đại hình xung quanh, đây là một núi nhỏ, không giấu được người, đương nhiên cũng không tránh được nguy hiểm, tạm thời an toàn nhưng nếu truy binh đuổi đến, đem bọn họ vây chết ở chỗ này cũng không khó. Nếu người dẫn đầu kẻ địch đổi lại là nàng, nàng tuyệt đối nắm chắc có thể làm cho ba người không chạy được.

Nhìn sang hai người kia đang nghỉ ngơi, Tịch Tĩnh Nhi cắn môi mở miệng nói: “Hoàng huynh (hình như cũng không phải khó khăn để nói), Thi hộ vệ, hai người tin ta không?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc, tiểu công chúa bình thường được bảo hộ rất nghiêm ngặt, tuy rằng thông minh dị thường, thế nhưng rất đơn thuần, nói thẳng ra là thiên chân khả ái, sao bây giờ lại... Chẳng qua vẫn tỏ thái độ, “Đương nhiên tin tưởng muội (ngài).”

Tịch Tĩnh Nhi bất chấp tất cả, dựa vào tình huống bây giờ, bảo toàn tính mạng là trọng yếu, “Đừng ở đây quá lâu, đến núi lớn trước mặt đi, chúng ta tranh thủ nghỉ ngơi hai ngày.” Hai ngày sau vết thương trên lưng cũng sẽ tốt hơn chút, trong núi lớn cũng dễ dàng cắt đứt truy binh đang đuổi theo, hơn nữa trong núi lớn có thể có được thảo, nàng phải xem xem có loại nào làm thuốc trị thương trên lưng hữu dụng nhất.

Thi Văn Chi nhìn Chung Ly Dạ, chờ quyết định của hấn, Chung Ly Dạ suy nghĩ một chút lời muội muội nói, cũng hiểu được ở đây quả thật không an toàn, “Đi, khôi phục chút thể lực liền đi, Thi hộ vệ, vùng này người có quen thuộc không?”

Thi Văn Chi gật đầu, “Có, từ nơi này trở đi có rất nhiều núi nhỏ, thế nhưng nếu là núi lớn thì phải chạy rất xa.”

Tịch Tĩnh Nhi nhẹ nhàng gật đầu, “Vòng quanh những ngọn núi nhỏ này vài chỗ rồi chạy đến núi lớn, kéo dài thời gian để bọn họ không thể bắt được đường đi của chúng ta.”

Thi Văn Chi nhìn Chung Ly Dạ thấy không phản đối, liền đáp: “Vâng.”

Tịch Tĩnh Nhi cũng không nhắc lại nữa, nhắm mắt giữ sức, tổ chức đã dạy cho nàng một điều rằng, bất kể ở đâu cũng không được giao an toàn của mình cho người khác, bởi vì trên tay họ luôn có một con dao vô hình, không biết lúc nào sẽ đâm vào người nàng.

Thử hấp thụ lại linh khí, cư nhiên theo linh hồn mình vào thân thể này, như vậy sau này nàng chỉ cần chăm chỉ tu tập, liền có thể tự bảo vệ mình rồi.

Dựa theo công pháp ở trong kinh mạch đi vài vòng, linh khí hình như cũng thích ứng cổ thân thể này, rất nhanh thì ở trong thân thể tạo dựng nền móng tạm thời, Tịch Tĩnh Nhi thử mang theo một tia linh lực đi qua miệng vết thương, quả nhiên hữu dụng, giống như trong tiểu thuyết nói nội công có thể dùng để trị thương, mà nàng càng phải nắm chặt.

Chậm chậm dẫn đường, hai người kia còn tưởng rằng nàng đã ngủ, Chung Ly Dạ hạ giọng nói rằng: “Thi hộ vệ, núi này có thể có đồ ăn dân dã, người xem có thỏ hay món nào khác có thể ăn không. Tĩnh Nhi cần có chút đồ ăn để dưỡng thương.” Nếu không phải Tĩnh Nhi phản ứng nhanh, chặn một kiếm kia, thì người bị đâm trúng là hấn, tuy rằng đã bôi thuốc, thế nhưng hô hấp Tĩnh Nhi đứt quãng, hấn chỉ sợ rằng muội muội bảo bối của hấn sẽ không còn, vậy hấn sẽ hối hận cả đời.

Thi Văn Chi nhìn sắc mặt trắng bệch của công chúa, đáp: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Trải qua lần trị thương, cảm giác đã tốt hơn nhiều, vết thương cũng không còn đau nữa, đưa linh khí quay lại gân mạch, từ từ mở mắt ra.

“Tình Nhi, thấy tốt hơn không?” Thấy nàng tỉnh lại, Chung Ly Dạ vội vàng hỏi, ôm quá lâu, nên tay hắn cũng đã mỏi như cả ra, nhưng không dám nhúc nhích, lo lắng sẽ động đến vết thương của tiểu muội.

Tịch Tĩnh Nhi có chút giật mình, cơn đau này nàng có thể hoàn toàn chịu đựng được, giùng giàng muốn ngồi xuống, Chung Ly Dạ vội vàng đỡ, “Tình Nhi, muội cẩn thận, coi chừng vết thương.”

“Chỉ là bề ngoài có chút dọa người thôi, cũng không nặng đến vậy đâu.” Lời nói dối của Tĩnh Tĩnh Nhi có chút thiện ý, nếu thực sự không nghiêm trọng thì làm sao nàng có thể xuất hiện ở nơi này...

Chung Ly Dạ cũng không có học y nên nghe Tĩnh Tĩnh Nhi nói như vậy cũng không hoài nghi chút nào, chỉ thờ dài, “Vậy là tốt rồi, hoàng huynh thiếu chút nữa bị muội hù chết, nếu muội xảy ra chuyện gì, huynh sao giao phó với phụ hoàng và mẫu hậu đây.”

“Mẫu hậu đã mất, giao phó gì nữa, nếu như chúng ta bỏ mạng ở đây, cũng đâu thể giao phó với phụ hoàng.” Giọng nói đầy mỉa mai, Tĩnh Tĩnh Nhi cũng không biết đây là lời nàng muốn nói hay là do ý thức trong thân thể lưu giữ trong thân thể này muốn nói, mà dù cũng đã nói ra rồi.

Chung Ly Dạ sững sốt, hắn chưa từng thấy qua muội muội nói những lời gai góc thế này, Tĩnh Nhi vẫn luôn là hoạt bát, khả ái, con bé không giống như những huynh đệ muội khác được tiên sinh dạy bảo, mà được phụ hoàng và mẫu hậu đích thân dạy bảo, sự thông minh của muội muội hắn cũng chỉ nghe chứ chưa thấy, cụ thể thế nào, chỉ có phụ hoàng mẫu hậu rõ ràng nhất.

Tịch Tĩnh Nhi sắp xếp lại ngôn ngữ, vội sửa lại lời nói, “Hoàng huynh, ta không có ý tứ gì khác, chỉ muốn nói là chúng ta nhất định phải sống sót.”

Chung Ly Dạ không có hoài nghi, “Chúng ta nhất định sẽ không chết.” Đúng vậy, bọn họ nhất định sẽ không chết, còn chưa tìm ra được hung thủ sát hại mẫu hậu, hắn học nghệ chưa thành, sao có thể bỏ mạng ở nơi này.

Thì Văn Chi đem thịt thỏ nướng lấy xuống, để trên lá chất thành từng khối, “Xin lỗi, đại hoàng tử, công chúa, tay nghề của thuộc hạ không tốt.”

Chung Ly Dạ biết hắn nói là cái gì, trước lấy một khối thịt đưa đến bên miệng muội muội, nhìn nàng ăn rồi mới lên tiếng: “Thì hộ vệ, không cần phải nói xin lỗi, đâu có ai gọi toàn diện, hơn nữa, bây giờ đang ở bên ngoài, không cần tay nghề nấu ăn phải ngon đâu, có thể ăn được là tốt rồi.” Nói xong, lấy một khối thịt lớn bỏ vào miệng, dùng hành động để chứng minh lời nói của mình, rồi cầm lấy hơn nửa con thỏ đưa cho Thì hộ vệ, “Ở bên ngoài không cần chú ý này nọ, cứ ăn đi.”

Thì Văn Chi cung kính hai tay tiếp nhận, ngồi ở một bên ăn, Tĩnh Tĩnh Nhi cẩn thận nhai thịt thỏ, đã rất lâu rồi nàng chưa ăn qua thịt thỏ nướng, từ khi trở thành quý cũng đã năm ba năm rồi, nàng đã ăn không ít khối lửa nhân gian.

Nghe Chung Ly Dạ nói, thầm khen ngợi, nàng có một ca ca tốt, thân là một hoàng tử mà có thể nói ra những lời như vậy, mặc kệ là thật tâm hay không cũng làm cho người khác động tâm, đều rất tốt, rốt cuộc người ca ca này vẫn thông minh

Chung Ly Dạ xé đùi thịt thỏ ra, dứt khối nhỏ cho Tĩnh Nhi, hai người là huynh muội ruột thịt, từ nhỏ đã rất thân thiết, huống chi lần này Tĩnh Nhi là vì cứu hắn mà bị thương thành như vậy, cho nên hắn càng phải chiều cố vị muội muội này.

Thấy Chung Ly Dạ còn muốn cho nàng ăn thêm nữa, Tĩnh Tĩnh Nhi lắc đầu, “No rồi, ca ca, ca ăn đi.”

Chung Ly Dạ không ép nàng nữa, cầm bình nước lên dứt nàng uống vài hớp, rồi mới tiếp tục ăn, sau đó lại ra bờ sông lấy nước, sau khi thu thập hết thấy rồi nói với Thì Văn Chi: “Thì hộ vệ, lưng Tĩnh Nhi còn bị thương người công con bé giúp ta, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Thì Văn Chi ngồi xổm xuống trước mặt Tĩnh Tĩnh Nhi, được sự giúp đỡ của Chung Ly Dạ cẩn thận đem bảo bối đặt lên lưng, Tĩnh Tĩnh Nhi làm như người bị thương, không có phản đối quyền lợi của mình, liếc mắt nhìn qua vết tích trên mặt đất, miễn cưỡng có thể che giấu được, nếu là cao thủ thì rất dễ bị đuổi theo, vì vậy nàng cũng đoán được nguyên nhân tại sao nhóm người các nàng bị đuổi theo rồi, không sao đã có nàng ở đây, chỉ cần hai ngày cho vết thương khép lại, nàng tin chắc mình sẽ cắt đứt được truy binh.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Hai ngày sau, Chung Ly Dạ và Thì Văn Chi dẫn truy binh đi vòng vèo, cẩn thận che giấu dấu vết, không hề bị nhóm truy binh đuổi theo, bọn họ bây giờ không có thừa tình lực để đối đầu với truy binh, còn có người bị thương cần phải chiều cố, càng không cho phép bị đuổi theo.

Tịch Tĩnh Nhi dành phần lớn thời gian nhắm mắt để dẫn linh khí chữa trị vết thương, ở trong mắt hai người là đang ngủ, nên không nghi ngờ đến.

Buổi tối hai ngày sau, Tĩnh Tĩnh Nhi tỉnh lại, giơ một cánh tay lên, tốt, vết thương không bị nứt ra rồi, mà miệng vết thương đã dần khép lại rất tốt, đồng

thời tốc độ khôi phục cũng nhanh. Vỗ nhẹ lưng Thi Văn Chi, “Dừng một chút, thả ta xuống.”

Ở thời đại nào, dù hiện đại hay cổ đại, lời chủ tử nói chính là mệnh lệnh, tuy rằng không giải thích được là vì sao, nhưng Thi Văn Chi vẫn dừng lại, chậm chạp thả Tịch Tĩnh Nhi xuống đất, đối với nghi hoặc của Chung Ly Dạ hần cũng giải thích: “Công chúa bảo thuộc hạ thả người xuống.”

Chung Ly Dạ nhìn muội muội rất có tinh thần, trong lòng cũng vui vẻ, xem ra không có nguy hiểm đến tính mạng, “Tĩnh Nhi, có chuyện gì không? Vết thương lại rách ra sao?”

Tịch Tĩnh Nhi lắc đầu, trong lúc hai người đang ngây ngốc, từ từ đứng dậy, giơ tay một cái, đá chân, hoàn hảo, không còn đau nhức nữa, vết thương so với trước kia nặng bị cũng chẳng coi vào đâu, “Không phải đau, hoàng huynh, Thi hộ vệ, đây là nơi nào?”

Chung Ly Dạ đề xuống kinh nghi trong lòng trả lời: “Theo lời muội nói, đang là ngọn núi lớn nhất, cách trong núi không còn xa nữa.”

Tịch Tĩnh Nhi gật đầu, “Hai người đi ở phía trước, ta đi phía sau, đi vào trong là được.”

Hai người không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, nghĩ lại với tình hình bây giờ, quyết định nghe theo lời nàng đi vào trong núi, hơn nữa vốn định là vào trong núi mà, chỉ là luôn lo lắng mà quay đầu lại nhìn nàng vài lần, lo lắng thân thể của nàng không tốt, không có người nào bị thương nặng mà có thể khôi phục lại nhanh như vậy, chỉ sợ là nàng cậy mạnh.

Thế nhưng thời gian càng dài, bọn họ càng giật mình, thân thủ linh hoạt, tuyệt đối không giống như của một tiểu hải tử, càng không phải nói là một tiểu cô nương bị thương nặng, cứ xem như là cao thủ được huấn luyện đặc thù cũng không thể đem dấu vết bọn họ vừa mới đi qua quét sạch lưu loát được, đây thật sự muội muội sao?

Tịch Tĩnh Nhi cũng không có biện pháp nào khác, không thể vừa đến nơi này mà mất cái mạng lần nữa, nàng thật sự không muốn xuyên không lần hai đâu (=.=//), đem tất cả biện pháp cất giấu đã học được dùng hết, nơi nàng từng đi qua bị quét sạch như là chưa có người từng đi qua nơi này, và những nơi bọn họ bước qua cũng như vậy hết.

Như vậy đi vào trong núi chừng bốn, năm dặm, nàng đã đem phương hướng chuyển sang một nơi khác, làm thay đổi đường đi, cũng vài lần sửa lại phương hướng, Tịch Tĩnh Nhi vừa dùng tay lại liền đặt móng ngồi xuống bất động, lau mồ hôi, đúng là mệt muốn chết, vết thương hình như lại chảy máu.

Chung Ly Dạ vội chạy đến đỡ lấy nàng, đem bình nước để bên miệng nàng, “Uống một chút.”

Tịch Tĩnh Nhi uống vội vài hớp nước rồi mới lên tiếng, “Bây giờ hần đã an toàn, nghỉ ngơi thật tốt một chút rồi đi tiếp.”

Khỏe miệng Chung Ly Dạ giật giật, còn chưa hỏi gì mà, rốt cuộc ai đã dạy cho muội muội bản lĩnh này? Ân vệ bên người của phụ hoàng chưa chắc đã có bản lĩnh này đâu.

Biểu tình đó Tịch Tĩnh Nhi đều nhìn thấy cả, bèn rừ mi mắt xuống “Nửa năm trước, ở tầng chót của tầng thư các muội tìm thấy một quyển sách, học được ở bên trong, phụ hoàng mẫu hậu cũng không biết.” Trước cứ nói dối đã, hần có nhớ cũng sẽ không đi hỏi phụ hoàng đâu.

Rõ ràng là trong lời nói có trăm ngàn chỗ hở, nhưng Chung Ly Dạ cũng không có hỏi nữa, chỉ nói: “Được rồi, nghỉ ngơi trước, hoàng huynh xem vết thương của muội đã.”

Hần tuyến chảy ra, không biết là có nên coi y phục không đây, sau nghĩ lại, cũng không sao, nàng nói thế nào cũng chỉ mới có mười tuổi, ca ca sẽ không làm bản sự thuần khiết của nàng đâu, hơn nữa thân thể này còn chưa phát dục, có gì đâu mà nhìn.

Chung Ly Dạ đem y phục trên người muội muội cởi ra, sau đó để trên đùi mình, sau khi cởi bỏ băng vải nhìn thấy vết thương, quả nhiên chảy máu, y phục cũng bị máu thấm ướt, khẳng định là rất đau, hần chưa bao giờ biết Tĩnh Nhi có thể chịu đựng được đau nhức đến vậy.

Từ trong tay áo lấy ra một cái khăn lau khô vết máu, sau đó rửa lại vết thương, lại lấy ra một bình Ngưng Huyết Tán, rắc lên vết thương rồi băng bó lại, cẩn thận mặc y phục lại cho muội muội. (Quá trình chỉ nhìn phần trên, sau lưng)

Cả một quá trình này rất đau, thế nhưng Tĩnh Nhi không nói tiếng nào, làm hần hần kinh ngạc, nếu đổi lại là hần nhất định là không làm được, cẩn thận để muội muội dựa vào trong ngực mình, nhìn vẻ mặt cắn chặt môi đến chảy máu của muội muội, rất đau lòng, quả nhiên rất đau mà muội muội cố gắng đề xuống.

“Tĩnh Nhi, ngủ một giấc đi, sẽ không đau nữa đâu.” Ở khoảng cách xa như vậy mà nàng dùng cành cây quét sạch dấu vết, một lúc lại chạy đến sửa lại phương hướng, khẳng định khẳng định mệt mỏi cực kỳ.

Tịch Tĩnh Nhi mở mắt nhìn một chút hần, như là đang tự hỏi nên tin hay không nên tin người này, trong nháy mắt lại nhớ đến nơi này không phải là thế giới kia, nam hài này là ca ca của thân thể nàng mượn, sẽ không có nguy hiểm, tự cười giễu, thật đúng là trông gà hoá cuốc a, con người mà, quả nhiên không nên làm quá nhiều chuyện xấu, không lại cắn rút lương tâm cả đời.

“Muội ngủ một lát.”

“Ừ, an tâm ngủ đi.”

Rốt cuộc là không an tâm, Tịch Tĩnh Nhi ở trong lòng gọi Tiểu Ngọc, “Chủ nhân, Tiểu Ngọc ở chỗ này.”

“Tiểu Ngọc, ngươi có thể đưa ta tiến vào nhà ngươi được không?” Bây giờ bọn họ dùng từ ‘nhà’ này để gọi không gian, mà không phải là gọi không gian huyền huyền.

“Đương nhiên có thể à, tùy thời đều có thể.”

” Một lát nữa nếu người bên cạnh ta có dị động gì, ngươi lập tức đưa ta vào nhà ngươi.”

“Hi hi, được, Tiểu Ngọc nhất định sẽ làm, có điều, chủ nhân, hai ngày này sao người không vào bên trong tìm tiểu Ngọc vậy, tiểu Ngọc sợ quấy rối người luyện công nên không dám gọi người, chủ nhân trước kia đã dạy, lúc luyện công mà ta quấy phá có thể khiến chủ nhân tẩu hỏa nhập ma.”

Tịch Tĩnh Nhi cũng đau đầu, “Tiểu Ngọc, ta bây giờ không phải là Quý Hôn, thế nào có thể vào nhà ngươi a.”

“Chủ nhân ngọc, đương nhiên là có thể chứ, người dùng thần thức của mình là có thể thấy nhà của tiểu Ngọc, thì cũng có thể bước vào, chỉ cần người muốn, tùy thời có thể dùng thần thể vào đây.”

Bị một khối ngọc cấp khinh bỉ, Tịch Tĩnh Nhi không chịu bị khinh bỉ, “Chúng ta làm sao mà có thần thức này.”

“Không có khả năng, mỗi người đều có, đây là chủ nhân trước kia nói mà.” Tiểu Ngọc nói như đinh chém cột.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tịch Tĩnh Nhi suy nghĩ một chút, ” Ý ngươi là tinh thần lực đúng không?”

“Tinh thần lực? Không biết, chủ nhân thử nhìn xem, chỉ cần dùng tinh thần lực mà chủ nhân nói mà nhìn vào bên trong tiểu Ngọc thử đi.” Khẩu khí của Tiểu Ngọc không có khảng định lắm.

Tịch Tĩnh Nhi không có nghĩ nhiều đến vậy, ở trong lòng thầm nhớ lại không gian trong ngọc bội, quả nhiên rất nhanh nhìn thấy không gian bên trong tiểu Ngọc, có điều...

“Tiểu Ngọc, đây thật sự là không gian bên trong của ngươi sao? Như thế nào không giống lúc trước vậy?”

Không gian vốn không có một bóng người nay lại xuất hiện một đứa bé trai, phấn đỏ đỏ, thoạt nhìn chỉ có ba, bốn tuổi, vô cùng khả ái.

“Ngươi là Tiểu Ngọc?”

“Là Tiểu Ngọc, chủ nhân thật ngọc, nơi này là nhà của Tiểu Ngọc, đương nhiên ta chính là Tiểu Ngọc.” Tiểu Ngọc bay tới trước mặt Tịch Tĩnh Nhi, từ trên cao nhìn thẳng vào nàng, xem ra việc bay theo nàng trong hai năm nàng làm quý đã thành thói quen của nó rồi, “Nơi này chính là nhà của tiểu Ngọc, trước đây là do tiểu Ngọc chưa có hoàn chỉnh, bây giờ đã hoàn chỉnh nên nơi này mới khôi phục lại như cũ.”

Tịch Tĩnh Nhi vươn hai tay, ôm lấy Tiểu Ngọc, mềm, rất có xúc cảm, trên thực tế cả hai đều là ý thức, nên ôm như vậy không có gì mà khó hiểu hết.

Hai năm nay trong không gian luôn có sương mù vây quanh, vốn không thấy rõ được gì, giờ sương mù tan hết, nàng cảm giác được không gian này rất là lớn, liếc mắt cũng không thấy điểm dừng, cách đó không xa có một tòa cung điện, Tiểu Ngọc hào hứng chỉ tòa cung điện đó, “Chủ nhân, đó là nhà của Tiểu Ngọc, là dựa theo cung điện của chủ nhân trước mà xây, rất đẹp nha.”

Tịch Tĩnh Nhi hơi xuất thần, vì chủ nhân trong miệng tiểu Ngọc nói không phải là nàng, mà là người trước nàng, hẳn là tiền chủ nhân, “Tiểu Ngọc, ngươi là con trai hay con gái vậy?”

Tiểu Ngọc tròn mắt trừng nàng, che đi cái xấu hổ không thể thấy, “Tiểu Ngọc đương nhiên là con trai rồi, chủ nhân thật ngọc, như vậy mà cũng không có nhìn ra được.”

Tịch Tĩnh Nhi như mèo xù lông, “Chủ nhân chỉ muốn đùa ngươi mà thôi, ta đương nhiên biết Tiểu Ngọc là con trai rồi, Tiểu Ngọc không phải muốn dẫn ta đến nhà của ngươi sao?”

Nói đến đây, Tiểu Ngọc lập tức tựa đã quên chuyện vừa rồi, hưng phấn kéo ống tay áo của nàng, “Đúng vậy, đến nhà của Tiểu Ngọc, nhà Tiểu Ngọc rất đẹp.”

Từ xa nhìn thấy thì không có gì đặc biệt, nhưng khi đến mới chân chính biết được, cung điện này rất lớn, rất khí thế, mở rộng cửa chính đi vào, Tịch Tĩnh Nhi chỉ có hai loại cảm giác, một là linh khí cực kỳ nhiều, hai là nơi này quá lạnh.

Đạo qua một vòng, rồi xoa xoa mặt của Tiểu Ngọc, “Cung điện này dùng cái gì để xây thế?”

Tiểu Ngọc cười hắc hắc không ngừng, “Đều dùng linh ngọc để xây đó, chủ nhân trước còn đem rất nhiều đồ vật khác ném vào đây cho tiểu Ngọc tha hồ dùng, càng ngày càng nhiều thứ, Tiểu Ngọc rất thích cung điện do chủ nhân trước xây lắm đó, Tiểu Ngọc không thể ra ngoài, cho nên mới xây giống cung điện bên ngoài, chủ nhân trước mỗi khi có thời gian đều vào đây bồi tiểu Ngọc, được rồi, chủ nhân, bên trong có rất nhiều thứ, tiểu Ngọc dẫn chủ nhân đi xem, tất cả đều là bảo bối mà chủ nhân trước bỏ vào.”

Tịch Tĩnh Nhi đương nhiên biết tiểu Ngọc nói chủ nhân nào rồi, nói chung, người đó đối với nó rất tốt, còn cho nó nhiều đồ, lúc rảnh sẽ vào đây bồi nó chỉ có thể là chủ nhân trước, đồng thời cũng là người cứu mạng của nó, cho nên mấy món đồ này không cái nào không dùng được, vị tiền chủ nhân này hẳn là một người rất có năng lực nên mới ném nó đến nơi này.

Theo ngón tay tiểu Ngọc chỉ, Tịch Tĩnh Nhi đẩy cửa của một gian phòng, “Đây là phòng của tiểu Ngọc, những thứ kia đều là của tiểu Ngọc, cũng là của chủ nhân, nếu chủ nhân thích thì cứ việc lấy.”

Nàng nhìn không được sờ mặt tiểu Ngọc, thằng bé này là một đứa nhỏ tịch mịch, khó có thể thấy người nào lại đi dùng bảo bối của mình để giữ người khác lại chơi đùa với mình.

“Gọi ta là tỷ tỷ, đừng có gọi chủ nhân nữa.”

Tiểu Ngọc chớp mắt nhìn Tịch Tĩnh Nhi, tỷ tỷ... Hẳn biết, “Thế nhưng, Tiểu Ngọc không phải là đệ đệ của chủ nhân, không phải con người luôn nói có quan hệ huyết thống mới gọi là huynh đệ tỷ muội sao?”

Lưu lạc nhân gian mấy năm, hẳn học không ít thứ, cái hiểu cái không, Tịch Tĩnh Nhi lại nói, “Tuy rằng chúng ta không có quan hệ máu mủ, thế nhưng ở thế giới này ta chỉ quen biết có tiểu Ngọc thôi, Tiểu Ngọc không phải chỉ có quen biết một mình ta ư? Tiểu Ngọc xem, quan hệ giữa hai chúng ta tốt như vậy, người lại không có thân nhân, ta cũng không có thân nhân, sau khi làm tỷ đệ, chúng ta lại là thân nhân của nhau, tỷ đệ khác máu mủ có gì không tốt sao?”

Nghi hoặc trong mắt Tiểu Ngọc biến mất, chỉ còn lại ánh sáng quang mang, “Có thể ư? Thế nhưng.. Tiểu Ngọc không phải là người, Tiểu Ngọc chỉ là một khối linh ngọc tu thành ý thức, không thể ra ngoài được.”

Nhìn mặt thằng bé có chút âm đạm, Tịch Tĩnh Nhi không tự chủ đem nó ôm chặt lấy, “Không quan hệ a, ta có thể vào đây bồi tiểu Ngọc mà, lúc bình thường tỷ tỷ không có luyện công, tiểu Ngọc có thể tùy thời tìm tỷ nói chuyện.”

(Hai người lúc này thành tỷ đệ nên chuyển ngôi xưng hô nhé)

“Thật vậy chăng? Đệ có thể làm đệ đệ của chủ nhân.”

“Đúng vậy, sau này đừng có gọi là chủ nhân nữa, gọi tỷ tỷ nào.” Tịch Tĩnh Nhi cảm giác mình đây là đang dụ dỗ con nít, còn phi thường đắc ý nữa chứ.

“Tỷ tỷ.” Tiểu Ngọc cười cong mắt, cực kỳ vui sướng.

“Đúng rồi, sau này đều gọi vậy đi, Tiểu Ngọc giới thiệu cho tỷ bảo bối của tiểu Ngọc đi nào.” Đặt tiểu Ngọc xuống đất, để nó có thể chạy, Tịch Tĩnh Nhi tìm một cái ghế ngồi xuống, ung dung chờ đệ đệ mới nhận đưa bảo bối đến cho mình xem.

Tiểu Ngọc cảm giác mình trước nay chưa bao giờ có lúc hài lòng như thế, so với chủ nhân trước luôn cho nó bảo bối nó càng cảm thấy hài lòng hơn, so với chủ nhân trước luôn gọi nó là bảo bối càng hài lòng hơn, thật tốt, nó có thân nhân rồi.

Bỏ lên cái giường lớn, từ bên trong giường nó lôi ra một cái hộp lớn hơn cả người mình, đẩy đến trước mặt Tịch Tĩnh Nhi “Chú, không phải, tỷ tỷ, đây là bảo bối mà tiểu Ngọc thích nhất.”

Mở hộp ra, bên trong đều là ngọc, hình dạng khác nhau đều có, nếu Tịch Tĩnh Nhi không có hiểu biết cũng biết đồng ngọc này đều là cực phẩm ngọc, nếu không có tiền chi cần bảo tiểu Ngọc cho một mảnh đem bán cũng đủ sống hết ba đời.

“Tỷ tỷ không vui sao?” Tiểu Ngọc thấy tỷ tỷ không có bộ dáng vui vẻ, ngọc đầu hỏi.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Bộ dạng khá ái như thế khiến Tịch Tĩnh Nhi nhìn không được néo má, “Đương nhiên là thích, nhưng mấy món đồ này là bảo bối của tiểu Ngọc, tỷ tỷ đương nhiên không thể lấy.”

“Thế nhưng tỷ là tỷ tỷ của Tiểu Ngọc mà!” Tiểu Ngọc nóng nảy, nhét một mảnh ngọc vào tay Tịch Tĩnh Nhi, hy vọng có thể đổi lấy niềm vui từ tỷ tỷ.

Tịch Tĩnh Nhi ôm tiểu Ngọc ngồi lên chân mình, “Tiểu Ngọc không có quên là tỷ đang dùng tinh thần lực để đi vào đây chứ, thân thể còn đang ở ngoài kia, ở đó còn có người khác, không thể có một món đồ lạ đột nhiên xuất hiện trong tay được.”

Tiểu Ngọc nghĩ thấy cũng phải, “Như vậy lúc nào tỷ tỷ cần, có thể tùy thời gọi tiểu Ngọc.”

“Được.” Nhìn gian phòng lớn này, làm cho tâm nàng cảm thấy lạnh, “Tiểu Ngọc, chỉ có một phòng này sao?”

Khinh bị liếc nhìn tỷ tỷ mới nhận, Tiểu Ngọc bĩu môi, “Dĩ nhiên là không phải, đây là phòng của tiểu Ngọc, còn rất nhiều phòng trống khác, ở đây chỉ có một mình Tiểu Ngọc, không giống cung điện của chủ nhân trước, có thật nhiều người.”

Trầm mặt nhìn Tiểu Ngọc, Tịch Tĩnh Nhi đứng dậy, “Đi thôi, dẫn tỷ tỷ đi tham quan nào.”

“Hào, Tiểu Ngọc dẫn tỷ tỷ đi xem những vật chủ nhân trước lưu lại, Tiểu Ngọc đều bỏ vào trong bảo thất.”

Tịch Tĩnh Nhi sờ đầu đứa nhỏ, đứa nhỏ này thật khiến cho người ta phải đau lòng, còn nhỏ như vậy, sao nó có thể chịu được?

Còn rất nhiều gian phòng, có một gian phòng rất lớn, vừa nhìn là biết đây là phòng ngủ chính, Tiểu Ngọc giới thiệu: “Đây là phòng ngủ của chủ nhân trước, được thiết kế giống phòng ngủ bên ngoài của chủ nhân.”

Tịch Tĩnh Nhi không có hứng thú lớn với mấy thứ này, nhưng đối với bảo thất tiểu Ngọc cất giữ bảo bối thì cảm thấy hứng thú vô cùng, có điều khi nhìn thấy bộ dạng lú lo không ngừng của tiểu Ngọc, cũng đi theo nó dạo qua một gian rồi một gian, cho đến khi đi đến một gian phòng, “Nơi này chính là bảo thất để cất giữ bảo bối.”

Đẩy cửa ra, Tịch Tĩnh Nhi theo bản năng nhắm mắt lại, hào quang vạn trượng chính là hình dung cho cảnh tượng này sao? Gian phòng này rất lớn, là căn phòng rộng nhất, trong lúc nhất thời Tịch Tĩnh Nhi không biết nên đưa mắt nhìn vào đâu, chỗ này đều để bảo vật.

Có cái dùng hộp để đựng, có cái thì đặt lung tung, còn có những cuốn sách bị mở ra nửa chừng, trên mặt đất lăn đầy viên tròn, chắc là dạ minh châu, “Tiểu Ngọc, đã bao lâu rồi đệ không sắp xếp lại nơi này?”

Tiểu Ngọc giống như giận dữ nhìn mọi vật trong phòng đều bay tứ tung. “Sau khi linh thể của tiểu Ngọc bị thương, lúc đầu mỗi khi nằm chán sẽ tổn chút linh lực sắp xếp lại, sau chủ nhân trước qua một thời gian không tìm tiểu Ngọc, nhất định là không cần Tiểu Ngọc nữa, những thứ này đều là bảo bối của chủ nhân, không phải của tiểu Ngọc, cho nên tiểu Ngọc không cần giúp chủ nhân trước sắp xếp lại.”

Rõ ràng là vì tức giận, tưởng rằng bị người bên cạnh bỏ rơi mình, nên tiểu Ngọc mới thương tâm, “Ngoan, không sao, tỷ tỷ vĩnh viễn không bỏ rơi tiểu Ngọc.”

Tiểu Ngọc quay đầu lại nhìn nàng, sau đó mỉm cười ngọt ngào, “Hào, Tiểu Ngọc cũng sẽ không rời xa tỷ tỷ.”

Tịch Tĩnh Nhi trêu ghẹo nói: “Vậy nếu đệ tìm được chủ nhân thì sao?”

Tiểu Ngọc cân nhắc một chút, thử thăm dò: “Có thể đem những bảo bối này trả lại cho chủ nhân, rồi bảo chủ nhân đem tiểu Ngọc cho tỷ, như vậy, Tiểu Ngọc không phải có thể đi theo tỷ tỷ?”

Tịch Tĩnh Nhi thế nào cũng không nghĩ đến đáp án sẽ là như vậy, sững sờ một hồi, nhưng lại khiến cho tiểu Ngọc hiểu lầm, lẽ nào tỷ tỷ nghĩ bảo bối còn quan trọng hơn so với tiểu Ngọc? Tiểu Ngọc không phải là bảo bối ư? Còn kém hơn thứ đồ nào khác à?”

Thấy tiểu Ngọc chu miệng nhỏ lên, Tịch Tĩnh Nhi biết nó đang nghĩ gì, nhanh ngồi xổm xuống ôm nó lại, “Tỷ đương nhiên không bỏ tiểu Ngọc rồi, tỷ tỷ mới vừa rồi là kinh ngạc, còn tưởng rằng Tiểu Ngọc sẽ chọn theo chủ nhân trước chứ!”

Tiểu Ngọc đỏ mặt, “Chủ nhân có nhiều người theo cùng, không có Tiểu Ngọc cũng không sao, thế nhưng tỷ tỷ mới vừa nói chỉ có một mình Tiểu Ngọc a, cho nên tiểu Ngọc phải bồi tỷ tỷ.”

hôn lên khuôn mặt nhỏ vài cái, Tịch Tĩnh Nhi hiếm khi nở nụ cười, “Thật ngoan, mấy món đồ kia chúng ta sẽ không động đến, chờ ngày nào đó chủ nhân tìm được Tiểu Ngọc, chúng ta liền đem mấy thứ này trả cho hắn, có điều trước đó, tiểu Ngọc, đệ nên sửa sang lại nơi này đi, loạn quá rồi.”

Tiểu Ngọc le lưỡi, “Đã biết.”

Tịch Tĩnh Nhi nghĩ tới một chuyện, “Tiểu Ngọc, mấy món đồ tỷ ném vào đây đâu?”

Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút, “Thực vật thì ném ra ngoài, còn dư lại ... đang ở chỗ khác đi?”

“Chỗ khác?”

Mặt Tiểu Ngọc đỏ lên, giọng nói nhỏ rất nhiều, lo lắng nói, “Cái kia... Đệ cho rằng tỷ tỷ bỏ, nên ném ở nơi đây bụi bặm.”

Tịch Tĩnh Nhi đỏ mặt hắc tuyến, nhưng lại luyến tiếc không dám trách cứ, “Dẫn tỷ tỷ đi xem, có thể có mấy món dùng được cho thế giới này.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tiểu Ngọc biết mình đã gây họa, liền nắm tay tỷ tỷ đến chỗ bụi bặm mà nó nói, tình huống so với trong tưởng tượng của Tịch Tĩnh Nhi thì tốt hơn nhiều, tiểu Ngọc nói nơi bụi bặm để vứt bỏ đồ không cần đó chính là một đồng bảo bối, là bảo bối trong bảo bối nha, đó chính là vật liệu còn dư lại khi xây dựng cung điện, chính là linh ngọc, đó không phải là bảo bối ư? Nàng đi lại trong cung điện một lúc, đã cảm thấy linh lực ngày càng tiến bộ, nếu đem mấy thứ này ra ngoài, chắc chắn cả thế giới sẽ điên đảo, thậm chí còn dẫn đến chiến tranh nữa.

Ngoài ra còn có vài hạt châu mà tiểu Ngọc không thích nắm vào đó, ở trong mắt nó thì đây là rác rưởi, thảo nào lại nói chỗ này là nơi để đồ vứt đi, chỉ khi nào tiểu Ngọc biến mất, thì mấy thứ này ngay cả tư cách làm đồ vứt đi cũng không có (vì nó cũng biến mất theo)

“Tiểu Ngọc, mấy thứ này rất hữu dụng với tỷ, đệ có thể gom nó để một chỗ giúp tỷ được không, trong cung điện có rất nhiều phòng, vậy lấy một gian phòng cũng không sao phải không?”

Tiểu Ngọc rõ ràng không nguyện ý, mấy thứ này đều là phế thải, tại sao tỷ tỷ lại muốn giữ lại chúng, có điều lời tỷ tỷ nói thì phải nghe, “Hảo, tiểu Ngọc sẽ đem đồng đồ này để ở một góc bảo thất vậy.” Ý tứ là, đồng đồ này cùng bảo bối trong bảo thất đều giống nhau, là phế phẩm. .

Tịch Tĩnh Nhi không nói gì chỉ nhìn trời, “Không sao, chỉ cần đệ vui vẻ là được.”

Sau khi dời đồng đồ này đi xong, Tịch Tĩnh Nhi không có nhờ tiểu Ngọc sắp xếp lại, mấy thứ này sắp xếp làm sao, nó không cần biết, chẳng bằng chính cô tự làm, vừa lúc tìm hiểu một chút, may ra còn tìm được món gì đem từ thời hiện đại về, mấy món đồ này giống như là đồ cưới, có lẽ là đưa từ bên ngoài vào.

Nhìn không khác mấy, Tịch Tĩnh Nhi hỏi Tiểu Ngọc, “Tỷ vào đây đã bao lâu rồi?”

“Bốn canh giờ, tám tiếng đồng hồ.”

“Lâu như vậy?” Minh còn không có ngủ, được linh khí bồi dưỡng lâu như vậy, so với ngủ càng khoẻ hơn, “Tiểu Ngọc, tỷ tỷ đi ra ngoài, đệ hãy đem bảo thất này sắp xếp lại, nếu như nhàm chán thì hãy làm như lời tỷ nói.”

“Hảo, tỷ tỷ sẽ thường xuyên đến bồi tiểu Ngọc chứ?” Như vậy, hẳn sẽ không cảm thấy cô đơn, ở đây, không có ai để chơi.

“Gần đây có thể sẽ không thường xuyên được, chờ sau khi tỷ tìm chỗ an toàn rồi, nhất định sẽ thường xuyên vào đây bồi tiểu Ngọc, có được hay không?” Nếu từ hoàng cung đi ra, nàng không có ý định trở về đó, cho dù là trốn, bọn họ cũng phải tìm nơi để ẩn náu cái đã, bọn người ở hoàng cung đâu phải là kẻ ngu ngốc đâu? Nàng nhất định sẽ không ngu ngốc, quay về cái nơi mà xem mạng người như cỏ rác đó, khẳng định sẽ không có ngày nào an bình, ai biết nàng bây giờ có thể thấy thứ đó [quý] nữa không? Hơn hai năm làm quý, nàng thường hay trộm nhìn cảnh sinh hoạt thường ngày của người ta, vừa thay đổi thân phận lại, trong lòng nàng luôn cảm giác mình bị ai đó theo dõi, cho nên, không thể quay lại hoàng cung được.

Tiểu Ngọc hiểu chuyện gật đầu, “Đã biết, Tiểu Ngọc cũng không ép tỷ tỷ.”

“Ngaoan, tỷ tỷ đi ra ngoài trước.”

“Dạ”

Thu lại toàn bộ tinh thần lực, Tịch Tĩnh Nhi cẩn thận kiểm tra lại người mình, quả nhiên, cái nàh kia của tiểu Ngọc thật không đơn giản, ở bên trong một buổi tối nghỉ ngơi không chỉ một mối tiêu tán, thể lực và linh lực đều tiến bộ, thật tốt quá.

“Tĩnh Nhi, muội đã tỉnh, nào, ăn chút gì đi.” Chung Ly Dạ đem đùi gà đến cho nàng, còn cầm theo một cái bình nước.

Tịch Tĩnh Nhi uống trước mấy ngụm nước, rồi mới cầm lấy đùi gà gặm, mấy ngày nay ăn quả đại, cho dù tay nghề của Thi Văn Chi rất thường, nhưng nàng cũng không vì thế mà ghét bỏ.

“Hoàng huynh, chúng ta có đến chỗ đó không?”

Chung Ly Dạ suy nghĩ một chút, “Vốn dĩ là nên đi, nhưng bây giờ thì không nên, nếu đường đi nước bước của chúng ta đã bị bọn họ phát hiện, cho dù chúng ta có đi đến cũng chỉ là tự mình sa vào lưới.”

Tịch Tĩnh Nhi gật đầu, đây chính là điều mà nàng lo lắng, dù sao những người đó đâu phải là kẻ ngốc, tìm không được người đương nhiên sẽ nghĩ ngay đến việc chặn đường kiểm tra, bọn họ có lẽ nghĩ rằng hải tử trong cung không có thể lực ủng hộ thì không thể làm được việc gì đi? Nhưng bọn họ đã quên một điều rằng, nơi tàn khốc nhất trên thế giới này chính là hoàng cung mà hai huynh muội nàng trốn ra.

“Đi đâu?” Tịch Tĩnh Nhi còn chưa quên cơ thể này chỉ mới có mười tuổi, phải có biểu hiện ý lại.

Chung Ly Dạ cũng không có nói đến nơi ban đầu định đến, chỉ nhìn muội muội, trải qua chuyện hôm nay, hẳn đã sớm không xem nàng là đứa trẻ không hiểu chuyện nữa, “Tĩnh nhi, muội nói đi?”

Tịch Tĩnh Nhi liếc nhìn chung quanh, trong mắt chỉ toàn cây và cây, “Từ nơi này ra khỏi khu rừng, rồi xem lúc đó nên đi nơi nào.”

“Đi, cứ quyết định như vậy, muội nghỉ ngơi cho tốt rồi xuất phát.”

“Muội không sao.” Tịch Tĩnh Nhi đứng lên, vớ áo bị dính bẩn, chuẩn bị bước đi.

Chung Ly Dạ kéo nàng lại, “Vết thương trên người muội còn chưa khép lại, để cho Thi hộ vệ cõng muội đi, tránh để vết thương rách ra.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Tịch Tĩnh Nhi cũng không cựa mạnh nữa, nghe lời để cho Thi Văn Chi cõng trên lưng, nàng cũng có thể tiếp tục trị thương hoặc bồi tiểu Ngọc nói chuyện, dù sao ngọn núi này phải đi hết bốn ngày mới ra được, cho nên không có tiếp tục đi vào trong núi mà đi ra, ai mà biết bên trong núi có gì không, cũng không núi này tên gì? Phải có người dẫn đường mới hiểu được.

Thi Văn Chi đi dò đường trước, xác định không có địch nhân đuổi theo mới trở về tụ họp, “Đại hoàng tử, công chúa, nơi này là Thanh Châu, địa bàn của Tiết Thành Nhân – phụ thân Lệ phi nương nương, không thể lưu lại được.”

Tịch Tĩnh Nhi hiểu, đây chính là đích đến cung đấu, nếu như nàng nhớ không nhầm, thì Lệ phi có một hoàng tử, đứng hàng thứ ba, hoàng hậu chết khẳng định đám phi tần hậu cung không thể thoát khỏi liên quan, chỉ là không biết là do người nào chủ mưu, mà Lệ phi này chính là một trong những người khả nghi nhất, nếu cứ ở đây chẳng khác nào chui đầu vào chỗ chết.

“Tiếp tục đi về phía trước là đất phong của ai?” Tịch Tĩnh Nhi hỏi, nghe bọn hán nói chuyện, không phải là các chư hầu này bị phân chia nhiều nơi sao, như vậy, quyền lực phía trên không có bị suy yếu? Không ngờ quốc gia này lại đặc biệt đến vậy, mấy năm nay các chư hầu đều phân chia quyền lợi cho nhau, vị phụ thân hoàng đế kia hình như cũng như thế đầu vì vấn đề này.

Chung Ly Dạ không chậm trễ chút nào trả lời: “Là Lương Châu, đất phong của Vạn Hầu tướng quân, ông ấy có thể tin được, chúng ta phải đến chỗ ông ấy.”

“Không phải là đến chỗ ông ấy, mà là chúng ta trốn trên địa bàn của ông ấy thôi.” Tịch Tĩnh Nhi nói, mắt đen không nhìn hán, làm cho hán phải suy nghĩ, ai cũng có thể phản bội, cũng không thể đoán trước điều gì, nếu trước đây chính là sự tin tưởng tuyệt đối thì bây giờ cũng chưa chắc tin tưởng được.

Trong lòng Chung Ly Dạ dâng lên cơn sóng to, mẫu hậu đã chết, trước đây người nói không thể quá tin tưởng người khác... Không ngờ, hán bây giờ không thể nhìn rõ được bằng Tĩnh Nhi.

“Tĩnh Nhi nói đúng, bây giờ, chúng ta không thể tin tưởng người nào hết.”

“Đi thôi, theo hướng này, đi xuyên qua núi, như vậy mới không bị phát hiện.”

Ba người không nói, đi một đường đi nhanh, Thi Văn Chi hình như rất có kinh nghiệm, đi nhanh như vậy cũng không có làm cho Tịch Tĩnh Nhi cảm thấy khó chịu, đến lúc nghỉ ngơi, Tịch Tĩnh Nhi vừa ăn vừa hỏi Chung Ly Dạ, lúc còn ở trong hoàng cung do được nuông chiều, nên cả hai ăn cơm rất đúng giờ, trong lúc ăn hán không có thói quen nói chuyện, “Hoàng huynh, đất phong của nhà mẹ đẻ mẫu hậu ở đâu vậy?”

Chung Ly Dạ đang ăn nghe vậy dừng lại động tác trên tay, không nghĩ tới muội muội hỏi cái này, “Nhà ngoại công ở kinh thành, ngoại công làm quan trên kinh, Nhâm ngự sử đại phu, bình thường rất khiêm tốn, hai cậu đối với triều chính không có hứng thú, chỉ làm chức quan nhân, cho nên, lần này không thể giúp chúng ta được.”

Tịch Tĩnh Nhi chỉ là hiếu kỳ hỏi một chút, cũng không có ý gì, lục tìm trong trí nhớ lục lại mấy người làm quan trong gia tộc, bắt luận người nào làm quan đều biết mình biết ta.

“Khiêm tốn mới tốt, sẽ không bị nắm nhược điểm, hoàng huynh, không nên dính líu cùng ngoại công, tự chúng ta ứng phó là được rồi.” Nếu không có thể lực lớn thì không bằng trước bảo toàn tính mạng, không thể đem chiếc thuyền đục lỗ được, nếu như thuyền chìm, không ai có thể chạy không được

Chung Ly Tĩnh không nói nữa, tiếp tục ăn, chỉ là rau xanh không có vị gì, hán cũng không nói nên lời nổi.

Cũng may bọn họ ngay từ đầu đi ra ngoài, rất nhanh đã đến gần biên giới, ở trong núi chừng mười ngày, rốt cuộc mới có nơi làm cho Tịch Tĩnh Nhi hài lòng, “Nơi này đi.”

Chung Ly Dạ nhìn chung quanh, nơi này quả thật không tệ, đằng sau dựa núi, phía trước cách đó không xa là một mảng rừng trúc cản trở tầm nhìn, ở giữa bọn họ là bốn mẫu đất trống, xây nhà ở giữa thiên nhiên đúng là không gì tốt bằng.

“Nơi này quả thật không tệ, có điều chỉ hơi hoang vu, trước không có thôn, sau không có điểm, cũng không có ai ở.”

Tịch Tĩnh Nhi đứng ngay người tại một chỗ, có ý tứ muốn ăn vạ, nàng thích nơi này, rất thích hợp để ẩn cư, “Như vậy mới tốt, không có chuyện gì sẽ không vô cơ bị thương.”

Thi Văn Chi đứng ở một bên lắng lắng nghe, đối với lời nói kinh người của công chúa, mấy ngày nay đã sớm thành thói quen đối với hán (TVC) rồi, từ giặt mình đến tiếp thu, thích ứng rất nhanh.

Chung Ly Dạ thấy Tinh Nhi thực sự rất thích nơi này, không để ý những thứ khác nữa, “Vây được rồi, chúng ta ở nơi này vậy, có điều phải xây nhà ở, hẳn phải làm chút giấy tờ, chúng ta không thể tự nhiên làm được, phải tìm người trên trấn đến đây, trước đó, chúng ta phải tìm chỗ đặt chân.”

Tịch Tinh Nhi nhìn sắc trời một chút, đứng lên, “Đi thôi, trên trấn ắt là có khách điểm, chúng ta phải nghỉ ngơi thật tốt đã.”

Trên cách nơi này cũng không phải rất xa, chỉ có mười mấy dặm, hai người đều có võ, tuy rằng Thi Văn Chi còn phải cõng nàng, nhưng không mất nhiều thời gian đã đến, thôn trấn không lớn, chỗ này vốn rất xa, thỉnh thoảng mới lữ khách đặt chân đến đây, cho nên khách điểm này vẫn phải có.

Nhìn ba người không thể nói là tốt, quần áo bởi vì đi trong rừng nhiều ngày nên bị rách vài chỗ, tóc tai rối bời, trên mặt cũng không phải là bản lĩnh, có điều trước khi đến đây Tịch Tinh Nhi tận lực ở trên mặt mấy người bôi bẩn.

Lão bản khách điểm thấy hai người còn tưởng cả ba gặp phải cướp, còn cõng một đứa nhỏ trên lưng, vội vã đưa cả ba đến căn phòng tốt, đem đồ ăn và nước nóng lên cho cả ba, Chung Ly Dạ vô thức sờ túi tiền bên hông, động tác bị Tịch Tinh Nhi nhìn thấy, vội nói, “Lão bản, chúng ta lúc đi đến đây chỉ còn chút tiền. Yên tâm, tuyệt đối sẽ không ở chùa.”

Lão bản là người sáng khoái, “Không sao hết, các ngươi gặp phải chuyện như vậy, trước nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mãi cho đến khi không nghe thấy tiếng bước chân của lão bản nữa, Chung Ly Dạ nhủ thầm nói: “Thì hộ vệ, Tinh Nhi, trên người cả hai có tiền sao? Tất cả ngân lượng trên người ta đều không thấy, có thể là rơi trên núi.”

Thi Văn Chi sờ trên người mình, sắc mặt cũng đổi, nếu ở bên ngoài mà không có tiền chính là rất khó khăn, các loại ăn mặc, đi lại đều cần tiền, huống chi, muốn xây nhà cũng phải có tiền. “Là sơ sót của thuộc hạ, thuộc hạ đáng chết.”

Thi Văn Chi lập tức quỳ xuống thỉnh tội, Tịch Tinh Nhi hơi dỗi tâm mất đi, nàng tuổi còn nhỏ, không chịu nổi khi thấy người khác quỳ trước mình, cái thời không này là thế luôn ưu tiên tôn ti trật tự, nàng không thể cái tiến được thì phải thích ứng với nó, muốn cải biến để cho mình không quá khó để tiếp nhận thì cần phải có một lực lượng khổng lồ, nàng cũng không muốn bị người ta căm thù, việc cải biến cũng không nhất thiết sẽ theo hướng tốt.

“Đứng lên đi, chuyện này cũng không thể trách ngươi được, tình huống lúc đó đương nhiên phải chạy thoát thân mới quan trọng nhất.” Chung Ly Dạ đứng dậy đỡ Thi Văn Chi đứng lên, thiếu niên thấp hơn Thi Văn Chi một cái đầu thoạt nhìn toả ra khí chất vương giả.

Đây là người làm đại sự, Tịch Tinh Nhi cảm thán, quả nhiên sinh ra trong nhà đế vương, tuổi nhỏ như vậy đã biết thu phục lòng người, không thể không thán phục, Thi Văn Chi sợ rằng sau này chỉ có thể từ trung [thể chết trung thành] với hắn.

“Hoàng huynh, xưng hô giữa chúng ta phải đổi một chút, không thì sẽ bị người khác chú ý.”

Chung Ly Dạ gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy, Tinh Nhi, sau này gọi hoàng huynh là ca ca, Thì hộ vệ, sau này ngươi gọi ta là thiếu gia, gọi Tinh Nhi là tiểu thư, bọn ta sẽ gọi ngươi là... A Thì đi.” Cách xưng hô như vậy cũng đại biểu cho việc Chung Ly Dạ đã chính thức tiếp nhận Thi Văn Chi là người thân cận của mình, mà không phải bởi vì Thi Văn Chi trung thành với mẫu hậu hắn.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Thi Văn Chi thờ dãi một hơi, được đại hoàng tử tiếp nhận là một nguyên nhân, nguyên nhân còn lại chính là... Rốt cục không thể chạy trốn nữa, một hoàng tử một công chúa, tính mạng của họ nằm trên người hắn (TVC), khiến hắn (TVC) không khỏi có áp lực.

Tịch Tinh Nhi gật đầu, biểu thị đồng ý, không nói lời nào, tình huống bây giờ tương đối là khá tốt, thân phận không có bại lộ. Nhưng có chút chuyện cần phải giải quyết.

Tịch Tinh Nhi lấy từ trong túi ra một vòng ngọc lấy ở chỗ tiểu Ngọc, để lên bàn, “Cái này lấy từ trong hoàng cung ra.”

Hai hàng mày nhíu lại của Chung Ly Dạ cũng đã dần ra, trên mặt vui vẻ, đồ lấy từ trong hoàng cung đương nhiên là đồ tốt, vừa nhìn chất ngọc thôi cũng biết là cực phẩm, đổi được không ít tiền, duy trì cho cuộc sống của ba người được một đoạn thời gian rất dài.

“A Thì, sáng mai ngươi đem vòng ngọc này đến thành Lương Châu, tìm người bán, chỗ nhỏ này căn bản mua không nổi.”

Thi Văn Chi hiểu, song tiếp nhận, “Vâng.”

Suốt đêm không nói chuyện, Tịch Tinh Nhi cảm giác muốn ngủ, từ hoàng cung chạy đến đây mất hết bốn mươi ngày, trước đó ba người bọn họ ngủ trên giường ba ngày, sau đó một đường truy sát, đừng nói đến giường để ngủ, bọn họ chưa từng ngủ an giấc, lúc nào cũng đề cao cảnh giác, chỉ sợ địch nhân đuổi theo, ngủ đều khiếp hờ mất.

Sáng sớm, Thi Văn Chi đi thành Lương Châu, với tốc độ đó ước chừng ba, bốn ngày mới về đây, ăn sáng xong, Chung Ly Dã lễ phép nói với lão bản khách điểm: “Chường quỹ, hộ vệ đi đến tiền trang thành Lương châu lấy tiền, tại hạ và xá muội sợ rằng còn phải ở chỗ này ở thêm mấy ngày, xin chường quỹ lượng thứ cho.”

Lão bản khách điểm là người có ánh mắt nhìn người, rõ ràng là một đại hải tử mang theo một tiểu hải tử, lại có khí độ thông dong như vậy, nhìn cũng không phải người ăn quýt, hơn nữa, có ai mà không gặp nạn chứ? Ông làm vậy không phải là muốn hấn trả thật nhiều tiền, ông không có giống như những người khác, cho nên mới nói, cái trán nhỏ này toàn người thiện lương.

“Ha ha, đương nhiên không thành vấn đề, ta là một kẻ thô kệch, không có nói chuyện nho nhã, được rồi, ta họ Hùng, gọi là Hùng chường quỹ hay lão Hùng đều được.”

“Vậy thì cảm ơn, ta còn muốn xin hỏi Hùng chường quỹ một chút chuyện, gần đây có y điểm nào không? Ta muốn mời tú nương làm y phục dùm.” Y phục trên người họ đều bị rách hết, y phục Tinh Nhi bị kiếm rách, nếu không phải hấn lấy áo khoác lên cho nàng, phỏng chừng...

Nếu như mẫu hậu ở trên trời có linh thấy Tinh Nhi ăn đắng nuốt cay như vậy, có bao nhiêu là thương tâm, còn phụ hoàng nếu biết sẽ rất đau lòng, dù sao, phụ hoàng thương Tinh Nhi nhất.

“Đương nhiên là có, chi là không có chất vải mà các vị đang mặc trên người.” Hùng chường quỹ cũng biết nhìn người, mấy người này tuy rằng nhìn chật vật, nhưng nhìn y phục có thể nhìn ra xuất thân không tầm thường. Chi ít ở cái trấn này không có ai mặc y phục loại này, nói chi là bán chứ.

“Không thành vấn đề, mặc gì cũng được...”

Hùng lão bản vỗ trán một cái, “Xem ta hồ đồ chưa này, như vậy đi, ta mang hai vị đi đến đó, dù sao chỗ này không có người ở trọ, ta gọi phu nhân đến trông giúp.”

Chung Ly Dã cầu còn không được, đây là lần đầu tiên hấn đến đây căn bản còn không biết đường, liếc nhìn muội muội, nghĩ đến vết thương của nàng nói, “Tinh Nhi, thương thế của muội còn chưa tốt, về phòng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa sẽ mệt đấy.”

Tịch Tinh Nhi gật đầu, có đi hay không cũng chẳng quan trọng, nếu Chung Ly Dã nói như vậy, vậy liền đúng như thế đi, phải khôi phục lại trạng thái tốt nhất, chỗ này còn nguy hiểm hay không cũng không biết, còn có đám người truy giết bọn họ, cũng không làm cho nàng yên tâm nổi, chỉ có mạnh lên nàng mới có thể bảo vệ mình được, mới có thể sống, “Muội về phòng trước.”

Chung Ly Dã gật đầu, nhìn muội muội lên lầu, lão bản nương ở trong phòng đi ra, trước chào hỏi, rồi cùng Hùng chường quỹ đi đến y điểm, tối hôm qua Thi Văn Chi không có ngủ, vào núi săn vài con mồi bán cho khách điểm, đổi được ít bạc vụn từ chỗ Hùng lão bản, để lại cho hai người phòng thân, tuy rằng số bạc rất ít không thể làm chuyện đại sự gì, nhưng cũng tốt hơn là không có đồng nào.

Chung Ly Dã không chịu nổi khi nhìn thấy muội muội mặc y phục rách, nghĩ phải mua một bộ về cho muội muội thay trước, về phần hấn, chờ Thi Văn Chi từ thành Lương châu trở về mua sau cũng được, trước đây chưa từng vì chuyện tiền bạc mà lo lắng, nay chỉ có chút bạc trong tay, có thể tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Rồi Của Được Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ôm Tiểu Ngọc nhìn sang một hướng khác, bờ cỏ xanh thật dài không thấy điểm cuối, Tịch Tinh Nhi đỏ hắc tuyến, đây có phải là bãi đua ngựa không vậy, hay là thảo nguyên? Bãi cỏ này thật khác mấy bãi cỏ khác ở đại cầu, phải chăng là vì có linh khí? Có lẽ vậy, vì nơi này sạch đến mức không có một chút ô nhiễm nào và cây cối không có bị chặt.

“Tiểu Ngọc, sau này nếu có cơ hội tỷ tỷ sẽ bắt vài con thú đẹp để đến cho đệ chơi được không?” Không biết động vật vào đây có bị biến dị không...

Hai mắt Tiểu Ngọc sáng ngời, gật đầu như trống bỏi, “Được.”

Sờ đầu cậu nhóc, đúng là một đứa trẻ cô độc, “Đi xem thành quả lao động của đệ nha.”

Tiểu Ngọc khoanh tay trước ngực, “Đều sắp xếp gọn gàng rồi, chỗ này là nhà Tiểu Ngọc, vật gì ở đây đều chịu khống chế của Tiểu Ngọc.”

Mở cửa bảo thất, có kích thích lần trước, lần này Tịch Tinh Nhi bình tĩnh không kích động nữa, giống như nhân viên ngân hàng mà thôi. Mỗi ngày đều nhận giữ nhiều tiền, cũng không phải của mình, bộ dáng bây giờ của nàng giống vậy đấy, bảo bối tuy nhiều, có thể dọa chết người, nhưng không phải của

nàng, có nhiều hơn nữa cũng không dùng được.

Từng món từng món đều được sắp xếp gọn gàng, mỗi thứ đều chia khu vực để riêng nữa, mấy thứ như ngọc, trân châu thì bỏ vào hộp gỗ, xếp chồng lên, Tịch Tĩnh Nhi không keo kiệt mà khích lệ Tiểu Ngọc, “Làm tốt lắm, Tiểu Ngọc thật giỏi, trong thời gian ngắn như vậy đã dọn dẹp xong, nếu đổi lại thành tỷ, không biết phải mất bao nhiêu ngày đây.”

Tiểu Ngọc ngoác miệng cười, tỷ tỷ khen hần nha.

Đi dạo bên trong vài vòng, cái gì cũng có, chỉ tùy tiện lấy ra một món cũng đều đáng giá hết, cước bộ bỗng dừng lại trước bộ sách trước mặt, Tịch Tĩnh Nhi thuận tay cầm lên nhìn xem, lật vài trang, hay quá, chữ này giống ở thể giới của nàng, mặc kệ nó có tác dụng gì, có ích lợi gì, mỗi ngày nhàm chán có thể lấy ra đọc để giết thời gian, không chừng còn biết thêm về không gian kia [nơi mà chủ nhân trước của tiểu Ngọc sống]? Giống như đọc truyện thần thoại mà thôi.

Đề sách xuống, sau này rảnh rỗi đến lấy đọc là được, những thứ này nàng không thể mang ra ngoài được, ở đây xem thì được, hơn nữa Tiểu Ngọc cũng không nói là không thể.

“Tỷ tỷ, tỷ vào phòng tỷ xem không?” Tiểu Ngọc kéo ống tay áo của nàng, hần biết tỷ tỷ sắp đi ra ngoài.

Tịch Tĩnh Nhi nhìn khuôn mặt nhỏ mang đầy tâm sự, yêu thương nói, “Tỷ tỷ cũng không phải là không đến, tỷ sẽ thường xuyên đến, đệ còn phải tu luyện công pháp mà chủ nhân trước của đệ đã dạy đã, nói không chừng còn có thể tu luyện thành linh thể mà đi ra ngoài nữa đó.”

Hái mắt Tiểu Ngọc sáng rực, lại âm thầm, “Chủ nhân cũng đã nói như vậy, Tiểu Ngọc rất nghiêm túc tu luyện, nhưng mãi đến bây giờ vẫn không thể đi ra ngoài.”

“Không nên gấp gáp, đệ nói cho tỷ tỷ nghe xem, từ khi bắt đầu tu luyện đến khi có linh thức, rồi linh thể cần mất bao nhiêu năm?”

Tiểu Ngọc tính toán một chút, “Hình như là một vạn năm, không, một vạn hai nghìn năm.”

“Vậy đệ tu luyện thành linh thể đến bây giờ có đã mất bao nhiêu năm?”

Tiểu Ngọc nhủ mảy tính toán, bộ dáng thật đáng yêu làm cho Tịch Tĩnh Nhi nhìn không được muốn hôn hần, đây là bồi thường của lão thiên đối với nàng ư? Vừa mất đi thân nhân, lại có thêm một thân nhân nữa.

” Sau khi Tiểu Ngọc tu thành linh thể, ở cùng chủ nhân hai nghìn năm, lại rơi xuống tinh cầu kia thêm bốn nghìn năm nữa, cộng lại đã là sáu nghìn năm rồi.”

Tịch Tĩnh Nhi mỉm cười, “Nhất định là muốn từ linh thể tu luyện thành thực thể để đi ra ngoài phải mất rất nhiều sức mạnh, cho nên Tiểu Ngọc phải cố gắng tu luyện hơn nữa.”

Tiểu Ngọc vừa nghĩ đến điều này, gật đầu, “Đã biết tỷ tỷ, Tiểu Ngọc sẽ cố gắng.”

“Tỷ tỷ đi ra trước nha.”

“Vâng”

Thấy trên mặt tiểu Ngọc không có vẻ cô đơn nữa, Tịch Tĩnh Nhi mới ly khai, mặc kệ hần sống bao nhiêu năm, ở trong mắt nàng, cũng chỉ là một đứa trẻ cô độc, nàng nhất định sẽ không để cho sự cô độc này xuất hiện trên mặt Tiểu Ngọc lần nữa.

Thu hồi ý thức, Tịch Tĩnh Nhi mở mắt, nhìn Chung Ly Dạ cẩn thận đặt bọc y phục trên bàn chuẩn bị rồi đi, trong lòng cảm thấy ấm áp, thân là hoàng tử, lại yêu thương muội muội như vậy, thì tốt cỡ nào đây.

“Ca ca.”

Chung Ly Dạ dừng bước lại, quay đầu nhìn muội muội, “Tĩnh Nhi, đánh thức muội sao?”

“Không có, chỉ là ngủ thiếp một lúc thôi, đây là quần áo ca ca mua cho muội sao?”

“Chúng ta bây giờ không có tiền, chỉ có thể mua loại quần áo vải thô này, muội mặc đỡ đi, đợi A Thì quay lại ca ca sẽ mua cho muội loại tốt hơn.”

Tịch Tĩnh Nhi lắc đầu, ngồi cạnh bàn trà rót hai ly trà, “Ca ca cũng ngồi đi.”

Chung Ly Dạ ngồi bên cạnh nàng, đối với vị muội muội có chút thần bí này, hần không biết nên nói cái gì, có điều hần biết, muội muội sẽ không làm thương tổn hần, nếu quả thật có ý đó, thì nàng đã không đỡ một kiếm đó, thì hần đã mất mạng.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc ồng nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Hùng chương quỹ suy nghĩ một chút, bưng tỉnh, “Là ở đó sao, đúng là nơi tốt, có điều là quá hoang vắng, trước không có thôn, sau không có trấn, có điều...”

Chung Ly Dạ mỉm cười, “Có điều thế nào?”

Hùng chương quỹ suy nghĩ rồi mới nói: “Chuyện này cũng không phải bí mật gì, nghe đồn ngọn núi phía sau rừng trúc đó là nơi mà sơn thần ở, không ít người đều nói đã gặp qua, nhưng khi hỏi hình dáng sơn thần đó ra sao, bọn họ lại không nói ra được, cho nên mọi người ở đây cho đến bây giờ không có đến ngọn núi đó, cái này cũng không có gì, nếu thật có sơn thần, nhiều năm như vậy không xuất hiện, cũng không cần quá lo lắng.”

Nói thế chỉ bằng lúc đầu ông đừng nói là được, Chung Ly Dạ thầm nói, nghĩ lại cũng thấy chỗ đó rất đẹp, còn nữa, sơn thần cũng là thần mà đâu thể nào vô cớ chạy đến hại người được phải không?

“Mua nơi đó dễ không? Người quan phủ có làm khó dễ không?”

Hùng chương quỹ lắc đầu liên tục, “Nơi đó thuộc về cả trấn ta, chỉ cần tìm trưởng trấn là được, địa phương nhỏ này của ta, khó có người bên ngoài đến mau đất, mọi người trong trấn còn ước tăng thêm thu nhập, thủ tục cũng dễ làm thôi.”

Chung Ly Dạ gật đầu, việc này hẳn vẫn không thể ra mặt, thứ nhất là tuổi còn nhỏ, thứ hai là vì an toàn.

“Mong rằng Hùng chương quỹ giúp đỡ, huynh muội bọn ta ở đây không quen biết ai, nhà trưởng trấn cũng không biết ở đâu, ngày mai muốn mời Hùng chương quỹ mang theo hộ vệ nhà ta đi làm việc này, sau khi làm xong thủ tục mua bán, còn phiền Hùng chương quỹ giúp ta tìm mấy người làm nhà, ta và muội muội vốn tay không đung nước, chân không bùn, đừng nói đến việc xây nhà.”

“Cái này không thành vấn đề, mọi người đều ở đây đã lâu, ai nấy đều coi nhau như là thân thích, thủ tục mau bán đã dễ, xây nhà ở càng dễ hơn, chuyện kiếm tiền này, tất cả mọi người sẽ không từ chối”

Chung Ly Dạ ôn nhuận cười, “Vậy phiền Hùng chương quỹ, mong rằng có thể trong thời gian nhanh nhất xây xong nhà ở, còn chuyện tiền công, ta sẽ trả cao hơn người khác, trước khi nhà xây xong, huynh muội ta sẽ tạm ở đây.”

Hùng chương quỹ cười híp mắt, huynh muội họ tạm ở đây cũng thêm tiền cho ông, hơn nữa vừa lúc tìm thêm việc cho mọi người trên trấn, chuyện thật tốt a, “Tịch công tử yên tâm, ta sẽ làm tốt.”

Chung Ly Dạ đứng dậy, theo thói quen vuốt thẳng góc áo, “Sau này còn có thể phiền đến Hùng chương quỹ, mong Hùng chương quỹ không ngại.”

“Không sao.” Làm sao có thể, đây là thần tài nhà.

Chung Ly Dạ cười cười, trở về phòng, túi bạc đương nhiên để lại.

Ngày hôm sau, ăn xong điểm tâm, Hùng chương quỹ liền dẫn Thi Văn Chi đi, Tịch Tĩnh Nhi mượn cớ cần đường thương nên về phòng, sau khi bôi thuốc xong liền bò lên giường nằm, thì Chung Ly Dạ bước vào, cũng cho là nàng đang nghỉ ngơi.

Linh thức vào không gian của tiểu Ngọc, vừa mới đứng vững, theo phản xạ tiếp người đang nhào tới, vỗ cái móng thẳng nhóc một cái, “Sao đệ cứ bay hoài vậy, không đi bộ được sao.”

Tiểu Ngọc le lưỡi, “Tiểu Ngọc nhớ tỷ tỷ mà.”

Bóp cái mũi nhỏ của thẳng nhóc, Tịch Tĩnh Nhi ôm nó đi, mỗi lần vào đây đều thấy một vùng thảo nguyên rộng lớn, nàng cũng không muốn thay đổi nơi này, nhìn thấy một vùng xanh biếc như thế, tinh thần đều thoải mái.

“Hôm nay tỷ tỷ muốn sắp xếp lại đồ trong phòng, tiểu Ngọc tự đi chơi được không?”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ >.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Rồi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Rối rắm một hồi, Tịch Tĩnh Nhi đem mấy thứ này để qua một bên, nếu muốn làm một nông phu, cũng phải chờ an toàn đã, còn bây giờ phải dọn dẹp xong mấy thứ này.

Quả nhiên giống như Hùng chương quỹ nói, thủ tục làm rất nhanh, chỉ một canh giờ, Thi Văn Chi đã đem khế đất có ấn quan đem về, giao cho Chung Ly Dạ:

“Thiếu gia, đã làm xong, khu rừng trúc kia và sáu mẫu đất quanh đó đều mau hết.”

“Tốt, Tĩnh Nhi giống như rất thích rừng trúc đó, con bé sẽ rất cao hứng đây, Hùng chương quỹ đâu? Sao không cùng người về?”

“Hùng chương quỹ đi nói tìm người xây nhà, lát nữa mới về.” Thi Văn Chi nói, một chút cũng không giấu, trước không nói đây là đại hoàng tử do hoàng hậu nương nương sở sinh, nhìn biểu hiện của đại hoàng tử trong thời gian này liền biết tương lai sẽ không đơn giản, huống chi, đây còn là người kế vị thứ nhất, hơn nữa nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nương cũng không phải là dạng mềm yếu dễ bị lấn áp, chuyện đại hoàng tử kế thừa vương vị là rất lớn, tổng kết lại thấy không sai. Tục ngữ nói gần vua như gần cọp, hẳn hiện tại có loại cảm giác này.

Chung Ly Dạ gật đầu, “Cực khổ rồi, người đi nghỉ ngơi đi, chuyện xây nhà còn cần người ra mặt, ta và Tĩnh Nhi không thích hợp lộ diện, miễn cho bị người hữu tâm nhận ra.”

“Vâng, thuộc hạ biết.”

Đi tới phòng của muội muội, thấy nàng không có ngủ, mà đang ngồi cạnh bàn thất thần suy nghĩ, “Tĩnh Nhi, nghĩ gì thế?”

Tịch Tĩnh Nhi phục hồi tinh thần, “Không có, suy nghĩ lung tung ấy mà, ca ca, tìm muội có chuyện gì không?”

Chung Ly Dạ cũng không truy vấn nàng, đem khế đất trong tay để trước mặt nàng, “Một khu đất đó đều mua hết.”

Tịch Tĩnh Nhi nở nụ cười từ trong đáy lòng, nàng vô cùng thích nơi đó, “Thật tốt quá, ca ca, sau này chúng ta sẽ ở đó.”

“Không trở về cung?” Chung Ly Dạ tựa như nói giỡn hỏi, ở trong lòng hẳn bên ngoài cho dù tốt cũng không so được hoàng cung tôn quý, nhất là với thân phận của bọn họ, nghe thấy muội muội nói như vậy cho là nàng cao hứng nói lung tung.

Tịch Tĩnh Nhi ngăn người, thử hỏi: “Nếu như muội thực sự không muốn hồi cung?”

“Vậy không trở về, muội vui vẻ thì ở nơi nào cũng tốt, chỉ cần muội hài lòng, nhưng hoàng huynh nhất định phải về cung, nếu như phụ hoàng qua đời, chúng ta sẽ không có chỗ dựa vững chắc, sẽ bị bọn họ chen ép, nếu như hoàng huynh hồi cung, lấy lại thứ thuộc về mình, huynh sẽ có năng lực bảo vệ muội một đời bình an phú quý.” Lời này, như là hứa hẹn, như là lời thề.

“Hơn nữa, thù của mẫu hậu, huynh không thể không báo, nhưng muội không cần quản, Tĩnh Nhi, muội chỉ cần sống cho tốt, những thứ khác, đã có hoàng huynh, tuyệt đối sẽ không để cho muội bị người ta khi dễ.” Nhớ tới Tĩnh Nhi vì hắn mà đỡ một kiếm, hai mắt hắn nóng lên, một kiếm kia, vốn sẽ đâm trúng hắn, nhìn Tĩnh Nhi hồ hấp đứt quãng, hẳn thiếu chút nữa cho rằng vừa mất đi mẫu thân, lập tức lại mất đi muội muội, cũng may, Tĩnh Nhi đã an toàn.

Tịch Tĩnh Nhi xúc động, trong lời nói là sự tin tưởng với nàng, nước mắt của nam hài này là thật, cảm tình là thuần túy, chỉ ít giờ khác này, hẳn có quyết định và quyết tâm như vậy.

Muốn ngôi vị hoàng đế sao? Cái ghế ngồi cao cao tại thượng đó hấp dẫn đến vậy ư? Nhưng rất ít nam nhân không bị ngôi vị kia hấp dẫn, như vậy, nàng sẽ giúp một phen, nàng sẽ không tham gia tranh giành, nhưng đề nghị vài ý kiến thì được.

“Ca ca, muội sẽ nhớ kỹ lời ca đã nói hôm nay.”

“Ừ ca ca cũng sẽ nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay, cũng nhất định thực hiện được, Tĩnh Nhi, muội thực sự không trở về cung sao? Muội từ nhỏ đã lớn lên ở đó, phụ thân sẽ đau lòng vì muội, nếu như muội hồi cung, sau này muội sẽ là công chúa tôn quý nhất của Long Đăng đế quốc.”

Tịch Tĩnh Nhi lắc đầu, “Nơi đó là tôn quý không sai, thế nhưng ở nơi nào có cảm giác bị áp lực, cảm giác như là bị nhốt trong lồng vàng, đâu có giống bên ngoài, một đại lục lớn như vậy, muốn đi đâu thì đi, không khí dễ chịu hơn, ca ca, muội thích cuộc sống như thế.”

Chung Ly Dạ xoa đầu nàng, chuyện này ra ngoài cung, quan hệ hai huynh muội càng thêm thân thiết, hẳn cũng thấy được nét thú vị từ muội muội này, phò mã phải tài giỏi vô song thế nào mới xứng với muội muội đây? Hẳn nhất định phải hảo hảo kiên định mới được, mặc kệ Đăng Long đế quốc sau này ra sao, hẳn cũng không thể làm đám hỏi cho Tĩnh Nhi, phụ hoàng... Vậy cũng luyến tiếc.

“Muội muốn cuộc sống như thế thì sống như thế đi, những thứ khác, có ca ca ở đây.”

Tịch Tĩnh Nhi lúc này mới chân chính xem nam hài trước mặt này là ca ca, không giống với trước đây chỉ là bởi vì thân thể này và thứ huyết thống ràng

buộc họ, mà là chân chính từ trong lòng nhận thức ca ca này, tuy rằng vẫn chưa có hoàn toàn trưởng thành, lại bắt đầu trở thành một ca ca tốt.

Ôn nhu bao lấy hai người, cho đến giờ phút này, quan hệ của hai người mới chính thức bắt đầu, đối với hai người mà nói, đây đều là một khởi đầu tốt, dù sao, không có người nào một thân một mình được, người là động vật sống quần cư, cần thân tình, hữu tình, tình yêu ràng buộc, cuộc đời của nàng mới có thể hoàn mỹ, mà Chung Ly Dạ, là thân tình của nàng, giống như Tiểu Ngọc, là thân nhân, mà phụ hoàng kia ở trong lòng nàng bây giờ chỉ là một người hoàn toàn xa lạ.

Về phần hữu tình và ái tình, nàng không bắt buộc, thứ này là do duyên phận, đến một lúc nào đó, sẽ đến, nàng chỉ cần chờ là tốt, nếu như định mệnh nói nàng không thể có, như vậy thì độc thân cả đời cũng được đi?

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Hùng chương quỹ quả nhiên rất giỏi, xế chiều hôm đó liền mang theo vài người đến thương lượng chuyện xây nhà với Chung Ly Dạ lần này ra mặt không phải là Thi Văn Chi, dù sao nhà này không biết ở đến khi nào, ở dưới tình huống này, Chung Ly Dạ cũng không muốn tương ứng khuất mình và Tinh Nhi, lấy ra bức tranh đã vẽ vào tối hôm qua cho mọi người xem, một vị tráng niên má cao, Hùng chương quỹ gọi là Dư Tam.

Dư Tam cầm bản vẽ nhìn, trong mắt có chút tán thán, tiểu thiếu gia này nhìn tuổi không lớn lại giỏi như thế, người bình thường tuyệt đối không vẽ ra bức tranh vẽ căn nhà muốn xây rõ ràng như vậy, có điều, “Tịch công tử, căn nhà này ta xây được, nhưng cần rất nhiều nguyên vật liệu, không phải Dư Tam ta tham tiền của công tử, nhưng căn nhà trong tranh này nhìn như đơn giản, thật ra xây cũng không dễ, tốn rất nhiều nguyên vật liệu.”

Chung Ly Dạ liếc mắt nhìn Thi Văn Chi, Thi Văn Chi lập tức đem ngân phiếu đã chuẩn bị đưa tới, “Nhà này ta muốn xây, tốn bao nhiêu tiền cũng không sao, Dư Tam ông chỉ cần dựa theo bản vẽ này mà xây, sẽ không để cho ông thua thiệt.”

Vừa nghe kim chủ nói như vậy, Dư Tam không nói nữa, vui vẻ nhận lấy ngân phiếu, không phải ông tham tiền, người nào xây nhà mà không muốn xây nhà đẹp, thế nhưng ở nơi trấn nhỏ này làm gì có tài chủ, giờ có cơ hội, đương nhiên phải lấy một khoản cho xứng đáng, sau này còn có thể hếch mũi nói với cháu mình, ‘xem đi, nhà này là gia gia xây’, cảm giác đó thật tốt biết bao.

Chung Ly Dạ kể từ khi biết muội muội có dự định ở đây lâu dài, càng muốn xây nhà cho xong, để muội muội có thể ở thoải mái, mặc kệ phải giấu diếm thân phận với bên ngoài, nhưng thân phận Tinh Nhi là công chúa là thật, cho nên hẳn không thể chịu được nếu muội muội mình luôn nuông chiều phải chịu khổ.

“A Thi, ngươi có thời gian thì đi xem tiến độ xây nhà, có chuyện gì báo cáo với ta, còn có phải chú ý xem trong trấn có người nào khả nghi không, tuyệt đối không được thiếu cảnh giác

“Vâng.”

Mấy ngày tiếp theo, Tịch Tinh Nhi đều viện cớ dưỡng thương để đi dọn dẹp, Chung Ly Dạ không có hoài nghi, chắc là vết thương khép lại có chút ngứa, Tinh Nhi chịu không nổi, sợ mất mặt, nên mới nói thế, hẳn cũng không quấy rầy nàng, chỉ đến lúc ăn cơm mới đến gọi nàng, điều này cực hợp ý với Tịch Tinh Nhi, kỳ thực vết thương trên lưng được linh khí điều trị đã trở nên tốt hơn, vết sẹo dần biến mất, cho nàng thêm chút thời gian nữa phỏng chừng sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Mất hết nửa tháng mới sắp xếp xong, mặc dù có linh khí dưỡng linh thể, nhưng trong lòng thầm nói, nàng vẫn mệt mỏi như thường, một đồng đồ chất cao như núi được sắp xếp lại, thật có cảm giác thành tựu.

Trong phòng trống, Tiểu Ngọc lấy ra không ít giá gỗ, để thật chỉnh tề, đáng tiếc nếu để ở địa cầu thì những món đồ này sẽ không đáng giá, hoặc nói, chính là chiếm tiện nghi, nếu bán toàn bộ mà có hộp gỗ đàn tử mới là đáng giá.

“Tỷ tỷ, mấy thứ này Tiểu Ngọc có thể chơi không?”

Xoa đầu thẳng bé, “Đương nhiên có thể, có điều không được làm hư, nói không chừng sau này cần dùng đến, đi, là mấy món đồ chơi này?” Tịch Tinh Nhi nhìn một vòng, thấy không ít đồ chơi trẻ em, lại còn có kim cương biến hình, búp bê cũng không ít.

Tiểu Ngọc hình như có chút ngượng ngùng, xoắn xuýt ngón tay, nhắc nhỏ nói: “Toàn bộ để ở phòng Tiểu Ngọc đi, tỷ tỷ không phải nói là cho Tiểu Ngọc sao?”

“Đương nhiên a, Tiểu Ngọc thích không?”

Tiểu Ngọc đầu gật đầu giống như gà mổ thóc, “Dạ dạ, thích, Tiểu Ngọc thích hết.”

“Cho nên, để giữ lại làm bảo bối?” Tịch Tinh Nhi có chút buồn cười, Tiểu Ngọc đối với khái niệm bảo bối còn không rõ ràng, ngọc nào có giá trị liên thành ở trong mắt nó là bảo bối, đồ chơi ở trong mắt nó cũng là bảo bối, thế nhưng những thứ nó không thích tùy tiện ném ra mới chính là bảo bối thật sự, nó lại còn ném thành đồng đống để bụi bặm bám đầy, đúng là tiểu tử ngây thơ.

“Dạ, Tiểu Ngọc rất thích.”

“Đi, thích gì để qua một bên, lát nữa đưa cho đệ.” Vuốt tóc thẳng bé, Tịch Tinh Nhi ở bên trong vòng vo vài vòng, đại thể nhớ kỹ đều có những thứ gì, cũng lấy vài thứ để trong người, nói không chừng còn có thể lấy ra ứng cứu.

“Tiểu Ngọc, tỷ tỷ sắp đi ra ngoài, đệ phải ngoan ngoãn, buổi tối tỷ tỷ vào ngủ chung với đệ.”

“Hào.” Tiểu Ngọc cười híp mắt gật đầu, có tỷ tỷ thật tốt, bây giờ thời gian tỷ tỷ bồi nó chơi thật nhiều, buổi tối đều cùng nhau ngủ chung nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Trong tay có tiền, truy binh chưa đến, lúc này cả ba mới thả lỏng, họ cũng đều biết, không thể chạy trốn cả đời, trước không nói địch nhân có tìm được không, nhưng với tính tình của Chung Ly Dạ thù này nhất định phải báo, mà Tịch Tĩnh Nhi, không phải là người ngại phiền toái.

Nhìn thấy nhà ở cũng gần xây xong, trong mắt Tịch Tĩnh Nhi đều là tiểu ý, tuy nơi này không phải là thế giới quen thuộc của nàng, nhưng nàng đã sớm xem nơi này là nhà của mình, là chỗ đặt chân sau này, là nơi trở về, là nơi tâm tâm niệm niệm.

Kết cấu ngôi nhà này hoa lệ hơn mấy ngôi nhà trên trần nhiều, rất giống hoàng cung trong trí nhớ nàng, hoặc là nhà chính của những hộ giàu có. Tiểu Ngọc nhỏ giọng lầm bầm: “Ồ đây không có đẹp bằng nhà của Tiểu Ngọc.”

Tịch Tĩnh Nhi cảm thấy buồn cười, sao có thể so sánh được, trước không nói đến kiến trúc ngôi nhà, chỉ nói đến nguyên vật liệu xây, đó đều là linh thạch, tuy tiện ném một khối vào phòng đấu giá, sợ bị người biết nhìn hàng sẽ nói ra giá trên trời.

“Biết rồi, sau này buổi tối tỷ tỷ đều ngủ cùng đệ.”

“Thực sự?” Tiểu Ngọc chính là sợ tỷ tỷ xây xong nhà ở, sẽ không ngủ chung với nó nữa, cho nên nhìn thấy căn nhà này liền không thích.

“Tỷ tỷ có lừa gạt đệ bao giờ chưa?”

“Không có, tỷ tỷ tốt nhất.” Giọng nói dễ nghe vang lên, Tiểu Ngọc lấy lòng nói

Tiểu Ngọc có công phu nhìn người trời sanh, mấy ngày này càng tiến bộ, biết dùng bộ dáng này của mình nữa, Tịch Tĩnh Nhi thầm nghĩ, thấy Chung Ly Dạ đã đi tới, nhanh chân chạy đến phía trước vài bước, “Ca ca.”

Chung Ly Dạ cười “Buồn chán sao? Cũng đã nói mọi người đừng đến, khắp nơi đều là gạch đá, không có chỗ để chân.”

“Mọi người muốn đi dạo một chút, nghĩ đến nhiều ngày không ra cửa, ca ca, căn nhà này còn bao lâu nữa mới xây xong?”

“Vừa này hỏi Dur Tam, ông ta nói còn nửa tháng nữa mới xong, sau đó còn phải đặt thêm vài thứ, đại khái ít nhất còn khoảng hai mươi ngày nữa mới vào ở được, ở lữ quán không tốt ư?”

Tịch Tĩnh Nhi kéo tay Chung Ly Dạ, đi một đường, “Rất tốt, nhưng có thể dọn đến đây sớm một chút càng tốt hơn, mọi người thích không khí nơi này, rất thoải mái.” Không biết có phải là do nàng tu tập linh khí không, mà đối với không khí mẫn cảm vô cùng, vùng này không có bóng người, lại sơn núi nhiều, cây nhiều, cho nên liếc mắt một cái đã thích nơi này.

Chung Ly Dạ hưởng thụ hành động thân thiết này của mọi người, đối với đứa trẻ hoàng gia mà nói, muốn có thứ gì đó là hy vọng xa vời, còn không nói đến loại tình cảm hư vô này, trước đây quan hệ với Tĩnh Nhi rất tốt, thế nhưng hai người học tập xa nhau, lại có các nhiệm vụ khác nhau, chỉ là mẫu hậu yêu cầu bọn họ mỗi ngày đến một thời gian cố định ở cùng một chỗ, để tăng thêm tình cảm huynh muội, đối với một tinh linh muội muội không ảnh hưởng đến lợi ích của mình, làm ca ca tự nhiên sẽ thương yêu nàng, thế nhưng cái loại quan hệ huynh muội cố định này, là ca ca là muội muội, nếu như một ngày sợi dây kết nối bị cắt đứt, nếu không chừng loại quan hệ này sẽ biến mất.

Thế nhưng khoảng thời gian ở ngoài hoàng cung, tình cảm huynh muội giữa cả hai càng thêm gắn bó, nhất là lúc Tĩnh Nhi vì hấn liễu mình ngăn đỡ mũi tên, cái loại tình cảm huynh muội này không còn giới hạn nữa, mà trong lòng hấn vị trí của muội muội trở nên trọng yếu.

Biết còn có nửa tháng nữa nhà mới xây xong, Tịch Tĩnh Nhi không ra khỏi cửa, trừ lúc ăn cơm gặp mọi người ra, những lúc khác đều nằm ở trên giường, linh thức vào trong nhà Tiểu Ngọc luyện công, Chung Ly Dạ cũng không biết vết thương của Tĩnh Nhi rốt cuộc thế nào, hỏi nàng thì nàng nói đã tốt lên, giống như đột nhiên trở thành đại cô nương thế nào cũng không chịu cho hấn xem, hấn bắt đắc dĩ chỉ có thể buồn cười, liền tùy nàng. Thấy nàng ngủ cũng cho là nàng đang nghỉ ngơi, bị một kiếm đâm vào, mất máu nhiều nàng phải dưỡng tốt một đoạn thời gian thật lâu có thể khôi phục.

Tịch Tĩnh Nhi sau khi biết chỗ tốt của linh thức, hạ quyết tâm phải tu luyện thật tốt, cho dù là đi tranh quyền đoạt bá, hộ thân, hoặc là có người cho nàng một đao nữa thì nàng có thể giữ mạng, chỉ cần còn sống, cái khác đều có thể giải quyết.

Hôm nay, Tịch Tĩnh Nhi từ trong nhập định tỉnh lại, nhìn lại linh lực trong người, quả nhiên chỗ tiểu Ngọc là tốt nhất, tốc độ linh lực có thể dùng mắt thường mà thấy ngày càng tăng, chủ nhân trước đây của Tiểu Ngọc để lại nhiều đồ tốt như vậy, nàng chiếm không ít tiện nghi.

Thấy Tiểu Ngọc đang tu luyện, nàng không có quấy rầy, lặng yên không tiếng động đứng dậy rời đi, đi tới bảo thất, đối với bảo bối ở chỗ này nàng không có hứng thú mấy, thế nhưng đối với tử sách, nàng cảm thấy hứng thú vô cùng, có thể để cho chủ nhân Tiểu Ngọc để ở đây sao có thể kém được?

Tiện tay rút ra một quyển, mặt trên có bốn chữ khiến nàng kinh hãi, ‘Phiêu Miêu kiếm pháp’. Hẳn là đồ tốt, mở ra nhìn một chút, bên trong quả nhiên thứ nhất của kiếm pháp, từ đầu tới đuôi, không có ghi chú rõ cần dùng linh lực, theo lý mà nói, chủ nhân trước của Tiểu Ngọc, cũng tương đương với thần tiên, một chiêu cũng có thể dời núi lấp biển, trong đầu Tịch Tĩnh Nhi nhớ đến hình ảnh Bạch Tố Trinh dùng nước đánh chìm tháp bảo, cái này không có bình thường đi... Người thường có thể luyện sao? Tỷ như nàng cho ca ca tiện nghi này...

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Hiểu biết của nàng về thế giới này rất hạn hẹp, thế giới này chia làm bốn nước lớn và có bốn đại gia tộc ẩn đời, phía đông là Đằng Long đế quốc, Lạc Nhật đế quốc ở phía tây, Áo Thác đế quốc ngự phái nam, còn phái bắc là Nham Kim đế quốc, còn những quốc gia và các thế gia khác nàng không biết, nhưng người Đằng Long đế quốc dùng nội công không khác mấy với nội công Trung Hoa, trong tiểu thuyết võ hiệp, không phải hay nhắc tới kiếm pháp gì sao? Cái gì mà Độc Cô Cửu Kiếm, Ngọc Nữ kiếm pháp... Vậy Phiêu Miêu kiếm pháp này cũng giống vậy đi. Dù thế nào đi nữa, cũng phải tìm cơ hội đưa cho Chung Ly Dạ luyện thử mới được, nàng ở bên trông chừng, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Lại rút ra mấy quyển xem nữa, xem ra vị chủ nhân trước đây hiểu biết rất rộng, kiếm pháp, chưởng pháp, quyền pháp, cước pháp tất cả đều có, nhưng không thấy cuốn nào đề cập đến tu luyện linh lực cả, chẳng lẽ người này tu luyện linh lực đã đến đỉnh cấp, nên chường mất mấy thứ sách đó? Ngẫm lại thật có khả năng.

Chưa từ bỏ ý định tiếp tục tìm tiếp, thực sự một quyển cũng không có, nhưng nàng lại tìm được một quyển pháp trận rất hay —— Tụ Linh trận, nếu như nàng có thể tạo ra một trận pháp, không phải giống như hô thêm cánh ư? Đối với thân thể có lợi, còn có thể thay đổi hoàn cảnh, không biết ở vài nơi bên ngoài thiết kế Tụ Linh trận này sẽ xuất hiện hiện tượng gì đây.

Dựa vào giá gỗ ngồi xuống, Tịch Tĩnh Nhi một lòng một dạ bắt đầu nghiên cứu trận pháp này, còn rất nhiều quyển trận pháp khác, hiển nhiên trận pháp này có thể lọt vào mắt xanh của nàng, chính là trận pháp không khó học....

Tụ Linh trận kỳ thực rất dễ làm, chỉ cần tài liệu tương đối cao cấp, cao cấp hơn linh thạch, ách, thật ra chính là loại tài liệu xây nhà cho Tiểu Ngọc, bên ngoài đương nhiên là khan hiếm, nhưng không biết có thể lấy một khối từ trong phòng này được không? Không biết Tiểu Ngọc có còn hay không.

“Tỷ tỷ...” Giọng nói nhu thuận của Tiểu Ngọc truyền đến, phút chốc xuất hiện trước mặt nàng, đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Tịch Tĩnh Nhi ôm thẳng nhóc, hôn một cái, “Tiểu Ngọc, linh thạch dùng để xây nhà đệ còn nữa không?”

Tiểu Ngọc gật đầu, “Còn a, rất nhiều, rất nhiều, Tiểu Ngọc ngại vương chân, ném đồng đồ đó xuống tầng hầm rồi.”

Tịch Tĩnh Nhi đỏ hắc tuyến, “Đệ còn xây tầng hầm à?”

Tiểu Ngọc gật đầu tiếp, “Đương nhiên là có, rất lớn nga, lớn như ở cung điện của chủ nhân vậy, Tiểu Ngọc dựa vào đó mà xây.”

“Vậy đệ có thể nói cho tỷ tỷ nghe, đệ ném những gì vào đó vậy?” Tịch Tĩnh Nhi thực sự không còn dũng khí để đi xem thêm một phòng bảo bối nữa rồi, nàng cũng là người, cũng có tham niệm, nếu để nàng đi vào đó, không chừng còn thuận tay lấy vài món.

“Đều là đồ vứt đi, chủ nhân trước cứ ném vào, nhưng lại không lấy ra, Tiểu Ngọc không thích, ném toàn bộ vào tầng hầm, tỷ tỷ muốn đến xem hả?”

“Không đi.” Nàng khẳng định, đồ vứt đi trong miệng Tiểu Ngọc đều là bảo bối, nếu không sao vị chủ nhân trước lại ném vào chứ, nàng mới không cần đi kích thích mắt mình đâu, chỉ cần biết là còn linh thạch cho nàng luyện trận pháp là được rồi.

“Tiểu Ngọc, tỷ tỷ muốn luyện trận pháp này, đệ lấy một ít linh thạch cho tỷ luyện được không?”

Tiểu Ngọc cũng không nói nhiều, vung tay nhỏ lên, một đồng linh thạch được xếp chỉnh tề xuất hiện trước mặt Tịch Tĩnh Nhi, Tịch Tĩnh Nhi vỗ trán, thật ra không cần nhiều như vậy đâu. Nhưng mà, luyện trận pháp đâu cần một khối lớn như thế, quá lãng phí, cầm lấy một khối bé ra, nhưng không được.

Tiểu Ngọc thấy động tác của nàng cười nghiêng ngả, “Ha ha ha... Tỷ tỷ... Ha ha ha... Không cần Không cần phải thế, ha ha ha...”

Lấy một khối linh thạch giống như cục gạch ném về phía tiểu hài tử kia, Tịch Tĩnh Nhi nén giận, “Vậy thì làm sao?”

Tiểu Ngọc thật vất vả không cười nữa, Tịch Tĩnh Nhi không chút nghi ngờ, nếu mình là thẳng nhóc này, không cười ra nước mắt mới lạ, “Dùng linh lực.”

Cầm lấy một khối linh thạch tiện tay rạch một cái, linh thạch liền nứt ra, lại rạch thêm một lần nữa, lần thứ hai nứt ra, dễ dàng như cắn hạt dưa.

Tịch Tĩnh Nhi cũng học Tiểu Ngọc, cũng rạch vài cái, nhưng linh thạch không nứt ra, không nói mà nhìn Tiểu Ngọc, dùng ánh mắt nói cho thẳng bé biết, nàng làm không được.

Tiểu Ngọc le lưỡi, “Tiểu Ngọc quên mất là tỷ tỷ mới học luyện linh lực, sau này linh lực tăng lên mới có thể, Tiểu Ngọc giúp tỷ tỷ, “Đang nói, một đồng linh thạch to như cục gạch biến thành một đồng vụn lớn như sỏi, ở dưới sông có thể thấy mấy loại đá giống như vậy.

Tịch Tĩnh Nhi lần thứ hai đổ hắc tuyến, được rồi, như vậy cũng đủ để nàng luyện tập Tụ Linh trận, nhìn biểu tình nhin hót của Tiểu Ngọc, bắt đắ dĩ xoa đầu nó, “Cảm ơn Tiểu Ngọc, đem mấy khối linh thạch bẻ đôi ra ngoài đất trống đi, sau khi tỳ luyện công xong sẽ tập trận pháp.”

“Hào.” Tiểu Ngọc khéo léo gạt đầu, chỉ bằng ý niệm, tất cả linh thạch đều biến mất, nó chính là chủ nhân của không gian này, bất kỳ đồ vật nào ở đây đều thuộc sự khống chế của nó, cho nên việc di chuyển đồng linh thạch này ra ngoài không hề tốn sức tí nào.

Tịch Tĩnh Nhi thấy nhưng không thể trách, đem sách vứt loạn xếp lại hết, phân loại ra, nếu như nàng có thể tạo ra một tổ chức, học hết các loại công phu này, như vậy sự an toàn sẽ được bảo đảm, đáng tiếc, bây giờ còn chỉ có thể nghĩ, dù sao vị tôn quý nhất đế quốc ở sau lưng nàng, cái người mà nàng gọi là phụ hoàng ấy, sẽ yên tâm nếu nàng có được một đội ngũ nhân tài như vậy à? Hoặc là, ông ấy trơ mắt nhìn, cũng không đỏ mắt sao?

Cho nên, nếu không giải quyết được vấn đề này trước, nàng tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, có đôi khi, an phận mới là vương đạo a!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tịch Tĩnh Nhi đang trong giai đoạn cuồng nhiệt học tập, Tụ Linh Trận không khó học, thế nhưng khó là, sai một ly, hiệu quả hoàn toàn khác, ăn cũng là một nhiệm vụ cần làm, nếu không phải sợ Chung Ly Dạ hoài nghi, nàng cũng không muốn ăn cơm.

Thấy muối muối cơm nước xong liền về phòng, Chung Ly Dạ kéo nàng lại, “Tĩnh Nhi, muối sao vậy? Nhà đã xây xong, Dư Tam bảo chúng ta hôm nay đến nhận.”

Tịch Tĩnh Nhi vỗ trán một cái, nàng thực sự đã quên chuyện này, “Đã xây xong rồi à?”

“Ừ, hôm trước, ca bảo A Thi đến trong thành Lương Châu mua một ít gia cụ, đại khái ngày mai sẽ trở về, thu dọn một chút là có thể vào ở.”

“Sao lại đến thành Lương Châu thành mua? Mua ở trấn trên là được rồi.” Muốn mua gì đó đa, cũng không cần đến thành Lương Châu xa như vậy, đem đồ về sẽ cực lắm.

Chung Ly Dạ cười, “Không có việc gì, A Thi thuê người đưa đồ về, nếu đã tính ở đây lâu dài, thì phải mua gì đó tốt hơn.”

Tịch Tĩnh Nhi suy nghĩ một lúc, mới hiểu ý ca ca, đúng nha!”Cảm ơn ca ca.”

“Còn khách khí với ca ca làm gì, tất cả làm vì muối mà.”

Nhà mới mặc dù cách trấn 7, 8 dặm, bản thân Chung Ly Tĩnh là công chúa lá ngọc cành vàng, tuổi lại nhỏ, không võ công gì, cho nên Chung Ly Dạ thuê một chiếc xe ngựa, tốc độ chậm một chút để muối muối có thể thoải mái, dù sao cũng không có vội.

Tịch Tĩnh Nhi ngoan ngoãn ngồi trên xe, cho dù nàng nói nàng đi ộ cũng không thành án đề, nhưng Chung Ly Dạ cũng sẽ không đáp ứng! Như vậy, nhiều một chuyện bớt một chuyện, cứ thuận theo.

Vừa xuống xe ngựa, đã thấy một bờ tường cao bao quanh một khu kiến trúc, không biết nhà giàu có đại viện thế này không, Chung Ly Dạ nắm nàng, chỉ vào rừng trúc kia nói: “Biết muối thích, nên xây tường vòng thành sân, như vậy sẽ an toàn hơn.”

Tịch Tĩnh Nhi biết, nếu không bao rừng trúc này lại, lỡ như mấy tên sát thủ tìm được đến đây, sẽ lợi dụng rừng trúc làm nơi ẩn thân, khi đó huynh muội họ sẽ tránh không kịp.

Từ cửa cho đến phòng khách, là dùng đá nhỏ lót thành đường, hai bên đường đá nhỏ, ngày từ lúc đầu Tĩnh Nhi đã bảo những thợ xây nhà đừng động đến hai bên phần đất này, chỉ cần dọn lại thôi, nhớ đến hạt giống trong không gian, sau này cứ ném ra ngoài này làm thí nghiệm thử, đóng cửa viện lại, ai mà biết bên trong làm gì, nhưng phải chờ Chung Ly Dạ đi khỏi mới được, nhiều vật mới mẻ đồng thời xuất hiện tuyệt đối không phải là chuyện tốt, nhân tâm, là thứ dễ thay đổi nhất.

Nhà xây ở đây có phong cách thật cổ, Tịch Tĩnh Nhi chỉ cảm thấy căn nhà này thật giống như mấy căn nhà trong phim cổ trang, muốn nàng hình dung, nàng hình dung không được, đương nhiên, đây là cái nhìn trong mắt Tịch Tĩnh Nhi, còn ở trong mắt Chung Ly Dạ, căn nhà này được xây thế nào, cái gì cổ với chả cổ hoàn toàn không có khái niệm.

Dư Tam dẫn hai người đi xem cả căn nhà, Chung Ly Dạ hài lòng gật đầu, rất tốt, vốn còn cho rằng sẽ làm không được, dù sao ở nơi xa xôi thế này, chưa có ai từng xây qua kiến trúc như vậy, không nghĩ tới Dư Tam này lại xây đúng như mong muốn của Chung Ly Dạ, thật tốt.

“Kỹ thuật của Dư sư phụ thật tốt.” Chung Ly Dạ thật tình khen, phải biết rằng, có thể được hán khen thì Dư sư phụ này rất giỏi rồi.

Dur Tam cười sang sảng, tự hào, “Đó là, sư phụ ta là một đại sư, tay nghề của ta chỉ được ba thành của ông.”

Chung Ly Dạ nường mi, tay nghề như vậy chỉ học được ba thành, vị sư phó này hẳn rất có bản lĩnh đi, dù sao ba thành này lại có thể xây được kiến trúc ở hoàng cung.”Không biết sư phó ai?”

Dur Tam lắc đầu, “Xin lỗi Tịch công tử, cái này ta không thể nói, đây là quy củ sư môn, còn chưa chính thức xuất sư không được nói ra sư môn.”

“Dur Tam sư phụ còn chưa có xuất sư? Vậy làm sao...” Chung Ly Dạ hiếm khi có lòng hiếu kỳ.

“Bởi vì không có việc gì làm, ha ha, được rồi, Tịch công tử có hài lòng không?”

Nhìn là biết Dur Tam không muốn nói, Chung Ly Dạ chỉ hơi nường mảy, hẳn vốn là người không thích soi mói chuyện người khác “Rất hài lòng.”

Lấy một tấm ngân phiếu trong tay áo ra, “Đây là tiền công, phiền Dur sư phụ chia tiền công ra cho mọi người.”

Dur Tam đếm, nhiều hơn tiền công ban đầu ba thành, có điều ông cũng là người có mắt nhìn, không có trả lại, tâm nói lời cảm tạ, cái trán trên này, người dân thu nhập không được bao nhiêu, tuy rằng cuộc sống chưa tính là cực khổ, nhưng cũng không có dư dả mấy” Đa tạ Tịch công tử và Tịch tiểu thư.”

Chung Ly Dạ cười, nắm tay Tịch Tinh Nhi tiếp tục đi về phía trước, hẳn thích cùng người thông minh giao tiếp.

Nơi tường vây quanh có nhiều chỗ trống rất nhiều, dù sao chỉ có ba người ở, sau này cũng không có nhiều thêm mấy người, xây nhà lớn quá có vẻ trống trải, Tịch Tinh Nhi thích ở loại nhà nhỏ này, giống như một gia đình, giống như nhà nàng kiếp trước.

“Tinh Nhi, những nơi trống kia muội muốn xử lý thế nào?” Chung Ly Dạ nghe muội muội nói muốn chừa phần đất trống lại, vẫn cảm thấy kỳ quái, nàng muốn làm cái gì? Trông trọt sao? Chuyện cười này không có chút buồn cười chút nào, công chúa từ hoàng cung ra ngoài sống lại phải trông trọt ư? Nói ra sẽ hù chết người.

Tịch Tinh Nhi chỉ là cười, “Đến lúc đó nhìn sẽ biết, hoa hoa thảo thảo cũng có thể.”

Chung Ly Dạ nhìn nàng, không nói thêm nữa, hình như sau khi ra ngoài, muội muội trầm mặc rất nhiều, trước đây sẽ vui vẻ nháo một trận, sẽ quát quát lấy hấn đòi chơi cùng nàng, hiện tại... Như một tiểu đại nhân, thật không biết là tốt hay xấu nữa.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung và Ô Cẩm Thủ. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ngày thứ hai, Thi Văn Chi mang theo một đoàn xe trở về, nhìn thấy một hàng người mang đồ vào trong, khoẻ miệng Tịch Tinh Nhi giật giật, mua thật sự rất nhiều, nhiều vô số, bọn họ là muốn đem tiền trong tay dùng hết sao? Tuy rằng mấy vạn lượng không phải đều dùng mua hết mấy thứ này, nhưng nàng có cảm giác đó, Thi Văn Chi có đúng là đem đồ cả con đường về không.

Sau khi trả bạc, những người đó giúp đỡ đem đồ vật sửa sang lại hết rồi mới ly khai, trở về phòng, Tịch Tinh Nhi xoắn tay áo lên chuẩn bị quét tước, bị Chung Ly Dạ kéo lại, đem tay áo thả xuống, trong mắt có vẻ giận, “Tinh Nhi, muội muốn làm gì? Vừa mới rời cung đã quên hết lễ nghi rồi à?”

Tịch Tinh Nhi ngăn người, chợt nhớ tới thân phận của thân thể này, động tác như vậy của một công chúa là vô cùng bất nhã, thô tục, ở hiện đại các nàng có thể mặc một chiếc áo yếm ra đường, còn ở thời phong kiến, chỉ cần lộ một chút da thịt ra thôi, vị ca ca này của nàng sẽ bảo là nàng quên mất hết lễ nghi.

Không có xã hội nào thích ứng với người, chỉ có người thích ứng với xã hội, nàng chưa bao giờ vọng tưởng khiêu chiến chế độ của thế giới này, nàng chỉ muốn an phận, làm một tiểu thường dân khoác thân phận công chúa.

“Xin lỗi, ca ca, sau này muội sẽ chú ý.”

Sắc mặt Chung Ly Dạ dịu lại, “Ca ca không có trách muội, chỉ là, mặc kệ ở nơi nào, muội không thể quên thân phận của mình, muội là công chúa không thể vì đoạn thời gian bất đắc dĩ mà quên hết, không thì mẫu hậu sẽ thương tâm.”

“Đã biết, ca ca.” Giọng Tịch Tinh Nhi chân thành, bất kể là ai, trong lòng khó bỏ được chấp nhất, nàng cũng hiểu, nguyên ý nghe theo, bởi vì nàng biết, người này là vì tốt cho nàng, tuy rằng nàng bây giờ nói không muốn về cung, thế nhưng không có khả năng không về, ở cái nơi người ăn thịt người kia, thế diện rất quan trọng, nàng không thể đánh mất thế diện của mẫu thân thân thể này, tuy rằng người cũng không còn cũng là bởi vì như vậy, nàng không được phép bôi đen danh dự của mẫu thân.

Chung Ly Dạ sửa lại y phục cho nàng, “Biết là tốt rồi, đi xem mấy gia cụ thế nào, không thích thì ca ca giúp muội đổi lại.”

Tịch Tinh Nhi nhìn chung quanh một lần, nhìn mấy gia cụ vừa mua, thấy sao cũng không xứng lắm, theo thói quen nàng lắc đầu, “Như vậy tốt vô cùng” Sau này mà có cơ hội thì đổi lại vậy, bây giờ mục tiêu đầu tiên là phải nhanh chóng dọn vào, dù sao cũng không phải là nhà ở hiện đại, muốn sửa lại cũng mất một đoạn thời gian mới vào ở được, nếu tất cả đều dùng gỗ để xây, thì không cần lo vấn đề kia rồi.

“Vậy muội ngồi nghỉ một chút đi, để A Thi làm, ca về trần thanh toán sổ sách với Hùng chương quỹ thuận tiện đem đồ của chúng ta cảm về.”

Thi Văn Chi đúng là thuộc hạ vạn năng, Tịch Tinh Nhi cảm thấy đồng tình với Thi Văn Chi, miệng lập tức đáp ứng, “Hảo.”

Nhìn Chung Ly Dạ cười ngửa rồi khỏi, Tịch Tĩnh Nhi vào rừng trúc, sắp xếp lại k1y ức trong đầu, nàng nhất định phải nhớ kỹ, thân phận của thân thể này, ngoại trừ làm nũng như mấy kim chi ngọc điệp, nàng nghìn vạn lần không nên biểu hiện gì hết, không có ai cũng là kẻ ngốc, nhất là hai người bên cạnh nàng càng không phải

Tuy rằng trong khoảng thời gian chạy trốn này, nàng biểu hiện khác hẳn với thường nhân, thế nhưng sau khi đến trấn, nàng tận lực thu liễm, không cần nói thì sẽ không nói, không cần phát biểu ý kiến thì sẽ ngậm miệng lại, như là việc xây nhà này, nàng suy nghĩ muốn xây thành một tú hạp viện, lúc còn đi học, nàng cực kỳ thích loại kiến trúc này, thế nhưng Chung Ly Dạ nhất định sẽ hỏi nàng làm sao lại nghĩ loại kiến trúc này, nàng đáp thế nào đây? Lễ nào nói cho hắn biết đột nhiên nghĩ đến à? Lừa quỷ à.

Loại nhà ở này cũng tốt, có thể che gió che mưa, không có gì khác nhau, cũng không nên xây một căn nhà có kiến trúc quái dị

Nàng biết Chung Ly Dạ trong lòng có nghi ngờ, thế nhưng trong khoảng thời gian này nàng rất an phận, cũng không làm gì khiến hắn nghi ngờ, ngược lại đem nghi ngờ đó giảm xuống mức thấp nhất, đại khái là cho rằng trong lúc nguy hiểm mới bộc lộ khả năng ra, cho nên không suy nghĩ nhiều.

Tịch Tĩnh Nhi chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên, những chuyện khác không cần quan tâm, nàng rất thích mở một con mắt nhắm một con mắt, xem kịch vui, tuy rằng thân thể của thân thể này đã định trước có một cuộc sống khó khăn, nhưng chỉ cần xử lý thật tốt, không có gặp khó khăn, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đến tối, ba người ở lại nhà mới, Hùng chương quỹ biết bọn họ đến nhà mới ở, tặng bọn họ không ít đồ ăn, ba người ăn tối qua loa, dọn dẹp xong xuôi rồi đi nghỉ ngơi, dù sao, không phải chuyện gì cũng làm xong hết trong vòng một ngày, bọn họ còn rất nhiều thời gian

Ngủ trên giường gỗ thơm mát, khoe miệng Tịch Tĩnh Nhi hơi có ý cười, có nhà rồi! Nhưng buổi đã có thói quen ôm Tiểu Ngọc ngủ, linh thức của Tịch Tĩnh Nhi đi vào không gian.

“Tỷ tỷ.” Tiểu Ngọc nhào vào lòng Tịch Tĩnh Nhi.

“Thế nào, không phải tỷ đến rồi sao?” Biết suy nghĩ trong lòng Tiểu Ngọc, nàng mới có thể tới nhanh như vậy, tận sâu đáy lòng, nàng cũng rất sợ tịch tịch

Tiểu Ngọc cọ cọ Tịch Tĩnh Nhi, “Nhớ tỷ tỷ.”

Tịch Tĩnh Nhi cười, “Thực ngoan, ngủ đi, ngày mai tỷ tỷ còn phải làm việc, chờ sắp xếp hết chuyện trong nhà, tỷ sẽ dành nhiều thời gian bồi tiểu Ngọc có được không.”

“Hào.”

Ngày hôm sau, Thi Văn Chi đến trấn trên nhờ Hùng chương quỹ tìm vài người đến phụ sắp xếp đồ, một hoàng tử và một công chúa, ai mà dám sai sù, bọn họ cũng sẽ không làm, mà hắn là một thị vệ, đâu biết làm mấy việc này, chỉ bằng bỏ tiền ra thuê người về làm giúp.

Nhìn căn phòng rực rỡ lên, trong lòng Tịch Tĩnh Nhi vui sướng, giống như nơi này thật là nhà của mình

Nghỉ ngơi hai ngày, Chung Ly Dạ bắt đầu lo lắng nên làm gì, kế hoạch bá sự không thể thực hiện được, nhưng không học được chút bản sự gì sao có thể báo thù cho mẫu thân, bảo vệ mình cũng là vấn đề, vấn đề chính là, người có bản lĩnh đâu thể từ trên trời rơi xuống, hắn biết tìm ở đâu đây?

Nhìn Chung Ly Dạ ngồi bên cạnh đang suy tư, Tịch Tĩnh Nhi chỉ biết thờ dài, biết rõ hiện tại không phải thời điểm, nhưng cũng không thể bỏ mặc được. Lấy kiếm phổ đã chọn trong không gian để trước mặt Chung Ly Dạ.

“Ca ca, không nên hỏi muội cái này lấy ở đâu, ca chỉ cần tin tưởng muội không hại ca là được”

“Phiêu Miểu kiếm pháp” Chung Ly Dạ nhìn tên kiếm phổ, cảm thấy chán động, cầm lên mở ra xem, càng xem càng kinh hãi, kiếm pháp tinh diệu như vậy, Tĩnh Nhi sao lại có? Mấy ngày này luôn ở cùng nhau, nàng đâu có gặp ai khác.

Định mở miệng hỏi nàng lấy kiếm phổ này ở đâu, nghĩ đến chuyện trước đây của Tĩnh Nhi, nên sửa lại lời, “Cho ca luyện không sao ư?”

Tịch Tĩnh Nhi thờ phào nhẹ nhõm, nàng thật lo lắng hắn sẽ hỏi cái này ở đâu, “Không sao, muội có thể làm chủ.” Người kia còn không biết có xuất hiện nữa không, kiếm phổ này có để trong không gian cũng mốc meo chi bằng lấy ra dùng cho xong.

Chung Ly Dạ gật đầu, “Tĩnh Nhi, ca sẽ không hỏi muội nữa, nhưng mà nếu có chuyện gì, nhất định phải nói cho ca ca, ca ca tuy rằng hiện tại không có bản sự gì, nhưng cũng không để cho muội gặp nguy hiểm.”

Tịch Tĩnh Nhi cảm thấy ấm áp, tuy rằng biết hẳn có nghi ngờ, nhưng cao hứng vì hẳn không quan tâm đến, “Yên tâm đi, ca ca, muội tự có chừng mực.”

Hai người tách nhau ra, Chung Ly Dạ cảm kiếm phổ, vội vàng luyện kiếm pháp, Tịch Tĩnh Nhi rảnh rồi, nhàn đến độ không biết nên làm gì, rõ ràng có rất nhiều chuyện nàng phải làm, thế nhưng bây giờ không thể để lộ ra được.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của dược y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nằm già chết trên giường, linh thức vào không gian của Tiểu Ngọc, tuy rằng Tiểu Ngọc sớm nói qua thân thể của nàng cũng có thể đi vào, linh khí trong không gian này có lợi cho thân thể nàng, nhưng ở đây còn hai người khác, nếu Chung Ly Dạ đột nhiên đến tìm nàng, lại tìm không thấy, kia nghi ngờ cho xem.

Lắc lư theo Tiểu Ngọc đến bảo thất, tới nơi, nhìn đồ đầy phòng không có cảm giác gì, cho dù nơi này đều là linh khí, bảo khí, nàng muốn sử dụng, thì cũng có nơi để dùng mới được a! Nàng không dám tưởng tượng, nếu không có võ công phòng thân, mấy thứ này đột nhiên xuất hiện trên tay nàng sẽ dẫn đến không ít phiền toái.

Nhìn cái gì hay hay nàng sẽ cầm lên xem thử, nghiền cứu một phen, Tiểu Ngọc có biết cũng sẽ giải thích một phen, giống như kể chuyện xưa, chỉ là tuổi người kể chuyện này hơi Ách, nói tóm lại không nên nhìn bề ngoài.

Ánh mắt nhìn xung quanh, Tịch Tĩnh Nhi đi đến góc phòng, nàng hiểu tính của tiểu Ngọc, nơi này hẳn là cái gì đó mà nó cảm thấy vô dụng đều ném ở đây, chỉ là, những thứ vô dụng này không thể hiểu theo nghĩa bình thường được.

Từ bên trong rút ra một cuốn sách, rất dày, trên bìa sách có bốn chữ to, “Dược thảo đồ giải”, mở ra nhìn, mỗi trang đều vẽ một loại thảo dược và dược tính của nó, phù hợp trị bệnh gì, phối với dược thảo nào có tác dụng tốt, đối với một đại phu đây là bảo bối, mà Tịch Tĩnh Nhi được xem là một nửa đại phu.

Những chuyện khác quả thật không thể làm, luyện công thì vụng trộm, nhưng học y, hẳn là là có thể quang minh chính đại đi, Chung Ly Dạ nhiều nhất chỉ cảm thấy nàng có chút lợi hại, cũng không cảm thấy điều này không bình thường.

Ôm lấy Tiểu Ngọc hung hăng hôn lên mặt, “Tiểu Ngọc, làm sao để đem mấy thứ bảo bối này nhét ở đây?”

Tiểu Ngọc ngượng ngùng nói, “Cái này để ở nhà Tiểu Ngọc lâu lắm rồi, nhưng chủ nhân không có để ý tới, chủ nhân cất giữ mấy quyển công pháp lợi hại trong đây, còn ấy thứ này không dùng đến, mà chủ nhân đâu có học y thuật.”

“Cho nên để không có để công pháp, quyền pháp ở cùng một chỗ?”

“Án.” Tiểu Ngọc vụng trộm nhìn tỷ tỷ, cẩn thận hỏi: “Cái này rất lợi hại sao?”

“Ừ, rất lợi hại, hơn nữa đối với tỷ tỷ càng hữu dụng, tỷ tỷ không phải biết chút y thuật sao? Quyền sách này có thể giúp tỷ hiểu thêm về dược tính của dược thảo.”

“Tỷ tỷ muốn làm đại phu?”

Tịch Tĩnh Nhi lắc đầu, ngồi xuống ghé gối, ôm Tiểu Ngọc nài trên đùi, “Không có, thế nhưng muốn học tốt, tỷ không biết trình độ chữa bệnh ở đây thế nào, đến lúc cấp bách còn có thể cứu một mạng.”

Tiểu Ngọc ngây người ở Đại Cầu nhiều năm, trình độ chữa bệnh thế nào cũng biết rõ, “Vay tỷ tỷ lấy học đi, thân thể của tỷ là phạm thai, không giống Tiểu Ngọc là linh thể, phạm thai dễ sinh bệnh.”

“Án, tuy rằng không phải là đại phu nhưng vẫn có thể học y, một chút bệnh nhỏ thì tự chữa trị được, còn có thể giúp người thân bên cạnh mình.” Tịch Tĩnh Nhi có đôi khi sẽ xem Tiểu Ngọc là đứa nhỏ mà dễ dàng, có đôi khi lại xem nó là người lớn để tâm sự, bởi vì nàng biết, Tiểu Ngọc hiểu.

Bắt đầu từ hôm nay, Chung Ly Dạ mỗi ngày đều luyện kiếm pháp, càng luyện càng giật mình, thật sự rất huyền diệu, bây giờ đã có thể giao thủ với Thi Văn Chi, Thi Văn Chi đã không thể chống lại, mà kiếm pháp của hắn chỉ mới luyện đến chiêu thứ ba, bộ kiếm pháp này, tổng cộng có hai mươi hai chiêu, thật không biết luyện đến chiêu cuối cùng, sẽ lợi hại thế nào đây.

Tịch Tĩnh Nhi liền mỗi ngày đều ôm cuốn sách giải thích dược thảo kia xem đến mê say, quyển sách dày như vậy, phân tích từng cái dược thảo, khiến hiểu biết của nàng với dược thảo hiểu đến một trình độ sâu hơn, so với hiểu biết trước kia, không thể so sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Rồi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Những ngày vô tranh đã qua, qua một năm rưỡi, trù nghệ của Thì Văn Chi nhanh chóng tiến bộ đồng thời, kiếm pháp mà Chung Ly Dạ học được đã đến chiều thứ 18, lúc trước học thì không thấy khó khăn, càng về sau càng khó học, mỗi lần đều thấy thiếu thiếu gì đó, chiều thứ 19 hẳn đã học hai tháng rồi, mà không có thuận buồn xuôi gió tí nào, chỉ cảm thấy không tron tru.

Mà Tịch Tĩnh Nhi, đã đọc cuốn kiến giải được thảo ba lần, nàng tuy rằng thông minh, nhưng không có đạt tới trình độ gấp qua một là nhớ, hơn nữa mấy thứ này, cũng không phải học bằng cách nhớ là xong đâu, phải học đến trong đầu, nhớ đến trong lòng, mặc kệ ở chỗ nào nhìn thấy được thảo, đều phải nhớ đến được tính của nó, mỗi một lần xem, nàng cảm thấy như học thêm một điều mới.

Sáng sớm nhìn thấy muội muội đeo giỏ trúc xuất môn, Chung Ly Dạ buông kiếm nhú mây, tuy rằng này nửa năm nay Tĩnh Nhi thường xuyên đến sau núi tìm được thảo, nhưng mỗi một lần xuất môn, hẳn đều lo lắng không thôi, thân là công chúa lá ngọc cành vàng, sao lại giống như được nông vậy, mỗi lần nhìn thấy hình tượng này của nàng, hẳn đều lắc đầu, không thể nào ngăn cản được.

“Tĩnh Nhi, thật sự không cho ca theo cùng?”

Tịch Tĩnh Nhi bất đắc dĩ nhìn Chung Ly Dạ nói xong một bài văn, ngay từ lúc nàng muốn xuất môn hẳn đã đòi theo cùng, hẳn đi theo vài lần, sau núi rất lớn, nàng hái thuốc ở rìa ngoài thôi, động vật lớn gì còn chưa gặp qua, chỉ có một vài con thỏ, gà rừng này nọ thôi, không có gây nguy hiểm gì hết, dưới sự yêu cầu của nàng, Chung Ly Dạ mới miễn cưỡng không đi theo, nhưng là mỗi lần xuất môn sẽ hỏi vài câu, giống như bây giờ.

“Ca ca, muội không có đi xa, mặt trời xuống núi, muội sẽ về mà.”

Nghe lời hứa chắc chắn, Chung Ly Dạ cũng không có cưỡng cầu, “Cẩn thận một chút, chờ muội về cùng ăn cơm.”

“Đã biết.”

Quen thuộc lên núi, vốn ở đây không có một con đường những bị nàng dọn thành, Tịch Tĩnh Nhi vừa đi vừa nói chuyện phiếm với Tiểu Ngọc, “Cho nên Tiểu Ngọc, đệ phải cố gắng tu luyện, sau này mới có thể ở cùng tỷ tỷ.”

Ánh mắt Tiểu Ngọc loé lên ngân quang, “Àn, Tiểu Ngọc đã biết, Tiểu Ngọc gần đây chăm chỉ tu luyện, linh lực có tiến bộ rồi đó.”

“Ngaoan, tỷ tỷ nói đúng chứ.” Tịch Tĩnh Nhi hí mắt, nếu nàng cảm giác không sai, có người đang lén quan sát nàng, loại cảm giác này hai lần trước cũng có, nếu chính là người thường nàng sẽ không có hứng thú, nhưng là đối phương có linh lực, hơn nữa linh lực dao động rất rõ, hiển nhiên không là chưa học cách che giấu linh lực của mình.

Tìm chỗ ngồi xuống, nửa khép mắt, ừ nơi này có thể cảm nhận rõ phương hướng của linh lực, chỉ cần đối phương hơi động, nàng có thể cảm giác được.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Một hồi lâu sau, đại khái đối phương nghĩ nàng đang ngủ, lộ ra nửa đầu tò mò nhìn nàng, Tịch Tĩnh Nhi thiếu chút nữa không nhận được, vốn nghĩ Tiểu Ngọc là một cực phẩm tiểu chính thái, mà oa nhi này cũng không kém chút nào, bộ dáng đại khái khoảng 6,7 tuổi, mặc một cái áo yếm màu hồng, đai lưng cùng màu, nhìn đáng yêu lắm, làm cho nàng nhớ tới Chiêu Tài đồng tử.

Đứa nhỏ như thế sao lại có linh lực? Khoảng thời gian ở trong không gian nàng cũng có hiểu biết nhất định, ở thế giới này căn bản không có linh lực, chẳng lẽ đứa nhỏ này đến từ thế giới khác? Nhưng đầu nhỏ này nhỏ như vậy đâu thể xuyên không.

Tịch Tĩnh Nhi suy nghĩ một hồi, thân hình trước mắt ứ giật giật nàng mới mở to mắt, lúc nhìn đến, nàng vừa động đứa nhỏ kia liền trốn, ần, tính cảnh giác không tệ, nếu nàng không có tu luyện linh lực, phỏng chừng cũng không biết có tiểu bắt điểm đi theo nàng.

Nhìn thấy được thảo, cẩn thận dùng xẻng đào lên, cả ngọn núi này nhiều năm không ai đến, nên tài nguyên phong phú, ven đường tùy tiện hái một gốc được thảo đều có thể bán được giá tốt, còn ở trong này cả đời cũng sẽ không lo bị đói.

Nhìn sắc trời, không thể vào sâu bên trong được, Tịch Tĩnh Nhi về ở nhà trước khi mặt trời lặn, từ đằng xa đã thấy Chung Ly Dạ đang chờ, cảm giác đứa nhỏ phái sau không có đi theo ra ngoài rừng, nàng mới yên lòng bước nhanh đến chỗ ca ca.

Có một số việc, vẫn nên tự mình nói, mặc kệ là hữu tình, ái tình và thân tình, đều không dò xét được, cứ như bây giờ là tốt

“Ca ca, muội đã về.”

Chung Ly Dạ bước đến nhận lấy giỏ trúc, rồi lau mồ hôi trên trán cho nàng “Tĩnh Nhi, lần sau nên hái một ít thôi, dù sao cũng gần đây, tùy thời có thể đi, thân thể muội không tốt, đừng gánh nhiều thứ quá.”

Tịch Tĩnh Nhi ôm cánh tay hẳn, “Ca, ca lái nhai ngày càng nhiều.”

“Ca đây là vì ai.” Chung Ly Dạ buồn cười liếc nhìn nàng một cái, “Muội còn chê sao”

“Nào có, muội thích ca lái nhai như thế, điều này chứng minh ca quan tâm đến muội.” Tịch Tĩnh Nhi mỉm cười, nụ cười làm ấm lòng người.

Chung Ly Dạ nhìn hai lúm đồng tiền của nàng, không nói nữa, từ khi lưu lạc dân gian, hẳn suy nghĩ, nếu không có thể lực hùng hậu sẽ bị người hại, xảo thủ, cường hào nơi nào mà không có, hẳn tuyệt đối không cho phép, một năm rưỡi này, tuy sống một cuộc sống thường dân, thế nhưng nhiệt huyết bùng bùng, như mạch nước ngầm cứ chảy mãi.

Trước kia lúc Tĩnh Nhi còn nhỏ, phụ hoàng, mẫu hậu bảo hộ chu đáo, tuy rằng biết trong cung có vị công chúa tài mạo song toàn, nhưng rất ít người nhìn thấy, ngay cả cung nữ, thái giám trong cung ít thấy mặt chủ tử, chỉ có khi nào trong cung có yến tiệc mới thấy chủ tử xuất hiện

Hiện tại Tĩnh Nhi so với trước kia kiên cường hơn không chỉ một, hai điểm, gương mặt tinh xảo không phải nói, thanh nhã như lan, thanh u như tuyết, toàn bộ khí chất của nàng khiến người ta phải cảm khái, nếu Tĩnh Nhi lấy bề ngoài này hồi cung, tuyệt đối sẽ bị các cung nhân coi là địch nhân, cuối cùng sẽ bị xem như là con cờ chính trị, nghĩ đến chuyện này, hẳn đều phải có được thực lực mạnh mẽ, bảo vệ cuộc sống sau này của Tĩnh Nhi, để nàng vô ưu vô lo, sống một cuộc sống hạnh phúc, một cuộc sống bình thản mà nàng muốn, hẳn sẽ để nàng làm theo ý thích

“Đi rửa mặt trước đi, rồi ra ăn cơm.”

“Hào.”

Tịch Tĩnh Nhi không có lấy ra tuyệt học nào cho Thi Văn Chi học, nếu người khác biết nàng xem trân bảo trong tay như củ cải trắng, vậy ca ca sẽ lo lắng cho nàng lắm đấy, nếu ngày sau nàng đào tạo ra một người lợi hại hơn ca ca, đó là uy hiếp quá lớn. Đương nhiên, củ cải trắng là cách so sánh ở Địa Cầu, ở đây, củ cải trắng chỉ là một loại thực vật có thể ăn

Nếu thật muốn dạy Thi Văn Chi, thì nàng sẽ để cơ hội này cho ca ca, người trung thành đi theo nàng dù có tiền đồ cũng thành không có tiền đồ, nàng chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản, nam nhân mà, chỉ tại bốn phương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Rồi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tịch Tĩnh Nhi cứ cách 5 ngày sẽ lên núi hái dược thảo, đương nhiên điều kiện là thời tiết cho phép, tiểu hài tử kia vẫn lặng lẽ đi theo nàng, lúc nàng chọn mất tường hay vụng trộm nhìn, nàng vừa động lập tức lùi về phía sau, khiến Tịch Tĩnh Nhi nhịn cười cũng vất vả.

Tiểu Ngọc ở trong không gian cười lăn lộn trên đất, “Tỷ tỷ, thằng nhóc đó vui ghê, nó nghĩ rằng tỷ không có phát hiện ra nó!”

“Không biết tiểu hài tử nhà ai lại trốn ra ngoài chơi, không sợ người lớn trong nhà lo lắng sao!”

Tiểu Ngọc bĩu môi, “Tỷ tỷ, ánh mắt tỷ sao vậy, thằng nhóc này đâu phải là người?”

Khoé miệng Tịch Tĩnh Nhi co rút, bị nhìn một cách khinh bỉ, “Không phải người? Vậy là quý giống tỷ trước kia?”

“Không phải, là yêu tinh, chính xác là nhân sâm vạn năm tu thành, nhưng cũng thật kỳ quái, theo lý tu vi vạn năm phải ổn định mới đúng, nhưng tu vi của thằng nhóc này không biết vì sao lại giảm.” Tiểu Ngọc vò tóc, thật kỳ quái.

Tịch Tĩnh Nhi hơi nhíu mày, sau cũng giãn ra, điều này có liên quan gì đến nàng đâu? Cho dù nàng thật sự hào tâm giúp đỡ, không chừng bị người ta hiểu lầm là nàng ham cái bản thể nhân sâm à! Nói đi nói lại, nhân sâm vạn năm đúng là có lực hấp dẫn, nghĩ lại trong Tân Bạch nương tử truyền kỳ thổ tinh khi biến thành người thì có râu, nhưng đó là lão nhân còn đây là tiểu hài tử mà

“Về thôi, bằng không ca ca lại lái nhai nữa.” Thu dọn xong, khoé mắt liếc nhìn sang tiểu hài tử đang núp ở một bên, khoé miệng nhếch thành một nụ cười, quả nhiên vẫn là đứa nhỏ càng khiến nàng nguyên ý thân cận.

(Bạn đang đọc truyện *Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du* được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Về đến nhà, nhìn xa xa, hiếm khi không thấy Chung Ly Dạ đứng chờ, cảm thấy hơi kinh ngạc, gần hai năm sống chung, quan hệ giữa hai người so với huynh muội bình thường còn thân hơn, mỗi lần nàng từ trên núi trở về, đã thấy hẳn đứng đằng xa chờ nàng, trong lòng thật cao hứng, dù sao ai cũng muốn rằng mình được xem như là bảo bối.

Vận khởi linh lực tra xét bốn phía, phía trước sân có thể nghe thấy tiếng binh đao va chạm, trầm mặc, không cha giấu thực lực nữa, vận công chợt lóe biến mất.

Tịch Tĩnh Nhi không có lỡ ngỡ xông lên phía trước, đánh giá tình huống trong viện, Thi Văn Chi bị bốn người vây công đã không cố gắng nổi, Chung Ly Dạ tương đối có vẻ thoải mái, sáu người vây công cũng không chiếm được tiện nghi, có điều qua một lúc, nội lực hẳn không đủ cống trả, như vậy, bị

thua là tất nhiên, hiển nhiên hẳn cũng biết nhược điểm của mình, xuống tay càng nhanh gọn lẹ. Còn một người chỉ đứng nhìn, đeo khăn che mặt, hiển nhiên có bộ dáng của người không đẳng hoàng, chính xác là người xấu.

Tịch Tĩnh Nhi nhìn xung quanh, không thấy ai khác nữa, không biết đây là quân tiên phong, hay là tự tin cho rằng những người này có thể bắt được họ, nếu là hai năm trước thì có khả năng, nhưng bây giờ thì...

Lấy một chiếc khăn che mặt lại, nàng vẫn không nên lộ mặt thật ra, mọi người đều đang đánh nhau, vậy nàng thêm chân vào cũng chẳng sao. Hai năm nay nàng luôn tu luyện linh lực, chưa bao giờ gián đoạn, ở trong không gian của Tiểu Ngọc tu luyện ít nhưng thành tựu đạt nhiều, sau lại khi ổn định linh lực, nàng căn bản dùng thân thể đi vào, khiến mọi phương diện của cơ thể đều đạt tới cực hạn, cho nên, nàng tuy rằng không có luyện chiêu thức gì, nhưng thủ đoạn giết người kiếp trước nàng học, dư sức đánh bại mấy kẻ này.

Nhìn tên kia cũng đủ biết là thủ lĩnh, Tịch Tĩnh Nhi không có khách khí, vừa ra tay đã dùng sát chiêu, kinh nghiệm kiếp trước dạy nàng rằng lúc đối đầu với địch nhân tuyệt đối không được nương tay, nếu không về sau sẽ hối hận, lúc ấy, bảo vệ tính mạng đặt lên hàng đầu.

Tên thủ lĩnh bị tấn công trở tay không kịp, luống cuống tay chân tiếp chiêu, nhưng chiêu thức của Tịch Tĩnh Nhi quỷ dị không nói, mỗi chiêu đều đánh vào điểm yếu hại, căn bản không thể đoán được hướng đi của chiêu.

Không hổ là thủ lĩnh, thân thủ rất tốt, nhưng mà..... Tịch Tĩnh Nhi lạnh lùng cười, một tia linh lực theo tay nàng vào thân thể y, ngay từ đầu còn không có cảm thấy, không bao lâu nội lực trong người tán loạn làm y không xuất chiêu được, bị Tịch Tĩnh Nhi một cước đá ngã lăn, thủ hạ không lưu tình đánh vào huyết huyết Bách Hội.

Từ lúc Tịch Tĩnh Nhi ra tay đến lúc hắc y nhân ngã xuống không đến 3 phút, tình huống biến hóa, mấy hắc y nhân khác nhắm vào Tịch Tĩnh Nhi ra tay, Tịch Tĩnh Nhi cười lạnh, nàng cũng không phải là quả hồng mềm, không phải muốn nắm là có thể nắm.

“Một người cũng không lưu lại.”

Thì Văn Chi và Chung Ly Dạ nghe giọng nói mang sát khí này thật quen thuộc, giật mình hiểu ra,, quả thật một người cũng không thể lưu lại, hiện tại bọn họ có bản sự này, một người không thể cho đi, lỡ đâu kéo một đám tới, ba người họ sao chống lại nổi

Nhưng nhìn thấy Tịch Tĩnh Nhi nâng tay vung một lần đã giết một người, hai người học có chút không thích ứng được, đây vẫn là nàng công chúa lá ngọc cành vàng sao? Vẫn là là vị công chúa ngày ngày nghiên cứu thảo dược? Đây rõ ràng là một tu la!

Nhìn tất cả hắc y nhân ngã xuống hết, Tịch Tĩnh Nhi lấy khăn che mặt lau tay, không nhìn mặt hai người, ngồi xổm xuống tháo khăn che mặt của tên thủ lĩnh ra, “Ca, ca biết người này không?”

Chung Ly Dạ ném nghi vấn ra sau đầu, nhìn thoáng qua người nằm trên đất, nhú mày, “Không biết, một chút ấn tượng đều không có.”

Tịch Tĩnh Nhi đứng dậy, “A Thì, đem toàn bộ đám người ném ra phía sau núi, ca ca, chúng ta làm sao bây giờ?” Nàng không phải là không có chủ ý, chỉ là ngay lúc này, phải để Chung Ly Dạ nghĩ biện pháp có vẻ tốt hơn

Chung Ly Dạ nghĩ nghĩ, đang muốn nói chuyện, Tịch Tĩnh Nhi thủ thế, mở cửa viện đã đóng lại, thấy từ đằng xa không ít người chạy bộ đến đây, ở giữa tách ra để bốn kỵ binh chạy đến, mấy người cưỡi ngựa vọt đến trước, đến trước cửa, một người thân hình lưu loát nhảy xuống

Chung Ly Dạ tiến lên từng bước, đẩy muội ra phía sau, Thì Văn Chi bảo vệ bên cạnh, tuy biểu hiện vừa rồi cho thấy nàng có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng vẫn theo thói quen muốn bảo vệ mình.

“Thuộc hạ là tham tướng của Thần Vạn Hầu tướng quân – Khương Dịch Trí tham kiến đại hoàng tử, cứu công chúa.” Một người mặc tướng phục, không có quý xuống, chỉ hơi khom người cúi đầu ôm quyền hành lễ, ba người khác cũng làm động tác y chang như vậy, đại khái là quy chế của quân nhân nơi này, Tịch Tĩnh Nhi thầm nghĩ.

Chung Ly Dạ thả lỏng tâm tình, ngay từ đầu nhìn thấy những người này, liền có cảm giác, bọn người đuổi giết ba người họ không có quang minh chính đại đến đây đâu, bởi vì bọn chúng không dám đối kháng với quân nhân, đây không phải là cuộc ám sát bình thường.

“Miễn lễ.” Chung Ly Dạ tùy ý giơ tay lên, khí chất hoàng tử ẩn dấu hai năm nay bùng phát, làm mấy kẻ đứng gần cũng không dám xem thường, bất quá, bị đuổi giết liên tục mà còn có thể sống sót đến bây giờ, hơn nữa lần trốn hai năm, vị hoàng tử này cũng tài giỏi lắm đây

Bốn người khoanh tay đứng thẳng một bên, Khương Dịch Trí cúi đầu tiếp tục nói: “Tướng quân nhận được tin hai vị diện hạ ở đây nên tức tốc chạy đến, cưỡi ngựa nhanh nhất cũng phải mất một canh giờ mới đến được, hy vọng đại hoàng tử và cứu công chúa có thể thứ tội.”

Chung Ly Dạ mỉm cười, cũng không hỏi vì sao lúc bọn hắc y nhân đến đây bọn họ không đến cứu giá, tin tưởng Vạn Hầu tướng quân sẽ cho hắn lời giải thích, “Là ta không có thông tri cho Vạn Hầu tướng quân, không thể trách ông ta được, mấy người các người theo ta vào trong, còn những người khác thì chờ ở ngoài sân nhỏ

“Tuân mệnh.”

Bốn người Khương Dịch Trí vừa bước vào trong đã thấy mấy hắc y nhân nằm dưới đất, cũng không giật mình, nếu không có những người này dẫn đường, bọn họ cũng sẽ không tìm thấy đại hoàng tử cùng cứu công chúa đã mất tích, việc này tuy rằng không có công khai, nhưng ở trong mắt những người hữu tâm, đã sớm không phải bí mật gì nữa, ai cũng muốn tranh công, cử người tìm kiếm khắp nơi, nhưng có ai nghĩ đến, hai người thân phận tôn

quý này lại lẫn trốn ở nơi thâm sơn cùng cốc gần hai năm, tính nhẩn nại này không có một hoàng tử hay công chúa nào so sánh được.

“Hoàng huynh, nhờ bọn họ đem đám hắc y nhân này đi xa một chút” Vốn là, ba người họ định thủ tiêu mấy cái xác này, sau đó tìm nơi khác ẩn trốn, hiện tại xem ra không cần rồi, có đám quân nhân này ở đây, không có ai ngốc cùng quân nhân đối kháng. Nhìn tình huống này, nếu nàng tính ở đây lâu dài, không thể để đám hắc y nhân này làm ô uế nơi ở được.

Chung Ly Dạ đương nhiên hiểu, nhìn đám quân nhân kia, khoe miệng Khương Dịch Trí co rút dữ dội, không hỏi, lập tức gọi vài người đến đem thi thể đưa đi.

Chung Ly Dạ nhìn hẩn cười cười, “Cảm tấy kỳ quái khi ta không lưu lại một người để tra khảo?”

Khương Dịch Trí không nghĩ tới Đại hoàng tử sẽ chủ động nói, hơi sững sốt, nhưng vẫn gặt đầu, trong quân đội, vẫn hay giữ một tên để tra khảo.

“Mọi người đều là người thông minh, sẽ không không lộ sơ hở để tìm phiền toái cho chính mình, người đuổi giết bọn ta có thể đơn giản tìm nơi ẩn náu này, cũng không đơn giản, giữ bọn hẩn lại cũng vô dụng.” Có thể khẳng định, hung thủ ở trong cung, chính là không biết ở cung nào, nhưng hẩn nhất định sẽ tìm ra.

Khương Dịch Trí cảm thấy hồ thẹn, hẩn an an phận phận đứng ở một bên nhìn Đại hoàng tử, không dám thể hiện cái biểu tình nào.

Chung Ly Dạ khoe môi co rút, hẩn hiện tại là hồ lạc bình dương, trình độ bắt nạt người khác còn quá kém, quay đầu nhìn muội muội, trong mắt đầy ôn nhu, “Tình Nhi, muội đi rửa mặt trước rồi thay quần áo, một lát nữa đừng khiến Vạn Hân tướng quân kinh sợ.”

Tịch Tĩnh Nhi cúi đầu nhìn quần áo trên người, quả thật, mộc mạc không nói, còn dính đất, nhắc đến đất “A Thì, đến sau núi đem giỏ đựng thảo của ta về, ta để đường không xa.”

“Vâng.” Thì Văn Chi vẫn im lặng thủ hộ ở phía sau, nghe Tịch Tĩnh Nhi nói lập tức đến cửa.

“Hoàng huynh, muội vào trước.”

“Đi thôi.”

Tịch Tĩnh Nhi vẫn đứng ở phía sau Chung Ly Dạ, thân hình còn thấp hơn thân ca ca, bị hẩn cố ý chắn lại không cho người khác thấy mặt nàng, điều này càng hợp ý nàng, điệu thấp a điệu thấp, không che khuôn mặt này, sao mà điệu thấp được?

Tắm giặt sạch sẽ, nhìn xiêm y diễm lệ áp dưới đáy hòm, thật sự là..... Rất hoa lệ, chỉ có một ngày thôi, nhẩn nại vậy. Nghĩ nghĩ, đem tóc vấn lên, phần tóc dưới rủ xuống, nhìn tuy ý vô cùng, nhìn rất hợp với khí chất của Tịch Tĩnh Nhi, có thể thay một thân y phục hoa lệ này ra sẽ thích hợp hơn.

“Tiểu Ngọc, đệ biến thành trâm cài tóc được không, tỷ không nghĩ sẽ đeo trang sức lên người.”

“Không thành vấn đề, giao cho Tiểu Ngọc.”

Tịch Tĩnh Nhi bật cười, Tiểu Ngọc chính là trang sức vạn năng, muốn biến dạng gì liền biến cái dạng đó, tôn hầu tử nó còn biến được nữa là

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

EDIT: JULIA

Làm xong tất cả, Tịch Tĩnh Nhi không có vội vã đi ra ngoài, bên ngoài bây giờ, ca ca nàng, Chung Ly Dạ là người có chủ kiến, nếu trở về hoàng cung, ngồi lên ngôi, như vậy, từ giờ trở đi, hẩn thời thời khắc khắc luôn bị người khác tính toán mưu hại.

Nhắm tính thời gian, hẩn Vạn Hân tướng quân đã đến, Tịch Tĩnh Nhi mặc một thân trang phục cao quý ra ngoài, còn về phần soi gương.. Ở đây không có một vật thủy tinh nào, dùng gương đồng, nhìn gương mặt mơ hồ trong đó cũng không bằng không có gương thủy tinh.

Từ xa, nghe thấy giọng Vạn Hân tướng quân oang oang, còn mang giọng điệu hào sảng, khiến Tịch Tĩnh Nhi không khỏi nở nụ cười, người này sau này sẽ giúp rất nhiều cho Chung Ly Dạ, đương nhiên điều kiện đầu tiên là Chung Ly Dạ có thể để cho Vạn Hân tướng quân toàn lực giúp đỡ không.

“Tình Nhi, mau tới ra mắt Vạn Hân tướng quân.” Rốt cục cũng nhìn thấy muội muội mặc hoa phục, Chung Ly Dạ hài lòng gặt đầu, muội muội của hẩn quả nhiên không hồ là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân, tuổi còn nhỏ nhưng khí thế không nhỏ.

“Không dám, không dám, thần Vạn Hân tham kiến Cửu công chúa.” Vạn Hân hơi khom người người hành lễ, mặc dù lúc Tịch Tĩnh Nhi xuất hiện, liền cúi

đầu, thế nhưng lúc đảo mắt sang nhìn, quả nhiên nghe qua chưa tận mắt thấy, Cửu công chúa này rất xinh đẹp, nhưng không biết có giống như mẫu hậu nàng tài mạo song toàn không.

Tịch Tĩnh Nhi nhẹ nhàng nâng tay “Vạn Hạo tướng quân đa lễ, trốn tránh hai năm, ta đã sớm quên đi thân phận Cửu công chúa rồi.”

Giọng nói lạnh nhạt, giống như tự giễu cợt, không mang theo hương vị tiếc nuối chút nào, làm cho Vạn Hạo Hi biết, vị công chúa này không hề giống như bề ngoài.

“Công chúa khiêm tốn, mặc kệ công chúa ở đâu, thân phận của công chúa vĩnh viễn không thay đổi.”

Tịch Tĩnh Nhi, không, bắt đầu từ giây phút này nàng chính là Chung Ly Tĩnh Nhi, là họ độc nhất chỉ có hoàng tộc mới dùng, đại biểu cho thân phận tôn quý không gì sánh kịp, cho dù ở đây có chư hầu lập nên đế quốc, đối với dòng họ này vẫn tôn kính như thường.

Chung Ly Tĩnh Nhi cười cười, đứng ở trước mặt Chung Ly Dạ, “Ca ca.”

Chung Ly Dạ biết muội muội thích gọi hắn là ca ca mà không phải hoàng huynh, hắn cũng vui hơn khi Tĩnh Nhi gọi hắn như vậy, hoàng huynh không chỉ có một, trong cung còn vài người, nhưng ca ca lại là duy nhất, chỉ có một mình hắn mà thôi.

Kéo nàng ngồi bên cạnh mình, hỏi: “Đói bụng sao? A Thi đi chuẩn bị đồ ăn, chờ một lát nữa là có thể ăn.”

Chung Ly Tĩnh Nhi gật đầu, nàng là thật sự rất đói bụng, từ lúc tên núi hái thuốc về còn đựng phải màn ám sát, lại đợi thêm một canh giờ nữa, trời cũng đã tối, đương nhiên là đói.

Vạn Hạo Hi nhìn hành động giữa hai người, tựa như huynh muội trong nhà bình thường hay thân cận, không giống như trong hoàng gia, mặc dù là ruột thịt, cũng có quan hệ lợi ích trong đó, loại thân tình thuần túy này, chỉ có trong lúc khó khăn mới có, xem ra trận đấu giết này đối với hai người mà nói không phải không có chỗ tốt.

Chung Ly Dạ ngẩng đầu nhìn Vạn Hạo Hi, “Khiến tướng quân chê cười, hoàng muội này của ta không thích nói chuyện, cũng chỉ nói với ca ca như ta mấy câu mà thôi.”

“Thần không dám.”

Thi Văn Chi xuất hiện, “Đại hoàng tử, Cửu công chúa, đồ ăn đã chuẩn bị xong.” Từ lúc thân phận hai người sáng tỏ, cách xưng hô liền thay đổi.

Chung Ly Dạ kéo muội muội đứng dậy, “Vạn Hạo tướng quân cũng chưa dùng cơm đi, cùng bọn ta dùng cơm đã, cơm rau dưa, không ghét bỏ là tốt rồi.”

Vạn Hạo Hi nào dám ghét bỏ, hoàng tử, công chúa có thể ăn như vậy trong suốt hai năm, ông không thể ăn được như thế sao? Lại nói từ khi ông lãnh binh đánh trận, có gì chưa từng ăn qua, có cái ăn đã là tốt lắm.

Trên bàn cơm im lặng, Vạn Hạo Hi tuy rằng là người hào sảng, nhưng không phải là kẻ qua loa, nếu như không phải là kẻ biết suy nghĩ thì ông không thể ngồi vững ở vị trí này, cũng không sống đến bây giờ.

Sau khi ăn xong, bảo những người khác lui xuống, Chung Ly Tĩnh Nhi cầm ly trà uống, chờ hai người nói chuyện cho xong, ở đây hai năm, đối với chi phí ăn mặc nơi khô cạn này nàng không khỏi cảm thán, là trà không thể nói là trà, nói là bột trà nghe còn có lý hơn, chính là lá trà đã nghiền nát ở Địa Cầu, lúc mới tập uống nàng uống không quen, nhưng sau đó dần dần quen.

“Đại hoàng tử, Cửu công chúa, tần sau khi biết tin đã sai người chạy đến kinh thành báo tin, không bị hai ngài đến phủ của thần hay ở đây chờ hoàng thượng hạ chỉ truyền về?” Vạn Hạo Hi không hổ danh là tướng quân một phương, tuy miệng xưng thần, nhưng giọng điệu không nịnh nọt chút nào.

Chung Ly Dạ quay đầu lại nhìn muội muội, không biết muội muội có thay đổi chủ ý hay vẫn kiên trì không chịu về cung? “Tĩnh Nhi”

Chung Ly Tĩnh Nhi ngẩng đầu nhìn Chung Ly Dạ, “Ca ca, muội nói rồi, muội sẽ không hồi cung.”

Vạn Hạo Hi tròn to con mắt, Cửu công chúa không hồi cung? Đây là đạo lý gì à, ai sẽ bảo vệ và hầu hạ nàng?

“Tĩnh Nhi, muội hãy suy nghĩ cho thật kỹ, muội ở đây một mình, ca ca sẽ lo lắng.”

Chung Ly Dạ trấn định, hiển nhiên không ngạc nhiên vì đáp án này của muội muội, nhưng vẫn hy vọng muội muội thay đổi chủ ý, nếu để Tĩnh Nhi một mình bên ngoài, nói thế nào hắn vẫn không yên tâm.

Chung Ly Tĩnh Nhi mỉm cười, “Ca ca yên tâm đi, Tĩnh Nhi sẽ ổn.”

Ấn ý trong lời nói, khiến Chung Ly Dạ nhớ đến việc Tĩnh Nhi giết người rất lưu loát, hôm nay xảy ra quá nhiều việc, hắn chưa kịp hỏi Tĩnh Nhi bản sự này ai dạy nàng, ở đây hai năm, ngày nào cũng thấy nàng vui đùa trong sách thuốc, không thì lên núi hái dược thảo, nào có thấy nàng tập võ, chẳng lẽ lúc lên núi hái dược thảo gặp kỳ nhân?

“Nhưng một mình muội ở đây, ca sao yên tâm được? Mà cho dù ca có yên tâm nhưng phụ hoàng thì sao? Chẳng lẽ muội muốn phụ hoàng phái một đội

thị vệ đến đây bảo vệ muội?”

Chung Ly Tinh Nhi bất vì sở động, “Trong cung, ca ca huynh thay muội giải quyết đi, muội cũng không cần người bảo vệ, cũng sẽ không rời khỏi đây, ca ca, muội thích cuộc sống tự do tại này, không vì ganh ghét hay lợi ích mà hãm hại nhau, ca ca, muội không muốn hồi cung, không muốn quay lại cái lồng giam hoàng kim, sống một cuộc sống gò bó.”

Nói đến đây, có chút đáng thương hề hề, tuy nói thế đã khiến Chung Ly Dạ đau lòng, cũng không thể làm như không nhìn thấy, than nhẹ, “Theo ý muội vậy, còn lại ca sẽ giải quyết cho.”

Chung Ly Tinh Nhi thấy thế, vui vẻ nói: “Cảm ơn ca ca.”

Chung Ly Dạ đành lắc đầu ngao ngán, “Vạn Hưu tướng quân ông cũng thấy đó, Tinh Nhi không muốn về cung, mà ta cũng không muốn ép buộc muội ấy, vì thế ta đành đến phủ của ông chờ thánh dụ của phụ hoàng, tránh để người ngoài dòm ngó nơi này.”

Vạn Hưu Hỉ cảm thấy đau đầu, một vị công chúa muốn ở trên đất phong của ông, lại là vị được sủng ái nhất, không phải muốn mạng ông sao? Một khi công chúa xảy ra chuyện gì, ông phải tìm ai cầu xin đây?

”Như vậy, có quá nguy hiểm không?”

Chung Ly Dạ đương nhiên biết suy nghĩ của ông, hấn làm sao không thể lo lắng, với tính tình của Tinh nhi, nếu còn ép buộc, muội ấy sẽ kiên quyết chống trả cho xem, “Tinh nhi tự có năng lực bảo vệ mình, điểm ấy tướng quân khỏi lo, cũng không cần phái người đến bảo vệ, phụ hoàng có thể phái người đến bảo vệ đi?”

Vừa nghe vậy, Chung Ly Tinh Nhi nhú mày, là bảo vệ hay là giám thị? Có thể tin không? Đây cũng là vấn đề, nàng có rất nhiều bí mật, nếu lộ ra bên ngoài sẽ không tốt, nhưng phải cự tuyệt sao đây?

“Tinh Nhi, muội phải chấp nhận điều, nếu không sẽ không thuyết phục được phụ hoàng, muội yên tâm, sẽ không để bọn họ ở trong viện, bên ngoài lớn như vậy, bọn họ có thể xây phòng bên ngoài.”

Chung Ly Tinh Nhi nghĩ lại, nếu trong cung thật sự tùy tiện đáp ứng việc nàng không về cung, điều này có thể thấy nàng không có địa vị, nếu thật là tâm can bảo bối của vị kia, khẳng định sẽ phái người đến bảo vệ

“Được rồi, miễn đừng có quá nhiều người.”

Chung Ly Dạ lắc đầu, “Nhưng cũng không thể ít được, còn phải chiếu cố việc ăn uống, bảo vệ muội, trong ngoài đều không thể thiếu, muội biết nấu ăn? Biết nhóm lửa? Biết giặt quần áo sao?”

Chung Ly Tinh Nhi rất muốn trả lời nàng biết, nhưng là lý trí nói cho nàng là không thể nói, một người thân là công chúa cảnh vàng là ngọc làm sao có thể biết nấu ăn, cho dù chạy trốn suốt hai năm, cũng không phải có ca ca và Thi Văn Chi chăm sóc ư? Nàng trừ việc lên núi hái dược thảo, thì chưa từng làm qua chuyện gì khác.

“Dù sao, hạn chế đừng có quá nhiều người, muội có thể học hỏi mà, bằng không, đâu có khác gì trong cung là bao? Người làm việc cho muội có thể giới thiệu một, hai người với Hùng chương quỹ trên trần, để tiện làm việc, ca ca, có thể chứ?”

Chung Ly Dạ đành chịu thua, muội muội cái gì cũng tốt, nhưng những cái tốt không chọn, lại chấp nhất với những chuyện này, “Được rồi, ca sẽ cố, A Thi trước ở lại đây, chờ người trong cung đến đã, dù sao A Thi vẫn quen với cách sinh hoạt của Tinh Nhi đi?”

Chung Ly Tinh Nhi lắc đầu, “Ca ca, hấn chỉ trung thành ới ca, hơn nữa một hộ vệ đầy bản lĩnh lại ở bên cạnh muội thật quá lãng phí, muội không thể cho hấn cái gì.”

“Được rồi.”

Chung Ly Dạ quả thật muốn đem Thi Văn Chi theo bên người, hiện tại, hấn (TVC) là người duy nhất mà hấn (CLD) tin tưởng, hơn nữa là thuộc hạ đầy bản lĩnh.

Vạn Hưu Hỉ nghe đối thoại giữa hai huynh muội, không nghĩ cuối cùng người thắng là Cửu công chúa, Đại hoàng tử cứ thế mà bại, bởi vậy có thể thấy, ở trong lòng Đại hoàng tử, vị hoàng muội cực kỳ có phân lượng, cho dù bảo ông không cần phái người đến bảo vệ, mà ông không dám đưa người đến bảo vệ sao? Đây là một quả bom hẹn giờ đó!

“Vạn Hưu Tướng quân, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đến thành Lương Châu trước.”

“Vâng.”

Trong lòng ngàn vạn lần không muốn, Vạn Hưu Hỉ biết, ông cũng phải nể mặt nàng trên trời, bảo vệ con gái nàng thật tốt, nàng mới có thể an tâm, hồng nhan bạc mệnh a, đây đúng là hồng nhan bạc mệnh mà, nếu lúc trước nàng chọn ông thì không đến nỗi ...

Xem ra con gái nàng rất thông minh, biết hoàng cung là nơi ăn thịt người, chỉ vào chứ không ra được, tuy rằng hơi thiếu tôn trọng, nhưng vị trong hoàng cung kia đối với nàng tình thâm ý nặng.

Chương 15

Edit: Julia

Sáng sớm ngày hôm sau, Chung Ly Dạ hơi buồn từ biệt tiểu muội, mãi đến tận bây giờ hắn không hỏi tại sao nàng lại có thân thủ cao siêu như vậy, vì sao lại đem kiếm phổ cao minh đưa cho hắn, hơn nữa nàng thường xuyên lên núi hái thuốc làm sao có thể..... Rất nhiều vấn đề không có đáp án, càng nghĩ, càng không ra chi bằng quên đi.

Những biểu tình này Chung Ly Tinh Nhi đều thu vào mắt, chỉ thờ dài, nếu hắn thật sự hỏi, nàng thật sự không thể trả lời, đến từ thế giới khác, tồn tại của Tiểu Ngọc, bảo vật trong không gian, tất cả đều là bí mật chỉ có nàng biết.

“Nhất định phải thường xuyên gửi thư báo tin cho ca ca, ca ca nhận thư sẽ hồi âm lại, buổi tối không được đi ra ngoài, cho dù có đi ra ngoài hái thuốc cũng không thể trắng đêm không về, không được đọc sách cả đêm, đừng quên phải ăn cơm, đừng có hại thân mình, có chuyện gì nhất định phải đến thành Lương Châu tìm Vạn Hưu Tướng quân.....”

“Ca ca.....”

Chung Ly Tinh Nhi buồn cười cắt ngang lời Chung Ly Dạ nói, “Đừng xem muội như con nít, muội tự biết chăm sóc mình mà.”

Muội không phải là con nít sao? Chung Ly Dạ thầm nói, nhưng cũng biết đây là muội muội vì hắn mà giữ hình tượng trước mặt mọi người, bèn xoa đầu nàng, “Nhất định phải sống thật tốt, một ngày nào đó, ca ca sẽ làm hậu thuẫn cho muội, để khắp thiên hạ này không ai khi dễ được muội, nhưng bây giờ phải tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, biết chưa?”

Nhìn Chung Ly Dạ mà cảm thấy thật buồn, đây là người thân duy nhất của hắn nàng, bây giờ phải rời xa nhau, nàng giống như thật không có duyên với gia đình...

“Muội hứa, ca ca cũng phải chăm sóc mình thật tốt, nơi kia, chính là nơi người ăn thịt người.”

“A, cho dù thật sự là người ăn thịt người, cũng phải là ca ăn người ta.”

Chung Ly Dạ cười lạnh, hoàng cung kia, chính là chiến trường của hắn, Tinh Nhi không ở đó cũng tốt, hắn không cần bận tâm nhiều.

Chung Ly Tinh Nhi không có ý kiến, cầm lấy bao vải trên tay Thi Văn Chi, nói nhỏ vào tai hắn “Ca ca, bộ kiếm pháp này cũng không tệ lắm, những chiêu về sau đều là khắc tinh của chiêu trước, ca có thể yên tâm kiến tập lại thực lực chính mình, bên trong còn có một ít thuốc viên muội làm, muội đã phân loại ra hết rồi, một lát nữa ca hãy xem, chỉ để trong lòng biết thôi, muội không dám so sánh với thuốc trong hoàng cung, nhưng..... Cũng sẽ không kém đâu.”

Chung Ly Dạ không tự giác nắm chặt bao vải trong tay, Tinh Nhi ra tay, không quan tâm này nọ, lại thêm một quyền kiếm pháp nữa..... Hiện tại triều đình có ngoại công, tạm thời có thể không cần phí nhiều tâm tư, hai năm này hắn cũng hiểu được, ngoại công chỉ là Ngự Sử đại phu, là một trong ba quan nhất phẩm, nhưng không có năng lực bảo vệ được hắn. Mà dưới trướng lực lượng của hắn quá mỏng, nếu có thể luyện hết tất cả kiếm pháp này, hắn không cần sợ gì nữa, “Vậy ca ca không khách khí với muội nữa.”

Vạn Hưu Hỉ bước đến hơi khom người, ôm quyền nói: “Đại hoàng tử, nên lên đường.”

Chung Ly Dạ gật gù đầu, nhìn Chung Ly Tinh Nhi một hồi lâu, vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, sáng nay ly biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại, “Ca ca đi rồi, phải tự chăm sóc mình”

“Muội biết, ca ca bảo trọng.”

Áp chế tia tiếc nuối trong lòng, Chung Ly Dạ xoay người nhảy lên ngựa, Vạn Hưu Hỉ hướng nội môn khom mình hành lễ, nhẹ giọng: “Công chúa bảo trọng.”

Chung Ly Tinh Nhi không nghĩ để người ngoài nhìn thấy mình, vẫn đứng ở nội môn không có đi ra, lúc này cũng chỉ nhẹ giọng nói: “Hy vọng Vạn Hưu tướng quân có thể bảo ca ca ta chu toàn.”

“Mong công chúa yên tâm, Vạn Hưu thần tuyệt đối sẽ không để Đại hoàng tử ở trên đất phong của thần gặp chuyện không may.”

Nếu ở trên đất phong của ông tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra, dù sao ông đối với triều đình là trung thành, nhưng nếu rời khỏi đất phong của mình, ông không dám khẳng định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhìn bóng dáng đi xa, Chung Ly Tinh Nhi đứng ở phía sau cửa thật lâu, một người đã đi, nàng cảm thấy thật cô đơn. “A Thi, ta trở về phòng nghỉ ngơi một chút, trước khi ta ra ngoài không được đến quấy rầy ta.”

“Vâng.”

Thì Văn Chi đáp lời, hai năm sớm chiều ở chung, hẳn biết này vị Cửu công chúa nhìn như không có chủ kiến này là người suy nghĩ thấu đáo, phần lớn tòi gian nàng không nói gì, nên khiến người ta lầm tưởng nàng rất ngây thơ.

Qua hai năm này, hẳn biết tiền ồ của hẳn rộng mở, nhưng tận sâu trong đáy lòng, hẳn nguyện ý ở bên cạnh Cửu công chúa, nàng không kiêu ngạo, không có thói quen xấu, chỉ cần không chạm đến giới hạn của nàng, thì nàng sẽ không dón người vào chỗ chết, so sánh với mấy vị chủ tử, nàng có thể xem là chủ tử dễ hầu hạ nhất.

Nhưng là, nàng sẽ không giữ hẳn lại bên cạnh, bởi vì nàng biết Đại hoàng tử cần người hỗ trợ, lại càng không muốn tri hoãn tiền đồ của hẳn, đây chính là Cửu công chúa.

(Bạn đang đọc truyện *Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Được* edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Quay về phòng, Chung Ly Tinh Nhi đóng cửa lại, lách mình vào nhà của Tiểu Ngọc, hiếm khi thấy Tiểu Ngọc không bay đến ôm nàng, chỉ im lặng đứng ở bên cạnh, nhìn bóng dáng nàng, không muốn rời xa chạy đến cọ cọ vào người nàng. “Tỷ tỷ, tỷ còn có Tiểu Ngọc.”

Nàng không nói gì, chỉ ngã người nằm xuống, ôm lấy Tiểu Ngọc, đúng vậy, chỉ là tách ra thôi đâu phải sẽ không gặp lại như cha mẹ và em gái, nếu nàng nguyện ý, tùy thời có thể hồi cung gặp Chung Ly Dạ, huống chi, nàng còn có Tiểu Ngọc.

“Tỷ tỷ cũng chỉ còn Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc sẽ không bỏ tỷ tỷ đi đúng không?”

Tiểu Ngọc ra sức gật đầu, “Tiểu Ngọc vĩnh viễn sẽ không bỏ tỷ tỷ, Tiểu Ngọc cũng chỉ có tỷ tỷ a.”

Chung Ly Tinh Nhi ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, đúng vậy, Tiểu Ngọc và nàng giống nhau, đều chỉ có lẫn nhau, lấy lại tinh thần, cảm thấy tốt hơn rồi, ít nhất, nàng còn có ca ca để nhớ.

“Đi, chúng ta luyện công, tỷ tỷ muốn mình trở nên mạnh mẽ bảo vệ chính mình.”

“Tiểu Ngọc cũng có thể bảo vệ tỷ tỷ mà.”

Tiểu Ngọc meo máo, tỷ tỷ cũng không tin tưởng nó.

“Ha ha, đúng, đúng, đúng, đến lúc đó tỷ tỷ đánh không lại, Tiểu Ngọc liền đưa tỷ vào đây, ai cũng tìm không ra.”

Chung Ly Tinh Nhi ôm Tiểu Ngọc hưng hăng hôn một cái, quả nhiên vẫn là đứa nhỏ này đáng yêu nhất.

Tiểu Ngọc cũng hôn hai má tỷ tỷ, sau đó dùng tay nhỏ bé bá lên cổ nàng, đem đầu tựa vào vai Chung Ly Tinh Nhi, như không muốn xa rời.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống Thì Văn Chi mới nhìn thấy công chúa ra ngoài, vội đem ổ ăn nóng hổi dọn lên, “Công chúa, thỉnh dùng cơm.”

Chung Ly Tinh Nhi ngồi xuống, “A Thi, về sau gọi ta là tiểu thư đi, thân phận công chúa không nên để lộ ra.”

“Dạ.”

Sau khi ăn xong, Chung Ly Tinh Nhi trở về phòng, bắt đầu vào không gian, trong không gian của Tiểu Ngọc có rất nhiều bảo vật không phải là của nàng, cho nên vật không thuộc quyền sở hữu không nhiều, nhưng những gì mang từ Địa Cầu đến vẫn là của nàng.

Hiện tại đã học xong công pháp sơ cấp, đã có thể bắt đầu luyện tập công pháp trung cấp, về phần trận pháp kia..... Chung Ly Tinh Nhi nhìn trời, nàng học trận pháp này có thể làm được gì? Thứ nhất không thể sử dụng trên chiến trường, thứ hai không thể sơ nhập giang hồ, chẳng lẽ làm xung quanh nhà để chơi?

Được rồi, vẫn là nên để sang một bên, khi nào rảnh rồi sẽ học tiếp, bây giờ nên tiếp tục nghiên cứu dược liệu, chờ ngày mai..... Lên núi hái thuốc, giờ trong nhà không ai ngăn được nàng, nghĩ đến chuyện A Thi sắp đi rồi, nàng có thể đến ngọn núi đó ở mấy ngày cũng không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Rồi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hoàng cung Đàng Long đế quốc, hoàng đế Chung Ly Tường Văn bình thường trầm ổn lúc này mất bình tĩnh, hai tay chấp sau lưng đi tới đi lui trên bậc thang, thỉnh thoảng ngoài cửa, điều này khiến mấy vị đại quan và mấy vị hoàng tử cũng căng thẳng theo.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Đại hoàng tử đến.”

“Mau để Đại hoàng tử vào, quy củ vốn thế nào sao bây giờ lại không tuân theo hả.”

Tuy rằng miệng nói nghiêm khắc, nhưng trên mặt Chung Ly Tường Văn xuất hiện tươi cười, mắt tích hai nếp, cũng không có khiến thẳng bé quên đi lễ tiết, tốt lắm.

Chung Ly Dạ đem kích động đè nén xuống, rốt cuộc đã trở lại, hai năm, có thể khiến người ta yên lặng, hoặc là khiến người ta nhẩn nại, hẳn là loại người thứ hai.

Bước chân trầm ổn, đi thẳng về phía trước, cách tiền điện ba bước hơi khom người bái hạ “Nhi thần bái kiến phụ hoàng, phụ hoàng, nhi thần. Đã trở lại.”

Chung Ly Tường Văn nhìn con trai lớn xuất ra khí phách hiên ngang không khỏi gật đầu, tốt lắm, tốt lắm, lưu lạc dân gian hai năm không thấy chật vật, khí chất đã thay đổi, không hổ là con của mình và Nghiễn Nhi, “Trở về là tốt, trở về là tốt, mau đứng lên.”

Chợt nhớ tới nữ nhi, vội vàng hỏi: “Dạ Nhi, Tinh Nhi đâu?”

Chung Ly Dạ đứng lên hơi cúi đầu, cung kính trả lời: “Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần đã an bài tất cả, một hồi nữa sẽ bẩm báo với phụ hoàng.”

Trước mặt mấy vị đại thần này, tuyệt đối không thể nhắc đến chuyện của Tinh nhi, tuy rằng người có tâm có thể tra ra nơi Tinh Nhi ở. Nhưng không nói vẫn tốt hơn

Chung Ly Tường Văn không có nghi ngờ, chỉ cho là hai huynh muội trên đường tách nhau ra, nên không cùng đến đây, đợi một lát nữa quay về nói tiếp.

“Chỉ cần các con bình an trở về là tốt rồi, về phần những người đuổi giết các con, phụ hoàng nhất định sẽ tìm cho ra, để xem kẻ nào không đặt hoàng quyền vào mắt, đuổi giết người trong hoàng gia”

Nghe ẩn ý trong lời nói, mọi người biết hoàng đế đã quyết tâm, không dễ gì bỏ qua chuyện này, cho dù là người có quan hệ tốt hay đối nghịch với ông, ông cũng sẽ không bỏ qua, cùng lắm thì, giải quyết hết một lần

Chung Ly Dạ cúi đầu đáp: “Vâng.”

Nhìn thoáng qua những vị đại thần có tâm tư khác nhau bên dưới, Chung Ly Tường Văn thầm cười lạnh, cả đám người các người đã đoàn kết như vậy, ta sẽ cho các người thắt chặt thêm tình đoàn kết, “Bãi triều, Dạ Nhi, một hồi con tới ngự thư phòng đi.”

“Nhi thần tuân mệnh.”

Chung Ly Tường Văn vừa ly khai, những người khác đều vây quanh lấy hắn, chỉ có ngoại công của Chung Ly Dạ đứng tại chỗ nhìn thôi, Chung Ly Dạ liếc mắt nhìn, những người này hẳn là không mong hắn trở về? Hoặc là, những kẻ từng phái người ám sát hắn cũng ở trong đám người này.

Lúc nhìn thấy ngoại công, Ngự Sử đại phu Chu Bạch Trí, Chung Ly Dạ lễ phép nhưng xa cách với những người vây quanh, rồi bước đến chỗ ngoại công

“Ngoại công, con đã trở về.”

Chu Bạch Trí gật đầu, biểu tình trên mặt không có biến hóa, nhưng là ý vui trong mắt không lừa được người, “Hôm nay không tiện, lúc nào có thời gian thỉnh Đại hoàng tử đến phủ của thần.”

“Con đã biết.”

Hai người đều không có nhiều lời, Chu Bạch Trí vừa chấp tay, làm đủ bốn phận của một thần tử, mới xoay người rời đi.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Chung Ly Dạ ứng phó với đám người giả nhân giả nghĩa này tận nửa canh giờ, mới đến ngự thư phòng, phui phui quần áo trên người, mới cung kính khom người xuống, “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên, ngồi đi.”

Chung Ly Tường Văn nhìn bức họa kia sau đó xoay người, chỉ cái ghế bên cạnh.

“Dạ.”

Chung Ly Dạ ngẩng đầu nhìn bức họa kia, người trong tranh nhân tính ôn nhu, xinh đẹp đó là mẫu hậu hần, nhớ lại cảnh một nhà bốn người, ánh mắt có chút bi thương, mẫu thân hần, là người ôn nhu, chương quân hậu cung, không vì một chuyện nhỏ mà lấy mạng người, nhưng bởi vì quá mức ôn nhu, nên mới chết không minh bạch như vậy, ai cũng biết, trong cung chỉ cần mẫu hậu ôn tại, những người khác chỉ làm nền.

Nhìn con trai trưởng thành thực không ít, Chung Ly Tường Vân cảm thấy kiêu ngạo, Nghiên Nhi, nàng thấy chưa? Con chúng ta đã trưởng thành, về sau quốc gia này giao cho Dạ Nhi, hần sẽ phát triển mạnh, trước kia ông không có hùng tâm chí lớn gì, thậm chí muốn sống an nhàn cùng Nghiên Nhi và hai đứa con, mà Dạ Nhi, có dã tâm.

Thân là Quốc Quân, có dã tâm mới có thể khiến quốc gia cường đại, trên phương diện, ông rất thất bại.

Bảo cung nhân trong phòng lui ra ngoài, Chung Ly Tường Vân mới hỏi: “Dạ Nhi, Tinh Nhi ở đâu? Con phái người đưa con bé về cung à?” (J: Cung này là nơi ở trong hoàng cung)

Chung Ly Dạ biết phụ hoàng hiểu lầm, vội trả lời: “Khỏi bẩm phụ hoàng, Tinh Nhi không có đi cùng nhi thần.”

Chung Ly Tường Vân nhú mày, “Vậy con bé đâu? Sao lại không cùng con trở về?”

“Tinh Nhi. Không muốn hồi cung.”

Chung Ly Tường Vân tròn to con mắt, “Không muốn hồi cung? Cái gì gọi là không muốn hồi cung? Hoàng cung là nhà con bé, trừ bỏ hồi cung, con bé còn có thể đi đâu?”

Chung Ly Dạ cúi đầu, hạ thấp giọng nói, “Tinh Nhi nói hoàng cung như một cái lồng vàng, ở bên ngoài tự do tự tại, trở về sẽ hít thở không thông, nhi thần cũng đồng ý với quyết định của muội ấy, dù sao trong cung nguy hiểm rình rập, không thích hợp với con bé.”

“Bên ngoài thích hợp với con bé sao? Con bé là một tiểu cô nương, hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình, con cứ như vậy mà để con bé ở bên ngoài? Nháo thành dạng gì rồi?”

“Phụ hoàng, Tinh Nhi không có yếu đuối giống như chúng ta tưởng tượng, ngược lại, Tinh Nhi rất mạnh, hai năm này nếu không có muội ấy, phụ hoàng sẽ không còn gặp lại nhi thần đâu.”

Chung Ly Dạ đem chuyện đã xảy ra khi rời khỏi hoàng cung, chỉ giấu chuyện Tinh Nhi cho hần kiểm phủ, hần tuy không nghi ngờ tình thương của phụ hoàng đối với Tinh Nhi thay đổi, chỉ cần là người, sẽ không tránh khỏi lợi ích và dụ hoặc.

Nói một lúc, Chung Ly Dạ mới ngừng lại, trong phòng yên tĩnh ngay cả hô hấp đều có thể nghe thấy rõ, theo thói quen đặt ly trà xuống, Chung Ly Dạ chờ phụ hoàng tiêu hóa hết lời hần nói.

Một lúc sau, Chung Ly Tường Vân mới mở miệng nói, “Con nói, là Tinh Nhi giúp đỡ cả ba khỏi đám người ám sát?”

“Vâng, phương pháp của muội ấy cũng rất đặc biệt, nếu có thể thể, nhi thần mong muội ấy có thể đến truyền thụ phương pháp này cho quân đội.”

Chung Ly Tường Vân vô ý thức cầm lấy cái ly trà uống ngụm, không hề cảm giác rằng trà đã lạnh, “Phụ hoàng muốn biết Tinh Nhi học cái này ở đâu? trước khi theo con rời khỏi hoàng cung, con bé là do phụ hoàng và mẫu hậu con dạy, cũng không có tiếp xúc với nhiều người, không có khả năng gặp phải kỳ nhân ới đúng.”

Chung Ly Dạ không nói, bởi lẽ, hần cũng không biết nói sao, Tinh Nhi rõ ràng là nói cho có lệ, không bằng cái gì cũng không nói để phụ hoàng tự mình đoán đi.

Trong phòng trầm mặc một hồi, Chung Ly Tường Vân mới nói tiếp: “Cái này cũng không thể xem là lý do Tinh Nhi không trở về cung được, sau khi hồi cung, phụ hoàng có thể bảo vệ con bé được, còn ở ngoài cung, vượt quá tầm tay rồi.”

“Phụ hoàng, nhi thần tin tưởng Tinh Nhi có thể tự bảo vệ mình, trong hai năm ở chung này, nhi thần càng tin tưởng Tinh Nhi hơn, trước khi hồi cung nhi thần có nói sẽ để người lại bảo vệ, muội vì để chúng ta an tâm đã đồng ý, cho nên phụ hoàng không cần lo lắng.”

“Làm sao có thể không lo lắng, Tinh Nhi mới mười hai tuổi, nhỏ như vậy. Quên đi, nếu con bé đã kiên trì, phụ hoàng sẽ chọn vài hộ vệ đến, con mới từ nơi đó về hần biết con bé cần gì, tuyển chọn vài người hữu ích đưa qua cho Tinh Nhi.”

“Dạ, nhi thần sẽ làm tốt”

Nói xong chuyện của Chung Ly Tinh Nhi, Chung Ly Tường Vân đứng lên, đến gần bức họa của Hoàng Hậu, trầm giọng nói: “Dạ Nhi, phụ hoàng biết con sau khi trở về nhất định sẽ ra sức tìm hung thủ sát hại mẫu hậu con, đây cũng là chuyện phụ hoàng muốn làm, nhưng mà. Phụ hoàng điều tra hai năm, cũng chỉ bắt vài người liên quan nhưng không trọng yếu, hung thủ chân chính trốn thật kỹ, khả năng là người trong hậu cung rất lớn, nhưng không thể vì vậy mà đem hậu cung lật tung, cho nên, con không được vội vàng, trước học thật giỏi đã, phụ hoàng sẽ tìm lão sư tốt nhất cho con.”

“Nhi thần tuân lệnh.”

Nên học, hẳn đều đã học, quyền lợi có thể được phụ hoàng ban cho, nhưng tri thức và lực lượng, hai thứ này phải tự mình tạo ra, có được mấy thứ này, trở nên lớn mạnh, mới có thể bảo thủ cho mẫu hậu, mới có thể bảo vệ Tĩnh Nhi, điều này, hẳn biết.

“Con đã mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay an bài chuyện của Tĩnh Nhi cho tốt, lại thêm thời gian cho con ứng phó những tên khác, bốn ngày sau, con phải toàn tâm học tập.”

“Vâng.”

“Đi xuống đi.”

“Vâng, phụ hoàng bảo trọng thân thể, mẫu hậu nhất định không muốn thấy phụ hoàng vì người mà khổ sở đâu, nhi thần cáo lui.”

Nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, Chung Ly Tường Vân mới chậm rãi lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Nghiên Nhi, thấy chưa? Dạ Nhi càng ngày càng hiểu lý lẽ, Tĩnh Nhi. Giống như đã vượt qua khỏi tưởng tượng của chúng ta! Nếu nàng còn sống, thì tốt rồi.”

Người trong tranh ôn nhu nhìn ông, giống nhau an ủi, giống nhau thỏa mãn, chính là trong đó ẩn ẩn kiêu ngạo, giống như một người bình thường, mấy người nhận ra được? Sợ là chỉ có người thân thuộc mới thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Lần nữa xuống núi, nhóm hộ vệ từ hoàng cung rốt cục đã đến, đem giỏ dược đưa cho Thi Văn Chi, “Để bọn họ chờ ở đại sảnh, ta đi rửa mặt chải đầu một chút.”

“Vâng.”

Không có Chung Ly Dạ lái nhái bên cạnh, bộ y phục hoa lệ kia nàng đã để dưới đáy hòm, một người có thân phận tôn quý chân chính, cho dù không có hoa phục thì vẫn tôn quý mà thôi. nếu bản thân không có khí chất đó, cho dù mặc vào long bào, cũng không trở thành Thái Tử được.

Thay một bộ quần áo màu trắng thuần khiết, trên đầu là ngọc sức do Tiểu Ngọc biến thành, không còn gì khác, chỉ có một chút khác, chính là nàng dùng một chiếc khăn che mặt, khuôn mặt này, quả thật rất phiền toái.

“Tham kiến Cửu công chúa.”

Một hàng người cùng quỳ xuống đất, động tác này khiến Chung Ly Tĩnh Nhi không tự giác nhăn mày, “Miễn lễ.”

Ngồi ở vị trí chủ vị, Thi Văn Chi cúi đầu đem ly trà cho nàng, không tiếng động đứng ở bên cạnh, “Thủ lĩnh là ai?”

Một nam nhân mặt lạnh ước chừng hai mươi tuổi bước về phía trước, khom mình hành lễ, “Hồi Cửu công chúa, là thuộc hạ.”

“Tên.”

“Thuộc hạ là Thư Dục.”

Tốt lắm, không phải là người ba hoa, lại là người có vẻ đứng đắn, nàng càng thích cái người hiểu biết lý lẽ hơn, người này không thích hợp ở quan trường, nhưng mà thích hợp đứng ở bên cạnh nàng.

Số hộ vệ đến đây là tám người, sáu nam hai nữ, cũng là không thể không nhận, đây là người Chung Ly Dạ chọn, không biết phương diện trung thành thì thế nào.

“Thư Dục, hoàng huynh hẳn là đã nói với ngươi, các ngươi không thể ở trong viện này, nhưng có thể xây nhà ở bên ngoài viện, về sau đều ở đó đi.”

Thư Dục đáp: “Bẩm, Đại hoàng tử và Hoàng Thượng đều đã nói, có điều Hoàng Thượng còn nói thêm, Chi Hủy và Thanh Liễu phải làm nha hoàn tùy thân cho công chúa.”

Giữa tám người, hai nữ tử bước đến hành lễ, “Thuộc hạ Chi Hủy [Thanh Liễu] tham kiến Cửu công chúa.”

Chung Ly Tĩnh Nhi bất đắc dĩ, căn bản không thể cự tuyệt, ở cái thế giới này, lời nói của hoàng đế chính là thánh chỉ, nàng nếu muốn im lặng mà sống, đối kháng với hoàng quyền chính là ngớ ngẩn, đành tốn thêm chút thời gian xem hai người này là người nhà vậy.

“Miễn lễ, chuyện trong viện về sau giao cho hai người các cô.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

“Còn có, đừng gọi ta là công chúa nói, gọi là tiểu thư.”

Nhớ đến tiểu thư ở địa cầu có một ý nghĩa khác nữa, Chung Ly Tinh Nhi hơi nhếch môi

“Dạ”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Sáng sớm hôm sau, Thư Dục tìm người đến xây nhà, vẫn là mời Dur Tam, Dur Tam cũng người thông minh, trước kia đi theo sư phó gặp qua vài đại nhân vật, tuy rằng không có tiếp xúc nhiều, nhưng cũng biết hào môn không đơn giản, những người này rõ ràng là vì bảo vệ vị kia nên mới đến, nhìn vị trí bọn họ muốn xây nhà là biết, phía sau dựa núi, nếu muốn bảo vệ vị kia, nhất định phải xây thêm mấy nhà phụ quanh đây.

Trong nhà chính, Chung Ly Tinh Nhi đem một quyển sách mỏng đưa cho Thi Văn Chi, bên trong viết vài cách đi trinh sát và cách không bị người ta theo dõi mà kiếp trước nàng từng học, hơn nữa còn áp dụng một ít trí thức nơi này, “Đây là thứ ca ca cần, người giúp ta giao cho huynh ấy, a Thi, ca ca hiện tại bên người chỉ có một mình người, người phải hết sức đề tâm, một khi ca ca gặp chuyện không thể giải quyết, hoặc là gặp nguy hiểm gì, bằng cách nhanh nhất phải báo cho ta biết, bất kể là cách gì.”

Thi Văn Chi nắm thật chặt cuốn sách trong tay, sau đó mới bỏ vào trong ngực, “Vâng, công chúa bảo trọng.”

Chung Ly Tinh Nhi hơi nhếch khóe miệng cười cười, “Ta tuy tự do tự tại, nhưng vẫn nhớ điều này, đi đi, thời gian không còn sớm.”

Thi Văn Chi cung kính hành đại lễ, hẳn biết công chúa không thích người khác quấy lầy mình, nhưng hiện tại, hẳn muốn làm như vậy, lần này từ biệt, không biết khi nào có thể gặp lại, “Thuộc hạ cáo lui.”

Chung Ly Tinh Nhi phát tay, nhìn Thi Văn Chi xoay người rời đi, nàng không phải không thể đưa hẳn cái gì, nhưng mà..... Nàng càng hy vọng đem cơ hội này cho Chung Ly Dạ, Thi Văn Chi là một thuộc hạ tốt, ở bên cạnh nàng thì thật lãng phí, nhưng ở bên cạnh Chung Ly Dạ sẽ có đất dụng võ..

Hai người nàng quen thuộc nhất đã ly khai, Chung Ly Tinh Nhi chỉ cảm thấy toàn thân đều thoải mái, cảm giác tự do thật tốt!

“Tiểu Ngọc, ngày mai chúng ta lên núi tìm tiểu oa nhi đó chơi đi.”

“Hảo, ha ha, cái tên tiểu tử đó chơi rất vui.”

Tiểu Ngọc cười đến ôm bụng, hiển nhiên, tiểu hài tử luôn len lén đi theo nàng, rất thú vị.

Chung Ly Tinh Nhi cũng lộ ra ý cười, Tiểu Ngọc vui vẻ, cũng là vì tiểu hài tử kia đáng yêu.

“Chi Hủy, Thanh Liễu, nơi này không phải hoàng cung, không có quy củ nhiều như vậy, các cô không cần quá khẩn trương, chỉ cần các cô làm tốt bổn phận của mình, ta sẽ không làm khó dễ các cô, hoặc là, các cô nếu coi trọng ai, ta có thể làm chủ cho các cô. Còn nữa ta thường xuyên đến sau núi hái thuốc, các cô không cần đi theo, điều này ca ca ta cũng biết, nếu ta không có trở về, các cô khỏi cần đến sau núi tìm ta, thời gian còn dài, các cô sẽ quen thôi.”

Chung Ly Tinh Nhi đem những dự định trong lòng nói ra trước, nàng đã nghĩ muốn đi sâu vào trong núi, trước kia luôn về nhà trước khi mặt trời lặn, nên không thể đi xa, hiện tại nơi này nàng lớn nhất, đương nhiên mọi người sẽ nghe nàng.

“Dạ.”

Chi Hủy và Thanh Liễu liếc mắt nhìn nhau, các nàng cũng biết Cửu công chúa này không giống với những vị công chúa trong cung, hiền hoà hơn, nhưng so với đám công chúa trong cung thì lại khiến cho người ta không thể xem thường, nhìn gương mặt này đã hiểu vì sao lần đầu tiên gặp mặt nàng dùng khăn che mặt lại.

Chung Ly Tinh Nhi gật gù đầu, đem dược thảo hái về lấy ra, trời nắng đẹp thế này, phơi dược thảo là thích hợp nhất. Hai thị nữ thấy thế, vội bước đến hỗ trợ.

Hiện tại trong viện không cần sử dụng đến, nàng luôn luôn ở trên núi hoạt động, tuy rằng dược thảo rất nhiều, cũng có không ít đồ tốt, nhưng tuyệt đối không phải là hiếm, mấy thứ này, nàng tùy thời có thể lên núi hái, không nghĩ sẽ lãng phí thời gian tự trồng, nếu có thể hái những loại dược thảo quý hiếm, nàng nghĩ sẽ trồng trong nhà tiểu Ngọc.

Còn trong viện, nàng nghĩ sẽ trồng hạt giống mang từ Địa Cầu đến, mấy bao hạt giống này để ở trong nhà Tiểu Ngọc không cần lo lắng đến việc bảo quản, nói không chừng có linh khí tắm bổ, sau này đem trồng ra ngoài sẽ phát triển tốt.

Qua một đoạn thời gian nữa, hẳn là có thể thử, bố trí thêm Tự Linh Trộn xung quanh cũng tốt, như vậy, hạt giống phát triển tốt lại cho năng suất cao không biết chừng.

“Tỷ tỷ, hôm nay tỷ không vào đây luyện công sao? Tỷ đã đồng ý với Tiểu Ngọc, khi nào không lên núi hái dược thảo sẽ vào đây luyện công cùng tiểu Ngọc mà, bằng không tỷ mất đi rồi, đến lúc đó Tiểu Ngọc làm sao bây giờ?”

Chung Ly Tinh Nhi đang phân loại dược thảo nghe thế liền dừng tay lại, đây là nguyên nhân mà Tiểu Ngọc luôn nhắc nhở nàng luyện công sao? Phũ phàng đánh trên tay, “Chi Hủy, Thanh Liễu, cứ mỗi canh giờ nhớ lật dược thảo lại, ta trở về phòng nghỉ ngơi, tới lúc dùng cơm trưa sẽ ra.”

“Vâng.”

Sau khi trở về phòng, khoá cửa lại, nàng lác người đi vào không gian, nhìn Tiểu Ngọc tức giận đứng ở đó trừng mắt với nàng, không khỏi bật cười, “Được rồi, là tỷ tỷ sai, sau này tỷ tỷ sẽ chú ý, Tiểu Ngọc không tức giận được không?”

“Thật sự? Về sau sẽ nhớ kỹ?”

“Thật sự, thật sự, tỷ tỷ cam đoan.”

“Được rồi, tha thứ cho tỷ đây.”

Rõ ràng một tiểu hài tử, ngôn hành, cử chỉ lại làm như người lớn, bộ dáng này của Tiểu Ngọc khiến Chung Ly Tinh Nhi thiếu chút nữa không nhịn cười, cắn cắn môi, “Tiểu Ngọc thật tốt, đi thôi, đi luyện công, tỷ tỷ muốn hấp thu thật nhiều linh lực, phải sống một vạn năm cùng Tiểu Ngọc.”

Vạn năm sẽ được ư.....

“Đúng đó, tỷ tỷ phải sống tới một vạn năm”

Tiểu Ngọc nghĩ đến chuyện tỷ tỷ sẽ bồi nó một vạn năm, liền nắm tay Chung Ly Tinh Nhi đến phòng luyện công thường dùng “Tỷ tỷ, nhanh nhập định.”

Chung Ly Tinh Nhi bật cười, “Được, được, được, tỷ tỷ tuân mệnh.”

Muốn sống một vạn năm, nàng không biết được không.....

Có lẽ chính nàng không có phát hiện, khi ở cùng Tiểu Ngọc, nàng tự nhiên, thoải mái khi ở bên ngoài nhiều, nơi này, giống như là nơi mà nàng gửi tâm linh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sáng sớm hôm sau, Chung Ly Tinh Nhi thay một bộ quần áo đơn giản, đeo giỏ dược chuẩn bị xuất môn, Thanh Liễu đưa điểm tâm được gói lại cho nàng, “Tiểu thư, đây là bánh tiểu tỷ làm, lúc đói bụng có thể lấy ra ăn.”

Chung Ly Tinh Nhi tiếp nhận, cười cười, “Cảm ơn cô.”

Thanh Liễu thối lui vài bước, “Đây là việc tiểu tỷ nên làm”

Nhìn hai người có trách nhiệm với cương vị của mình, Chung Ly Tinh Nhi cũng không cưỡng cầu, về sau có lẽ sẽ tự nhiên hơn, hiện tại nàng nói cái gì cũng không thể thay đổi được.

Lên đường đến phía sau núi, rời khỏi tầm mắt của hai người, Chung Ly Tinh Nhi lác người vào nhà của Tiểu Ngọc, trong này rất ấm, “Tiểu Ngọc, đệ có ăn được không?”

Từ ngày quen biết đến nay, nàng chưa từng thấy Tiểu Ngọc ăn qua này nọ, không biết thằng bé bình thường ăn gì.

Tiểu Ngọc tò mò mở ra nhìn, rồi trả lời: “Tiểu Ngọc chưa từng ăn qua, Tiểu Ngọc chỉ cần hấp thu linh khí là có thể sống”

“Vậy đệ ăn thử xem”

Tiểu Ngọc lấy một khối bánh nhỏ bỏ vào miệng, nhai vài cái, mảy nhăn lại “Không thể ăn, chất chất.”

Chung Ly Tinh Nhi cười to, hương vị món bánh này rất bình thường, thủ nghệ của nàng cũng không tệ lắm, đáng tiếc nàng không có nàng cơ hội xuống bếp, bằng không hai thị nữ kia sẽ trợn mắt kinh ngạc cùng nghi ngờ.

Lác mình ra ngoài, đi bộ thêm một canh giờ, cảm giác ở sau lưng có một tia linh lực quen thuộc dao động, “Tiểu Ngọc, tiểu hài tử đó lại đến nữa sao?”

“Đúng vậy, thật kỳ lạ, tu vi của thằng nhóc này thật xuống không ít.”

Tiểu Ngọc vò tóc, không phải nói càng tu luyện, linh lực càng thâm hậu sao? Tu vi của thằng nhóc này sao lại giảm?

“Có thể là gặp phải chuyện gì không?”

Chung Ly Tinh Nhi không để ý lắm, ai có cơ duyên của người ấy, nàng không thích xen vào chuyện của họ, cho dù là hảo tâm, cũng không được.

Tiểu Ngọc gật gật đầu, không hề nghĩ đến vấn đề này, nó có thể giúp đỡ, nhưng nó và thằng nhóc kia không quen biết gì nhau, lỡ thằng nhóc đó hỏi nó vì sao phải giúp thì sao đây?

Trong suy nghĩ của Tiểu Ngọc, không có tư tưởng phải giúp kẻ yếu, trước kia đi theo chủ nhân thấy nhiều nhất chính là chủ nhân ép buộc người khác như thế nào, cho dù cứu người cũng là dùng cách làm ác liệt, người mà chủ nhân cứu lại quay sang hận chủ nhân, bây giờ chủ nhân mới của nó, Chung Ly Tinh Nhi duy nhất làm một việc tốt, đó là bảo nó quét sạch những món đồ cả một thành phố, đem thực phẩm quảng cho những người còn sống trong đồng cỏ nát, hơn nữa phần lớn đồ vật vẫn còn nằm trong nhà nó.

Hơn nữa từ sau khi đến thế giới này bị người ta đuổi giết phải lẩn trốn, cơ hội tiếp xúc với người càng ít, nói chi là giúp đỡ người ta, cách đối nhân xử thế của hai chủ nhân này đã ảnh hưởng đến Tiểu Ngọc, khiến nó không biết phải làm sao, rốt cuộc là nên giúp hay không giúp.

Hai người tiếp tục đi, Chung Ly Tinh Nhi hạ quyết tâm, hôm nay dù thế nào phải đi sâu vào núi một chút, hơn nửa năm nay toàn đi bên ngoài núi không.

Ngon núi lớn này căn bản là không có đường đi, Chung Ly Tinh Nhi liên tục hạ những cành cây hoặc thực vật chắn đường, thỉnh thoảng dừng lại nhìn mấy loại dược thảo, lại cùng Tiểu Ngọc nói chuyện phiếm, có Tiểu Ngọc bên cạnh, cho dù một mình hành tẩu trên núi lớn cũng không thấy cô độc, a, không chỉ vậy, còn có tiểu hài tử đi phía sau nàng và tiểu Ngọc nữa.

Lúc đói bụng thì lấy bánh mì Thanh Liễu làm ra ăn, hương vị ngon hơn Thi Văn Chi làm, ban đầu thấy Tiểu Ngọc ghét bỏ như vậy, còn tưởng rằng rất khó ăn! Xem ra là vì Tiểu Ngọc là linh thể, không có cách tiếp nhận mấy thứ này.

Uh, lần sau lấy thêm muối và đá lửa bỏ vào nhà Tiểu Ngọc, có thể ở trên núi lớn nấu vài món thôn quê, ở nhà nàng không dám xuống bếp, ở đây thì không có ai thấy được.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y -Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

“Tiểu Ngọc, đệ có nghe thấy tiếng gì không?”

Chung Ly Tinh Nhi dựng lỗ tai lên nghe thử, hình như là.....

“Tiếng nước a, tiếng nước rất lớn, tỷ tỷ, tu vi của tỷ quá thấp, tiếng nước lớn như vậy mà tỷ không nghe được rõ”

Tiểu Ngọc bày ra bộ mặt ghét bỏ, giọng điệu khinh thường.

Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy thái dương hơi đau, tiểu tử này ngày càng không thành thật, “Đệ đừng có lấy tu vi của tỷ so với đệ, đệ tu luyện bao lâu, tỷ mới tu luyện mấy năm hử?”

Tiểu Ngọc không để ý tới nàng, chỉ cái một phương hướng đệ nàng đi đến, tiếng nước lớn như vậy, hẳn phải là một thác nước lớn đi

Quả nhiên..... Chung Ly Tinh Nhi nhìn quan cảnh trước mặt mà chấn kinh, ‘Phi lưu trực hạ tam thiên xích, Nghi thị Ngân hà lạc cửu thiên’ [Thác nước chảy như bay xuống từ ba nghìn trượng, Ngờ như là dải Ngân Hà lạc khỏi chín tầng mây] là dùng để hình dung nơi này? Không biết Lý Bạch khi nhìn thấy thác nước ở Lư Sơn và so sánh thác nước ở đây, cái nào hơn cái nào.....

“Tỷ tỷ, Tiểu Ngọc lần đầu tiên thấy thác nước lớn như vậy, thật..... lớn à.”

“Tỷ tỷ cũng vậy”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn xung quanh tìm nơi ngồi xuống, nhìn dòng nước từ phía trên đổ xuống, hơi nước trong không khí cực kỳ sung túc, khiến mọi nơi đều ẩm ướt, nàng không để ý đến điều này, thầm nghĩ muốn hòa nhập vào dòng nước, thiên nhiên quả thật rất thần kỳ.

“Tỷ tỷ, nơi này linh khí thực sung túc, không kém với chỗ chủ nhân tí nào.”

Chung Ly Tinh Nhi im lặng, nàng đã sớm xem vị chủ nhân trước của Tiểu Ngọc là một vị thần tiên, hoặc là tu chân giả của thế giới tu chân, nếu nơi này linh khí thực sự sung túc, như vậy, một nhân sâm có thể thành hình như thế không có gì là lạ, nói không chừng, còn có không ít yêu tinh quý quái quanh đây, có lẽ tu vi nàng quá thấp nên không cảm nhận được.

Tiểu Ngọc không nói nữa, hai người im lặng ngẩng người một hồi, Chung Ly Tinh Nhi mới đứng dậy đi hái thuốc, thị lực ngày trở nên tốt, ấy cốc thấy một vùng dược thảo, còn có không ít thảo dược quý hiếm.

“Tiểu Ngọc, tỷ tỷ trồng một vài loại thảo dược trong nhà đệ được chứ?”

Tiểu Ngọc gật đầu, “Đương nhiên là có thể, nhà của Tiểu Ngọc gia cũng là nhà của tỷ tỷ.”

“Đúng, cũng là nhà của tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ không khách khí nữa.”

Cầm lấy cuốc và xẻng nhỏ, Chung Ly Tinh Nhi cẩn thận đào móc thảo dược lên, nếu lấy làm thuốc thì không cần để ý đến chuyện này, nhưng nếu định trồng thì phải cẩn thận tránh làm thương gốc thảo dược.

Ngón tay Tham Oa ngoắc ngoắc, tò mò nhìn người kỳ quái thường xuyên lên núi này, nàng hái dược thảo để làm gì vậy? Lại không xinh đẹp, lại không thể ăn, trước kia nàng cũng không có vào sâu trong này, hôm nay lại còn tìm đến nhà của Giao ca ca, không biết Giao ca ca có tức giận hay không, nếu Giao ca ca tức giận thì thảm rồi, rất đáng sợ đó.

Trên người nhân loại này có mùi thơm dễ chịu không biết Giao ca ca có ăn luôn nàng không? Hẳn là không đâu, Hiên Viên Bách gia gia sẽ tức giận cho coi.

A, nó còn phải đi giúp Bách gia gia giữ lại bản nguyên, nhớ tới điều này, không nhìn nhân loại có mùi hương dễ người này nữa, lập tức chạy vào bên trong.

“Tỷ tỷ, Tham Oa kia đi rồi, bộ dáng rất vội vàng.”

Tiểu Ngọc nhìn tiểu hài tử lác người chạy đi, liền nói với tỷ tỷ.

Chung Ly Tinh Nhi cười cười, “Đại khái là có việc gì đó, Tiểu Ngọc, tỷ tỷ hiện tại không thể phân tâm, một lát nữa sẽ nói chuyện với đệ.”

Những dược thảo này đều là thứ tốt, có thể chế ra Thanh Uẩn Đan, không nói có thể giải độc Vạn Độc, giải độc độc bình thường cũng không thành vấn đề, còn có thể ngăn những loại độc đặc thù phát tác, thứ này, ở trong hoàng cung rất có giá trị.

“Đã biết, vậy đệ đi tu luyện trước.”

“Hào.”

Biết nguyên nhân thăng nhóc này vội vã tu luyện, Chung Ly Tinh Nhi đương nhiên là đồng ý, nàng thật muốn ôm thân thể thực sự của nó, xoa xoa khuôn mặt phản nộ này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Này một mảnh dược thảo này muốn hái cần rất nhiều tinh lực, hơn nữa trân phẩm cũng nhiều, tính nhẫn nại của Chung Ly Tinh Nhi cực kỳ tốt, hẳn là thành quả ba năm ở kiếp trước bị huấn luyện, thấm sâu vào cốt tủy đi, chờ nàng đào xong thì mới phát hiện sắc trời đã tối.

Không nói đến một số gốc dược thảo bỏ vào nhà Tiểu Ngọc, chỉ tính đến giỏ thảo dược đã đầy, Chung Ly Tinh Nhi vừa lòng cười thoả mãn, thuận tay đem giỏ thảo dược quăng vào trong không gian, vốn dĩ mang giỏ thảo dược này là để cho người khác nhìn thấy thôi.

Tham Oa sau khi quay lại tiếp tục len lén nhìn nàng, vừa nhìn thấy cảnh này đã tròn con mắt, nàng không phải là nhân loại sao? Sao lại có phép thuật? Bách gia gia không phải nói qua con người không thể nào có phép thuật ư? Nhức đầu quá, mặt Tham Oa có chút ảm đạm, nếu Bách gia gia có thể khôi phục lại thì tốt rồi, tuy rằng mỗi ngày nó đều dùng bản nguyên của mình giữ mệnh cho Bách gia gia, nhưng Bách gia gia không có chuyển biến tốt, Giao ca ca cũng hư ghê, còn thường xuyên hạ cấm chế không cho nó dùng bản nguyên giúp Bách gia gia.

Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy linh lực phía sau dao động, khoẻ miệng nhếch thành một đường cong, nàng đối với Tham Oa này có hảo cảm, tâm linh thuần khiết không nhiễm bẩn khiến người ta nguyện ý thân cận, nhất là nàng, người mang nhiều bí mật, không dám tiếp xúc nhiều với người ngoài. Nếu thông qua phương thức như vậy làm cho Tham Oa nguyện ý thân cận với nàng, nàng rất vui.

“Tỷ tỷ, tỷ thực gian trá.”

Tiểu Ngọc ừ trong nhập định tỉnh lại, nhìn một màn vừa rồi, đáy lòng không khỏi cảm thán.

“Đệ không muốn có thêm nhiều bằng hữu chơi cùng sao?”

“Muốn chứ, nhưng mà tỷ tỷ, tuy rằng bề ngoài thăng nhóc đó là một tiểu hài tử, nếu tính tuổi thật thì tỷ mới là tiểu hài tử đó.”

Chung Ly Tinh Nhi trầm mặc, lời này cũng có lý, chẳng qua là..... “Tâm trí các đệ là tiểu hài tử đấy, ai mà cùng các đệ tính toán mấy năm này.”

Tiểu Ngọc cười hắc hắc không ngừng, vòng vo nói, “Tỷ tỷ, tỷ còn muốn đi sao?”

“Ân, đi thêm chút nữa, trễ một chút tỷ tỷ mới vào nhà đệ tu luyện.”

Đây là Tiểu Ngọc kiên trì, nếu ban ngày nàng có việc không thể tu luyện, thằng nhóc này sẽ không cần nhẫn, còn nếu buổi tối cũng không tu luyện, nó khẳng định sẽ mất hứng, chỉ sợ nàng đoán mệnh. Cho nên bây giờ nàng đều có thói quen tu luyện thay thế giấc ngủ, hiển nhiên, hiệu quả so với lúc ngủ còn tốt hơn.

“Được rồi, nơi này rất lạnh, không nên ngủ gật ở đây, cường độ thân thể bây giờ của tỷ không tốt, sẽ sinh bệnh đó.”

Chung Ly Tinh Nhi lấy gió được thảo ra đeo lên lưng, ngoài miệng trả lời: “Tỷ là người, đương nhiên sẽ sinh bệnh, đi, tỷ tỷ còn phải tu luyện, cố gắng sống lâu hơn một chút, trước khi chết cũng phải tìm cho đệ một chủ nhân mới.”

“Không cần.”

Tiểu Ngọc trả lời rất dứt khoát, tính tình con người thế nào, ở Địa Cầu nhiều năm như vậy, nó đã thấy quá nhiều, không có ai giống như tỷ tỷ không để ý đến tác dụng của nó, không để ý đến bảo bối trong nhà nó, cũng không phải mỗi người đều có một linh hồn mà nó yêu thích.

“Vậy nếu tỷ tỷ chết, đệ phải làm sao bây giờ? Một người rất tịch mịch a.”

Tiểu Ngọc suy nghĩ, “Tiểu Ngọc có thể trở về tìm chủ nhân, nói không chừng chủ nhân bây giờ đang đóng thân thức để tu luyện, cho nên không liên lạc được.”

Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy an tâm một chút, dù sao sinh mệnh của Tiểu Ngọc kéo dài rất lâu, nàng cố gắng tu luyện thì nhiều lắm là đến hai trăm tuổi, ở trong cuộc đời Tiểu Ngọc, hai trăm năm này nháy mắt một cái đã qua, cuộc đời thằng bé còn rất dài, nàng không đành lòng để Tiểu Ngọc một mình trải qua, dù sao, thằng bé bây giờ không còn là một khối ngọc, mà đã có tư tưởng, có một linh thể độc lập.

Nếu thằng bé có thể liên lạc được với chủ nhân trước, không còn gì tốt hơn nữa, cái con đường trường sinh này cũng có người làm bạn, nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được, cái loại sinh mạng dài vô tận này có gì tốt, sinh mạng dài thì có thể làm được gì? Người như vậy sẽ có bạn lữ sao? Ai yêu ai, chứ yêu được một vạn năm ư? Trong xướng kịch còn có, chứ trong hiện thực, hẳn là không tồn tại?

“Vậy đệ thường xuyên liên lạc thử xem, thời gian tỷ ở cùng đệ quá ngắn.”

Tiểu Ngọc không nói, đại khái là muốn gặp phải cảnh ly biệt linh tinh này nọ, trong lòng không thoải mái lắm, dù sao, nó cũng không phải là tiểu hài tử thật sự, trừ bỏ có bộ dáng hài tử ra, hiểu biết của nó rất rộng, tuyệt đối không thể so với người bình thường được.

Tìm nơi tránh gió, Chung Ly Tinh Nhi lách mình vào trong nhà Tiểu Ngọc, vừa vào đã thấy Tiểu Ngọc đang ngồi ôm chân trên bãi cỏ ngắn người, tim cảm thấy đau, bèn đem nó ôm vào lòng, “Tỷ tỷ mới mười hai tuổi, còn có thể bồi Tiểu Ngọc thật lâu, thật lâu, bây giờ nghĩ đến chuyện này không phải quá sớm sao?”

Tiểu Ngọc bấu môi, chui vào lòng nàng, buồn bực nói: “Nào có thật lâu, hai, ba trăm năm mà thôi.”

Chung Ly Tinh Nhi nhẹ nhàng vỗ về lưng nó, cũng trầm mặc, ở khoảng thời gian, khái niệm của hai người không giống nhau, ở trong mắt nàng, hai trăm năm kỳ thật rất lâu, nàng hiện tại không dám tưởng tượng trong hai trăm năm này mình sẽ làm gì, làm một công việc duy nhất, ngày qua ngày, rồi già đi, yêu đương, kết hôn, chuyện yêu cầu cao như vậy đành dựa vào duyên phận, coi như với thân phận nàng hiện tại tuy tiện giả đi sẽ không có khả năng, thân phận cao như thế, chuyện ba vợ, bốn nàng hầu, mặc kệ nàng phải đi làm thê hay làm thiếp, không tài nào chấp nhận được, tuy rằng khả năng làm thê cao hơn.

Hai người lặng im một hồi, Chung Ly Tinh Nhi mới vỗ về hài tử trong lòng, “Đi thôi, đi luyện công, tỷ phải cố gắng tu luyện, cố gắng sống lâu một chút.”

“Ân, bồi Tiểu Ngọc.”

Tu luyện là chuyện buồn tẻ, Chung Ly Tinh Nhi vẫn cảm thấy chuyện này có cũng được mà không có cũng không sao, bằng với thủ đoạn kiếp trước nàng học đối phó người khác vẫn còn dư sức, hơn nữa kiếp này thân thể của nàng không giống vậy, chỉ cần không có phát sinh chuyện lớn gì, làm ảnh hưởng đến quốc gia, nàng căn bản cứ giả ngu, điều này khiến nàng hơi lơ lửng việc tu luyện.

Mãi cho đến khi Tiểu Ngọc ân cần dạy bảo, nàng mới ý thức được bỏ qua phương diện này là trí mạng, trước không nói sống lâu một chút cùng Tiểu Ngọc, thân phận của nàng lại cao như thế, người bình thường không dám động, nhưng thế giới này không thiếu người bình thường, nàng Tịch Tinh Nhi khi nào lại đem mạng sống của mình phó thác cho người khác? Chẳng lẽ thay đổi một họ của hoàng tộc, thay đổi thân thể, thì ngay cả linh hồn và bản tính cũng phải thay đổi ư?

Nàng sao có thể quên giáo huấn của kiếp trước, nếu nàng không có năng lực bảo vệ mình, nàng sẽ mất đi tất cả, kể cả những thứ giản đơn, tỷ như tự do, tỷ như Tiểu Ngọc, tỷ như tình thương Chung Ly Dạ dành cho nàng.

Nàng có thể không học kiếm pháp, chương pháp, nhưng phải tu luyện linh lực, tu vi cao, cái gì trong tay cũng có thể trở thành vũ khí, mới có tư cách đối phó những kẻ khác, mới có thể bảo vệ những người quan trọng của nàng.

Nghĩ thông suốt, Chung Ly Tinh Nhi xem như có động lực, nàng vốn có thiên phú cực cao, một khi hạ quyết tâm tu luyện, tiến triển tất nhiên là không cần phải nói rồi, Tiểu Ngọc nhìn thấy, thầm cười, vừa cân nhắc xem nên làm gì để giúp tỷ tỷ kéo dài sinh mệnh, đối người khác mà nói là không có khả năng, đối với nó lại càng không, nếu thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào thì có lẽ nên đưa tỷ tỷ đến chỗ chủ nhân, chủ nhân lợi hại như vậy, nhất định sẽ có biện pháp, nó thích tỷ tỷ, cực kỳ, cực kỳ thích, cho nên, nó nhất định không cùng tỷ tỷ tách ra đâu

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chung Ly Tinh Nhi vào không gian bởi Tiểu Ngọc, nàng hoàn toàn quên mất cái đuôi theo sau nàng, cho nên, nàng đột nhiên biến mất ở trước mặt Tham Oa, nó từng to mắt thật lớn, lộ ra bản thân, chẳng lẽ là nó nhìn lầm? Nàng không phải nhân loại ư!?

Ở nơi này thật lâu không thấy nàng xuất hiện, cũng không cảm nhận được hơi thở của nàng, Tham Oa tìm nơi tránh gió ngồi xuống bất động, buồn ngủ quá nga, ở trong này nghỉ ngơi một chút, nói không chừng nàng còn có thể xuất hiện ở trong này.

Cho nên, buổi sáng Chung Ly Tinh Nhi từ trong nhập định tỉnh lại, rời khỏi không gian, thì nhìn thấy hình ảnh một tiểu thư gối đầu lên tay ngủ say, ngạc nhiên một chút, lập tức nhìn không được cười rộ lên, ngày hôm qua thật sự là quên luôn thăng nhóc này.

Lặng yên không một tiếng động tiêu sái đi qua ngồi xổm xuống, vươn tay chỉ chọc khuôn mặt nhỏ của nó, “Tham Oa, tỉnh dậy đi.”

Tham Oa nghiêng người tránh cái tay tà ác đang chọc vào mặt nó, bắt nấn lại mơ mơ màng màng mở mắt ra, tên khốn khiếp nào lại không cho nó ngủ vậy.....

Ai? Đây không phải là nhân loại xinh đẹp sao? Sao nàng lại ở trong này? Còn dùng ngón tay chọc nó nữa, nàng có thể thấy được Tham Oa sao? Đột nhiên nhớ tới đêm qua nàng ở trước mặt nó mà biến mất..... Lúc này mới nhớ đến tình huống của nó thật không ổn, Bách gia gia từng nói nhân loại rất xấu.

“Người..... Người có thể..... Có thể nhìn thấy Tham Oa?”

Nhìn tiểu hài tử nói chuyện không lưu loát, Chung Ly Tinh Nhi biết chính mình đã dọa nó sợ, nhưng mà phản ứng này..... Chơi thật vui.

Mang theo chút ác ý, “Đương nhiên có thể a, người đi theo ta thật lâu nga!”

Tham Oa há miệng thật to, trong mắt càng sợ hãi, “Người..... Người không phải..... Không phải nhân loại sao? Bách gia gia nói..... Nói chỉ cần Tham Oa ẩn thân, nhân loại..... Nhân loại sẽ không nhìn thấy Tham Oa.”

“Nhưng là ta có thể thấy nha”

Chung Ly Tinh Nhi lần nữa đưa móng vuốt nhéo khuôn mặt nhỏ của Tham Oa, “Tham Oa này, người không sợ ta đem người ăn luôn à?”

Tham Oa thành thật gật đầu, “Sợ, Bách gia gia nói..... Nói không thể để nhân loại..... Nhân loại nhìn thấy Tham Oa..... Nếu không sẽ đem..... Sẽ đem Tham Oa ăn luôn.”

“Vậy người còn không mau chạy?”

Tham Oa mếu máo, hình như là nhận thấy người trước mặt không có ác ý gì với nó, nói chuyện cũng lưu loát chút, “Tham Oa..... Tham Oa không đứng dậy được.”

Nàng cố nhịn cười, Tiểu Ngọc đã tỉnh lại, ở trong không gian cười to “Tỷ tỷ, thăng nhóc này khẳng định sợ đến mức chân mềm nhũn ra rồi.”

Tiến lên từng bước ôm lấy Tham Oa, Tham Oa ban đầu thực khản trương, sợ nhân loại trước mặt này sẽ ăn nó, không được, nó còn phải dùng bản nguyên giúp Bách gia gia chuyển vận, không thể bị ăn.

Chờ một hồi, thấy nàng không ăn nó, Tham Oa mới nhẹ nhàng thờ phào, lấp bắp nói: “Có thể..... Có thể..... Không ăn..... Không ăn Tham Oa được không?”

Chung Ly Tinh Nhi cố nhịn cười, “Vì sao?”

Tham Oa cúi đầu xuống, “Tham Oa..... Tham Oa còn phải cứu một người, nhưng mà..... Nhưng mà Tham Oa giống như..... Không cứu được.”

Tiểu Ngọc bưng tỉnh đại ngộ, “Khó trách tại sao tu vi của thăng nhóc này thật lười, tiếp tục như thế, không đến một tháng, sẽ hiện lại nguyên hình.”

Chung Ly Tinh Nhi nghe Tiểu Ngọc nói như vậy, cũng sẽ không có hỏi tiếp, là một tộc yêu, hẳn là không có tin tưởng nhân loại, xem biểu hiện của Tham Oa thì biết, đi theo nàng hơn nửa năm, lại không dám xuất hiện ở trước mặt nàng, cho nên bây giờ nàng có hỏi, thằng bé nhất định sẽ không nói.

“Ta sẽ không ăn ngươi, Tham Oa đáng yêu vậy, ta thích còn không kịp mà! Tham Oa là tên của ngươi luôn sao?”

Tham Oa mở mắt to, “Ngươi không phải kêu tên Tham Oa sao? Như thế nào lại hỏi tên Tham Oa?”

Đầu Chung Ly Tinh Nhi đỏ đầy hắc tuyến, nàng gọi nó là Tham Oa là vì biết bản thể của nó là nhân sâm, thuận miệng gọi thôi, ai biết tên nó thật sự là Tham Oa a.....Có điều, cũng dễ nhớ.

“Như vậy, Tham Oa, có muốn biết tên của ta không?”

Tham Oa nhú mày suy nghĩ, cũng thấy rối rắm, theo trực giác, nó cực kỳ thích thân cận với nhân loại xinh đẹp này, nhưng mà, Bách gia gia có nói qua, không thể tin tưởng nhân loại, bởi vì nhân loại đều muốn ăn Tham Oa, đầu tranh suy nghĩ một hồi, chung quy vẫn là bản tính chiếm thượng phong “Muốn biết nha.”

“Ha ha, ta gọi là Chung Ly Tinh Nhi, tên rất dài, nếu ngươi thích, cũng có thể gọi ta tỷ tỷ.”

Chung Ly Tinh Nhi dùng khẩu khí dụ dỗ tiểu hài tử, phá tan bầu không khí căng thẳng.

Tiểu Ngọc phi thường bất mãn, “Tỷ tỷ, lúc ấy tỷ tỷ cũng lừa Tiểu Ngọc như vậy.”

Chung Ly Tinh Nhi không nhìn Tiểu Ngọc, chờ Tham Oa quyết định, đứa nhỏ đáng yêu như vậy, nàng rất thích, hơn nữa về sau tìm hiểu thêm, có thể cho nó gặp Tiểu Ngọc, như vậy, Tiểu Ngọc còn có bạn chơi cùng.

“Có thể ư? Gọi ngươi là tỷ tỷ là ngươi sẽ không ăn Tham Oa?”

Tham Oa vẫn quan tâm đến vấn đề này, nhân loại sẽ không ăn chính đệ đệ mình đi, như vậy, nó có thể giữ lại mạng nhỏ giúp Bách gia gia chữa trị.

“Đương nhiên có thể, ta đâu có nói sẽ ăn Tham Oa, đều là do Tham Oa tự suy nghĩ.”

Tham Oa cười tươi, mắt híp thành hình bán nguyệt, “Tỷ tỷ.”

“Thực ngoan, nào, đây là lễ vật tỷ tỷ tặng cho Tham Oa.”

Lấy một dây chuyền ngọc đeo lên cổ Tham Oa, cái này đương nhiên là lấy ở chỗ Tiểu Ngọc.

“Tỷ tỷ, hôn dẫn, lấy bảo bối của Tiểu Ngọc cho người khác.”

Tiểu Ngọc rất bất mãn vì tỷ tỷ đem sủng ái chia cho người khác, nhưng mà lại ngượng ngùng nói, đành phải lấy việc này xả cơn tức.

Chung Ly Tinh Nhi sao lại không nhìn ra, cười trấn an: “Tiểu Ngọc ngọc, Tham Oa đơn thuần như vậy, không có tâm cơ gì, về sau có thể đến làm bạn với đệ, lúc tỷ chế thuốc không phải đệ luôn than nhảm chán à?”

Khoé môi Tiểu Ngọc giật giật, không nói gì, hoá ra tỷ tỷ là vì nó nha, vậy tha thứ nàng, hừ hừ.

Tham Oa sờ mặt dây chuyền ngọc, bên trong ẩn chứa linh khí dày đặc làm Tham Oa mở to con mắt, “Tỷ tỷ, này.....”

“Như thế nào, không vui sao?”

Tham Oa liên tục lắc đầu, đây chính là bảo bối, nó làm sao có thể không thích, “Không phải, Tham Oa thực thích, nhưng mà..... Đây chính là bảo bối, tỷ tỷ thật muốn tặng cho Tham Oa sao?”

Chung Ly Tinh Nhi xoa đầu nhỏ của nó, đúng là đứa trẻ ngoan, không quanh co lòng vòng, cũng sẽ không vì bảo bối mà tính tình thay đổi. “Đương nhiên, đây là lễ gặp mặt nga, trừ phi Tham Oa không thích.”

Tham Oa xoa xoa mặt dây chuyền trong tay, “Tham Oa thích.”

“Tỷ tỷ, xung quanh đến đây có bốn tên yêu quái, tỷ bị bao vây rồi.”

Giọng nói của Tiểu Ngọc đánh gãy động tác chơi đùa với Tham Oa của Chung Ly Tinh Nhi, bị câu nói ‘Tỷ bị bao vây rồi’ của tiểu Ngọc, khiến toàn thân phát lạnh, kiếp trước nàng là tặc, mà ‘từ ‘Ngươi bị bao vây’ là từ của cảnh sát chuyên dùng...’

Vẫn là ôm Tham Oa không có buông tay, tể bảo toàn thân đều tiến nhập vào trạng thái cảnh giác, Tham Oa lại vô tư chơi đùa với dây chuyền trên cổ, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy dây chuyền này đã đem toàn bộ cảnh giác của thằng bé với nhân loại bài trừ đi rất nhiều, cái này cũng không phải là hiện tượng tốt, hy vọng chính là nàng sẽ luôn đối xử tốt với nó như vậy, chẳng lẽ người nào cũng giống như nàng đều không có hứng thú với nhân sâm ư?

Bốn người giống như đang trao đổi, cũng không có bất kì động tác nào, đợi một hồi lâu bốn người bắt đầu ở đằng xa che giấu, như là quyết định theo dõi

nàng thử đã.

Chung Ly Tinh Nhi cũng buông xuống cảnh giác, muốn đi thì cùng đi, dù sao nàng đối với mấy tên yêu này không có ác ý gì, nàng đang tính đứng lên, dù sao nàng không phải là ngoại tộc à?

“Tham Oa, tỷ tỷ muốn đi tiếp, còn đệ? Có chuyện gì phải làm không?”

Tham Oa suy nghĩ, nơi Bách gia gia ở không cần đi, bây giờ còn sớm mà, “Tạm thời không có, tỷ tỷ, tỷ hái mấy gốc cỏ kia có lợi ích gì?”

“Cái này không phải là cỏ bình thường, là dược thảo, có thể chế thuốc.”

Tham Oa cái hiểu cái không gật đầu, chỉ chỉ một phương hướng, “Nơi đó có rất nhiều.”

Có người sống trong rừng chỉ đường, Chung Ly Tinh Nhi không hề suy nghĩ đi theo hướng Tham Oa chỉ, dù sao nàng vốn không biết phương hướng để đi.

Nhìn dược liệu quý hiếm đầy trên mặt đất, trong mắt Chung Ly Tinh Nhi tràn đầy ý cười, hôn hai má Tham Oa thật mạnh, “Tham Oa thật lợi hại, mấy loại dược thảo này đối với tỷ tỷ rất hữu dụng.”

Ném vào nhà Tiểu Ngọc trông thôi, nói không chừng về sau sẽ không thiếu dược liệu để dùng.

Tiểu Ngọc ở trong không gian buồn bực, “Tỷ tỷ, hôm nay tỷ không có hôn đệ, thật bất công, bất công mà.”

Chung Ly Tinh Nhi thật sự muốn cười, vội trấn an: “Chờ tỷ tỷ làm việc xong rồi, tỷ sẽ hôn đệ thật nhiều dược không, miễn là đến lúc đó đệ không chạy là được rồi.”

“.....”

Tiểu Ngọc lập tức im bật, hôn vậy mặt nó sẽ phù thũng luôn quá

Lúc này Tiểu Ngọc đã sớm quên mất nó là một linh thể, khuôn mặt không có khả năng phù thũng.

Không để ý tới rồi rắm của Tiểu Ngọc, Chung Ly Tinh Nhi lấy một cái cuốc và cái xẻng bắt đầu đào dược thảo, toàn bộ quá trình này nàng làm rất thuần thục, chỉ cần nghĩ đến mỗi mỗi một gốc dược thảo này, có thể làm dược cứu người, nàng cực kỳ có kiên nhẫn, đại khái là rất có hứng thú với phương diện này đi.

Tham Oa ngồi xổm bên người nàng tò mò nhìn xem, trước kia đều là đứng xa xa nhìn, đây là lần đầu tiên ở gần bên tỷ tỷ xinh đẹp nhìn tỷ tỷ làm việc nha, rất nhẹ, thật cẩn thận không làm bị thương tới gốc của nó, Tham Oa là từ nhân sâm ngàn năm tu luyện thành, bình thường nhân sâm luôn bị con người tùy ý nhổ lên mà ăn, cho nên đối với động tác nhẹ nhàng này của Chung Ly Tinh Nhi rất có hảo cảm, quả nhiên là người tốt làm việc gì cũng tốt, Tham Oa thật thích.

Nó nào biết đâu rằng, Chung Ly Tinh Nhi sở dĩ để ý như vậy, là vì nàng muốn trồng, đương nhiên không thể tổn hại đến gốc rễ, tuy rằng nàng đối với dược thảo bình thường cũng sẽ tận lực cẩn thận, nhưng mà gốc rễ của nó cũng không thể làm thuốc như mấy gốc rễ dược thảo này. Hoàn toàn không phải bởi vì nàng hảo tâm yêu hoa thương cỏ.

Cho nên, không biết có phải là phúc không.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Bốn người lẳng lặng đi theo ở phía sau, vừa giám thị vừa bảo vệ Tham Oa, đối với Tham Oa, bọn họ vừa thương vừa cảm thấy bất đắc dĩ, ai cũng biết Bách gia gia không cứu được, nhưng thằng bé lại hao hết tâm tư, thậm chí dùng đến bản nguyên của mình cũng không từ bỏ một tia hy vọng, hơn nữa năm trước thì lên đi theo phía sau nhân loại này, ngay từ đầu bọn họ cực kỳ lo lắng, chỉ sợ người này sẽ đem Tham Oa ăn luôn, đi theo phía sau nhiều lần thấy người này không làm gì hết, bọn họ cũng cũng chậm rãi không theo nữa, dù sao đây là ngọn núi lớn nhất, mọi nhất cử nhất động của nhân loại này không thoát khỏi mắt họ.

Theo bọn họ thấy, nhân loại này không giống như những nhân loại khác, chưa từng gặp qua nhân loại mới bấy nhiêu đây tuổi, suốt ngày chạy lên núi, không làm gì khác, chỉ hái mấy loại cây cỏ vô dụng này.

Nhưng là bọn họ luôn luôn có loại cảm giác, ắt hẳn nàng biết Tham Oa luôn đi theo phía sau nàng, nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại không vạch trần, cứ để Tham Oa đi theo như vậy. Nhân loại này thật khác những nhân loại họ gặp, hơn nữa hơi thở trên người nàng rất dễ chịu khiến họ muốn thân

cận, đại khái vì lý do này mà Tham Oa vẫn đi theo đằng sau nàng.

Nhưng là lần này, Tham Oa cư nhiên cùng nàng tiếp xúc trực tiếp, điều này khiến bọn họ không thể không lo lắng, nào có một nhân loại tốt bụng như vậy, sao lại đối tốt với một yêu quái, cho nên, bọn họ bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới, hy vọng có thể cứu Tham Oa.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là Tham Oa chẳng những không có việc gì, còn cùng nhân loại này ở chung thật vui vẻ, hơn nữa dây chuyền của Tham Oa còn có linh khí dư thừa, bọn họ cũng nhìn ra chất ngọc đó không phải là ngọc phàm, không có khả năng lấy ra từ một người phàm tục, chẳng lẽ..... Nàng không phải là người? Nhưng rõ ràng nàng thân là phàm thai mà! Đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ không động thủ.

Được Tham Oa chỉ vài nơi, Chung Ly Tinh Nhi thu hoạch cũng lớn, có người dẫn đường thật là tốt

“Tỷ tỷ, Tham Oa phải đi rồi, còn tỷ có về không?”

Tham Oa nhìn sắc trời, muốn đi giúp Bách gia gia chữa trị.

Chung Ly Tinh Nhi đại khái cũng đoán được Tham Oa muốn làm gì, ngồi xổm xuống ôm nó, “Hôm qua tỷ tỷ không có về nhà, cho nên một lát phải về, qua vài ngày nữa tỷ sẽ đến được không?”

Tham Oa có chút thất vọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Tham Oa đã biết.”

“Ngaoan, đi thôi, tỷ tiễn đệ.”

“Àn, vậy Tham Oa đi nha.”

Tham Oa do dự một lúc, sắc mặt ửng hồng hôn lên hai má Chung Ly Tinh Nhi, lúc tỷ tỷ thơm nó, nó rất vui, vậy nó hôn tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng rất vui đi.

Nhìn tiểu hài tử chạy trốn nhanh như bay, Chung Ly Tinh Nhi sờ hai má bị hôn, thằng bé hẳn quên nó có thể dùng thuật phi thân nhỉ?

“Tỷ tỷ, Tiểu Ngọc cũng muốn thơm tỷ!”

Linh thể không thể ra khỏi không gian, Tiểu Ngọc cảm thấy thật khó chịu, tuy rằng sau này sẽ có đồng bọn để vui đùa, nhưng mà sủng ái của tỷ tỷ dành cho nó sẽ phân làm hai, cảm giác đó rất khó chịu.

“Sao lại đi so đo với Tham Oa không hiểu chuyện, Tiểu Ngọc, đệ sao thế?”

Tiểu Ngọc nằm vật ra, “Mặc kệ, mặc kệ, tỷ tỷ phải nhanh vào đây cho đệ thơm, phải thơm nhiều cái mới được.”

Chung Ly Tinh Nhi không để ý tới tiểu Ngọc, dù sao thằng bé cũng không ra được, đem dược thảo đào được, bỏ vào trong dược lâu, sau đó đi xuống núi.

Cũng không để ý đến bốn cái đuôi còn đi theo phía sau, Chung Ly Tinh Nhi cứ tiếp tục đi xuống núi, ngọn núi này lớn thật, đi hai ngày rồi, mà vẫn cảm giác đang ở phía ngoài, không biết ngọn núi này lớn bao nhiêu, sau này có cơ hội phải vào hoàng cung tìm tư liệu về ngọn núi này mới được.

Tốc độ quay về nhanh hơn rất nhiều, lúc về tới nhà đã qua giờ cơm chiều, Chi Hủy và Thanh Liễu, chạy nhanh đi chuẩn bị nước tắm cho nàng, một người đi chuẩn bị đồ ăn, một người lưu lại hầu hạ nàng tắm rửa.

Bàn tay đang cởi quần áo của Chung Ly Tinh Nhi ngừng lại, nhìn thị nữ đang muốn bước đến cởi áo giúp nàng, bàn tay đang định cởi áo không khỏi nắm chặt vật áo, cảm giác này..... “Chi Hủy, tự ta làm được rồi, hai năm này đều như vậy, đã sớm quen.”

“Nhưng mà.....”

Chi Hủy muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy thần sắc kiên trì của công chúa, lập tức thức thời sửa lại, “Vâng, tiểu tỷ ở ngoài cửa, có chuyện gì cứ gọi tiểu tỷ.”

“Đã biết.”

Nhìn hướng Chi Hủy ra ngoài, Chung Ly Tinh Nhi đối với tương lai tràn ngập hy vọng, hai thị nữ cũng không phải là người cứng nhắc không hiểu biết, người như vậy muốn cải tạo cũng không quá khó khăn.

Sung sướng tắm rửa sạch sẽ, ở trên núi hai ngày đào dược thảo, trên người đã sớm không còn sạch sẽ nữa rồi, nhưng mà, thu hoạch không phải rất lớn sao? Nhớ tới Tham Oa đáng yêu, khoe miệng Chung Ly Tinh Nhi giương lên hình bán nguyệt.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, đem dược thảo bình thường cho hai thị nữ phơi nắng giúp, còn phần lớn thời gian Chung Ly Tinh Nhi đều ở trong phòng, đương nhiên, đây là trong mắt mọi người, sự thật là nàng ở trong nhà Tiểu Ngọc làm dược nông [người trồng dược].

Tiểu Ngọc cảm thấy chán chết, đi tới đi lui không ngừng, trong miệng thì thầm, “Tỷ tỷ, sao lại không cho đệ giúp đỡ? không phải rất nhanh liền làm xong ư.”

Chung Ly Tinh Nhi tiếp tục cầm cái cuốc đào hố, trả lời: “Không phải cho đệ giúp đỡ rồi sao?”

“Mới giúp tỷ phân loại được thảo thôi mà, đệ còn có thể giúp tỷ đào hố, đem được thảo thả xuống, tỷ không cần vất vả như vậy đâu?”

Chung Ly Tinh Nhi liếc nó một cái, biết nó đang cảm thấy nhàm chán, “Tiểu Ngọc, có một số việc tự mình làm mới có lạc thú, có mệt hay không không quan trọng, hơn nữa, tỷ không thấy mệt tí nào, ngoan, đệ đi luyện công trước đi, một lát nữa tỷ luyện với đệ.”

“Được rồi, phải nhanh lên nha.”

“Đã biết.

Nếu cái gì cũng làm phép thuật làm hết, nàng thật không biết cuộc sống còn gì là lạc thú nữa, theo Tiểu Ngọc nói nàng ít nhất có thể sống hai trăm tuổi, cho nên thời gian này nàng phải làm vài chuyện, học y là chuyện nàng muốn làm chuyện, cho nên, nàng rất thích cái loại cảm giác làm việc bản người này.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Đem từng gốc được thảo trồng xuống hết, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy có chút mệt mỏi, liền rửa mặt rồi vào phòng Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc trong lúc nhập định cảm giác nhìn giống như thần thánh, hơn nữa càng giống một tiên đồng hơn.

Ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngọc, nàng bắt đầu nhập định, lấy phương thức như vậy để đẩy lùi mệt mỏi là điều hiếm có.

*

Từ trong nhập định tỉnh lại, Tiểu Ngọc không thấy nàng đâu, ngoại trừ đi loanh quanh trong không gian này nó không thể đi ra ngoài, Chung Ly Tinh Nhi cũng không tìm nó, nó bị nàng dùng thần thức gọi đến chỗ luyện được, được thảo chế thuốc đặt ở một bên, linh khí trong không gian đầy đủ, cũng không sợ được thảo sẽ chết héo

Cẩn thận đem từng loại được thảo bỏ vào đỉnh lò, hai ngày nay thu hoạch rất phong phú, nhất là từ khi có Tham Oa dẫn đường, những loại được thảo có chất lượng cao liên tục bỏ vào được lâu, cho nên, Chung Ly Tinh Nhi ngồi ở trong ruộng thuốc nửa ngày để trồng, vẫn như cũ có chút được thảo chưa trồng hết.

Lúc này Tiểu Ngọc đang ngồi ở phía sau, ngủ thiếp đi, thiếu chút nữa ngã nằm lên đồng được thảo của Chung Ly Tinh Nhi, bèn phui mông vài cái, oán trách nói: “Tỷ một chút cũng không đi nhìn đệ, vừa tỉnh dậy đã dùng phương thức này bắt buộc đệ đến, chuyện gì khiến tỷ cao hứng vậy?”

Tiểu Ngọc đắc ý rung đùi đắc ý, thấy tỷ tỷ nhìn không mình, cúi đầu đến cọ cọ người Chung Ly Tinh Nhi, “Đệ đã tìm cho tỷ những thứ thích hợp cho tỷ này.”

“Nga? Tìm được gì?”

Chung Ly Tinh Nhi không phải không để ý, bảo thất kia bị Tiểu Ngọc lật tung hai năm nay lên, không tìm được thứ hữu ích gì mới lạ, tâm tình kích động dần kìm nén xuống.

Tiểu Ngọc đắc ý nhếch môi, “Đương nhiên, tỷ tỷ mau xem đi, là thứ tỷ thích nha!”

“Từ tỷ thích?”

Chung Ly Tinh Nhi không ngại bẩn, đặt mông ngồi xuống, đem Tiểu Ngọc từ phía sau túm đến phía trước, ôm lấy hôn lên má, “Là sách sao?”

Tiểu Ngọc mắt hứng bữu môi, “Tỷ tỷ, sao tỷ lại tỷ thông minh như vậy?”

Nói xong, lấy ra mấy quyển sách

Chung Ly Tinh Nhi buồn cười bẹo hai má nó, “Tỷ tỷ thông minh, đệ không thích à.”

Tiểu Ngọc vuốt lại đầu tóc không để ý đến nàng, vốn dĩ định làm khó tỷ tỷ một chút, kết quả..... Hừ hừ, một chút cảm giác thành công đều không có.

Một tay ôm lấy tiểu Ngọc, một tay lật sách ra xem, càng xem càng không kiếm nên được cao hứng, tất cả bộ sách này là sách hướng dẫn y được nha, hung hăng hôn Tiểu Ngọc mấy cái, “Tiểu Ngọc, sao lại tìm ra được cái này? Tỷ đã tìm khắp các góc gác bảo thất, dạ minh châu còn tìm ra được mấy viên, nhưng không tìm được mấy cuốn sách thế này.”

Tiểu Ngọc lại đắc ý, “Hắc hắc, ai bảo tỷ không xuống tầng hầm, hôm nay đệ nhớ đến, trước khi chủ nhân có ném vào đây mấy quyển sách, lúc ấy chủ nhân chỉ nói thứ này đối hần vô dụng, đem ném đi thì tiếc, đệ thì khẳng định đó không phải là thứ tốt, liền xuống tầng hầm, nhớ đến tỷ có thể dùng được, nên mới đi tìm lại.”

“Vậy không có không ít thứ đi, thành thật khai báo, còn gì nữa không?”

Tiểu Ngọc ngượng ngùng, “Bên trong còn rất nhiều ồ cũ trước kia bỏ vào thôi, Tiểu Ngọc nhớ tới lúc cùng chủ nhân ở chung, cho nên mới vào đó chơi

một lúc.”

Biết tiểu tử này là đang nói đến chủ nhân ở thế giới kia, Chung Ly Tinh Nhi thở dài, kỳ thật nàng làm sao không nhớ đến Địa Cầu, tuy rằng đã quen cuộc sống thoải mái ở đây, không có khí thải gây ô nhiễm, rừng cây không bị chặt, nhưng cho dù ở nơi nào, nàng vẫn vương bận thân nhân.

“Còn cơ hội trở về mà, Tiểu Ngọc không phải đệ liên lạc ới chủ nhân đệ rồi sao?”

“Liên lạc không được, thần thức của chủ nhân giống như đã đóng lại, không biết phải đợi bao lâu.”

Ở nơi đó, bề quan mấy trăm năm là chuyện bình thường, không biết chủ nhân lần này bề quan đã bao lâu, đừng có đúng lúc nó đến đây mà bắt đầu bề quan nha.

“Không cần vội, Tiểu Ngọc, tầng hầm còn có những cuốn sách khác?”

Không muốn thấy bộ dáng âm trầm của Tiểu Ngọc, Chung Ly Tinh Nhi chuyển chủ đề.

“Có a, nhưng sách y dược chỉ có mấy cuốn này, đệ đã tìm hết rồi, tỷ tỷ muốn đến xem?”

Chung Ly Tinh Nhi suy nghĩ, nhìn sắc trời bên ngoài, “Hôm nay thì thôi, còn nhiều thời gian mà, Tiểu Ngọc, cảm ơn đệ, tỷ rất thích mấy cuốn sách này, còn thích hơn một phòng đầy bảo bối kia đó.”

Tiểu Ngọc đắc ý lắc lắc đầu nhỏ, “Tỷ tỷ thích thì tốt rồi.”

Nhìn cả người bản thủ không biết thành dạng gì rồi, cứ như vậy đi ra ngoài thì không được, sẽ bị thị nữ hoài nghi, “Tiểu Ngọc, tỷ tỷ muốn tắm rửa, có biện pháp nào làm ra chút nước ấm không?”

Tiểu Ngọc nhìn nàng, “Tiểu Ngọc có thể tu luyện ra linh thể, chút chuyện ấy còn làm không được sao? Hơn nữa nơi này nhưng là nhà của Tiểu Ngọc mà.”

“Vâng, vâng, vâng, tỷ tỷ đã xem thường Tiểu Ngọc rồi, vậy, Tiểu Ngọc đại nhân, có thể cho chút nước ấm để trong phòng không? Tỷ tỷ muốn tắm rửa.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, hi hi.”

Tiểu Ngọc được gọi là đại nhân, âm thanh đồng hài nói: “Đã muốn chuẩn bị xong, ở gian phòng bên cạnh phòng đệ đó.”

Hai người vẫn ngồi cùng giường với nhau, cho nên tuy rằng phòng nhiều, Chung Ly Tinh Nhi cũng không có ở riêng một phòng, bởi vì Tiểu Ngọc sợ cô đơn, nàng. Cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Từ sau khi quen biết Tham Oa, thời gian Chung Ly Tinh Nhi lên núi càng nhiều, trước kia cùng lắm là một tuần lên núi hái dược một lần, hiện tại cứ hai, ba ngày lại chạy lên núi, những người từ hoàng cung đó rất không thú vị, nào có giống Tham Oa hảo ngoạn.

Sau khoảng thời gian, mấy người thị nữ, thị vệ có thấy cũng không thể trách được, tuy rằng lấy thân phận của một công chúa thân phận làm chút việc kỳ quái này không thích hợp lắm, nhưng khi nghĩ đến nàng ở dân gian hơn hai năm, liền đem hết mọi kỳ quái này đẩy lên hai năm đó.

“Tỷ tỷ.....”

Tham Oa đang sầu nào thấy người mà mình muốn gặp đã đến, mỉm cười, mắt híp lại, đứng phắc dậy.

Chung Ly Tinh Nhi giờ hai ra tiếp được, “Không phải nói, không cần xuống dưới xa như vậy sao? Nếu gặp phải người khác thì làm sao đây?”

Tham Oa cọ cọ nàng, “Không phải người nào cũng giống tỷ tỷ có thể nhìn thấy Tham Oa, Tham Oa có hỏi qua Giao ca ca, ca ấy nói thuật ẩn thân khiến người bình thường không thể thấy, cho nên, tỷ tỷ khẳng định không phải người bình thường.”

Chung Ly Tinh Nhi xoa đầu nhỏ của Tham Oa, cũng không hỏi nó Giao ca ca là ai, cất bước đi lên núi, trong lòng hiểu, đại khái là do mình tu luyện linh lực, hơn nữa trên người còn có Tiểu Ngọc, vì hai điều này, cho nên dù Tham Oa dùng ẩn thân thuật cũng không giấu được nàng.

“Tỷ tỷ, tu vi của Tham Oa ngày càng thấp.”

Giọng Tiểu Ngọc chọt vang lên, khiến cước bộ của Chung Ly Tinh Nhi ngừng lại.

“Hậu quả sẽ ra sao?”

“Hiện về nguyên hình, mất đi ý thức, lại tu luyện thêm trăm ngàn năm, nói không chừng còn có thể một lần nữa tu thành hình người.”

Chung Ly Tinh Nhi trầm mặc, sau vài lần gặp nhau, nàng luôn tự hỏi, Tham Oa đáng yêu như vậy nếu bị biến về nguyên hình, nàng thật không đành lòng, nhưng là mạo muội hỏi cái này vẫn đề, cũng không thích hợp cho mấy.

Cảm nhận thấy bốn người kia vẫn đi theo ở phía sau, nghĩ nghĩ, đối với tiểu hài tử trong lòng nói: “Tham Oa, tìm một chỗ ngồi nghỉ đã, tỷ tỷ hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Tham Oa cũng không hoài nghi nàng vì sao mới lên núi đã nói mệt, chỉ cái phương hướng, “Hảo, hướng bên này đi, có một địa phương rất được.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Theo phương hướng Tham Oa chỉ, Chung Ly Tinh Nhi đi đến một nơi thật nhiều hoa nở, thật sự có rất nhiều hoa nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ, màu trắng, một mảnh thật dài, nhìn thật hư ảo.

Thả Tham Oa ra, Chung Ly Tinh Nhi ở gần vách đá lấy ra đồng ngọc thạch, thiết kế Tụ Linh Trận nhỏ, sau đó ôm Tham Oa ngồi ở giữa Tụ Linh Trận, Tham Oa đầu tiên là tò mò nhìn nàng bày trận, rồi bị ôm vào trong trận, chỉ cảm thấy một trận thoải mái truyền đến, “Tỷ tỷ, thật thoải mái.”

“Ha ha, Tham Oa, dựa theo phương pháp bình thường mà đệ tu luyện, rồi tu luyện trong này đi.”

Tham Oa chớp mắt nhìn nàng, “Tu luyện? Tham Oa chỉ cần đem linh khí hút vào cơ thể thôi, a, Giao ca ca có tu luyện đấy, Bách gia gia còn khen ngợi quá ca ầy là thiên tài, nhưng mà Bách gia gia nói phương pháp như vậy chỉ thích hợp cho Giao ca ca tu luyện, Tham Oa không thể học.”

Chung Ly Tinh Nhi nhíu mày “Cho nên nói, đệ không biết tu luyện? Vậy đệ làm sao có thể tu luyện thành hình người?”

“Chính là đem linh khí hút vào cơ thể nha!”

Tham Oa ngây thơ nói ra lời nói có thể khiến Chung Ly Tinh Nhi học máu, cứ như vậy Tham Oa có thể tu thành hình người? Thật kỳ lạ, yêu quái không phải sống trong núi sao? Nhưng sau một khoảng thời gian quan sát, số lượng yêu quái thật có hạn.

Nàng vốn còn muốn đem công pháp sơ cấp cho Tham Oa tu luyện, nghĩ lại, thấy bộ dáng không hiểu này, phỏng chừng có nói cũng không tu luyện được, “Tỷ tỷ dạy đệ.”

Đặt tay lên ba huyệt vị trên lưng Tham Oa, rồi đưa một tia linh lực truyền vào, “Tham Oa, đệ khống chế linh lực trong cơ thể đi theo linh lực của tỷ tỷ đi.”

Tham Oa không hiểu, nhưng vẫn là ngoan ngoãn làm theo lời tỷ tỷ nói, nhắm mắt lại cảm thụ linh lực của tỷ tỷ tiến nhập thân thể, khống chế linh lực của mình cẩn thận đi theo linh lực của tỷ tỷ vào trong mạch, một vòng lại một vòng, mãi đến khi linh lực của nó đã nhớ đường đi trong mạch, Chung Ly Tinh Nhi mới thu lại linh lực.

Tham Oa mở mắt ra, trong mắt có hưng phấn, “Tỷ tỷ, đây là công pháp tu luyện sao?”

“Àn, sau này đệ cứ tu luyện theo cách này, tỷ tỷ cũng không hỏi đệ vì sao tu vi thật lùi, nhưng tỷ tỷ không hy vọng đệ sẽ bị thương hiện về nguyên hình, Tham Oa đáng yêu như thế, tỷ tỷ rất đau lòng.”

Tham Oa mếu máo, rất muốn đem chuyện Bách gia gia nói ra, nhưng trong đầu nhớ kỹ lời Giao ca ca nói “Bách gia gia bản thể là cỏ thụ, hướng chỉ còn tu luyện vạn năm, tuy rằng tu vi hiện tại mỏng manh, nhưng là mặc kệ thể nào đi nữa, bản thể của gia gia là bảo bối hiếm gặp, cho nên Tham Oa, cho dù đệ thân với nhân loại kia, nhưng không được đem chuyện của Bách gia gia nói ra, nàng là đại phu, bản thể của Bách gia gia đối với nàng là bảo bối trong tất cả bảo bối.”

Tỷ tỷ là người tốt, Giao ca ca vì sao không cho nó nói?

Chung Ly Tinh Nhi nhìn dáng vẻ của Tham Oa đại khái có thể đoán được là chuyện gì xảy ra, tìm nơi ngồi xuống, dựa vào vách đá nằm trong Tụ Linh Trận nghỉ ngơi, vỗ nhẹ nhẹ người Tham Oa, “Tham Oa, đi tu luyện, nhất định phải nhớ đường đi của linh lực, nghe chưa.”

“Hảo, Tham Oa đi tu luyện, tỷ tỷ đi đâu?”

Tỷ tỷ sẽ không thừa lúc nó tu luyện mà đi chứ?

“Tỷ tỷ ở đây hộ pháp cho đệ, đệ tu luyện đi.”

“Hảo.”

Tham Oa mỉm cười, liền dựa vào lòng Chung Ly Tinh Nhi nhắm hai mắt lại, hoàn toàn không có tư thái cảnh giác. Loại này công pháp đối với tư thể tu luyện không yêu cầu cao, ngồi hay nằm đều được, giống như Chung Ly Tinh Nhi buổi tối thường nằm tu luyện, ai cũng nghĩ đó là ngủ.

Bốn người đi theo phía sau đều kinh ngạc, trận pháp kia đã khiến bọn họ đủ giật mình, cứ nhiên người này còn truyền công pháp cho Tham Oa, cái này không phải là phương pháp tu luyện bí mật không thể truyền sao? Nàng ừ vậy mà dạy cho Tham Oa? Quả nhiên không phải nhân loại mà, hoàn toàn không có vì 'không cùng một loài, mà sinh ra dị tâm'.

Nếu..... Nói cho nàng biết tình trạng của Bách gia gia, không biết nàng có biện pháp nào cứu gia gia không, tuy rằng nàng là một đại phu trần gian, nhưng nhìn những hành động này có thể khẳng định nàng không phải là đại phu bình thường.

Ban đầu không phải không nghĩ tới biện pháp này, cũng bắt một đại phu trần gian đến cứu Bách gia gia, nhưng tên đại phu đó không giúp được gì, cuối cùng chỉ có thể xóa trí nhớ tên đại phu đó rồi đưa người trở về, mà người này, bọn họ có thể đặt hy vọng vào không?

Chung Ly Tinh Nhi hoàn toàn không biết bốn người kia đang rối rắm, nói với Tiểu Ngọc nói: “Tiểu Ngọc, tỷ tu luyện một lúc, đệ hộ pháp nhé.”

“Ân ân, nhanh đi tu luyện đi.”

Vừa nghe tỷ tỷ chủ động nói muốn tu luyện, Tiểu Ngọc vội vàng gật đầu, miệng cười đến mang tai.

Chung Ly Tinh Nhi cười cười, ôm Tham Oa cũng nhập định, lần nhập định này liền trôi qua mất hết một ngày, lúc nàng mở mắt ra, Tham Oa còn chưa có tỉnh.

“Tiểu Ngọc, bốn người kia có hành động gì không?”

“Lúc tỷ nhập định không lâu, có hai người rời đi, hiện chưa có quay lại.”

Chung Ly Tinh Nhi đã biết, hẳn bốn người đã thương lượng với nhau, nếu như có phương pháp khiến Tham Oa không trở lại nguyên hình, nàng vui vẻ mà ra tay, tuy rằng không biết có thể giúp đỡ nhiều hơn không, nhưng có một phòng đầy bảo bối của Tiểu Ngọc, nàng cũng không hề lo lắng.

Không bao lâu, Tham Oa từ trong nhập định tỉnh lại, ôn nhu gọi: “Tỷ tỷ.”

Chung Ly Tinh Nhi hôn trán nó, “Tham Oa, nơi này có cái gì ăn không? Tỷ tỷ là phàm thể, có chút đói bụng.”

Trong mắt Tham Oa lóe lên tia sáng, “Tỷ tỷ, tỷ ở đây chờ một chút, Tham Oa đi hái trái cây cho tỷ.”

“Được.”

Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, nhìn bóng dáng Tham Oa rời đi, mới hỏi Tiểu Ngọc:

“Có cái gì có thể giúp Tham Oa không? Hoặc là khiến tu vi ổn định lại?”

Tu Vi của nàng tuy thấp, mà tu vi của Tham oa ngày càng thấp, nhưng linh lực lại nhiều hơn nàng, nàng không nhìn rõ được tu vi của nó, nên ới hỏi Tiểu Ngọc.

“Ân, có, tuy rằng không ổn định được tu vi, nhưng tu vi sẽ không tụt nhanh, chỉ là tên nhóc đó dùng bản nguyên đi cứu người, tỷ làm vậy chẳng khác nào đem muối bỏ xuống biển.”

“Tỷ không có biện pháp, trừ phi thằng bé đem nguyên nhân nói ra, bằng không cho dù tỷ có tâm muốn giúp cũng không thể làm được gì, đành phải xem quyết định của bốn người kia, nếu bọn họ lựa chọn tin tưởng tỷ, vậy thì tốt rồi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Rất nhanh, đã nhìn thấy Tham Oa cầm một cành cây trên đó có rất nhiều quả, chạy đến, còn hô to: “Tỷ tỷ, mau ăn, mau ăn.”

“Hong Mê Quả!”

Tiểu Ngọc kinh hô, “Nơi này làm sao có thể có thứ này.”

Chung Ly Tinh Nhi vừa tiếp được Tham Oa vừa hỏi: “Đó là cái gì vậy? Được sao?”

“Ân, có thể làm thuốc, cũng có thể trực tiếp ăn, trực tiếp ăn có thể phạt cân tẩy tủy đó, tỷ tỷ, tỷ nhất định được bảo bối rồi, thứ này đối ới tỷ rất có lợi.”

Từ sau lần đầu tiên vào sâu trong núi, nàng luôn đi khắp nơi tìm được, vẫn không có tìm được, không biết Tham Oa lấy từ đâu ra.

“Tỷ tỷ, mau ăn, mau ăn đi.”

Nói xong, còn nhét quả vào miệng Chung Ly Tinh Nhi

Chung Ly Tinh Nhi thuận theo hé miệng cắn xuống, Thanh Thanh Thúc Thúc, rất ngọt, hương vị cũng không tệ lắm.

Ăn vài quả, Chung Ly Tinh Nhi mới hỏi: “Sao lại đem cả cành cây đến đây vậy? Như vậy về sau Tham Oa ăn gì đây?”

Tham Oa miễn máo, “Trái cây hái từ trên cây xuống trước, không ăn nhanh sẽ không ngon.”

Tiểu Ngọc nhắc nhở: “Tỷ tỷ, tỷ có thể đem cành cây vào nhà tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc có thể trồng.”

Chung Ly Tinh Nhi vừa nghe lời này, lập tức hái hai trái trên cây xuống, một cái nhét vào miệng Tham Oa, một cái nhét vào miệng mình, sau đó đem toàn bộ quả vào không gian, nâng tin tưởng khả năng của Tiểu Ngọc.

“Tiểu Ngọc, đem trái cây này ăn đi, đối với đệ không chừng rất tốt đó.”

Lúc quả vào, trên cành còn bảy, tám trái, chưa từng thấy Tiểu Ngọc ăn quả này nọ, nói không chừng nó có thể ăn loại trái cây này.

Bởi vì sự quan tâm của tỷ tỷ, tiểu Ngọc hí hóp cười nói, “Ân ân, chờ Tiểu Ngọc ăn xong, sẽ trồng cây luôn.”

Tham Oa nhìn xung quanh, không thấy cành cây Hồng Mê quả đâu, nhất thời nhớ lại ngày đó tỷ tỷ đột nhiên biến mất, giật nhẹ tay áo Chung Ly Tinh Nhi hỏi: “Tỷ tỷ, cây nhỏ đâu? Tỷ ném đi đâu rồi?”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn không được cười xấu xa, “Tỷ tỷ giấu đi rồi.”

Tham Oa cúi đầu mở miệng, “Tham Oa tìm không thấy.”

Bẹo hai bên má Tham Oa, cười nói: “Gạt đi đó, tỷ đem cây đến một nơi khác, về sau lại có trái cây ăn.”

“Nhưng mà tỷ tỷ luôn ở tại này a, đưa đi đâu được?”

“Ha ha, về sau tỷ tỷ mang Tham Oa cùng đi được không?”

Bây giờ không thích hợp để Tham Oa và Tiểu Ngọc gặp nhau, phía sau còn có hai cái đuôi, nếu Tham Oa đột nhiên biến mất, khẳng định về sau nàng không thể đến sau núi hái thuốc được rồi, núi này hẳn là nhà của bọn họ đi.

Tham Oa ngoan ngoãn đáp ứng: “Hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Nhìn sắc trời dần tối, Tham Oa hoang mang, sợ hãi từ trên người Chung Ly Tinh Nhi nhảy xuống, còn nói: “Tỷ tỷ, đệ phải đi, tối rồi, hôm nay tỷ không định về sao?”

“Không quay về, hôm nay còn một gốc dược thảo tỷ còn chưa hái! Đệ mau đi đi, xong việc thì tìm tỷ.”

“Hảo.”

Nhìn Tham Oa chạy xa, Chung Ly Tinh Nhi nhăn mày, biết rõ thằng nhóc đi dùng bản nguyên cứu người, nhưng không có tư cách ngăn cản, loại cảm giác này..... Không tốt lắm.

Cảm thụ một chút bên người, vẫn còn có hai tên yêu đang ở đây, còn hai tên yêu kia đi chưa có về, chẳng lẽ đang quyết định vấn đề nan giải? Cũng may mảnh đất này có rất nhiều dược thảo, Chung Ly Tinh Nhi quyết định ở đây vừa hái thuốc vừa chờ Tham Oa, cũng không muốn lãng phí Tụ Linh Trận này.

“Tỷ tỷ, thừa dịp hiện tại Tham Oa không có ở đây, tỷ mau tu luyện, như vậy mới có thể không lãng phí Hồng Mê Quả đã hấp thụ, bằng không hiệu quả sẽ kém rất nhiều.”

Nghe Tiểu Ngọc nhắc nhở, Chung Ly Tinh Nhi mới cảm thấy trên người nóng lên, đại khái là biết Hồng Mê Quả phát huy hiệu quả, lập tức nhập định tu luyện, lúc nàng từ trong nhập định tỉnh lại, đầu tiên là nhìn thấy một trận tanh tưởi. Cúi đầu vừa thấy, trên làn da trắng mịn có một tầng màu đen dày.

“Hảo thôi, đây là có chuyện gì?”

Tiểu Ngọc cười đến lăn lộn, “Ha ha, đây là phạt mao tẩy tủy a, tỷ tỷ, tỷ mau đi tắm gội đi, đệ ở trong nhà còn ngửi được mùi thôi đó.”

Chung Ly Tinh Nhi lúc này không tính sổ với Tiểu Ngọc, “Gần đây có nước không?”

Tiểu Ngọc triển khai thần thức quét một lần, “Hương bên phải đi đại khái năm trăm thước có một nguồn nước, nhưng mà tỷ tỷ, tỷ định cời sạch ra tắm sao? Có yêu đi theo nga!”

Chung Ly Tinh Nhi dừng một chút, lập tức cười xấu xa, “Vậy tỷ chỉ có thể vào nhà tiểu Ngọc tắm thôi.”

“Không nên, không nên, tỷ tỷ, tỷ rất thối, sẽ làm cho nhà đệ thối mất, như vậy đi, tỷ tỷ trước mặc quần áo tắm một lần, sau đó lại vào nhà tiểu Ngọc tắm cho sạch, Tiểu Ngọc sẽ chuẩn bị nước ấm cho tỷ.”

“Thế này mới ngoan.”

Thật sự là thối làm cho nàng có chút chịu không nổi, Chung Ly Tinh Nhi lặc mình đi theo hướng Tiểu Ngọc chỉ, qua làn nước trong, mới phát hiện mặt mình cũng có một tầng màu đen, ghê tởm, nàng thiếu chút nữa đều ói ra, ước chừng ngâm người nửa giờ, nàng mới vào nhà Tiểu Ngọc.

Rửa mặt đổi một bộ quần áo khác, Chung Ly Tinh Nhi nhìn qua gương mà Tiểu Ngọc biến ra đánh giá chính mình, làn da vốn hồng nhuận trắng nõn, nay giống như ánh lên ánh quang, khuôn mặt tinh xảo, ngũ quan càng có vẻ nhu hòa, liếc mắt một cái nhìn lại, giống như có loại cảm giác thần thánh.

Bộ dáng này, không đi làm thánh nữ thật đúng là lãng phí, Chung Ly Tinh Nhi sờ sờ mặt mình, khuôn mặt này, ở nơi nào cũng đều là tai họa, về sau, không thể lấy diện mạo thật gặp người

Mãi cho đến buổi tối, Chung Ly Tinh Nhi tự mình nướng con thỏ lấp đầy bụng, Tham Oa mới lặc lặc người chạy về, Chung Ly Tinh Nhi một phen ôm ấp nó, ngồi vào Tụ Linh Trộn, thúc giục: “Làm theo cách tỷ tỷ dạy, vận chuyển linh lực.”

Tham Oa hướng tỷ tỷ cười cười, “Hảo.”

Nhìn Tham Oa nhập định, Chung Ly Tinh Nhi mới hỏi: “Tiểu Ngọc, đệ xem có cách gì giúp Tham Oa không?”

Tiểu Ngọc nghĩ nghĩ, chạy đến tầng bảo thất dạo qua một vòng, lấy ra một khối ngọc bài đưa cho nàng, “Đây là cổ bản bồi nguyên, có vẻ thích hợp với nó.”

Chung Ly Tinh Nhi không quản đây là bảo bối gì, “Dùng như thế nào?”

“Chờ Tham Oa tỉnh lại, tỷ để nó thu vào linh đài là được.”

Chung Ly Tinh Nhi hiểu rõ, trực tiếp cho Tham Oa thu vào linh đài, hẳn là vật cao cấp gì đó, hy vọng có thể giúp Tham Oa giữ linh thể không tiêu tan.

Chờ Tham Oa từ trong nhập định tỉnh lại, Chung Ly Tinh Nhi chiếu theo lời Tiểu Ngọc nói dạy nó, Tham Oa làm theo, ở trong Tụ Linh Trộn tu luyện hai canh giờ mới khôi phục một ít nguyên khí, sau khi đem ngọc bài thu vào linh đài, lại cảm thấy thư thái không ít.

“Tỷ tỷ có nhiều bảo bối nga, Tham Oa hiện tại thật thoải mái.”

Chung Ly Tinh Nhi bật cười, tất cả đều là bảo bối của Tiểu Ngọc, cũng không phải là của nàng, quả nhiên, Tiểu Ngọc ở trong không gian hừ hừ.

“Tiểu Ngọc ngoan, chờ về sau khi Tham Oa biết tồn tại của đệ, tỷ tỷ liền nói cho nó, bảo bối này đều là của đệ”

Tiểu Ngọc vẫn không để ý tới nàng, đi tu luyện, nó nhất định phải nhanh chóng tu luyện, như vậy mới có thể đi ra ngoài, tỷ tỷ sẽ không đối tốt với người khác như vậy.

Tranh thủ tình cảm, cũng là một chất xúc tác để tu luyện.

Chung Ly Tinh Nhi hiểu Tiểu Ngọc đang tranh thủ tình cảm, không quấy rầy nó, ôm Tham Oa rồi tựa vào vách núi đá ngồi xuống, “Tham Oa, tiếp tục tu luyện, tỷ tỷ cũng muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Hảo, Tham Oa tu luyện, tỷ tỷ lạnh không?”

Hiện tại trăng lên cao, nhiệt độ không khí rõ ràng giảm xuống rất nhiều, Chung Ly Tinh Nhi từ trong không gian lấy ra một cái thảm, hai người ngồi lên, “Như vậy sẽ không lạnh chết.”

Tham Oa đã có thói quen thấy đồ trong tay tỷ tỷ có đồ biến mất hoặc có đồ xuất hiện, hướng trong lòng âm áp chui vào, nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện.

Chung Ly Tinh Nhi cười cười nhìn nó, lập tức cũng nhập định, về phần hai yêu quái ẩn thân đằng sau, cứ để họ làm họ pháp.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Lần này, Chung Ly Tinh Nhi ở trên núi ngậy người ba ngày mới về nhà, lúc này trải qua một thời gian dài làm quen, hai thị nữ không vì nàng đi lâu mà báo về cung.

“Tiểu thư, Đại hoàng tử gọi thư.”

Đầu tiên là Thanh Liễu hầu hạ nàng ăn cơm, rồi mới đem thư lấy ra.

Chung Ly Tinh Nhi vừa lòng nhìn hai thị nữ dần dần trầm tĩnh lại, trên mặt cũng không còn cứng ngắc khi mới đến, nói không chừng qua một đoạn thời gian nữa, có thể thu phục các nàng.

“Ta trở về phòng, hai người đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Trở lại phòng, ngồi vào bàn học trước rồi mở thư ra, cái chữ rồng bay phượng múa kia đúng là của ca ca nàng, cũng không phải là nội dung cơ mật gì, chỉ nói thái độ của phụ hoàng đối với việc nàng ở lại, cùng cuộc sống của ca ca sau khi về cung, còn cố ý hỏi nàng đồ đã nhờ Thị Văn Chi đem về, Chung Ly Tinh Nhi yên tâm, cũng may không hỏi nàng chữ viết kia dùng gì để viết, nàng không biết giải thích thế nào cho Chung Ly Dạ nghe bút bi là gì.....

Ý tứ của nàng, ca ca hẳn là biết đi, mặc kệ thế nào cũng muốn cái người cao cao tại thượng kia trao binh quyền, nàng muốn Thị Văn Chi học cách trình sát và trốn tránh sát trong sách đó ra, còn có một vài chế độ xây dựng quân đội ở hiện đại nàng cũng thêm vào, đương nhiên không có nói đúng như lý thuyết, chỉ rút ra vài câu kinh nghiệm của bản thân, ba năm ở kiếp trước, nàng không chỉ học thủ đoạn giết người, huồng chi, năm năm sau mỗi lần làm nhiệm vụ, đều đều tra trước hết mới làm, để cam đoan lưu lại cái mạng nhỏ, cho nên từ đó kinh nghiệm đúc kết càng nhiều hơn.

Cầm bút, đương nhiên vẫn là bút bi, đối cái loại bút lông mềm mại khó sử dụng kia, nàng thật không muốn đụng đến, viết vài chữ cũng không được, nàng không muốn đem chữ bằng bút lông đó đi dọa người, không chừng trong cung sẽ nghi ngờ, phải thêm tiên sinh đến dạy nàng học viết.

Ngẫm lại dù sao người xem cũng chỉ có Chung Ly Dạ, nàng càng không chút bận tâm, ít nhất trước mắt mà nói, hẳn là thân nhân của nàng, trong lòng dù có nhiều nghi vấn cũng không có hỏi nàng.

Suy nghĩ một chút, Chung Ly Tinh Nhi bắt đầu hồi âm: “Ca ca, thư gửi đã nhận, biết ca mạnh khỏe, Tinh Nhi đã an tâm. Phụ hoàng nơi đó, xin ca ca giúp đỡ nói vài câu, cuộc sống trong cung phải đề phòng khắp nơi Tinh Nhi thật sự là không muốn nhớ đến, muội rất thích cuộc sống tự do ở bên ngoài, đây mới là cuộc sống Tinh Nhi muốn. Ca ca, thù của mẫu hậu không cần quá sót ruột, hiện tại chỉ cần học được bản sự, chờ ca trở nên cường đại rồi, nhắc đến chuyện báo thù sẽ tốt hơn.

Còn có, ca ca, quân phụ, đầu tiên là quân mới là phụ, là quân cũng là phụ, cho nên phải tôn kính phụ hoàng đồng thời, cũng phải quan tâm đến phụ hoàng một chút, giống một người con bình thường quan tâm phụ thân vậy, chỗ cao không thẳng hàn, hãy đặt mình vào vị trí phụ hoàng sau khi người mất đi mẫu hậu, trong lòng khẳng định cảm thấy cô đơn lắm.

Ca và vài vị hoàng huynh kia muốn vị trí của phụ hoàng khẳng định phải nắm được tâm người, người hẳn đã biết, như vậy cần gì phải giấu, ca ca, Tinh Nhi hy vọng ca có thể dùng dương mưu đoạt vị trí đó, đường đường chính chính, dùng lực lượng của ca, dùng bản lĩnh của ca, làm cho người ta không thể nói lời nào mà ngồi ở vị trí trên cao đó, như vậy, phụ hoàng sẽ vì ca mà kiêu ngạo, tin tưởng mẫu hậu đã mất cũng vậy.

Ca ca đừng trách Tinh Nhi nhiều chuyện, cũng đừng giận Tinh Nhi, đơn giản là, Tinh Nhi không muốn ca ca biến thành người quý kẻ đa đoan, cũng không hy vọng ca không vui vẻ.

Ngoài ra đây là lời tâm huyết của Tinh Nhi, cũng hy vọng ca ca vẫn là ca ca có hùng tâm trong cảm nhận của Tinh Nhi, là ca ca có thiện ý, không bởi vì không có người dựa vào mà đánh mất đi khí chất của chính mình, giống một gốc cây tự chặt đi cành cây, dù gặp khó khăn cách mấy, nhưng sẽ có một ngày khi đứng ở đỉnh cao rồi, ca sẽ quay đầu lại nhìn chỉ thấy ngoại trừ vị trí cửu ngũ chí tôn thì mình không còn gì khác, như vậy có đáng giá không?

Lúc gửi thư, muội sẽ gửi thêm một vài đơn được gần đây luyện chế, giống như trước đây cũng phân ra, ca một phần, phụ hoàng một phần, Tinh Nhi tốt lắm, đừng lo.”

Lại kiểm tra một lần nữa, tuy rằng hơi khác so với suy nghĩ một chút, nhưng đây cũng là lời nàng chân chính muốn nói, tuy rằng nàng không có tự mình trải qua niên kỷ phong kiến này, nhưng trên tivi, tiểu thuyết cũng thấy không ít, đối với hoàng cung kia, thật sự là không có tin tưởng lắm, còn nữa, mẫu hậu của thân thể này cũng vì cung đấu mà chết.

Suy nghĩ, lấy bút bi máy hút một lượng mực, đem ngòi bút đè ép xuống giấy, như vậy chữ viết sẽ thô rất nhiều, tuy rằng không giống với chữ của bút lông lắm, nhưng so với bút bi là hai loại chữ viết khác nhau.

Xem thư lại một lần nữa, cũng viết cho vị trên kia một phong, nói như thế nào cũng là phụ thân, không thể không liên lạc, nếu làm ông mất hứng, sẽ cố ý đem nàng triệu hồi cung, lúc đó nàng muốn khóc cũng không được.

Chính là so với viết thư cho Chung Ly Dạ, thì phong thư này viết nhiều hơn, để cho ông biết rằng..... Hai năm này, nàng rất nhớ ông.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Từ trong túi lấy ra được đã điều chế trong khoảng thời gian này, trên bình được có dán tờ giấy nhỏ, viết tác dụng cùng kiêng kỵ, theo y học đi mà nói, đây là thuốc Đông y, kiêng kỵ rất nhiều, phải đặc biệt chú ý.

Suy nghĩ một lúc, quyết định đem Bồi nguyên Đan chia làm hai phần cho hai người, mỗi ngày lao lực nhiều, ăn cái này đối thân thể rất tốt.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Chung Ly Tình Nhi đem đồ giao cho Thanh Liễu, rồi hỏi: “Người truyền tin thay cho ca ca ta đi chưa?”

“Dạ chưa, đang chờ thư hồi âm của tiểu thư.”

“Àn, cho hấn thêm nhiều tiền thưởng chút, vất vả cho hấn rồi.”

Sau này phải đề nghị ca ca xây một cục bưu chính mới được, hoàng gia có nhiều người dễ sai sử như thế, vậy còn dân chúng thì sao? Một phong thư phải mất vài tháng mới đến tay người nhận, nếu có việc gấp, chờ nhận được thư có lẽ hoa cúc cũng tàn mất.

Nếu xây dựng hệ thống bưu chính, mọi người dân thấy tiện lợi không nói, còn thu vào quốc khố thêm một khoản nữa, chuyện nhất tiễn song điều này, tuyệt đối có thể làm, có điều bây giờ không cần quá gấp, từ từ làm, nàng không nghĩ phải thay đổi thế giới này, nhưng chuyện rút ngắn liên lạc giữa nàng và người khác, nàng vẫn nguyện ý làm.

“Vâng, tiểu tỷ đã biết.”

Chi Hủy và Thanh Liễu trao đổi ánh mắt với nhau, Cứu công chúa này, dễ hầu hạ không nói, tâm địa còn rất tốt nữa! Làm thuộc hạ, sợ nhất là hầu hạ phải chủ tử điều ngoa, các nàng được hầu hạ một chủ tử dễ chịu thế này, xem như có vận khí tốt.

Nhiều ngày trời nắng đẹp thế này đột nhiên đổ mưa lớn, Chung Ly Tình Nhi tuy rằng nhớ Tham Oa, cũng không có thể mạo hiểm chạy vào núi dưới trời mưa to gió lớn này, thật vất vả chờ thời tiết ổn định lại đã là hai ngày sau, con đường lên núi có thể đi được rồi, dọn dẹp một chút rồi dặn dò hai thị nữ, nàng mới lên núi.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý quý Mộng Du được edit tại Âm dương Cung, chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mấy ngày không gặp, thật nhớ đứa nhỏ nộn nộn thịt kia, cước bộ Chung Ly Tình Nhi nhanh hơn, xa xa nhìn thấy đứa nhỏ tiểu tụy rất nhiều đang ngồi cúi đầu xuống, bộ dáng như đang thất vọng, khi thấy nàng đến, trong mắt hiện lên tia quang mang khiến người ta thấy mà đau lòng.

Ôm lấy thân thể nhỏ phi tới, chưa kịp nói gì đã thấy Tham Oa gầy đi đáng sợ, “Tham Oa, mấy ngày không gặp, sao để lại biến thành như vậy?”

Tham Oa biến mếu máo, nước mắt không tự chủ rơi xuống, “Bách gia gia sắp chết, sắp rời khỏi Tham Oa, ô ô ô, Tham Oa không muốn Bách gia gia chết, tỷ tỷ, tỷ cứu cứu Bách gia gia được không? Tỷ lợi hại như vậy, nhất định có thể cứu Bách gia gia.”

Chung Ly Tình Nhi đau lòng vỗ nhẹ lưng nó trấn an, “Tham Oa không khóc, tỷ tỷ nhất định nghĩ biện pháp, nhưng mà trước đó, Tham Oa phải nghe lời tỷ tỷ được không?”

Nước mắt của Tham Oa rơi không ngừng, cổ nén không khóc ra tiếng, trong mắt hàm chứa mong chờ nhìn Chung Ly Tình Nhi, hướng nàng gật đầu.

Chung Ly Tình Nhi buông Tham Oa ra, nói với bốn yêu quái đang ẩn thân: “Bốn vị, hiện tại ta muốn đưa Tham Oa đến một chỗ tu luyện, xin ở đây chờ một lát, lát nữa xin dẫn đường cho ta đi cứu người.”

Bốn người tuy rằng đã ẩn thân nhưng sớm đoán được nhân loại này cảm giác được sự tồn tại của họ, nhưng đột nhiên nghe nàng nói vậy vẫn có chút giật mình, nhưng nếu bị nhân loại này vạch trần, họ cũng không trốn nữa, bốn người thoải mái hiện thân, một người đáp lời: “Cảm ơn công chúa ra tay viện trợ Tham Oa, mấy người bọn ta vô cùng cảm kích.”

Bọn họ cũng đều biết, Tham Oa cứ tiếp tục như vậy sẽ bị đánh về nguyên hình, thay vì để cho thằng bé bị tán hình, thì thử tin tưởng nhân loại này xem sao, ít nhất sau một khoảng thời gian dài tìm hiểu, cũng xác định nàng thực sự thích Tham Oa.

Trong khoảng thời gian này bọn họ cũng đi điều tra về nàng, thật không ngờ nàng là một cô công chúa, lại là một cô công chúa cố ý lưu lạc dân gian, cái người lúc nào cũng đeo giỏ được chạy lên núi này là công chúa đó, đây là điều bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến.

Chung Ly Tình Nhi biết tình huống của Tham Oa rất nguy hiểm, mặc kệ bốn người nói gì, nàng ôm Tham Oa vào nhà tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc đã sớm đứng chờ ở đó, trong mắt có cao hứng, có chờ mong, cũng có một tia không yên, dù sao, nơi này ngoại trừ chủ nhân và tỷ tỷ ra, đây cũng là lần đầu tiên nó tiếp xúc với người khác, ách, hoặc là phải nói là một tên yêu quái khác, hơn nữa ngoại hình cũng tương tự như nó vậy.

Tham Oa ôm cổ tỷ tỷ, mở to mắt nhìn chung quanh, lúc nhìn đến Tiểu Ngọc, bởi vì đột nhiên thấy một người xa lạ như tiểu Ngọc khó tránh khỏi kinh hãi, tay ôm cổ Chung Ly Tình Nhi càng chặt hơn.

Chung Ly Tình Nhi khẽ vuốt lưng nó trấn an, cũng giới thiệu: “Tham Oa, người đứng chờ chúng ta tên Tiểu Ngọc, cũng là đệ đệ của tỷ tỷ, bảo bối tỷ đưa cho đệ đều là của tiểu Ngọc đó.

Tham Oa nghe tỷ tỷ nói đây là đệ đệ của tỷ tỷ, cũng biết thêm những bảo bối kia là của tiểu Ngọc, trên mặt đầy ý cười, tâm tư cứ đơn giản mà viết lên mặt, ai đối với nó tốt, nó cũng thích người đó.

“Tiểu Ngọc hảo, cảm ơn người đã cho Tham Oa bảo bối.”

Tiểu Ngọc cũng không khẩn trương, ở trong không gian quan sát lâu như vậy, biết Tham Oa là người thế nào rồi, “Tham Oa rất ngoan, Tiểu Ngọc nguyện ý cho, Tham Oa, người bây giờ cần tu luyện, nếu không sẽ biến về nguyên hình đó.”

Nhìn bề ngoài mà nói, kỳ thật Tiểu Ngọc thoạt nhìn so với Tham Oa còn nhỏ hơn một tí, nhưng nó hiểu biết rộng, sống lâu hơn, tự nhiên liền bỏ qua ngoại hình lớn nhỏ, cứ vậy mà xem Tham Oa là đệ đệ.

Vừa nghe Tiểu Ngọc nói như vậy, Tham Oa lại nghĩ tới Bách gia gia rất nhanh sẽ chết, vội nhìn tỷ tỷ, Chung Ly Tinh Nhi xoa đầu nhỏ của Tham Oa, còn thiện ý nói dối, nâng tin rằng cho dù Bách gia gia kia còn ý thức, cũng không hy vọng tham oa vì ông mà trở về nguyên hình, “Tham Oa ở trong này tu luyện, tỷ tỷ đi cứu Bách gia gia của đệ, chờ tu vi của đệ ổn định, nói không chừng Bách gia gia sẽ tốt hơn.”

“Hảo, Tham Oa ở trong này tu luyện, tỷ tỷ đi nhanh đi.”

Thả Tham Oa ra, Chung Ly Tinh Nhi đặt hai đũa nhỏ đứng cùng nhau, “Tiểu Ngọc, chiếu cố Tham Oa cho tốt.”

Tiểu Ngọc vỗ bộ ngực nhỏ của mình, “Tỷ tỷ yên tâm.”

Xoa đầu hai đũa, Chung Ly Tinh Nhi mới ly khai khỏi không gian, ra tới bên ngoài, bốn người kia vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, đối với sự xuất hiện đột nhiên của nàng không có biểu hiện quá khích, chỉ là dư quang trong mắt càng sáng hơn.

Vẫn là người kia mở miệng nói chuyện, “Bởi vì có chút xa, bọn ta sẽ mang người đi được chứ?”

Chung Ly Tinh Nhi không có bao nhiêu lo lắng, dưới tình huống này an toàn của nàng được bảo đảm, huống chi, còn có Tiểu Ngọc ở đây, “Có thể, muốn ta làm thế nào?”

“Nhắm mắt lại là được.”

Chung Ly Tinh Nhi nhắm mắt lại, cảm giác có người ôm mình, bên tai không có tiếng gió, vụng trộm mở một cái mắt ra, cảnh tượng đột nhiên biến hoá, vội nhắm mắt lại, trong đầu chỉ có một câu, “Dịch chuyển tức thời.”

“Đến rồi.”

Mở mắt ra, đập vào mắt là một mảnh đất rộng lớn, còn có một ít dấu vết cháy đen, giống như bị thiêu đốt vậy, ở giữa có một cây cổ thụ thật lớn bị bỏ rách, khắp trên cây bị tróc vỏ, bây giờ là mùa hè xuân về hoa nở, lá cây nên xanh tươi mới đúng nhưng cái cây này vô số lá vàng.

Đây là Bách gia gia mà Tham oa nói sao? Thật không nghĩ tới cư nhiên là thụ yêu, đây hẳn là bị sét đánh đi?

“Bách gia gia đột nhiên đột phá, còn chưa kịp chuẩn bị đã nghênh đón thiên kiếp, đương nhiên là thất bại, huống chi bản thể của ông là thụ, sợ nhất là thiên lôi, nên trọng thương thành như vậy, Tham Oa hao hết nguyên khí bản mạng, cũng chỉ giữ lại được một tia thần thức của ông, công chúa đừng quá băn khoăn, cho dù cứu không được, bọn ta cũng không làm khó dễ người, nói có chút khó nghe là, bọn ta mong rằng ông là ngựa chết có thể chữa thành ngựa sống.”

Chung Ly Tinh Nhi xem nhẹ lời nói trầm trọng của hắn, như vậy sẽ ảnh hưởng tâm tình của nàng “Ta có thể hỏi một chút, nếu độ kiếp thành công, vị này.....”

Chỉ chỉ cái cây kia, “Sẽ như thế nào? Phi Thăng thành tiên sao?”

“Phi Thăng?”

Nam nhân nghiêng đầu nhìn nàng, “Cái này ta không biết trả lời công chúa thế nào nữa, bởi vì ta cũng không biết, ở trong chúng ta, Bách gia gia là người tu luyện lâu nhất, cũng có tu vi cao nhất, thiên kiếp này cũng là Bách gia gia nói trước khi nó đến, về phần độ kiếp thành công thì thế nào, bọn ta cũng không biết, khả năng là Bách gia gia cũng không biết.”

Không phải Phi Thăng thành tiên sao? Chẳng lẽ là bởi vì nơi này không phải địa cầu, cho nên thần thoại ở đây khác với Trung Quốc? Cái này nói sau đã, hiện tại không phải là lúc nghĩ đến chuyện này. Nhưng là đối mặt một thân cây, lại là một gốc cây bị bỏ ra, nàng thật sự không biết bắt đầu ở chỗ nào.

“Tỷ tỷ, bắt đầu từ gốc cây trước đi, hiện tại chỉ có nơi đó là còn sinh cơ.”

Tiểu Ngọc đứng lúc lên tiếng nhắc nhở, bởi vậy có thể thấy được, tu vi của Tiểu Ngọc thật sự rất cao thâm, thụ yêu này tu luyện vạn năm, nó chỉ cần liếc qua một cái đã nhìn thấu, tuy rằng thụ yêu này có chút thay đổi.

Ngồi xổm xuống, Chung Ly Tinh Nhi đặt tay lên rễ cây, đem linh lực trên người di chuyển vào, theo đó dùng thần thức tinh tế quan sát, nháy mắt liền sáng tỏ, vì sao Tham Oa hao hết bản nguyên cũng cứu không được, nơi này đã bị đánh trúng, cháy đen một mảnh, giống bị hỏa thiêu, quả nhiên là chỉ có

lôi điện mới có thể tạo thành thương tổn như vậy.

Tìm được sinh cơ duy nhất còn hoàn hảo, linh lực hỗn loạn, Chung Ly Tinh Nhi đem linh lực của bản thân di chuyển đến, hy vọng có thể khôi phục lại linh thức còn sót lại, để ông tiếp nhận linh lực từ bên ngoài, phục hồi nguyên khí, không nghĩ tới này cái này đúng là động không đáy, một chút linh lực của nàng không đủ cho người ta nhét kể rằng nữa là.

Tiểu Ngọc luôn luôn chú ý, nhìn ra linh lực của nàng không đủ, vội đưa linh lực của mình qua giúp đỡ, cứ như vậy lằng lằng gần nửa giờ, Chung Ly Tinh Nhi mới thu tay về, “Tốt lắm Tiểu Ngọc, đệ nhanh đi tu luyện khôi phục chút linh lực đi, hôm nay cho dù vắt kiệt linh lực của hai chúng ta cũng không thể giúp ông ấy hồi phục bản nguyên ngay được, từ từ đi, nửa khắc cũng không chết được đâu.”

“Ân, tỷ tỷ, linh lực trên người tỷ đã cạn kiệt rồi, mau ngồi xuống nhập định, đây là lúc tu luyện tốt nhất.”

Tiểu Ngọc cảm thấy hoàn hảo, tu vi của nó thâm hậu, tu luyện một chút là khôi phục lại ngay, nhưng Chung Ly Tinh Nhi thì lại không giống nó.

Chung Ly Tinh Nhi đồng ứng, liền lấy ra linh thạch xếp một Tụ Linh Trận lớn, nói với nhóm yêu kia: “Ta phải khôi phục một chút linh lực, ông ấy hiện giờ đã không sao rồi.”

Bốn người nhìn nhau, nguyên bản không ôm hy vọng gì cứ nhiên lại có hy vọng, này thật sự là..... “Hảo, không thành vấn đề, bọn ta giúp công chúa hộ pháp, công chúa cứ yên tâm tu luyện.”

Chung Ly Tinh Nhi không khách khí, đi vào Tụ Linh Trận bắt đầu nhập định.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Biết có hy vọng, những yêu quái khác trong rừng lục tục chạy tới, lần trốn bốn phía, không phải bọn họ muốn gây bất lợi gì cho Chung Ly Tinh Nhi, chỉ là nàng là nhân loại, từ sâu trong thâm tâm bọn họ vẫn còn đề phòng và kháng cự.

Tứ yêu làm đúng phận sự hộ pháp cho Chung Ly Tinh Nhi, nếu có thể cứu Bách gia gia, như vậy cô gái trước mặt này không thể nghi ngờ chính là ân nhân của cả Yêu tộc, bởi vì Bách gia gia đối bọn họ mà nói, là tộc trưởng, là đạo sư, nếu không có Bách gia gia, thì những sinh linh trong núi này sẽ mãi u mê không biết gì cả, cho dù có linh thức cũng là làm theo ý mình, y theo thiên tính vì bảo vệ chính mình sẽ chống lại thiên địa.

Do linh lực cạn kiệt quá nhiều, lần này thời gian Chung Ly Tinh Nhi nhập định so với lúc thường lâu hơn nhiều, sau khi tỉnh lại, quả nhiên giống như Tiểu Ngọc nói, linh lực gia tăng thêm một chút.

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của tứ yêu, Chung Ly Tinh Nhi cũng không nói, bắt đầu thăm dò cổ thụ bị thương, một lúc lâu mới mở mắt, cười nói với tứ yêu, “Tuy rằng khôi phục chậm, nhưng khả năng hồi phục vẫn có vì thế mấy ngày tiếp theo sẽ dùng linh lực giúp ông ấy, cho nên, thỉnh các vị bằng hữu lần trốn tứ phía không cần phiền ta, còn nữa, các vị tìm cho ta một ít trái cây, nước uống để ở đây, ta là phạm thai, không thể nhìn đối được, hơn nữa khoảng thời gian này không thể làm được gì.”

“Điều ấy không cần lo lắng, chúng tôi sẽ chuẩn bị tốt, hy vọng công chúa có thể toàn lực cứu trợ Bách gia gia, ông ấy đối với chúng tôi mà nói..... Rất quan trọng.”

“Nể mặt Tham Oa, ta sẽ dốc hết tâm sức, như vậy, nên bắt đầu rồi.”

Nhắm mắt lại, linh lực đi theo thần thức tiến vào, có thần thức dẫn đường, linh lực chậm rãi vận chuyển, trải qua hai lần tiếp xúc, nàng cũng đã nhìn ra, cây này không chỉ bị sét đánh bị thương, còn khiến linh lực của bản thân hỗn loạn, có thể nói, vị Bách gia gia trong miệng chúng yêu đã mất nửa cái mạng

Linh lực của nàng cũng có hạn, Tiểu Ngọc giúp nàng hai lần, sau đó không ra tay nữa “Tỷ tỷ, tỷ hãy xem như đây là phương thức tu luyện, mỗi lần hao hết linh lực liền tu luyện nhanh, như vậy tu vi tăng lên nhiều cho xem.”

Khoé miệng Chung Ly Tinh Nhi co rút, lấy tính mạng của người khác cho mình tu luyện, hình như không tốt lắm? Có điều, nàng không thể dựa mãi vào Tiểu Ngọc đi? Dù sao mạng của thụ yêu nàng cũng có thể cứu, chỉ là tốc độ chậm một chút, hơn nữa phải dựa vào năng lực của chính mình.

Nghĩ thông suốt, trong lòng nàng không có suy nghĩ lung tung, mấy ngày kế tiếp là trị liệu, nhập định, ăn uống, lại trị liệu, nhập định, ăn uống, chẳng phân biệt được ban ngày đêm tối, qua 7 ngày, mới cảm giác được một tia linh thức mong manh, Chung Ly Tinh Nhi mừng rỡ, tuy rằng mấy ngày nay tu vi tăng rất nhanh, nhưng chưa tiếp xúc được linh thức của thụ yêu nên nàng rất lo lắng, dù sao đây là lần đầu tiên cứu một yêu quái, hiện tại tốt rồi, cuối cùng có thể yên lòng.

Thần thức mang theo tia thiện ý, muốn đối phương hiểu ý của nàng, tia linh thức kia hơi do dự một chút, rất nhanh liền đi theo linh lực của nàng chuyển động, hẳn trong ý thức cổ thụ cũng hiểu được, tình huống hiện tại không có tệ hơn trước kia.

Thu lại thần thức cùng linh lực, Chung Ly Tinh Nhi hơi mệt mỏi nhưng vẫn mỉm cười, “Ý thức của ông ấy dễ khôi phục, bây giờ có thể tự chữa trị, có điều phải qua một khoảng thời gian ngắn ông ấy mới tỉnh lại hoàn toàn, ta sẽ bày trận pháp xung quanh, các vị không để người khác đến quấy rầy là được, ta lên núi đã lâu, phải về nhà.”

Mặc kệ là trước mặt tứ yêu, hay chúng yêu lẫn trốn bốn phía nhìn nàng không khỏi trợn mắt, sau đó cảm giác vui sướng bao phủ lấy họ, 7 ngày này họ cũng không thoải mái, vốn dĩ ôm tâm lý ngực hết chữa thành ngựa sống, để nàng thử chữa xem, nhìn thần thái ra tay bất phàm, nên rất tin tưởng, 7 ngày qua nhìn bộ dáng không ngừng cố gắng đến kiệt sức của nàng, cảm thấy không tin nữa, việc không thích nhân loại, chúng yêu không phủ nhận, đối với vị công chúa nhân gian này, lại không phải thế.

Mặc kệ Bách gia gia có thể được nàng cứu sống hay không, phần tâm ý của nàng, bọn họ nguyện ý đối xử tử tế với nàng, nếu nàng vẫn chưa chịu từ bỏ, thì phải nói Bách gia gia vẫn có hi vọng cứu trị đi?!

Ôm tâm tử này, hôm nay cuối cùng đã đợi một câu chứng thực.

“Thật sự? Là thật sao..... Là thật...”

Tứ yêu kích động không thể giấu được, vẫn là nam nhân đứng đầu kia bình tĩnh đầu tiên, trước nói với Chung Ly Tinh Nhi, “Công chúa, ta đưa ngài về nhà.”

“Đừng gọi ta là công chúa, đổi cách xưng hô đi, hiện tại ta không phải là hoàng yến trong hoàng cung, còn có, muốn mời các người giúp cái việc.” Chung Ly Tinh Nhi lấy được lâu ra, “Tùy tiện để vài loại dược thảo tốt vào đây, ta phải người bên cạnh, rồi nhà lâu như vậy, phải có lý do để giải thích, còn không biết bọn họ có báo tin về cung chưa nữa.”

Nam nhân hiển nhiên hiểu dụng ý của nàng, “Không thành vấn đề.”

Làm cái thủ thế, một nữ nhân kiều diễm âm thầm bước ra, thật sự là kiều diễm, có loại cảm giác tranh phong cùng thái dương, diễm đến cực kỳ. Nhìn Chung Ly Tinh Nhi cười thân thiện, cầm lấy được lâu nháy mắt biến mất vô tung, được rồi, đây là pháp thuật của yêu di.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nam nhân lo lắng trong lòng nàng có nghi vấn, bèn giới thiệu: “Nàng gọi là Vô Diễm, tên là chính nàng đặt, bản thể là..... Mẫu đơn.”

Chung Ly Tinh Nhi bưng bình đại ngộ, trách không được lại kiều diễm như vậy, hoá ra là hoa vương vương mẫu đơn, nhưng mà gọi là Vô Diễm, không hợp với vẻ bề ngoài của nàng ấy lắm, làm cho người ta phải 囧

Nhớ tới tứ yêu ở chung vài ngày chưa giới thiệu tên, nam nhân kia cảm thấy có chút ngượng ngùng, “Công..... Tinh Nhi tiểu thư, thật sự là có lỗi, lúc ấy bọn ta lo lắng cho Bách gia gia cũng chưa kịp giới thiệu, ta tên I Kê Nghi, bản thể là độc giác thú, linh tí khai mở sớm nhất, có thể nói đi theo Bách gia gia lâu nhất chính là ta.”

Chung Ly Tinh Nhi gật gù đầu, bản thể là độc giác thú a, rất hiếm, chỗ này cũng có động vật tu luyện sao?

“Chỗ này hẳn xem như lớn nhất, đáng tiếc hẳn tu luyện công pháp không tốt, bằng không sẽ rất lợi hại, tỷ tỷ, muốn dạy hẳn sao? Tầng hầm có mấy bản yêu tu công pháp, tuy rằng không xem là cao nhất, nhưng là so với việc để họ mày mò còn lợi hại hơn gấp trăm ngàn lần.” Tiểu Ngọc ở cùng Chung Ly Tinh Nhi lâu như vậy cũng hiểu ý, chỉ cần nàng không cố ý che giấu, suy nghĩ gì cũng bị Tiểu Ngọc biết hết.

Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy như vậy không tốt, “Cái này nói sau đi, hiện tại không nên hấp tấp, lực lượng thế giới này đang cân bằng, nếu không có gì bất trắc, tỷ không muốn phá sự cân bằng này.”

Bắt đầu từ bên trái Kê Nghi, 3 người kia theo thứ tự giới thiệu “Dịch Hi, bản thể là kim điều.” Chẳng trách màu tóc và khuôn mặt không giống mấy người kia, đại khái là là mao sắc trên người tạo nên, bộ dạng thực kiều ngạo, đẹp trai kiều ngạo, kiều ngạo thần thái, ngôn ngữ cũng kiều ngạo tuốt, tuy rằng hiện tại cực lực thu liễm, nhưng vẫn khiến người ta nghĩ hẳn là một kẻ tự cao, vô ký.

“Hình Không, bản thể là giao long.” Đây là giao ca ca thiên tài mà Tham Oa hay nói tới a, soái ca này cũng rất cá tính khuôn mặt lạnh như mặt than, nếu ở Địa Cầu, không kém gì hình tượng mấy ngôi sao nam lãnh khốc, ở thâm sơn núi rừng này thật lãng phí.

Cuối cùng là một yêu nữ, bên phải mi mắt có hoa văn kỳ dị, làm khuôn mặt vốn thanh tú trở nên mỉa mai, “Ta gọi là Mạc Ngữ, bản thể là báo tuyết, cảm ơn ngài đã cứu Bách gia gia.”

“Không cần khách khí, chỉ là nhận sự uỷ thác mà thôi.”

Vừa vặn lúc này, hoa yêu Vô Diễm mang được lâu đầy thảo dược quay lại, Chung Ly Tinh Nhi tiếp nhận, khoe miệng co rút mãnh liệt, cái này thật sự tỷ tiện hải?

Tại sao mấy thứ trân phẩm này trước kia nàng không tìm được chứ?

“Bọn ta không hiểu dược lý, không biết đây có phải thứ Tinh Nhi tiểu thư cần không, chỉ làm theo lời Tinh Nhi tiểu thư thực hiện, dốt rề không bị hù hại

gì, hy vọng tiểu thư vừa lòng.” Giọng Vô Diễm trái ngược với bộ dạng bên ngoài của nàng, thanh u lịch sự, tao nhã, làm cho người ta rất muốn nghe nàng nói thêm nhiều câu.

Trong mắt Chung Ly Tình Nhi tràn đầy ý cười, “Cám ơn cô, ta thực vừa lòng, đây đều là được thảo rất hữu dụng.”

Vô Diễm mỉm cười, Chung Ly Tình Nhi giống như thần, nàng không tự chủ hạ cảnh giác.

Nhìn sắc trời sắp tối, hiện tại không biết trong nhà đã loạn thế nào, nên về sớm sẽ tốt hơn, “Ta có thể đi rồi chứ.”

Kê Nghi bảo mấy yêu khác hộ pháp cho cô thụ, rồi còn mình đến trước mặt Chung Ly Tình Nhi, “Thỉnh Tình Nhi tiểu thư nhắm mắt lại, rất nhanh là có thể đến.”

Cảm giác được chính mình bị ôm vào trong vòng ngực ai đó, từng có một lần thể nghiệm như thế, đối với một người đến từ thế kỷ 21, Chung Ly Tình Nhi rất nhanh làm quen, quả nhiên rất nhanh, đại khái chính là vài cái ý niệm hiện lên trong đầu thì Kê Nghi bảo nàng, “Tình Nhi tiểu thư, đã đến.”

Chung Ly Tình Nhi mở mắt ra, quả nhiên là đến phía sau núi nhà mình, rất xa có thể thấy vài người ở đó, “Cám ơn, Tham Oa không có vấn đề, chờ tu vi của thằng bé củng cố lại, ta sẽ dẫn nó về.”

Kê Nghi mỉm cười, “Chúng tôi tin ngài, Tình Nhi tiểu thư, còn nữa, cảm ơn ngài, Yêu tộc chúng tôi đã thiếu ngài một cái nhân tình, sau này có việc gì cần giúp đỡ cứ việc mở miệng.”

Lời hứa hẹn này đại ý rất lớn, không có một ngoại lệ nào, Chung Ly Tình Nhi trầm nghĩ, có điều bây giờ nàng thuộc dạng vô tâm vô cầu, có thể nhờ họ giúp cái gì chứ? Chỉ là.....

“Vậy sau này ta muốn tìm được thảo lại không tìm được nơi, phiền các vị chỉ đường cho, ân, nếu các vị nhìn thấy được thảo đặc thù nào, có thể giữ lại cho ta hoặc mang ta đi hái, trong núi có vài loại dược thảo không có độc thì cũng có được tính, ta đều có thể dùng tới, coi như là cách mọi người báo ân đi.”

Kê Nghi không nói gì nhìn nàng, nhân tình của Yêu tộc mà nàng dùng như vậy sao? Là nói giỡn hả? Thấy bộ dáng nàng không giống như thuận miệng nói ra.....

Quên đi, chờ Bách gia gia tỉnh lại, để ông quyết định đã, dù sao hiện tại, hắn là rất tin người này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Từ đằng xa thấy Cửu công chúa đeo dược lâu đi tới, sau mấy ngày lo lắng đề phòng, mọi người thở phào nhẹ nhõm, tất cả vội chạy đến nghênh đón, người chưa đến mà giọng đã tới, Chi Hủy lo lắng nói:

“Tiểu thư, hôm nay mà người không trở về bọn thuộc hạ sẽ báo tin về cung, bọn Thư Dục đã lên núi tìm ngài vài vòng rồi đó.”

Chung Ly Tình Nhi cười an ủi, thuận tay đem dược lâu đưa cho Thư Dục, “Ta vào sâu trong núi một chút, xin lỗi, đã để mọi người lo lắng.”

“Tiểu thư khách khí rồi.” Thư Dục nói chuyện đều nghiêm túc như vậy.

Về đến nhà, hai thị nữ nhanh tay chuẩn bị nước ấm, đặt quần áo sạch một bên, y theo thói quen của Chung Ly Tình Nhi lui ra ngoài.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Chung Ly Tình Nhi đến đại sảnh, Thanh Liễu đem đồ ăn đã hâm nóng bùng lên, “Tiểu thư, thỉnh dùng cơm.”

Nhìn đồ ăn trên bàn còn phong phú hơn khi thường, biết các nàng đại khái là cảm thấy nàng ở trong núi vất vả, cho rằng những ngày trong núi nàng ăn lương thực khô, quả dại, không có được ăn ngon.

Nói gì thì nói, mấy ngày trong núi ăn quả dại, giờ người được mùi thơm của đồ ăn ngon, thật đói nha.

Sau khi ăn xong, bụng ỉa trà xanh, Chung Ly Tình Nhi nói ba người Thanh Liễu, Chi Hủy và Thư Dục: “Tình huống như vậy lần sau có thể xảy ra, mấy người không cần lo lắng, cũng không cần truyền tin về hoàng cung để phụ hoàng và hoàng huynh lo lắng, ta không có việc gì.”

Ba người nhìn nhau, lần này mất tích 7,8 ngày đã là cực hạn của họ, nếu không trở về bọn họ chỉ có thể truyền tin về hoàng cung, để quân chi viện từ trong cung lên núi tìm, có tìm khắp dãy núi Á Kỳ cũng không có vấn đề, hay là quân đội tứ quốc cùng tấn công cũng không sao, nhưng Cửu công chúa mất tích trên núi thời gian dài như vậy nữa! Đây đúng là đòi mạng họ mà.

“Tiểu thư, chúng tôi có thể phái một người theo ngài không? Chỉ đứng đằng xa, tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến ngài.” Thư Dục thử đưa ra đề nghị.

Chung Ly Tĩnh Nhi lắc đầu, yêu quái tồn tại trên núi không thể để cho ai biết được, ít nhất trước mắt không thể.

“Không cần, đây là..... Mệnh lệnh.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Đây là lần đầu tiên Chung Ly Tĩnh Nhi lấy thân phận công chúa ra lệnh, bọn họ nào dám không tuân theo, tuy lưu lạc dân gian, nhưng nàng vẫn là vị công chúa có địa vị cực kỳ quan trọng hơn mấy vị trong cung, là bảo bối của Hoàng Thượng tối, cũng là bảo bối duy nhất, đồng thời là muội muội bảo bối của Đại hoàng tử, mẫu thân của nàng vẫn là Hoàng Hậu, chỉ những điều này thôi, trình độ sùng ái của nàng tuyệt đối hơn hẳn các vị hoàng tử, công chúa khác.

Huống chi, Hoàng Thượng còn cố ý điều 8 người bọn họ trong đội ám vệ đến đây, khôi phục thân phận bên ngoài cho họ, mệnh lệnh chỉ có một, thế sống phải bảo vệ Cửu công chúa, không cần nói công chúa, cho dù là hoàng tử trong cung cũng không có đãi ngộ như vậy đâu. Điều này hiển bọn họ không dám khinh thường.

Chung Ly Tĩnh Nhi tuy rằng chưa bao giờ ngồi ở địa vị cao, nhưng vị công chúa tôn quý được nuôi dưỡng trong thâm cung 10 năm, nên khí chất đều thấm sâu vào cốt tủy, cho dù là thay đổi linh hồn, thân thể cũng không có quên, huống chi, nàng thích ứng cực kỳ nhanh.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Trong hoàng cung

Chung Ly Dạ để xem thư hồi âm của muội muội, lại nhìn đồ Thi Văn Chi mang về, hẳn biết chỉ có muội muội mới suy nghĩ thấu đáo vì hắn, mấy điều này, nếu là trước kia, hẳn sẽ không hờn giận, bởi vì hắn là hoàng huynh của nàng, là đại hoàng tử vì tôn, sao quan tâm đến chút điểm này chứ?

Qua 2 năm ở chung, trải qua lần chạy trốn sinh tử kia, tình cảm giữa hai huynh muội không còn giống như ban đầu bị thân phận ràng buộc, hẳn biết bình thường, muội được phụ hoàng và mẫu hậu bảo vệ rất kỹ, đương nhiên năng lực sẽ không tầm thường, khả năng xem xét sự việc còn thấu đáo hơn hẳn rất nhiều.

Tòng quân sao? Đoạt binh quyền là chuyện đương nhiên, chỉ cần nắm binh quyền trong tay, những người còn lại sao có thể là đối thủ của hắn? Như vậy, trong nửa năm này, phải học tập thật chăm, sau đó, tiến vào quân đội.

Dương mưu sao? Dương mưu có thể dùng như âm mưu? Có điều phải xem thử mới biết được, không phải sao? Muốn chơi đùa, hắn không sợ, huống chi, cái người phía sau kia mà ngoại công nói đến đúng là không thể ngờ được, còn có hắn vốn cho rằng ngoại công không có nhiều quyền háo ra lại lợi hại như thế, bình thường không lộ ra, lần này đại khái là vì chuyện của mẫu hậu nên phản nộ mà bộc lộ ra. Ngay cả hai người cậu chán ghét vào triều đình cư nhiên đều chính thức bước vào quan trường.

Nhìn sắc trời, Chung Ly Dạ đến ngự thư phòng, bây giờ hắn có đặc quyền này, bước vào ngự thư phòng không cần thông báo, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Chung Ly Tường Vân thu lại ánh mắt trên bức họa, xoay người lại, vừa trở lại chỗ ngồi, vừa nói: “Miễn lễ, ngồi đi.”

Chung Ly Dạ ngồi xuống, ánh mắt nhìn ngự thư phòng mà đánh giá, lúc mẫu hậu còn sinh thời, phụ hoàng hay dẫn mẫu hậu vào thư phòng dạy Tĩnh Nhi, hoặc là phụ hoàng phê duyệt tấu chương còn mẫu hậu sẽ ở một bên giúp đỡ mài mực, ăn ý vô cùng, toàn bộ trong thư phòng đều bao trùm ôn nhu, nhưng là hiện tại, thư phòng này quá yên tĩnh, phần lớn thời gian, phụ hoàng đều ở đây. Quả nhiên Tĩnh Nhi nói đúng, vị trí cao cao tại thượng này, ngồi cũng không tốt, sau khi mẫu hậu mất, phụ hoàng càng thêm cô đơn.

“Nghe tiên sinh nói, con học rất tốt, tiến triển thần tốc, tốt lắm, tiếp tục cố gắng đi.”

“Dạ, nhi thần tuân mệnh.” Tạm dừng một chút, Chung Ly Dạ mới nói tiếp: “Còn mong phụ hoàng chú ý thân thể, đan dược Tĩnh Nhi luyện cực kỳ hữu dụng, thỉnh phụ hoàng ăn theo yêu cầu của Tĩnh Nhi đúng hạn dùng.”

Vừa nói đến cửu công chúa, trên mặt Chung Ly Tường Vân lộ ra ý cười, thật sự là không nghĩ tới rồi cung hai năm, cư nhiên học được hảo bản lĩnh, lúc nhận được thư và đan dược, ông có chút không tin đồng thời đầy kiêu ngạo, đứa nhỏ mảnh mai yếu nhược kia rất hiểu thuận với ông

Ông đương nhiên sẽ không hoài nghi đứa nhỏ đáng yêu đó sẽ hại ông, nhưng những người biểu đạt trung tâm yêu cầu phải kiểm nghiệm trước, nói là suy nghĩ vì sức khỏe của ông, hừ, thật đáng chê cười, con gái mình muốn bày tỏ hiếu tâm cũng phải thông qua họ sao?

Nếu không có Dạ Nhi nói không muốn để Tĩnh Nhi bị oan, để những người có tâm cơ có cơ hội làm loạn, lúc ấy ông nuốt con giận, để bốn ngự y đến kiểm nghiệm, rồi trình kết quả, đáp án đều giống nhau, đây là thuốc tiên để dưỡng sinh, thành phần dược thảo bên trong đều dùng để bồi bổ, bốn ngự y đều trả lời giống nhau khiến những kẻ đó phải cảm miệng lại, sau đó..... Bị ôm lấy lý do này mà đẩy đi sung quân.

Dưới sự yêu cầu của họ, đành cho họ mấy viên để đi nghiên cứu, ngấm lại cũng thật buồn cười, đám người cộng lại một bó tuổi, lại so sánh với một tiểu cô nương, có thể thấy con gái ông lợi hại nhà.

“Trẫm có ở dùng, cảm giác giống như rất có tinh thần.”

Chung Ly Dạ đổ hắc tuyến, cái này là tác dụng tâm lý đi, chiếu theo cách nói của Tinh Nhi, thuốc này phải dùng trường kỳ mới thấy có hiệu quả, có điều, phụ hoàng có cảm giác này cũng là chuyện tốt, ít nhất nhìn người có sức sống một chút.

Hai người lại hàn huyên một hồi, Chung Ly Dạ mới cáo lui, tự hồi lời Tinh Nhi nói, tâm tình cũng thoải mái, muốn đem phụ hoàng xem thành một vị phụ thân bình thường cũng không khó, huống chi sau khi mẫu hậu mất, tinh thần phụ hoàng sa sút rất nhiều, thân là hoàng giả khí phách lại tiêu tán không ít.

Nhìn con rời đi, Chung Ly Tường Vân mới xoa xoa ban chỉ trên ngón cái hỏi: “Điều tra ra sao?”

Vốn dĩ nơi yên tĩnh này không có người bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt bình thường, một nam nhân không có cảm giác tồn tại, khom người giờ trang giấy trong tay, “Đại hoàng tử tạm thời không có về tẩm cung, trong vòng một canh giờ không thể trở về.”

Chung Ly Tường Vân nhíu mày, tiếp nhận, mở ra xem, tờ giấy mỏng manh mở ra, chữ giống như chữ trên thư gửi cho ông, giống nhau đến quái dị, thật không biết hai năm này đã xảy ra chuyện gì, khiến Tinh Nhi có biến hoá lớn như vậy.

Nguyên nhân ra tại đây sao? Là con gái nhỏ của ông chi điểm! Khó trách mấy ngày nay số lần Dạ Nhi đến thỉnh an tăng nhiều, ngoại trừ đến xin phép còn quan tâm rất nhiều, một lần hai lần ông có thể xem nhẹ, nhưng là nhiều lần như thế, ông không thể không hoài nghi, đây hẳn là bệnh đa nghi của người làm hoàng đế đi.

Đầu ngón tay vuốt ve thư, Chung Ly Tường Vân không khỏi lộ ra ý cười, đúng vậy, chỗ cao không thắng hàn, ngồi trên vị trí này lâu như vậy, tâm đều nhanh kết thành băng, nếu không có Nghiên Nhi, ông sẽ trở thành kẻ máu lạnh rồi, nhưng là hiện tại Nghiên Nhi đã đi, cảm xúc bạo ngược trong lòng ngày càng gia tăng, thật là lạnh có một ngày không không chế được sẽ làm ra chuyện khiến mình hối hận.

Tinh Nhi lo lắng rất có đạo lý, vị trí này có rất nhiều người muốn, huống chi là mấy đứa con kia của ông, không từ thủ đoạn để chiếm cho bằng được, thứ không nên vứt bỏ cũng vứt bỏ, đến cuối cùng một mình cô đơn, không có người có thể chia sẻ vinh quang, không có người có thể chia sẻ sầu lo, sẽ giống như ông, thật đáng buồn, cho nên, những người từng là hoàng đế, đến cuối cùng chỉ có một mình.

Giống một cỏ thụ tự chặt rứt cành cây của mình, hình dung này thật giống, ba người bọn ông sẽ không như vậy chứ? Năm đó vì để sống sót, không phải ông cũng như vậy sao? Chính là Nghiên Nhi, là người mà ông không muốn vứt bỏ, may mắn, tiếp tục kiên trì, đã cho mình mười mấy năm hạnh phúc.

Nhớ tới Nghiên Nhi, ánh mắt lại nhìn bức họa, nữ tử kia vĩnh viễn đều cười ôn nhu như thế, nụ cười thật ấm áp.

Thời gian qua thật nhanh, Nghiên Nhi đã đi 2 năm, Nghiên Nhi, nàng không trách ta vì ta không báo thù cho nàng chứ? Dịch nhân lần này thật là lợi hại, kéo nhiều nàng xuống nước cùng, nếu hiện tại động bọn họ, sẽ gây ra rung chuyển rất lớn, tam quốc sẽ rục rịch, hiện tại..... Chưa phải lúc, Nghiên Nhi, đợi thêm một thời gian được không?

“Hoàng Thượng, phải đem về rồi.” Nam nhân kia lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện sau lưng, Chung Ly Tường Vân thu hồi tâm tư, nhìn lại nội dung trên thư, trong lòng lạnh như băng cảm thấy thật ảm áp, “Đừng cho Dạ Nhi phát hiện.”

“Dạ.”

Ông có hai đứa con rất tốt, Nghiên Nhi, nàng giáo dưỡng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Sắp xếp xong, Chung Ly Tinh Nhi về phòng rồi lách mình vào không gian, Tiểu Ngọc đưa tay lên miệng, nhỏ giọng nói: “Tham Oa đang tu luyện.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, cúi người ôm lấy Tiểu Ngọc, “Sao đệ không tu luyện?”

“Chờ tý tý a, tý tý, về sau ba người chúng ta ngủ cùng nhau được không?”

Chung Ly Tinh Nhi biết nó sợ cô đơn, muốn có thật nhiều người chơi cùng nó, nên cũng không phản đối, “Đương nhiên có thể, dù sao giường của đệ cũng lớn, ba, bốn người nằm cùng không thành vấn đề.”

“Hi hi.” Tiểu Ngọc cao hứng cọ cọ đầu vào cổ nàng, có bằng hữu, thật tốt.

Nhìn thấy Tham Oa ngồi ở trên giường Tiểu Ngọc tu luyện, Chung Ly Tinh Nhi nhỏ giọng hỏi: “Mấy ngày nay thăng bé vẫn luôn tu luyện sao?”

“Ân, nó không biết tình huống ở bên ngoài, đều là ở đây tu luyện, linh thể của nó không tốt, đệ không dám gọi nó đi chơi với đệ.”

Hôn lên mặt nhỏ của Tiểu Ngọc, Chung Ly Tinh Nhi an ủi: “Chờ Tham Oa củng cố linh thể lại, thăng bé sẽ chơi cùng đệ.”

Bây giờ còn sớm, Chung Ly Tinh Nhi cũng không vội vã nghỉ ngơi, ôm Tiểu Ngọc đi vào được điền bên ngoài, Tiểu Ngọc đắc ý khoanh tay trước ngực, “Tỷ tỷ, đệ rất dụng tâm chăm sóc chúng nó nha.”

Đúng là mỗi loại được liệu đều phát triển rất tốt, lá cây xanh biếc, Chung Ly Tinh Nhi không chút nào keo kiệt mà khen ngợi, tiểu hài tử muốn được khen nhiều không phải sao, “Tiểu Ngọc thật lợi hại, nếu tỷ tỷ tự mình làm, khẳng định không có tốt bằng Tiểu Ngọc.”

Tiểu Ngọc nhếch môi cười, nó biết tỷ tỷ là sẽ khen nó, quả nhiên là thế.

Có Tiểu Ngọc ở đây trông chừng, vấn đề tưới nước, chăm sóc được thảo không cần lo rồi, ở bên trong đi dạo một vòng, không có chuyện gì để làm, quay về cung điện, nghĩ thấy Tham Oa đang nhập định không tỉnh lại ngay được, không cần quấy rầy thẳng bệ, ôm Tiểu Ngọc lác lư đến bảo thất.

Nhìn kia một đồng hạt giống Chung Ly Tinh Nhi tính toán thời gian, bắt đầu ngày mai, làm nông dân thôi.

“Tỷ tỷ, Tham Oa tỉnh.”

“Hào, chúng ta đi xem thằng bé thế nào.” Đã 7,8 ngày không hôn không nựng, không nhớ cũng là lạ, đương nhiên, không thể đem suy nghĩ này cho Tiểu Ngọc biết.

“Tham Oa thực dụng công!” Đi vào phòng nhìn đứa nhỏ mơ hồ tỉnh lại, ý cười trên mặt Chung Ly Tinh Nhi càng thêm ôn nhu.

Mấy ngày nay Tham Oa không thấy tỷ tỷ, ánh mắt liên sáng, lập tức bay vào lòng nàng, cũng may hiện tại thân thể Chung Ly Tinh Nhi không giống trước, cho dù trong tay ôm Tiểu Ngọc, một tay kia vẫn có thể tiếp được Tham Oa, chính là tư thế có chút quái dị.

Đến bên mép giường ngồi xuống, mỗi bên chân là một đứa, thấy thần sắc Tiểu Ngọc có chút không được tự nhiên, liền nói: “Tiểu Ngọc, mau nắm tay Tham Oa để bảo trì cân bằng, bằng không sẽ ngã xuống.”

Tham Oa rất ngoan ngoãn, đem móng vuốt đến trước mặt Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc phản xạ có điều kiện lập tức bắt lấy, đồng thời trong lòng thầm phi nhỏ chính mình, ai lại tranh thủ tình cảm với một đứa nhỏ, thật sự uống mấy năm tu hành mà. (ở trong mắt Tiểu Ngọc, thời gian Tham Oa tu luyện thấp hơn nên nó xem Tham Oa là đứa nhỏ.)

Nhìn bộ dáng tự tiểu phi tiểu của tỷ tỷ, nó sẽ để tâm chuyện vụn vặt này?

Chung Ly Tinh Nhi không chọc giận Tiểu Ngọc, nói với Tham Oa:

“Tham Oa, ở đây tu luyện có phải tốt hơn ở bên ngoài không?”

Tham Oa chớp mắt thật to, gật đầu, “Àn, tốt hơn rất nhiều, Tham Oa ở trong này tu luyện vài ngày bằng một năm tu luyện bên ngoài.”

Chung Ly Tinh Nhi cười, nơi này linh khí dày đặc vậy mà, còn có công pháp cũng rất quan trọng.

Tham Oa lập tức lại nghĩ tới Bách gia gia, vội hỏi: “Tỷ tỷ, Bách gia gia thế nào? Đã đỡ hơn chưa?”

“Yên tâm, Bách gia gia đã không có việc gì, chính là cần chút thời gian khôi phục, chờ tu vi của Tham Oa khôi phục lại, sẽ đưa đệ đi gặp Bách gia gia có được không?”

Tham Oa gật đầu, lại nhìn Tiểu Ngọc, “Tiểu Ngọc có đi cùng đệ không?”

Tiểu Ngọc không nghĩ tới Tham Oa sẽ nghĩ đến nó, còn muốn dẫn nó cùng đi, càng cảm thấy việc mình ăn dấm chua kia, sắc mặt rớt cục tốt rất nhiều, “Tiểu Ngọc không thể rời đi, nhưng mà Tham Oa có thể tùy thời tới nơi này.”

Này xem như là chính thức mời đi, Chung Ly Tinh Nhi cười, “Tham Oa, bởi vì một ít nguyên nhân, Tiểu Ngọc không thể rời đi nơi này, đệ nguyện ý thường xuyên vào đây bởi Tiểu Ngọc không?”

Tham Oa mở mắt thật to, nó không hiểu vì sao Tiểu Ngọc không thể rời đi, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Nguyện ý, nơi này rất lớn, Tiểu Ngọc một người ở đây rất cô đơn, tựa như trước kia khi Tham Oa chưa được Bách gia gia phát hiện vậy.”

Tiểu Ngọc không tự chủ nắm chặt tay Tham Oa, Tham Oa cũng không phải cái gì cũng không hiểu.

“Tốt lắm, tỷ tỷ có chút mệt mỏi, ngủ thôi.”

“Hào, Tham Oa, ngơngi ngủ ở bên trái tỷ tỷ, ta ngủ ở bên phải, hi hi.”

Tiểu Ngọc từ trên đùi Chung Ly Tinh Nhi nhảy xuống, leo lên giường, Chung Ly Tinh Nhi thoát áo khoác, chỉ còn lý y, vỗ vỗ bên kia, “Tham Oa, lại đây.”

Có lẽ là chưa từng ngủ chung với nhân loại hay yêu quái khác, nên Tham Oa có chút ngại ngùng, lại có chút khát vọng, xoay người bò đến bên cạnh Chung Ly Tinh Nhi nằm xuống.

Chung Ly Tinh Nhi nhìn hai bên, thật có cảm giác làm mẹ nha, haizz, nhưng đối với người ngoài ba người là tỷ đệ, nàng hiện tại có chỗ nào giống mẹ của đứa nhỏ.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Hôm sau, ăn xong bữa sáng, Chung Ly Tinh Nhi thay quần áo bình thường để leo núi, cầm lấy cái cuốc nhỏ đi đến mảnh đất còn trống trong viện tử, cấu tạo và tính chất đất xem như phi nhiều, chỉ là không biết trồng hạt giống ở thế giới khác ở đây sẽ như thế nào.

Thanh Liễu và Chi Hủy hai mặt nhìn nhau, công chúa muốn làm gì? Không phải muốn lên núi sao? Sao lại đứng ngây ngốc trong sân viện? Nếu công chúa làm việc này, việc kia, vậy bọn họ có cần hầu hạ không?

Vội tiến lên hai bước, không tính cung kính cướp đi cuốc nhỏ trong tay Chung Ly Tinh Nhi, “Tiểu thư, ngài muốn làm gì cứ sai bọn thuộc hạ.”

“Đừng vậy, tiểu thư, ngài làm cho bọn thuộc hạ xấu hổ vô cùng.”

Chung Ly Tinh Nhi cũng không trách tội, cướp lại cuốc nhỏ trong tay Thanh Liễu, không cho cự tuyệt, “Đừng có đem ta xem là vị công chúa cao cao tại thượng trong cung, nếu ta không trở về cung, đã chứng minh buông tha cho cuộc sống phú quý đó, vậy không thể cầm cuốc sao? Chẳng lẽ các người hy vọng ta luôn cầm quyển sách đọc hay may mắn thành thạo rồi ư sâu sao? Nếu đây là cuộc sống ta muốn, ta cần gì phải rời hoàng cung? Có thể nói, đi theo bên người ta, cách vinh hoa phú quý rất xa, các người nếu muốn có một tương lai tốt đẹp, ta có thể cử các người theo ca ca ta, đi theo bên người ta, chỉ có thể sống bình thân, thậm chí có thể nói là cuộc sống bình dân, bởi vì cuộc sống này khiến ta cảm thấy thoải mái, các người đừng có lo lắng nữa.”

Thanh Liễu cùng Chi Hủy quỳ xuống, “Thanh Liễu (Chi Hủy) nguyện ý đi theo công chúa.”

“Đừng lên đi, đem lời của ta nói với 6 người kia, ta không hy vọng về sau xuất hiện tình trạng đem tin của ta đưa về hoàng cung, nếu muốn đi theo ta, thì phải biết mình trung thành với ai.”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

Chung Ly Tinh Nhi cầm cuốc, tiếp tục nói: “Các người tự tìm việc làm đi, tìm cái cuốc đến phụ ta xới đất cũng được, hay lấy nước tưới đất cũng tốt.”

“Dạ.” Cuối cùng không cần nhìn công chúa làm việc, hai người nhẹ nhàng thờ ra, áp lực thật sự quá lớn.

Quả nhiên sống là phải làm việc, chờ xới xong hai mảnh đất, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy cánh tay nâng cũng không nổi, đúng là tự mình chuốc lấy khổ a, cũng không phải không có người sai sử, Chung Ly Tinh Nhi ngồi ở trong đình uống trà, trong lòng thầm nói, nhưng bây giờ có nhiều thời gian, tìm chút việc làm cũng tốt

“Tiểu thư, ăn cơm trước đi.” Thanh Liễu bưng đồ ăn nóng lên.

“Àn.” Có chút đói bụng, nông dân quả nhiên là vất vả.

Thanh Liễu lo lắng công chúa sẽ sử dụng mấy mảnh đất hoang kia, ba người các nàng mà cuốc đất phải mất mấy ngày mới xong, bộ dáng mảnh mai như công chúa, nàng thật lo lắng công chúa sẽ mệt chết, khỏi cần trong cung đến xử trí, các nàng cũng tự mình tự sát cho rồi.

“Tiểu thư, buổi chiều gọi bọn Thư Dục đến đây giúp, như vậy sẽ nhanh hơn nhiều.”

“Không cần, ta chỉ tính khai khẩn hai mảnh thí nghiệm trước, mấy mảnh kia để sau.”

“Dạ.”

Lấy bao giấy đựng hạt giống, vốn dĩ bao hạt giống rất lớn để trong không gian của Tiểu Ngọc, nếu lấy bao lớn ra, bị những người khác thấy được, nàng có 10c ái mệnh cũng không giải thích nổi.

Đây là hạt giống cải trắng và cà rốt, kiếp trước có nghe hai giống cây này dễ trồng, dễ sống, trước khi vào tổ chức nàng đang là một sinh viên hạnh phúc, sau khi vào thì hoạt động giết người, nhưng chưa từng giết qua nông dân, cho nên chỉ ngẫu nhiên lên mạng nhìn vài cách gieo trồng đơn giản, muốn nói là hiểu biết..... Sợ là kém xa.

Sở dĩ chọn hai hạt giống này thử đầu tiên, chính là nó nhiều nhất, cho dù lãng phí một ít, cũng không sao, coi như là thí nghiệm đi.

Dựa theo trí nhớ dùng cuốc nhỏ đào lỗ, lấy một ít hạt rải xuống, sau đó đắp một lớp đất lên, rồi tưới nước, đại công cáo thành.

Thanh Liễu và Chi Hủy không biết tiểu thư đang gieo cái gì, được sao?

Nhưng loại cuộc sống nhân nhả này khiến 2 người cảm thấy thoải mái, trước kia chỉ có huấn luyện và huấn luyện, mạng cũng không thuộc về mình, cuộc sống thoải mái như bây giờ, hai người chưa từng nghĩ đến.

Ngày hôm sau nhìn, không thay đổi, ngày thứ ba nhìn, vẫn là không có thay đổi, Chung Ly Tinh Nhi có chút sốt ruột, chẳng lẽ làm như vậy không đúng

sao? Nhưng gieo hạt giống không phải đều làm vậy sao? Chẳng lẽ là do lượng nước? Nàng chỉ tưới có một ít!

Đến ngày thứ tư, Chung Ly Tinh Nhi muốn bỏ luôn lần thí nghiệm lần này, không ôm cái gì hy vọng tiêu sái đi qua, thì thấy, một tầng xanh nhạt đập vào mắt.....

Trong đầu chỉ hiện lên ba chữ ‘Thành công’, nàng cứ nhiên trông cái trắng thành công, còn cả rớt chưa có động tĩnh gì, nhưng có thể trông thành công một loại cũng khiến nàng cao hứng.

Sau này không cần ăn mấy loại rau chất, cũng không cần ăn mấy món ăn khó ăn đến đòi mạng.

Tiếp theo làm gì đây? Ân, tưới nước, gọi thị nữ đến tưới, ba người tưới hết hai mảnh đất, nói không chừng củ cải trắng vì thiếu nước nên phát triển chậm.

Kỳ thật Chung Ly Tinh Nhi không biết, cải trắng sinh trưởng thế nào, nó không có yêu cầu về đất đai, nhưng đối với nhiệt độ thì có chút yêu cầu, đánh bậy đánh bạ liền trúng, điều kiện hiện tại đối với nó đều rất lợi, tuy rằng đã là giữa tháng sáu, nhưng ở đây là dưới chân núi, độ ẩm cũng rất cao, ở khoảng 22, 23 độ, buổi tối hơi lạnh một chút. Hơn nữa củ cải trắng phần ăn được đều chôn dưới đất, khi nào phần lá phía trên mặt đất lớn thì mới thu hoạch được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Nhìn tầng tầng lá ngày càng dài, Chung Ly Tinh Nhi phát sầu, tiếp theo làm gì đây? Mơ hồ nhớ hình như đến lúc này có thể nhổ lên được rồi, nhưng cũng không có dám chắc lắm, nếu sớm biết vậy nàng xuyên qua làm nông dân, có thể thực tập làm nông dân một thời gian, nếu không thể, có thể làm quý vài năm, rồi đi dạo vài vòng ở nông thôn tăng thêm hiểu biết, không như bây giờ không biết làm sao.

Ánh mắt nhìn sang một mảnh đất khác, cũng có một chút xanh nhạt, nhưng không biết mọc lên thế nào, chẳng lẽ phương pháp trông củ cải trắng và cà rốt không giống nhau? Được rồi, đây là thí nghiệm, về sau chậm rãi hấp thụ kinh nghiệm đi.

“Tỷ tỷ, tỷ không lên núi xem thụ yêu kia sao?” Tiểu Ngọc thấy Tham Oa đang tu luyện, theo bản năng nhỏ giọng hỏi, tuy rằng Tham Oa không nói, nhưng là Tiểu Ngọc nhìn ra được, Tham Oa lo lắng cho thụ yêu kia.

Nhớ tới thụ yêu kia, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy mình thật không có trách nhiệm mà, núi sau nhà hẳn có người đang đứng chờ nàng, nhìn sắc trời còn sáng, trở về phòng thay một bộ quần áo leo núi rồi nói hai thị nữ: “Ta lên núi hái dược, hai mảnh đất kia đừng có đụng vào, để cây trong đất phát triển rồi nói sau.”

“Vâng, tiểu thư cẩn thận.”

“Ha ha, cho dù ta đi vài ngày không trở về cũng đừng có lo lắng, cũng không được truyền tin về hoàng cung, sau núi rất an toàn, yên tâm đi.”

Hai người chân chờ một lát, cuối cùng cũng đáp: “Dạ”

Đeo dược lâu bắt đầu lên núi, nàng vừa biến mất trước mặt hai thị nữ, Kê Nghi liền xuất hiện ở trước mặt nàng, “Tinh Nhi tiểu thư, nếu tiểu thư không lên núi, thì ta đã đến nhà tìm tiểu thư rồi.”

Nhìn mặt mày hẳn có chút sốt ruột, Chung Ly Tinh Nhi khẽ nhủ mày, “Làm sao vậy? Tinh huống thụ yêu không tốt sao?”

Kê Nghi không kịp giải thích, chỉ nói, “Chúng ta đi trước rồi nói sau có được không?”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Có thể.”

Hấp một cái, khi Chung Ly Tinh Nhi mở mắt ra lần nữa, liền đến thụ yêu ở trước mặt, xung quanh không ít yêu quái khác, này..... Đại khái là tôn trọng thành kính với Chung Ly Tinh Nhi nên xuất hiện đi.

Không đợi họ nói, Chung Ly Tinh Nhi cúi xuống, đưa tay sờ gốc cây, linh thức lập tức tiến vào dò xét, hoàn hảo a, không có vấn đề gì, linh lực đã tự vận chuyển được, tốc độ khôi phục đến độ chóng mặt này thật ngoài dự kiến của nàng, hẳn là tác dụng của Tụ Linh Trận, nàng bố trí trận địa mạnh thế mà, thêm 10 ngày nữa là có thể tỉnh rồi.

Thu tay lại, dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, Chung Ly Tinh Nhi cười trấn an, “Khôi phục rất tốt, không có vấn đề gì, các người vội vàng tìm ta, làm ta tưởng đã xảy ra chuyện gì xấu chứ.”

Kê Nghi ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, Chung Ly Tinh Nhi phát hiện hẳn đúng là kiểu người hay xấu hổ, tuy rằng người đại diện luôn là hắn, “Mấy ngày nay bọn ta luôn thử liên lạc thần thức với Bách gia gia, nhưng không liên hệ được, đã 5,6 ngày rồi, bọn ta đều có chút lo lắng.”

“Năm, sáu ngày đầu tính là lâu, các người đã sống bao lâu rồi? Có chút xú thời gian như vậy cũng không chờ được, đừng có gấp, ông ấy hồi phục rất tốt, phỏng chừng qua 10 ngày nữa là tỉnh lại thôi.”

Chúng yêu nghe được câu trả lời thuyết phục như vậy, đều thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày nay đúng là lo lắng vô ích rồi

“Xin cảm ơn tiểu thư, Tình Nhi tiểu thư, bọn ta không biết cảm ơn tiểu thư như thế nào mới tốt đây.”

Kê Nghi chân thành nói lời cảm ơn, trải qua mấy lần tiếp xúc, hẳn biết vị công chúa này không giống người thường, đối với những thứ mà người thế tục theo đuổi đều chường mắt, bằng không cũng sẽ không rời khỏi hoàng cung, đến vùng núi này ở.

Chung Ly Tình Nhi cười cười, “Ta nói rồi, nhận lời ủy thác của người ta thôi.”

Nhớ tới Tham Oa, linh thức tiến vào không gian, nhìn thấy thằng bé đang cùng Tiểu Ngọc chơi đùa ở bên hồ, “Tiểu Ngọc, đưa Tham Oa ra ngoài một chút, để chúng yêu nhìn thấy mà an tâm.”

Tiểu Ngọc miệng mếu máo, không vui vẻ lắm, khó lắm nó mới có bạn chơi cùng, “Một hồi sẽ quay vào đây chứ?”

“Đương nhiên, tuy rằng hiện tại linh thể của Tham Oa đã củng cố, nhưng tu vi giảm sút quá nhiều, ở trong nhà đệ tu luyện sẽ tốt hơn.”

Biết Tiểu Ngọc đang lo lắng cái gì, Chung Ly Tình Nhi cho nó đáp án.

“Hào.”

Tiểu Ngọc sáng khoái đáp ứng, nói với Tham Oa: “Tỷ tỷ nói cho người đi ra ngoài gặp thân nhân, bạn bè, một lát nữa vào đây bồi ta nha.”

Tham Oa chớp mắt đồng ý, “Hào, Tham Oa sẽ vào đây, không biết Bách gia gia đã khoẻ chưa nữa.”

“Yên tâm, có tỷ tỷ ở đó, sẽ không có việc gì, nhắm mắt lại, ta đưa người đi ra ngoài.”

Tham Oa nghe lời nhắm mắt lại, cảm giác được linh lực bên người không còn dư thừa như lúc nãy nữa, liền mở mắt ra, quả nhiên.

Đổi nơi rồi.

“Kê Nghi ca ca, Tham Oa đã trở lại.”

Mỗi ngày buổi tối đều có nhìn thấy Chung Ly Tình Nhi, nhưng đối với những ca ca tỷ tỷ chiếu cố nó, thì quả thật đã một khoảng thời gian nó không gặp họ rồi.

Kê Nghi ôm lấy nó, cẩn thận đánh giá một chút, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị liên tục, chẳng những linh thể củng cố xong, ngay cả tu vi cũng tăng trở lại không ít, Tình Nhi tiểu thư này đúng là có bản lĩnh. “Tham Oa sẽ không hồi nguyên hình, thật tốt.”

Ba người Hình Không, Dịch Hi, Mạc Ngữ quan sát tỉ mỉ một phen, trong mắt đầy kinh hi còn có càng thêm kính sợ với Chung Ly Tình Nhi, bản lĩnh người này thật không thể xem thường, may mắn, không phải là địch nhân của bọn họ, bằng không, thật sự là không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

“Ta biết các người có chút lo lắng, nên đưa Tham Oa ra ngoài gặp các người, nhưng ta hy vọng nó sẽ tu luyện ở đó thêm một đoạn thời gian nữa, điều đó sẽ tốt với nó, chờ Bách gia gia tỉnh lại, ta sẽ để Tham Oa trở về.”

Kê Nghi vội đáp: “Bọn ta đồng ý, lúc đó may mà có Tình Nhi tiểu thư tương trợ, bằng không Tham Oa đã hồi nguyên hình rồi, dù sao trong mấy người bọn ta không ai hiểu biết về y được hơn nữa công pháp của bọn ta cũng không giúp được thằng bé, hơn nữa, thằng bé hao tổn là bản nguyên, bọn ta không biết nên giúp nó thế nào. Bây giờ tốt rồi, Tham Oa không còn nguy hiểm nữa. Tham Oa, đi theo Tình Nhi tiểu thư là phải nghe lời, hảo hảo tu luyện biết chưa?”

Tham Oa ngoan ngoãn gật đầu, “Tham Oa biết, Tham Oa sẽ nghe lời.”

Kê Nghi buông nó ra, Tham Oa nhìn bản thể của Bách gia gia vẫn như cũ không có động tĩnh gì, đi đến bên cạnh Chung Ly Tình Nhi kéo tay nàng, “Tỷ tỷ, tỷ đưa đệ đi đi, Tiểu Ngọc đang buồn đó.”

Đúng là đứa nhỏ nhu thuận khiến người ta đau lòng mà, Chung Ly Tình Nhi xoa đầu nó “Hào, tỷ tỷ đưa đệ đi.”

“Tiểu Ngọc, nghe chưa? Còn chưa động thủ?”

Tiểu Ngọc ra vẻ khinh thường hừ nhẹ một tiếng, động tác không chậm đem Tham Oa vào không gian, tiểu nhân sâm này về sau sẽ ở cùng nó.

Nhìn thấy Tham Oa đột nhiên biến mất, những người khác đem kinh nghi đặt ở đáy lòng, ánh mắt thay đổi, càng thêm kính sợ Chung Ly Tình Nhi.

Kê Nghi ho nhẹ một tiếng, “Tình Nhi tiểu thư, kế tiếp tiểu thư muốn đi đâu, ta đưa đi.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn bốn phía, “Nơi này cách nhà ta rất xa?”

“Ân, nếu theo sức con người mà nói phải mất 1 tháng mới ra ngoài được, trừ phi tiểu thư dùng thuật pháp.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, so với dự đoán cũng nàng không xê xích mấy, đã đến vùng trung tâm rồi, hơn nữa chưa từng có người đến nơi này, hẳn là được thảo quý hiếm không hề thiếu đi, như vậy.....

“Vậy ta đi hái dược thảo, một hồi nữa xuống núi được không?”

Kê Nghi ôn nhu cười cười, “Đương nhiên không thành vấn đề.”

Không hổ là độc giác thú, đúng là nam nhân có tính tình ôn nhu, Chung Ly Tinh Nhi cười, cầm dược lâu tùy tiện chọn một nơi để đi.

“Tinh Nhi tiểu thư.” Đi chưa được mấy bước, liền bị một tiếng gọi trong trí nhớ gọi lại

“Vô Diễm, có việc gì sao?”

Tựa hồ là không nghĩ tới nàng nhớ tên mình, Vô Diễm sững sốt một chút, mới nói:

“Ta có thể dẫn đường cho tiểu thư được chứ? Ngày đó hái dược thảo cho tiểu thư, ta biết chỗ nào có đấy.”

Có người dẫn đường, đương nhiên không thể nào tốt hơn, vừa rồi nàng ngượng ngùng không dám mở miệng, “Đương nhiên là tốt rồi, cảm ơn cô.”

Vô Diễm bước nhanh vài bước, đi theo sau nàng, “Tinh Nhi tiểu thư không cần cảm ơn ta, muốn nói cũng là ta nên nói, cảm ơn tiểu thư đã cứu Bách gia gia cùng Tham Oa, vì thực vật tu luyện rất ít.”

Chung Ly Tinh Nhi cũng hiểu nên gật đầu, thực vật muốn tu thành linh thú, quả thật rất gian nan, nàng hiện tại cũng không biết Tham oa gốc gác sao tu ra được linh thể đây, hẳn là do phúc duyên đi.

Vô Diễm không mang nàng đi xa, chỉ đến một sơn cốc, trăm hoa đua nở, dùng câu thể ngoại đào nguyên để hình dung cũng không đủ, “Đây là nơi ta sinh ra, ta tu luyện được linh thể cũng là ở đây.”

Vậy khó trách, có thể làm cho hoa mẫu đơn tu thành linh thú, nên này không thể bình thường được

Có điều..... “Vô Diễm, ta hái dược thảo ở đây được không? Chúng nó có thể giống như cô vào một ngày nào đó tu luyện thành linh thú?”

Vô Diễm nở nụ cười diễm lệ vô song, “Tinh Nhi tiểu thư quả nhiên là người có thiện tâm, cũng không phải thực vật nào cũng tu luyện dễ dàng như thế, cần phải có cơ duyên, những thực vật hơi có linh thú đều được bọn ta bảo vệ hết rồi, cho nên Tinh Nhi tiểu thư hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề này.”

Có thiện tâm, nói là nàng sao? Nàng chỉ nhớ rõ mình đã đoạt biết bao tính mạng con người, thần sắc trên mặt Chung Ly Tinh Nhi ảm đạm, lại nghĩ tới cha mẹ và em gái, không biết cuộc sống hiện tại của họ thế nào, còn có cơ hội gặp lại không? Nếu nàng cố gắng tu luyện, nàng có thể về Địa Cầu gặp họ sao? Không câu gặp mặt, chỉ cần có thể vụng trộm nhìn là được.

“Tinh Nhi tiểu thư? Tiểu thư làm sao vậy?” Vô Diễm nhìn thấy sắc mặt cô thay đổi, không biết đã nói gì làm cho nàng mất hứng, nàng là ân nhân của Yêu tộc, cho nên trong lòng có chút không yên, tuy rằng Yêu tộc không có phân chia cao thấp, cũng không có cưỡng chế ai nghe theo mệnh lệnh, nhưng trong tâm trí bọn họ đều xem Bách gia gia là tộc trưởng, trở thành lão sư, trở thành người có thể ý lại, Chung Ly Tinh Nhi cứu ông, đối với Yêu tộc mà nói, là đại ân.

Chung Ly Tinh Nhi phục hồi tinh thần lại, “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới chút chuyện, Vô Diễm, thảo dược nơi này ta có thể hái?” Rất nhiều trân phẩm nha, tùy tiện liền hái được.

“Đương nhiên có thể, còn có nhiều nơi khác, ta cũng có thể mang Tinh Nhi tiểu thư đi.” Mấy thứ này đối bọn họ mà nói nhiều nhất chỉ có thể trang trí thôi

“Ha ha, hảo, ta đi hái dược, nếu cô có việc thì đi đi, không cần quan tâm đến ta.” Có người bản xứ ở đây chỉ đường đúng là tốt mà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Vô Diễm vốn không có chuyện gì để làm, nhắm mắt đi theo bên người Chung Ly Tinh Nhi, xem nàng đem mấy loại thảo dược đào được ném vào dược

lâu trên lưng, Vô Diễm thấy nàng lưng mỏi, liền đem được lâu ôm lấy, giống như tiểu được đồng theo sau Chung Ly Tình Nhi.

Hiện tại trong mắt Chung Ly Tình Nhi chỉ có được thảo, cái khác đều không để vào mắt, thấy được lâu đã đầy liền ném vào nhà tiểu Ngọc, trong chớp mắt không nhìn thấy được lâu không có khiến Vô Diễm kinh ngạc gì, dù sao đây không phải là lần đầu tiên Tình Nhi tiểu thư lợi hại.

Mãi đến khi mặt trời ngã về tây, sắc trời dần dần tối, Chung Ly Tình Nhi mới tìm chỗ nghỉ chân, lúc tập trung tinh thần đào được thảo, vì làm một thời gian lâu nên toàn thân đều đau.

“Vô Diễm, vất vả cho cô rồi, đi theo ta làm việc này thật nhàm chán.”

Vô Diễm lắc đầu, không biết làm thế nào lại lấy ra hoa quả tươi cho nàng, “Không vất vả, ta cảm thấy rất vui vẻ, không ngờ mấy hoa cỏ đẹp thế này cũng có thể làm thuốc, thật thần kỳ.”

Chung Ly Tình Nhi cũng không khách khí, nhận trái cây mà ăn, giữa trưa không ăn, nếu không có linh lực hộ thể, nàng đã sớm đói rồi.

Nhìn sắc trời, “Chỉ có Kê Nghi có thể đưa ta trở về sao? Cô cũng không thể được?”

Vô Diễm gật đầu, trong mắt có sung sướng, “Đương nhiên có thể, tiểu thư muốn ta đưa đi?”

“Không được ư? Vậy cũng không sao, tùy tiện tìm ai đó đưa ta đi là được.

Vô Diễm biết Chung Ly Tình Nhi hiểu lầm, vội nói: “Không phải, ta thật cao hứng vì tiểu thư muốn ta đưa đi, bây giờ đi? Hay là đến tối?”

“Àn, đi thôi.” Chung Ly Tình Nhi đứng dậy, thuận tay phui bùn đất trên người, mỗi lần lên núi đều mang một thân đầy bùn đất về.”

Vô Diễm mỉm cười, nụ cười ấy khiến Chung Ly Tình Nhi cảm thấy tuyệt sắc vô song, “Nhắm mắt lại.”

Chung Ly Tình Nhi nghe lời nhắm mắt lại, cảm giác một bàn tay ôm thắt lưng mình, hương khí thanh thuần vòng quanh chớp mũi, vu vù vật như cô gái này, có lẽ chỉ có Đắc Kỷ mới so được.

“Đến rồi.” Giọng nói thanh u vang lên, đứng rồi cô gái này ngoài dung mạo, còn có giọng nói rất dễ nghe, khó trách, người ta luôn nói yêu là tai họa.

Vô Diễm tay nắm được lâu của nàng vừa nói, “Ta chỉ có thể đưa đến đây, Tình Nhi tiểu thư bảo trọng.”

“Cám ơn cô.”

Vô Diễm cười cười, bóng dáng loé lên rồi biến mất, Chung Ly Tình Nhi nhún nhún vai xuống núi, từ nơi này, có thể nhìn thấy mấy nóc nhà dưới chân núi, cảm giác trở về nhà, luôn sung sướng.

Thanh Liễu và Chi Hủy không ngờ công chúa chỉ đi một ngày rồi về, cũng may cái gì cũng đều chuẩn bị tốt, rửa mặt, ăn cơm chiều xong, Chung Ly Tình Nhi trở về phòng, ngày mai phải bắt đầu làm việc, lấy mấy được thảo hôm nay muốn trồng ra, cái trắng trong vườn cũng phải xem một tý, được vật phối ra đều đưa về cung hết, trong tay lại không có được trữ lại.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Chung Ly Tình Nhi an phận khiến hai thị nữ không khỏi tò mò, không phải nhốt mình trong phòng thì ra vườn cuốc đất, tiểu thư không phải đã sinh bệnh chứ?!

Chung Ly Tình Nhi thật sự rất khoẻ, 12 tuổi bắt đầu có một lần hành kinh đầu tiên, bụng có chút đau trướng, mấy bịch băng vệ sinh mang từ Địa Cầu đến rồi cuộc cũng phát huy tác dụng, cho nên mấy bộ khăn nữ nhân thường dùng cũng trở nên vô dụng, vì thế hai thị nữ căn bản không biết nàng có kinh nguyệt.

Vào lúc thời điểm này, nàng không muốn lên núi, dù sao tình trạng của thụ yêu cũng tốt hơn chút, dù không thể khôi phục lại hình người được ngay, nhưng có thể dùng linh thức liên hệ với những tên yêu khác.

Cái trắng trong vườn ngày càng lớn, thật giống như củ cái trắng trong ruộng, còn cà rốt đã lớn hơn một chút rồi.

Sai Thư Dục cùng nhóm người kia vào vườn cuốc vài mẩu đất, mỗi ngày đều trồng thử thêm một ít cây non, trồng san sát nhau hẳn không được? Như vậy sẽ không phát triển tốt, đại khái là.....

Kết quả mà Chung Ly Tình Nhi muốn nhận được, dù sao cũng phải thí nghiệm đa chủng loại, nếu hòng hết thì bắt đầu làm lại lần nữa, cà rốt ở mảnh vườn bên nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Thời gian trôi qua rất nhanh, mấy chốc đã qua 10 ngày, Chung Ly Tình Nhi một thân lưu loát xuất hiện phía sau núi, không ngoài dự kiến, Kê Nghi đang đứng chờ ở đó, nhìn thấy nàng xuất hiện, trong mắt đầy ý cười, “Tình Nhi tiểu thư, linh thức của Bách gia gia đã khôi phục, ngày hôm đã bắt nổi linh thức với ta, ta nghĩ Tình Nhi tiểu thư là người trọng chữ tín, hôm nay nhất định sẽ lên núi, quả nhiên là đến.”

Chung Ly Tinh Nhi từ chối cho ý kiến chỉ cười, “Tham Oa sẽ cao hứng.”

Kê Nghi lễ phép hỏi nàng: “Bách gia gia muốn gặp tiểu thư, tiểu thư thấy thế nào?”

“Có thể, có thể được chúng yêu tôn kính như vậy, hẳn là người rất tốt.” Cho dù không muốn gặp cũng không được, nàng cũng phải đến kiểm tra, hơn nữa đứa nhỏ kia đã nhờ vả, nàng cũng phải làm.

“Thình nhăm mắt lại.”

Lần này không giống, chúng yêu thường hay nấp trong rừng quan sát thụ yêu giờ đã đi ra hết, thấy nàng vừa đến liền cười chào hỏi, cho dù là người không hay nói cười cũng cố nở nụ cười.

Chung Ly Tinh Nhi cười đáp lễ, đi đến trung tâm thụ yêu ở đó, đặt tay lên, linh thức bắt đầu truyền vào, một giọng nói xa lạ vang lên, cực kỳ thân mật, hoà hoãn nói: “Xin chào, cảm ơn tiểu thư đã cứu ta, ta tên là Hiên Viên Bách.”

“Xin chào, ta nghe Tham Oa gọi ngài là Bách gia gia, trước tiên ta sẽ kiểm tra trước rồi tán gẫu với ngài được không?”

“Ha ha, đương nhiên không thành vấn đề, tiểu thư đúng là người có trách nhiệm.”

Lời nói mang theo tia tán thưởng, Chung Ly Tinh Nhi không trả lời cũng không nhìn, chỉ chuyên tâm kiểm tra.

Cũng không tệ lắm, sau khi hồi phục linh thức, đã có thể tự vận chuyển linh lực, đáng tiếc bản thể tổn thương rất nghiêm trọng, phải chữa trị thêm một đoạn thời gian nữa.

“Ngài khôi phục rất tốt, có của trận pháp của ta hỗ trợ, hẳn là không bao lâu nữa sẽ khôi phục lại như cũ.”

“Ha ha a, ta nghe Kê Nghi nói, tiểu thư bày một trận pháp quanh bản thể của ta, linh lực dư thừa rất nhiều, tu vi tăng lên không ít, thật không nghĩ tới lần này lại là một nhân loại cứu ta, tiểu thư thực rất giỏi.”

Khoé miệng Chung Ly Tinh Nhi co rút, “Ngài đừng nói như vậy, nếu không phải nhận thức Tham Oa, ta cũng không có cơ hội tới cứu ngài, huống chi, Tham Oa vì cứu ngài thiếu chút nữa trở lại nguyên hình, ta mà không cứu ngài, Tham Oa sẽ thất vọng.”

Hiên Viên Bách thờ dài nói: “Thật sự là làm khó Tham Oa đứa nhỏ này, nếu nó vì ta mà mất tu vi, cho dù ta có được cứu sống cũng không vui vẻ gì cả, yêu quái như bọn ta không có giống như nhân

loại, không thể ích kỷ vì bản thân mình mà phải hy sinh người khác.”

Nói xong, sức nhớ vị ân nhân này chính là nhân loại, vội giải thích: “Ý ta là không phải tất cả nhân loại đều như vậy.....”

“Ta hiểu ý ngài mà, đừng lo vì những lời này khiến ta không vui, nhân loại quả thật đúng là như vậy, so về độ ích kỷ, ti bỉ không thể nào so được với nhân loại, cho nên nhân loại mới có câu nói ‘không bằng súc sinh’, kỳ thật súc sinh so với nhân loại hữu tình hơn.”

“Ha ha ha, đúng là đứa nhỏ thú vị, ta thật cao hứng vì người cứu ta là tiểu thư, cũng cứu Tham Oa, ta nghĩ đến một chuyện, không biết tiểu thư có muốn nghe không?”

“Mời ngài nói.”

“Tu vi của Tham Oa hẳn thật lười không ít, hơn nữa nó đối với mọi thứ luôn tràn ngập tò mò, nhiều lần còn lén qua mắt bọn ta chạy đến thôn trang, may mắn là bị Kê Nghi phát hiện bắt về, ta biết tiểu thư đã đồng ý với Kê Nghi, chờ ta khôi phục lại sẽ đưa Tham Oa về, ta nghĩ bản thân mình không thể giúp Tham Oa tu luyện tốt? Muốn gặp ta lúc nào chẳng được, ổn định tu vi của nó mới là quan trọng.”

Chung Ly Tinh Nhi thầm cười trộm, đang lo vì không có lý do giữ Tham Oa lại đây! Bây giờ cái cớ lại dâng đến cửa.

“Ta đương nhiên đồng ý, ngài có thể nhìn thấy, ta rất thích Tham Oa, nó rất đáng yêu.”

“Ha ha ha, bọn ta cũng cực kỳ thích Tham Oa, không nói đến trong thế giới nhân loại, ngay cả chúng yêu đều thích một Tham Oa trong sáng thuần khiết như thế, cho nên mọi người thích nó không ghét chút nào.”

Được chấp nhận, Chung Ly Tinh Nhi đã có lý do giữ Tham Oa, rồi cắt đứt tia thần thần thức với Hiên Viên Bách, vui sướng đưa linh thức hỏi Tiểu Ngọc: “Vừa rồi bọn tỷ trao đổi, đệ có nghe không?”

“Đương nhiên có thể, trừ phi là tỷ cố ý không muốn cho đệ nghe.”

Tiểu Ngọc cao hứng ở trên giường lăn lộn, rốt cuộc nó không phải chơi một mình, hừ hừ, nhất định không để Tham Oa rời khỏi nơi này, trừ phi nó cũng có thể đi ra ngoài.

Kê Nghi dẫn ba người đứng ở sau lưng Chung Ly Tinh Nhi, vừa bảo vệ vừa có thể tùy thời nghe nàng phân phó, thấy nàng xoay người lại, trên mặt đầy thoải mái, biết là mọi thứ đều đã phát triển theo hướng tốt.

“Các người không cần lo nữa, mọi thứ đều tốt, Tụ Linh Trận ta bày ra rất lớn, bình thường các người có thể ngồi ở bên trong tu luyện, hiệu quả sẽ rất tốt, yên tâm, đối với Hiên Viên tộc trưởng không có gì ảnh hưởng.”

Vẫn còn rối rắm vì cách xưng hô, không biết nên gọi thụ yêu này thế nào, gọi gia gia, đâu có thân thiết gọi cũng ngượng, xưng hô khác cũng không phù hợp, nếu Kê Nghi nói Hiên Viên Bách là tộc trưởng trong lòng họ, vậy gọi là Hiên Viên tộc trưởng là tốt nhất.

“Không có tiêu hao linh lực chứ?”

“Sẽ có, dù các người có vào hay không vào để tu luyện thì linh thạch bày trận qua một thời gian cũng sẽ tiêu hao linh lực, nhưng chút xíu chuyện ấy các người không cần lo, ta cái gì đều không có, chỉ có linh thạch là nhiều.” Trước không nói tầng hầm đó có bao nhiêu, nếu thật sự không có, thì chỉ cần tùy tiện đập một căn phòng trong cung điện của tiểu Ngọc, cũng đủ cho nàng dùng cả đời cũng không hết.

“Vậy cảm ơn, chúng ta có thử qua, ở trong trận tu luyện quả thật so với bên ngoài tốt hơn rất nhiều, nhưng lại lo lắng sẽ ảnh hưởng đến Bách gia gia, cho nên cũng không dám ở bên trong tu luyện.”

Chung Ly Tinh Nhi nghĩ nghĩ, liền lấy ra một đồng linh thạch khác bày trận, chỗ linh thạch này nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, đủ cho bọn họ dùng.

“Sau này các người cứ tu luyện trong này, hiệu quả cũng giống nhau.”

Đám người Kê Nghi thấy từng khối linh thạch lớn như vậy chỉ biết cảm ngữ, bảo bối trong mắt người ta sao trong mắt Tinh Nhi tiểu thư lại là vật nhỏ vậy? Ngược lại cô đại trong mắt bọn họ lại là bảo bối trong mắt Tinh nhi tiểu thư mới lạ ấy chứ? Đúng là nhân loại kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Thụ yêu khôi phục linh thức, Tham Oa như nàng mong muốn bồi bên cạnh Tiểu Ngọc, dược thảo thu được xếp thành chồng, cũng đủ cho nàng luyện một đồng dược lớn. Chung Ly Tinh Nhi quyết định đoạn thời gian này sẽ không lên núi nữa, chừng nào hết dược thảo sẽ lại lên núi hái tiếp.

Nhìn cái trắng ngày càng lớn giống như loại ở Địa Cầu, không có vì thay đổi nơi mà biến dị, điều này làm cho tâm tình nàng vô cùng tốt, đồ ăn bình thường trước kia giờ trở thành thứ nàng muốn ăn nhất, lại nói hương vị cái trắng hẳn không thay đổi.

Cùng hai vị ở trong cung luôn duy trì liên lạc, nàng liền đem chút thuốc bổ vừa luyện ra gửi cho họ, bây giờ ở thế giới này nàng cũng không lo vì không có chỗ dựa vào, đương nhiên điều nàng muốn nhất là đảm bảo độ an toàn của hai người họ.

Dược thảo trồng trong không gian của Tiểu Ngọc phát triển vô cùng tốt, có linh lực thúc đẩy, dùng chúng nó luyện dược còn tốt hơn dược thảo bên ngoài, điều này khiến Chung Ly Tinh Nhi vui ra mặt, dù sao, dược thảo cũng là cô đại, lúc ấy khi chuyển chỗ trồng nàng cũng lo lắng dược tính sẽ giảm, xem ra không gian của Tiểu Ngọc là bảo bối nha.

Mỗi ngày làm chút chuyện, nhàn rỗi tự tại vô cùng.

“Tiểu thư, bên ngoài có một lão nhân gia muốn gặp tiểu thư.” Thư Dục đi tới, khom mình hành lễ.

Chung Ly Tinh Nhi ngẩng đầu liếc hẳn một cái, đem nửa bờ hồ lô dùng tưới nước đưa cho Chỉ Hủy, “Tưới hết đám này đi.”

“Dạ.”

Nhận khăn tay Thanh Liễu đưa, Chung Ly Tinh Nhi mới hỏi: “Có nói là ai chăng? Ta ở đây không có quen nhiều người lắm.”

“Ông ta không nói, chỉ nói là biết thân phận của tiểu thư, muốn gặp tiểu thư mà thôi, thuộc hạ bảo đám người Mẫn Quang coi chừng ông ta rồi.” Biết thân phận Cửu công chúa không có mấy người, không biết người nọ là địch nhân hay là bằng hữu, chỉ có thể đề phòng trước.

Chung Ly Tinh Nhi nhũn mày, biết thân phận nàng? Là thân phận nào của nàng? Thân phận là người thế giới khác hay là thân phận công chúa? Nàng thật sự rất tò mò nha!

“Mời ông ấy vào đi.”

“Dạ.”

Nàng không có về phòng, chỉ đứng ở một bên nhìn Chỉ Hủy tưới nước, Thanh Liễu đem khăn che mặt đưa cho nàng đeo vào, đối với khuôn mặt này,

nàng hiện tại rất muốn che giấu nó.

Nghe được tiếng bước chân, Chung Ly Tinh Nhi nhìn phía cửa viện, Thư Dục dẫn một lão nhân chậm rãi đi tới, lão nhân này nhìn rất thông thái, nếp nhăn trên mặt có thể kẹp chết con muỗi, lưng có chút còng, chóng quai trượng đi tới, nếu nói ông ta là địch nhân, nàng tin không nổi, đáng người đứng còn không vững có thể giết được nàng sao?

“Thảo dân Tinh Quang Ân tham kiến Cửu công chúa.” Lão nhân không có đi quỳ hành lễ, chính là hơi hơi khom người, người như vậy không phải tự giữ thân phận, thì là người có chút bản lĩnh đủ để thanh cao kiêu ngạo, không biết người này thuộc oai nào. Tinh Quang Ân sao? Cái tên thật kỳ lạ, trong trí nhớ, Tinh Quang hình như là dòng họ duy nhất, giống như dòng họ của hoàng tộc bọn họ vậy.

“Miễn lễ, Thư Dục nói ông muốn gặp ta, không biết là có chuyện gì?”

Tinh Quang Ân ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Chung Ly Tinh Nhi,

“Thảo dân muốn theo hầu công chúa.”

Chung Ly Tinh Nhi ngoéo miệng, “Ông muốn theo hầu ta làm gì? Hiện tại ta chỉ một cô công chúa lưu lạc dân gian, không quyền cũng không thế.”

Tinh Quang Ân cười, nếp nhăn trên mặt như cánh hoa cúc, “Thảo dân không cầu gì, chỉ muốn ở bên cạnh công chúa xác minh một việc.”

Lúc này, Chung Ly Tinh Nhi mới phát hiện, giọng nói của lão nhân này không giống như bề ngoài của lão, là giọng nói của một người trẻ tuổi.

“Nếu ta nhớ không lầm, Tinh Quang hình như là một dòng họ đã biến mất, nguyên lai gia tộc này còn có hậu nhân?”

“Thảo dân nguyện theo hầu người.”

Chung Ly Tinh Nhi bước đến, nhỏ chút lá cây của cái trống đã hơi úa vàng, “Ông đừng xưng thảo dân, ta nhận không nổi đâu.”

Tinh Quang Ân biết điều liền thay đổi, “Ý là công chúa muốn lưu ta lại?”

Chung Ly Tinh Nhi ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời xanh thẳm, hôm nay thời tiết có vẻ tốt! “Nếu để người khác biết hậu nhân của Tinh Quang tộc ở chỗ ta, nơi này hẳn sẽ náo nhiệt đây.”

Thanh Liễu, Chi Hủy, Thư Dục đồng thời quỳ xuống, cùng nói: “Thuộc hạ sẽ không truyền ra ngoài.”

“Trong cung cũng không truyền?”

“Dạ, thuộc hạ nguyện trung thành với công chúa điện hạ.”

Chung Ly Tinh Nhi vừa lòng gật đầu, loại giác ngộ này rất tốt, miễn cho nàng phải dùng thủ đoạn ngăn lại.

“Đứng lên đi, Tinh Quang tiên sinh, có ai biết ông tới tìm ta không?”

Tinh Quang Ân lắc đầu, “Thân phận của ta đặc thù, nên đều độc hành.”

Cũng phải, nếu thân phận của ông ta bị lộ ra ngoài, nhất định hoàng thất các nước sẽ phái người lùng bắt cho bằng được.

“Tinh Quang tiên sinh, có một chút ta rất muốn biết.”

“Công chúa mời nói.”

“Tinh Quang tiên sinh là người có tài, vì sao lại chọn một vị công chúa không quyền không thế như ta? Chẳng lẽ muốn phụ tá ta làm nên nghiệp lớn?”

Tinh Quang Ân cười cười, “Công chúa có phải không quyền không thế hay không trong lòng mọi người đều biết rõ, ta biết công chúa chưa bao giờ có tâm tranh vị, bằng không cũng sẽ không rời khỏi hoàng cung, sở dĩ ta chọn công chúa là khoảng thời gian trước ta bói ra một quẻ rất kỳ lạ, ngọn nguồn đều hướng về phía công chúa, ta nghĩ muốn biết đáp án chỉ có thể theo bên ngài.”

May mắn, Chung Ly Tinh Nhi thờ phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng ông ta đã tính ra là nàng đến từ Địa Cầu! “Theo ta biết, pháp sư đoán mệnh thường không sống lâu, Tinh Quang tiên sinh hiện tại đã bói ra quẻ đó hẳn không thể bói lại lần nữa.”

“Dạ, sinh mệnh của ta như đèn cạn dầu, cho nên, cho dù người hoàng thất đến ta cũng không dùng đến bản lĩnh này, ta chết, Tinh Quang gia tộc liền biến mất thật sự.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói, lấy sinh mạng của mình đổi bản lĩnh, ai cũng không thể bình phán rốt cuộc có đáng giá hay không đáng giá, nhưng mà bản lĩnh này quá cường hãn, khiến hoàng gia phải cho người lùng bắt, dẫn đến diệt tộc, đây là bị kịch. Không biết người cuối cùng của Tinh Quang gia tộc này trong mấy năm qua lẫn trốn thế nào đây.

“Như vậy, Tinh Quang tiên sinh, hy vọng trong khoảng thời gian này ở chỗ ta, có thể cho ông một nơi ở an toàn.”

Tinh Quang Ân giật mình, an toàn sao? Sinh mạng của ông từ lúc diệt tộc đã không còn hai chữ này, giấy dựa sống sót đã không dễ dàng rồi, chưa kể, còn muốn được đảm bảo an toàn sao?

“Đa tạ Cửu công chúa.”

Chung Ly Tinh Nhi vậy vậy tay, “Sau này đừng gọi ta là công chúa, cứ giống như bọn Thanh Liễu gọi ta là tiểu thư hay là Tinh Nhi tiểu thư, đều có thể. Tinh Quang tiên sinh xem như tạm trú lúc ở đây đi, không xem mình như là thuộc hạ của ta, tùy tiện một chút cũng không sao.”

“Đạ, tiểu thư.” Vốn không hiểu quẻ tượng, một cô công chúa có quyền có thế, trên có một vị huynh trưởng, còn có phụ hoàng tuổi xem như còn trẻ, làm sao mọi quẻ bói đều hướng hết về phía nàng? Nhưng mà hiện tại xem ra, hiếm có vị công chúa nào bình thân như thế.

“Thanh Liễu, đi dọn phòng cho Tinh Quang tiên sinh.”

“Đạ, tiểu thư, Tinh Quang tiên sinh, xin đi theo ta.” Các nàng dù có ngốc nhưng qua cuộc nói chuyện cũng biết lão nhân gia này không giống những lão nhân gia khác, biết thuật tiên đoán lại là gia tộc lãnh đời thì chỉ có Tinh Quang gia tộc bị diệt tộc, thật không nghĩ tới còn có một con cá sa lưới, còn tự động đưa đến trước mặt công chúa. Lại là vị pháp sư tiên đoán duy nhất hiện nay!

Lời pháp sư nói ra đều đáng để cân nhắc, huống chi ông ta đã dâng đến tận cửa họ muốn bắt động xem như không có gì là không thể, công chúa lại muốn bảo vệ lão nhân này, không muốn cho Hoàng Thượng biết, tin tưởng không có người nào có thể thoát khỏi lời dụ hoặc của một pháp sư, cho dù ông ta không thể tiên đoán được nữa, nhưng ông ta vẫn nắm được thứ để khiến cho một quốc gia trở nên hùng mạnh.

Chỉ là, nếu đã lựa chọn trung thành, vậy không thể làm trái ý nguyện của công chúa, các nàng tin tưởng, công chúa đáng giá để các nàng trung thành.

Chung Ly Tinh Nhi không làm việc nữa, mà bước chậm đi vào trong rừng trúc, trong lòng nàng không giống như mặt ngoài, bình tĩnh như vậy, một vị pháp sư còn lại duy nhất trên đời này đã đến đây, chứng tỏ sắp có việc xảy ra, cuộc sống bình thân này có lẽ sắp bị phá vỡ.

Khó lắm tránh khỏi chốn thị phi, đến một nơi an bình thế này, ai ngờ thị phi lại tự tìm đến cửa, không phải muốn tránh là tránh được.

Hy vọng không vượt qua giới hạn của nàng, bằng không, nàng sẽ đến chỗ nhóm yêu quái trong chốn thâm sơn cùng cốc đó, nơi đó mới chân chính yên tĩnh, phạm phu tục tử căn bản không đến được nơi đó. Không được nữa thì nàng trốn vào nhà Tiểu Ngọc, xem xem, ai có thể tìm được nàng.

Thư Dục không có theo vào, do được huấn luyện, yêu cầu cao nhất đó là trung thành, hiện tại nếu đem trung thành đặt trước mắt công chúa, thì trong đầu chỉ có công chúa là chủ.

Lấy sự hiểu biết ít ỏi của hắn về công chúa, công chúa hắn đang phiền não, pháp sư dù sao cũng không phải là người bình thường, nếu là để quốc chiếm được là may mắn, nhưng là nhìn dáng vẻ của ông ta, chỉ nguyện đi theo công chúa, không phải toàn bộ Đẳng Long đế quốc, mà là công chúa đó, người muốn cách hoàng cung thật xa, không có tâm tranh đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

“Tiểu thư, buổi sáng tốt lành.” Thấy Chung Ly Tinh Nhi đi vào, Tinh Quang Ân đầu tiên là nhìn ngậy ngốc, sau đó cất tiếng chào hỏi.

Chung Ly Tinh Nhi không có đeo khăn che mặt, cho nên người ở chỗ này, cả ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, nàng không muốn mỗi ngày ở nhà đều đeo khăn che, dù sao, người này là lão nhân, ít nhất bề ngoài là vậy nên không kiêng kị gì hết.

“Buổi sáng tốt lành.” Nhìn bữa sáng phong phú trên bàn, Chung Ly Tinh Nhi nói với Tinh Quang Ân: “Tinh Quang tiên sinh, cùng nhau ăn đi, ta nói rồi, ông không phải thuộc hạ của ta, không cần tuân theo quy củ này.”

Tinh Quang Ân vốn là người cuồng tính, chỉ là vì sinh tồn nên áp lực không ít, cũng vì gia tộc ông ta là gia tộc cao quý, nên có thói kiêu ngạo không thua gì người hoàng tộc, nghe Chung Ly Tinh Nhi nói như vậy, không khách khí, ngồi đối diện nàng.

Thanh Liễu và Chi Hủy liếc nhìn nhau, im lặng không nói tiếp tục hầu hạ công chúa dùng cơm.

Sau khi ăn xong, Chung Ly Tinh Nhi không có giống như ngày thường đi xem cải trắng, mà dẫn Tinh Quang Ân đến rừng trúc, như đi tản bộ, “Tinh Quang tiên sinh, ta có yêu cầu này hy vọng ông đồng ý.”

Ánh mắt Tinh Quang Ân toát ra tia sáng, khuôn mặt thì vẫn bình thường, “Tiểu thư mời nói.”

Tay vuốt cành trúc xanh, trúc này vốn rất bình thường, nhưng do Chung Ly Tinh Nhi lặng lẽ ở dưới mặt đất bày một tụ linh trận nhỏ, nên nhìn cả bụi trúc

nhìn tràn đầy sức sống, “Tình Quang tiên sinh, nguyện vọng của ta rất đơn giản, không cần nắm quyền, cũng không muốn ngồi trên cao chỉ muốn sống một cuộc sống nhàn nhã như bây giờ, không có áp lực, cũng không có âm mưu quỷ kế chờ đợi, cho nên ta mới rời khỏi nơi ăn thịt người đó.

Tiên sinh đã tìm đến đây, ta cũng nguyện ý giữ tiên sinh lại, bởi vì ta biết có một số việc không thể tránh khỏi, không bằng thuận theo tự nhiên, nhưng ta hy vọng tiên sinh có thể đáp ứng ta, nếu không có chuyện gì, tiên sinh hãy cứ là một lão nhân an phận thủ thường, đừng nghĩ cách lợi dụng ta đi báo thù cho Tình Quang gia tộc, như vậy..... Những kẻ kia sẽ để mất đến ta, ta cũng không muốn những kẻ trong hoàng thất kia có cơ mà vẩn tội.

Tiên sinh không cần nói ông có năng lực đó hay không, ta biết, đại gia tộc luôn có một chút bí pháp đặc thù, tỷ như..... Lấy sinh mệnh đánh đổi một thứ, ta cũng không muốn ông lại dùng nó để thực hiện kế hoạch của mình, nhưng là vì tự bảo vệ bản thân, ta không phải không làm gì, nếu từ hoàng cung đi ra thì cũng là người không đa tâm cũng thiện lương, hy vọng Tình Quang tiên sinh hiểu cho.

Đương nhiên, nếu có một ngày, Lạc Nhật hoàng đế đang hấp hối xuất hiện ở trước mặt chúng ta, ta không ngại cho ông ta một đao thay tiên sinh, cũng báo thù cho tộc nhân của tiên sinh.”

Tình Quang Ân vẫn im lặng không nói gì, vốn tưởng rằng vị công chúa này sẽ lợi dụng ông để đoạt lấy điều mình muốn, không nghĩ tới là muốn cảnh cáo ông, làm để ông không nên quá kích động mà đưa kẻ thù đến phá cuộc sống an bình của nàng, nàng nói rất đúng, nếu ông lấy sinh mạng ra để trả giá, có thể thực hiện bí pháp, đồng thời dẫn đến nhiều rắc rối lớn

Thế nào gọi là thất khiếu linh lung, ông đã kiến thức được, lời nói không mềm cũng không cứng, biểu đạt ý tứ của bản thân, vị công chúa này..... Là người thông minh, người khác không hại nàng được, cũng nhìn không thấu được suy nghĩ của nàng, hơn nữa nàng lại có thể nhìn thấu người ta, ông nghĩ, ông đã hiểu lời của quý bối kia rồi.

“Tiểu thư nói đúng, ta sẽ nhớ kỹ, chỉ làm lão già bình thường, không đưa thị phi tới.”

Chung Ly Tình Nhi gật gù đầu, “Ta cảm thấy thay vì báo thù, không bằng nghĩ cách kéo dài hương khói cho gia tộc ông đi, là người còn lại của Tình Quang gia tộc, đây không phải là điều ông lo lắng ư?”

Tìm chút chuyện cho ông ấy làm, miễn cho nhàn rỗi quá làm chuyện ngu ngốc.

Tình Quang Ân cười khỏ, “Tiểu thư, lấy bộ dạng của ta hiện giờ, tiểu thư thấy ta có thể làm gì? Lại nói, Tình Quang gia không bao giờ cùng ngoại nhân thông hôn, sao có thể bảo vệ được huyết mạch thuần khiết, hiện tại toàn bộ gia tộc chỉ còn một mình ta, ta phải tìm ai để kết hôn đây?”

Vị hoàng đế kia cũng ngoan độc thật, đuổi cùng giết tận..... Đáng tiếc không có trăm thảo trừ căn, còn lưu lại cho mình một mầm tai hoạ, nàng không tin nhiều năm như thế, Tình Quang Ân cái gì cũng chưa làm

“Tình Quang tiên sinh, ông hình như cũng đâu có lớn tuổi quá? Ta nói đúng không?”

“Tiểu thư nói đúng, năm nay ta chỉ mới 42, ha ha, nhưng nhìn bề ngoài, có nói 102 người ta cũng tin nữa là.”

Ngữ khí bi ai, thân nhiên nhận mệnh, có lẽ tập mãi thành thói quen, gia tộc này chắc cũng từng có tiền lệ. Ở thời không này, 102 tuổi mà nói, cái bộ dạng này của ông ta giống như sắp xuống mồ rồi.

“Gia tộc ông không có biện pháp ức chế sao?”

“Có một bộ công pháp, nhưng là năm đó ta tuổi quá nhỏ, không có kịp học, mà người cứu ta cũng không có tư cách học nó, cho nên.....”

Công pháp? Vậy bộ công pháp nàng đang tu luyện có thể thích hợp với ông ấy, có điều, tạm thời không được, nàng không thể đem người mới tiếp xúc hai ngày mà xem thành người nhà được.

“Xe đến trước núi ắt có đường, Tình Quang tiên sinh, ở đây, ông có thể thả lỏng tinh thần không sao đâu”

“Vâng.” Tình Quang Ân cảm thấy lời này cũng có lý, nhưng ẩn ý bên trong đó của tiểu thư ông cũng không biết là gì, chỉ là ở nơi này, ông sẽ được bảo vệ an toàn.

Vì thế, Tình Quang gia tộc cuối cùng chỉ còn một truyền nhân, Tình Quang Ân tiên sinh lặng lẽ ở lại nhà vị công chúa lưu lạc dân gian, mỗi ngày ở trong sân tản bộ, hoặc là đi theo Chung Ly Tình Nhi, nhìn nàng nói về củ cải trắng.

Những ngày bình thản cứ vậy mà qua đi, ngẫu nhiên lên núi hái thuốc, mỗi đêm vào không gian bồi hai đứa nhỏ ngủ cùng, không thì tu luyện, mùa hè cứ thế đi qua, mùa thu đã đến, củ cải trắng trong đất đã thành hình, nhìn rất giống củ cải trắng ở Địa Cầu, Chung Ly Tình Nhi biết chính mình đã thành công, lại nhìn mẫu đất bên cạnh trông cả rớt, được rồi, ít nhất là thành công một nửa.

Bón phân hoặc chăm sóc thế nào đều do Tình Quang Ân chỉ đạo mà làm, mấy năm nay ôm ấy lăn trốn khắp nơi, cùng dân chúng bình thường giao tiếp là nhiều nhất, thấy nhiều hơn, đương nhiên sẽ vô tâm nhớ một ít.

Mỗi lần bón phân nàng sẽ đi vòng vòng chỗ khác, không phải ngại bẩn, thật sự là..... Nàng sợ đến lúc đó mình ăn không vô, cho dù Tình Quang Ân nói mấy trận mưa xuống là sạch hết.

Sáng sớm, cúi người nhìn củ cải trắng còn dính sương, không tự giác nuốt nước miếng, rất muốn ăn a..... “Tình Quang tiên sinh, ông nói xem đã có thể ăn

được chưa?”

Tinh Quang Ân bật cười, ở chung với vị công chúa này càng lâu, cảm thấy nàng hiền hoà, không hay phát cáu, thích cái gì đều tự mình làm, ngẫu nhiên sẽ có chút trẻ con, thoát nhìn không giống vị công chúa tôn quý nào hết, đương nhiên, nếu nàng có ý tỏ ra khí thế của một công chúa, khí thế đó sợ kinh người, đó chính là tôn quý phát ra từ trong tận xương tủy.

“Thứ này thật sự có thể ăn sao? Ta chưa từng thấy, tiểu thư, điều này ngài hẳn phải rõ mới đúng chứ.”

Chung Ly Tinh Nhi bĩu môi, mặc kệ, “Thanh Liễu, đào một củ lên, trưa nay ăn cái này.”

Thanh Liễu cười đáp: “Dạ, phương pháp làm cũng giống mấy món khác sao?”

Dù sao cũng là thứ các người chưa bao giờ ăn, hơn nữa lâu rồi nàng chưa xuống bếp, “Để ta làm thử đi.”

“Tiểu thư.....” Thanh Liễu bất đắc dĩ nhìn nàng, tiểu thư ngày càng quan tâm chuyện lật vật nhiều rồi.

“Không có việc gì, Thanh Liễu, người cứ để cho tiểu thư thử xem” Chi Hủy nhỏ giọng khuyên nhủ, chỉ là làm đồ ăn mà thôi, các nàng nhìn thử chắc cũng không sao đỡ cho tiểu thư nhàm chán lại chạy ra sau núi, vừa đi là đi mấy ngày, cái đó mới đáng để lo lắng đề phòng

Giữa trưa, Chung Ly Tinh Nhi có ý thay bộ quần áo đơn giản, đi theo Thanh Liễu, Chi Hủy vào phòng bếp, Tinh Quang Ân góp vui cũng theo vào.

Nhìn gia vị, hoàn hảo, không khác lắm ở Địa Cầu, chỉ là chất lượng muối ăn kém một chút, không có tinh tể, thô ráp rất nhiều, những loại gia vị khác thì ok rồi, không có việc gì, cải trắng chỉ cần dùng muối là làm được rất nhiều món ngon, thật không hiểu, tương gạo đầu muối cũng giống y chang, nhưng sao đồ ăn nơi này lại có hương vị tệ hơn ở Đại Cầu nhỉ.

Cắt một củ cải trắng, hình như hơi nhiều, Chung Ly Tinh Nhi lưu loát cắt hành, băm thịt, xào rau, động tác không dám rất chuyên nghiệp, người này là công chúa mà, xào rau cũng là một kỹ thuật sống, không có ai lần đầu tiên xào rau lại làm quen tay như thế.

Làm mấy món ăn xong, lại ngời ngời tay áo dính mùi dầu, nhũn mảy lại, quả nhiên dù thay đổi thân thể khác cũng vậy, nàng thích nấu cơm, nhưng lại ghét mùi dầu.

“Ta đi rửa mặt đổi quần áo, những món khác các người cứ làm đi.”

“Vâng, thuộc hạ đi chuẩn bị nước ấm cho tiểu thư.”

Một thân khoang khoái quay lại, nhìn trên bàn có món cải trắng, Chung Ly Tinh Nhi vội cầm đũa lên gấp một miếng, thật ngon, đúng là tự tay mình làm sẽ ngon hơn mà, thanh thanh thủy thủy, quý ăn món này cũng thấy ngon.

Tinh Quang Ân ăn thử một miếng, liên tục gật đầu, “Ăn ngon thật, đây là rau gì thế?”

Chung Ly Tinh Nhi dừng động tác gấp đồ ăn, trả lời: “Cái này là lúc ta lên núi hái thuốc phát hiện ra, thử một chút, không ngờ ăn ngon như vậy, lúc đầu ta còn tưởng là dược liệu?”

“Quả thật rất ngon, nếu có thể mở rộng ra để trồng thì tốt rồi.”

Mặc kệ thế nào đi nữa người khổ vẫn là dân chúng, một chút đồ thế này có thể giải quyết được cuộc sống ẩm no, điều này Chung Ly Tinh Nhi biết, “Ta sẽ viết thư truyền vào cung, ta còn chút hạt giống, để người ở bên bộ nông nghiệp thử xem, cũng viết phương pháp trồng đã đúc kết, rồi để người trong cung xử lý.”

“Công chúa thật thiện lương.” Tinh Quang Ân đứng dậy lui ra phía sau từng bước, khom mình hành lễ, Thanh Liễu cùng Chi Hủy cũng làm động tác giống thế.

Chung Ly Tinh Nhi trợn mắt nhìn, từ khi đến đây, nàng cảm giác mình bị bọn họ cung phụng như thần tiên rồi, trong không gian còn nhiều hạt giống như, nếu không trồng thì quá lãng phí rồi, lại nói, sau này trên bàn cơm của nàng có thể thêm mấy món như thế này, nàng thật muốn ăn nhiều nhiều rau xanh nha.

“Được rồi, hành lễ cái gì, Thanh Liễu, Chi Hủy, chuẩn bị một ít đưa cho bọn Thư Dục, cái này cũng không phải đồ ăn quý trọng gì, để mọi người nếm thử đi.”

“Dạ, cảm ơn tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

“Tiểu thư, bên ngoài có người muốn gặp ngài.”

Chung Ly Tinh Nhi lau mồ hôi trên trán, buông cuốc xuống, có người tìm ư? Đừng nói lại một nhân vật phong vân nào khác nha.

“Mời vào đây đi.”

Nhìn Thư Dục khom người rời đi, Chung Ly Tinh Nhi thông thả bước về đại sảnh, vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng lẽ nàng có thể chất gây thị phi sao? Mới an ổn chưa được mấy ngày, đã có người tìm đến.

Híp mắt nhìn cửa viện, người tới không chỉ có một, bước chân cũng nhẹ nhàng, hẳn có võ công rất cao, hy vọng không phải đến gây phiền toái.

Ánh mắt mở lớn ra, Kê Nghi? Hình Không? Địch Hí? Mạc Ngữ? Nhìn nhóm nam nữ xa lạ bước vào, còn có..... “Hiên Viên tộc trưởng?”

Hiên Viên Bách cười khẽ, hình tượng tao nhã của một nam nhân trung niên được ông thể hiện rất khá, “Tinh Nhi tiểu thư đúng là có ánh mắt tốt, ta chính là Hiên Viên Bách.”

Không phải nàng có ánh mắt tốt, mà những người đi bên cạnh ông cực kỳ quen mắt kia, đây không phải là Bách gia gia mà bọn họ hay nhắc sao? Chẳng lẽ bị sét đánh xong cái lão hoàn đồng?

“Thư Dục, người lui xuống đi, bọn họ là bằng hữu của ta.”

“Dạ.” Tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng Thư Dục vẫn chấp hành mệnh lệnh.

“Thanh Liễu, Chi Hủy, Tinh Quang tiên sinh, các người đều về phòng đi.”

“Dạ.” Tinh Quang Ân hơi khom người đáp, ông cũng cảm thấy đương nhiên, dù sao, ông mới theo Tinh Nhi tiểu thư mới có mấy ngày, hiển nhiên tín nhiệm còn chưa cao.

Hiên Viên Bách cười thân nhiên, nhìn Chung Ly Tinh Nhi an bài.

Đi đến chỗ đất trồng rau, Chung Ly Tinh Nhi mới hỏi: “Hiên Viên tộc trưởng khi nào thì khôi phục?” Nghĩ đến đoạn thời gian này nàng không có lên núi, cho dù lên núi, cũng không có muốn đến chỗ đó.

“Đã vài ngày rồi, vốn nghĩ Tinh Nhi tiểu thư sẽ đến, kết quả đợi hoài không thấy nên hôm nay tìm đến cửa.”

Chung Ly Tinh Nhi nhíu mày, “Vậy sao không quang minh chính đại đi vào? Các người từ sau núi đi vào đây không phải rất nhanh sao?”

Hiên Viên Bách thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Bọn ta quả thật có rất nhiều cách đến gặp Tinh Nhi tiểu thư, nhưng là, ta nghĩ làm theo cách của người bình thường, để người kia vào thông báo, quang minh chính đại bái kiến tiểu thư, biểu đạt lời cảm tạ của ta, Tinh Nhi tiểu thư, là ân nhân của Yêu tộc, nhân loại có câu nói, ‘có ân tất báo’, Yêu tộc lại không thể vong ân, bằng không, sẽ rất bất lợi với tu hành.

Ha ha, đây chỉ là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân chính là, tuy rằng Yêu tộc có đôi khi cũng sẽ vụng trộm lẫn vào nhân gian sống chung với nhân loại, như vậy rất nguy hiểm, một khi bị phát hiện, phải trả một cái giá đắt mới thoát thân được, dù sao, không phải yêu tinh nào cũng hạ thủ ngoan độc với người thân cận của mình.

Rất nhiều yêu tinh ham mê cuộc sống của nhân loại, trước kia tuy đều bị ta áp chế, nhưng thành viên Yêu tộc dần ít đi, ta không nghĩ thêm một người nữa, hiện tại Tinh Nhi tiểu thư xuất hiện, lấy bản lĩnh của Tinh Nhi tiểu thư cùng thân phận của người ở nhân gian, chính là ô dù tốt nhất cho bọn ta, hy vọng Tinh Nhi tiểu thư đồng ý cho bọn ta theo cạnh ngài, lúc quan trọng nhất, bọn ta có thể bảo vệ Tinh Nhi tiểu thư.”

Chỉ sợ, cái này mới là điều chính yếu, Yêu tộc đến đây để báo ân, tuy thân phận của nàng rất cao, nhưng lại là một công chúa không quyền không thế, lưu lạc dân gian, phụ huynh [cha và anh] có thể sủng ái được bao lâu? Phụ hoàng sẽ già sẽ chết, hoàng huynh không nhất định sẽ đoạt vị được, đều tùy thời mất đi, chân chính có thể bảo vệ nàng, cũng chỉ có chính nàng mà thôi.

Có nhóm yêu đi theo bảo vệ đây là chuyện tốt, hiện trong thế tục có mấy người là đối thủ của chúng yêu? Cho dù thực sự có một ít cũng không thể đụng đến được, chỉ cần nàng không để chúng yêu hại mạng người, thì cũng không có lý do gây xung đột được, nàng cũng còn có Tiểu Ngọc – con bài cuối cùng chưa lật mà.

“Hiên Viên tộc trưởng, đây đúng là lời đề nghị dụ hoặc nhất, không ai có thể từ chối được, ta cũng chỉ là phạm nhân, tự nhiên sẽ đồng ý quyết định của ngài, có điều, Hiên Viên tộc trưởng, ta biết đây là quyết định của ngài, nhưng chúng yêu có đồng ý không?”

“Ha ha, điều này Tinh Nhi tiểu thư có thể yên tâm, mọi người đều rất mong chờ được sống cùng nhân loại! Yêu dù sao cũng là động thực vật tu thành hình, luôn mong có cuộc sống như nhân loại.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Yêu hẳn là đều có quy củ, nếu không phải nguy cấp tuyệt đối không được dùng phép thuật.”

Hiên Viên Bách mỉm cười gật đầu, “Đó là đương nhiên, đây là quy cũ bất thành văn, về sau Tinh Nhi tiểu thư có được quyền lợi ra lệnh cho chúng yêu, kể cả ta.”

Đúng là lễ vật lớn mà, có được sự giúp đỡ này, cũng có thể cho phụ huynh roi dài, nhưng nàng sẽ không làm vậy, cuộc sống ở nơi này dĩ giới làm nàng thấy thoải mái hơn.

Nhìn về bốn người đứng sau Hiên Viên Bách, Kê Nghi vẫn cười ôn hòa, Hình Không vẫn làm mặt than như trước, chỉ là trong mắt có chút độ ấm, Dịch Hi vẫn như cũ, ngông cuồng vô cùng, khiến người ta muốn đánh, chỉ là khi nhìn phía Chung Ly Tinh Nhi trong mắt có ý cười, Mạc Ngữ cười nhạt, yêu mị vô cùng.

Như vậy..... “Vị này là?”

Ánh mắt của mọi người dồn lên người nữ nhân xa lạ, diện mạo bình thường, không chú ý là sẽ quên đi sự tồn tại của người này.

Nữ nhân đó mỉm cười, hơi khom mình hành lễ, “Vô Diễm bái kiến Tinh Nhi tiểu thư.”

“Vô Diễm?” Giọng nói quen thuộc vang lên, Chung Ly Tinh Nhi mở to mắt, giật mình, đứng rồi, nàng quên mất yêu quái cũng có thể tùy thời biến hoá.

“Ha ha, Vô Diễm cố ý thay đổi hình dạng để làm nha hoàn bên cạnh tiểu thư, Tinh Nhi tiểu thư, tiểu thư thấy thế nào?” Đây cũng là ý của mọi người, để một nữ yêu đi theo bên cạnh hầu hạ Tinh Nhi tiểu thư, như vậy mới có thể bảo vệ vạn vô vạn nhất.

Chung Ly Tinh Nhi suy nghĩ hồi lâu, gật đầu, “người hiểu biết theo bên cạnh, quả là thoải mái không ít, Vô Diễm, cô đừng xem mình là thuộc hạ của ta, cứ xem ta là bằng hữu hoặc tỷ muội là được, đối với mấy loại lễ tiết này ta không quen lắm.”

Ánh mắt Vô Diễm sáng lên: “Dạ.”

Khoé miệng Chung Ly Tinh Nhi co rút, Vô Diễm..... Nhập vai nha hoàn giỏi thật.

“Như vậy, Hiên Viên tộc trưởng, các người tính ở đây hay là ở sau núi?”

Hiên Viên Bách nhìn vùng đất trống trải xung quanh, “Đương nhiên là ở nơi này, ta cũng thực chờ mong cuộc sống sống cùng nhân loại.”

Dịch Hi gợn tay lên, “Cái này dễ lắm, buổi tối chúng ta thi triển phép thuật xây nhà đi.”

Hình Không mặt lạnh nhìn hấn, “Vậy ngươi giải thích thế nào với đám hộ vệ đó về sự tồn tại của mấy căn nhà?”

Dịch Hi sờ sờ cái mũi, hấn quên mất là nhân loại không có pháp thuật, ách, đương nhiên, Tinh Nhi tiểu thư cũng không phải là người thường.

Hiên Viên Bách cũng không trách cứ, cười khẽ hai tiếng, “Tinh Nhi tiểu thư, bọn ta trở về thu dọn một chút, phiền tiểu thư tìm người xây nhà cho bọn ta, ta cùng bọn Kê Nghi, 5 người ở nơi này, để thoả mãn kỳ vọng của chúng nó, còn mấy yêu loại khác cũng nên tu luyện cho tốt.”

Đúng là phải xây thêm mới được, “Ta biết rồi, gia cụ cũng sẽ cho người làm thêm, nhưng việc xây nhà không có nhanh như vậy đâu, các người không cần rất sốt ruột.”

“Được rồi, vậy bọn thuộc hạ về núi trước.” Hiên Viên Bách hơi khom mình hành lễ, đây là tự động đem mình là thuộc hạ.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nhìn một hàng dài 6 người rời đi, Chung Ly Tinh Nhi ngẩng đầu nhìn trời, ông trời à, yêu quái mà cũng đến đây sống thử cuộc sống của con người, nàng còn có thể lắc đầu từ chối sao? Hoặc là, có thể học trong TV, cải trang vì tuần?

Tinh Quang Ân đến đây, tiếp đó là chúng yêu, biến hoá như vậy, không biết là tốt hay xấu đây?

Quên đi, bình đến tướng chặn, nước đến đất che, hiện tại, vẫn nên nhanh chóng cho xây nhà ở đã.

“Thanh Liễu.”

Thanh Liễu luôn ở trong phòng đứng chờ, vội chạy nhanh ra, “Có tiểu tỷ.”

“Kêu Thư Dục tới gặp ta.”

“Dạ.”

Rất nhanh, Thư Dục đi theo Thanh Liễu bước vào, ngăn động tác muốn hành lễ của hấn lại, “Thư Dục, những người vừa rời đi sẽ ở lại đây, người đến trấn trên một chuyến, tìm Dư Tam đến gặp ta.”

“Vâng, thuộc hạ đi ngay.”

“Thanh Liễu, người dẫn theo vài người đến thành Lương Châu, mua. Ân, mười một bộ gia cụ, không cần tiết kiệm tiền, nhìn xem trong nhà còn cần cái gì, cũng mua luôn đi.” Chung Ly Tinh Nhi không nghĩ sẽ quan tâm một vài chuyện nhỏ này, nên đem ngân sách giao hết cho Thanh Liễu, trong hai thị nữ, Chi Hủy hoạt bát hơn, Thanh Liễu càng trầm ổn, thích hợp làm việc này.

Trong cung cho tiền, coi nàng như bây giờ tiêu dùng, đại khái phải dùng mấy đời mới hết nổi.

“Dạ, tiểu tỳ đi ngay.”

Phát phát tay, hai người trước sau rời đi, lại nhìn Tinh Quang Ân đang an tọa, “Tinh Quang tiên sinh, nghỉ hoặc gì sao.”

Tinh Quang Ân mỉm cười lắc đầu, “Lấy bản lĩnh của Tinh Nhi tiểu thư đương nhiên sẽ hấp dẫn vài loại người, Tinh Quang hông cảm thấy có cái gì kỳ quái.”

Chung Ly Tinh Nhi cười khổ, “Ta cũng không muốn có bản lĩnh như vậy, thế giới này không duyên không có sao được chỗ tốt chứ, cho dù mọi người đều là hảo tâm, đến cuối cùng nhất định sẽ xảy ra phong ba mà thôi, ta nghĩ mong muốn có cuộc sống an lành hẳn là không thể rồi.”

“Nếu Tinh Nhi tiểu thư muốn, mọi người sẽ bảo vệ cuộc sống này của tiểu thư.”

“Chỉ mong như vậy, Tinh Quang tiên sinh, những người này cũng không là người bình thường, bọn họ rất trọng lời hứa, sẽ không gây bất lợi cho ta, ông đừng vì ta mà tổn hại đến sinh mệnh của mình, còn có,” Chung Ly Tinh Nhi lấy một lọ thuốc trong tay áo ra, “Đây là ta căn cứ vào tình huống của ông mà luyện được, không biết có hiệu quả hay không, nhưng mà không tệ đâu, ông dùng thử một thời gian xem sao.”

Tinh Quang Ân đứng dậy tiếp nhận, hơi hơi khom người, “Cảm ơn Tinh Nhi tiểu thư vì Tinh Quang mà lo lắng.”

“Đây là do ta hứng thú, không tính là lo lắng, cũng không phải là ta cố ý thu mua nhân tâm đâu, ông đừng nói thế.”

Tinh Quang Ân chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, này Tinh Nhi tiểu thư rõ ràng không phải người thường, có thể biết ẩn ý của ông, cứ thế mà nói trắng ra vậy sao?

Chung Ly Tinh Nhi cười, có thể không lục đục với nhau, người muốn biết ta thế nào, quanh co lòng vòng thử ta sao, ta chân chính bày thực lực ra trước mặt đó, xem xem ai dám bày mưu, có sự bảo vệ của chúng yêu, ta có thể thẳng lưng bước đi không lo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

“Tiểu thư, bên ngoài có người muốn gặp ngài.”

Chung Ly Tinh Nhi lau mồ hôi trên trán, buông cuộc xuống, có người tìm ư? Đừng nói lại một nhân vật phong vân nào khác nha.

“Mời vào đây đi.”

Nhìn Thư Dục khom người rời đi, Chung Ly Tinh Nhi thông thả bước về đại sảnh, vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng lẽ nàng có thể chất gây thị phi sao? Mới an ổn chưa được mấy ngày, đã có người tìm đến.

Híp mắt nhìn cửa viện, người tới không chỉ có một, bước chân cũng nhẹ nhàng, hẳn có võ công rất cao, hy vọng không phải đến gây phiền toái.

Ánh mắt mở lớn ra, Kê Nghi? Hình Không? Địch Hí? Mạc Ngữ? Nhìn nhóm nam nữ xa lạ bước vào, còn có. “Hiên Viên tộc trưởng?”

Hiên Viên Bách cười khê, hình tượng tao nhã của một nam nhân trung niên được ông thể hiện rất khá, “Tinh Nhi tiểu thư đúng là có ánh mắt tốt, ta chính là Hiên Viên Bách.”

Không phải nàng có ánh mắt tốt, mà những người đi bên cạnh ông cực kỳ quen mắt kia, đây không phải là Bách gia gia mà bọn họ hay nhắc sao? Chẳng lẽ bị sét đánh xong cái lão hoàn đồng?

“Thư Dục, người lui xuống đi, bọn họ là bằng hữu của ta.”

“Dạ.” Tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng Thư Dục vẫn chấp hành mệnh lệnh.

“Thanh Liễu, Chi Hủy, Tinh Quang tiên sinh, các người đều về phòng đi.”

“Dạ.” Tinh Quang Ân hơi khom người đáp, ông cũng cảm thấy đương nhiên, dù sao, ông mới theo Tinh Nhi tiểu thư mới có mấy ngày, hiển nhiên tín nhiệm còn chưa cao.

Hiên Viên Bách cười thân nhiên, nhìn Chung Ly Tinh Nhi an bài.

Đi đến chỗ đất trồng rau, Chung Ly Tinh Nhi mới hỏi: “Hiên Viên tộc trưởng khi nào thì khôi phục?” Nghĩ đến đoạn thời gian này nàng không có lên núi, cho dù lên núi, cũng không có muốn đến chỗ đó.

“Đã vài ngày rồi, vốn nghĩ Tinh Nhi tiểu thư sẽ đến, kết quả đợi hoài không thấy nên hôm nay tìm đến cửa.”

Chung Ly Tinh Nhi nhũm mày, “Vậy sao không quang minh chính đại đi vào? Các người từ sau núi đi vào đây không phải rất nhanh sao?”

Hiên Viên Bách thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Bọn ta quả thật có rất nhiều cách đến gặp Tinh Nhi tiểu thư, nhưng là, ta nghĩ làm theo cách của người bình thường, để người kia vào thông báo, quang minh chính đại bái kiến tiểu thư, biểu đạt lời cảm tạ của ta, Tinh Nhi tiểu thư, là ân nhân của Yêu tộc, nhân loại có câu nói, ‘có ân tất báo’, Yêu tộc lại không thể vong ân, bằng không, sẽ rất bất lợi với tu hành.

Ha ha, đây chỉ là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân chính là, tuy rằng Yêu tộc có đôi khi cũng sẽ vụng trộm lẫn vào nhân gian sống chung với nhân loại, như vậy rất nguy hiểm, một khi bị phát hiện, phải trả một cái giá đắt mới thoát thân được, dù sao, không phải yêu tinh nào cũng hạ thủ ngoan độc với người thân cận của mình.

Rất nhiều yêu tinh ham mê cuộc sống của nhân loại, trước kia tuy đều bị ta áp chế, nhưng thành viên Yêu tộc dần ít đi, ta không nghĩ thêm một người nữa, hiện tại Tinh Nhi tiểu thư xuất hiện, lấy bản lĩnh của Tinh Nhi tiểu thư cùng thân phận của người ở nhân gian, chính là ô dù tốt nhất cho bọn ta, hy vọng Tinh Nhi tiểu thư đồng ý cho bọn ta theo cạnh ngài, lúc quan trọng nhất, bọn ta có thể bảo vệ Tinh Nhi tiểu thư.”

Chỉ sợ, cái này mới là điều chính yếu, Yêu tộc đến đây để báo ân, tuy thân phận của nàng rất cao, nhưng lại là một công chúa không quyền không thế, lưu lạc dân gian, phụ huynh [cha và anh] có thể sủng ái được bao lâu? Phụ hoàng sẽ già sẽ chết, hoàng huynh không nhất định sẽ đoạt vị được, đều tùy thời mất đi, chân chính có thể bảo vệ nàng, cũng chỉ có chính nàng mà thôi.

Có nhóm yêu đi theo bảo vệ đây là chuyện tốt, hiện trong thế tục có mấy người là đối thủ của chúng yêu? Cho dù thực sự có một ít cũng không thể đụng đến được, chỉ cần nàng không để chúng yêu hại mạng người, thì cũng không có lý do gây xung đột được, nàng cũng còn có Tiểu Ngọc – con bài cuối cùng chưa lật mà.

“Hiên Viên tộc trưởng, đây đúng là lời đề nghị dụ hoặc nhất, không ai có thể từ chối được, ta cũng chỉ là phạm nhân, tự nhiên sẽ đồng ý quyết định của ngài, có điều, Hiên Viên tộc trưởng, ta biết đây là quyết định của ngài, nhưng chúng yêu có đồng ý không?”

“Ha ha, điều này Tinh Nhi tiểu thư có thể yên tâm, mọi người đều rất mong chờ được sống cùng nhân loại! Yêu dù sao cũng là động thực vật tu thành hình, luôn mong có cuộc sống như nhân loại.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Yêu hân là đều có quy củ, nếu không phải nguy cấp tuyệt đối không được dùng phép thuật.”

Hiên Viên Bách mỉm cười gật đầu, “Đó là đương nhiên, đây là quy củ bất thành văn, về sau Tinh Nhi tiểu thư có được quyền lợi ra lệnh cho chúng yêu, kể cả ta.”

Đúng là lễ vật lớn mà, có được sự giúp đỡ này, cũng có thể cho phụ huynh rơi đài, nhưng nàng sẽ không làm vậy, cuộc sống ở nơi này dĩ giới làm nàng thấy thoải mái hơn.

Nhìn về bốn người đứng sau Hiên Viên Bách, Kê Nghi vẫn cười ôn hòa, Hình Không vẫn làm mặt than như trước, chỉ là trong mắt có chút độ ám, Dịch Hi vẫn như cũ, ngông cuồng vô cùng, khiến người ta muốn đánh, chỉ là khi nhìn phía Chung Ly Tinh Nhi trong mắt có ý cười, Mạc Ngữ cười nhạt, yêu mị vô cùng.

Như vậy..... “Vị này là?”

Ánh mắt của mọi người dồn lên người nữ nhân xa lạ, diện mạo bình thường, không chú ý là sẽ quên đi sự tồn tại của người này.

Nữ nhân đó mỉm cười, hơi khom mình hành lễ, “Vô Diễm bái kiến Tinh Nhi tiểu thư.”

“Vô Diễm?” Giọng nói quen thuộc vang lên, Chung Ly Tinh Nhi mở to mắt, giật mình, đứng rồi, nàng quên mất yêu quái cũng có thể tùy thời biến hoá.

“Ha ha, Vô Diễm có ý thay đổi hình dạng để làm nha hoàn bên cạnh tiểu thư, Tinh Nhi tiểu thư, tiểu thư thấy thế nào?” Đây cũng là ý của mọi người, để một nữ yêu đi theo bên cạnh hầu hạ Tinh Nhi tiểu thư, như vậy mới có thể bảo vệ vạn vô vạn nhất.

Chung Ly Tinh Nhi suy nghĩ hồi lâu, gật đầu, “người hiểu biết theo bên cạnh, quả là thoải mái không ít, Vô Diễm, cô đừng xem mình là thuộc hạ của ta, cứ xem ta là bằng hữu hoặc tỷ muội là được, đối với mấy loại lễ tiết này ta không quen lắm.”

Ánh mắt Vô Diễm sáng lên: “Dạ.”

Khoé miệng Chung Ly Tinh Nhi co rút, Vô Diễm..... Nhập vai nha hoàn giỏi thật.

“Như vậy, Hiền Viên tộc trưởng, các người tính ở đây hay là ở sau núi?”

Hiền Viên Bách nhìn vùng đất trống trải xung quanh, “Đương nhiên là ở nơi này, ta cũng thực chờ mong cuộc sống sống cùng nhân loại.”

Địch Hi giờ tay lên, “Cái này dễ lắm, buổi tối chúng ta thi triển phép thuật xây nhà đi.”

Hình Không mất lạnh nhìn hần, “Vây người giải thích thế nào với đám hộ vệ đó về sự tồn tại của mấy căn nhà?”

Địch Hi sờ sờ cái mũi, hần quên mất là nhân loại không có pháp thuật, ách, đương nhiên, Tinh Nhi tiểu thư cũng không phải là người thường.

Hiền Viên Bách cũng không trách cứ, cười khẽ hai tiếng, “Tinh Nhi tiểu thư, bọn ta trở về thu dọn một chút, phiên tiểu thư tìm người xây nhà cho bọn ta, ta cùng bọn Kê Nghi, 5 người ở nơi này, để thoả mãn kỳ vọng của chúng nó, còn mấy yêu loại khác cũng nên tu luyện cho tốt.”

Đúng là phải xây thêm mới được, “Ta biết rồi, gia cụ cũng sẽ cho người làm thêm, nhưng việc xây nhà không có nhanh như vậy đâu, các người không cần rất sốt ruột.”

“Được rồi, vậy bọn thuộc hạ về núi trước.” Hiền Viên Bách hơi hơi khom mình hành lễ, đây là tự động đem mình là thuộc hạ.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nhìn một hàng dài 6 người rời đi, Chung Ly Tinh Nhi ngẩng đầu nhìn trời, ông trời à, yêu quái mà cũng đến đây sống thử cuộc sống của con người, năng còn có thể lác đầu từ chối sao? Hoặc là, có thể học trong TV, cải trang vì tuần?

Tinh Quang Ân đến đây, tiếp đó là chúng yêu, biến hóa như vậy, không biết là tốt hay xấu đây?

Quên đi, binh đến tướng chặn, nước đến đất che, hiện tại, vẫn nên nhanh chóng cho xây nhà ở đã.

“Thanh Liễu.”

Thanh Liễu luôn ở trong phòng đứng chờ, vội chạy nhanh ra, “Có tiểu tỳ.”

“Kêu Thư Dục tới gặp ta.”

“Dạ.”

Rất nhanh, Thư Dục đi theo Thanh Liễu bước vào, ngăn động tác muốn hành lễ của hần lại, “Thư Dục, những người vừa rời đi sẽ ở lại đây, người đến trấn trên một chuyến, tìm Dur Tam đến gặp ta.”

“Vâng, thuộc hạ đi ngay.”

“Thanh Liễu, người dẫn theo vài người đến thành Lương Châu, mua..... Ân, mười một bộ gia cụ, không cần tiết kiệm tiền, nhìn xem trong nhà còn cần cái gì, cũng mua luôn đi.” Chung Ly Tinh Nhi không nghĩ sẽ quan tâm một vài chuyện nhỏ này, nên đem ngân sách giao hết cho Thanh Liễu, trong hai thị nữ, Chi Hủy hoạt bát hơn, Thanh Liễu càng trầm ổn, thích hợp làm việc này.

Trong cung cho tiền, coi nàng như bây giờ tiêu dùng, đại khái phải dùng mấy đời mới hết nổi.

“Dạ, tiểu tỳ đi ngay.”

Phất phất tay, hai người trước sau rời đi, lại nhìn Tinh Quang Ân đang an tọa, “Tinh Quang tiên sinh, nghi hoặc gì sao?”

Tinh Quang Ân mỉm cười lắc đầu, “Lấy bản lĩnh của Tinh Nhi tiểu thư đương nhiên sẽ hấp dẫn vài loại người, Tinh Quang hông cảm thấy có cái gì kỳ quái.”

Chung Ly Tinh Nhi cười khổ, “Ta cũng không muốn có bản lĩnh như vậy, thế giới này không duyên không có sao được chỗ tốt chứ, cho dù mọi người đều là hảo tâm, đến cuối cùng nhất định sẽ xảy ra phong ba mà thôi, ta nghĩ mong muốn có cuộc sống an lành hần là không thể rồi.”

“Nếu Tinh Nhi tiểu thư muốn, mọi người sẽ bảo vệ cuộc sống này của tiểu thư.”

“Chỉ mong như vậy, Tinh Quang tiên sinh, những người này cũng không là người bình thường, bọn họ rất trọng lời hứa, sẽ không gây bất lợi cho ta, ông đừng vì ta mà tổn hại đến sinh mệnh của mình, còn có,” Chung Ly Tinh Nhi lấy một lọ thuốc trong tay áo ra, “Đây là ta căn cứ vào tình huống của ông mà luyện được, không biết có hiệu quả hay không, nhưng mà không tệ đâu, ông dùng thử một thời gian xem sao.”

Tinh Quang Ân đứng dậy tiếp nhận, hơi hơi khom người, “Cảm ơn Tinh Nhi tiểu thư vì Tinh Quang mà lo lắng.”

“Đây là do ta hứng thú, không tính là lo lắng, cũng không phải là ta cố ý thu mua nhân tâm đâu, ông đừng nói thế.”

Tinh Quang Ân chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, này Tinh Nhi tiểu thư rõ ràng không phải người thường, có thể biết ẩn ý của ông, cứ thế mà nói trắng

ra vậy sao?

Chung Ly Tinh Nhi cười, có thể không lục đục với nhau, người muốn biết ta thế nào, quanh co lòng vòng thử ta sao, ta chân chính bày thực lực ra trước mặt đó, xem xem ai dám bày mưu, có sự bảo vệ của chúng yêu, ta có thể thẳng lưng bước đi không lo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Phòng ở xây dựng rất nhanh, theo tiến độ này chưa tới một tháng đã xong, chẳng lẽ là nhiều người nên vậy sao?

Ăn xong cơm chiều, đi tản bộ trong hậu viện bê bối không chịu nổi, nhìn dàn giáo dựng lên xây phòng ở trước mắt, Chung Ly Tinh Nhi liên tục gật đầu, trời đông rét lạnh sắp qua, mọi người ai nấy đều có con cái sum vầy, năm nay, có thể có một năm mới vui vẻ!

Trong cung

Chung Ly Dạ nhìn thư hồi âm của muội muội và đồng đồ linh tinh, trừ mấy viên được hoàn còn có đồ ăn này nọ, “Bữa tối làm món này, theo giấy hướng dẫn mà làm, lấy hòm gỗ đẹp một chút, ta muốn đưa một ít tới cho phụ hoàng.”

“Dạ.”

Nhìn thực đơn viết trên giấy, Chung Ly Dạ mỉm cười, Tinh Nhi là lo lắng cho hắn, lần này đi đều cho hắn được hoàn chữa thương, kỳ thật không có nghiêm trọng như vậy, lần này không giống lần trước, lần này là quang minh chính đại đến quân đội, đó là nơi cực kỳ bao che khuyết điểm, không có ai đại đột hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa, hắn cũng không có đánh một trận chiến nào, cho nên đã đem kiểm pháp dạy cho Thi Văn Chi, chỉ để lại ba chiêu cuối cùng không dạy, như Tinh Nhi nói, ba chiêu kia dùng để phá các chiêu trước.

Đem thuốc bỏ vào hành lý, lại ném chút quần áo ra, hắn không phải đến trường học, không ở quân đội luyện đến bộ dạng hắn muốn, hắn sẽ không rời đi.

Thi Văn Chi cung kính đứng ở một bên, ở trong cung điện của đại hoàng tử, ai mà không biết Thi Văn Chi chính là người đại hoàng tử tin nhiệm, nhưng không biết có phải là vì ngày người bên cạnh công chúa hai năm, đã quen cuộc sống tùy tâm sở ý, trong cung lại phải sống cuộc sống thận trọng, thật mệt mỏi.

“Đại hoàng tử, đồ ăn ngài dặn làm đã chuẩn bị cho tốt.”

Chung Ly Dạ ngẩng đầu, thân thủ tiếp nhận, đưa cho Thi Văn Chi, “A Thi, theo ta.”

“Dạ.” Không nhìn những ánh mắt hâm mộ của người khác, Thi Văn Chi lẳng lặng đi theo Chung Ly Dạ, không vượt qua, không cách xa, cũng không kiêu ngạo.

(Bạn đang đọc truyện *Cuộc sống nhàn rỗi của được y* – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Chung Ly Tường Vân vuốt trang giấy, Tinh Nhi mỗi lần hồi âm đều là cung kính không đủ, quan tâm có thừa, điều này làm cho ông có cảm giác mình là phụ thân, mà không phải là phụ hoàng cao cao tại thượng.

Khó có thể tưởng tượng được, tiểu nữ nhi mỗi lần mỉm cười có thể khiến người say mê muốn chết, đã trưởng thành rồi, rất nhanh đến sinh nhật lần thứ mười ba, có thể giúp nàng chọn phò mã, không biết Tinh Nhi thích nam nhân như thế nào, có lẽ chỉ có nam nhân cực kỳ tài giỏi mới xứng với con gái ông.

“Tham kiến phụ hoàng.”

Chung Ly Tường Vân mỉm cười, “Miễn lễ, Dạ Nhi cũng nhận được hồi âm của Tinh Nhi.”

Trên mặt Chung Ly Dạ mang theo ý cười, hai phụ tử năm phần giống, trên mặt đều là biểu tình ôn hòa khó có được, “Dạ, nhi thần nhận được, Tinh Nhi rất giỏi, có thể nghĩ ra một loại đồ ăn chay, con cố ý làm theo cách Tinh Nhi chỉ, thỉnh phụ hoàng nếm thử xem.”

Chung Ly Tường Vân nhướn mày, “Nga? Tiểu công chúa của chúng ta muốn làm đầu bếp sao? Đúng là giỏi, mau trình lên.”

“Phụ hoàng, ngài nói như vậy Tinh Nhi sẽ thương tâm đó, con bé muốn làm đại phu hơn kia.” Chung Ly Dạ mở hộp ra, lấy mấy đĩa đồ ăn còn nóng hổi đặt lên bàn, nhận đôi đũa người bên nội thị đưa, “Ta sẽ thử đồ ăn.”

“Ha ha.” Chung Ly Tường Vân cũng không ngăn cản, ông đương nhiên là tin tưởng đứa con gái này của mình, trong khoảng thời gian này, liên tục thư từ

qua lại với con gái ông dần cảm giác được cảm giác của một vị phụ thân chân chính nên có, sau khi Nghiên Nhi mất, tâm tình đã héo rũ, cũng may nhờ thân tình này mà tốt hơn được một chút.

Chung Ly Dạ lần đầu tiên ăn thử, đồ vừa vào miệng đã cho người ta cảm giác thanh thanh tươi mát, tinh tế nhắm nuốt còn có chút vị ngọt thanh, rất ngon.

“Phụ hoàng, ngài hẳn là sẽ thích, hương vị tốt lắm.”

“Phải không? Vậy trăm phải ăn nhiều một chút, Dạ Nhi con cũng chưa ăn gì, ngồi xuống bồi phụ hoàng đi.” Chung Ly Tường Vân thuận miệng nói xong, cầm lấy chiếc đĩa gấp miếng rau mà ăn, ánh mắt sáng lên, lại gấp mấy món khác vào miệng, thật sự rất ngon, Tinh Nhi sao có thể tìm ra được nhỉ?

Một bàn đồ ăn, chỉ duy nhất hai đĩa củ cải trắng sạch sẽ, nếu ở Địa Cầu thì nó chỉ là một món ăn phổ biến, nhưng ở nơi thiếu rau xanh, cải trắng này, lại thành vật hiếm, lạ miệng, “Cái này là do Tinh Nhi làm ra? So với mấy món chay chúng ta thường ăn còn ngon hơn.”

Chung Ly Dạ cũng xoa xoa miệng, trả lời: “Dạ, Tinh Nhi nói là lúc hái thuốc trong núi phát hiện ra, còn tự mình thử trồng, con bé nói còn phát hiện mấy loại giống khác, nhưng không thể chắc chắn là có trồng được không, nên con bé trước làm thử ăn thử, sau mới dám đưa tới cho phụ hoàng.”

“Đứa nhỏ này, sao lại không nói trong thư cho trăm biết, đây chính là công lớn.” Chung Ly Tường Vân oán giận nói, ông vẫn cảm thấy Tinh Nhi và Dạ Nhi thân thiết hơn.

Khoé miệng Chung Ly Dạ co rút, phụ hoàng đây là đang ghen tỵ, “Ý Tinh Nhi là, nói không thì không bằng làm, trực tiếp làm cho ngài ăn sẽ biết.”

“Ha ha, đạo lý này cũng hiểu, con bé có nói hạt giống này trồng như thế nào? Có đưa hạt giống tới không?”

“Có.” Chung Ly Dạ nhận hạt giống và mấy tờ giấy Thi Văn Chi đưa, “Hạt giống Tinh Nhi chỉ giữ lại một chút, phần lớn đều chuyển đến đây, con bé nói không biết cách lưu hạt giống, nên để cho người bên Tư Không thử xem, còn nói sau này trồng cấy chúng ta đưa hạt giống đến cho nữa, giấy này ghi lại quá trình trồng mà con bé đã thử, có thể dùng làm tham khảo.”

Chung Ly Tường Vân ý bảo người hầu nhận bao hạt giống, còn mình nhận tờ giấy, chữ viết trên giấy có vẻ cuồng thảo, giống như tùy ý viết vài nét, hình tượng Tinh Nhi ở trong lòng ông ngày càng sinh động, “Thành Dung, đem nội dung trên giấy sao lại rồi giao cho bên Tư Không, cả hạt giống nữa, xong rồi để lại trên bàn cho trăm.”

“Dạ.” Thành Dung khom người cúi đầu tiếp nhận, che khuất đi sắc loé lên trong mắt, Hoàng Thượng đối với Cửu công chúa, càng ngày càng thương! Vài vị chủ tử trong cung có lẽ không ngờ tới, vị Cửu công chúa rời xa phú quý kia giờ đây ở trong lòng Hoàng Thượng phân lượng ngày càng nặng.

Ngay từ lúc mấy viên thuốc bỏ gởi về kia được xem như là lấy lòng, nhưng lần này giống sao? Nếu thật sự muốn lấy lòng, chắc toàn thể dân chúng cả nước cũng hy vọng đi. (Ý là TN mà lấy lòng toàn chơi đồ tốt, dân cũng được hưởng theo)

“Dạ Nhi, chuẩn bị tốt hết chưa?”

“Dạ, hết thầy đều xong, tùy thời có thể xuất phát.”

Chung Ly Tường Vân than nhẹ một hơi, cửu hận thật sự làm cho con người ta có động lực mà, Dạ Nhi muốn có lực lượng riêng mình đến vậy, là muốn vì Nghiên Nhi báo thù đi, như vậy, ông sao không giúp đỡ một tay sao được?

“Trăm không thể làm gì, chỉ có thể điều bốn người trong ám bộ tới bảo vệ con, cái khác, cần tự mình con làm.”

Chung Ly Dạ khom người hành lễ, “Tạ ơn phụ hoàng.”

Chung Ly Tường Vân kéo hán đứng dậy, “Cố gắng của con, phụ hoàng đều thấy, nếu con có thể nắm chặt được quân quyền trong tay, như vậy, phụ hoàng liền đem vị trí này giao cho con, nhưng con phải chuẩn bị sẵn tâm lý, tình hình hiện tại của nước ta không tốt mấy, người người đều nghe tuyên nhưng không làm, chỉ cần một mồi lửa thôi, quốc gia này, cho dù tan, hoàng quyền cũng không còn giá trị nữa, vị trí này giờ đã thành củ khoai lang bỏng.”

May mà những người trong phòng đều là tâm phúc, nói thẳng với Chung Ly Dạ như vậy, chỉ cần hán có quân quyền, như vậy, này để vị này là của hán.

Chung Ly Dạ kiềm chế kích động, lại một lần nữa khom gối, “Nhi thần nhất định sẽ cố gắng, phụ hoàng yên tâm.”

“Con chuẩn bị một chút, mai đi rồi, ở trong quân đội phải dựa vào thực lực để nói chuyện, Dạ Nhi, con phải chuẩn bị cho tốt.”

“Dạ, nhi thần nhất định không làm cho phụ hoàng thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Chưa đến một tháng phòng ở đã xây xong, Hiên Viên Bách giống như có thiên lý nhãn, ngày hôm sau sau khi xây xong đã dẫn người đến, nhìn một dàn phòng ở xây nối liền nhau trước mặt liền gật đầu, “Bọn ta có thể thi triển thuật pháp xây dựng phòng ở, tuy rất đẹp, nhưng không có loại cảm giác tự nhiên như thế này, Yêu tộc thiếu chính là khuyết điểm đó.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói, nếu tất cả mọi người đều có pháp thuật, thì sẽ không tốn sức lực vì kiếm cơm manh áo.

“Phòng ở đều chuẩn bị tốt, gia cụ bên trong đều mua mới hết, mọi người xem thấy thế nào, nếu cần cái gì thì cứ nói, đừng sợ làm phiền ta, ta có thuộc hạ để giúp đỡ mà, hy vọng mọi người lúc còn ở đây có thể quên đi mình có pháp thuật, chân chính xem mình là một người bình thường, như vậy mới có thể dung nhập cuộc sống của nhân loại.”

“Đạ, bọn ta sẽ làm theo lời Tinh Nhi tiểu thư nói.” Hiên Viên mỉm cười khom người đáp, mười người sau lưng cũng giống vậy.

Thái dương Chung Ly Tinh Nhi nhìn lại, “Hiên Viên tộc trưởng, sao lại đa lễ như vậy? Ta không dám xem mọi người là thuộc hạ đâu, nếu mọi người cứ như vậy ta sẽ không thoải mái lắm.”

Thái độ của Hiên Viên Bách không thay đổi, “Bọn ta thật tâm xem Tinh Nhi tiểu thư là chủ nhân của mình, đương nhiên là thuộc hạ của Tinh Nhi tiểu thư, ha ha, ta cũng biết Tinh Nhi tiểu thư không quen tục lễ này, nhất định sẽ chú ý. Đúng rồi, đừng gọi ta là Hiên Viên tộc trưởng, gọi một tiếng Hiên Viên là được.”

“Đi, vậy ta cũng không khách khí, Hiên Viên, có muốn gọi Tham Oa không? Thăng bé rất muốn gặp ông!” Chung Ly Tinh Nhi nhìn vào không gian thấy Tham Oa, nhìn nó đang bồi Tiểu Ngọc chơi đùa rất vui vẻ, một không gian rộng lớn như vậy, đương nhiên sẽ có vài nơi nguy hiểm, tuy rằng tất cả nơi này là của Tiểu Ngọc, nhưng tiểu Ngọc chưa từng đi hết cả không gian.

Trong mắt Hiên Viên Bách loé lên một tia sáng kỳ lạ, trước đó có nghe Kê Nghi nói qua Tinh Nhi tiểu thư có bí bảo, nháy mắt có thể làm cho một người đến một nơi bí mật, bọn họ không cảm giác có linh lực dao động, cho nên cũng đoán ra.

“Ta rất nhớ nó, liệu có gây trở ngại cho nó luyện công không?”

“Sẽ không, thăng bé đang chơi! Nơi đó có một đứa nhỏ rất cô đơn, hai đứa ở đó cùng nhau làm bạn mà.”

“Ha ha, tốt lắm, ta phải nhìn xem tu vi của Tham Oa tụt xuống đến đâu.”

“Chỉ thiếu chút nữa tán hình thôi.” Chung Ly Tinh Nhi trả lời, thầm nói với Tiểu Ngọc, “Tiểu Ngọc, đem Tham Oa ra ngoài một chút, để họ thấy đi.”

“Đã biết.” Tiểu Ngọc ở trong không gian cũng thấy, bình thường cùng Tham Oa chơi đùa, ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn thấy thăng nhóc đó cau mày, hẳn là nhớ thụ yêu kia đi.

“Tham Oa, tỷ tỷ bảo ta đưa ngươi ra ngoài, ngươi phải nhanh chóng quay lại chơi với Tiểu Ngọc nga.”

Tham Oa chớp mắt to, như nước trong veo, “Đã biết, Tham Oa sẽ quay lại nhanh thôi.”

Cảnh tượng trước mắt nhanh chóng biến ảo, khiến cho Tham Oa chớp mắt vài cái, nhìn một loạt gương mặt quen thuộc trước mặt đang mỉm cười, “Kê Nghi ca ca, Giao ca ca, Địch ca ca, Mạc Ngự tỷ tỷ.....” Một loạt gọi tên chín người quen thuộc, lại nhìn sang một người đang mỉm cười nhìn nó, có chút quen thuộc, chẳng lẽ là.....

“Bách gia gia?!”

“Ha ha, Tham Oa thật thông minh, có thể liếc mắt một cái liền nhận ra Bách gia gia.”

Tham Oa nhào qua, nắm chặt áo ông, Hiên Viên Bách phối hợp bế thăng bé lên, ôm nó, nựng gương mặt béo đỏ đỏ, “Đứa ngốc này, sao lại sử dụng đến bản nguyên để cứu Bách gia gia? Nếu Bách gia gia khoẻ lại, Tham Oa lại tán hình, Bách gia gia sẽ thương tâm đó.”

Tham Oa ôm cổ Hiên Viên Bách, không muốn rời xa, cọ cọ, “Tham Oa không muốn Bách gia gia xảy ra chuyện, cho dù về sau không thấy Bách gia gia nữa, Tham Oa có tán hình cũng không sao đâu.”

Vỗ nhẹ lưng Tham Oa một cái, mới nói, “Ngốc à, con không biết bọn Kê Nghi sẽ buồn sao? Sau này không được làm vậy nữa nghe chưa?”

Tham Oa đưa đầu tựa vài vai Hiên Viên Bách, chớp mắt nhìn bọn Kê Nghi, “Nếu bọn Kê Nghi ca ca xảy ra chuyện, Tham Oa cũng sẽ dùng hết toàn lực đi cứu.”

Kê Nghi vươn tay nựng mặt nó, cười sùng nịnh, đứa này có bao nhiêu thiện lương bọn họ biết mà, cho nên lúc nó dùng bản nguyên của mình để cứu Bách gia gia, bọn họ đều không thể ngăn cản, hơn nữa không thể cường ngạnh ngăn cản, bởi vì biết Tham Oa rất thiện lương, không cho nó cứu người nó sẽ tự trách mình.

Hiên Viên Bách khẽ vuốt lưng nó, Yêu tộc có một đứa nhỏ như vậy đúng là có phúc.

Chung Ly Tinh Nhi nghe bọn họ một câu Bách gia gia lại một câu Bách gia gia, không thể nhịn được nữa, “Các người xác định phải dùng xưng hô Bách gia gia này sao?”

Hiên Viên Bách sững sốt, chợt nhớ tới bộ dạng bây giờ của mình, cười ha ha hai tiếng, “Gọi nhiều năm như vậy, bọn họ đều đã quen, ta cũng nghe quen, nhất thời không sử được, xem ra bị sét đánh một lần thật lợi, ít nhất có thể trê lại.”

“Ta đề nghị vẫn nên sửa lại cách xưng hô, không có gia gia nào trê tuổi vậy đâu.”

“Ha ha, ta xin nhận lời khen của tiểu thư, nhưng mà cũng nên đổi đi? Không có gia gia nào trê như thế thật, không thì tất cả đều gọi ta là Bách thúc, gọi thúc thúc có vẻ rất được nha.”

Nàng chính là ăn ngay nói thật mà thôi, Chung Ly Tinh Nhi thầm nói, nhìn chúng yêu đều thay đổi xưng hô, nàng mới dẫn đường dẫn họ đi tham quan một vòng, mọi người đã chọn xong phòng, Hiên Viên Bách ở phòng giữa, những người khác phân ra hai bên, có thể nhìn ra được, sự tồn tại của Hiên Viên Bách ở Yêu tộc như là tộc trưởng, là người có địa vị, chúng yêu đều thật tâm tôn kính ông.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Quay lại nhà chính, bên này cũng không có thay đổi thêm gì, chỉ có đổi một cái bàn ăn lớn hơn, đây là ý của Chung Ly Tinh Nhi, nếu muốn sống một cuộc sống của nhân loại, nàng cũng không muốn xem họ là thuộc hạ, cứ giống như Tinh Quang Ân, tồn tại như một vị khách.

Sắp xếp xong chỗ ngồi, Chung Ly Tinh Nhi nói với Tinh Quang Ân: “Tinh Quang tiên sinh, những người này về sau đều là người một nhà, bọn họ không biết nhiều lắm về chuyện thế tục, nên đổi với mấy tục lễ bình thường không quá coi trọng, nhưng có thể tin được họ, nên mọi người hảo hảo chung sống với nhau đi.”

“Dạ, Tinh Quang tuân mệnh.” Tinh Quang Ân hơi hơi khom mình hành lễ, sau đó tự giới thiệu mình với chúng yêu, “Ta là Tinh Quang Ân, cũng là tùy tùng mới được Tinh Nhi tiểu thư thu nhận, xin giúp đỡ nhiều hơn.”

Ông cũng không phải là gốc tử, tuy đi theo Tinh nhi tiểu thư trước, nhưng quan hệ giữa Tinh Nhi tiểu thư và những người này không nhạt, hơn nữa nhìn họ không giống người thường, phải làm tốt quan hệ mới tốt, Tinh Nhi tiểu thư cũng không hy vọng giữa ông và họ có mâu thuẫn gì đi.

Hiên Viên Bách đứng lên đáp lễ lại, rồi nhìn sang Chung Ly Tinh Nhi thấy nàng nhướn mày, Hiên Viên Bách hẳn từng lịch lãm nhân gian, nên mấy tục lễ này cũng quá thành thạo đi

“Hiên Viên Bách, sau này xin Tinh Quang tiên sinh chỉ điểm thêm”

Tinh Quang Ân cả thờ phào nhẹ nhõm, cũng may, nhìn không giống như người khó ở chung, như vậy cũng tốt.

Những người khác lần lượt tự giới thiệu, đến Tham Oa thì xong “Tinh Quang gia gia hảo, con là Tham Oa.”

Nhìn tiểu hài tử phấn điều mày ngài trước mặt, Tinh Quang Ân tuy rằng bị hai chữ ‘gia gia’ làm cho buồn bực, nhưng nghĩ đến bộ dạng hiện giờ của mình, quả thật phải gọi như thế..

“Ngao lắm, gia gia không có chuẩn bị lễ vật, lần sau bổ sung vậy.”

Tham Oa chớp mắt to, cực kỳ đáng yêu hỏi, “Cám ơn Tinh Quang gia gia, có điều Tham Oa muốn hai phần có được không? Tham Oa còn muốn tặng cho bạn.”

Tinh Quang Ân sững sốt, rồi nở nụ cười, đúng là hài tử tốt bụng, “Đương nhiên có thể, Tinh Quang gia gia sẽ chuẩn bị hai phần.”

Tham Oa híp mắt cười, “Cám ơn Tinh Quang gia gia, Tiểu Ngọc sẽ cao hứng lắm đây.”

Khoé miệng Chung Ly Tinh Nhi nhếch lên nhìn mọi người trong sảnh, “Tiểu Ngọc, có thấy không? Tham Oa xin quà cho đệ kia, có vui không?”

Tiểu Ngọc kiêu ngạo hừ một tiếng, cố gắng làm ra vẻ khinh thường, nhưng khoé miệng nhếch lên đã bộc lộ rõ sự vui sướng của nó, “Ai cần thẳng nhóc đó nhọc lòng chứ.”

Chung Ly Tinh Nhi thiếu chút nữa không nhịn được cười, đây là lời của trưởng bối nói với vãn bối mà, haizz, sao đến lượt tiểu Ngọc nói lại khác vậy a? Cũng không trách được, Tiểu Ngọc còn lớn hơn Tham Oa một chút thì phải?

“Tinh Nhi tiểu thư, bọn ta về phòng trước để sửa sang một chút, về sau Vô Diễm sẽ đi theo hầu tiểu thư.”

“Tốt, vậy Vô Diễm ở bên cạnh ta đi, cạnh phòng ta còn một căn phòng trống, Thanh Liễu, cô và Chi Hủy thu dọn một chút.”

“Dạ.” Thanh Liễu và Chi Hủy có chút lo lắng, Tinh Nhi tiểu thư về sau còn cần các nàng hầu hạ sao? Sao lại có cảm giác có người đoạt công việc của các nàng vậy?

Vô Diễm là người tinh ý, cũng nhìn ra lo lắng của hai thị nữ, chủ động đứng dậy bước vài bước, cùng Thanh Liễu và Chi Hủy song song mà đứng, lấy đại vị ngang hàng nói, “Tiểu thư, ta cùng Thanh Liễu, Chi Hủy hai vị muội muội này đi thu dọn phòng ốc được chứ?”

Chung Ly Tinh Nhi cười cười, “Đi thôi, Thanh Liễu, Chi Hủy, không có cái gì thay đổi, không cần lo lắng.”

“Dạ.” Hai thị nữ nhìn nhau, cúi đầu đáp.

Vẫy tay gọi Tham Oa đến, Tham Oa hiểu ý nhảy từ trên người Hiên Viên Bách xuống, nhào vào lòng tỷ tỷ, Chung Ly Tinh Nhi hướng Hiên Viên Bách gật gật đầu, Hiên Viên Bách cười cười, “Bọn ta đi trước.”

Mang theo Tham Oa trở lại trong phòng, lắc mình vào nhà Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc đã sớm không kiên nhẫn đứng chờ ở đó, vừa thấy đã giữ chặt Tham Oa không buông tay, “Tham Oa, chúng ta còn chưa chơi xong, Tiểu Ngọc chờ này giờ đây!”

Tham Oa chớp mắt gật đầu, “Hào, Tham Oa bồi Tiểu Ngọc.”

Vì thế, hai đứa nhỏ tay trong tay chạy đi chơi, hoàn toàn bỏ quên Chung Ly Tinh Nhi nhìn trời, nàng có nên lập một cái quy củ không? Để cho hai thằng nhóc này biết ai là lớn nhất? Ách, đương nhiên, không quan hệ đến tuổi tác gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Thời gian trôi qua nhanh, rất nhanh đã đến sinh nhật lần thứ 13 của Chung Ly Tinh Nhi, sáng sớm lễ vật từ hoàng cung đã được chuyển đến, Chung Ly Tinh Nhi nhìn trên bàn đầy bảo bối quý giá, không phải chút, mấy món bảo bối này ngàn vàng khó cầu mà, “Phụ hoàng định đem toàn bộ báu vật trong tư kho cho ta hết sao.”

Tín sử đầu chảy hắc tuyến, hẳn không biết nên trả lời sao đây? Chẳng lẽ nói thẳng? “Cửu công chúa, Hoàng Thượng nói là tặng cho ngài làm quà sinh nhật.”

“Vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh vậy, Thanh Liễu, cất vào hết đi.”

“Dạ.” Từ sau khi Vô Diễm đi hầu theo Tinh Nhi tiểu thư, nàng cũng không thấy có thay đổi gì khác, Tinh Nhi tiểu thư vẫn như cũ giao sổ sách trong nhà cho nàng quản, đây chính là coi trọng nàng, bởi vì những việc trong coi thu chi thế này đều giao cho người mà mình tín nhiệm làm, đa số là nam nhân làm nhiều hơn.

Kỳ thật Chung Ly Tinh Nhi cũng không để chuyện này trong lòng, chẳng lẽ để cho một hoa yêu như Vô Diễm suốt ngày tính toán sổ sách? Nàng không đành lòng, cũng không cảm thấy Vô Diễm có hứng thú với chuyện này, Thanh Liễu tính tình trầm ổn, thích hợp làm việc này, lại nói, nàng không có suy nghĩ nam giới hơn nữ trong đầu.

Đề Thư Dục đi chiều đãi tín sử, Chung Ly Tinh Nhi liền trở về phòng, chuẩn bị viết thư hồi âm, ca ca không ở trong cung, cho nên chỉ cần viết một bức thư.

Vô Diễm theo nàng vào phòng, trên tay là mấy bộ y phục, “Tiểu thư, đây là tiểu tỷ tự mình làm, hy vọng tiểu thư sẽ thích.”

Chung Ly Tinh Nhi bắt đầu nhìn hoa yêu giả làm nha hoàn, “Vô Diễm, từ khi nào cô đã hạ mình thành tiểu tỷ rồi vậy.”

Vô Diễm cười khẽ, khuôn mặt rõ ràng rất bình thường, vậy mà lại toả ra nét phong tình thuần chủng, “Tốt mà, ta thích như vậy.”

“Tùy cô vậy, chỉ cần cô không thấy ủy khuất là được.” Chung Ly Tinh Nhi nhìn y phục trên tay Vô Diễm, “Ta cũng không biết cô còn có thể làm quần áo.”

Vô Diễm nhìn nàng mỉm cười, “Tiểu thư, chuyện này nữ nhi bình thường đều làm mà, chẳng lẽ tiểu thư khước các lại không? Không phải ai cũng giống ngài suốt ngày treo núi lợi ruộng làm được y.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói gì, này nha hoàn rất lanh lợi cũng không phải chuyện tốt, bèn đổi sang chuyện khác, “Đây là cái gì?”

Vô Diễm cười cười trả lời: “Trên núi có một loại tầm phun tơ bạc, tơ bạc này dệt thành áo rất tốt, lại tinh tế, làm quần áo để mặc cực kỳ thoải mái, nhưng tầm này rất ít, do ta chăm sóc, nên trên đồi này căn bản không tìm ra loại tơ này đâu.”

Chung Ly Tinh Nhi sờ thử, quả thật rất êm, Vô Diễm thấy nàng tò mò, đem quần áo mở ra cho nàng xem, Tinh Nhi tiểu thư có đôi khi rất ham thích bảo vật

“Tiểu thư, ngài mặc thử xem, mặc nhiều cũng sẽ không thấy hiếm lạ nữa đâu.”

“Mặc nhiều? Vô Diễm, cô làm bao nhiêu bộ cho ta vậy?” Nhận lấy y phục Vô Diễm đưa, Chung Ly Tinh Nhi ngoan ngoãn phối hợp, có đôi khi, Vô Diễm rất bạo lực, lần đầu tiên lúc giúp nàng thay đồ, nàng nói để tự mình làm, nếu đổi thành Thanh Liễu hoặc là Chi Hủy khẳng định sẽ nghe lời ra đi ra ngoài đóng cửa.

Nhưng còn Vô Diễm thì khác, “Tiểu thư, ngài thẹn thùng sao? Người có ta cũng có, ngực của ngài đâu lớn bằng của ta, có cái gì mà xấu hổ, ngài còn nhỏ lắm.”

Nói xong, trực tiếp động thủ đem nàng lột sạch sẽ, từ đó về sau, nàng liền phối hợp.

“Mới làm có 4 bộ, tơ tằm bạc mấy năm nay nó phun được ta đều giữ lại, còn rất nhiều, sau này quần áo của tiểu thư đều do ta phụ trách, vải dệt ở chợ ta đã xem qua, quá kém, ta không thích.”

“.....” Đương nhiên tơ bạc trong tay cô là vật hiếm có trên đời này, sao có thể so sánh với vải dệt thường được chứ, cái này không phải tự tìm phiền phức sao?

“Được rồi! Tinh Nhi tiểu thư quả nhiên thích hợp mặc bộ y phục này.”

Chung Ly Tinh Nhi cúi đầu nhìn y phục trên người, quả thật không giống như quần áo ở thời đại này, quá rườm rà, nhưng là có loại khí vận không thể nói được, đem cả khí chất trên người tôn ra hết, rất hợp với gương mặt của Chung Ly Tinh Nhi, có thể nói tuyệt phối.

“Đây là y phục ở triều đại nào?”

Vô Diễm cười đến đắc ý, “Lúc mới tu luyện thành người, ta đối với thế giới nhân loại rất tò mò, liền chạy đi xem, cũng quên mất là triều đại nào, dù sao cũng rất xưa, bộ y phục này ta dựa theo y phục ở thời đại đó, sửa lại một chút, cảm thấy như vậy rất hợp với tiểu thư, quả nhiên là vậy.”

Nhìn trái, nhìn phải một chút, Chung Ly Tinh Nhi nhủ mày, “Rất đẹp, ta rất thích, nhưng mà..... Mặc thế này rất phiền toái đi? Về sau nếu không có người giúp đỡ, ta không phải ngay cả quần áo này đều không thể mặc được sao?”

“Tiểu thư, làm gì không có ai giúp đỡ chứ? Không phải có ta theo hầu ngài sao.”

Lời nói như đinh đóng cột này khiến Chung Ly Tinh Nhi ngẩn người, ngẫm lại cũng có lý, nàng dù có sống lâu thì cũng chỉ tới 300 năm là cùng, trong mắt chúng yêu thời chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, nàng vừa chết, thì ân này đã báo, họ có thể về núi tu luyện.

Thấy nàng không nói gì nữa, Vô Diễm đỡ nàng đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, gỡ tóc nàng xuống, thấy nàng có chút kháng cự, cũng biết tính tình nàng thế nào, Vô Diễm vội nói: “Tiểu thư yên tâm, Vô Diễm sẽ không búi kiêu khiến tiểu thư khó chịu đâu.”

Bình thường, Chung Ly Tinh Nhi thấy cái kiểu bình thường trong mắt Vô Diễm chính là điểm lệ đi, chỉ cần nghỉ ngơi cũng thấy da đầu đau nhức rồi, nàng không muốn chịu tội đâu.

Vô Diễm khéo tay, cũng không có búi kiêu phức tạp nào, ngón tay linh hoạt như bay, đem tóc búi lên rất đẹp, cuối cùng còn chọn một vài ngọc sức gắn trên tóc Tinh Nhi.

Nhìn đi nhìn lại mới vừa lòng thẳng gạt đầu, bình thường Tinh Nhi tiểu thư không trang điểm đã đẹp, chỉ vừa trang điểm đơn giản chút thôi đã muốn khiến người ta nhìn muốn chói mắt, cái xinh đẹp dung tục của nàng đem so với Tinh Nhi tiểu thư thật không sánh bằng được.

Gương đồng trông được không phải rất rõ ràng, “Vô Diễm, làm cái thủy kính ở vội tới ta xem nhìn người đều đem ta biến thành cái dạng gì.”

Vô Diễm cười thần bí, giơ tay biến là một cái gương, Chung Ly Tinh Nhi nhìn mình trong gương mà há hốc mồm, này..... Còn muốn để cho người ta sống không vậy? Kiếp trước nàng cũng tính là một mỹ nữ, nhưng không thể so được với thân thể hiện tại.

“Để lại như cũ đi, như vậy mà ra ngoài sẽ khiến người ta chết ngất đấy.”

Vô Diễm không đồng ý, “Tóc ta có thể không làm, nhưng là quần áo nhất định phải mặc, đây là do ta mất rất nhiều khí lực để làm đấy.”

“..... Được rồi.” Cái loại cảm giác mềm mại này khiến nàng thấy rất thoải mái không muốn còi ra chút nào, nghĩ đến mỗi ngày đều có thể mặc, thực sự rất vui, thích quần áo đẹp là thiên tính của nữ nhân mà.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Nhìn y phục trên người Chung Ly Tinh Nhi, những người khác không tự giác mà chớp chớp mắt, đẹp quá đi, hóa ra đây chính là bộ dạng chân chính của Cửu công chúa? Gì mà họa quốc hồng nhan? Chính là như vậy đi, bây giờ bọn họ đã hiểu vì sao nữ nhân có thể dùng từ khuynh thành khuynh quốc để hình dung rồi.

Cửu công chúa nếu mà xuất hiện như vậy trước công chúng, hẳn sẽ gây ra bạo động, vài vị quân chủ đế quốc hẳn sẽ muốn cướp đoạt vị mỹ nhân này? Đế quốc Đàng Long có thể vì nàng mà diệt quốc không?

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, Tinh Nhi tiểu thư thật sự là một người yếu đuối giống như họ nghĩ không, là người không có năng lực tự bảo vệ mình, không có thể lực ở sau lưng, nhưng bây giờ Tinh Nhi tiểu thư lại an toàn thế thôi.

Chờ Chung Ly Tinh Nhi vào chỗ ngồi của mình, Tinh Quang Ân, Hiên Viên Bách chia ra đứng hai bên, những người khác thì đứng ở phía sau, hành lễ, “Chúc Tinh Nhi tiểu thư sinh nhật vui vẻ.”

Chung Ly Tinh Nhi phát tay, “Đều đứng lên đi, biết rõ ta không thích thế mà, sinh nhật hàng năm đơn giản lắm mà thế nào lại trở nên long trọng thế này?”

Hiên Viên Bách cười khẽ, “Bình thường tùy tiện một chút cũng không sao, nhưng mà hôm nay, thì phải khác, một năm chỉ có một ngày thôi.”

“Hiên Viên tiên sinh nói đúng đấy, Tinh Quang cũng cảm thấy vậy.” Tinh Quang Ân chấp tay, không biết có phải do được hoàn của không Chung Ly Tinh Nhi tốt quá không, mà nhìn mặt ông, đã thấy nếp nhăn mắt dần, sắc mặt nhìn cũng tốt rất nhiều, từ khí trên người không còn đềm nữa.

“Đừng nói tiếp theo đến lượt mọi người tặng quà nha?”

“Ha ha, quà đương nhiên phải đưa, hy vọng Tinh Nhi tiểu thư thích.” Hiên Viên Bách đem quà mình chuẩn bị lấy ra, đó là một mảnh lá cây, hình giọt nước màu xanh, “Tinh Nhi tiểu thư hẳn là biết này lá cây này có tác dụng gì đi.”

Chung Ly Tinh Nhi nhận lấy, lá cây này chứa đầy tu vi của thụ yêu, Hiên Viên tu luyện nhiều như vậy năm, cũng chỉ tu luyện ra được vài lá, về phần tác dụng. Thật sự là nhiều không thể nói hết được, “Hiên Viên, thứ này ta không dám nhận, rất quý trọng.”

Tinh Quang Ân cảm thấy kỳ quái, rõ ràng chính là một lá cây, tuy rằng nhìn không giống lá cây bình thường, nhưng theo lẽ thường mà nói đây cũng chỉ là lá cây mà thôi, sao lại quý trọng? Có điều, ông rất thận trọng lời nói, Tinh Nhi tiểu thư nói thế, thì có đạo lý của mình.

Hiên Viên Bách lắc đầu, “Ta tin cách làm người của Tinh Nhi tiểu thư, cho dù Tinh Nhi tiểu thư dùng, cũng tin chắc sẽ dùng đúng chỗ, Tinh Nhi tiểu thư, có một số việc tiểu thư không biết, đối với bọn ta mà nói, làm nhiều việc thiện mới tốt cho đạo hạnh của bọn ta, cho nên, Tinh Nhi tiểu thư hoàn toàn không cần lo lắng sẽ tổn hại đến bọn ta, ngược lại rất có lợi đấy.”

Là như vậy sao? Chẳng lẽ công đức ở đây tích lũy không khác gì ở Địa Cầu? Chung Ly Tinh Nhi chậm rãi gật đầu, tự mình đứng dậy tiếp nhận quà của Hiên Viên Bách, nhìn những người khác cười nói: “Tốt lắm, biết các người có chuẩn bị gì thì lấy ra đi, ta nhận hết.”

Những người khác (chúng yêu) đều mỉm cười, Tinh Nhi tiểu thư vĩnh viễn đều như vậy, thật ngoài dự đoán mọi người, ai nấy đều lấy quà cũng mình ra, Yêu tộc mà lấy ra bảo bối gì đều là bảo bối trong bảo bối, có vài cái có chút tu vi của họ.

Chung Ly Tinh Nhi nhất nhất ghi tạc trong lòng, Yêu tộc hơn nhân loại về mặt trả ân, nàng chỉ vô tình cứu một thụ yêu, đổi lấy, là sự trung thành của toàn bộ Yêu tộc, tuy rằng, ngay từ đầu nàng không muốn Tham Oa bị đánh trở thành nguyên hình nên mới làm vậy.

“Tinh Quang tiên sinh muốn tặng gì cho ta?” Ôm một đồng lễ vật Chung Ly Tinh Nhi vui vẻ nhìn Tinh Quang Ân, trong ánh mắt ẩn ẩn có chút chờ mong, lúc này nàng đang đứng, có chút ngượng ngùng hỏi.

Tinh Quang Ân mỉm cười, lấy ra một quyển sách hơi cũ đưa cho nàng, “Lễ vật này của ta không so được với họ, nhưng mà..... Hy vọng có thể giúp cho Tinh Nhi tiểu thư.”

Chung Ly Tinh Nhi mở ra xem, thấy bên trong là thông tin liên quan đến tứ quốc, cùng một ít bí mật của các đế quốc, Tinh Quang gia tộc này..... Quả nhiên không thể xem thường, hèn gì chỉ còn một người

“Cho ta tùy tiện dùng? Đưa chút tin tức hồi cung cũng không quan hệ ư?”

“Đương nhiên, đưa cho Tinh Nhi tiểu thư chính là của Tinh Nhi tiểu thư.” Tinh Quang Ân cười khẳng định nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Chung Ly Tinh Nhi ôm một đồng lễ vật ngồi ở vị trí chủ vị, rất muốn quăng vào nhà Tiểu Ngọc cho xong, nơi đó an toàn hơn bất kỳ nơi nào. Nhưng mà có những người khác ở đây, không thể làm vậy, “Vô Diễm, đem hết về phòng ta đi.”

“Dạ.”

Trong nháy mắt Vô Diễm đã xuất hiện sau lưng nàng, Thanh Liễu cùng Chi Hủy nhìn nhau, Vô Diễm. Tuyệt đối là cao thủ.

“Cám ơn món quà của mọi người, đều thực trân quý, ta sẽ hảo hảo giữ kỹ”

Những người khác cũng không có nói gì, chỉ đứng im một bên.

“Đều ngồi đi, đừng đứng nữa.” Chung Ly Tinh Nhi cầm ly trà lên uống, vị chất của trà còn vương lại trong miệng, thăm cảm thán vật chất nơi này không tốt Không biết những người xuyên không khác có cảm thấy thế không?

“Nếu có trà ngon thì tốt quá, Hiên Viên, trên núi có cây nào có thể làm trà không?”

Chính là lá của chúng có thể nấu thành trà đó, không phải loại này..... Ta cũng không biết nói như thế nào nữa, dù sao cũng có thể pha trà để uống được.”

Hiên Viên Bách nghĩ nghĩ, “Bình thường không có chú ý, để ta cho bọn nhỏ đi tìm thử xem”

Chung Ly Tinh Nhi tò mò, “Hiên Viên, bình thường mọi người uống gì? Cũng là loại trà này sao?”

“Ha ha, chỉ có nước trong thôi, cuộc sống của bọn ta kém hơn cuộc sống của mọi người nhiều.” Bằng không, bọn họ làm sao có thể mạnh hơn nhân loại, khắp nơi bị nhân loại lùng bắt chứ? Nhân loại có lẽ sẽ không thuật pháp, không có cường đại, nhưng ở phương diện nào đó mà nói, quả thật hơn xa bọn họ nhiều.

Cơm trưa cực kỳ phong phú, ba thị nữ đều trở hết tài nghệ, cũng có thể là tâm tình rất tốt, Chung Ly Tinh Nhi ăn nhiều hơn so với ngày thường.

Vô Diễm lấy vải vò rượu đặt lên bàn, Chung Ly Tinh Nhi ngửi ngửi thử, quay đầu hỏi Vô Diễm, “Có thể mở ra chưa.”

Vô Diễm mỉm cười gật đầu, “Đương nhiên có thể.”

Nhẹ nhàng mở bao ra, mùi rượu liền xộc vào mũi, khơi dậy con sâu rượu trong người, Chung Ly Tinh Nhi hít sâu vài lần, cố đem mùi rượu hít sâu vào người, căn bản mà nói, nàng chính là một tửu quý.

Kiếp trước, mỗi lần không có nhiệm vụ, có đôi khi ở trong căn cứ sẽ đưa xe đây là cách giúp nàng giảm áp lực, có lúc Hoàng gia gia cũng sẽ bồi nàng uống vài ly.

Uống nhiều nhất là rượu đế, uống bia thì khó tránh chạy đến toilet, có đôi khi cũng sẽ uống rượu vang, nhưng chỉ duy trì ở trạng thái choáng váng, mơ hồ, cũng không phải là say thật sự, lúc đó nàng đã nghĩ, đã không còn hi vọng gì để sống nữa rồi, sống thêm cũng chỉ dày vò chính mình.

Hiện tại, nàng là chủ tử, không biết có phải trở thành chủ nhân của người khác, tâm tính cũng dần dần biến hóa, cho nên, đã thật lâu không có uống rượu rồi, không biết thân thể này đối lượng cồn trong rượu phản ứng thế nào.

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

Chung Ly Tinh Nhi phục hồi tinh thần, thấy mọi người đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy quan tâm, không khỏi mỉm cười, “Ta không sao, đây là rượu gì? Hảo tửu nha.”

Vô Diễm nhẹ nhàng vén áo thi lễ, “Đây là rượu do tiểu tỷ tự酿, men rượu là do đám khi con tìm.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn nàng ấy vài lần, “Vô Diễm, có cái gì mà cô không biết không?”

Vô Diễm không kiềm nổi nụ cười, “Có, tiểu tỷ không giống tiểu thư có thể xem bệnh, cũng không biết luyện được.”

“.....”

Chung Ly Tinh Nhi nhướn mày, quả nhiên, nha hoàn không thể quá thông minh được “Ăn cơm thôi, tất cả ngồi xuống đi, hôm nay ta cao hứng, đừng có quy củ cứng nhắc như vậy, Chỉ Hủy, cô gọi bọn Thư Dục tới, sẵn bày thêm một bàn ra luôn.”

“Dạ.” Chỉ Hủy cười tươi như hoa, chân nhỏ bước nhanh ra ngoài.

Chung Ly Tinh Nhi ngồi ở vị trí chủ vị, Hiên Viên Bách cùng Tinh Quang Ân một tả một hữu ngồi bên cạnh nàng, những người khác theo thứ tự sắp xếp ngồi xuống. Tinh Quang Ân cầm lấy vò rượu, trước rót một ly cho Chung Ly Tinh Nhi, sau đó là Hiên Viên Bách, rồi đến mình, Kê Nghi cũng cầm lấy vò rượu rót cho mọi người, một bàn rất nhiều người, đều là bằng hữu sinh tử của nhau, giao tình tự nhiên không phải bình thường.

Chung Ly Tinh Nhi giờ ly rượu, “Ta cũng không nhiều lời, cám ơn mọi người đã chiếu cố ta trong thời gian qua, về sau, hy vọng mọi người có thể vẫn ở chung tốt như vậy.”

Những người khác đều đứng lên, bưng ly rượu, uống một hơi cạn sạch, không hề xem tiểu cô nương này này là một cô công chúa, mỗi nhất cử cử động của nàng đều phóng khoáng, mạnh mẽ, tính tình hồn nhiên khiến người mớ cả tìm ra cho nàng luôn cũng được.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ^^)

Chung Ly Tinh Nhi uống chừng nửa chén, uống nhiều cũng thấy người ấm áp, không có cảm giác nóng rát, mà ngược lại rất ngon đúng là hảo tửu, xem ra thân thể này đối với rượu cũng có thể chống đỡ lâu, hiếm khi tâm tình tốt còn có rượu ngon để uống, nên phải uống thật thống khoái mới được.

Một ly tiếp một ly, rất nhanh, một vò rượu bị nàng uống sạch, cảm lấy bình không quơ quơ trước mặt Vô Diễm, “Uống ngon lắm, Vô Diễm, còn không?”

“Tiểu thư.....” Vô Diễm nhìn Hiên Viên Bách, rượu nàng đương nhiên còn, nhưng Tinh Nhi tiểu thư có thể uống thêm sao? Bình thường cũng đâu có thấy nàng uống đâu a? Nàng [CH] có phải làm sai rồi không?

Hiên Viên Bách hơi hơi nhăn mày, “Tiểu thư, sẽ uống say đấy.” Hoặc là, hiện tại đã say.

Chung Ly Tinh Nhi nhìn ông, lại quét mắt nhìn đám người [yêu] kia, sóng mắt lưu chuyển, trên gương mặt non nớt ả ả chút phong tình, thật không có giống nàng lúc bình thường chút nào.

“Lo ta không uống nhiều được sao? Yên tâm, tửu lượng của ta không tệ đâu, hơn nữa đây là nhà ta, có say thì thế nào? Các người liệu nhắm mắt làm người cho người khác trêu chọc ta?”

“Đương nhiên sẽ không, Vô Diễm, đem rượu cho tiểu thư.” Hiên Viên Bách đúng là có nghĩ như thế, Tinh Nhi tiểu thư hẳn tâm tình rất tốt, hơn nữa hôm nay là sinh nhật nàng, tiểu thư nói rất đúng, ở nhà mình thì có ai đến trêu chọc sao?

Vô Diễm ngoan ngoãn trở về phòng lấy rượu, kỳ thật chỉ làm bộ thôi, đã là yêu đương nhiên có không gian để đồ rồi, đương nhiên không có cao cấp như Tiểu Ngọc, cũng không thể để vật sống vào, nhưng để một chút đồ cá nhân khác thì được, Vô Diễm từ không gian đi ra, mấy vò rượu này nàng làm bộ lấy từ chỗ chôn trên núi về.

Chung Ly Tinh Nhi nhận lấy vò rượu, cứ vậy mở bao ra, có hít lấy mùi rượu thơm, vừa lòng mỉm cười, hít mắt nói với Vô Diễm: “Vô Diễm, ta rất thích rượu này, sau này nhường nhiều thêm chút đi.”

So với nàng [TN] mấy tiểu yêu như nàng [CH] đâu yêu nghiệt bằng, Vô Diễm thầm nói, nhân loại ai cũng có tửu lượng lớn thế sao? “Dạ, Vô Diễm đã biết.” Xem ra sau này phải nghiên cứu thêm vài loại rượu, hơn nữa nồng độ không thể quá cao đi? Tinh Nhi tiểu thư mới mười ba tuổi, còn phải lớn nữa!

“Nhưng mà, Vô Diễm có cái yêu cầu, hy vọng tiểu thư đáp ứng.”

“Nói nói xem.” Chung Ly Tinh Nhi uống rượu, rượu này không có cồn, uống thật thoải mái mà.

“Vô Diễm hy vọng tiểu thư uống vừa phải một chút, bởi vì tiểu thư đang trong thời kỳ phát triển.”

Chung Ly Tinh Nhi hít mắt, đột nhiên liền nở nụ cười, như trăm hoa đua nở, “Ta sẽ không có uống mỗi ngày đâu, chỉ uống khi tâm tình vui muốn thống khoái chút, được chứ?”

Vô Diễm nhìn Hiên Viên Bách, chờ chỉ thị của tộc trưởng, Hiên Viên Bách hơi sùng nịch nhìn đứa nhỏ bốc đồng đang uống rượu kia, “Ta tin tưởng Tinh Nhi tiểu thư, Vô Diễm.”

“Vâng, tiểu thư, Vô Diễm đáp ứng rồi.”

Trong mắt Chung Ly Tinh Nhi nổi lên tầng vụ quang, nhìn có chút men say, nhưng cái này chỉ nhìn giống thôi, chứ không có gây bất lợi đến thân thể nàng, nhìn thế chứ thời gian càng qua, hành động của nàng càng khiến con người ta kinh hãi.

Uống rượu từ lúc giữa trưa đến chiều tối, biểu hiện của Chung Ly Tinh Nhi làm cho mọi người chấn động, cái gì gọi là ngàn chén không say? Chính là đây, từ buổi trưa đến giờ vẫn duy trì một trạng thái, tuy rằng thời gian xuất thần có vẻ nhiều, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng bọn họ nói vài câu.

Tửu lượng này không phải trời sinh chứ? Trước kia cũng chưa từng thấy nàng uống a? Ở trong cung học được sao? Nhưng là trong cung sao có thể cho đứa nhỏ như vậy uống rượu được? Vì thế, vấn đề này thành câu hỏi không có câu trả lời trong lòng mọi người.

Chính là, bộ dáng này của Tinh Nhi tiểu thư khác xa với bình thường, tuy rằng luôn thấy nàng sống tự tại, vô cầu vô lo, nhưng mỗi một phương diện gì đây đều thấy nàng bình tĩnh mà xử lý, khiến người ta không dám động tâm tư với nàng, nhưng bộ dáng của Tinh Nhi tiểu thư sau khi uống rượu lại rất quyến rũ, đây đúng là nguy hiểm hiểm trí mạng, đồng thời gọi lên tâm tư tà ác trong lòng mỗi người.

Bộ dáng này của Tinh Nhi tiểu thư tuyệt đối không để người ngoài thấy được, nếu không sẽ xảy ra án mạng, được nhiên là mạng người ta.

Dưới ánh trăng trong trẻo, lạnh lùng, Chung Ly Tinh Nhi phi thân lên nóc nhà, lúc còn đi học nàng không hiểu sao cổ nhân hay thích lấy ánh trăng là chủ đề bài thơ, cứ như tô điểm tình ý trong thơ, lại quá mức sến súa, nhưng mà bây giờ khi nhìn ánh trăng, trong lòng lại dâng lên nỗi nhớ, đối với cha mẹ, đối với muội muội, thậm chí là đối với không khí ô nhiễm nặng ở Địa Cầu kia, nàng..... Nhớ nhà, rất nhớ.

Muốn tìm cái gì đó phát tiết một chút, nhìn bốn phía, thấy tầng tầng lớp lớp người, yêu đang đứng cạnh bảo hộ nàng, Vô Diễm thì ở bên cạnh giúp nàng rót rượu, cuộc sống như vậy thật tự tại, nếu không có nỗi nhớ trong lòng kia, nàng hẳn sẽ giống đám cổ nhân đã ẩn cư mà hưởng thụ cuộc sống này.

“Vô Diễm, có kiếm không?”

Vô Diễm kinh ngạc nhìn nàng, “Không có, Vô Diễm không có kiếm, cũng không biết kiếm thuật.”

“Như vậy a.” Chung Ly Tinh Nhi cười khẽ, “Ta dạy cho cô.”

“Tiểu Ngọc, quăng một thanh kiếm ra cho tỷ.”

Tiểu Ngọc biết tỷ tỷ hiện tại đang buồn, cũng không quản sao nàng giờ này không vào bồi mình chơi, nó còn chưa đưa quà sinh nhật đâu! Lại tìm trong bảo thất một thanh bảo kiếm, hoa văn trên kiếm tao nhã, nhìn cũng biết là bất phàm rồi.

“Tỷ tỷ, tiếp này.”

Đột nhiên trong tay Chung Ly Tinh Nhi xuất hiện bảo kiếm, Vô Diễm chỉ nhũn mày, cũng không có biểu hiện kinh ngạc, không phải lần đầu tiên thấy.

Tay mon trón theo hoa văn trên kiếm, đây đúng là bảo kiếm!

Rút kiếm ra khỏi vỏ, vận khởi linh lực phi thân, kiếm pháp nàng chưa từng học qua, nhưng mà mỗi khi nhàm chán thường đến bảo thất trong không gian đọc kiếm pháp, còn có hai năm nhìn thấy Chung Ly Dạ luyện kiếm, tùy tay múa thôi cũng ra ngô ra khoai.

Mỗi một chiêu vừa ra, tay áo tung bay, phối hợp rất ăn ý với bộ cổ phục nàng mặc, kiểu tóc lịch sự, tao nhã, giống như mỹ nhân trong cổ hoạ bước ra, nghi tình nghi động, hai từ này rất thích hợp.

Vô Diễm không biết chính mình học được bao nhiêu, nhưng trong mắt nàng đều thu hết từng chiêu thức, bất tri bất giác hồi phục tướng mạo sẵn có, bắt đầu múa theo, hai bóng dáng tung bay, là hai mỹ nhân với hai nhan sắc bất đồng, kiếm pháp duyên dáng, này.....

Giống nhau là một hồi thịnh yển mỹ vị. Đáng tiếc, thể nhân không thể thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Kiểm ngừng, Chung Ly Tinh Nhi cùng Vô Diễm nhìn nhau mỉm cười, vô tình, quan hệ cả hai gần thêm không ít, ngay cả người (yêu) ở đây cũng kéo gần khoảng cách với Chung Ly Tinh Nhi, giống như là, uống rượu với nhau xong, đã kết thành huynh đệ, hy vọng mối quan hệ này sẽ kéo dài mãi.

Tra kiếm vào vỏ, rồi đưa cho Vô Diễm, “Cho cô, hãy giữ bảo kiếm này cho tốt.”

Vô Diễm theo bản năng tiếp nhận, chợt nhớ tới thanh kiếm này không bình thường, vội đẩy trở lại: “Tinh Nhi tiểu thư, cái này rất quý trọng.”

Chung Ly Tinh Nhi đương nhiên biết kiếm này có bao nhiêu quý, chỉ là một phòng bảo bối đó, nàng có lấy một hai món cũng chẳng là gì, lại nói đồ đều là vật vô chủ, chủ nhân trước của Tiểu Ngọc không biết khi nào mới xuất hiện, nàng hẳn cũng có một chút quyền lợi với cái bảo thất đó đi, nói không chừng chờ bọn họ liên lạc lại được thì nàng đã sớm toi rồi, hẳn ta có muốn tìm người tính sổ cũng chẳng được (J: người ta không dám tính sổ với chị đâu, cưng còn không kịp nữa là.)

“Cho cô thì cứ lấy đi, ta có chút mệt rồi, Thanh Liễu, chuẩn bị nước, ta muốn tắm.”

“Dạ.” Từ trong tâm trạng thường thức kiếm vũ tình lại, Thanh Liễu vén áo thi lễ, rồi kéo Chi Hủy về phòng, hoá ra vị Cửu công chúa này chính là chân nhân bất lộ tướng đây mà.

Rửa mặt, thay quần áo xong, nàng vào nhà Tiểu Ngọc, hai đứa nhỏ đều ngồi ngay ngắn, ngay lúc nàng vừa xuất hiện, hai mắt to nhìn nàng không ngừng.

Chung Ly Tinh Nhi ngồi trước mặt hai đứa, ôm cả hai vào lòng, cứ vậy mà ôm nhau, Tiểu Ngọc hiếm khi không nhõng nhẽo, giờ hai tay ôm tỷ tỷ, ở thế giới xa lạ này, hai người đều biết bí mật của nhau, cũng xem như là thân nhân dựa vào nhau mà sống.

Tham Oa không hiểu, nhưng là nó cảm nhận được tỷ tỷ đang buồn, tuy rằng không biết tại sao, nhưng vẫn ôm lấy tỷ tỷ, vỗ nhẹ lưng nàng như là an ủi.

“Tốt lắm, tỷ tỷ không có việc gì, Tiểu Ngọc, không phải đệ nói có quà tặng cho tỷ sao? Là gì vậy?” Chung Ly Tinh Nhi thả hai đứa nhỏ ra, bưng một đĩa điểm tâm đến, may mà cảm xúc của nàng không ảnh hưởng đến hai đứa.

Tiểu Ngọc cũng là thất khiếu linh lung tâm, thấy tỷ tỷ vừa hỏi, lập tức cười to, trên tay phải xuất hiện một cái hộp, bằng gỗ tử đàn, hơn nữa cũng không nhỏ.

Chung Ly Tinh Nhi nhận lấy, hỏi: “Có thể mở ra được không?”

“Đương nhiên có thể.” Tiểu Ngọc hưng phấn, giống như người nhận quà là nó vậy, “Mau mở đi.”

Nhẹ nhàng hộp ra, bên trong là đủ loại trang sức không giống nhau, “Đây không phải là bảo bối của Tiểu Ngọc sao?”

Tiểu Ngọc cười tươi, “Của tiểu Ngọc cũng là của tỷ tỷ, hơn nữa mấy cái này không giống mấy cái kia, đây là tiểu Ngọc ở trong bảo thất tìm ngọc tốt tự mình làm đó, tỷ tỷ cũng không thích dùng trang sức, nên mấy thứ này nhất định rất hợp với tỷ.”

Chung Ly Tinh Nhi cười, ôm chầm Tiểu Ngọc hôn một cái, “Cám ơn Tiểu Ngọc, tỷ tỷ thực thích.” Tại vì tiểu Ngọc thấy nàng không hay dùng trang sức nên cho rằng nàng, kỳ thật cũng không phải không thích, chỉ là rất chướng mắt cái kiểu đáng tặc điểm của nó thôi, có lẽ do ở thế kỷ 21, nên mắt nhìn khó hơn người ở đây.

Mà hoa văn tiểu Ngọc làm thật mới mẻ, không tặc điểm không tầm thường, không giống mấy món kim quang loè loè chói mắt, ngược lại thanh ngọc tao nhã, vừa điệu thấp xa hoa, vừa thanh tao, nàng thật thích, hơn nữa có cô gái nào nở từ chối mấy món trang sức kiểu này?

Nghe được câu trả lời của nàng, tiểu bằng hữu Tiểu Ngọc cười híp cả mắt, nó biết là tỷ tỷ sẽ thích mà, “Tham Oa, người không tặng quà cho tỷ tỷ sao?”

Tham Oa nhăn nhó nắm góc áo, “Tham Oa không có quà đẹp như của Tiểu Ngọc.”

Oa, cái bộ dáng đáng yêu này của thằng nhóc khiến Chung Ly Tinh Nhi sôi huyết sôi trào, lập tức ôm hôn một cái, “Tham Oa đưa cái gì, tỷ tỷ đều thích hết.”

“Thật?”

“Đương nhiên.” Đối với hai đôi mắt tròn to này, nói dối sao được?

Tham Oa lập tức lấy quà tặng đã chuẩn bị ra, đó là ba tượng đất dùng bùn nặn ra, mà này ba người này vừa nhìn là biết, ôn nhu cúi đầu nhìn bọn họ chính là Chung Ly Tinh Nhi, đứa nhỏ mập mạp đáng yêu cao một chút là Tham Oa, thấp hơn một chút, vừa nhìn là thấy thông minh hoạt bát chính là Tiểu Ngọc, nhìn rất giống nha.

Chung Ly Tinh Nhi kinh ngạc nhìn Tham Oa, “Đây là do đệ tự làm?”

Tham Oa gật đầu, ngây thơ khá ái nói, “Àn, Tham Oa từng học cái này với Bách gia gia.”

Nghe xong, Chung Ly Tinh Nhi ôm chầm hai người, cho mỗi đứa một cái hôn, “Quà của Tham Oa và Tiểu Ngọc, tỷ tỷ rất thích.”

Hai người đồng thời mỉm cười, tỷ tỷ rất cao hứng nha!

Sinh nhật của Chung Ly Tinh Nhi là ngày 20 tháng 12, nơi này là tính theo âm lịch, không có dương lịch, không vài ngày, liền qua năm mới, Thanh Liễu mang theo đại đội đi mua đồ, Chung Ly Tinh Nhi cố ý đem vài tên yêu theo cùng, bọn họ…… Đối với cuộc sống nhân loại rất là tò mò nha.

Lần đầu tiên cùng nhân loại đón tết âm lịch, chúng yêu rất hưng phấn, chuyện gì cũng đều cướp làm, ngay cả Hiên Viên Bách ngày thường lạnh nhạt cũng tìm chuyện để làm, khiến cho Chung Ly Tinh Nhi bật cười, “Hiên Viên, ta nghĩ cho dù chúng yêu không giữ được tâm bình tĩnh thì ông vẫn sẽ không biến hoá gì, sao bây giờ nhìn ông có khó giữ bình tĩnh hơn họ vậy?”

Hiên Viên Bách cười không ngừng, từ cái lần sinh nhật của Chung Ly Tinh Nhi, quan hệ giữa họ ngày càng thân thiết, không có giống trước đây, luôn phân định quan hệ chủ tớ.

“Trước kia ta cũng có cùng nhân loại đón năm mới, nhưng cái không khí náo nhiệt, chờ mong từ năm cũ bước sang năm mới này cùng với nhân loại, chúng yêu bọn ta chưa từng thử, cho nên nói thật, hiện tại ta rất mong chờ được đón năm mới.”

Là như thế sao? Khó trách mấy ngày nay Thanh Liễu rất vui vẻ, còn Chi Hủy cũng hoạt bát lên không ít, ai cũng vui vẻ chuẩn bị, là vì mừng năm mới sao? Đã lâu lắm rồi nàng không có khái niệm mừng năm mới

Ta cũng có chút chờ mong.”

“Ha ha ha, Tinh Nhi tiểu thư, không cần phải miễn cưỡng nói thế, nhưng có lẽ năm nay sẽ náo nhiệt lắm đây.” Hiên Viên Bách cười nói.

“Àn, nhiều người tự nhiên sẽ náo nhiệt, nhưng điều kiện tiên quyết là không được đem ta là chủ tử mà xa lạ không cho ta vui cùng.” Chưa từng nghe nói có chủ tử ở đây, hạ nhân được phép chơi đùa.

Hiên Viên Bách không nói gì, quy củ nên có cũng phải có, như vậy mới có thể quản lý.

Đêm 30, những hộ gia đình gần đây bắt đầu út xiu là được, tốt lắm, tốt lắm, cứ như vậy.”

Chung Ly Tinh Nhi vừa lòng nhìn xem, trên cửa treo tấm biển “Du Nhiên cư”

Tấm biển mang phong cách cổ xưa, chữ là do Tinh Quang Ân viết, cứng cáp hữu lực, còn tấm biển là do thụ yêu Hiên Viên Bách làm, tinh xảo thanh lịch, còn có một ít hoa văn thần bí.

“Tốt lắm, về sau nhà của chúng ta gọi là Du Nhiên cư.”

“Vâng.” Tiếng trả lời đồng thanh này khiến Chung Ly Tinh Nhi có chút giật mình, quay đầu nhìn mọi người nụ cười dạt dào như cũ, nàng cũng không có nghĩ nhiều.

“Đi thôi, chúng ta gói bánh trôi đi, Thanh Liễu, Chi Hủy, mua đi hái mấy cây cải trắng.”

“Vâng, tiểu tỳ đi ngay.”

Phòng bếp bắt đầu bận rộn, Chung Ly Tinh Nhi mặc một bộ quần áo gọn nhẹ làm bếp, ống tay, ống quần đều bó sát, đương nhiên đây không phải bộ làm bếp trước kia, đây là Vô Diễm dùng chỉ bạc tằm tỉ mỉ, còn mấy bộ kia đều bị Vô Diễm ném đi, hơn nữa còn có xu hướng tăng lên.

Những người khác nếu không bị Chung Ly Tinh Nhi sai khiến xoay quanh, thì cũng tự mình tìm việc để làm, không tính mấy đứa nhỏ, phòng bếp đã chật kín người, người (yêu) trên mặt ai nấy đều cười vui vẻ.

Tinh Quang Ấn hip mắt cẩn thận nhìn, những người này rõ ràng đều là người có bản lĩnh, lại nguyện ý vì Tinh Nhi tiểu thư mà ẩn giấu, cái này đúng là giống hệt quẻ bói của ông.

Ánh mắt nhìn về phía Chung Ly Tinh Nhi, trên mặt tiểu cô nương dính đầy bột mì, nhìn nàng bây giờ nào giống một cô công chúa, rõ ràng chính là đứa nhỏ được mọi người sủng ái, mà mọi người sủng ái đó là tự nhiên, cam tâm tình nguyện, có lẽ, ông cũng là một trong số đó.

“Tinh Quang tiên sinh, viết mấy câu đối đi, chữ ngài rất đẹp đó!” Chung Ly Tinh Nhi ngẩng đầu, cười ôn hoà nói, nụ cười như tắm gió xuân khiến người ta yêu thích

Tinh Quang Ấn cười, “Đương nhiên rồi, Tinh Nhi tiểu thư có thể đề ý chữ của Tinh Quang, là vinh hạnh của Tinh Quang.”

Thư Dục tiếp tục chinh độ lửa, nghe công chúa tùy ý nói chuyện, thật sự là không nghĩ tới, hần cư nhiên lại đi theo một chủ tử như vậy, rõ ràng là người rất lợi hại, vậy mà vứt bỏ tất cả để sống một cuộc sống đơn giản dưới chân núi, mà điều kiện sống cũng không tốt bằng trong cung

Nhìn nhìn thấy công chúa vui vẻ như thế, khiến gánh nặng trong lòng họ nhẹ đi không ít, có lẽ, trong khoảng thời gian ngắn họ không nghĩ đến chuyện mình sẽ vì chủ tử mà chết oan, chết uổng như trước kia từng nghĩ, nhưng chỉ không biết sẽ kéo dài được bao lâu.

“Thư Dục, lửa lớn quá.” Thanh Liễu nhắc nhở, bọn họ quá mức quen thuộc, đương nhiên biết trong lòng hần suy nghĩ cái gì, đại khái là trong lòng bất an đi.

“Đã biết.” Thư Dục thu hồi tâm tư, hướng Thanh Liễu nở một nụ cười cứng ngắc, người không thường cười, một khi cười cũng không được tự nhiên cho lắm.

Đêm nay bánh trôi gói thành trăm hình dạng, Chung Ly Tinh Nhi ý xấu bỏ vài hạt vàng nhỏ vào trong nhân, thiếu chút nữa vì ăn bánh trôi mà gãy răng, nhìn bọn họ ôm quai hàm hô đau, nàng mừng rỡ thiếu chút nữa té xuống ghế. Hần là lão thiên gia không thích bộ dáng đắc ý của nàng, rất nhanh chính nàng cũng ăn trúng một cái, giống như lúc ăn cơm cắn trúng một hạt cát ấy, cau mày đem hạt vàng nhỏ ra, quả nhiên, không thể làm chuyện xấu mà.

Mọi người liếc mắt một cái liền biết hung thủ là ai rồi, vốn dĩ định tìm nàng tính sổ, ai dè chính nàng cũng bị dính chương, mọi người thiếu chút nữa cười to một trận, đều cố làm mặt lạnh băng, sợ rằng mình sẽ cười.

“Muốn cười liền cười đi, báo ứng này tới nhanh thật.” Chung Ly Tinh Nhi xoa quai hàm, giọng nói không rõ ràng lắm.

“Ha ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Buổi tối, gió lạnh bên ngoài thổi vù vù, trong đại sảnh một lò lửa mở to, lửa cháy lớn, khiến mặt ai nấy đều hồng, trên bàn bày đủ đồ ăn cùng đồ uống, Chung Ly Tinh Nhi thường thức một vòng tay bằng ngọc, đây là Tiểu Ngọc làm cho, tiện thể uống một hớp rượu Vô Diễm rót cho, không biết là do trong phòng ẩm áp hay là do rượu mà nàng thấy người ấm lên.

Mọi người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, hoặc là cười vài tiếng rồi nâng chén cụng ly, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tiểu thư đang ngồi trên ghế chủ vị, mắt lơ đãng vì say, trong mắt, không hẹn mà cùng hiện lên tia sùng nịch, tóm lại, hết thấy đều là hài hòa.

Hiên Viên Bách vốn đang cười bỗng nghiêm mặt lại, ra hiệu với Kê Nghi, Kê Nghi hiểu ý gật đầu, lặng lẽ tiêu sái đi ra ngoài, tiếng bước chân hỗn độn,

hắn cũng nghe thấy, phỏng chừng bọn Hình Không cũng nghe.

Đi ngoài Du Nhiên cư, xuyên qua một dãy nhà ở dành cho hộ vệ, bãi đất trống phía trước xuất hiện một điểm nhỏ, đang gấp gấp chạy đến đây.

Kê Nghi tâm tính thiện lương, thấy thể chạy nhanh đến (Chung Ly Tình Nhi muốn bọn họ hạn chế sử dụng thuật pháp), đỡ lấy thân hình ngã xuống, người lạnh như băng làm cho hắn kinh hãi, “Người làm sao vậy?”

Người đó đầu tiên là cả kinh, nhìn thấy Kê Nghi thì cảm thấy đây là người tốt, miệng giật giật, liền hôn mê bất tỉnh.

Kê Nghi ôm lấy hắn, vận khởi khinh công quay lại, nơi này còn có một đại phu ngay cả yêu còn chữa khỏi, nói chỉ đến phạm nhân, trị khỏi cũng như chơi thôi, tuy rằng, nàng đã uống không ít rượu.

Chung Ly Tình Nhi vốn đang nhắm mắt hồ, đột nhiên mở mắt ra, nhìn ra cửa thì thấy Kê Nghi ôm một người vào đây, lập tức ngồi dậy: “Sao lại thế này?”

Những người khác đều đứng dậy, Thư Dục theo bản năng chắn trước mặt Chung Ly Tình Nhi, trải qua huấn luyện, hắn được dạy bất kì người xa lạ nào cũng là địch nhân.

“Gần đây chỉ có một nhà chúng ta, có lẽ hắn nhìn thấy ánh đèn bên này mới chạy tới, chắc là gặp phải chuyện gì nên ngất đi thôi.” Kê Nghi ôn hòa giải thích, trong mắt có xin lỗi, bầu không khí mới vui vẻ bị Kê Nghi hắn phá hủy rồi.

Chung Ly Tình Nhi đứng dậy, vỗ vai Thư Dục, để hắn thả lỏng bớt, ở trong này, hắn là không có người có thể làm tổn thương đến nàng.

May là mấy năm bị bắt, Hoàng gia gia dạy nàng cách bắt mạch, nàng vẫn còn nhớ rõ, từ khi xuyên qua đến nay nàng cũng chỉ có xem bệnh cho yêu, còn chưa vận dụng cách bắt mạch đâu.

Nhiều mây, “Thanh Liễu, lấy không nóng đến đây.”

“Dạ.”

Động tác Thanh Liễu nhanh nhẹn, mấy chốc đã có khăn nóng đưa cho nàng, Chung Ly Tình Nhi tiếp nhận nhẹ nhàng lau khuôn mặt người đó, mặt mày thanh tú, bỏ qua nét non nớt trên mặt, quả nhiên là một thiếu niên đang độ dậy thì

Nắm tay thiếu niên, đưa một chút linh khí vào, đẩy hàn khí trong người hắn ra, bằng không, hàn khí ở lâu sẽ khiến thiếu niên này bị bệnh nặng, trời lạnh như thế, hắn chạy bên ngoài bao lâu rồi?

Có lẽ là do trong phòng ẩm áp, mấy chốc thiếu niên đã lấy lại nhiệt độ, mi tâm cũng giãn ra, Chung Ly Tình Nhi vừa lòng gật đầu, phân phó: “Vô Diễm, cô đem phòng nhỏ bên ngoài dọn sạch một chút, ở đây không được, ta lo người này tối nay sẽ sốt. Chỉ Hủy, Thanh Liễu, hai người đi chuẩn bị nước ấm, Kê Nghi, phiên người giúp hắn rửa mặt chải đầu một chút, đứa nhỏ này sẽ thẹn thùng, nếu tỉnh lại mà biết bọn Thanh Liễu giúp thay quần áo, lau người, không chừng về sau không dám nhìn nữ nhân nào hết.”

Tiểu thư à, hình như ngài nhỏ hơn thiếu niên này đây? Cho đến bây giờ còn chưa thấy ngài thẹn thùng nữa là? Đây là tiếng lòng của mọi người, chỉ là bọn họ thích một tiểu thư, một Cửu công chúa như vậy.

“Vâng.” Những người khác rất là sáng khoái, chỉ có Vô Diễm rồi rầm một chút, nhưng vẫn đáp ứng, tối nay nàng sẽ canh chừng, không phải là do lo lắng nam hài này gây hại cho Chung Ly Tình Nhi, mà chỉ có một số việc thể tục rất coi trọng, thanh danh thứ này rất trọng yếu, nàng tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai làm tổn hại thanh danh của Tình Nhi.

Lúc này mọi người mới chú ý tới, vốn còn nhìn thấy mắt tiểu thư lơ đãng vì say sao bây giờ đột nhiên thanh tỉnh hẳn ra rồi, ánh mắt thanh minh, đi đường an ổn, không giống như người vừa mới uống rượu nga, nhưng trên người lại tản mát hương vị lười biếng cùng quý khí.

“Tiếp tục đi, hôm nay là đêm giao thừa, đừng bởi vì một ngoại nhân mà không vui.”

“Dạ.”

Chung Ly Tình Nhi thừa dịp Vô Diễm không ở đây, uống một ly rượu thật lớn, mỗi khi có Vô Diễm ở đây nàng không thể uống sáng khoái như vậy, lúc nào cũng phải uống từ từ, rượu ở trong tay nàng ấy, nàng cũng không có biện pháp, chỉ có thể nghe lời nha hoàn lạnh lợi ấy thôi, hiện tại người không ở đây, phải uống cho đã ghiền.

Rất nhanh, một vò rượu cũng hết, không còn vò nào khác, xem ra Vô Diễm đã tính toán hết cả rồi.

“Hiên Viên, ta muốn uống rượu.”

Hiên Viên Bách ho nhẹ một tiếng, cố nén cười, cái này là Tình Nhi tiểu thư đang làm nũng với ông sao? “Tiểu thư, rượu ở chỗ Vô Diễm, ta không có.”

Chung Ly Tình Nhi không quan tâm, không hình tượng gì mà tiếp tục thương lượng, “Không phải ông là tộc trưởng sao, chỉ cần nói là Vô Diễm sẽ đưa cho thôi.”

“Khụ, tiểu thư muốn, Vô Diễm cũng sẽ đưa, Vô Diễm nhường rượu là vì tiểu thư mà.”

Còn muốn cười, Hiền Viên tận lực nén cười, nhưng ý cười trong mắt không thể giấu được

Chung Ly Tinh Nhi cảm lấy vò rượu không, thật sự là không còn một giọt nữa, chán nản thả xuống, “Ta uống quá nhanh, Vô Diễm sẽ mất hứng.”

Những người khác đều lộ ra ý cười, tiểu thư tựa hồ đã quên, nàng là chủ tử, chỉ cần ra lệnh thì thuộc hạ sẽ tuân theo, ai còn quản người cao hứng hay mất hứng, lại nói, hình như chưa bao giờ thấy tiểu thư dùng giọng điệu của một chủ tử ra lệnh cho họ.

Vô Diễm mỉm cười, trên tay cầm theo vò rượu đi vào, “Tiểu thư nếu biết mình uống nhanh sẽ hết thì nên uống chậm lại một chút, đối với thân thể tiểu thư không tốt, rượu này chỉ thích hợp cho nam nhân uống, ta nhường Bách Hoa tửu này rất hợp với tiểu thư.”

Chung Ly Tinh Nhi bỏ ngoài tai những lời khác, trong đầu chỉ có ba chữ ‘Bách Hoa tửu’, ánh mắt nháy mắt liên sáng, nhìn Vô Diễm, “Bách Hoa tửu uống ngon hơn rượu này sao?”

Vô Diễm rót rượu vào ly cho nàng, cười nói: “Ta dùng linh khí và hoa của Bách Hoa cốc nhường ra, đương nhiên còn tốt hơn vò tiểu thư mới uống, không phải lần trước Tinh Nhi tiểu thư còn để lại pháp trận sao? Ta liền nhường rượu trong trận pháp, qua một khoảng thời gian là có thể uống, đương nhiên, để càng lâu thì càng uống ngon hơn.”

“Vô Diễm, cô tốt nhất, nhường nhiều thêm chút đi.” Nếu không phải còn nhớ hai người là chủ tử – thuộc hạ với nhau, có lẽ nàng đã nhảy bổ vào cọ cọ Vô Diễm rồi, cho nên nói, uống lên người uống rượu xong sẽ khác lúc thường là vậy, biểu hiện của Chung Ly Tinh Nhi vừa ngây thơ, vừa đáng yêu vô cùng, có lẽ, đây mới là bản tính thật của Chung Ly Tinh Nhi, hoặc là nên nói là bản tính của Tịch Tinh Nhi.

Vô Diễm nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ, có chút sùng nịch, được rồi, nàng lại nhường thêm một chút vậy, ủ càng lâu hương vị càng thuần, Tinh Nhi tiểu thư càng thích, tuy rằng lần này nhường quá nhiều.

Tinh Quang Ấn rũ mắt, Tinh Nhi tiểu thư còn có biết bày trận pháp sao? Trong tổ huấn của Tinh Quang gia cũng viết, trận pháp vốn thất truyền ngàn năm rồi? Tinh Nhi tiểu thư học ở đâu? Sao lại không dùng nó tăng sức mạnh cho đế quốc của mình, ngược lại lại đến nơi xa xôi này ẩn cư? Mà hoàng gia Đằng Long đế quốc, tại sao lại cho phép một vị công chúa tài hoa lưu lạc dân gian?

Ông nào có biết, ngay cả Chung Ly Tinh Nhi còn quên rằng mình có sách trận pháp kia nữa là, bởi vì trận pháp trong đó quá thâm ảo, mà nàng không thể lý giải hết, rốt cuộc không lấy ra xem, lâu ngày cũng dần quên, quả thật không nhớ mình còn có thứ đồ đó.

Trăng dần lên cao, mọi người mới giải tán, Chung Ly Tinh Nhi rửa mặt xong cũng sang nhìn nam hài kia, ở trong mắt nàng, đứa nhỏ này còn nhỏ nên chẳng có cảm giác cổ kị gì cả, Vô Diễm không cảm thấy như vậy, còn phê bình nàng hồi lâu, nói một đồng triết lý, lại lo lắng tiểu hài tử kia tính lại, còn bắt nàng đeo khăn che mặt.

Chung Ly Tinh Nhi đối với Vô Diễm chỉ có thể bó tay, bị nàng ấy bắt buộc, đành đeo khăn che bước vào nhà gian, nắm tay thằng nhỏ bắt mạch, mạch tượng đã ổn định, đứa nhỏ này chỉ vì đói và lạnh nên mới ngắt thôi, nàng cũng không có dịp phát huy y thuật của mình, kỳ thật, nàng cũng muốn kiểm tra thử xem, y thuật của nàng ở mức độ nào.

“Tinh dậy sẽ không sao, Vô Diễm, nếu nửa đêm tên nhóc này tỉnh thì cho uống viên dược này, còn nữa nhớ phải cho nó uống nước ấm, mà ta cũng quên dặn Thanh Liễu nấu chút cháo rồi, chỉ có thể chờ buổi sáng mai.”

Vô Diễm nhận dược, rồi đẩy nàng về phòng, “Đã biết, yên tâm đi, Thanh Liễu sẽ chuẩn bị, nếu nửa đêm thằng nhóc này tỉnh dậy, ta sẽ cho hắn uống dược, giờ tiểu thư mau mau về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Đối với cách nói chuyện như vậy của Vô Diễm, Chung Ly Tinh Nhi cũng không phản cảm, ngược lại cái loại cảm giác ở cùng bằng hữu này khiến nàng rất vui, chẳng có ai vui vẻ nổi nếu mỗi ngày đều đối diện với khúc gỗ cả.

Trong phòng còn có người khác, Chung Ly Tinh Nhi không thể vào không gian bởi Tiểu Ngọc, nhưng ở cùng nhau một thời gian dài như thế, nàng đã sớm có thói quen cùng hai đứa nhỏ ngủ chung rồi, cũng biết hai oa hiện tại khẳng định đang đợi nàng, đành phải dùng linh thức đi vào, Vô Diễm chắc hẳn không đến quấy rầy nàng vào nửa đêm đâu, hơn nữa tu vi bây giờ của nàng đã tăng, hiện tại cho dù ở nhà Tiểu Ngọc cũng có thể tùy thời nhìn tình huống bên ngoài.

Đi vào, thì thấy hai đứa nhỏ đang ngồi trên giường chờ, vừa thấy nàng dùng linh thức tiến vào liền trở mắt ra, từ khi có Tham Oa, Tiểu Ngọc cũng không có thời thời khắc khắc nhìn ra bên ngoài, tự nhiên cũng sẽ không biết nguyên nhân.

“Không có việc gì, trong phòng tỷ tỷ có người.” Rồi nằm xuống, thom mỗi đứa một cái, “Tiểu Ngọc, Tham Oa, năm mới vui vẻ.”

“Tỷ tỷ, năm mới vui vẻ.” Hai đứa nhỏ mới hồi hồn lại, cùng nói lời chúc

Chung Ly Tinh Nhi cười, nàng rất thích cuộc sống bây giờ, Địa Cầu nàng trở về không được, nên có chút nhớ nhung, đặt ở đáy lòng là tốt rồi, người bên cạnh nàng không phải là yêu thì cũng là người cực kỳ nhạy cảm, tuy rằng không phải thân nhân, nhưng đều là người thật tình quan tâm đến nàng, cho nên nàng không muốn làm cho mọi người lo lắng cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

Ngoài dự kiến của Chung Ly Tinh Nhi, cả buổi tối nam hài kia không tỉnh dậy, ngủ ngoan cực kỳ, hẳn là mệt là đi, không biết là đã xảy ra chuyện gì, lại khiến hắn chạy trốn dưới thời tiết thế này.

Mãi cho đến kia đến giờ ăn trưa, hắn mới tỉnh lại, hoàn cảnh lạ lẫm khiến hắn phòng bị, Vô Diễm cũng không quản hắn phòng hay không phòng bị, trực tiếp xóc chăn, lấy quần áo mới cho hắn mặc vào, đợi lúc phản ứng lại, thì quần áo đã mặc xong.

Không đợi hắn nói lời cảm tạ, Vô Diễm đã cướp lời, “Ta mang ngươi đi rửa mặt trước, tiểu thư đang đợi ngươi.”

Ý tứ rất rõ ràng, người cứu ngươi là tiểu thư, muốn cảm ơn hay bái lạy thì gặp tiểu thư rồi làm.

Nam hài bị Vô Diễm hù dọa, nghe lời đi rửa mặt, lại ngoan ngoãn đi theo Vô Diễm vào đại sảnh, bên ngoài thoạt nhìn hơi đơn giản, nhưng gia cụ bên trong nhìn tốt hơn bình thường, chỉ có thể gia có tiền mới mua nổi, chứ kẻ bình thường mua gì nổi.

Vừa bước vào, hắn không khỏi tròn mắt, người ở bên trong thực không ít, hơn nữa, ăn mặc cũng không giống hạ nhân, và lại toàn là mỹ nam mỹ nữ mới ghê. Ngồi ở ghế chủ vị là một cô gái nhỏ, mang khăn che mặt, không biết có phải là do bị thương hay không, mà lại ở nơi hẻo lánh thế này, nhưng nghĩ lại cũng không nên hỏi, lỡ khiến người ta thương tâm thì sao.....

“Tiểu thư, người đã mang đến.”

Chung Ly Tinh Nhi gật gù đầu, “Có chuyện gì một hồi nói sau, tối hôm qua ngủ một mạch đến bây giờ, hẳn đã đói bụng rồi, Thanh Liễu, bày com, ăn com trước đã rồi nói chuyện sau.”

“Dạ.”

Một cái bàn lớn có nhét thêm một nam hài cũng còn dư dả, mọi người theo thứ tự ngồi xuống, nam hài cũng ngồi xuống, quả nhiên hắn đoán không sai, những người này không phải hạ nhân, nhưng mà bọn họ rất nghe lời cô nương kia, thật kỳ quái.

Đồ ăn thực tinh xảo, đối một người đang đói bụng mà nói thật có sức hấp dẫn, lại nhìn cô nương ngồi chủ vị đã bắt đầu động đũa, hắn mới cùng những người khác động đũa theo, lại phát hiện trong bát của mình không phải com, mà là cháo..... Người nhà này thật chu đáo.

“Với tình trạng bây giờ của ngươi ăn cháo sẽ tốt hơn.” Chung Ly Tinh Nhi nhìn hắn cầm chiếc đũa bất động, giải thích.

“Vâng, cảm ơn tiểu thư.” Nam hài nhanh chóng cảm ơn, sau đó nâng bát tào nhĩ mà ăn, Chung Ly Tinh Nhi trong lòng có nghi hoặc, nhìn động tác, cách nói chuyện cũng biết nam hài này xuất thân không tầm thường, được giáo dưỡng rất tốt, da dẻ trắng trẻo, bàn tay non mịn, vừa nhìn là biết đây là bàn tay của một thiếu gia, được người khác hầu hạ cũng không kinh sợ, chắc ở nhà cũng có thói quen được hầu hạ.

Sau khi ăn xong, mọi người theo thứ tự phân chỗ ngồi xuống, ánh mắt đều dừng ở trên người nam hài, nam hài hơi có chút khấn trương, lấy lại bình tĩnh mới tự giới thiệu: “Ta tên Trình Từ Phàm, năm nay mười bốn tuổi, là..... người thành Lương Châu.”

Chung Ly Tinh Nhi uống ngụm trà, nhìn hắn không có tiếp tục nói cũng không truy vấn, nàng ước gì không biết, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nàng luôn cảm giác sự an toàn luôn cách nàng ngày càng xa

Gật đầu, “Ngươi có tính toán gì không?”

Trình Từ Phàm nhớ tới mẫu thân chết thảm, sắc mặt có chút thảm đạm, “Tiểu thư, ta có thể ở đây được không? Ta..... Ta cái gì cũng không biết làm, nhưng ta có thể học.”

Đứa nhỏ này thành thật quá, thừa nhận cái gì mình cũng không biết làm, xem ra cũng không phải là đứa nhỏ hư, “Nơi này của ta đã đủ người rồi.”

Nhìn sắc mặt hắn rầu rĩ, Chung Ly Tinh Nhi nghĩ ra ý chơi xấu: “Cho nên không cần ngươi làm chuyện gì, bình thường ở nhà ngươi hay đọc sách nhĩ.”

Trình Từ Phàm thầm thở phào, hắn còn tưởng rằng..... Sẽ bị đuổi đi, dù sao người sáng suốt vừa thấy chỉ là biết hắn mang trọng trách rất nặng, “Vâng, gia phụ hy vọng ta có thể khảo thủ công danh.”

Đặt chén xuống, trà này thật khó uống, không ngon bằng rượu chút nào, “Thấy lão nhân kia không?” Chỉ vào Tinh Quang Ẩn, khoé môi Chung Ly Tinh Nhi nhếch lên, tìm cho ông chút việc để làm vậy, để ông khỏi cần nhằn ta suốt, “Học thức của ông ấy không có kém hơn tiền sinh đã dạy ngươi đâu, về sau theo ông ấy học hỏi đi.”

Trình Từ Phàm thực kinh ngạc, người này..... Vì sao lại đối với hắn tốt như thế? Mà lão tiền sinh kia thoạt nhìn bản lĩnh đầy mình, hẳn tin tưởng lời của vị tiểu thư này, mà hắn cũng không biết tiểu thư học gì, nhưng cũng không ngu ngốc mà hỏi, rất không có lễ phép.

“Đa tạ tiểu thư.”

Tinh Quang Ân đứng dậy khom người đáp ứng, ông cảm thấy Tinh Nhi tiểu thư đây là đang trừng phạt ông, vì khoảng thời gian này ông cần nhẫn nại với nàng nhiều quá.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân nhả của được y – Quỷ Quỷ Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Mà lúc này Chung Ly Tinh Nhi rất rảnh rỗi, cầm lấy sách thuốc tiếp tục nghiên cứu, khí trời bây giờ rất lạnh, nàng cũng sẽ không tự ngược mà leo núi hái thuốc, mà chúng yêu khi biết hoa hay thảo dược nàng muốn, thì thường đem đến một đồng lớn, nàng cũng mượn đồng thảo dược đó luyện tay nghề luyện đan, nên rất nhanh trong nhà tiểu Ngọc chất đồng đan dược quý hiếm.

Nhưng hôm nay lại có hai củ nhân sâm lớn được đem tới, nhìn đồng loại của Tham Oa, nàng có chút khó xử, những người này hẳn là sẽ không làm thương tổn sinh linh, kia đây là.....

“Tiểu thư yên tâm, chúng đều không có linh thức, chúng ta đều có chú ý.” Vô Diễm biết nàng suy nghĩ cái gì, nên càng thích tiểu cô nương, nhân loại bình thường mà nhìn thấy thứ này đều muốn tranh nhau đoạt nó về tay mình, mà nàng lại không có lòng tham này, ngược lại còn lo lắng chúng có linh thức, lại sợ làm thương tổn Tham Oa.

“Vây là tốt rồi, ta còn nghĩ đến.....” Chung Ly Tinh Nhi không nói nữa, nhưng mọi người ở đây đều biết ý nàng, “Đây là đưa cho ta sao?”

“Đương nhiên, tiểu thư năm nay còn chưa đưa quà về cung, ta cảm thấy cái này rất thích hợp, dù sao cũng không phải là vật hiếm có.” Hiên Viên mỉm cười, giống nhau đây là chuyện bình thường.

Chung Ly Tinh Nhi mới nhớ ra, lúc sinh nhật nàng trong cung có mang quà đến, cho nên nàng cũng thuận tiện bồi lễ, một năm trước nàng cũng tùy tiện chọn mấy món bồi lễ, cũng không có gì quá đặc sắc.

“Hiên Viên, cảm ơn ông, còn có Vô Diễm, cô giúp ta cảm ơn mọi người, ta cũng chưa có nghĩ đến.”

Hiên Viên cười, “Tiểu thư nói gì vậy, đây vốn là việc bọn ta nên thay tiểu thư lo lắng chu toàn, bằng không chính là bọn ta thất trách.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn trời, có chúng yêu quan tâm đến vậy, trong lòng có một cỗ ám áp dâng lên, thật chân thật.

Hỏi Tiểu Ngọc xem còn hộp gỗ nào tốt không (sao luôn cảm thấy Tiểu Ngọc là chính là đại lý bán hộp gỗ si nhi), đem hai củ nhân sâm bỏ vào, vốn còn muốn bỏ thêm thuốc vào, nhưng nghĩ lại giờ mới qua năm mới, đưa thuốc không thích hợp lắm, nên thôi, hai củ nhân sâm này nhìn như bình thường, nhưng là thắng ở chỗ cực kỳ quý trọng.

Viết phong thư đặt trong đó, lại gọi Thư Dục đến, “Thư Dục, người phái người đưa về cung, nhanh một chút.” Đứng để tới mười lăm tháng giêng, quà của nàng mới đến, như vậy là quá thất lễ.

Thư Dục tiếp nhận, “Dạ, thuộc hạ sẽ tự mình đưa về cung.”

“Còn nữa, nói cho phụ hoàng ta rằng ta sống tốt lắm, nếu hỏi chuyện khác, người xem tình hình rồi trả lời, nên nói thế nào thì người hãy tự cân nhắc cho kỹ.” Đây cũng là cách kiểm tra độ trung thành của một người.

Thư Dục không tự giác nắm thật chặt hộp gỗ trong tay, “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Tay phải chống má nhìn Thư Dục rời đi, nàng hy vọng của hậu viện là nơi an toàn. Thanh Liễu cùng Chi Hủy liếc mắt nhìn nhau, đầu cúi càng thấp, trong lòng hy vọng Thư Dục có thể trải qua khảo nghiệm.

Đột nhiên nhớ tới đến, đây là đất phong của Vạn Hào tướng quân, là đất phong gần hoàng thành nhất, hơn nữa lại là tướng quân tay nắm trọng binh, ca ca hình như là người dưới trướng ông ấy, kia, phải cùng ông ấy tạo mối quan hệ thật tốt đã.

“Hiên Viên, giúp ta chuẩn bị một phần lễ vật, ta muốn đưa cho Vạn Hào tướng quân.”

Hiên Viên suy nghĩ một chút liền hiểu, khom người nói: “Lão lập tức chuẩn bị.”

Nửa canh giờ sau, Hiên Viên cầm một củ nhân sâm khác tới, so với hai củ gửi về cung thì nhỏ hơn một chút, nhưng nhìn cũng biết chất lượng khỏi phải chê rồi, Chung Ly Tinh Nhi cười, “Hiên Viên, đừng có diệt tộc của Tham Oa chứ.”

“Tinh Nhi tiểu thư đừng lo lắng, những thứ này ở trong mắt bọn ta không là gì, chỉ có những động thực vật có linh tính, bọn ta mới bảo hộ thật tốt thôi.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Vây là tốt rồi.”

Đóng gói xong rồi gọi người đưa đến phủ của Vạn Hào tướng quân, cũng không có bí mật gì chỉ dặn dò vài câu, có đôi khi, lời nói không chân thật bằng hành động.

Từ nơi này đến thành Lương Châu chỉ cần hai ngày, từ thành Lương Châu đến hoàng thành cũng mất sáu ngày, cho nên Vạn Hưu tướng quân nhận lễ vật nhanh hơn cái vị trong cung kia.

Vạn Hưu Hỉ tự tay nhận hộp gỗ, vì phòng vạn nhất, hẳn có phái người đến đóng chân tại trấn dưới núi, mà vị công chúa này tựa hồ an phận quá mức, không đến trấn trên cũng không nói, lại xuất hiện mấy việc gây lúng đoạn thị trường mới ghê mặc dù nàng không có xuất hiện, ngược lại, những người ở trấn trên đều đánh giá nàng rất cao, bởi vì làm việc cho nàng tiền công đều gấp đôi, cũng không giống kẻ có tiền bình thường thường hay la hét với họ, chỉ cần không quấy rầy đến nàng, nàng thậm chí sẽ chuẩn bị trà nóng cơm nóng cho họ.

Những điều này đều ngoài dự kiến của ông, hoàng tử, công chúa trong cung có cái đức hạnh gì ông đều biết rõ, có lẽ bọn họ ở trước mặt người đều bày bộ dáng ngoan ngoãn, nhưng mà ở trước mặt dân chúng, lại cao cao tại thượng vênh vác, tự đắc, nhưng mà đôi huynh muội hoàng tử, công chúa này từ ngôn hành cử chỉ khiến người ta không thể soi mói được, quả nhiên không hổ là đứa nhỏ do Hoàng Hậu dạy dỗ.

“Người là thủ hạ của Cửu công chúa? Lần trước cũng không thấy người.”

Thị vệ khom người đáp: “Thuộc hạ là Hạng Dương Khánh, là một trong tám người Hoàng Thượng phái tới bảo hộ công chúa.”

Vạn Hưu Hỉ giật mình giật đầu, là người ám bộ ư? Một lần lại đến tám người, vị trong cung kia đối với Cửu công chúa đặc biệt quan tâm quá rồi, “Công chúa có dặn người chuyển lời gì cho ta không?”

“Hồi tướng quân, công chúa không có nói, chỉ bảo thuộc hạ đem lễ vật đến cho ngài.”

“Thật không? Vật và cho người rồi, quân gia.”

“Có thuộc hạ.”

“Hào hào chiêu đãi.”

“Dạ.”

Hạng Dương Khánh thu người điệu thấp, “Hồi tướng quân, công chúa có dặn, quà tặng xong phải lập tức quay về, cũng không thể nhận quà đáp lễ của tướng quân, thuộc hạ không dám ở lại lâu.”

Vạn Hưu Hỉ nhú mày, trong cung sao lại dưỡng ra một vị công chúa như vậy?

Chẳng lẽ ông bỏ qua cái gì?

“Nếu như vậy, ta đây sẽ không giữ người lại, quân gia, cho thêm chút tiền thưởng.”

“Vâng.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Nhìn hai người rời đi, Vạn Hưu Hỉ nhìn cái hộp đặt trên bàn, công chúa này, rốt cuộc trong lòng suy nghĩ gì? Là vì đại hoàng tử sao?

Động thủ mở hộp ra, này..... Không thể tin nổi, cẩn thận cầm củ nhân sâm lên xem, ông đương nhiên là người biết nhìn hàng, chỉ người thôi cũng gửi ra hương vị của bùn đất, đây là nhân sâm mới nhổ lên không lâu, chỉ đưa ra ngoài thôi đã là..... Vật báu vô giá.

“Quà này của công chúa Cũng thật không nhẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Trong hoàng cung

Chung Ly Tường Vân ở thiên điện tiếp Thư Dục, tay vuốt hòm gỗ nữ nhi tặng, “Cửu công chúa dạo này thế nào?”

Thư Dục cúi đầu, cung kính đáp: “Bẩm Hoàng Thượng, công chúa sống rất tốt, cười nhiều hơn.”

“Ha ha, phải không? Khó trách con bé không muốn về cung.” Giơ hòm gỗ ngay trước mắt, “Hòm này rất tốt, hẳn là bên trong đặt một vật quý trọng.”

Thư Dục không nói, đầu cúi càng thấp, không khí trong cung còn áp lực hơn chỗ Cửu công chúa.

Mở hòm gỗ, Chung Ly Tường Vân nhìn thấy hai gốc nhân sâm thì á khẩu, có thể nói trong hoàng cung cái gì cũng tốt nhất, nhưng đặt cạnh hai gốc nhân sâm này, ông chắc chắn rằng thiên tài đại bảo trong cung, chỉ sợ không có gì so sánh nổi, Tinh Nhi sao tìm ra được vậy?

Lấy thư đặt trong hòm gỗ ra, trên thư chỉ là mấy câu ân cần hỏi thăm, cũng không nói gì khác, chỉ nói đem hai gốc nhân sâm để ông phòng ngừa vạn nhất, cũng chúc ông năm mới vui vẻ.

“Công chúa có dặn người gì nữa không?”

“Công chúa nói, người sống rất tốt, mong hoàng thượng đừng lắng cho người, còn có, mong hoàng thượng bảo trọng sức khỏe.”

Khoé miệng Chung Ly Tường Vân nhếch lên, mười ba tuổi, đúng độ tuổi của một cô bé tính nghịch, “Vây là tốt rồi, nơi đó an toàn chứ? Có người đến quấy rầy không?”

Thư Dục khom người đáp: “Hồi Hoàng Thượng, nơi đó hẻo lánh, bình thường không có người nào đến, ngẫu nhiên sẽ có mấy tiểu phu đi ngang, nhưng chỉ ở phục cận, nên rất an toàn.”

“Vạn Hào Hĩ thì sao? Có thường xuyên đến?”

“Hồi Hoàng Thượng, thủ hạ chưa từng gặp Vạn Hào tướng quân.” Lòng nghi ngờ của Hoàng Thượng quả nhiên rất lớn.

“Thật không? Người lui xuống trước đi, trăm đi chuẩn bị đồ, lát nữa người đem về cho công chúa.”

“Dạ.” Thư Dục thả lỏng tinh thần, ly khai thiên điện.

Chung Ly Tường Vân nhìn hòm gỗ đặt nhân sâm thật lâu, ông không phải không hoài nghi qua, một vị công chúa rời xa khỏi hoàng cung, muốn xa rời cuộc chiến nội cung, buông tha vinh hoa phú quý, trong lịch sử Đường Long quốc cũng không phải không có nữ nhân xưng làm hoàng đế, Tinh Nhi có cốt cách ấy.

Sau khi rời hoàng cung cũng không đòi gì cả, ngược lại còn mang lễ vật tặng lại trong cung, mà mấy viên dược đó ông ăn mỗi ngày, cũng cảm thấy cả người tốt lên rất nhiều, điểm ấy không có người nào rõ hơn ông cả, ngự y nghiên cứu xong cũng cho rằng dược này rất tốt.

Những dược hoàn khác cũng thí nghiệm qua, giải độc hoàn có hiệu quả tốt vô cùng, ông tin rằng Tinh Nhi thật lòng suy nghĩ cho ông, hai gốc nhân sâm này đã chứng tỏ thành ý của nàng, không phải ai có được nhân sâm cũng giấu riêng cho mình dùng sao?

Tự tay cầm hòm trở về ngự thư phòng, nội thị thông minh bắt đầu mài mực, Chung Ly Tường Vân cầm lấy bút hồi âm, vì thế, phụ từ nữ hiếu chính thức hình thành, đây là điều mà Chung Ly Tinh Nhi muốn, hoàng gia không lạnh tình không được, nàng biết, cho nên, nàng chỉ cần khiến vị ngồi trên cao kia nhớ đến mình có một cô công chúa tài năng như thế là được, có đôi khi, đây là vật đảm bảo

Du Nhiên cư, Chung Ly Tinh Nhi đang lật xem sách thuốc, Trình Từ Phàm cũng cầm một quyển sách ngồi ở đối diện nàng, trời còn lạnh, giữa phòng có đặt một lò than sưởi ấm.

Đặt sách xuống, Chung Ly Tinh Nhi cầm tách trà nhấp một ngụm, thần nhiên nói: “Trình Từ Phàm, hôm nay người nhìn lên ta bao nhiêu lần rồi? Như thế nào, cảm thấy hứng thú với khuôn mặt này của ta?”

Bị một câu nhìn lên vạch trần ra, Trình Từ Phàm đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Ta..... Ta không có.”

“Là không có nhìn lên hay là hứng thú với gương mặt thật của ta?”

Người trong phòng thấy Tinh Nhi tiểu thư lại xuất ra thói quen xấu, lúc này cũng có hứng thú nhìn nàng chọc nam hài da mỏng này.

Trình Từ Phàm càm ràm một hồi cũng không nói ra lý do cho được, Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, cầm sách đọc tiếp, nàng không có hứng thú với bí mật của người khác.

Trình Từ Phàm tuy cầm sách nhưng không đọc, đã nửa tháng rồi, không biết trong nhà thế nào? Phụ thân có biết hấn mất tích không? Hay là bị tam di nương dụ dỗ rồi? Hoặc là..... Đã biết, cũng không nghe, không hỏi, dù sao, trong nhà còn có một đệ đệ.

Đầu bị nhai đó cốc, Trình Từ Phàm ăn đau ngẩng đầu lên, đụng phải ánh mắt nghiêm khắc của tiên sinh, lập tức hồi hồn nghiêm chỉnh đọc sách, tiên sinh bình thường nói chuyện tốt lắm, nhưng là một khi ông dạy học thì khác hẳn, nghiêm khắc không chịu nổi

Tinh Quang Ân khẽ lắc đầu, Tinh Quang gia tộc cuối cùng cũng có một truyền nhân, nguyện ý dạy hấn, hấn cư nhiên còn dám thất thân.

Chung Ly Tinh Nhi bật cười, “Được rồi, Tinh Quang tiên sinh, Trình Từ Phàm, nếu muốn về nhà, người tùy thời có thể đi, không cần lo lắng ta không cho.”

“Ta..... Ta không phải có ý đó.” Trình Từ Phàm liên tục lắc đầu, ở trước mặt tiểu thư, hấn hoàn toàn không dám làm càn, tuy hấn là con nhà quý tộc, nhưng đối diện với nàng vẫn hạ thấp mình xuống.

Chung Ly Tinh Nhi chỉ cười, tiếp tục cúi đầu đọc sách, không muốn suy nghĩ chuyện bao đồng nữa.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Ngày nọ tiết trời âm lại, Chung Ly Tinh Nhi thay bộ quần áo ngắn, đứng ở trong mảnh vườn cầm cuốc, “Thư Dục, các người phụ trách bên trái, Hiên Viên, các người phụ trách bên phải, Vô Diễm, Thanh Liễu cùng Chi Hủy theo ta làm ở giữa, đều thành thành thật thật lao động, mùa đông này phải dưỡng béo mới được.”

Mọi người đều mỉm cười đáp, “Vâng”

Trình Tử Phàm nhìn trái phải, hẳn không biết mình nên qua trái hay qua phải đây.

“Trình Tử Phàm, người theo Tinh Quang tiên sinh làm hậu cần.”

“Vâng.” Rốt cục Trình Tử Phàm được an bài nên lớn tiếng đáp ứng, chỉ có như vậy hẳn mới thấy mình với mọi người là một thể.

Nhiều người, sức càng lớn, mảnh vườn lâu rồi không trồng gì nháy mắt được đào tới lên, Chung Ly Tinh Nhi đưa mầm củ cải, ngô phân ra cho mọi người, nằng không dám lấy ra nhiều loại, sợ hù chết người.

Củ cải đã trồng qua một lần nên nàng có chút kinh nghiệm, lần trước một lỗ bỏ nhiều hạt, lần này chỉ cần bỏ một nửa thôi, củ cải chôn dưới đất, thì lỗ phải đào nông chút..... Đại khái là vậy, nằng cũng không hiểu nhiều, dù sao nằng cũng đâu phải nông dân chính hiệu chứ.

Mọi người học theo, khí thế ngất trời, Tinh Quang Ân cũng không biết việc nhà nông vất vả thế lại khiến mọi người vui vẻ, nghĩ đến dân chúng, người nào chịu cực khổ như thế còn vui vẻ như vậy?

Chỉ trong nửa ngày, việc trồng mầm đã xong, Chung Ly Tinh Nhi nhìn hai bên, trong lòng cân nhắc số lượng phát triển sẽ bao nhiêu, nếu không buổi tối vụng trộm làm một cái tụ linh trận?

Nhắc tới tụ linh trận, thì nhớ đến thứ đặt trong trận, quay đầu lại nhìn Vô Diễm trong viện nói: “Vô Diễm, Bách Hoa tửu uống được chưa?”

Vô Diễm hé miệng, “Còn tưởng rằng người đã quên! Buổi tối sẽ lấy một vò cho người thưởng thức.”

Chung Ly Tinh Nhi được một tác lại muốn một thước, “Một vò quá ít, ít nhất phải năm vò, cô đã nói uống Bách Hoa tửu sẽ không hạn chế ta mà.”

Vô Diễm không nói gì, nhưng vẫn thương lượng? “Ba vò.”

“Hảo, thành giao.” Chung Ly Tinh Nhi lập tức đồng ý, Vô Diễm có thể cho nằng ba vò đã vượt mong đợi của nằng rồi.

Chỉ cần nghĩ đến buổi tối sẽ có rượu để uống, Chung Ly Tinh Nhi lần đầu tiên hy vọng trời mau tối nhanh, chẳng biết có phải là nằng đã thành con sâu nghiện rượu rồi không? Đến đây ba năm rồi, chẳng lẽ nằng đang uống bù? Sau này phải điều chỉnh mới được, cho dù thích uống cũng không thể lấy lý do ngàn chén không say mà uống hoài được, sớm muộn gì cũng bị rượu khống chế, nằng tuyệt đối không muốn tạo nhược điểm cho chính mình.

Ngồi trước bàn ăn, đôi mắt đầy mong đợi nhìn chăm chăm vào Vô Diễm, hy vọng nằng ấy nhanh chóng làm thỏa mãn con sâu rượu của nằng, Vô Diễm buồn cười nhìn nằng, cuối cùng không để ánh mắt kia cứ nhìn chăm chăm vào mình, liền đặt ba vò rượu lên bàn.

Chung Ly Tinh Nhi lập tức mở phong ra ngửi mùi, thật thơm, vội rót một ly ra thưởng thức, mới nhắm nháp một chút. Đầu lưỡi cảm nhận đầy nhu hương, toàn thân ấm áp, rượu này khác xa so với mấy vò Vô diễm cho nằng uống trước kia, lúc đầu cảm thấy không vị, nhưng nhắm nháp qua lại nóng vô cùng, chỉ dựa vào mùi hương này thôi cũng thấy đây là hảo tửu rồi. Vô Diễm nói rượu này nằng sẽ thích uống, là vậy sao

Nàng rất muốn bỏ khăn che mặt ra, uống vậy mới thống khoái, nhưng mà..... Trình Tử Phàm còn ở đây? Mỗi ngày ở nhà còn phải đeo, thật không thoải mái tí nào.

“Tất cả ngồi xuống ăn cơm đi, đừng có nhìn ta, còn ba vò rượu này là của ta, các người muốn uống thì tìm Vô Diễm.” Nói xong, uống thêm ly nữa, tư thế đó muốn bao nhiêu tiêu sái thì có bấy nhiêu, nhìn nằng uống sảng khoái như thế khiến mọi người cũng muốn uống thử xem tư vị rượu này như thế nào.

“Vô Diễm, lấy vài vò nữa đi, nhìn cái bộ dáng hưởng thụ của tiểu thư, ta cũng muốn uống thử.” Hiên Viên ôn hòa nhìn Vô Diễm, Vô Diễm ngoan ngoan làm theo, quả nhiên lời tộc trưởng nói có khác mà.

“Tiểu thư, nếu người đủ 17 tuổi, ta sẽ không hạn chế người nữa.” Chung Ly Tinh Nhi nghe Vô Diễm nói thế, ở thế tục, mười bảy tuổi là trưởng thành.

Bị nhìn trúng tâm tư, Chung Ly Tinh Nhi có chút ngượng ngùng, vuốt tóc, “Cô đã nói uống rượu này sẽ không hạn chế ta mà.”

Vô Diễm dừng một chút, “Đã biết, chớ rượu này ừ tốt, ta sẽ không hạn chế tiểu thư, có điều tiểu thư phải tự biết không chế mình.”

Thần sắc Chung Ly Tinh Nhi đoan chính, “Ta đương nhiên biết, yên tâm đi, ta tự biết mà, ta chỉ thích cái loại cảm giác lâng lâng này thôi, hơn nữa, hiện tại cũng không có chuyện gì khiến ta phải quan tâm đến, hiếm khi nhàn nhã, đương nhiên phải tùy ý.”

“Vây Vô Điểm an tâm”

Xem ra, bản thân nàng quá cuồng nhiệt với rượu đã khiến họ quan tâm, Chung Ly Tinh Nhi uống thêm ly nữa.....

Trình Tử Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn tiểu thư nhỏ vậy mà ôm bình rượu uống, này..... Này..... Tiểu thư mới nhiều tuổi? Uống nhiều như thế mà mọi người không khuyên nhủ sao? Hơn nữa, nữ hài tử uống rượu như vậy sẽ không tốt!)

Đúng rồi, cho tới bây giờ còn chưa gặp cha mẹ tiểu thư, chẳng lẽ cha mẹ nàng mặc kệ? Nhắc tới cha mẹ, thần sắc ảm đạm, mầu thân hần..... Đã không còn trên đời này, ngay cả hần còn phải chạy trốn, phụ thân..... Người có biết hay không, mầu thân đã chết thế nào?

Chung Ly Tinh Nhi nhìn lướt qua hần, tiếp tục uống rượu, mỗi nhà mỗi cảnh, nàng vẫn là nên uống rượu đi! Nếu có chút khó, nàng không ngại ra tay giúp đỡ, nhưng mà tự tìm phiền toái cho bản thân không phải là tác phong của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Thời tiết ngày càng ảm đạm lên, phần đất trồng rau kia đã hiện lên một tầng lục sắc, cái củ lần này hình như trồng đúng cách, hoặc là do có lần đầu đã trồng nên đất đã cải tạo, nên mới phát triển tốt đến vậy, theo lý mà nói, họ đã nắm được hết tập tính của thực vật, dù sao nhìn mấy cây non phát triển tốt thế này thấy mà thích.

Tâm sự của Trình Tử Phàm ngày càng nặng, Tinh Quang Ân không thể dạy dỗ hần được, vì hần cứ ngẩn ngơ cả ngày, nên ông chỉ có thể chờ đợi lệnh của tiểu thư.

Hôm nay ăn xong điểm tâm, Trình Tử Phàm rút cuộc hạ quyết tâm, hoặc là đã nắm rõ thực lực của vị tiểu thư này, cho nên mới quý gồi xuống, ánh mắt kiên định, “Xin tiểu thư hãy giúp Tử Phàm”

Chung Ly Tinh Nhi biết, nàng tạm thời phải bỏ qua cái cuộc sống an ổn này, không phải vì Trình Tử Phàm, nàng và Trình Tử Phàm không có tí quan hệ gì, nhiều nhất, nàng chỉ có thể cho lời khuyên, ừ chỉ lời khuyên thôi.

Yêu luôn muốn sống thử cuộc sống của nhân loại, mỗi ngày ẩn cư ở chân núi, nhìn cái gia đình này xem, không biết họ có cảm nhận gì không? Mặc dù bọn họ không nói, nhưng nàng biết, cái họ đang thiếu nhất bây giờ chính là cơ hội để thử.

Bây giờ cơ hội đã có, như vậy, nàng không có gì lý do tiếp tục lưu lại, cái cuộc sống nhàn nhã này nàng rất thích không nỡ bỏ.

Mọi người đều nhìn tiểu thư, chờ nàng đưa ra quyết định, mặc kệ nàng ra quyết định nào đi chăng nữa, bọn họ sẽ tuân theo. Chung Ly Tinh Nhi cầm ly trà uống một ngụm, nếu đổi lại thành rượu thì tốt rồi, “Đứng lên rồi nói chuyện.”

Trình Tử Phàm không tình nguyện đứng lên, nếu tiểu thư không đồng ý hần sẽ quý mãi, Hinh Không phải bước đến xách hần đứng lên, Tinh Nhi tiểu thư ghét nhất là mấy cái tục lệ này.

Trong đám người này, Trình Tử Phàm sợ nhất chính là khối băng Hinh Không, bị hần nhắc lên cũng không dám cự quậy, sợ hãi hồi lâu mới dám nói, “Nhà ta ở thành Lương Châu nhiều đời kinh doanh bố trang, cha là Trình Thu Hạo, gia gia mất sớm, cha phải tiếp quản sản nghiệp của gia đình, người cưới chính thê cùng hai di nương vào cửa, nương ta là chính thê, ta còn một đệ đệ thứ xuất do Tam di nương sở sinh. Nương ta là người rất tốt, cha cũng rất thương nương, nhưng cũng sủng ái Tam di nương, trước kia, ta cảm thấy Tam di nương là người rất tốt, bởi vì bà ấy luôn cười ôn nhu với ta, hơn nữa quan hệ với nương cũng ốt, cho nên tình cảm của ta và đệ càng tốt hơn, chỉ cần ta có ở nhà, là đệ đệ sẽ thân thiết với ta.

Một buổi tối trước năm mới, nửa đêm ta dậy đi nhà xí, mơ hồ nghe tiếng động lạ, nên đi theo xem thử, kết quả... Nhìn thấy Tam di nương đẩy nương xuống hồ, tay nương bị trói lại, trong miệng bị nhét khăn, hai tay còn cột một hòn đá lớn, cứ vậy mà chìm mà quên mất bản thân mình không có khí lực gì, đừng nói chi đến cứu người, chính mình còn không giữ được mệnh, Tam di nương khí lực rất lớn, đẩy ta xuống hồ, cũng may hồi hè ta có học bơi, tuy rằng không bơi giỏi, tốt xấu gì cũng có thể bảo vệ được tính mạng.

Lúc ấy, ta biết ta không thể cứu được nương, nhưng mà khi đó cha vắng nhà, Tam di nương không biết tìm đâu ra một nam nhân, cầm cây gậy rất lớn, nếu ta không trốn, tối hôm đó khẳng định sẽ chết, lúc ấy quá sợ hãi mà quên kêu những người khác trong nhà đến cứu “

“Cho nên người mới từ thành Lương Châu chạy đến đây?”

Đối với một đứa nhỏ mà nói, cái này chính là truy sát. Trải qua mấy ngày điều dưỡng, khí sắc Trình Tử Phàm đã tốt hơn, hần lắc đầu lại gạt đầu, “Không phải ta cố ý chạy đến đây, ta chưa từng rời khỏi thành Lương Châu, lúc ấy cứ cúi đầu mà chạy.”

Xem như đây là vận may của hần, đã chạy đúng đường, hơn nữa không có ai rảnh rỗi như nàng mà đi curu mang một người phiền toái đâu, “Bây giờ người tính làm gì? Muốn ta giúp người báo thù cho mầu thân?”

Trình Tử Phàm áy náy cúi đầu, ngay cả báo thù cho nương cũng phải nhờ người khác, vậy hẳn đọc sách là để làm gì? Đọc sách thì sẽ có tiền đồ sao? Chung Ly Tình Nhi đứng dậy, bước đến trước mặt hắn, lẳng lặng mà đánh giá, khiến Trình Tử Phàm muốn động cũng không dám động, một lúc sau nàng mới nói “Cảm thấy bản thân mình quá vô dụng?”

Trình Tử Phàm đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mới gật đầu, “Vâng.”

“Cảm thấy mình đọc sách không có ích lợi gì?”

Trình Tử Phàm cắn răng nói, “Vâng”

“Tình Quang tiên sinh, dạy dỗ hẳn lại đi, để hẳn tinh tảo, trong đầu chỉ có cừ hận cũng không được, ta còn muốn đi ra ngoài.”

Tình Quang Ân không chút khách khí, đánh mạnh vào gáy hắn, nếu đi một bước cực đoan giống Trình Tử Phàm, ông là người sống sót cuối cùng có phải cũng sẽ gây nên tai họa cho nhân gian không?

Trình Tử Phàm bị đánh lần này, hình như rất đau, hoặc là những uất ức phải chịu đều theo nước mắt ào ào chảy ra, từ ngày gặp chuyện không may đến giờ, hắn chỉ muốn bảo vệ cái mạng nhỏ, muốn báo thù, muốn liều mạng cho xong, nhưng lần này, hắn lại tìm được cảm giác được mọi người quan tâm.

Tay giờ lên, Tình Quang Ân điều chỉnh lại lực đạo, vỗ nhẹ lên vai hắn, ông hiểu được cái cảm giác bất lực không thể làm được gì này, huống chi đứa nhỏ này cũng chỉ mới 14 tuổi, đây là cái tuổi dễ bùng nổ nhất.

Nước mắt Trình Tử Phàm rơi nhanh hơn, đem tất cả oán hận trong lòng khóc ra, Chung Ly Tình Nhi than nhẹ một hơi, người này quá bất hạnh rồi, tận mắt nhìn thấy mẫu thân bị giết, Tình Quang Ân thì chỉ có thể đứng nhìn cả tộc bị diệt, còn thảm hơn kiếp trước của nàng, ít nhất, thân nhân kiếp trước của nàng còn sống, cho dù là nàng mất tích tám năm, cũng không có bị lãng quên.

“Được rồi, chúng ta sẽ đến đó, cũng nên phân công lại, xem nên dẫn ai theo.”

Thấy ánh mắt mọi người lấp lánh, Chung Ly Tình Nhi cảm thấy bị tổn thương, chúng yêu đều muốn đi, còn có hơn 10 người, hơn nữa còn bọn Thanh Liễu các nàng,..... Không phải là quá nhiều sao? Cũng đâu phải là đi du lịch, ân, nhưng mà cũng hơi giống thôi.

“Chỉ được 10 người thôi, Hiên Viên, bên ông chọn 6 người, ông mau an bài, còn Vô Diễm thì khỏi tính, cô ấy nhất định phải đi rồi.”

Đối với Vô Diễm, Chung Ly Tình Nhi luôn ở thế hạ phong, đương nhiên, là nàng cảm thấy không có gì, bởi Vô Diễm đúng dạng của một ngư ty.

“Vâng.”

Hiên Viên đáp, rồi xoay người rời đi.

“Vô Diễm, Thanh Liễu, Thư Dục, Tình Quang tiên sinh đi cùng, trời còn sớm, chuẩn bị nhanh để còn xuất phát nữa.

Nàng không dám nhìn vào đôi mắt khát vọng của bọn Chi Hủy, Chung Ly Tình Nhi quyết đoán trở về phòng. Lại nói, nàng cũng không có gì để thu xếp tất cả được hoàn nàng điều chế ném một phần vào nhà Tiểu Ngọc, để ngừa vạn nhất.

Còn Trình Tử Phàm thì đứng ở một bên nhìn, tiểu thư đây là đáp ứng hắn đi! Lau nước mắt, liền chạy nhanh về phòng mình thu dọn, chủ yếu là một ít sách, đều là Tình Nhi tiểu thư mua cho hắn.

Nửa khắc sau, mọi người đều tụ tập hết ở nhà chính, đằng sau Hiên Viên là Hình Không, Mạc Ngữ, Địch Hi, còn có hai tiểu yêu chưa biết tên, tất cả đều đang hưng phấn.

Kê Nghi vẫn như cũ ôn hòa lẳng lặng đứng ở một bên, cũng không có vì không được chọn đi cùng mà mất hứng, đây là khí độ của một quân tử sao? Khí độ này khiến người ta không biết nói sao

“Những người còn lại giữ nhà, lần sau sẽ mang mọi người theo, xuất phát.”

“Vâng.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quỷ Quỷ Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Xuống dưới chân núi, Chung Ly Tình Nhi ngoài việc từng đến đằng sau núi ra, đây là lần đầu tiên đến nơi này, ngay cả trên, nàng còn chưa đi qua, cuộc sống không quá xa hoa là cuộc sống nàng thích nhất, đại khái không ai không muốn sống hưởng lạc đi

Xe ngựa xa hoa trong nhà đã chuẩn bị từ lâu rồi, đây là lần đầu tiên được lấy ra dùng, đeo dây cương cho ngựa xong, Vô Diễm đỡ Chung Ly Tình Nhi lên xe ngựa, Thanh Liễu bước lên theo, những người khác thì cười ngựa, ngay cả nhìn già nhất Tình Quang Ân cũng không ngoại lệ, đây là chính yêu cầu của ông.

Không gian trong xe ngựa rất rộng, chứa thêm vài người cũng không thành vấn đề, nhưng khi xuất môn rồi, ai nấy đều bắt đầu quy củ hẳn ra, Chung Ly

Tinh Nhi thấy cười ngựa có vẻ tự tại hơn, kỳ thật, nàng cũng muốn cười ngựa.

Ném khăn che mặt lên bàn trà, trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều mang, cũng hơi quen rồi, nhưng mỗi lần ăn gì đều bất tiện, cái khác không nói chỉ gây phiền phức chút thôi.

Vô Diễm lấy một cái đệm cho nàng dựa vào, Thanh Liễu pha trà, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy mình bây giờ đang sống cuộc sống của con sâu gạo, cơ bản là không cần làm gì hết, cơm thì dâng đến tận miệng, liệu sau này không sống như thế nữa, liệu nàng có chịu được không? Hẳn là được, nàng vẫn thấy mình giống như cỏ dại, bất kể hoàn cảnh như thế nào đều có thể sống được, hơn nữa tốc độ thích ứng cực kỳ nhanh, lúc mới xuyên đến đây, nàng không có nhiều thói quen lắm, nhưng vẫn làm tốt công việc của một cô công chúa.

“Tiểu thư, cứ vậy đến thành Lương Châu sao? Có muốn dừng lại trấn trên không?”

Thanh Liễu ngồi ở một bên hỏi, sau một năm ở chung, nàng cảm thấy mình tự tại vô cùng, không còn câu thúc như hồi mới đây.

Chung Ly Tinh Nhi lười biếng mở miệng, “Không được, cứ đi thẳng đi, chỉ cần trước buổi tối tìm được chỗ nghỉ ngơi là được.”

“Vâng.”

Thanh Liễu vén rèm đi ra ngoài, ngoắc tay với Thư Dục đang cười ngựa, Thư Dục hiểu ý tiêu sái lại đây, Thanh Liễu chuyển đạt ý của tiểu thư.

“Được rồi, ta sẽ đi an bài.”

Trước khi trời tối, bọn họ đến một cái trấn khác lớn hơn, nơi này, ngoài lớn ra còn phồn hoa hơn trấn Nghênh Lai nhiều, xem ra cuộc sống của người dân ở đây rất phong phú.

Ở nơi nhỏ này, hiếm khi thấy một chiếc xe ngựa xa hoa, ánh mắt người dân vô tình hay vô ý đều nhìn sang đoàn người này, nhất là tiểu cô nương đeo khăn che kia hẳn là chủ tử, nếu có lựa chọn khác, Chung Ly Tinh Nhi tuyệt đối sẽ không dùng xe ngựa này, nàng ghét nhất là bị mọi người vây quanh như sinh vật lạ.

Thư Dục đi đặt phòng, cũng may lúc này khách nhân cũng không nhiều, phòng miễn cưỡng còn đủ, chọn phòng tốt nhất cho Chung Ly Tinh Nhi, những người còn lại thì tự phân chia.

Nhìn Vô Diễm từ trong không gian lấy đồ đạc ra, khéo miệng Chung Ly Tinh Nhi co rút, “Vô Diễm, đừng nói là đem hết toàn bộ đồ đạc ra hết nha? Một lát nữa cô giải thích với Thanh Liễu thế nào đây?”

Vô Diễm liếc nàng một cái, tiếp tục trải giường chiếu, phòng ở thế này nàng không chấp nhận được, càng không thể để Tinh Nhi tiểu thư ở căn phòng thế này, “Sao phải giải thích với nàng ấy? Tiểu thư là chủ tử, nàng ấy dám hỏi sao?”

“.....”

Quả nhiên là ngư ty, Chung Ly Tinh Nhi mở cửa sổ đón gió vào phòng, Thanh Liễu dẫn tiểu nhị đang bưng thùng nước ấm, để tiểu nhị đặt nước ấm rồi cho tiền thưởng.

“Tiểu thư, rửa mặt chải đầu một chút, Vô Diễm, cô hầu hạ tiểu thư, tôi đi làm chút đồ ăn.”

Về phần đột nhiên trong phòng có nhiều đồ quen mắt, cũng không thèm để ý. Vô Diễm cười cười, nàng rất hài lòng với cô ty nữ này, “Đi thôi, chỗ này có tôi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dục Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Thay đổi một bộ xiêm y thoải mái xong, ngồi trước bàn nhìn Thanh Liễu dọn đồ ăn xong, “Mọi người đã ăn cơm hết chưa?”

Đưa đĩa cho nàng, Thanh Liễu cười nói: “Tiểu thư, ngài ăn cơm đi, mọi người sẽ không bạc đãi bản thân mình, sẽ không để mình bị đói đâu, có Thư Dục ở đây, mọi chuyện đều sắp xếp tốt hết.”

Chung Ly Tinh Nhi suy nghĩ, thấy nàng quan tâm nhiều làm gì, mọi người đều lo được cho bản thân mà

Ăn mấy miếng đồ ăn, hương vị quen thuộc khiến nàng kinh ngạc, “Thanh Liễu, ngươi làm?”

Thanh Liễu cười cười, “Vâng, đây là Thanh Liễu nên làm.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói, tiếp tục ăn cơm, đây nhìn xem, đây là cái gọi là trung tâm, trung thành, tấn trách là đây.

Cười ngựa hai ngày là đến thành Lương Châu Thành, còn bọn họ thì mất đến 10 ngày mới tới, lại nói, Chung Ly Tinh Nhi tình nguyện cười ngựa, ngồi xe khiến nàng đau nhức cả người, tuy đã nhét thêm nhiều đệm nhưng vẫn không bớt xót này.

Vô Diễm đỡ nàng xuống xe, nàng duỗi người ra, lúc này mới nhìn xung quanh xem, Thành Lương Châu quả thật thực phồn hoa, chỉ nhìn khách điểm trước mắt thôi cũng rất lớn, nếu đánh giá theo cấp độ sao, thì chắc cỡ 4 sao.

“Tiểu thư, vào thôi, Thư Dục đã chọn phòng xong.”

Nhìn mọi người vẫn nhàn nhả như cũ, Chung Ly Tinh Nhi càng khẳng định, cười ngựa thoải mái hơn nhiều, nàng dù đi xe ngựa tốt nhất nhưng không thoải mái bằng cười ngựa như họ.

Một hàng 10 người đến, phong độ đều có, nhìn khí chất thôi cũng biết không phải là người thường, vô tình bắt được tâm của trai gái, già trẻ, đương nhiên, mọi người càng hứng thú với vị tiểu cô nương che mặt đi ở giữa, không biết tiểu thư nhà ai, nhìn trận thế này, cho dù là con nhà có tiền cũng không sánh bằng được.

Chường quý khách điểm tự mình ra cửa nghênh đón, cung kính dẫn mọi người lên dãy phòng chữ Thiên ở lầu hai, “Đây là phòng tốt nhất trong điểm của chúng tôi, bên ngoài có tiểu nhị, có việc gì xin cứ phân phó.”

Vô Diễm ra hiệu với Thanh Liễu, sau đó đỡ Chung Ly Tinh Nhi vào phòng, Thanh Liễu nhẹ nhàng bước đến, “Chường quỳ, tiểu thư nhà ta thân phận quý, có bọn ta hầu hạ là được, tôi muốn thương lượng với ông chút, giờ cơm mỗi ngày mượn phòng bếp chỗ ông được chứ?”

Quả nhiên là tiểu thư nhà giàu, chường quý tư thái phục tùng nói, “Đương nhiên có thể, vậy tôi sẽ đi nói với phòng bếp, cô nương tùy thời có thể sử dụng.”

“Vâng cảm ơn chường quỳ.”

Thanh Liễu lấy một tờ ngân phiếu trong tay áo ra, “Có lẽ chúng tôi sẽ ở lại đây vài ngày, cũng làm phiền chường quỳ.”

“Không dám, không dám.”

Nghỉ ngơi một lúc, Chung Ly Tinh Nhi mới đi tắm, sau đó gọi Trình Từ Phàm đến, “Nhà ngươi ở thành Lương Châu này sao?”

Từ lúc vào thành, sắc mặt Trình Từ Phàm không tốt nhưng vẫn gặt đầu, “Vâng, cách khách điểm này không xa, chỉ khoảng hai con phố thôi.”

“Ngươi bây giờ muốn về nhà, hay là xem tình hình trước đã?”

Trình Từ Phàm cúi đầu, “Xin tiểu thư làm chủ.”

Tốt lắm, học cái khôn rồi, làm chuyện gì cũng biết suy nghĩ trước sau, Chung Ly Tinh Nhi đứng dậy đẩy cửa sổ ra, “Ta đề nghị trước xem tình hình nhà ngươi đã, ngươi đừng sốt ruột, an tâm chờ tin tức đi.”

“Là, tạ ơn tiểu thư.”

Có gia mà không thể về, cũng giống nàng năm đó, chỉ là nàng là do nhân tố bên ngoài, mà Trình Tiểu Phàm lại do nhân tố bên trong

“Thanh Liễu, gọi Thư Dục vào đây.”

“Dạ.”

Một lúc sau, “Tiểu thư, ngài tìm thuộc hạ.”

Chung Ly Tinh Nhi thu lại ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, xoay người lại nói: “Đem bài thiếp của ta đến Tướng quân phủ, bảo Vạn Hạo tướng quân đến đây.”

“Vâng.”

Vô Diễm lấy một bộ y phục quý tộc cho nàng thay, sau khi Chung Ly Tinh Nhi thay bộ quần áo này, rõ ràng so với Vạn Hạo Hỉ không cùng một cấp bậc.

“Vạn Hạo Hỉ bài kiến Cừu công chúa.”

Chung Ly Tinh Nhi lui về phía sau tránh lễ của ông, nhẹ nhàng vén áo thi lễ đáp lại, “Tướng quân tới thực nhanh.”

“Ha ha, công chúa ở đất phong của Vạn Hạo ba năm, đây là lần đầu tiên nhận được thiếp mời của công chúa, đương nhiên phải chạy nhanh đến rồi.”

Chung Ly Tinh Nhi không có tháo khăn che xuống, nàng hạ quyết tâm, khuôn mặt này có thể không lộ đương nhiên phải giấu thật kỹ.

Phân chính và phụ ngồi xuống, Thanh Liễu và Vô Diễm đem đồ ăn đặt trên bàn sau đó thôi lui.

“Vạn Hào Tướng quân chắc chưa ăn cơm chiều, bồi ta ăn được không?”

“Đương nhiên, Vạn Hào vinh hạnh.”

Tiểu công chúa năm đó núp sau lưng đại hoàng tử giờ đã trưởng thành, nói chuyện không phân bậc tôn ti, lại hữu lễ, không nóng lạnh nhưng cũng không xa cách.

Bữa cơm này rất im lặng, Chung Ly Tình Nhi thể hiện tư thái tao nhã dùng cơm, nàng vốn không nghĩ sẽ gặp Vạn Hào Hỉ làm gì, nhưng mà..... ca ca nàng bây giờ là thuộc hạ của ông ấy, nên nàng muốn giúp ca ca một chút.

Sau khi ăn xong, hai người dùng trà xanh, Chung Ly Tình Nhi mới mở lời đánh vỡ trầm mặc, “Vạn Hào Tướng quân, lần này ta đến Lương Châu để giải quyết việc riêng, xong việc có thể đi dạo chơi, Tướng quân không cần lo lắng cho ta, lần này gặp Tướng quân là cho phải phép, lại lo lắng tướng quân từ miệng người khác biết ta đến Lương Châu lại không chào hỏi ngài, ta bây giờ như cư sĩ ở ẩn, nhưng chuyện phiếm khó mà tránh, hy vọng Vạn Hào Tướng quân hiểu cho.”

Vạn Hào Hỉ cười sang sảng, coi như giải khai được nghi hoặc trong lòng, “Ha ha, Cửu công chúa thật thẳng thắn, kìa Vạn Hào an tâm, có chuyện gì, thỉnh công chúa tùy thời tìm Vạn Hào, Vạn Hào tuyệt không chối từ.”

Chung Ly Tình Nhi nhếch môi, đặt ly trà xuống, “Vạn Hào Tướng quân, ta đã tìm thấy cuộc sống đơn giản mơ ước ở dưới chân núi, vốn không muốn ra ngoài, lại không muốn thị phi tìm đến cửa, nhưng thân phận này của ta chỉ mỗi hành động hay lời nói đều bị người dòm ngó, ta không chế không được, chỉ có thể tận lực rời xa, Vạn Hào Tướng quân không cần lo lắng cho ta sẽ mang phiền phức đến cho ngài, bởi vì ta so với ngài còn chán ghét những chuyện phiền toái hơn.”

Lời này đúng là quá thẳng thắn rồi, Vạn Hào Hỉ nghĩ chỉ có người trong quân đội mới có thể hào sảng, không nghĩ tới Cửu công chúa sống trong cung này cũng là người sáng khoái như thế, ông thích giao tiếp với người như vậy.

“Có một người như công chúa, đúng là may mắn cho hoàng gia.”

“Tướng quân đừng khen ta, ta biết mình không tài giỏi nên mới buông bỏ những thứ kia.”

Nói chuyện hồi lâu, Chung Ly Tình Nhi từ đầu đến cuối không có đề cập đến Chung Ly Dạ, mãi đến lúc đi, Vạn Hào Hỉ đến cửa rồi mới quay đầu nói: “Đại hoàng tử tốt lắm, công chúa không cần lo lắng.”

Chung Ly Tình Nhi nhẹ nhàng nhất phúc, “Tạ Tướng quân.”

Nhìn Vạn Hào Hỉ rời đi, tiếng bước chân cũng dần xa, Chung Ly Tình Nhi mới kéo khăn che mặt xuống, “Vô Diễm, lấy cho ta một vò rượu bổ sung năng lượng nào.”

Vô Diễm có chút đau lòng nhìn Tình Nhi tiểu thư, lần đầu tiên thống khoái đưa rượu cho nàng, nàng biết Tình Nhi tiểu thư đau lòng cỡ nào nhưng kiềm nén.

Mở vò rượu ra, liên tục uống hai, ba chén, Chung Ly Tình Nhi mới cảm thấy mình đã sống lại, xem ra, nàng vốn không có thiên phú cầm quyền tí nào, ngay cả xã giao cũng không nhẫn nại nổi, quả nhiên, rời khỏi hoàng cung là quyết định đúng.

“Thanh Liễu, đem đồ ăn cho ta, ta chưa có ăn no.”

“Dạ, để tiểu tỳ đi lấy.”

Vừa nghe tiểu thư chưa ăn no, Thanh Liễu ba bước như hai bước chạy đến phòng bếp, sau khi tiểu thư ra ngoài, cũng không thấy ngài sáng khoái tự tại như lúc ở nhà.

“Vô Diễm, kêu Hiên Viên cho người đi điều tra tình hình Trình gia, mặc kệ điều tra được gì cũng không được tự ý hành động, không có sự cho phép của ta không được dùng pháp thuật.”

“Vâng, tiểu thư yên tâm, mọi người đều có nhớ kỹ lời căn dặn của tiểu thư.”

Uống thêm ly rượu nữa, hiếm khi không có người bên cạnh ngăn cản, Chung Ly Tình Nhi không để ý đến thần tượng mà ngã người ra ghế vừa uống vừa dựa, thân hình còn chưa trở mã nên không biểu lộ hết cái gì nên lộ.

Thanh Liễu bưng đồ ăn vào thấy tiểu thư nửa nằm nửa dựa trên ghế, một ly, một ly lại uống, có chút bất đắc dĩ, Cửu công chúa nhanh như vậy biến thành tửu quỷ rồi.

“Tiểu thư, đồ ăn của người.”

Vừa nói chuyện vừa đem đồ ăn dọn ra trên bàn xong, nâng Chung Ly Tình Nhi dậy, thuận tay cầm vò rượu để sang một bên.

Bắt đầu hầu hạ Chung Ly Tinh Nhi ăn no, uống đã, rồi lui đến bên cạnh cửa sổ chờ Vô Diễm quay về báo tin, lâu như vậy không trở về, nàng sẽ đi tìm.

Quả nhiên, một lúc sau, Vô Diễm mới trở về, báo lại tình hình điều tra cho Chung Ly Tinh Nhi.

“Rất kỳ quái, Trình gia hình như không hề biết chuyện của Trình Tử Phàm, nên làm sao đây.”

Nguyên lai, Vô Diễm căn cứ theo địa chỉ mà Trình Tử Phàm cấp, lặng lẽ đi điều tra, phụ thân của Trình Tử Phàm là Trình Thu Hạo đang cùng thiếp nhất và đứa nhỏ ăn cơm, nói nói cười cười, căn bản không phải là bộ dạng của người đang lễ tang thê tử đã mất, toàn bộ toà nhà không treo lụa trắng, thê tử đã chết không buồn cũng không nói, nhưng con trai mất tích lại không thêm quan tâm, nàng cảm thấy kỳ quái, liền ẩn thân ở một bên xem.

Ăn cơm xong, Trình Thu Hạo nhìn nữ nhân kiều mỵ bên cạnh, hỏi: “Tú Cẩm chưa gửi thư về sao?”

Nữ nhân ngọt ngào cười, “Lão gia, ngài đừng lo lắng, tỷ tỷ khẳng định là đang toàn tâm vì Tử Phàm cầu phúc! Nếu Tử Phàm thi đậu, đây chính là vì Trình gia làm rạng rỡ tổ tông.”

Trình Thu Hạo cười kiều ngạo, “Tử Phàm vốn thông minh, nếu quyết tâm nhất định sẽ thành công, Tú Cẩm cũng thật là, đi lâu như vậy cũng không báo tin về là sao? Mà khoan, nàng cũng đâu phải là người nôn nóng như vậy.”

Nữ nhân kia đang cười tự nhiên cứng đờ người ra, lại nói: “Lão gia đừng lo lắng quá, chẳng phải tỷ tỷ đang vì Trình gia sao?”

“Cái này ta đương nhiên biết, quên đi, chắc sẽ trở lại ngay, chờ mẹ con hai người trở về rồi nói, Tử Thục, Mạc Phương, trong khoảng thời gian Tú Cẩm không có ở nhà, làm phiền hai nàng vậy.”

“Lão gia yên tâm, bọn thiếp sẽ làm tốt.”

Khuôn mặt tươi cười tiến bước nam nhân, Tử Thục xoay người nhìn Mạc Phương đang ngồi: “Nhị tỷ, đã đến giờ Dân nhi ngủ rồi, muội đưa nó về.”

“Đi thôi, ta cũng trở về phòng.”

Trở về phòng, trước đó con ngủ, nàng ta cảm thấy bất an vô cùng, Cường tử ngày hôm qua đưa tới tin tức, nói là vẫn chưa tìm được Trình Tử Phàm, đây là trái bom nổ chậm, nếu không diệt hẩn, Trình gia chẳng những nàng cướp không được, mà những lời nói nàng lừa Trình Thu Hạo cũng sẽ bị vạch trần, đến lúc đó..... Nàng không dám tưởng tượng hậu quả của nó.

Bị hưu là chắc chắn, nàng không muốn như vậy, không những không có cơm ngon áo đẹp, mà còn bị đánh chết, không, Trình gia này là của Dân nhi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Hoá ra là như vậy? Chuyện này cũng dễ giải quyết hơn, vốn dĩ nàng rất lo lắng.....

Chung Ly Tinh Nhi ngẩng đầu, “Vô Diễm, vất vả cho cô rồi, ngày mai chúng ta sẽ tìm đến cửa, giờ thì, đi ngủ thôi.”

“Vâng.”

trong phòng yên tĩnh lại, Chung Ly Tinh Nhi lách mình vào nhà Tiểu Ngọc, bởi vì mấy ngày nay lên đường, đều dùng linh thể để đi vào, hôm nay có thể dùng thân thể trực tiếp đi vào rồi, nhà Tiểu Ngọc gia còn lớn hơn bên ngoài nhiều.

“Tỷ tỷ, hôm nay vào thật sớm.”

Tiểu Ngọc nhào vào lòng nàng, Tham Oa rút rề một chút, cũng kéo tay nàng cọ cọ, một tay ôm một đứa, Chung Ly Tinh Nhi cười ôn nhu.

“Không có chuyện gì, nên muốn vào đây thăm hai đứa, Tham Oa, tỷ và Bách gia gia rồi khỏi núi, rồi, đệ có muốn ra ngoài xem thử không?”

Tiểu Ngọc há miệng thờ dốc, muốn nói gì đó, nhưng khép miệng lại, nó không thể vì ích kỷ mà nhốt Tham Oa mãi ở đây được.

Tham Oa hơi do dự, muốn đi, rất muốn đi, trước kia Bách gia gia, Giao ca ca cũng không cho nó đi ra ngoài một mình, nhưng mà..... Nhìn nhìn Tiểu Ngọc, nếu nó đi rồi, Tiểu Ngọc chỉ có một mình ở đây..... rất cô đơn nha.

“Tỷ tỷ, chờ Tiểu Ngọc có thể đi ra ngoài, tỷ mang bọn đệ ra ngoài luôn được không?”

Nhìn qua Tiểu Ngọc ngốc lẳng đứng tại chỗ, Chung Ly Tinh Nhi hôn Tham Oa một cái, “Đương nhiên là được, Tham Oa đúng là một đứa nhỏ thiện lương mà.”

Tiểu Ngọc ngơ ngác nhìn Tham Oa, không biết nên nói cái gì, rõ ràng trong lòng thật cao hứng, lại..... Lại có một chút chua xót.

“Tham Oa..... Tham Oa, Tiểu Ngọc có thể rất rất lâu không ra ngoài được, Tiểu Ngọc biết Tham Oa rất muốn nhìn xem thế giới nhân loại bên ngoài, cứ đi đi, Tiểu Ngọc không trách đâu, chỉ cần..... Chỉ cần Tham Oa trở lại bởi Tiểu Ngọc là tốt rồi.”

Tham Oa chớp mắt to, nghiêng đầu nhìn Tiểu Ngọc: “Nhưng mà Tham Oa muốn cùng Tiểu Ngọc, muốn cùng Tiểu Ngọc đi ra đi chơi a.”

“Tiểu Ngọc có thể rất rất lâu không ra ngoài được, cũng có thể vĩnh viễn không ra được.”

Nó cảm thấy chắc nó vĩnh viễn không ra được, bởi vì đã mấy ngàn năm đâu có ra ngoài được đâu.

Tham Oa cười đến thiên chân vô tà, “Không có việc gì, Tham Oa cũng có thể sống thật lâu nga, Bách gia gia nói chỉ cần Tham Oa không bị người khác bắt ăn, cũng có thể sống mấy ngàn năm nha, Bách gia gia cũng sống mấy vạn năm rồi đó! Tham Oa cũng có thể sống lâu như vậy, có thể bởi Tiểu Ngọc.”

Nó cũng sống mấy vạn năm rồi..... Tiểu Ngọc rất muốn nói như vậy, nhưng mà Tham Oa nghe thế sẽ gọi nó là gia gia mất..... Việc này nhất định không thể nói.

Chung Ly Tinh Nhi ôm lấy hai bảo bối, “Tiểu Ngọc cùng Tham Oa đều là hảo hải tử, được rồi, ngủ.”

Sáng hôm sau, Chung Ly Tinh Nhi trở về phòng, Vô Diễm vừa vặn đẩy cửa bước vào, “Tiểu thư, Vô Diễm vào nha.”

“Ân.”

Khẽ lên tiếng, Chung Ly Tinh Nhi xốc chăn lên, Vô Diễm bưng nước ấm vào, “Tiểu thư, ngủ ngon chứ?”

“Tốt lắm, Vô Diễm, mau giúp ta mặc quần áo, quần áo xinh đẹp thế này, nhưng ta học mặc cũng không được, quá rườm rà.”

Nhìn bộ quần áo, Chung Ly Tinh Nhi nhú mày, kỳ thật nàng thích mấy bộ đơn giản hơn, hai ba cái đã mặc xong.

Vô Diễm lại kiên quyết lắc đầu, “Tiểu thư, cái này thích hợp với ngài hơn, từ nay để ta giúp ngài mặc vậy.”

Xem ra từ nay ngay cả việc mặc quần áo cũng phải có người giúp T.T..... Nàng có nên cao hứng không? Chung Ly Tinh Nhi biết tại phương diện này không thể lay chuyển được Vô Diễm, chỉ có thể nhận mệnh đuôi tay mặc quần áo.

Rửa mặt xong, Thanh Liễu bưng bữa sáng vào, tâm tình rất tốt, “Tiểu thư, bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

“Vắt vả rồi, để tự ta, hai người cũng đi ăn sáng đi, thuận tiện nói cho mọi người, ăn xong liền xuất phát.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, biết tiểu thư không phải là người thích dong dài, hơi phúc thân đáp: “Vâng.”

Thu thập thỏa đáng, mọi người đều đợi Chung Ly Tinh Nhi ngoài cửa, chờ nàng phân phó, Vô Diễm đưa khăn che mặt cho nàng, cúi đầu nhìn quần áo nàng mặc, Chung Ly Tinh Nhi mới đi ra nói: “Đi thôi, đến Trình gia.”

Trình Từ Phàm chân động, cứ thế mà đến? Không biết tình hình trong nhà thế nào rồi?

Giống như nhìn thấy sự lo lắng của hắn, Chung Ly Tinh Nhi nói: “Di nương kia của ngươi rất thông minh, yên tâm đi, không có việc gì, Vô Diễm, tìm kiếm áo choàng cho hắn mặc vào.”

Việc này cũng không khó giải quyết lắm, vị Tam di nương kia muốn cho Trình Từ Phàm biến mất, đơn giản chỉ là muốn đoạt gia sản thôi, chỉ cần Trình Từ Phàm xuất hiện, lại ở hồ nước tìm được thi thể của mẹ hắn, chân tướng sẽ rõ ràng.

Đợi chút, Tam di nương kia cũng rất thông minh, có thể đã đem xác phi tang rồi, “Hình Không, ngươi đi trước xem thi thể của nương Trình Từ Phàm còn ở trong hồ nước không, nếu mất, ngươi tìm xem họ giấu xác ở đâu.”

Bản thể của Hình Không là giao long, việc này đối với hắn vô cùng đơn giản.

Hình Không không nghĩ tới mình bị điểm danh, rất nhanh phản ứng lại đây, “Vâng.”

“Chúng ta cũng đi thôi, đến lúc vạch trần rõ chân tướng rồi, Trình Từ Phàm, đọc sách không hẳn là vô dụng, không phải chỉ có vũ lực mới có thể giết người mà tri thức cũng là có thể giết người.”

Không thèm nhìn sắc mặt Trình Từ Phàm biến đổi, Chung Ly Tinh Nhi dẫn đầu đi ra ngoài, Tinh Quang Ân dùng ánh mắt thâm trầm đánh giá, lời của Tinh Nhi tiểu thư rất đúng, tri thức..... Cũng là có thể giết người.

Trình gia cũng xem như nhà tiểu phú, nhà cao cửa rộng, nhìn ra có chút cửa cái, hướng Thư Dục gặt đầu, Thư Dục bước đến trước cửa Trình gia thông báo.

“Ta đến truyền tin thay Đại phu nhân và Đại thiếu gia?”

Người gác cổng nhân nhìn bọn họ, lấy nhãn lực của y nhìn ra những người này không tầm thường tí nào, lập tức thái độ lập tốt lên.

“Tốt, ta lập tức đi bẩm báo, thỉnh chờ.”

Thư Dục trở về vị trí của mình, chờ Trình gia thông báo

Trình Thu Hạo sửa sang lại quần áo, đang chuẩn bị xuất môn, hôm nay có chuyện làm ăn lớn, nếu đàm thành, Trình gia cũng có bậc thang để nâng đỡ, cho nên phải đi làm chuẩn bị trước.

“Lão gia, bên ngoài có người cầu kiến, nói là mang tin của đại phu nhân và Đại thiếu gia đến.”

Trình Thu Hạo cười, nói với quần gia: “Ta đã nói Tú Cẩm không có khả năng một chút tin tức cũng không truyền về, đâu giống như tính nàng.”

Quần gia cười hớ hớ nói: “Lão nô cũng biết đại phu nhân đâu phải là người bỏ đi mà không nói gì.”

“Mau mau mời vào.”

“Dạ.”

Người gác cổng chạy chậm đến cách đám người Chung Ly Tinh Nhi ba bước, “Lão gia cho mời.”

Thanh Liễu thưởng cho y một thỏi bạc, rồi đi theo sau Chung Ly Tinh Nhi vào trong, người gác cổng nhìn thỏi bạc mà cười hớ hớ, khó trách sáng hôm nay rời giường nghe tiếng chim kêu bên ngoài, y đã nói là chim khách, vậy mà xú lão nương lại nói là quạ đen, đây không phải giờ gặp được quý nhân sao. Lập tức thu bạc bỏ vào trong ngực, ân cần chỉ đường cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dưor Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Nội viện Trình gia mang hơi hướng quý khí, không có khoa trương như nhà giàu mới nổi, cũng dễ nhận ra được, một đường đi vào, hạ nhân đều bận rộn làm việc, thấy có khách thì rất quy củ hành lễ, đối với Trình gia này Chung Ly Tinh Nhi có hảo cảm.

Trình Thu Hạo đứng ngoài đại sảnh đón người, nhìn thấy một nhóm người đến có chút giật mình, chỉ mang thư đến sao mà nhiều người như vậy? Đứng ngoài cửa nói chuyện cũng không tốt, may mà ông đã cho người thu dọn bên trong rồi.

Chấp tay, Trình Thu Hạo cất cao giọng nói: “Nghe gia nhân nói các vị đưa thư của nội từ [thê từ] đến, thật cảm ơn, mời các vị vào trong.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn Trình Thu Hạo, nghĩ đến gương mặt thanh tú của Trình Từ Phạm, bộ dạng của trung niên này quá mức bình thường, chắc là hân giống mẹ.

Chung Ly Tinh Nhi ngồi ở vị trí khách quý, Vô Diễm, Thanh Liễu theo lễ thường đứng cạnh nàng, Hiên Viên cùng Tinh Quang Ân lần lượt ngồi ở dưới Chung Ly Tinh Nhi, những người khác đều đứng ở ngoài cửa không có tiến vào. Trình Thu Hạo giờ mới biết, vị cô nương che mặt này muốn tìm mình.

Bảo người hầu đem trà lên, Chung Ly Tinh Nhi mới mở miệng: “Trình phu nhân có lời muốn nói với mọi người trong Trình gia, thỉnh Trình lão gia cho mời tất cả người trong nhà ra.”

“Này.....”

Trình Thu Hạo có chút chần chờ, có cần vậy không? Không phải chỉ là một lời nhắn sao? Sao Tú Cẩm lại tìm người thế này đến đây? Ông cũng chưa từng gặp qua? “Xin hỏi, các vị biết phu nhân nhà ta?”

Chung Ly Tinh Nhi vân đạm phong khinh, “Ta biết Trình lão gia nghỉ ngơi,, chờ mọi người đến hết, lão gia sẽ biết.”

Trình Thu Hạo nghe thế, cũng không cưỡng cầu nữa, bởi khí thế của những người này khiến ông phải e ngại, bảo quần gia đi gọi người đến, giờ ông mới nói: “Tiểu thư, mấy vị kia vẫn ở ngoài sao?”

“Không có việc gì, bọn họ có việc phải làm.”

Trình Thu Hạo vỗ đầu, “Xem ta hồ đồ chưa này, không biết cô nương họ gì, nên xưng hô thế nào?”

Khoé miệng Chung Ly Tinh Nhi nhếch lên, “Ta họ Tịch, tùy tiện xưng hô là được.”

Họ này, đã lâu không dùng rồi.

“Hoá ra là Tịch tiểu thư, ta cũng không biết phu nhân nhà ta sao có thể quen nhiều quý nhân thế này.”

Điều này không khỏi khiến ông khó chịu.

Chung Ly Tinh Nhi không trả lời, chính lảng lạng chờ mọi người đến, quý nhân cái gì, chỉ là thân phận hiện tại của nàng, cũng chỉ có thể xưng như thế.

Không bao lâu, hai ba phòng đi nương đã đến, đầu tiên là thấy nhiều người xa lạ như vậy đều tỏ ra kinh hoàng, lại nhìn thấy lão gia ở đây, nên mấy vị đi nương hơi khom người hành lễ sau đó đi qua đứng bên cạnh lão gia.

Quản gia báo cáo lại, “Lão gia, ngoại trừ lão phu nhân ra, mọi người đều có mặt hết rồi ạ.”

Trình Thu Hạo gật đầu, nhìn về Chung Ly Tinh Nhi, “Tiểu thư cô xem, ngoại trừ mẫu thân ta, thân thể bà không tốt, ta không dám quấy nhiễu, còn lại đều ở đây hết rồi.”

Chung Ly Tinh Nhi gật gù đầu, tiếp đó là đến phiên Trình Từ Phàm ngênh chiến, “Thư Dục, dẫn hấn vào đi.”

“Dạ.”

Thư Dục kéo Trình Từ Phàm đi vào, mỗi bước đi, hấn đều khăn trương vô cùng, con đường này hấn đã đi vô số lần, trong ký ức, đây là căn nhà hấn dùng cơm với gia đình, nhưng hôm nay, căn phòng này lại mang đau khổ đến cho hấn, thiếu chút nữa, hấn không thể trở về được..

“Trình lão gia, kế tiếp, là việc nhà của ông, theo lý thuyết, ta là ngoại nhân, không nên nhúng tay, nhưng là..... ‘gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ’, mong Trình lão gia đừng trách ta vì xen vào việc nhà ông.”

Trình Thu Hạo trong lòng có dự cảm bất hảo, này..... Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Giống như, có liên quan đến Trình phủ.

Trình Từ Phàm cúi áo choàng ra, kỳ dị là hấn không có phần nộ, không có nước mắt, thậm chí không cảm giác hận đến tê tâm liệt phế, rõ ràng là rất hận, thế mà lại cực kỳ bình thản đối diện tất cả.

“Tam đi nương, bà có cái gì muốn nói không?”

Tam đi nương Từ Thực một khắc kia nhìn thấy Trình Từ Phàm cúi áo choàng ra đã biết mình xong rồi, suy đi nghĩ lại cũng không ngờ hấn lại dùng phương thức này xuất hiện trước mặt mình, vốn chỉ nghĩ rằng, một thư sinh tay trái gà không chặt bỏ trốn giữa đêm đông gió rét, không mang tiền, không có đồ ăn, thậm chí quần áo cũng chưa mặc đủ, có thể sống được cũng xem như lão thiên gia hảo tâm, trong nhà hơn một nửa hạ nhân đã bị nàng ta mua chuộc, chỉ cần hấn vừa xuất hiện, nàng ta lập tức sẽ biết, sau đó.....

Trình Thu Hạo trong lòng căng thẳng, con mình xuất hiện thực không tầm thường, cũng không có vấn đề an mình, chỉ nhìn Từ Thực mà mình vốn sùng ái.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Từ Phàm, mẫu thân con đâu?”

Không nhắc đến mẫu thân hấn còn tốt, chỉ vừa nhắc thôi, Trình Từ Phàm đầu không được oán hận, nếu không ông thú cái đi nương này về, mẫu thân của hấn sẽ chết thảm thế sao?

“Phụ thân, phải hỏi Tam đi nương xem, mẫu thân con đâu rồi mới đúng? Bà đã đem mẫu thân ta đi đâu rồi?”

Trình Thu Hạo quay đầu lại nhìn Từ Thực, “Từ Thực, nàng nói.”

Từ Thực nuốt nước miếng một cái, “Lão..... Lão gia, không phải đã nói với ngài rồi sao? Tỷ tỷ..... Tỷ tỷ đi cầu phúc cho Từ Phàm, Từ Phàm, sao mẫu thân con không cùng con về vậy?”

Trình Từ Phàm cười lạnh, “Tam đi nương, mẫu thân ta..... Không phải là bị bà trói chặt tay chân, đeo tảng đá trên lưng, đẩy xuống ao rồi à? Cầu phúc? Đi địa phủ cầu phúc sao?”

Trình Thu Hạo bật người dậy, không thể tin được nhìn Trình Từ Phàm, “Từ Phàm, con nói cái gì? Từ Thực sao có thể làm ra chuyện như vậy được?”

Trình Từ Phàm rất tức giận, mẫu thân đã chết, ấy vậy mà phụ thân còn tin nữ nhân này, tin lời nói của ả, “Tin hay không tùy ngài, ta chỉ muốn đòi lại công đạo cho mẫu thân thôi, việc này, ai cũng ngăn được ta, tất cả hậu quả ta sẽ tự mình gánh chịu.”

“Đúng vậy, con cháu Trình gia dám làm dám chịu.”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh già nua nhưng đầy khí phách, nói xong liền nhẹ nhàng ho khan, nhìn người đến quá thật thân thể không tốt lắm.

Trình Tử Phàm vội chạy đến đỡ: “Nãi nãi.”

Nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Trình Tử Phàm, lão phu nhân trấn an nói: “Trở về là tốt rồi, nãi nãi làm chủ cho con.”

Hốc mắt Trình Tử Phàm đỏ lên, cắn chặt môi không cho nước mắt chảy xuống, trải qua việc này hẳn biết, nước mắt đại biểu cho yếu đuối, mặc kệ thế nào, chỉ có kẻ yếu mới khóc, hẳn. Không muốn làm kẻ hèn nhát, yếu đuối

Trình Thu Hạo vội chạy đến, đỡ lão phu nhân ngồi xuống, lão phu nhân liếc ông ông, nếu không nể mặt khách nhân ở đây, thì ông ăn khổ rồi.

Chung Ly Tĩnh Nhi cũng không có ngồi khur khur một chỗ, đứng dậy chờ lão phu nhân ngồi xuống mới lại ngồi xuống, chỉ một động tác nho nhỏ ấy đã khiến lão phu nhân có thêm hảo cảm

“Tiểu cô nương, là cháu đưa Phàm Nhi về? Lão thân cảm ơn cháu.”

Chung Ly Tĩnh Nhi lắc đầu, “Lão phu nhân khách khí.”

Trình Tử Phàm ở Du Nhiên Cư một đoạn thời gian, đại khái cũng biết tiểu thư không thích nói chuyện với người xa lạ lắm, vội kéo chủ đề lại, “Thỉnh nãi nãi làm chủ cho nương cháu.”

Thần sắc Trình lão phu nhân nghiêm túc hẳn, “Tử Thục, ta cũng không nghe lời một phía của Phàm Nhi, cô có gì muốn nói không?”

Giờ phút này trong lòng Tử Thục đã loạn loạn cào cào, nhưng mà khi nghĩ đến mình đã xử lý mọi chuyện rất tốt rồi, không có sơ hở nào, ôm hy vọng, quỳ trước mặt lão phu nhân nói, “Tử Thục oan uổng, thỉnh lão phu nhân làm chủ a.”

Khoé miệng đằng sau khăn che mặt co rút lại, xem ra thi thể đã bị đem đi chỗ khác, bằng không, khi nhìn thấy Trình Tử Phàm nàng ta còn không thừa nhận chứ, chỉ là, có Hình Không ở đây, nàng ta sao có thể thoát được chứ.

Ánh mắt liếc về phía Hiên Viên, Hiên Viên thấy ánh mắt nàng, hơi hơi hướng nàng gật gật đầu, Chung Ly Tĩnh Nhi cảm thấy kỳ diệu vô cùng, hình như yêu quái luôn có một phương thức liên lạc nào đó

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Trình Tử Phàm rất muốn chạy đến đá bay nữ nhân này. Chỉ là chưa tới lúc mà thôi, nếu không có tiểu thư hỗ trợ, có lẽ hẳn không biết làm sao, nhưng mà hiện tại, hẳn đối với tiểu thư rất tin tưởng.

Lão phu nhân không để ý tới Tử Thục đang quỳ, quay sang nói với con trai: “Thu Nhi, con nói với nương là Tú Cầm nhân lúc con ra ngoài đàm chuyện sinh ý, liền dẫn Phàm Nhi đi chùa cầu phúc, ai nói cho con vậy?”

Trình Thu Hạo nhìn Tử Thục, trong mắt đầy nghi hoặc, “Là Tử Thục nói.”

“Lúc ấy con cũng cảm thấy kỳ quái, Tú Cầm là người trầm ổn, làm sao có thể

không nói với con tiếng nào đã đi, nhưng mà nghĩ lại có thể do nàng nhất thời nổi hứng, chưa kịp nói, con cũng không nghĩ nhiều, hiện tại xem ra, con nên hỏi Tử Thục xem, vì sao Tú Cầm có thời gian nói chuyện với nàng ta, mà lại không nói với con?”

Tử Thục còn cố cãi chối: “Bởi vì. Bởi vì tỷ tỷ đi quá sớm, lão phu nhân còn chưa dậy, tỷ ấy không dám làm phiền, cho nên. Mới không nói với ngài.”

“Điều này mà ngươi cũng dám nói. Như vậy, vì sao hiện tại Phàm Nhi một mình trở về, còn chỉ trích là ngươi hại chết Tú Cầm?”

Tử Thục trấn tĩnh nói, “Cái này phải hỏi Tử Phàm.”

Trình Tử Phàm nổi giận, cao giọng nói: “Ý của ngươi là, ta hại chết nương, sau đó trở về oan uổng ngươi? Đó là mẫu thân ta, ta có thể không bằng heo chó ư?”

Chung Ly Tĩnh Nhi ho nhẹ một tiếng, Trình Tử Phàm giống như bị một chậu nước lạnh tạt lên người, hít sâu mấy lần, cố nén cơn giận xuống, “Thục xin lỗi, nãi nãi, phụ thân, con luống cuống.”

Trình Thu Hạo ngạc nhiên nhìn Chung Ly Tĩnh Nhi, con mình hình như trở nên thành thực rất nhiều, cũng tiến bộ rất nhiều, là tiểu cô nương này sao.

Hình như ảnh hưởng của cô bé đối với con trai rất lớn, nhẹ nhàng ho khan một tiếng mới khiến cảm xúc của ông bình ổn lại.

Lão phu nhân không nghĩ nhiều như vậy, “Nài nài hiểu, không trách con được.”

Trình Thu Hạo nhìn Từ Thực, hiện tại, ông có chút tin tưởng con, đứa nhỏ này ông nhìn nó từ nhỏ đến lớn, nó là đứa chăm đọc sách, có biết nói dối đâu, lại càng không nói đến giết người. Hơn nữa người đó có là mẫu thân thân sinh của nó nữa mà.

“Người nào cũng tự cho mình là đúng, như vậy, Từ Phàm, con nói mẫu thân con bị Từ Thực đẩy xuống hồ, chúng ta đi xem thử, nếu có thể vớt được thi thể của Tú Cẩm, vậy thì khỏi phải nói nữa.”

Trình Từ Phàm vừa định đồng ý, Chung Ly Tinh Nhi xen vào nói: “Lão phu nhân, Trình lão bản có thể nghe tiểu nữ nói một lời không.”

Đối với vị Tịch cô nương này, Trình Thu Hạo tuyệt không dám xem thường “Mời nói.”

Lão phu nhân cũng hướng nàng gật gật đầu.

“Nếu cơ duyên xảo hợp để ta cứu Trình Từ Phàm, hơn nữa hắn còn xin ta giúp hắn báo thù cho mẫu thân, vậy về tình về lý ta cũng nên làm cho trót, nghĩ đến Tam di nương quý phù nếu có động cơ làm việc này sẽ không có sợ sệt, cũng không biết sau khi Trình Từ Phàm chạy thoát có giữ đúng tình trạng như vậy không, cho nên, ta sai người đi thăm dò, kết quả như thế nào, ta cũng không biết, chúng ta cùng nghe người của ta nói, như thế nào?”

Lão phu nhân vội vàng trả lời: “Cám ơn tiểu cô nương hỗ trợ. Cách này đúng là tốt nhất.”

Chung Ly Tinh Nhi cười cười, “Hình Không, vào đi.”

Hình Không mặt lạnh bước vào, hơi khom mình hành lễ với Chung Ly Tinh Nhi, “Tiểu thư.”

“Tìm được rồi sao?”

Hình Không gật đầu, “Tìm được rồi, rất gần, chôn dưới bụi uất kim hương ở hoa viên.”

“Hóa thành đất bùn trồng hoa? Tam di nương, hoa uất kim hương không cần phân bón này đâu.”

Mặt mày Từ Thực xám như tro tàn, làm sao có thể..... Làm sao có thể sẽ tìm được, trong nhà đâu có ai biết nơi đó, chẳng lẽ là Cường Từ phản bội? Sẽ không, sẽ không, năng đáp ứng Cường Từ, chờ Trình gia thuộc về nàng, Cường Từ sẽ được hưởng lợi, kể cả nàng.

Nhìn thần sắc của nàng ta, Trình Thu Hạo nhảy mắt liền tin lời Chung Ly Tinh Nhi nói, nắm chặt quyền, sợ không khống chế được mình, lão phu nhân chống gậy, mượn lực cháu trai đỡ mà đứng lên, “Trình phù không oan uống bất luận kẻ nào, thỉnh vị cô nương này dẫn đường, quán gia, mang Từ Thực cùng nhau đi.”

“Dạ.”

Chung Ly Tinh Nhi đứng dậy, quần áo làm từ tằm ti cực tốt, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, “Hình Không, Dẫn đường.”

“Dạ, tiểu thư.”

Nói xong, hắn đi đầu, cũng không quản người phía sau có đuổi kịp không, Chung Ly Tinh Nhi cảm thán, cũng may còn chưa quá nhập vai, thiếu chút nữa nàng coi chúng yêu này là thuộc hạ của mình rồi.

Trình phủ có một hoa viên không tính là lớn nhưng rất đẹp, hoa nào cũng yêu điểm, xinh đẹp, khẳng định được chăm sóc rất tốt.

“Hoa viên này là do mẫu thân tự tay chăm sóc, bà rất thích hoa, mỗi ngày thường hay đi dạo quanh đây.”

Trình Từ Phàm thấp giọng nói, trong giọng nói, có một tia ghen ngào.

Trình Thu Hạo hơi dừng cước bộ, mặc dù ông không quá sùng ái với thê tử, nhưng không có vắng về bà, mặc dù đến tam phòng nhiều hơn, Tú Cẩm đoan trang hào phóng, không phải là người ghen tuông vớ vẩn, cũng chưa từng bạc đãi hai người thiếp còn lại, kỳ thật, trong lòng nàng đã thông suốt cả rồi.

Quán gia ra lệnh một tiếng, bọn hạ nhân bắt đầu nhổ bụi uất kim hương, sẽ cuốc vài cái đã lộ ra một góc quần áo, không đến một khắc, toàn bộ xác đã lộ ra, mùi xác thối rửa không được dễ chịu lắm, Chung Ly Tinh Nhi nhíu mày, Vô Diễm bất động thanh sắc thi triển pháp thuật cách ly ngay mũi nàng.

Từ Thực đứng một bên sớm không còn đứng vững, liền ngã ngồi xuống đất, lão phu nhân cảm quái trượng đánh tới. “Chuyện giết người như vậy mà người còn làm được, còn muốn chối nữa sao? Có phải người cũng định làm vậy với Mạc Phương?”

Nếu ta không đồng ý cho người phù chính, có phải người định giết thân già này luôn không? Thu Nhi, nữ nhân như vậy, con muốn bảo vệ sao?”

Trình Thu Hạo miệng động vài cái, không phát ra tiếng, ông chưa từng nghĩ tới người vốn ôn nhu, hay cợt ông làm nũng lại là nữ nhân có tâm địa rắn rết như vậy, người này ác độc cỡ nào mới làm ra cái chuyện giết người này đây? Ít nhất... Ông không thể.

“Đào quân gia.”

Mới mở miệng, liền bị giọng nói của mình hù dọa, giọng khàn khàn cực kỳ.

“Có tiểu nhân.”

Đào quân gia trong lòng đầy oán giận, thiếu phu nhân tâm địa thiện lương, sao lại có kết cục thế này? Nếu không gặp gỡ quý nhân, chỉ sợ ngay cả Đại thiếu gia cũng không bảo toàn được tính mạng.

“Đem..... Lâm Từ Thực đến quan phủ, ngay tại chỗ hủy đi hộ tịch của nàng ta.”

“Dạ.”

Từ Thực vội dùng tay chân ôm lấy người Trình Thu Hạo, ôm cổ chân ông, nước mắt giàn giụa, mấy năm nay sống cuộc sống phú quý đã quen, nàng ta sao chịu được cảnh khốn cùng, huống chi tai ương lao ngục đang chờ đợi, “Lão gia, lão gia, tha cho thiếp, nể mặt Từ Dân mà tha cho thiếp đi, về sau thiếp không dám nữa, thật sự cũng không dám nữa.”

Trình Thu Hạo một cước đá văng nàng ta, vỗ ngực mình, có hận có tức giận, “Lâm Từ Thực, ngươi xem lương tâm của mình đi, mấy năm nay ta đối với ngươi thế nào, Tú Cầm đối với ngươi thế nào, Từ Phàm có bất kính với ngươi sao? Cả Trình phủ này có ai đối đãi tồi tệ với ngươi không? Rốt cuộc vì sao, có thể làm cho một người vốn ôn nhu trở thành ma quỷ, có lẽ ngươi chính là ma quỷ, chỉ là ta chưa từng phát hiện ra?”

Lâm Từ Thực lại bò đến, ôm lấy chân Trình Thu Hạo không buông: “Lão gia, ta bị quỷ mê hoặc, người tha cho ta, tha cho ta có được không, Từ Dân còn nhỏ như vậy, không có ta sao được?”

“Hiện tại ngươi còn biết có Từ Dân? Lúc ngươi làm việc này có nghĩ tới nó không? Ngươi có biết một khi ngươi làm việc này, nếu lộ ra bên ngoài, Từ Dân ở Trình phủ không thể sống yên ổn được? Ngươi biết Từ Dân không thể không có mẫu thân, vậy còn Từ Phàm thì sao? Từ Phàm không có mẫu thân thì sao? A?”

Trình Thu Hạo rốt cuộc không giữ được bình tĩnh, kéo Lâm Từ Thực đến gần xác chết kia, “Tú Cầm chưa bao giờ cùng ngươi tranh thủ tình cảm, cũng chưa từng cắt mà ngươi có thể xuống tay được sao?”

Lâm Từ Thực theo bản năng tránh xa, lúc làm thì dũng khí mười phần không sợ hãi, nhưng giờ lại sợ hãi đến phát lạnh, chỉ nói: “Lão gia, tha cho ta, tha cho ta đi, về sau ta không dám nữa.....”

“Đào quân gia, còn đứng đó làm gì, không nghe ta nói sao?”

Trình Thu Hạo không muốn nhìn thấy Lâm Từ Thực thêm nữa, nhưng cũng không dám nhìn xác thể tử đã chết, việc này xét đến cùng, là do ông.

Đào quân gia đã sớm muốn kéo người đi, nghe Trình Thu Hạo nói như vậy, không nói hai lời, mang theo 2 gia đình kéo Lâm Từ Thực ra, dùng dây thừng trói lại để đưa đến quan phủ

Trình Từ Phàm lạnh lùng nhìn ả, mới nói, “Đợi chút.”

Đào quân gia sững sốt, “Đại thiếu gia còn phân phó gì.”

Trình Từ Phàm cũng không nói, nhìn xung quanh, sau đó thấy một tảng đá to bằng chậu rửa mặt, sai gia đình dùng dây thừng cột thêm tảng đá vào, “Ta không thể nhẫn tâm giống người được, nhưng mà, ngươi để mẫu thân ta phải chịu khổ thế nào, thì ngươi cũng phải chịu như thế ấy, Đào quân gia, xuống ả xuống hồ, nhưng mà..... Phải giữ mệnh của ả để đưa đến quan phủ.”

Đào quân gia cảm thấy lòng lạnh lẽo, Đại thiếu gia trải qua chuyện này thật sự đã trưởng thành, cũng..... Không còn là thiếu niên thiện lương kia nữa, nhìn sang thấy lão gai không có phản đối gì, lập tức đáp, “Dạ.”

Trình Thu Hạo nhìn con trai, đối với thay đổi này của con thu vào trong mắt, nhưng cũng không thấy có cái gì không tốt, người thiện lương dễ bị người khi dễ, làm người phải tâm thủ ngoan lạc, kỳ thật Từ Thực không phải làm nhiều, Từ Phàm nếu thật sự đạt công danh, Trình gia trong mắt nó chỉ là cản trở tiền đồ của nó mà thôi, sớm muộn gì Trình gia cũng giao cho Từ Dân, hai huynh đệ giúp đỡ nhau, hơn nữa quan hệ tốt còn lo gì không có ngày lành.

(J: các bạn biết thời cổ đại sĩ, nông, công, thương mà, dù có đậu trạng nguyên mà xuất thân từ gia đình thương nhân cũng bị xem thường)

Cho dù là Từ Phàm không có khảo thủ công danh, nhà này sẽ chia tốt, Từ Dân mặc dù là thứ xuất nhưng vẫn là con ông, sao ông không đau, không lo cho tương lai của con? Từ Thực à, ngươi cần gì phải làm chuyện thương thiên hại lý như thế.

Nhìn Lâm Từ Thực ở trong hồ bị ép buộc muốn mất nửa cả mạng, Trình Thu Hạo trong lòng cảm khái ngàn vạn lần, chỉ cảm thấy đau khổ vô cùng.

“Có thể đưa ả đi rồi.”

Rốt cuộc vẫn nhớ đến tình nghĩa vợ chồng ân ái mấy năm, Trình Thu Hạo mở miệng nói.

Chương 47

Nhìn nữ nhân chặt vật không chịu nổi bị kéo đi. Chung Ly Tinh Nhi cười khế, bây giờ còn mềm lòng? Nhìn sắc mặt Từ Phàm không bình thường! Nàng có nên ra tay không? Có nên không đây? Ánh mắt nhìn thi cốt của mẫu thân Trình Từ Phàm, được rồi, xem như ở chung với nhau thời gian dài như vậy, nàng không nhìn được tiểu nam hài vừa mất mẫu thân giờ mất luôn phụ thân đâu.

Sắc mặt lão phu nhân có chút âm đạm, con dâu này tuy nói chuyện không nhiều không giống Từ Thục chọc người vui vẻ, nhưng mà làm thiếu phu nhân Trình gia mà nói, nàng đủ tư cách, đem nội viện này thu xếp gọn gàng, gia nhân trong nhà quản lý thoả đáng, đem Phàm Nhi giáo dục tốt, các mặt không thể soi mói được, ai biết Từ Thục lại có dã tâm như thế.

Về sau trong phủ nên ít nữ nhân sẽ tốt hơn, bà không chịu nổi việc lấn qua lấn lại này, mà Trình gia sẽ không chịu nổi mấy kích trí mạng thế này nữa.

“Quản gia, treo đèn lồng trắng ngoài cửa, truyền tin cho thân gia, không, Thu Nhi tự mình đi truyền tin, không thể giấu diếm được. Để thân gia đánh mắng cũng tốt, con đều phải chịu, đây là điều nên làm”

“Vâng, mẫu thân, lát nữa con sẽ đi.”

Trình Thu Hạo thăm chửa sót, Thi Văn Tinh gả nữ nhi cho ông làm vợ, mà giờ ông lại khiến họ người đầu bạc tiền người đầu xanh, là sơ suất của ông, ông không biết nên mở miệng thế nào đây.

“Quản gia, đi mua quan tài tốt nhất, trước tiên dùng màn che lại di cốt phu nhân, đừng để cho Tú Cầm ở cái dạng này, đối với Trình gia mà nói, nàng là người có công, ta nhìn không được, thỉnh pháp sư tốt nhất đến thực hiện tang sự, những thứ khác ông tự an bài đi.” Lão phu nhân an bài xong hết thấy, Trình phủ hiện tại, lão phu nhân mới là người quyền lực nhất trong nhà

“Vâng, lão phu nhân, thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

Trình Từ Phàm quỳ xuống ôm chân lão phu nhân, nức nở nói: “Cám ơn nãi nãi.”

Lão phu nhân xoa đầu hắn, cảm thấy chua chát không nói thành lời, “Hài tử ngọc, nói cảm ơn với nãi nãi làm gì, vốn là Trình gia thẹn với mẫu thân con.”

Trình Từ Phàm cọ cọ, không nói, đối với phụ thân..... Có chút thất vọng. Nhưng hắn hiểu, đối với nãi nãi từ đầu tới cuối tin tưởng hắn, hắn thực cảm kích, không có từ nào nói hết được.

Vẫn đang xem diễn, đám người Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị ly khai, việc này cũng xong rồi, không đi cũng không được.

Tiến lên từng bước, Chung Ly Tinh Nhi ho nhẹ một tiếng khiến cho mọi người chú ý, mới nói: “Kể tiếp Trình phủ hắn là bề bộn nhiều việc, ta sẽ không làm phiền, bọn ta xin cáo từ.”

Lão phu nhân giữ chặt tay nàng, giọng điệu tha thiết: “Tiểu cô nương, cháu giúp việc này không nhỏ chút nào, lão thân không biết nên cảm tạ cháu thế nào mới tốt, nhìn cháu chắc cũng là nhà phú quý, Trình gia này trong mắt cháu nhỏ bé như hạt cát, nhưng Trình gia sẽ nhớ kỹ đại ân này, về sau cháu cần gì, chỉ cần Trình gia làm được, nhất định sẽ làm”

Trình gia buồn bán vải vóc, tiếp xúc không ít các loại vải, coi như ánh mắt bà tốt cũng không nhận ra được chất liệu vải của bộ y phục mà cô nương này mặc.

Không nói thiết kế phức tạp, chỉ là vải dệt này thôi đã biết là trân phẩm, bà không biết có thể đưa gì để biểu đạt lòng cảm kích của mình.

Chung Ly Tinh Nhi cười nhạt, “Lão phu nhân, cháu tin duyên phận, mặc dù có chút hư vô, Trình Từ Phàm nếu gặp phải cháu xem như là cháu có duyên với Trình gia, việc này với cháu mà nói cũng chỉ là nhấc tay chỉ lao, cho nên, lão phu nhân ngài đừng để trong lòng.”

Nói xong, liền rút tay ra, quay sang nhìn Trình Thu Hạo nói, “Trình lão bản, chuyện giải quyết xong rồi, xin theo Trình Từ Phàm đến khách sạn tìm ta, hắn biết ta trụ ở đâu, đương nhiên, ngài cũng có thể không đến.”

Trình Thu Hạo khó hiểu nhìn Chung Ly Tinh Nhi, giấu lại, mặc kệ thế nào đi nữa cũng phải đến nói lời cảm tạ, liền nói: “Ta đương nhiên sẽ đến, chỉ là phiền Tịch tiểu thư chờ vài ngày, mấy ngày nay, e phải giải quyết nhiều việc.”

Chung Ly Tinh Nhi rất muốn nhún vai tỏ vẻ chính mình không sao cả, nhưng là nhớ tới thân phận hiện tại, nên không làm, “Ta tới Lương Châu là để ngăn cản, Trình lão bản đừng để ý.”

Vừa nghe nói Chung Ly Tinh Nhi muốn cáo từ, Trình Từ Phàm liền đứng lên, xoay người nhìn nàng, đối với vị tiểu tiểu thư này hắn không biết gì về nàng.

Trong lòng tràn đầy kính nể, biết bên người nàng đều là người tài ba, nhưng là, hắn vẫn muốn đuổi theo, buông bỏ chí hướng của mình, buông bỏ thân phận thiếu gia Trình gia, nguyện ý làm tôi tớ bên người nàng.

Nhưng hắn biết, tiểu thư không cần hắn, lấy hiểu biết của hắn với tiểu thư mà nói, nàng nguyện ý sống nhàn nhã dưới chân núi, mà không giống hắn trên lưng đeo khát vọng, phải có trách nhiệm với cuộc sống của mình.

Nhìn thấy ánh mắt hắn, Chung Ly Tình Nhi bất đắc dĩ, “Trình Tử Phàm, ngươi là chuẩn bị đem ta nhốt cho thật kỹ à?”

Trình Tử Phàm nhất thời giật mình, trước mặt là thi thể nương hắn, hắn đối với lời này thực miễn cảm, “Không dám, chính là..... Có chút luyến tiếc tiểu thư.”

Nếu đổi thành người khác, đại khái liền hiểu lầm ý tứ này, nhưng mà không biết có phải Chung Ly Tình Nhi quá mức cường đại hay không, nên nàng thấy rõ nghĩa của ý này, “Có cái gì luyến tiếc. Về sau cũng không phải không thấy, nhà ta ở đâu không phải ngươi biết rồi à?”

Trình Tử Phàm ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kính hi, “Ta còn có thể đi tìm tiểu thư sao? Ta còn nghĩ đến..... Còn tưởng rằng tiểu thư sẽ đuổi ta đi, ta biết tiểu thư không thích bị quấy rầy.”

Chung Ly Tình Nhi cười, coi như đúng rồi, “Là không thích, nhưng mà mặc kệ có nguyện ý hay không, coi như ta cũng quen thấy ngươi rồi, đừng quên, ngươi vẫn là đệ tử trên danh nghĩa của Ân tiên sinh. Có thân phận này, mặc kệ về sau ngươi có thân phận gì, thì vẫn là thuộc hạ của ta.”

Câu sau, nàng tự giác sửa cách xưng hô đối với Tinh Quang Ân, nàng không có rãnh tuyên bố với cả thế giới Tinh Quang Ân ở chỗ nàng đâu.

“Vâng, ta nguyện ý. Tiên sinh, Tử Phàm ngu xuẩn, lãng phí khổ tâm của tiên sinh, hy vọng tiên sinh về sau dạy dỗ ta.” Trình Tử Phàm đối với Tinh Quang Ân rất sùng bái, trước mặt thi cốt của nương, phụ thân, nãi nãi biểu hiện rõ như vậy

Tinh Quang Ân không thể không thở dài, kỳ thật tư chất của Trình Tử Phàm rất tốt, đáng tiếc, không có gặp sớm một chút, hiện tại chỉ có thể làm đệ tử trên danh nghĩa, “Về sau nếu có cái gì không hiểu, có thể đi đến nhà tiểu thư tìm ta, chỉ cần tiểu thư ở đó, ta cũng sẽ ở đó.”

Lời này liền tương đương với chuyện nhận hắn làm đệ tử, Trình Tử Phàm càng thêm kính trọng ông, “Chờ tang sự mẫu thân xong, Tử Phàm sẽ chính thức kính trà với tiên sinh.”

Tinh Quang Ân mỉm cười gật gật đầu, xem như đồng ý.

Chung Ly Tình Nhi mỉm cười, kết quả này cũng tốt, “Chúng ta đây sẽ không quấy rầy, cáo từ.”

“Đi thông thả.”

Mấy người Trình gia tiễn họ ra cửa, Trình Tử Phàm nhìn bọn họ rời đi, thật lâu.

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhàn rỗi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Đoàn người đi trên đường cực kỳ thu hút, thành Lương Châu phồn hoa vượt xa so với tưởng tượng của nàng, xem ra Vạn Hầu Hỷ này làm Lĩnh Chủ coi như rất tốt, quả nhiên không phải mánh phu a.

“Tiểu thư, cái đuôi kia có cần xử lý không?”

Chung Ly Tình Nhi quay đầu, “Hiên Viên, ông có thể đừng cười híp mát mà nói mấy lời khùng bô như vậy được không?”

Hiên Viên cười ôn hòa, “Như vậy, tiểu thư, muốn đem cái đuôi đằng sau quăng xa à?”

Chung Ly Tình Nhi tiếp tục đi. Nàng càng ngày càng cảm thấy Hiên Viên đang chọc nàng, “Không cần phải đâu, họ chắc là người của Vạn Hầu Hỷ, đại khái là sợ ta gây chuyện đi, thuận tiện xử lý mấy người không có mắt.”

Mặc kệ nhiều nơi phồn hoa, vẫn minh đến đâu, cái loại du côn, ác bá vẫn tồn tại trong xã hội này, nhất là bọn chúng vừa liếc cái là biết bọn họ là người bên ngoài đến, không khi dễ bọn họ khi dễ ai? Vạn Hầu Hỷ đại khái là sợ những người đó chọc tới nàng, mới phái người đi theo, sẽ không biết nói là bảo vệ ai.

Nhìn nhìn sắc trời, trời đã trưa, “Tìm một chỗ ăn cơm đi, Thanh Liễu, hôm nay nên ăn một bữa, đừng đi làm việc.”

Thanh Liễu cười yếu ớt, “Dạ, tiểu tỳ đã biết.”

Đến phía trước không bao lâu, thì thấy một lầu, bảng hiệu làm cho Chung Ly Tình Nhi thấy hợp mắt, ‘Nghênh lai điểm’, mặc kệ đồ ăn hương vị thế nào, cảm giác này rất tốt, “Chỗ này đi.”

Đang giờ ăn trưa, bên trong có rất nhiều khách nhân, nhìn thấy bọn họ vừa vào, nguyên bản ồn ào lại trở nên im lặng, Thanh Liễu bước tới trước, “Chưởng quầy, có nhã gian không? Phòng tốt chút”

Chường quây biết Đại Sinh ý đến, vừa thấy là biết kẻ có tiền a, chạy nhanh từ trong quây ra, “Có có, lâu hai có một nhả gian thanh tịnh, cũng đủ lớn, có thể dung nhiều người.”

“Vây mời dẫn đường.”

Thanh Liễu lui về bên người Chung Ly Tinh Nhi, chường quây nhìn thấy tiền như rơi trước mắt, mà ngày hôm nay sinh ý cực tốt, hẳn không thể không buông con mồi béo bở này, “Đào tử, mang khách quý đến nhả gian tốt nhất.”

Đào tử trên vai có khăn trắng vắt lên, bước nhanh đến mới khách, “Những khách nhân này thỉnh đi theo tiểu nhân.”

Lâu hai quả nhiên so với lâu một thanh tịnh hơn nhiều, đi đến phòng trong cùng, Đào tử đẩy cửa nhả gian ra, Thanh Liễu bước vào nhìn trước, rồi nhìn ra bên ngoài, an nguy của công chúa phải đặt lên đầu tiên, coi như vừa lòng gật đầu, Chung Ly Tinh Nhi không thay đổi thói quen của những người bên cạnh mình, nàng chỉ cần thích ứng là được.

“Cũng không tệ lắm, hy vọng đồ ăn nơi này hương vị tốt một chút.”

Hầu hạ tiểu thư ngồi xuống, Thanh Liễu mới rời khỏi phòng, lấy bạc ra, “trong điểm có món ngon gì cứ đem lên hết, mỗi món một phần, nói với chường quây thỉnh Đại sư phụ tửu lâu tự mình xuống bếp, làm tốt sẽ có thưởng.”

Đào tử nhận bạc, trên mặt cười như hoa, chường quây đối xử với hắn tốt quá, để hắn tiếp đãi nhóm khách nhân này, quả là nhà giàu a, “Vâng a, tiểu nhân nhất định chuyển cáo, nhất định sẽ để Đại sư phụ tự mình làm.”

Thanh Liễu cười gật đầu, người từ trong cung đi ra, không quá coi nặng tiền bạc, mà tiểu thư cũng nói qua, bạc nàng giữ lấy hết, có gì tùy tiện dùng, đây là tiểu thư tín nhiệm nàng, hoặc là đối tiểu thư mà nói chuyện này cũng chả có gì, nhưng là đối với nàng mà nói, nàng nguyện ý dâng cả tính mạng mình chỉ trung thành vì tiểu thư, chỉ cần là tiểu thư cần, nàng có thể không chút do dự giao tính mạng mình ra, tín nhiệm không phải dễ dàng mà có, chân chính làm được, lại có mấy người?

Cái gọi là, sĩ vi tri kỷ chỉ là giả thôi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Đồ ăn mỗi món một đĩa mang lên, nhìn có vẻ ngon miệng, nhưng không biết hương vị thế nào, đối với Chung Ly Tinh Nhi mà nói khái niệm thử đồ ăn hoàn toàn không tồn tại, “Đừng có làm nhiều chuyện nữa, có độc cũng không giết được người, ta đem rất nhiều giải độc đan.”

Mọi người không nói gì, sau đó..... Sáng khoái ăn cơm.

Hương vị quả thật cũng không tệ lắm, Chung Ly Tinh Nhi mỗi món ăn một chút, nhưng đồ ăn thì nhiều vô cùng, ăn một chút, chỉ mấy món thôi đã thấy no. “Thanh Liễu, một lát nữa tìm chường quây xin giấy dầu, đem đồ ăn không hết gói lại tất, lát nữa ra ngoài tùy tiện tìm cái ngõ nhỏ, đó là nơi mà những người ăn không đủ no sống, chúng ta thuận tay làm, có lẽ cũng cứu được mấy mạng người. Nếu không có thì đều cho chó mèo ăn cũng được.”

Thanh Liễu nghe lệnh, chạy nhanh đi tìm chường quây, tiểu thư có lẽ không để ý tới thị phi bên ngoài. Tuy nói tiểu thư chỉ biết quan tâm bản thân mình và người bên cạnh, nhưng người rất thiện lương.

Mọi người gói đồ ăn dư lại hết, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, giọng nói ngày càng gần, mơ hồ nghe rõ bên ngoài nói gì, “Bình thường, huynh đệ bọn ta dùng nhả gian kia, hôm nay chỉ tới trễ một chút thôi, người cho người khác vào, Kim Đông Phàm, từ lâu này người không muốn mở nữa phải không, tránh ra, để ta xem kẻ nào dám ngồi trong nhả gian ta chọn.”

“Lăng Nhị thiếu gia, việc này là ta sai, ta còn nhả gian khác, mời ngài và các vị đây đến đó dùng cơm được không? Muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì, chỉ cần trong điểm có, ta tuyệt không có hai lời sẽ mang lên, nhưng mà nhả gian này đang có khách nhân, chúng ta không tiện quấy rầy?”

Nghe như là tiếng của chường quây, hẳn là Kim Đông Phàm trong miệng thiếu gia kia

Tiếng nói kiêu ngạo ương ngạnh vẫn vang lên, “Kim Đông Phàm, ngươi đừng không biết xấu hổ, không tìm người phiên toái là thấy bình thường người ngoan ngoãn hiểu kính, tránh ra.”

Kim Đông Phàm không dám làm cho, vài vị thiếu gia này đều là người không dễ chọc, nhưng mà người trong nhả gian cũng thuộc dạng không dễ chọc, nếu không giải quyết tốt, từ lâu của hắn sẽ đóng cửa mất, hắn nên làm sao đây? Lúc này không biết quý âm gì, lại đem nhả gian tốt nhất cho người khác, thấy mấy vị thiếu gia này không tới mới dẫn khách nhân đến đó. Còn tưởng rằng hôm nay không tới, cái này thì tốt rồi.....

“Lăng Nhị thiếu gia, các vị thiếu gia, tất cả đều là ta sai, không có quan hệ gì với khách nhân trong nhả gian, chúng ta đi xuống có được không? Ta nhất

định sẽ làm vài vị thiếu gia vừa lòng.”

Nói như vậy, thật sự khiến vị Lăng Nhị thiếu gia có chút buồn lòng, hẳn cũng không thể cứ thế đi xuống, nếu Kim Đông Phàm nói như vậy, tốt lắm, cứ vậy thôi, nhưng muốn làm hắn vừa lòng cũng không dễ đâu.

Trong phòng im lặng không tiếng động. Chung Ly Tinh Nhi vừa uống nước trà vừa nghe động tĩnh bên ngoài, từ lâu quả nhiên là nơi dễ trêu chọc đến phiền toái nhất, nàng rõ ràng ở rất xa, vậy mà phiền toái vẫn tìm đến cửa

“Thư Dục, mở cửa.”

“Dạ.”

Mấy vị thiếu gia đang chuẩn bị đi xuống thì cửa nhả gian mở ra, người trong nhà gian ngồi đó, không có biểu tình gì, chỉ thản nhiên nhìn bọn họ, khí thế cao cao tại thượng giống như đang xem kịch.

Theo khí thế đi này, những người bên ngoài có thân phận thấp hơn một bậc, loại khí này áp bách đến mức cả từ lâu rơi vào trong im lặng. Chung Ly Tinh Nhi nở nụ cười, “Vừa rồi không phải ồn ào rất vui sao? Tiếp tục đi, đừng để ý đến bọn ta.”

Kim Đông Phàm lau mồ hôi trên trán, vị tổ tông này là ai vậy, ở Lương Châu chưa từng thấy đại nhân vật như thế, hình như từ bên ngoài đến, Lăng gia Nhị thiếu gia không biết có đá phải thiết bản không, từ lâu này của hắn sẽ nguy nha.

Lăng Nhị thiếu gia bị khẩu khí khinh người này của Chung Ly Tinh Nhi chọc giận, y là kẻ ăn chơi trác táng nào chịu được sự sỉ nhục này, kẻ này xem nhẹ lời y nói, nên không suy nghĩ đã trả lời: “Người là kẻ quái dị nào, tưởng đeo khăn che mặt thì tự cho mình là tuyệt thế mỹ nhân ư? Đây là nhả gian bốn thiếu gia thường dùng, thức thời thì rút cho ta, bằng không, ta sẽ khiến cho các ngươi rồi không được khôi thành Lương Châu.”

Vừa dứt lời, hai cái cái tát rơi xuống, đánh xong má phải, lại sang má trái, tiếng thâm thúy này khiến Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy đau dùm, Hình Không mặt vốn lạnh gờ càng lạnh hơn, làm như không có chuyện gì ngồi tại chỗ của mình, Dịch Hi vui vẻ đưa ly trà cho hắn, dùng hành động nói, làm tốt lắm.

Mấy vị thiếu gia kia không dám tin nhìn mấy người trong nhả gian, này..... Đây là người nào a!

Lăng Nhị thiếu ôm mặt, ngón tay chỉ vào người trong phòng, lắp bắp nói không nên lời: “Các ngươi..... Các ngươi cứ nhiên dám đánh ta, các ngươi..... Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

Dứt lời, quay đầu quát đám hạ nhân: “Mấy kẻ đáng chết các ngươi, không thấy ta bị đánh à?”

Nhóm hạ nhân từ trong kinh ngạc tỉnh lại, đều lấy vũ khí của mình ra xông đến, vừa rồi động thủ cũng biết nhóm người này công phu cao cường. Bọn họ không dám khinh thị, huống chi trong phòng người nhiều như vậy, ai biết có mấy người thân thủ tốt.

Thư Dục hừ nhẹ một tiếng, nghênh đón, so với những người bên cạnh Cửu công chúa có lẽ hắn chỉ xếp cuối, nhưng đối phó những người này, hắn vẫn là có thể tự mình giải quyết. Chỉ mấy chiêu, hắn thăm căn nhắc, mấy công tử nhà võ tướng nào, hạ nhân bên cạnh cũng có chút công phu, đáng tiếc.

Đem người cuối cùng đá bay, tính toán cũng 20 người, không có cửa đựng vào, Lăng Nhị thiếu gia biết lần này gặp phải kẻ khó chơi, nháy mắt với mấy người phía sau, không biết thiếu gia nhà ai, vụng trộm chạy đi tìm viện binh, đương nhiên chính là hắn tự cho là vụng trộm, nhưng đám người Chung Ly Tinh Nhi đều thu hết vào trong mắt, có điều, cũng không có nói toạc, dù sao..... Cũng không sợ có chuyện.

Mấy thiếu gia nhà khác bị dọa cho sợ. Thân thủ lưu loát như thế, làm sao có thể là người bình thường, chỉ một thị vệ thôi mà đã không đánh lại được, nói chi nhiều người như thế

Chung Ly Tinh Nhi biết bọn họ giận là vì tên kia mắng nàng là kẻ quái dị, kỳ thật nàng không để ở trong lòng, trước không cần nói nàng không phải người quái dị, cho dù thật sự là thế, thì có liên quan gì đến họ? Cho dù nàng xấu, cũng biết che lại, tránh làm ô nhiễm mắt người ta. Nhưng lời tên thiếu gia này nói khiến mọi người giận.

Nhìn Thanh Liễu một cái, Thanh Liễu vén áo thi lễ, đi đến trước mặt chường quây, lấy ngân phiếu ra, “Vừa rồi người bên ta có làm hư đồ gì, chường quây xem thấy đồ nào hư thì đổi mới, còn lại coi như là bồi thường.”

Chường quây tiếp nhận, ánh mắt mở to nhìn kỹ, tuy rằng đồ ăn đem lên đều đắt tiền, cũng làm hư không ít đồ đạc, nhưng cũng không đến một ngàn lượng “Này..... Hình như hơi nhiều.”

Thanh Liễu thực tán thưởng dũng khí của chường quây khi lúc này ngăn đám thiếu gia kia, cười nói: “Coi như tiền thưởng, thành Lương Châu có nhóm người như vậy, các ngươi buôn bán không dễ.”

Nói đúng đó, Kim Đông Phàm thở dài, hàng tháng kiếm tiền thì hơn phân nửa phải đưa cho họ, làm phí giữ miệng, chỉ sợ họ hai, ba ngày đến quấy rối, từ lâu này không dám mở.

“Vậy cảm ơn cô nương.”

“Cảm ơn tiểu thư nhà ta là được.”

Thanh Liễu trở lại bên cạnh Chung Ly Tinh Nhi, biểu thị công khai thân phận của Chung Ly Tinh Nhi trong đoàn người.

“Cám ơn tiểu thư.”

Chần chờ một chút, Kim Đông Phàm nhỏ giọng nói: “Tiểu thư vẫn nên rời đi sớm đi, cường long áp địa đầu xà.”

Chung Ly Tinh Nhi tùy ý gạt đầu, đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi, bọn họ nếu muốn tìm chúng ta gây phiền toái thì để bọn họ tìm đến, không cần chờ ở đây, nếu chúng ta ở đây sẽ huỷ tửu lâu này, vừa nãy vừa mới bồi thường, Thanh Liễu, có mang đủ tiền không?”

Thanh Liễu hé miệng cười, tiểu thư nói chuyện luôn có ý tứ, “Tiểu thư yên tâm, mang đủ mà, dùng cũng không hết.”

Không chỉ trên người nàng, trên người Vô Diễm cùng Thư Dục cũng có rất nhiều, lúc ra ngoài. Cũng phải phòng hờ chứ.

“Mọi người nghe chưa? Dùng sức mua cho ta, muốn mua gì thì mua đó, không cần khách khí, cứ tìm Thanh Liễu tính tiền.”

“Vâng. Thanh Liễu, cô cũng nghe rồi đó, một lát nữa tìm cô đòi tiền.”

Địch Hi cười đến chói mắt, khiến người ta muốn đánh đòn.

Thanh Liễu nén giận, “Cứ tự nhiên.”

Hoàn toàn không nhìn thấy đám người Lăng Nhị thiếu gia đang tức giận bên kia, cả đám bắt đầu rời đi, nhìn trong tay họ mỗi người đều có một bao giấy dầu, đi theo phía sau, kẻ có tiền, tiểu xài như đại gia, ăn không hết lại đóng gói mang về, đúng là dọa người mà.

Không đến một khắc, liền truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, vừa thấy người dẫn đầu, Lăng Nhị thiếu gia tinh thần tỉnh táo, đứng lên, mở miệng liền mắng, “Một đám ngu ngốc, sao giờ mới đến, bọn chúng chạy rồi, mau đuổi theo.”

Vì thế, một đám người liền chạy ra ngoài đuổi theo, đám người Lăng Nhị thiếu gia cũng chạy theo, cũng quên mất Kim Đông Phàm đang đứng bất động đằng kia.

Chung Ly Tinh Nhi cầm lấy bao giấy dầu phóng đến một cái ngõ nhỏ, nơi này là nơi những tên khát cái hoặc mèo hoang hay lui tới, đặt ở nơi này, sẽ không lãng phí.

Lại nói, thói quen tốt này bị ảnh hưởng bởi Tịch mẫu, Tịch mẫu là người lương thiện, tuyệt không vì mặt mũi hay nguyên nhân linh tính gì mà lãng phí đồ ăn, người một nhà đi ăn cơm bên ngoài, Tịch mẫu sẽ đóng gói mấy món còn thừa lại đem về nhà, đem cho đám chó mèo dưới nhà ăn, nhìn xem, thói quen thể này đã dưỡng vài năm, đã thấm sâu vào trong cốt tủy.

Những người khác cũng học theo, đem mấy bao giấy dầu này ném vào ngõ nhỏ, bọn họ không hiểu tại sao công chúa cao cao tại thượng lại làm việc này, cũng cho rằng nàng đang chơi, nhưng ít nhất, bọn họ biết, đồ ăn thừa này có thể cho khát cái ăn, có thể cho chó mèo lưu lạc ăn. Thói quen tốt thể này, không ngờ lại ảnh hưởng đến người xung quanh.

“Tiểu thư, bọn họ đến đây.”

Chung Ly Tinh Nhi nhũn mày, lão thiên gia, ngài ưu ái ta dữ vậy, bình tĩnh mà đi, có thể nàng mang thể chất thu hút thị phi đi? Hoặc là nàng thích xem náo nhiệt, trong lúc vô tình thu hút thị phi?

“Sao nhanh thế được?”

Hiên Viên trả lời: “Thiếu một người, có lẽ lúc này đi báo tin.”

“Kia chỉ cần bọn họ không động thủ trước, chúng ta cũng đừng đi khiêu khích, nên để ý mặt mũi Vạn Hào Tướng quân.”

Chung Ly Tinh Nhi ôm tâm tính vạn nhất nói ra, tuy rằng biết không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Người đến rất nhiều, mấy chốc hơn 10 người vây quanh. Lăng Nhị thiếu gia thông thả bước đến, vẻ mặt kiêu ngạo cực kỳ, “Các người hết đặc ý rồi nhá, còn dám đánh bọn thiếu gia, bọn thiếu gia sẽ khiến cho các người không rời khỏi được thành Lương Châu, dám đối đầu với ta sao, thất thân ở đó làm gì, lên, đánh cho ta.”

Họ là những con người kiêu ngạo, tuy rằng chúng yêu muốn sống thử cuộc sống của con người, nhưng rất ghét cái loại cảm giác cao cao tại thượng của nhân loại đối với họ, bị đối đãi như vậy tính tình nóng nảy như Địch Hi đã muốn nhảy ra.

Đối mặt với đám người muốn chết này, Chung Ly Tình Nhi nhìn trời, ‘nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên’, đứa nhỏ này có biết đạo lý không trời? Cái gì gọi là éch ngồi đây giằng? Đây là mình chúng tốt nhất.

Mọi người tự động hợp thành một vòng tròn, đem Chung Ly Tình Nhi bảo hộ ở trong, cho dù mọi người đã biết thực lực của Tình Nhi tiểu thư. Nhưng là.....

Chuyện gì cũng để tiểu thư động thủ, vậy cần bọn họ làm gì nữa?

“Đừng có làm chết người là được, bị thương, tàn phế cũng không sao.” Chung Ly Tình Nhi vốn chả là người lương thiện gì, giọng điệu lạnh nhạt nói chuyện như thể thời tiết hôm nay đẹp ghê.

“Dạ.”

Đơn giản một cước đá bay một người, người đến xem nào nhiệt ngày càng nhiều, chỉ dám đứng ở xa xa, nhìn đám thiếu gia bình thường kiêu ngạo, khi dễ người giờ đang bị trừng phạt thật quá thống khoái mà, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, người ta có thể vỗ mông chạy lấy người, bọn họ nhiều thế hệ ở tại đây, biết đi đâu.

“Dừng tay.”

Vạn Hưu tướng quân từ xa quát lớn, lúc nhận được tin, ông thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống, hận không thể mọc cánh bay ngay đến đây.

Lăng Nhị thiếu gia nhìn thấy ông thiếu chút nữa ngã ngồi xuống, tuy rằng phụ thân là thuộc hạ dưới trướng Vạn Hưu tướng quân, nhưng trừ những trường hợp đặc biệt, hẳn rất ít khi nhìn thấy Tướng quân, đây là..... Lại nhìn nữ nhân che mặt đang được đám người bảo hộ ở giữa, hẳn có phải chọc phải phiền toái không.....

Hắn cùng mấy tên lính kia lập tức xoay người cung kính hướng Vạn Hưu Hỉ khom mình hành lễ, “Lăng Gia Hàm bái kiến Tướng quân.”

Thần sắc Vạn Hưu Hỉ không tốt lắm trừng hắn, “Lăng gia Nhị tiểu tử?”

“Dạ.”

Lăng Gia Hàm cảm thấy điều gì đó không ổn

Vạn Hưu Hỉ lạnh lùng hừ, “Lăng Mạt dạy con tốt thật.”

Nói xong, không nhìn hắn, vượt qua đám người, vừa định hành lễ, thì nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Cửu công chúa. ‘Ông dám làm lộ thân phận của ta xem?’

“Khụ, quý rầy tiểu thư, là Vạn Hưu thất trách.”

Nhớ mấy bộ phim trên TV nói về quan trường, Chung Ly Tình Nhi bỗng nhiên thấu hiểu nổi bất đắc dĩ của Vạn Hưu Hỉ, thủ lĩnh không dễ làm mà, có điều.....

Từ giữa đám người bảo hộ bước ra, nàng nhìn Vạn Hưu Hỉ, “Vạn Hưu tướng quân, vì sao không rà xét xem người nhà các tướng lãnh song song với việc tuyển chọn thăng cấp? Chỉ mấy con sâu cũng đủ hồng nôi canh rồi, Tướng quân, ngài anh danh như vậy đừng để bị huỷ trong tay mấy người này.”

Vạn Hưu Hỉ dừng một chút, tự hỏi đề nghị này có thể làm không, có vài người, chuyện về họ không phải không nghe qua, cũng ngầm đề bạt mấy thuộc hạ, không biết bọn họ có phải đàn gậy tai trâu, không coi lời ông nói vào tai.

Lúc này, có mấy người vội vàng chạy tới, trừng mắt nhìn mấy vị thiếu gia hư hồng kia, vội cầu tội với Vạn Hưu Hỉ, “Thuộc hạ dạy con vô phượng. Thịnh Tướng quân thứ tội.”

Vạn Hưu Hỉ hừ lạnh một tiếng, “Thứ tội? Ta hiện tại nghĩ xem nên trừng trị các ngươi tội gì. Chúng ta tần tần khổ khổ liều mạng để con cháu có cuộc sống tốt, con cháu các ngươi lại làm chuyện bại hoại thế này? Ta đây còn liều mạng làm cái gì?

Việc này, ta sẽ xử lý nghiêm khắc, ta không thể để cho người nhà thuộc hạ ở thành Lương Châu tác quái, học giỏi mất ba năm, học cái xấu mất ba ngày, nếu người nhà mấy quan viên khác đều học theo con cháu các ngươi, kia thành Lương Châu còn có tương lai đáng nói sao? Đấng Long đế quốc còn có tương lai để nói ư?”

Mấy người kia trong lòng cả kinh, biết Tướng quân lần này là muốn trừng phạt thật sự, ai nấy đều cúi thấp đầu, miệng vẫn nói: “Thịnh Tướng quân thứ tội.”

Ánh mắt Lăng Mạt liếc sang đám người kia, trong lòng thầm mắng con mình không có mắt nhìn, những người này vừa nhìn là biết không dễ chọc, thằng này ngại cha nó sống thư thái quá phải không?

Nếu mất đi sự coi trọng của Tướng quân, tiền đồ của Lăng Mạt ông cũng không còn

Chung Ly Tinh Nhi nhìn hai bên đang diễn kịch, khoé miệng nhếch lên nụ cười nhạt, ý cười đọng dưới đáy mắt, đúng rồi, bọn họ là thuộc hạ của Vạn Hâu, mà nàng..... Chỉ là một công chúa xa lạ chưa từng gặp mặt mà thôi.

“Đây là việc nhà của Tướng quân, ta không tiện lưu lại, chỉ là.....

Lăng gia Nhị thiếu gia vừa nãy có nói sẽ không để ta rời khỏi được thành Lương Châu, hiện tại, ta muốn hỏi hấn xem, ta bây giờ muốn đi, hấn có ý kiến sao?”

Vạn Hâu Hỉ lại một lần nữa thấy sự lợi hại của vị Cửu công chúa này. Bây giờ nói ra lời này mới có hiệu quả tốt nhất, nói sớm một chút là cáo trạng, trễ một chút thì chuyện này cũng xong.

“Tiểu thư cứ rời đi, mấy người kia ta sẽ hảo hảo giáo huấn.”

Chung Ly Tinh Nhi tựa tiểu phi tiểu nhìn ông, khoé mắt liếc sang đám người Lăng Mạt, quả nhiên a, ở đâu cũng vậy, quan trường, giang hồ, đều có thị phi, nàng cũng không sợ, chỉ là không vui thôi.

“Vạn Hâu Tướng quân bảo trọng, hy vọng lần gặp mặt sau không phải lấy phương thức này.”

“Vâng, nhất định sẽ không, tiểu thư đi thông thả.”

Đội Chung Ly Tinh Nhi đi rồi, Vạn Hâu Hỉ mới xoay người nhìn đám người mang phiền toái cho mình, may mà là Cửu công chúa, nếu đổi thành hoàng tử, công chúa khác bị người ta uy hiếp như vậy, đi đường còn bị vây quanh, chỉ sợ ông phải chạy về Hoàng Thành cho Hoàng Thượng một câu trả lời thoả đáng.

“Đến Tướng quân phủ hết cho ta.”

“Vâng.”

Mấy người Lăng Mạt nhìn nhau, cảm xúc của Tướng quân không được tốt lắm, tiểu cô nương đó có thân phận gì, lại làm cho Tướng quân phải cố kỵ như thế? Xem ra nhóm người họ thật không đơn giản. Lần này con mình chỉ sợ phải phạt nặng.

Trong tướng quân phủ, nhìn đám thuộc hạ đang bất an đứng thẳng người. Vạn Hâu Hỉ tiếp tục bảo trì trầm mặc, ngẫu nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh, khiến bọn họ phải lo lắng đề phòng.

Một hồi lâu, cảm thấy đến lúc rồi, Vạn Hâu Hỉ mới quyết định cho bọn hấn câu trả lời, “Muốn biết nàng là ai?”

Không chỉ đám ăn chơi Lăng Gia Hàm, mà mấy tên tướng lĩnh như Lăng Mạt gật đầu, hy vọng Tướng quân có thể cho câu trả lời.

“Đáng tiếc, vị ấy muốn che giấu thân phận, ta cũng không muốn nói nhiều, nhưng có thể làm cho Vạn Hâu Hỉ ta cố kỵ có thể có mấy người? Tự các người nghĩ đi.”

Vạn Hâu Hỉ bưng ly trà lạnh, uống một ngụm.

Mấy người nhìn nhau. Không hện mà cùng mở miệng, “Chẳng lẽ là.....”

Lời nói kế tiếp bị Vạn Hâu Hỉ trừng mắt phải nuốt trở vào, nhưng là cho dù là vị kia, cũng không cần phải cố kỵ như vậy a, Tướng quân trong tay có binh quyền, chỉ có bọn họ phải nể mặt Tướng quân, chỉ cần Tướng quân ủng hộ ai, vậy người đó sẽ có thêm hy vọng đoạt vị, chẳng lẽ Đãng Long đế quốc sẽ có một nữ hoàng? Đoàn người kia xem ra không tầm thường đâu..

“Tướng quân, vậy có muốn phái người theo?”

“Việc này các người không cần phải xen vào, cũng đừng dùng chuyện khác thu hút sự chú ý của ta, hôm nay ta muốn cùng các người nói, chính là chuyện của con các người, có nhớ trước kia ta từng nói không? Cái đáng sợ nhất là gì? Các người chỉ nghe mà không nhớ vào đầu đi?”

Lăng Mạt cúi đầu, không nói, thằng này tuy đứng hàng thứ hai, nhưng do chính thất sinh, lại bị nương nói chiều hư, tổ mẫu sủng ái, bản thân là người nói ngọt, nói mấy câu cũng khiến ông thấy vui, sao nữ mà giáo huấn

Vạn Hâu Hỉ thờ dài, “Lăng Mạt, người là thủ hạ của ta, theo ta nhiều năm như vậy cũng biết tính ta rồi đó, nếu không phải hôm nay nó chọc vào người không nên chọc, thì ta cũng phải nói, con người ngày càng không được, tiếng đồn gần xa ta nghe cũng không ít, người nên cảm thấy may mắn vì hôm nay đụng là nàng, mà không phải chủ tử khác, bằng không, người chuẩn bị nhặt xác con mình là vừa.”

Lăng Mạt nuốt nước miếng, nhìn tiểu nhi tử run run đứng một bên, trong lòng thầm nghĩ, thằng này thật sự không phải con của Lăng Mạt ông mà, Lăng Mạt ông ở trên chiến trường cơ hồ bị thương cũng giết không ít địch. Nhưng chung quy, lại sủng ái đứa con này.

“Thỉnh Tướng quân nể mặt tướng mà xử lý nhẹ.”

Vạn Hầu Hỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Có chút thất vọng với Lăng Mạt, anh hùng khí đoan, nhi nữ tình trường, Lăng Mạt ngày càng không có tiền đồ.

“Luru Trung.”

“Có thuộc hạ.”

Nam nhân khôi ngô luôn đứng ở phía sau lên tiếng đáp.

“Đưa bọn chúng đến đội hậu cần trong quân, nếu không có thiếu người, cứ đem bọn chúng thành tạp công sai sử, đến khi ta vừa lòng mới thôi.”

Luru Trung không chút do dự đáp: “Vâng.”

Hắn không cần phải hiểu, đây là Tướng quân an bài, hắn nghe theo là được rồi.

Lăng Mạt nóng nảy, nhi tử nuông chiều từ bé sao ăn được khổ, “Tướng quân.....”

“Đây là quân lệnh, ngươi không phục?”

“Thuộc hạ không dám, xin theo Tướng quân an bài.”

Lăng Mạt lúc này sức nhớ, đúng là quan hệ giữa họ với Tướng quân rất tốt, nhưng là, Tướng quân ghét nhất người không xem trọng lời nói của ngài, hơn nữa Tướng quân rất xem nhẹ những người mà ông đề bạt qua, hiện tại Tướng quân đối với ông bất mãn cực kỳ rõ ràng.

Ông không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, những người còn lại không dám nói, cho dù lúc ở quán doanh rất ít thấy tướng quân phát giận, nhưng giờ thật sự đã phát giận rồi.

Lăng Gia Hàm vừa nghe phải đi làm tạp công, sắc mặt lập tức thay đổi, cái gì gọi là tạp công? Chính là phải làm những chuyện như, đổ bồn cầu, tắm ngựa, giặt quần áo, khuôn vác này nọ..... Tóm lại, mặc kệ gọi bọn hắn làm gì cũng không được quyền kháng lệnh. Trong quân đội khổ lực là lớn nhất.

Bình thường đều là hắn sai sử người khác, hiện tại muốn hắn chịu người khác sai sử, hắn làm sao có thể chịu được, kinh hoàng nhìn Lăng Mạt, “Cha, con không muốn đi, cha, cha cầu Tướng quân đi.”

Lăng Mạt trừng hắn, bây giờ mới biết lo, sao trước đó không lo hả, ông cũng không phải không cầu, Tướng quân hiện tại đang nổi nóng, ông mà cầu không phải đổ thêm dầu vào lửa ư?

Vạn Hầu Hỉ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Không đi, hừ, vậy cho ngươi lựa chọn khác, ra tiền tuyển cho ta, cho ngươi xem quân nhân là như thế nào, khác với cuộc sống của ngươi thế nào, còn muốn muốn sống an nhàn, đừng có mơ.”

Lăng Mạt nóng nảy, một phen kéo con giao cho Luru Trung “A Trung, mau dẫn nó đi.”

“Cha, con không.....”

Lăng Mạt thực nóng nảy, trực tiếp bịt miệng hắn, Tướng quân nói chuyện là nhất ngôn cửu đỉnh, ra tiền tuyển, không nói hắn có thể ra tiền tuyển chém giết hay không, chỉ quân quy này thôi hắn cũng ăn không ít khổ rồi.

Luru Trung vung tay lên, vài tên lính đi vào kéo người đi, Lăng Mạt mới dám lau mồ hôi, nhìn thấy lãnh ý trong mắt Tướng quân, nếu là người khác, chỉ sợ xử trí theo quân quy rồi.

“Tướng quân.....”

Vạn Hầu Hỉ phát phát tay, đánh gãy lời ông muốn nói, “Lăng Mạt, ta nhắc nhở ngươi lần cuối, về sau con ngươi mà gây chuyện để ta biết được, ngươi cũng nên nghĩ hưu dài hạn dạy lại con đi.”

Lăng Mạt chảy mồ hôi ròng ròng, liên tục xin hứa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Đối với sóng gió trong Tướng quân phủ. Chung Ly Tình Nhi hoàn toàn không biết, cũng không chú ý, nhưng là, người kia nếu còn đứng đến nàng lần nữa, vậy sẽ không cho qua dễ dàng thế nữa đâu, người hiền bị người khi dễ, ngựa hiền bị người cưỡi.

Mọi người mất hứng trở về khách điểm, Chung Ly Tinh Nhi nhìn mọi người đang muốn trở về phòng: “Đến phòng ta đi.”

“Dạ.”

Phân chính và phụ ngồi xuống, Vô Diễm mang trà vào xong cũng ngồi xuống, chờ tiểu thư mở miệng.

“Ăn tiên sinh, ngày mai ông thay ta mang một phần bạc đến Trình phủ, Hiên Viên cùng đi, đưa bao nhiêu hai người tự quyết.”

“Vâng, tiểu thư.”

Hai người đồng thanh nói, đây là chuyện nằm trong dự kiến của họ.

“Ngày mai hẳn là sẽ có người đến tặng lễ xin lỗi, Thanh Liễu, người cùng Thư Dục lưu lại ứng phó, tuyệt đối không nhận, Vô Diễm cùng Dịch Hi theo ta đi ra ngoài một chút. Những người khác tự do hoạt động, muốn đâu chơi thì đi, chúng ta người thì nhiều, đi đâu cũng hấp dẫn không ít ánh mắt, tách ra hành động sẽ tốt hơn.”

“Vâng, thuộc hạ đã biết.”

“Nhưng mà, tuyệt đối không thể để lộ thân phận, ta đã mang bao nhiêu người đi, thì sẽ mang bao nhiêu người trở về.”

Chúng yêu biết lời này là nói cho bọn họ nghe, cùng đáp ứng.

“Được rồi, không có chuyện gì khác thì bây giờ hãy tự do hoạt động đi, không cần canh giữ ở khách điểm, cũng đừng quản ta, các người nên tin tưởng ta có năng lực tự bảo vệ mình.”

Chúng yêu không hện mà gật đầu, nếu Tinh Nhi tiểu thư không có bản lĩnh bảo vệ mình, vậy bọn họ còn bản lĩnh gì?

Trong phòng chỉ còn lại có Vô Diễm cùng Thanh Liễu, “Vô Diễm, cô đi hỏi chương quầy xem ở thành Lương Châu này có nơi nào hay để đi, chúng ta đi ngắm cảnh.”

Vô Diễm cười khẽ, “Vâng, tiểu thư.”

(Bạn đang đọc truyện Cuộc sống nhân rồi của được y – Quý Quý Mộng Du được edit tại Âm Dương Cung. Chúc các bạn có những phút giây đọc truyện vui vẻ ^^)

Sự thật chứng minh, Vô Diễm quả nhiên là vạn năng, ba người sáng sớm rời khỏi khách sạn, cô ý tránh đám người, đi theo Vô Diễm đến trước cổ mộ, nghe nàng như hướng dẫn viên du lịch giải thích về cổ mộ này, cùng với mơ hồ về nó.

“Vô Diễm. Trước kia cô đã tới đây?”

Vô Diễm nháy mắt mấy cái, nhưng Chung Ly Tinh Nhi dám thề, trong mắt nàng ta là ý cười, “Chưa từng tới ư.”

“Vậy sao cô lại quen thuộc với nơi này vậy?”

“Ngày hôm qua không phải tiểu thư bảo ta hỏi thăm xem nơi nào ngắm cảnh ư? Ta đi tìm chương quầy hỏi thăm, sau đó mới đi tìm tư liệu tìm hiểu về nơi này nha.”

“..... Đi đâu tìm được?”

Chung Ly Tinh Nhi bỗng nhiên có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, “Tướng quân phủ, còn có mấy lão sư nổi danh trong thành.”

Chung Ly Tinh Nhi thực không khách khí đá nàng một cái xem thường, “Chỉ tùy tiện tìm chỗ chơi thôi, sao lại phiền phức như vậy? Vô Diễm, cô rất cao hứng nhì?”

Vô Diễm mỉm cười, “Đương nhiên, vì tiểu thư, giải thích nghi hoặc của người, Vô Diễm rất thích.”

“.....”

Dịch Hi nhần cười, khuôn mặt vốn luôn kiêu ngạo giờ lại rối rắm, Vô Diễm so với lúc còn ở trên núi đã hoạt bát hơn nhiều, nếu khôi phục nguyên thể, khẳng định là đóa hoa biết cười

Nhóm yêu này ngày càng mang hơi hướng của con người khiến Chung Ly Tinh Nhi cực kỳ vui vẻ, nàng rất thích cảm giác ở chung thể này hơn, mà không phải cái loại cảm giác chủ tớ trên dưới, nghĩ mà thấy mệt. Cuộc sống có bằng hữu rất vui vẻ, trêu chọc nhau, đánh chỗ yếu của nhau, ý lại vào nhau, an ủi nhau.

“Coi nói cổ mộ này rất kỳ quái!”

Vô Diễm gật đầu, “Theo các tư liệu có được, có thứ thường xuyên vào ra nơi này, có một điểm rất giống mấy cỗ mộ khác là, mỗi khi đến ngày bách quỷ hội, âm khí cực thịnh làm ra chút chuyện, có người tò mò đến xem, ngày hôm sau đã chết tại nhà không rõ lý do, bởi vì có người chết, nên không ai dám lại đây tìm hiểu.”

Chung Ly Tinh Nhi nhăn mày, “Vậy cô mang ta đến đây làm gì?”

Vô Diễm cười, “Tiểu thư, Vô Diễm có chút tò mò thôi.”

“Cô cũng muốn chết không rõ lý do?”

“Có tiểu thư ở đây, Vô Diễm làm sao có thể chết được, đúng không tiểu thư.”

Chung Ly Tinh Nhi quyết định thu hồi lời nói mới nãy, yêu quái có tính cách như con người không tốt tí nào, giống như bây giờ nè..... Nhưng nàng cũng hơi hứng thú, nếu thực sự có quỷ quái, vậy là đồng loại rồi, ít nhất, đã từng là đồng loại.

“Hiện tại dương khí rất vượng. Buổi tối chúng ta lại đến xem.”

Những năm còn là quỷ kia, nàng sợ nhất là ánh sáng, lũ quỷ ở đây chắc cũng vậy.

Vô Diễm thấy Chung Ly Tinh Nhi đáp ứng rồi, trong lòng rất cao hứng, nàng biết, tiểu thư là người dễ nói chuyện nhất, dễ ở chung nè, cũng không cự tuyệt yêu cầu của họ.

Lại cùng Vô Diễm vòng vo vài nơi nữa, đến khi mặt trời xuống núi, ba người mới về khách điểm, những người khác đã về trước ba người họ, Thanh Liễu vừa hầu hạ Chung Ly Tinh Nhi rửa mặt vừa chải đầu nói: “Quả nhiên không ngoài dự đoán của tiểu thư, người nhà đám công tử kia có đến đây, biết tiểu thư không chịu nhận lễ, nô tỳ cũng chuyển cáo ý của tiểu thư, còn nói cho bọn họ chúng ta rất nhanh sẽ rời đi.”

“Ân, làm tốt lắm, chúng ta rất nhanh sẽ đi, có điều đâu ai nói đi rồi không quay lại đây đâu nhỉ, nơi này là thành lớn cách Du Nhiên Cư gần nhất, sau này ta sẽ còn đến.”

Thanh Liễu cười thầm, ý của tiểu thư thế này, những người đó. Thật đúng là không chiếm được cái tốt.

Cơm chiều không tự nấu nữa, mọi người ngồi cùng nhau ăn, hôm nay tách ra hành động, giờ thích hợp nhất là kể cho nhau nghe.

Mỗi người các cầm một ly trà, Thanh Liễu rửa hoa quả đặt trên bàn, lặng yên không một tiếng động trở lại vị trí của mình, nghe mọi người nói chuyện.

“Ngay từ đầu lão phu nhân không chịu nhận, nói chúng ta giúp bà quá nhiều, cuối cùng ta lấy danh nghĩa là lão sư của Trình Tử Phàm, bọn họ mới dám nhận, lại nói đây là chút tâm ý của tiểu thư, không ý tứ gì khác. Để bọn họ không để trong lòng.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Đúng vậy, nhà họ có một người mất, chúng ta một chút tỏ vẻ cũng không có, sao mà được, dù sao cũng biết nhau khá lâu, còn có chuyện gì khác không?”

Tinh Quang Ân dừng một chút, mới nói: “Lúc đi ra nhìn thấy một đứa nhỏ 5 tuổi ngồi trong góc, không lớn, ăn mặc không giống con hạ nhân tí nào, hẳn là đệ đệ thứ xuất của Trình Tử Phàm, nói như thế nào, người Trình phù hiện tại đối với nó không quá tốt, nhiều người ra vào như vậy, chưa có ai từng để ý qua nó, tội nghiệp lui ở trong góc, ta cảm thấy như vậy không tốt lắm.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói gì, rốt cuộc là ai chịu ảnh hưởng?

Nàng không phải người thiện lương thế người khổ liền giúp, có người thích náo nhiệt thì xem, không có náo nhiệt cũng xem, Thanh Liễu và Thư Dục lại ở trong hoàng cung thấy không ít người tâm cơ thâm trầm, lại càng không tùy tiện hảo tâm, Tinh Quang Ân tiên sinh thiện tâm như vậy ư?

Lúc trước nếu ông hảo tâm như vậy, sẽ bị người hại, làm sao mà sống đến bây giờ.

Kỳ thật mà nói, Tinh Quang Ân đúng là không phải người thiện tâm, cuộc sống đua đầy, vì báo thù, mà ông luôn mang tâm tư nặng nề, sao lại đi quan tâm đến người có cuộc sống thảm hơn mình.

Đại khái là ở cùng Chung Ly Tinh Nhi lâu, lơ đãng bị tâm tính tùy tâm sở dục này thu hút, sống cuộc sống nhà nả, tâm thoải mái, nhìn xa hơn nhiều, mặc dù tâm niệm báo thù vẫn còn. Nhưng không còn gấp gáp như thế nữa, đi theo Chung Ly Tinh Nhi càng lâu, tâm ông càng kiên định, càng cảm thấy, việc này, có hi vọng.

Người có hy vọng, luôn nhìn mọi việc dưới góc độ khác nhau, cho nên hôm nay nhìn thấy đứa trẻ tội nghiệp kia, trong lòng ông có thương hại, cũng tin tưởng Tinh Nhi tiểu thư nếu thấy được khẳng định sẽ không mặc kệ.

“Nuông nả làm chuyện như vậy, chủ tử Trình gia đương nhiên không để ý đến nó, hạ nhân cũng vì thế mà thay đổi ánh mắt, xuất hiện tình huống như vậy thực bình thường, mà đây là việc nhà họ, chúng ta không thể quản, nhiều nhất..... Chờ Trình Thu Hạo tới tìm ta, ta sẽ nói vài câu, chúng ta đã quản không ít chuyện nhà họ rồi, ta cũng không nên không biết xấu hổ xen vào nữa.”

Trong phòng mọi người lộ ra ý cười, bọn họ đều đặc biệt thích tính cách này của Tinh Nhi tiểu thư, cái loại cảm giác đặc biệt thân cận, còn có hai chữ

thân nhân kia.

“Tiểu thư đừng nói như vậy, nếu trên này ai cũng giống ngài, có lẽ thiên hạ này đã thái bình rồi.” Tinh Quang Ân ý cười ần ần nói.

“Đây không phải nhiệm vụ của ta, ta chỉ muốn yên ổn thôi, Vô Diễm, ta muốn uống rượu.”

Vô Diễm bắt đầu nhìn nàng, hình như lại chuyển đề tài nữa rồi? Đang nói chuyện xen vào chuyện thiên hạ lại chuyển sang chuyện uống rượu rồi? Nghĩ thì nghĩ nhưng vẫn cầm một vò rượu đến, Thanh Liễu lấy một cái chén ra..

Cảm thấy mỹ mãn khi uống rượu ngon, Chung Ly Tinh Nhi neho mắt lại, nhìn mấy người quen trong phòng, nàng tháo mạn che xuống uống mấy chén.

Hiên Viên thấy bộ dáng say rượu của nàng: “Tiểu thư, ta rất lo lắng ngài sẽ thành tửu quý.”

Chung Ly Tinh Nhi lại sảng khoái uống thêm một chén, “Ta rất muốn say thử xem, nhưng rượu thể này say không được, Vô Diễm, nếu không cô nhường thêm không ít rượu mạnh xem?”

Vô Diễm tức giận nói: “Tiểu thư, cô thật sự đang ngồi trên bảo sơn mà không nhìn được bảo mà, rượu kia mà tới thể tục, tửu lượng tốt cũng uống không được nữa vò, ngài cho là đang uống nước ư? Đừng có tìm thêm việc cho ta nha.”

Chung Ly Tinh Nhi nhớ lại hương vị kia, quả thật, so với Bách Hoa Tửu còn mạnh hơn, có điều, cô càng thích Bách Hoa tửu này hơn, rất hợp khẩu vị, nàng cũng không phải muốn uống rượu mạnh nhiều, nàng còn đang phát dục, uống rượu mạnh quá cũng không tốt

“Vậy thì uống rượu này, ta rất thích nó.”

Vô Diễm cười, “Kia là đương nhiên, cái này vì tiểu thư mà nhường mà, đối với thân thể của tiểu thư không có hại.”

“Cám ơn Vô Diễm, ta thật hạnh phúc.”

Chung Ly Tinh Nhi uống thêm chén nữa, trong lòng bổ sung một câu, vui nhất là khi uống rượu.

Nhìn tiểu thư như con mèo nhỏ, mọi người đều cười, tựa hồ nghe thấy nàng lầm bầm, tiểu thư là người lạnh nhạt lại thấu hiểu, bởi vì thứ nàng muốn quá ít, có được, lại nhiều lắm. Cho nên có nhiều lúc nàng muốn đem thứ nàng có được, biến thành thứ mọi người đều có được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Buổi tối, trăng trên cao. Chung Ly Tinh Nhi nhìn ánh trăng tròn cười nói: “Vô Diễm, vận khí chúng ta thật tốt, trăng tròn kia!”

Vô Diễm cũng ngẩng đầu nhìn trời, “Đúng vậy, lúc trăng tròn là lúc âm khí cực thịnh.”

“Đồng thời, cũng là lúc pháp lực của bọn quỷ quái mạnh nhất.”

Chung Ly Tinh Nhi tiếp lời. Đột nhiên nhớ tới cái gì, thầm kêu Tiểu Ngọc.

“Tỷ tỷ, làm sao vậy?”

“Tiểu Ngọc, đệ có thể dùng pháp lực tạo thành gương giống tivi có thể quan sát được bên ngoài không, đệ thử xem, Tham Oa có thể nhìn thấy?”

Tiểu Ngọc vỗ đầu, “Sao Tiểu Ngọc lại quên mất chứ, tỷ tỷ, đệ yêu tỷ chết được, Tham Oa sẽ không nhàm chán, cũng có thể nhìn thấy người nó muốn thấy thường xuyên, như vậy, Tiểu Ngọc cũng thoải mái chút.”

Chung Ly Tinh Nhi cười khẽ, “Tỷ tỷ thật không ngờ, nhưng đệ nói cho tỷ tỷ nghe, làm như vậy có gây tổn thương gì đến đệ không?”

Tiểu Ngọc liên tục lắc đầu. Vỗ vỗ ngực nhỏ, “Đây là việc nhỏ thôi.”

“Vậy là tốt rồi, đệ chuẩn bị nhanh chút, chúng ta chuẩn bị đi thám hiểm, một lát nữa đệ và Tham Oa cùng nhau xem, thuận tiện giúp tỷ chú ý một chút, hiện tại tu vi của tỷ chưa cao, không thể nào chú ý đến những nguy hiểm đang rình rập.”

Tiểu Ngọc bĩu môi, tuy rằng tỷ tỷ tiến bộ rất nhanh, nhưng so với mục tiêu nó đề ra thì còn cách xa quá! Bất quá..... “Tỷ tỷ, tỷ đừng lo lắng, bên cạnh tỷ có chúng yêu giúp đỡ, tuy không thể so được với thể giới kia của Tiểu Ngọc, nhưng ở đây có thể xem là thực lực rất cao, có thể bảo vệ tỷ.”

“Chỉ là ngửa vạ nhất thời, được rồi, tỷ tỷ muốn xuất phát, đệ mau đi làm đi, để cho Tham Oa cao hứng.”

“Hào, Tiểu Ngọc đi đây.”

Tham Oa khẳng định sẽ cao hứng đến mức hai mắt sáng bừng đây

Chung Ly Tinh Nhi phục hồi tinh thần lại, nhìn đến mọi người đều lẳng lặng chờ nàng, nửa thật nửa giả giải thích nói: “Mới vừa ở cùng Tham Oa liên hệ, Hiên Viên, thẳng bẻ phải bởi một người bạn, hẳn là trong khoảng thời gian này không thể quay lại được.”

Hiên Viên cười, “Không có việc gì, chỉ cần nó có thể an tâm tu luyện là được, tiểu thư ngài không cần giải thích với bọn ta.”

Chung Ly Tinh Nhi cũng không nhắc lại nữa, “Đi thôi. Cũng đến lúc rồi Thanh Liễu cùng Thư Dục ở lại đây, còn những người đi theo ta phải nghe theo phân phó của ta, không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Tuân lệnh.”

Thư Dục thầm tiếc nuối, hẳn muốn nhìn thử xem những người này có bao nhiêu lợi hại.

Đoàn người cũng không có chuẩn bị gì, cứ vậy mà xuất phát, đặc biệt Dịch Hi một thân hồng y cực kỳ chú ý.

Tất cả thi triển công pháp Hiên Viên mang theo Tinh Quang Ấn, rất nhanh đến cổ mộ xa hoa kia, nói nó xa hoa cũng không phải nói nó chiếm diện tích lớn, mà là mộ bia cùng toàn bộ bên ngoài lăng mộ cực kỳ xa hoa, cổ mộ này nhìn đã tồn tại rất nhiều năm, bên ngoài thoạt nhìn vẫn như mới, gió táp mưa sa phong hoá cũng không tổn hại gì đến nó.

Tinh Quang Ấn đi quanh cổ mộ, nhúu mày suy nghĩ, một lúc mới nói: “Nếu ta nhớ không lầm, đây là hung mộ, hẳn tồn tại hơn bốn trăm năm, cũng không biết mộ này thế nào, đến bây giờ vẫn ở cái dạng này. So với mộ mới còn mới hơn.”

“Vậy Ấn tiên sinh có biết đây là mộ ai không?”

Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy vẫn nên suy nghĩ trước khi quyết định có nên chọc đến phiền toái không, vừa thấy đã biết không phải nơi tốt, hẳn có quý.

Tinh Quang Ấn khoanh tay, “Truyền thuyết có một phần mộ chôn một đôi tuổi trẻ vợ chồng, hai người yêu nhau, nhưng là không biết vì nguyên nhân gì, mà không có đứa nhỏ, lão nhân trong nhà thúc giục, đến năm thứ 3, không để ý đôi vợ chồng phản đối, đẩy hai nha hoàn thông phòng đến. Sau không biết sao cùng nhau ước hẹn chết chung, cuộc tình này được người đời ca tụng, nhưng phần mộ này chả hiểu sao không an tĩnh, vô số người tham của tìm đến, cũng chết nhiều người, mãi cho đến hiện tại, cũng không có người coi bỏ mê chướng này.”

Chung Ly Tinh Nhi khẽ nhúu mày, khẳng định là hai người tác oai tác quái, cũng không biết nguyên nhân là do nhà trai hay nhà gái, chuyện như vậy không nên dính vào, nếu thực sự là quý, kia cũng chỉ là lệ quý.

Nhưng là..... Nhìn Vô Diễm hưng trí, đại mỹ nữ như vậy, bản thể là hoa yêu, sao lại thấy hứng thú với quý? Kỳ lạ nhỉ?!

“Trộm mộ có không?”

“Khẳng định có, cũng không biết bao nhiêu đến, chỉ là. Chưa từng có người nào còn sống rời đi, đây cũng là nguyên nhân vì sao không ai dám đến, mọi người đều sợ hãi.”

Tinh Quang Ấn nhìn ra Chung Ly Tinh Nhi là muốn gặp quý, nghĩ khuyên can, lại không biết nói sao, dù sao, ông biết những người này cũng không phải là người bình thường.

Chung Ly Tinh Nhi cân nhắc thực lực của mọi người, nhìn thấy ánh mắt nóng lòng muốn thử của họ, được rồi, kỳ thật nàng cũng có chút hứng thú, “Các người đi tìm cửa vào mà bọn trộm mộ để lại, Ấn tiên sinh, ông có muốn ở lại không?”

Nàng muốn chơi thì chơi thôi, chúng yêu hẳn có phương pháp rời đi, nhưng lão gia tử này là truyền nhân cuối cùng của Tinh Quang gia, nàng không muốn ông ấy mạo hiểm.

Tinh Quang Ấn lắc đầu, thực kiên định, nếu nhận định trung thành với ai, tuyệt đối không được để chủ tử lo lắng cho mình, đây là gia huấn của Tinh Quang gia, tuy rằng Tinh Quang gia nhận chủ nhân xác suất rất nhỏ, nhưng đều là người kiêu ngạo.

“Tiểu thư ở đâu, Tinh Quang Ấn ở đó.”

Lời nói ẩn chứa phân lượng, cho thấy ông trung thành với Chung Ly Tinh Nhi. Đến bây giờ, Tinh Quang Ấn xem như trở thành người một nhà với mình rồi, nàng chỉ biết than nhẹ, “Tinh Quang tiên sinh, kỳ thật ông không cần làm vậy đâu, ta có thể không phải là người đáng cho ông phó thác đâu.”

Tinh Quang Ấn chậm rãi cười, “Ta tin tưởng mắt nhìn của mình, tiểu thư yên tâm, ta tuyệt đối không đem cừu hận cả gia tộc đẩy lên người tiểu thư, cuộc sống hiện tại của tiểu thư rất tốt, không nên thay đổi.”

Bởi vì có một số việc tránh không khỏi. Có một số việc, không nên chọc đến. Ông tin quẻ bói của mình.

Chung Ly Tinh Nhi bất đắc dĩ cười, chỉ đơn giản như vậy thì tốt rồi, nàng cảm thấy, cuộc sống yên ổn cách nàng ngày càng xa.

“Không nói nữa, Hiên Viên, tìm được cửa vào chưa?”

Hiên Viên nhìn Tinh Quang Ân, thấy lòng trung thành ẩn sau trong ấy, “Tìm được rồi, Ân tiên sinh nói đúng, hẳn không ít trộm mộ ghé thăm, tổng cộng tìm được bốn cửa vào.”

“Bốn?”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn Tinh Quang Ân, việc này giống như chỉ có thể trông cậy vào ông

Tinh Quang Ân cười cười, đi nghiên cứu cửa vào trước, nhìn ông đi xa, Hiên Viên mới hỏi: “Tiểu thư quyết định tiếp nhận ông ấy?”

Chung Ly Tinh Nhi xoa ngón tay, “Cho dù ta không nhận, ông ấy cũng dựa vào ta.”

Hiên Viên cười khế, Tinh Nhi tiểu thư có đôi tốt tính, nàng dễ dàng thích ứng trong mọi tình cảnh, chỉ cần không chạm đến nghịch lân của nàng, nàng có thể khoan dung.

“Tiểu thư đừng miễn cưỡng mình, nếu tiểu thư thật sự không muốn, ta có thể giải quyết.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn trời, không biết do tâm lý, đột nhiên cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, “Hiên Viên, ông định giải quyết thế nào?”

“Tiểu thư muốn ta giải quyết thế nào thì ta giải quyết thế ấy.”

“Tự tiện đoạt nhân mạng có thể gây bất lợi cho việc tu hành của ông đi?”

“Tiểu thư, Hiên Viên không nói giải quyết là phải giết người, hay là tiểu thư hy vọng như thế? Nếu tiểu thư hy vọng, ta có thể.....”

“Được rồi, Hiên Viên, ông định thành người xấu à.”

Chung Ly Tinh Nhi đánh gãy của lời ông, cảm thấy hình như mình bị khi dễ.

Hiên Viên cười khế, không nhắc lại, cho nên nói, Tinh Nhi tiểu thư có đôi khi dễ bị khi dễ. Một lần nữa ông chứng minh luận điểm của mình là đúng.

Đám Vô Diễm cười khế, ngay cả Hình Không mặt băng vậy mà thấy được ý cười, ở chung càng lâu, càng cảm thấy đi theo Tinh Nhi tiểu thư cực kỳ chính xác, là Tinh Nhi tiểu thư làm cho bọn họ biết, nhân loại cũng là có thể gần gũi, thân thiết.

Vô Diễm không ngại nơi này không thích hợp, lấy một vò rượu ra, đưa tới trước mặt Chung Ly Tinh Nhi, trong mắt mang ý cười, ý tứ phi thường rõ ràng, Chung Ly Tinh Nhi kinh hi tiếp nhận, mặc kệ nguyên nhân cứ uống trước, cực kỳ thoải mái nói, “Vô Diễm, cô hôm nay thật tốt, nếu mỗi ngày đều tốt như vậy thì tốt rồi.”

“Tiểu thư, ý tiểu thư là muốn Vô Diễm ngược đãi ngài.”

Chung Ly Tinh Nhi ôm vò rượu, khăn che mặt tháo xuống, ý cười cực kỳ ngây thơ, chỉ uống rượu mới thấy được, “Ý ta không phải vậy, ý ta là mỗi ngày cô cũng tốt như vậy, nhưng hôm nay tốt nhất.”

Vô Diễm không ngừng cười được, không trêu chọc nàng nữa, chờ Tinh Quang Ân trở về.

Một hồi lâu, Tinh Quang Ân trên người đầy bùn đất trở về, “Tìm được rồi, có hai cái cửa vào bị ngăn chặn, có thể do lún, hai cửa khác có thể vào.”

“Vậy đi thôi, ân tiên sinh dẫn đường đi.”

“Hào, đi theo ta.”

Tinh Quang Ân cũng không khách khí, dẫn mọi người đi tới gò đất nhỏ bên cạnh, nơi đó bình thường hẳn được che rất tốt, hiện tại đã bị Tinh Quang Ân phá mở, lộ ra cái cửa động

Địch Hi đi đầu, Hình Không phía sau, chúng yêu tự giác đem những người cần bảo hộ ở giữa, bên trong có không khí lưu thông, không có gây khó chịu hay ngột thở. Này thông đạo đào rất dài, không có thẳng, nhìn rất chuyên nghiệp, quả nhiên, nhân tài ẩn ở dân gian a.

Đi chừng 7, 8 phút, có cảm giác như đi một vòng lớn, Địch Hi làm cái thủ thế để mọi người dừng lại, hẳn bước đến trước.

Đem linh khí vận chuyển tới ánh mắt, trước mắt thấy rõ ràng, đằng trước có cánh cửa, hơn nữa đã mở, vừa này không nghe thấy tiếng mở cửa, hẳn là đã sớm mở ra, như là đón khách bình thường, chúng yêu đều đề cao cảnh giác, nơi này, không bình thường.

Địch Hi quay lại hỏi, “Bên trong nhìn có vẻ an toàn, không biết có tồn tại nguy hiểm không, còn muốn vào chứ?”

Chung Ly Tinh Nhi nhũ mào, “Vào đi, đã đến đây rồi, nếu thật sự có bản lĩnh giữa chân chúng ta ở đây, kia cũng chỉ có thể trách chúng ta không có bản

lĩnh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Ngoại trừ Tinh Quang Ân ra, ai cũng có bản lĩnh riêng của mình. Đương nhiên nhân lực cũng không tệ, không biết Hiên Viên lấy ở đâu ra một cây đuốc, Chung Ly Tinh Nhi nghĩ là ông dùng phép thuật biến ra, vốn định lấy dạ minh châu nhưng đã có đuốc, cũng không nhất thiết lấy ra nữa, dù sao đột ngột lấy dạ minh châu ra nhìn cũng rất dọa người.

Bích họa trên tường vẽ rất sống động, trên tường vẽ Bồ Tát ngồi trên đài sen, còn có hạc bay trên trời, trên đỉnh đường hầm được quét vôi dày, rồi dùng màu nước xanh đen vẽ bầu trời, dùng vôi chấm thành sao. Ở trung tâm là chòm sao vẽ theo từ vi bát quái, với sao Thiên Xu đứng đầu trong nhóm sao Bắc Đẩu, rồi lần lượt theo thứ tự là Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hoành (Thiên Hành), Khai Dương, Dao Quang, Phụ Tinh. Ngoài ra còn có nhóm sao nhị thập bát tú bao ngoài trung tâm.

Xem chi tiết tại đây:

https://vi.wikipedia.org/wiki/Sao_B%E1%BA%AFc_%C4%90%E1%BA%A9u

Người giàu có khi chết rồi bày ra những chuyện này cũng là bình thường, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy nếu nàng mà chết, dựa vào thân phận công chúa này e là lăng mộ còn xa hoa hơn thế nữa.

Đoàn người đi theo đội hình, đề cao cảnh giác. Đôi khi nhóm yêu tộc cũng dừng một chút xem thử, nhân loại quả là có nhiều trò, kể cả mai táng cũng làm hoành tráng như vậy, yêu tộc thì không có trò này, nhưng cũng có không ít tiền bối qua đời có động phủ, chỉ cần tìm động phủ của họ, không chừng còn có bảo bối, đương nhiên giá trị của nó, vàng bạc không thể sánh bằng rồi.

Chung Ly Tinh Nhi nhún vai, bước đến chỗ mật thất, trong lăng mộ có hai mật thất, chia làm hai bên mộ thất, chỗ này chôn theo không ít vật dụng quý báu mà. Cửa mật thất rộng, trên đỉnh trang trí cầu kỳ, đỉnh không ít thứ, kết cấu mật thất phía tây giống hệt phía đông, bên trong chủ yếu để nhiều phi thủy, mã não, chén ngọc này nọ.

Mấy thứ này mọi người đều thấy nhiều rồi nên không quá hứng thú, Tinh Quang Ân chỉ vào cửa nhỏ ở phía Bắc mộ thất” Thi thể hẳn là đặt ở chỗ này, nếu có nguy hiểm gì cũng là ở chỗ này.”

Cửa có cài then, Tinh Quang Ân nhìn nói:” Cửa này mở không phức tạp, chỉ cần nhắc then cài đá lên là được. Nhưng cửa đá này có chút đặc thù, cửa kín ngay cả đao cũng không đâm lọt vào, có lẽ nên đục một lỗ nhỏ ở giữa cửa.”

Khỏe miệng Chung Ly Tinh Nhi giật giật. Nhìn sao cũng thấy Tinh Quang Ân giống tên trộm mộ chuyên nghiệp vậy trời? Chẳng lẽ Tinh Quang gia tộc phải học mấy thứ này?

Nếu là người bình thường làm chuyện này sẽ có chút khó khăn, nhưng với họ thì bình thường thôi, Dịch Hi nhẹ nhàng nhắc then cài đá lên, cửa tự động mở ra. Tinh Quang Ân há hốc mồm, được rồi, ông hình như xem thường họ quá rồi.

Mọi người đồng loạt vật duy nhất trong mộ thất, một thạch quan thật lớn nằm dựa vào tường.

Chung Ly Tinh Nhi nhìn ra, thạch quan này dài hai thước năm, rộng một thước năm, vừa lớn vừa trang trọng, quan tài lớn thế này hẳn là hai người chết đồng huyệt.

Dịch Hi thăm dò trước, những người còn lại cảnh giác theo sau, Chung Ly Tinh Nhi rất tin tưởng với khả năng của mình, ” Tiểu Ngọc có chùy thủ hay vũ khí gì không? Cho tỳ mượn một cái đi.”

” Có.” Tiểu Ngọc nhìn lướt qua bảo thất, ở trong một giá gỗ tìm được, không chế linh lực đem đến tay Chung Ly Tinh Nhi trên tay, vừa thấy, tinh thần nàng hăng hái, cái này nàng rất thích nha.

Chùy thủ này bề ngoài nhìn không sáng nhưng độ sắc bén của nó lại khiến nàng yêu thích. Hơn nữa cầm rất vừa tay, có chùy thủ rồi, nàng không lo lắng nhiều, lúc này, so với việc dùng linh khí thì nàng càng tin tưởng kỹ năng giết người đã học ở kiếp trước.

Mọi người không ai nhìn thấy động tác của nàng lúc này trong mộ thất cực kỳ tĩnh lặng, nếu thật sự có nguy hiểm thì không thể im ắng đến vậy chứ.

Lặng lặng đợi một hồi, vẫn không có động tĩnh, Chung Ly Tinh Nhi nhú mồm, chẳng lẽ lời đồn sai, hay hôm nay quý không có ở nhà? Liệu có đang đứng ở góc khuất nào cần nhắc xem có nên bắt họ không?

” Được rồi, mộ cũng đã vào, tính tò mò đã thỏa mãn thì trở về.”

Tuy rằng trong lòng có chút không vui, chẳng biết quý này chạy đi đâu rồi, nhưng bọn họ không dám làm trái ý tiểu thư.

”Tuân lệnh.”

Vừa dứt lời, cửa đá nhỏ đột nhiên đóng lại, bầu không khí trong phòng nháy mắt trở nên quý dị, Chung Ly Tinh Nhi hồi hộp vô cùng, chẳng lẽ quý xuất hiện rồi? Thật mong đợi nha.

”Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy, cửa này, chỉ được phép vào, không cho phép ra.”

Quan tài đá vốn yên tĩnh nay nắp quan tài đột nhiên mở ra. Giọng nói cực kỳ âm u, một nữ tử mặc áo đỏ từ bên trong quan tài bay lên không trung, nhìn đoàn người phía dưới

Gương mặt nữ quý này ắt bình thường, vốn nghĩ rằng lệ quý phải có gương mặt khủng bố mới đúng, Chung Ly Tinh Nhi hơi hơi ngửa đầu nhìn nữ nhân mặc áo đỏ kia, cho dù đứng phía dưới nhưng khí thế vẫn không yếu, chắc là vì thân thể này trời sinh khí thế bá đạo.

“Thật xin lỗi vì quấy rầy cô, bọn ta không có ý mạo phạm đây.” Chung Ly Tinh Nhi quyết định tiên lễ hậu binh, nàng không tôn sùng bạo lực, nhưng mà..... Cũng không phản đối bạo lực.

Hồng y nữ quý tinh tế nhìn nàng, đột nhiên bay xuống, rồi chậm rãi quỳ xuống, Chung Ly Tinh Nhi theo bản năng lùi lại, cảm giác không tốt lắm, giống như lại có phiền toái tìm tới, có nên chạy trước không đây?

”Thỉnh tiểu thư giúp Oánh Nhiên.”

Nàng hồ nghi, chẳng lẽ nữ quý này nhìn ra được gì sao? Không thể a!

”Lý do, còn có, cô làm sao biết ta có khả năng giúp được cô? Đứng lên trước đi, ta không thích có người quỳ trước mặt ta, ta sẽ giảm thọ mất”

Hồng y nữ quý thuận theo đứng lên. Bỏ đi lãnh ý trên mặt liền thêm một phần quyến rũ, nữ nhân này lúc còn sống chắc có sức quyến rũ lắm, bởi gương mặt này, nàng cũng hiểu vì sao lại có nam nhân nguyện ý cùng chung huyết với nàng ta.

”Tiểu thư trên người Oánh Nhiên có vật báu, hơn nữa..... Trên người tiểu thư ả ả tử vì khí, tuy rằng rất nhạt nhưng Oánh Nhiên nhìn ra được.”

Chung Ly Tinh Nhi nhăn mày, tử vì khí? Đó là cái gì? Sao nàng mơ hồ cảm thấy có liên quan đến quý khí vậy? Chẳng lẽ do thân phận công chúa này? Rất nhạt ư..... Vậy là tốt rồi, nàng sẽ làm cái nhạt này biến thành không có.

Nàng luôn nghĩ vị trí kia có gì tốt, ngoại trừ cao cao tại thượng ra. Có điều hoàng đế không phải là do tự xưng vương ư? Mỗi ngày ngồi trên cái vị trí kia chờ người ta chạy đến soán ngôi thì có gì tốt?

Hơn nữa, làm hoàng đế có trăm hạn chế, xem công văn không xong, lại không có thời gian phê sổ con, lại còn nghe quan viên bẩm tấu, rồi dự hội lớn hội nhỏ, xong thì giao lưu tình cảm với hậu cung, thế thì còn bao nhiêu thời gian cho bản thân?

Nàng nếu mà ngồi ở vị trí kia đúng là sét đánh mà, tuy linh hồn này thay đổi nhưng tính tình thì không, có điều nàng sẽ đưa Chung Ly Dạ lên vị trí đó, đó là điều hẳn muốn, hơn nữa hẳn mà ngồi ở vị trí đó, sẽ bảo đảm cuộc sống của nàng không thay đổi.

”Bây giờ quý quái cũng hiểu biết nhiều vậy ư? Ngay cả xem tướng cũng biết.”

Hồng y nữ quý dừng một chút, mới giải thích.” Oánh Nhiên ở trong này hơn 400 năm, thời gian dài như vậy cũng thu không ít mạng người, những kẻ trộm mộ đều có bản lĩnh riêng, đương nhiên mạng không ít bảo bối hành nghề, hơn nữa phong thủy nơi này vô cùng tốt, đánh bậy đánh bạ tu luyện cũng có chút thành tựu.”

Vô Diễm lấy một cái ghế dựa trong không gian vạn năng của mình ra, Chung Ly Tinh Nhi vừa ngồi xuống đã có một bàn trà ở trước mặt, còn thêm đĩa trái cây được rửa sạch, phía trên còn vài giọt nước, nhìn ngon vô cùng.

Chung Ly Tinh Nhi nhìn lên đỉnh mộ,” Vô Diễm, cô đây à đang chuẩn bị cơm dã ngoại hả?”

Vô Diễm cười,” Cái này chuẩn bị cho tiểu thư để đi dã ngoại đó.”

“.....”

Nếu đã bày ra hết rồi, Chung Ly Tinh Nhi cũng không khách khí, cầm lấy một trái găm, cũng thuận miệng nói:” Các người đều ăn đi, Oánh Nhiên, cô có ăn được không?”

Oánh Nhiên bị động tác đồng loạt của họ làm cho cứng họng, những người này, thật sự là.....

”Oánh Nhiên. Ăn không được.” Muốn ăn cũng ăn không được.

Chung Ly Tinh Nhi cũng hiểu, mấy năm thành quý đó ăn cũng ăn không được, chạm cũng chạm không xong, nếu không có tiểu Ngọc..... Nháy mắt,

đối với Oánh Nhiên sinh ra cảm giác đồng mệnh tương liên.

” Cô nói thử xem, nếu có thể giúp, ta sẽ tận lực giúp cô.” Được rồi, nàng lại chỗ mớm vào chuyện người khác.

Oánh Nhiên vén áo thi lễ, ” Cảm ơn tiểu thư hảo tâm.”

Chung Ly Tĩnh Nhi lắc đầu, ” Cũng không phải hảo tâm gì, chỉ là do bọn ta tò mò với lăng mộ này thôi, bằng không cũng sẽ không xuất hiện tại đây, nghe người khác đồn bậy không bằng tai nghe mắt thấy” Nói trắng ra là, chính là tò mò.

Oánh Nhiên cũng không kiên trì, chỉ là ánh mắt mê mông, giống như lâm vào hồi ức.

” Ta và tướng công quen biết rồi yêu nhau trước khi thành thân, ông trời se duyên cho chúng ta thành vợ chồng, ân ái có thừa, vốn là ta nghĩ mình sẽ hạnh phúc cả đời, năm đầu tiên, cha mẹ chồng đối xử với ta rất tốt, không có thay đổi lớn gì, năm thứ hai cha mẹ chồng bắt đầu không cao hứng, đến năm thứ ba, bà bà nói tội bất hiếu lớn nhất là không có con.”

May mà, tướng công đối với ta trước sau như một, còn luôn an ủi ta nói không có việc gì, cho dù bà bà nói sẽ nạp thiếp cho hấn, nhưng hấn chưa từng động tâm, kỳ thật ta cũng cảm thấy áy náy vô cùng, Ngô gia chỉ có mình tướng công là con, đối với chuyện mong có cháu bồng ta cũng có thể hiểu, cho nên mặc kệ là nhiều thứ thuốc khó uống thế nào, ta đều đã uống, mặc kệ bà bà nói nhiều lời khó nghe, ta cũng đều chịu đựng, chính là.....

Để ta khuyên tướng công mình đi nạp thiếp, ta làm không được, ta thương hấn, không thể không ăn giấm, không thể không ky, bởi vì điều này, bà bà càng thêm chán ghét ta, đến năm thứ tư, bà bà kiên quyết nhét hai nha đầu thông phòng vào chỗ bọn ta, đó là thiếp thân nha hoàn Ngô gia dạy bảo cũng là thiếp thân nha hoàn của tướng công, ta cũng không có biện pháp, đó là ý của bà bà, ta không muốn tướng công vì hai người bọn ta mà khó xử.

Nhưng là tướng công cũng không đồng ý, cho dù đưa đến trong phòng, hấn cũng cùng ta một chỗ, căn bản xem hai người các nàng không tồn tại, vì thế mà ta thà lẳng không ít, ít nhất, chứng minh được lòng tướng công chỉ có ta”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Oánh Nhiên ngồi xuống, ôm đầu gối, bắt lực kể lại” Ngày đó, không biết tại sao tướng công lại nói đến cái chết, còn nói ‘ không sinh cùng năm, nhưng chết cùng huyết’, rồi còn, ‘ Oánh Nhiên, chúng ta cùng nhau chết đi, nhìn nàng đau khổ như vậy, lòng ta cũng đau’, lúc đó ta đã nghĩ, trên đời này có một người đàn ông nguyện chết cùng mình, hải dừng cảm thế nào? Tình yêu chàng lớn bao nhiêu?

Nhưng nghĩ kĩ lại, ta lắc đầu, chàng là con trai duy nhất của Ngô gia, nếu cùng ta chết vậy Ngô gia sẽ tuyệt hậu, ha lão nhân gia tuy có phần quá đáng nhưng ta hiểu họ, nếu ta có thể sinh con, chuyện sẽ không rắc rối đến vậy.

Cứ như vậy qua một khoảng thời gian, bà bà không chịu được nữa, còn có bên ngoài đồn bậy ngày càng nhiều, ta chỉ có thể nhẫn nhịn mà khuyên tướng công nạp thiếp, nhưng tướng công không chịu, ta thử đủ mọi cách khuyên chàng, đó cũng là lần đầu tiên chàng to tiếng với ta, dù thế ta vẫn thấy ngọt ngào trong tim.

Về sau ta lại nghĩ, nếu hai nha hoàn kia hoài thai, vậy Ngô gia sẽ không tuyệt hậu, đoạn tình này sẽ không gặp ngăn trở, ta nói hết lời, tướng công mới miễn cưỡng đồng ý, đến cùng hai nha hoàn kia viên phòng, mà ta... Khó cả đêm, nhưng chỉ có thể chịu đựng.

Sau đó, tướng công bắt đầu bí mật tìm nơi có phong thủy tốt dùng để chôn cất những thứ trong này đều do chàng đặt mua, kể cả cái quan tài này, chàng có ý làm lớn, hấn là muốn cùng ta chôn cùng một huyết.

Hai tháng sau, một trong hai nha hoàn kia mang thai, điều này làm cho công công bà bà cực kì cao hứng, đương nhiên sẽ không quan tâm đến ta, cả ngày đều đem nha hoàn kia coi như bảo bối, mà còn cho phép nha hoàn kia gặp ta không cần hành lễ. Ha ha, nếu có thể, ta tin bà bà còn muốn ta ta phải hành lễ với nàng nữa kia.

Chuyện gì ta cũng có thể nhẫn, vì tướng công luôn muốn chết cùng ta, ngay cả mộ chôn cũng đã chuẩn bị xong, ta còn so đo làm gì, khi ngày mà chúng ta ước định, ta và tướng công đều mặc hi phục vào ngày thành thân, cùng nhau nằm trong quan tài, ôm nhau.”

Oánh Nhiên đứng dậy, chạm vào quan tài, phảng phất như chạm vào....người tướng công mà nàng đã từng yêu sâu đậm.

” Thạch tín chuẩn bị xong, ta và chàng mỗi người một phần, một khắc cùng uống thuốc độc kia, ta đã nghĩ mình là nữ nhân hạnh phúc nhất, cho dù thành quỷ cũng muốn ở cùng chàng, đời đời kiếp kiếp không chia lìa, lúc đó, ta đã nghĩ như vậy.”

Chung Ly Tĩnh Nhi xoa xoa cánh tay, để không nổi da gà. Hai người ở cùng một chỗ thì được, nhưng đời đời kiếp kiếp ở cùng nhau sẽ được ư? Tình yêu như vậy không thể nào tồn tại được.

” Sau thì sao? Cô ở trong này, còn hấn ở đâu?”

” Chàng? Ha ha a,” Oánh Nhiên cười thê lương,” Chàng cũng uống thuốc, một khắc khi ngã xuống kia, thần chí ta vẫn còn, cho nên, ta thấy cha mẹ chồng, tiểu thiếp của chàng nối đuôi nhau đi vào, trong mắt đầy nhạo báng, mà chàng lại như không có việc gì đứng đây, nếu không phải trong mắt chàng đầy vẻ ngạc nhiên, ta còn tưởng là họ thông đồng với nhau nữa cơ.”

Khi nhớ lại thời khắc đó, trên mặt Oánh Nhiên đầy bi thương,”Tướng công bị người hầu cưỡng chế mang đi, tiếng khóc tê tâm liệt phế, ta cũng muốn khóc nhưng khóc không được, trước khi thần chí biến mất, tiểu thiếp của chàng nói với ta một câu, ‘ Có biết vì sao người vào Ngô gia bốn năm rồi mà không có đứa nhỏ không? Đó là vì Ngô gia có ta’ ”

Ánh mắt Oánh Nhiên hóa đỏ, mang theo hận ý nhìn Chung Ly Tinh Nhi,” Tiểu thư, cô nói xem, kết quả như vậy,ta làm sao mới có thể bỏ được nỗi hận trong lòng này?”

Chung Ly Tinh Nhi biết này nữ quý này không cần câu trả lời của mình, chỉ có thể im lặng nhìn nàng ấy, không có cảm xúc gì, bởi vì cho dù nàng có nói gì. Đều không có nghĩa lý gì hết, không tự mình trải qua cái cảm giác thống khổ nhân sinh này thì vĩnh viễn không thể hiểu được loại thống khổ này. Cũng không thể nói vài câu an ủi là tốt lên được

” Hấn là lúc chết ta không cam lòng nên không thể đầu thai chuyển thế được, với lại ta cũng không muốn. Hạnh phúc của ta nếu vì bản thân mà hủy thì ta sẽ cam lòng chịu đựng nhưng mà nó lại bị hủy trong tay một nha hoàn, một nữ nhân có ý đồ với Ngô gia với tướng công ta mà hại ta ra nông nỗi này, ta sao lại không hận?”

Thấy Oánh Nhiên ngày càng kích động, lại thấy có hắc khí vờn quanh nàng ấy, Chung Ly Tinh Nhi thấy không ổn, liền phi thân đến cầm tay nàng ấy truyền linh khí vào, vài năm này nàng cũng thử nghiệm, biết công pháp mình luyện mang tính ôn hòa, không ảnh hưởng đến yếu, vậy quý cũng chấp nhận được.

Chúng yêu đều nâng cao cảnh giác, sợ Oánh Nhiên động thủ, cũng may Oánh Nhiên không có mất đi lý trí, bị Chung Ly Tinh Nhi dùng linh khí trấn áp, nháy mắt khôi phục lại, màu đỏ trong mắt cũng biến mất.

Chung Ly Tinh Nhi nhíu mày, phong thủy tại đây rất tốt, đã tu luyện 400 năm. Vì cái gì.....

” Cảm ơn tiểu thư.” Oánh nhiên phúc thân hành, quả nhiên nàng không có nhìn lầm, vị tiểu thư này, bản lĩnh rất cao cường

Chung Ly Tinh Nhi ngồi lại ghế,” Tiếp tục.”

Oánh Nhiên khẽ gật đầu,” Sau khi biết nguyên nhân không thể có con, ta rất hận, tất cả người Ngô gia ta đều hận, có lẽ họ không biết nguyên nhân ta không thể có con, nhưng chắc chắn họ biết chuyện ta và tướng công sẽ tự tử. Nhưng họ chỉ đứng đó nhìn, cuối cùng đánh tráo thạch tín của tướng công, rồi tro mắt nhìn ta chết.

Người như vậy, độc ác bao nhiêu? Ta không mắc nợ gì Ngô gia họ hết, ta chỉ có hận mà thôi, ban đầu ta không biết quý sẽ không thể tồn tại dưới ánh mặt trời, cho nên lỗ mãng chạy ra ngoài, muốn xem tướng công ra sao rồi, kết quả bị ánh mặt trời chiếu phải, xem chút hồn phi phách tán.”

Cũng giống nàng, trải qua loại đau khổ này, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy mình và Oánh Nhiên đúng là đồng bệnh tương liên mà,lại thuận tay lấy trái ăn cây ă.

” Phải dưỡng một thời gian dài, ta mới khôi phục lại, chờ đến đêm, ta chạy đến Ngô phủ, thì đúng lúc đứa nhỏ sinh ra, lúc đó ta đã nghĩ, đứa nhỏ này không nên xuất hiện trên đời, nhưng lại nghĩ đó là đứa nhỏ của tướng công nên không xuống tay được.

Toàn bộ Ngô phủ giăng đèn kết hoa, rõ ràng là nửa đêm, lại cảm giác náo nhiệt hơn lúc bọn ta thành thân, ha ha, lúc ấy ta liền cảm thấy, có a ngu như ta không, tự mình xây mộ, tự mình chuẩn bị hết thảy vào mộ, bước vào quan tài, cò tự kết thúc tính mạng của mình, còn bọn họ thì sạch sẽ không phải làm gì hết, đã loại bỏ cái gai trong mắt là ta, chuyện này có ai phối hợp tốt hơn ta đâu? Cho dù cha mẹ ta không tin, nhưng nhìn vậy cũng nghĩ là ta tự sát, không quan hệ gì đến họ cả.”

Nghe luận điệu này, Chung Ly Tinh Nhi không nói gì chỉ nhìn đỉnh mộ, nàng đúng là tìm không ra lý do để phản bác lại. Đồi lại là nàng, chắc chắn sẽ biến thành lệ quỷ đòi mạng.

” Vậy tướng công củacô ở đâu? Cũng ăn mừng luôn sao?”

Oánh Nhiên lắc đầu,” Ta tìm khắp nơi cũng không thấy, ban ngày ta trốn ở dưới hầm ngầm Ngô gia, buổi tối bay khắp nơi, thì nghe tin chàng từ miệng bọn người hầu ” Oánh Nhiên ngừng một chút,” Chàng bị người đưa đi, còn là nâng đi, lúc đó ta lo lắng vừa muốn gặp lại muốn thôi, người chết rồi đâu thể sống lại, gặp nhau chỉ thêm đau khổ.”

” Nhưng mà ta lo lắng cũng vô ích, ngoại trừ hai lão nhân gia còn có ả nha hoàn kia ra, không có ai biết chàng ở đâu, mà lúc ấy, ta muốn bắt ả ta phải đền mạng, tuy rằng rất hận người Ngô gia, nhưng nể mặt tướng công, ta đành phải chịu đựng, chỉ có ả, ta không thể nào tha thứ được.”

Mọi người nghe chuyện xưa, càng nghe càng hăng say, Chung Ly Tinh Nhi giơ tay về phía Vô Diễm, vô Diễm bắt đắ dĩ đưa một vò rượu cho nàng, hạt dưa linh tinh, Chung Ly Tinh Nhi vừa uống vừa nghĩ, nghe kể chuyện rồi uống rượu cũng không tệ.

” Sau đó thì sao? Cô làm như thế nào?”

Oánh Nhiên cười lạnh lùng, “Rất đơn giản, một người làm chuyện sai trái nhất định sẽ luôn lo sợ, nếu không có gì gọi nhắc sẽ không có gì xảy ra, nhưng à đã nhìn thấy lúc ta tắt thở, trong lòng à ta chính là người chết, lúc ta xuất hiện trước mặt à, à sợ hãi mà ngất đi, sau đó mỗi buổi tối ta đều tìm à, à đi đâu, ta đi theo đó.

Ha ha, ta trốn ở một nơi bí mật gần đó nhìn à hoảng sợ cực độ, lo trước lo sau, ta giải hận không ít, ta cùng à không oán không cừ, lại hại ta đến độ này, tự tay giết à cũng không quá mức, nhưng ta chỉ muốn hù chết à, đem à còn đang sống sờ sờ hù chết, à cũng chẳng quan tâm à có đang ở cử hay không.

Công công, bà bà của ta còn tưởng à bị trúng tà, thỉnh cao tăng tới, đúng là vị đó rất có bản lĩnh, nói à đắc tội quỷ hồn, nói là đặc biệt tìm tới lấy mạng à, nên khuyên à trả nghiệt trái, quỷ quái sẽ bỏ qua cho.

Mà công công, bà bà đều là người mê tín, nghe cao tăng nói thế đều truy hỏi xem à đắc tội ai, lúc ấy à hoảng sợ nói ra hết, ha ha ha, hóa ra không chỉ có ta, mà cả nha hoàn th phòng còn lại à cũng xuống tay, ha ha ha, ngô gia có à, những người khác sẽ không được sống tốt, lúc đó nhìn thấy vẻ mặt của công công, bà bà ta thật sự rất vui, họ vì tôn tử thậm chí nguyện ý bức tử ta, thế mà lại để cho Ngô gia một đại họa như thế, đây là báo ứng, báo ứng à, ha ha ha.”

Nhìn Oánh Nhiên đã lâm vào trạng thái điên cuồng, Chung Ly Tinh Nhi uống hết phần rượu còn lại, mắt không đỏ, nghĩa là vẫn còn lý trí nên nàng cũng không lo lắng, đây chỉ là cách mà Oánh nhiên muốn phát tiết ra thôi.

” Công công, bà bà của cô có phản ứng gì? Có đem nah hoàn kia đuổi đi không?”

” Đuổi đi? Ha ha ha, ta vốn nghĩ à sẽ bị đuổi ra khỏi gia môn, ai ngờ lão thái thái nói, nể mặt tôn tử nên tha cho à, Ngô gia này vì tôn tử mà ngay cả lương tâm cũng không cần, vậy at còn kiêng kị cái gì? Ông trời cũng không muốn nhìn người như vậy còn sống trên đời mà?

Tiếp đó, ta càng tăng số lần hù dọa nha hòa kia, ông trời đúng là có mắt, à cả một năm trời còn chưa chết, thì đứa nhỏ kia đến một tuổi chưa thể đi, cũng đừng nói chỉ là đứng, ha ha, đại phu chẩn bệnh, nói gì mà xương cốt yếu, không cách nào trị được, lúc ấy trong lòng ta thật thống khoái, đây là báo ứng mà, ông trời thật có mắt.

Lúc đó, à cũng chết, hồn phi phách tán, đáng tiếc, ta còn muốn hành hạ linh hồn à nữa cơ, toàn bộ Ngô gia chỉ còn hai lão nhân gia và một đứa nhỏ, ta nghĩ đến bọn họ sẽ gọi tướng công trở về, nhưng không nghĩ tới, đến mức này rồi mà cũng không gọi người quay về, không còn cách nào khác, ta chỉ có thể chờ, bảo at xuống ay với hai người già và một đứa nhỏ, ta cũng không độc ác được như thế.

Hơn nữa, lúc đó tình trạng của ta không được tốt, vừa mới thành quỷ, lại không có kinh nghiệm, không có cố gắng tu luyện, lúc ấy hồn phách bị uy hiếp, nên quay về mộ tu luyện rồi về Ngô gia sau, không ngờ được, chờ ta ổn định xong quỷ thể, quay về Ngô gia thì, cả phủ vườn không nhà trống, nha hoàn, tôi tớ không thấy đâu, toàn bộ phủ đệ thành nhà hoang.

Lúc ấy ta liền cảm giác bị chối bỏ, không còn nơi để đi, cũng không biết đi đâu. Có phải tiểu thư thấy rất lạ, tại sao ta thành quỷ 400 năm rồi, mà linh lực trên người lại yếu như thế?”

Chung Ly Tinh Nhi gật gù đầu, đúng vậy, tu luyện 400 năm mà linh lực yếu nhược như thế.

Oánh Nhiên cười thâm, ” Toàn bộ linh lực của ta đều bảo vệ cho ngôi mộ này, bằng không 400 năm qua đi, ngôi mộ này sao còn nguyên vẹn được, ta hy vọng. Một ngày kia, tướng công sẽ tìm ta, hoặc là trở về thăm ta cũng tốt, ta sợ thời gian lâu, ngôi mộ biến đổi chẳng sẽ không nhận ra, cho nên hàng năm vào tiết âm lịch, ta sẽ dùng linh lực trùng tu lại mộ huyết.

Chỉ chờ ngày nào đó, ta có thể xuất hiện trên dương thế, là chờ đợi, cũng là cho mình ta hy vọng cuối cùng, cho dù là. Nhiều năm qua, biết rõ chẳng còn sống, nhưng vẫn nguyện ý chờ đợi, chờ dù không đợi được chẳng đến nhưng nguyện đợi linh hồn của chàng, nhưng nhiều năm như vậy, vẫn không nhìn thấy chàng.”

Chung Ly Tinh Nhi nhũ mây, nhớ lại lúc mình còn là quỷ, ” Quỷ có thể đi ngàn dặm vào ban đêm? Cô không đi điều tra xem hán ở đâu ư? Sao lại không đi tìm hán?”

Oánh Nhiên cười khổ, ” Sao lại không có, ta tìm được nơi chàng ở, nhưng lại vào không được, nơi đó trước cửa có đặt một cái âm dương bát quái kính thật lớn, nhà nào hơi có tiền một chút sẽ đặt nó, Ngô gia cũng vậy, càng vào sâu, nơi nào cũng đặt bát quái kính, ta thiên tâm vạn khổ mới vào được, nhưng không thấy chàng ở đâu, còn xem chút nữa hồn phi phách tán.”

” Ý cô là, hai lão nhân gia kia biết cô là quỷ hồn, hù chết nha hoàn kia?”

” Hán là vậy, chỉ là ta không quan tâm, cho dù biết ta có năng lực đó thì thế nào chứ? Ta chỉ muốn đến gặp tướng công thôi, muốn gặp chàng một lần, muốn biết chàng còn sống hay đã chết, nguyện vọng đơn giản như thế, vì cái gì lại khó khăn đến vậy?”

Chung Ly Tinh Nhi chống tay, nhìn nàng, ” Cho nên, cô muốn ta giúp cô tìm tướng công? Hoặc là nên nói, điều tra xem tại sao tướng công cô không đến tìm cô?”

Oánh Nhiên lại lần nữa quỳ xuống, ” vâng, hy vọng tiểu thư giúp ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Rời khỏi mộ huyết, trước mặt phủ một hàng ngân sắc lấp lánh, ánh sao đêm vừa đẹp vừa huyền bí.

“Tiểu thư, người muốn giúp cô ta thật hả?”

“Tất nhiên, cô nghĩ gì khác sao?” Dưới ánh trăng Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, giống như tinh linh, nụ cười làm lóa mắt người khác

“Thế nhưng tiểu thư, chuyện này đã xảy ra 400 năm rồi, nam nhân đầu thai không biết mấy lần rồi, người đi đâu mà tìm hân?” Vô Diễm thẳng thắn nói ra nỗi lo.

Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười đáp, “Tuy ta đồng ý giúp, nhưng không phải bây giờ, đợi tới lúc thì sẽ giải quyết luôn, chủ yếu là ta muốn nghe chuyện xưa thôi.”

Mọi người chỉ biết nhìn trời, Oánh Nhiên cô nương, cô nhờ không đứng người rồi.

Xuyên qua màn đêm, đoàn người thong dong trở về khách điểm, làm như không phải vừa mới hàn huyên với lệ quý, mà chỉ đi nghe chuyện xưa rồi về.

Vài ngày sau, Trình phủ đã xử lý xong tang sự, Trình Thu Hạo và Trình Từ Phàm cùng đến bái kiến Chung Ly Tinh Nhi. Ngoại trừ Vô Diễm, Thanh Liễu và Hiến Viên ra, những người còn lại đều tránh đi.

Giống như trước, Trình Từ Phàm cung kính hành lễ với Chung Ly Tinh Nhi rồi đến Tinh Quang Ân, sau đó mới nói: “Tiểu thư, ta và cha đến đây rồi, không biết ngài cần phân phó gì?”

Chung Ly Tinh Nhi không nghĩ cũng biết trong đầu hai cha con này suy nghĩ gì, “Yên tâm, yêu cầu này không có quá đáng với hai người đâu, Trình lão bản, có thể để ta bắt mạch cho ông không?”

Trình Thu Hạo sững người, rồi nhìn sang con trai, thầm ý, vị Tịch tiểu thư này là đại phu à?

Trình Từ Phàm miễn cảm thấy sự khác thường, không phải khi không mà tiểu thư lại đưa ra yêu cầu như vậy, “Đương nhiên là được, cha.”

Thấy con trai nháy mắt với mình, Trình Thu Hạo đặt tay trái lên bàn, mà trong suy nghĩ của Chung Ly Tinh Nhi lại không có khái niệm nam nữ thụ thụ bất tương thân, nàng cẩn thận bắt mạch, mạch tượng lúc có lúc không, quả nhiên không ngoài dự đoán, đề cẩn thận hơn nàng bảo Trình Thu Hạo đổi sang tay phải.

Thấy Chung Ly Tinh Nhi im lặng không nói, Trình Từ Phàm cũng không nhìn ra được gì, chỉ vội vàng hỏi: “Tiểu thư, cha ta làm sao vậy?”

“Đừng có gấp. Ngồi xuống chờ.” Chung Ly Tinh Nhi nhã nhặn nói nhằm hòa dịu con kích động của Trình Từ Phàm, hân đành ngồi yên. . . Có lẽ vì mới mất đi mẫu thân nên hân cũng sợ sẽ mất luôn phụ thân.

“Trình lão bản, có phải gần đây ông thường xuyên chóng mặt?”

Trình Thu Hạo khnh ngạc, “Đúng vậy, cũng không biết tại sao nữa, nếu không chóng mặt thì chân cũng đứng không vững, tiểu thư không hỏi, ta còn nghĩ là do mấy ngày nay mệt nhọc nên mới vậy, chẳng lẽ ta mắc bệnh gì sao?”

Chung Ly Tinh Nhi lại hỏi tiếp, “Vay buổi tối khi ngủ có cảm thấy ngực như bị nghẹn, thở không được không?”

“Có, gần đây thường bị như thế.”

“Vay chân có bị rút gân nhiều hơn bình thường không?”

Trình Thu Hạo liền đem những triệu chứng không thoải mái gần đây nói ra, “Trước đây ta không có bị rút gân, nhưng hình như trong khoảng thời gian gần đây bị rất nhiều, lúc đầu một đêm một lần, ta cũng không quan tâm lắm, nhưng dạo gần đây cả ngày bị nhiều lần, có đôi khi tự nhiên bị. Khiến a không thoải mái được.”

“Có phải dạo này thỉnh giác trở nên mất cảm? Một tiếng động nhỏ cũng làm ông giật mình” Chung Ly Tinh Nhi hỏi tiếp.

Nhớ đến mấy đêm nay đột nhiên giật mình tỉnh giấc, ông còn nghĩ là mình cảm thấy hổ thẹn với Tú Cẩm nên mới vậy, chẳng lẽ đây là nguyên nhân? Bèn đứng dậy cung kính đáp, “Đúng là như vậy, xin tiểu thư cho tại hạ biết nguyên nhân.”

Chung Ly Tinh Nhi phát tay, “Ngồi đi, đừng có khách khí, nếu không muốn cứu ông ta chẳng cần gọi ông đến làm gì, nếu mà ông có chuyện gì, thế nào

Trình Tử Phàm cũng oán hận ta cho xem.”

Mặc dù biết là tiểu thư đang nói đùa, nhưng mặt Trình Tử Phàm lại ửng đỏ, nếu thật xảy ra chuyện như vậy, hẳn sẽ truy cứu đến cùng.

Tâm trạng Trình Thu Hạo thấp thỏm, ngồi cũng không yên, “Tịch tiểu thư, ta bị bệnh gì vậy?”

“Ông không có bệnh, mà là trúng độc, độc này có một cái tên rất hay là Khiếu Lục Lưu Ly, người hạ độc rất cẩn thận, mỗi lần hạ chỉ hạ một lượng nhỏ, tích tiểu thành đại, qua một thời gian dài cũng đủ lấy mạng ông, lần đầu gặp ông, ta đã nhìn ra nên mới báo ông đến tìm ta.”

Trúng độc? Toàn bộ Trình phủ, có thể hạ độc được ông có thể là ai? Trừ tam di nương được sủng ái nhiều năm kia ra, thì ai có lá gan này? Ai có thể ra tay tàn ác như vậy?

Vốn Trình Thu Hạo còn có chút thương hại Lâm Tử Thực, nhưng sau khi biết mình trúng độc, thì chỉ còn tức giận, lần thứ hai đứng dậy cung kính cầu xin, “Xin tiểu thư hãy cứu ta.”

Chung Ly Tĩnh Nhi lấy một viên giải độc hoàn để lên bàn, “Đây là giải độc hoàn ta tự chế, giải hết một phần độc tính cũng không thành vấn đề, ông cứ dùng trước đi, ta sẽ viết cho ông một đơn thuốc, ông ổng nó xong là giải hết phần độc còn lại. Ân tiên sinh, ta đọc ten thuốc, ông viết nhá.”

“Vâng.” Tĩnh Quang Ân lấy giấy bút ra, chuẩn bị viết.

“Phòng Phong 7 chỉ, Hoàng Đằng 7 chỉ, Thanh Đại 10 chỉ, Trạch Lan 10 chỉ...”

Nhìn đơn thuốc đưa qua, thấy giống như mình nói, Chung Ly Tĩnh Nhi mới đưa cho Trình Thu Hạo, “Uống chừng lần là ổn, đơn thuốc này đừng có làm mất, sau này có trúng độc, thì chiếu theo đơn thuốc này mà bốc thuốc, chỉ ít có thể giữ mạng.”

Trình Thu Hạo vươn hai tay nhận lấy, “Tạ ơn ân cứu mạng của tiểu thư, nếu tiểu thư có chuyện gì cần đến, Trình gia nguyện lòng tương trợ.”

Chung Ly Tĩnh Nhi chỉ cười không nói, nàng một không tranh vương cũng không xưng bá, nên không cần lực lượng gì. Có điều...

“Trình lão bản, có một việc ta không biết có nên nói không, dù sao cũng coi như là xen vào việc của người khác.”

Trình Thu Hạo trầm nghĩ, vị tiểu thư này thích quản chuyện người khác quá, nhưng cũng nhờ cái tính này của nàng, nếu không mạng của ông cũng không còn, Trình phủ phải đổi chủ rồi, giờ không biết lại là việc gì.

“Tịch tiểu thư mời nói.”

Chung Ly Tĩnh Nhi nhấp một ngụm trà, “Trình phủ có một Nhị thiếu gia đúng không. Đệ đệ Trình Tử Phàm ấy.”

Trình Thu Hạo ngẩn người, cũng đã mấy ngày ông không gặp đứa con trai thứ hai, có lẽ... trong thâm tâm ông vẫn còn ý muốn lãng tránh, không biết nên đối mặt thế nào, dù sao nương của nó gây họa lớn chết người

“Tử Phàm đúng là có một đệ đệ... Là Lâm Tử Thực sinh.”

“Đây vốn là chuyện riêng của Trình gia, người ngoài như ta không tiện nhúng tay vào, nhưng ta muốn nhắc nhở Trình lão bản một câu, mặc kệ phụ mẫu đã làm chuyện sai trái gì, thì hãy để tự họ gánh chịu mọi hậu quả, đứa trẻ là vô tội, mong Trình lão bản suy nghĩ thật kỹ, đừng để sau này phải hối hận. Lời cần nói cũng nói hết rồi, Trình lão bản, không tiễn, Trình Tử Phàm lưu lại.”

Lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy, đương nhiên Trình Thu Hạo nghe ra, nhiều năm buồn bán, ông cũng luyện ra một đôi hóa nhân kim tinh, vị Tịch tiểu thư này không muốn nói nhiều với ông đây mà, “Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, sau này tiểu thư có việc nhờ đến, Trình gia nhất định sẽ làm được, Tử Phàm, cha chờ con ở dưới lầu.”

Nghe tiếng bước chân dần đi xa, Chung Ly Tĩnh Nhi mới nói: “Trình Tử Phàm, trước khi đi, ta muốn nói nhiều thêm vài câu, nếu người nghe mà làm được cũng tốt, không thì cứ giữ trong lòng đừng tự trách.”

“Tiểu thư phải đi?”

Đứa nhỏ này hình như quên rồi... “Đương nhiên là phải đi? Tạm thời đừng nói đến chuyện này, Trình Tử Phàm, ta muốn hỏi một chút, có phải bây giờ người rất ghét vị đệ đệ kia của người không?”

Trình Tử Phàm rầu rĩ không vui, “Tiểu thư, kỳ thực ta không ghét đệ ấy, nhưng mà ta không biết nên đối mặt thế nào đây, đệ ấy còn nhỏ, chuyện này cũng không liên quan gì đến đệ ấy, nhưng mẫu thân đệ ấy lại là người giết mẫu thân ta. Mỗi khi nhớ lại, lúc nào đệ ấy cũng leo đèo theo sau ta, gọi ca ca, ta rất vui vì mình có một đệ đệ, nhưng bây giờ, mỗi khi nhìn nhau, ta cảm thấy không thoải mái được.”

Rốt cuộc vẫn là một đứa con nít, chuyện yêu thích ai đó kêu bỏ sao mà bỏ được, dù sao cũng không có tâm lý phức tạp như người trưởng thành, Chung Ly Tĩnh Nhi nhớ đến em gái của mình, con bé đó từ nhỏ đã đeo bám lấy nàng, xem nàng như thần tượng, mà bây giờ, cả hai ở hai thời không khác nhau, muốn gặp nhau sao mà gian nan quá.

“Bản thân người biết chuyện này không liên quan đến nó, người hãy nhớ bình thường nó đối xử với người thế nào, rồi hãy đặt mình vào hoàn cảnh của

nó, nghĩ xem mấy ngày qua nó phải trải qua thế nào, từ một tiểu thiếu gia được sủng ái lại biến thành đứa trẻ không cha không mẹ, còn bị người hầu đối xử tệ bạc, đối lại là người liệu có chỉ được không? Người và cha người đều quên nó mất rồi, làm như vậy, không tốt chút nào.

Hoặc là, người phải lấy mạng nó, như vậy coi như là trừ thảo trừ căn, từ nay không còn phiền toái gì nữa, hoặc là người hải đối xử với nó thật tốt, thậm chí phải tốt hơn trước kia, chờ nó trưởng thành hãy đem mọi chuyện nói rõ ra cho nó nghe, miễn cho nó nghe lời đồn thổi của những kẻ tâm địa không mấy tốt đẹp mà hiểu lầm.

Huỳnh đệ là phái đồng tâm hiệp lực, nếu sau này người muốn làm quan, thì Trình gia phải có người tiếp quản, đệ đệ người là một ứng cử viên tốt, người sẽ có nhiều của cải nên không cần quan tâm đến vấn đề thiếu bạc, càng dễ dàng tập trung hơn trong chốn quan trường, mà đệ đệ người cũng được lợi, đây là hỗ trợ lẫn nhau, người cảm thấy thế nào?”

Trình Tử Phàm cảm thấy như vừa được khai sáng, tiểu thư nói đúng, việc này không có quan hệ gì đến Tử Dân, Tam di nương đã bị bắt giam, nếu mất đi sự che chở của hắn và cha, vậy Tử Dân sẽ khôn khổ biết bao nhiêu? Huống chi, đệ ấy chỉ là dòng thứ.

“Tiểu thư, ngài nói là nô tài Trình gia bạc đãi Tử Dân?”

Chung Ly Tĩnh Nhi cười khẽ, quả nhiên hắn vẫn còn là đứa nhỏ lương thiện, không biết nhân sinh khó lường, quan hệ hiểm ác giữa người với người ra sao mà, “Nô tài cũng chỉ là nhìn sắc mặt của chủ nhân, người và cha người đều không muốn gặp đệ đệ người, bọn họ còn cho nó sắc mặt tốt à? Nói không chừng, sau này sẽ có một tiểu ác ma môn báo thù Trình phủ.”

Nàng luôn tin tưởng câu nói “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây”, không ai mà cả đời không thay đổi cả, nghìn vạn lần không nên khinh thường người bị dồn bước đường cùng.

Trình Tử Phàm cả kinh, hắn không nghĩ xa đến vậy, thế nhưng tiểu thư nói không phải không có lý, lát nữa trở về phải nói chuyện cùng cha mới được, hắn phải đối đãi với Tử Dân giống như trước đây, Trình gia, hắn không vứt được, thế nhưng, cũng không muốn vì mình mà gặp nạn, hai huynh đệ chỉ cần quan hệ tốt, đối với Tử Dân không có hại, mà hắn cũng không, giống như tiểu thư nói, hỗ trợ lẫn nhau

“Tiểu thư yên tâm, ta sẽ chú ý, lời tiểu thư dặn, ta sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Vậy là được rồi, đừng để cho phụ thân người đợi lâu, đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dưor Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Trình Tử Phàm khom mình hành lễ, “Tư Phàm muốn ngày mai mở tiệc rượu báai sư, mong tiểu thư đồng ý.”

Chung Ly Tĩnh Nhi nhìn sang Tĩnh Quang Ân, “Ý của tiên sinh thế nào?”

Tĩnh Quang Ân cười khẽ lắc đầu, “Không cần, cái này cũng chỉ là hình thức mà thôi.”

Trình Tử Phàm đã nghĩ nếu báai sư chính thức, như vậy sẽ có một chỗ dựa vững chắc, điều này đã khiến hắn phải lo lắng bấy lâu nay, thấy tiên sinh không đồng ý, liền nhìn sang tiểu thư xin giúp đỡ.

Chung Ly Tĩnh Nhi lóe lên tia sáng, “Thanh Liễu, rót ly trà.”

Thanh Liễu ngậm hiểu, “Dạ.”

Đưa ly trà cho Trình Tử Phàm, Chung Ly Tĩnh Nhi nói: “Cứ dùng nó mà làm, ta cũng không thích mấy hủ tục rườm rà, quan trọng là tâm ý kia.”

Trình Tử Phàm nghe hiểu, lập tức gơ ly trà ngang đỉnh đầu, quỳ xuống trước mặt Tĩnh Quang Ân, “Tiên sinh, mời uống trà.”

Khóe miệng Tĩnh Quang Ân nhếch lên, nhận ly trà, hớp một miếng, “Nhà ta có rất nhiều quy củ, hơn nữa người lại là đồ đệ trên danh nghĩa của ta, đương nhiên sẽ giảm bớt, nhưng ta muốn người phải nhớ kỹ.”

“Tiên sinh mời nói, Tư Phàm nhất định sẽ làm được.”

“Thân phận của ta sau này sẽ nói cho người biết, nếu có lòng chắc người cũng tra ra được, thế nhưng nếu đã làm đồ đệ của ta, tuyệt đối không được bán mạng cho Lạc Nhật đế quốc, người có làm được không?”

Trình Tử Phàm biết tiên sinh nói như vậy, cũng đoán ra ngài có thù hận với Lạc Nhật đế quốc, nhưng mà hắn là người Dạng long đế quốc, chưa từng nghĩ chuyện hán quốc đầu nhập Lạc Nhật đế quốc điều này đối với hắn không có vấn đề gì, “Vâng, Tư Phàm đồng ý.”

Tinh Quang Ân khẽ gật đầu, “Vây là tốt rồi, còn có ta theo phò trợ tiểu thư, mệnh lệnh của tiểu thư ta phải tuân theo, cho nên nếu có mệnh lệnh từ hai phía, người phải tuân lệnh tiểu thư đầu tiên, hơn nữa, không được phản bội tiểu thư.”

“Vâng, Từ Phàm đã nhớ.” Hân vĩnh viễn cũng không thể phản bội tiểu thư.

Chung Ly Tinh Nhi biết đây là Tinh Quang Ân trung tâm, đương nhiên nàng sẽ không cự tuyệt ý tốt của ông, hơn nữa nàng nghĩ sẽ không đụng đến quyền lợi này, có lẽ phải nói là vĩnh viễn mong rằng không có thời điểm phải dùng đến.

“Được rồi, đi thôi, đừng để phụ thân của người phai chờ lâu, ngày mai bọn ta đi rồi, người không cần đi tiễn.”

“Vây Từ Phàm xin cáo lui.” Nhớ đến ngôi nhà dưới chân núi kia, hân thăm thề... Một ngày nào đó sẽ quay lại nơi đó.

Đứng bên cửa sổ nhìn hai người kia rời đi, Chung Ly Tinh Nhi quay đầu lại phân phó: “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi.”

Thanh Liễu không nói hai lời, lập tức đứng dậy đi thu dọn đồ đạc, những người khác liếc mắt nhìn nhau, “Tiểu thư, không phải ngài nói ngày mai đi sao?”

Chung Ly Tinh Nhi cười cười: “Cái này có quan trọng gì đâu, khi nào đi đi đều giống nhau.” Hơn nữa, nếu ngày mai mà đi, nhất định lão phu nhân Trình gia sẽ dẫn cả đội quân đến đưa tiễn, nàng không chịu nổi, cũng không biết ứng phó thế nào với lời cảm tạ của bà ấy, đây cũng là một lí do phải đi trước.

Mọi người lúc này mới biết, ăy ý đứng dậy trở về phòng của mình thu dọn đồ đạc, cũng thông báo với những người khác.

Ra đến cửa thành Lương Châu, Hiên Viên cười ngựa đến bên cạnh xe ngựa hỏi: “Tiểu thư, chúng ta đi đâu?”

Chung Ly Tinh Nhi vén màn lên, “Đương nhiên là về nhà, còn đi đâu nữa? Chẳng lẽ ông muốn đi đâu à?”

Hiên Viên cười khẽ, “Bọn ta mấy năm nay không xuống núi, nên không quen thuộc, may nhờ tiểu thư nhắc nhở, ta cũng muốn nhà, đi ra ngoài một thời gian rồi không biết bọn nhỏ thế nào?”

“Hiên Viên, nhìn ông càng ngày càng giống người.” Chung Ly Tinh Nhi hạ thấp giọng nói, cười nhẹ.

“Là do học tiểu thư đó.” Hiên Viên nói xong, nhàn nhả cười ngựa đi về phía trước, khoe mắt cong lên đầy ý cười.

Chung Ly Tinh Nhi buông màn, quay đầu hỏi yêu tinh hoa, “Vô Diễm, sao ta có cảm giác Hiên Viên vừa rồi nói ta như thể ta trước đây không phải là người?”

Vô Diễm đặt vài thêu sang một bên, đem hoa quả bày ra, để khiến tiểu thư không phải buồn chán, “Vô Diễm nghĩ, ý Bách thúc là vậy.”

Tay Chung Ly Tinh Nhi đang muốn lấy trái cây khựng lại, chợt lấy một trái lê hung hăng cắn một cái, như thể đang cắn thịt Hiên Viên vậy.

Thấy tiểu thư tức giận, Vô Diễm tiếp tục ôm đồ thêu làm tiếp, Bách thúc càng ngày càng thích trêu chọc tiểu thư, công nhận... chơi cũng vui.

Tốc độ về nhà nhanh hơn không ít, mỗi lần đi qua một nơi nào đó, thì sẽ ngắm phong cảnh, nhưng vẫn không giữ được bước chân của họ, hướng chỉ, đây là về nhà, tốc độ cũng tăng nhanh hơn, chính là mong muốn về nhà nhanh một chút, 5 ngày đã về tới Du Nhiên cư.

“Tham kiến tiểu thư.”

Nhìn một hàng người xếp hàng trước cửa, Chi Hủy dẫn đầu trước thị vệ và chúng yêu quỳ xuống, động tác xuống xe của Chung Ly Tinh Nhi ngừng lại, nhủ thầm, “Ta đi mới có 1 tháng, nhanh như vậy đã quên hết quy củ của ta rồi à.”

Chi Hủy nhanh chóng đứng dậy, “Không dám, chỉ là... Chi Hủy rất cao hứng, thỉnh tiểu thư thứ tội.”

“Đều vào đi thôi, bọn ta mua không ít quà, mỗi người ai cũng có.”

Bước vào trong, Chung Ly Tinh Nhi vốn có chút phiền lòng cũng an tâm, ở đây... Du Nhiên cư, chính là nhà của nàng, là nhà ở dật thế của nàng

Người thấy hương vị quen thuộc, nhìn rừng trúc ngã nghiêng theo làn gió, từng mảng xanh đậm khiến Chung Ly Tinh Nhi an bình trong lòng. Đi vài bước, ngồi xuống nhìn những cây con đang lớn dần, xem ra năm nay có thể ăn được cả rốt và ngô rồi.

“Tiểu thư, đây là Chúc Thủy, ta có ý bảo hân đến đây chăm sóc hoa màu, hân rất rành những chuyện này.” Kê Nghi dẫn một nam nhân lạ mặt đến gặp nàng, c1 là không nên nói là nam nhân mà nên nói là nam sinh mới đúng, trẻ trung vô cùng, có chút ngại ngùng, khuôn mặt đáng yêu khó mà gặp, nhưng mà nàng rất hoài nghi đây có phải là khuôn mặt thật của hân không, nói không chừng giống như Vô Diễm ngại bộ dạng không được tốt.

“Hoan nghênh người, không nên khách khí, cứ xem như đây là nhà của mình là được rồi.”

Tuy rằng Chúc Thủy không quá khách khí, nhưng đây là người đã cứu Bách gia Không, là Bách thúc, lúc đó núp trong tối nhìn nàng, nàng rất đẹp còn đẹp hơn Vô Diễm nữa.

Chung Ly Tinh Nhi lười bắt hán sửa, chỉ hỏi; “Là người chăm sóc chúng?”

“Đúng vậy, ta dốc lòng chăm sóc chúng, chúng rất vui về đó.” Trên mặt Chúc Thủy tràn đầy ý cười, mắt đầy tiểu ý, đó đều do nội tâm vui vẻ mới có được

Chúng rất vui về? Bọn họ còn có thể câu thông? Chung Ly Tinh Nhi vừa đi vào phòng, vừa thăm hỏi Tiểu Ngọc, “Bản thể của yêu quái kia là gì vậy?”

Kể từ khi biết không thể ra khỏi không gian được, Tham Oa nhờ nó giúp xem cuộc sống của chúng yêu thế nào, cho nên Tiểu Ngọc bình thường cùng Tham Oa ngồi xem ‘TV’ trước mặt xem tình hình bên ngoài, đương nhiên cũng thấy yêu quái xa lạ kia.

“Tỷ tỷ, bản thể của hán là Liên hoa.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói gì, Liên hoa chia công mẫu thể nào nhỉ? mà sao lại là nam nhân? Nghe nói Liên hoa tu luyện đều thành nữ nhân mà. Uhm, không đúng nha, năm xưa Na Tra không phải cũng do liên hoa hóa thành sao? Đã có tiền là thì chuyện này cũng không có gì là lạ.

Tắm rửa xong, cùng mọi người tập hợp ăn cơm với nhau, mà người nói nhiều như Dịch Hi bắt đầu kể cho mọi người nghe những chuyện đã xảy ra khi ra ngoài, Chung Ly Tinh Nhi cầm vò rượu vừa nghe vừa uống, phảng phất như đang nghe chuyện của người khác, chứ không phải của mình, nàng chỉ là một người nghe mà thôi.

Thời gian phảng phất trở về trước đây, Chung Ly Tinh Nhi mỗi ngày dậy sớm rời giường, đi bộ trong vườn, hay đeo giỏ thuốc lên núi hái dược, chỉ là khác ở chỗ giờ có thêm Vô Diễm đi theo, sau đó buổi tối về không gian ôm hai đứa nhỏ ngủ.(J: chị cứ làm vậy hoài riết quen, khi nam 9 xuất hiện không bỏ được mắt)

Nhưng bây giờ khi thấy dung nhan già nua của Tinh Quang Ân, nàng nghĩ đã là người một nhà, cũng nên giúp ông ấy xóa bỏ sự già nua này đi? Hơn bốn mươi tuổi a, đang lúc giữa tráng niên, Tinh Quang Ân lại giống như lão nhân già già hơn cả chục tuổi?

Ăn xong điểm tâm, Chung Ly Tinh Nhi hạ lệnh, “Tinh Quang tiên sinh và Hiên Viên lưu lại, những người khác ra ngoài, không có sự phân phó của ta, không ai được vào.”

Hiếm khi thấy tiểu thư nghiêm túc như thế, cả người lẫn yêu đều đứng dậy:

“Dạ.”

Sau đó, chia nhau bao lấy Thần Nhiên cư, không có một sơ hở. Thị vệ rút kiếm ra khỏi vỏ, tùy thời chém giết, còn chúng yêu vận chuyển linh lực, trong nháy mắt có thể chế phục bất cứ ai xâm phạm

Tinh Quang Ân có chút không hiểu, bộ có chuyện quan trọng gì cần thương lượng sao? Ánh mắt khó hiểu nhìn sang Hiên Viên, nhưng Hiên Viên chỉ cười, đại khái ông biết tiểu thư muốn làm gì rồi, nhưng như vậy liệu có được không? Dù sao đây cũng không phải là một người phạm binh thường, lời hứa hẹn của người phạm có thể tin được không? Trung thành có thể tin được không?

Chung Ly Tinh Nhi nắm cổ tay Tinh Quang Ân bắt mạch, Tinh Quang Ân là người thông minh, mơ hồ cũng biết dụng ý của tiểu thư, thế nhưng... Thân thể này của ông, còn có thể cứu được sao?

Chung Ly Tinh Nhi buông tay ra gõ nhẹ mặt bàn, Tinh Quang Ân hít thở thật sâu, ông biết bản lĩnh của tiểu thư, thế nhưng... Nếu như phải thất vọng, ông tình nguyện không có hi vọng thì hơn.

“Tinh Quang tiên sinh, ông tin ta không?”

“Đương nhiên tin.” Tinh Quang Ân không chút do dự nói, không hải là nói miệng mà tiểu thư thật sự có bản lĩnh này.

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Vậy là tốt rồi, ông thả lỏng thân thể, ta kiểm tra cho ông, đừng có kháng cự gì cả, giờ cơ thể ông suy kiệt lắm rồi, ta sợ ông chịu không nổi.”

“Được, tiểu thư động thủ đi.” Đúng.. Đây chính là hi vọng duy nhất của ông, trước khi báo được thù, ông không muốn cứ vậy mà chết đi, không phải, ông có mặt mũi nào nhìn thân nhân đã mất mới đúng?

Chung Ly Tinh Nhi cười trấn an, quay đầu nói với Hiên Viên Bách rằng: “Hiên Viên, ông hộ pháp giúp ta, lúc trị liệu ta không thể bị quấy rầy nếu không sẽ bị thương, Tinh Quang Ân cũng mất mạng theo.”

“Tiểu thư yên tâm, có ta ở đây.” Hiên Viên điều chỉnh trạng thái của mình thật tốt, tùy thời đập chết bất kể kẻ nào gây cản trở.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Chuẩn bị xong hết tất cả, Chung Ly Tinh Nhi khổng chế linh lực của mình tiến nhập vào cơ thể Tinh Quang Ân, may mắn là lúc trước có làm qua cách này, tuy một thời gian dài không sử dụng nhưng không có quên.

Thân thể của Tinh Quang Ân sớm suy kiệt rồi, Chung Ly Tinh Nhi thăm trách mắng, công pháp của nàng hình như thích hợp cho việc trị bệnh thì phải, còn muốn giết người hay đánh nhau thì hiệu quả không lớn, nhưng mà cứu người thì cực kì hiệu nghiệm, xem cái nghề nàng chọn rất hợp với công pháp này.

“Tinh Quang tiên sinh, đừng khẩn trương, tin tưởng ta, đừng kháng cự nó.”

Nghe tiểu thư nói thế, trong lòng Tinh Quang Ân dâng lên chút hy vọng, tiểu thư đây là... có thể trị hết bệnh cho ông? Vậy ông còn có hy vọng sao? Theo bản năng, thân thể dần thả lỏng.

Chung Ly Tinh Nhi chậm rãi đưa linh lực vào, nàng không dám làm quá nhanh, như vậy thân thể ông ấy sẽ không chịu được mất, nàng cũng không muốn trên lưng vác tội giết người, hơn nữa còn là người nhà.

Đi một vòng, nhìn linh lực dễ dàng đi qua các huyết vị, phảng phất như tiếp thêm sinh mệnh, dần dần có khởi sắc, Chung Ly Tinh Nhi vui mừng, xem ra dùng đúng cách rồi hơn nữa cũng chứng minh suy nghĩ của nàng là đúng, công pháp này có tác dụng chữa bệnh.

Vòng thứ hai, thứ ba,.... Đến vòng thứ 12, thấy khí quan từng chút khôi phục sinh khí, Chung Ly Tinh Nhi thầm vui vẻ, mình lại cứu thêm một mạng người, như vậy cũng tốt, chứ nhìn lão nhân này chết nàng không thể nào chịu được.

Dần dần nàng thấy người uể oải, cũng biết mình đã tới cực hạn nên thu tay về, thuận tay để một tia linh khí ở trong cơ thể Tinh Quang Ân, để nó tự vận hành chữa trị. Chỉ là, thân thể của Tinh Quang Ân không thể trong một lần điều trị mà quay lại hình dạng của người mới hơn 40 tuổi.

“Được rồi, Tinh Quang tiên sinh, tiên sinh đi rửa mặt, chải đầu đi, hai ngày nữa lại tiếp tục.”

Tinh Quang Ân mở mắt ra, thân thể thật thoải mái, tuy rằng không có gương để nhìn nhưng ông biết tình trạng của mình đã chuyển biến tốt, thấy thần sắc một mới của tiểu thư, Tinh Quang Ân đứng dậy hành lễ sau đó lui ra ngoài, có những thứ không cần nói ra, chỉ để trong lòng là được.

“Hiên Viên, ta tiêu hao linh lực rất lớn, phải đến chỗ Tham Oa tu luyện, chuyện bên ngoài xin nhờ ông.”

“Hiên Viên biết, tiểu thư mau đi nhanh lên.” Lần trước tiểu thư cứu ông cũng tiêu hao linh lực rất nhiều, phải đi tu luyện hết 7 ngày mới hồi phục lại, chuyện thế này phải lặp lại bao nhiêu lần?

Bởi vậy, nên rất nhiều người thật tâm đi theo tiểu thư cũng vì nàng trả giá lớn như thế, trên đời này không có chuyện gì đột nhiên tốt đẹp hết, tất cả đều do gieo nhân nào gặp quả đó.

Chung Ly Tinh Nhi không quan tâm, lắc mình vào không gian của tiểu Ngọc, nhìn thấy hai đứa nhỏ đứng chờ nàng, hôn một cái hỏi: “Muốn cùng tỷ tu luyện không?” Hai đứa nhỏ gật đầu, bọn họ chính là tỷ đệ một nhà mà, “Dạ”

Ba người cùng nhau nhập định, lần này tu luyện, Chung Ly Tinh Nhi nhập định thời gian rất dài, lâu rồi nàng không có đem toàn bộ linh lực sử dụng hết, sau đó tu luyện lại lần nữa khiến cấp bậc đột phá, đương nhiên cách đột phá này vô cùng tốt, nhưng mỗi ngày nàng đều nhàn nhã, không có chuyện gì phải sử dụng hết toàn bộ linh lực cả, mà cơ hội động thủ động cước lại vô cùng nhỏ nhoi.

Tiểu Ngọc và Tham Oa chơi đùa thật lâu, thì Chung Ly Tinh Nhi mới từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại, tinh thần lực sung mãn, khí sắc cực tốt, tiểu Ngọc cảm nhận được nàng tỉnh, lập tức kéo Tham Oa đến trước mặt nàng.

“Tỷ tỷ”

Nhìn hai đứa nhỏ ngoan ngoãn, Chung Ly Tinh Nhi bế hai đứa lên giường, “Tham Oa, cảnh giới của đệ đã ổn định, rất giỏi nha.”

Tham Oa cười híp mắt vì được tỷ tỷ khích lệ, tiểu Ngọc bĩu môi nói, “Tỷ tỷ, đệ cũng cố gắng tu luyện đó.”

Nhìn thấy tiểu Ngọc ngày càng giống đứa nhỏ bình thường, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy đưa Tham Oa đến đây là quyết định sáng suốt, có bạn cùng nhau chơi, cùng nhau tu luyện rất tốt, tuy rằng nàng biết mình hơi ích kỷ, nhưng Tham Oa cũng có thêm bạn, điều này tốt cho cả hai đứa.

“Tỷ tỷ đương nhiên biết tiểu Ngọc rất cố gắng, thế nào rồi, có khả năng đột phá không?”

Tiểu Ngọc sàu mi khổ não ngã vào lòng Chung Ly Tinh Nhi, “Không có, vẫn dậm chân tại chỗ, tỷ tỷ, tỷ nói xem, có phải đệ sẽ vĩnh viễn không rời khỏi được đây không?”

“Không đâu, tin tưởng tỷ tỷ đi, hảo hảo tu luyện, tích lượng linh lực lớn, biết đâu liên lạc được với tiền chủ nhân của đệ, lúc đó có thể hỏi y vì sao, bây giờ đệ phải cố gắng tu luyện, biết không?”

Tiểu Ngọc hưng chí gật đầu, nó không muốn làm cho tỷ tỷ thất vọng, hơn nữa lúc Tham Oa tu luyện, nó cũng tu luyện theo vì ngoài tu luyện ra nó cũng chả làm gì khác.

Bò hai đứa nhỏ chơi một lúc, sau đó nhìn khoảng ruộng được thảo của mình, Chung Ly Tinh Nhi mới rời khỏi không gian, xuất hiện ở nơi mà mình biên mất, cũng may là chỉ có Hiên Viên ở đó.

Nhìn thấy tiểu thư xuất hiện, Hiên Viên thở phào nhẹ nhõm, tiểu thư biến mất cũng lâu quá rồi, “Tiểu thư, ngài đã trở lại”, trạng thái cũng phi thường tốt.

Chung Ly Tinh Nhi cười, “Tu luyện mấy ngày là tốt rồi, đã khiến cho mọi người lo lắng, gọi tất cả vào đi.”

“Dạ”

Không biết Hiên Viên dùng cách gì, lập tức nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, Hiên Viên giờ tay phát một cái mở cửa, đã thấy mọi người đứng bên ngoài chờ.

“Đều vào cả đi, đừng đứng ngoài cửa, Thanh Liễu, ta đói bụng.”

“Dạ, tiểu tỳ sẽ đi chuẩn bị đồ ăn.” Nói xong, liền kéo Chi Hủy chạy đến nhà bếp.

Thấy Tinh Quang Ân kích động muốn nói, Chung Ly Tinh Nhi phát tay, “Tinh Quang tiên sinh, đều là người một nhà, không cần hành lễ, ông cũng biết ta không thích mà.”

“Vâng, tuy rằng Tinh Quang rất muốn nhưng biết tiểu thư không thích, chỉ có thể chấp tay cảm tạ.” Nói xong, Tinh Quang Ân chấp tay hơi khom người cảm tạ.

Chung Ly Tinh Nhi thấy lễ này, chỉ có thể nhận, coi như để ông ấy an tâm.

“Đều ngồi xuống cả đi, đừng đứng đực ra như thế, Vô Diễm, lấy rượu ra cho ta uống nào.”

Vô Diễm chỉ có thể cười bất đắc dĩ, ngoan ngoãn lấy vò rượu ra, nàng biết tiểu thư muốn uống rượu ngay mà.

Rất nhanh, đồ ăn dọn ra hết, mọi người theo thứ tự ngồi xuống chỗ của mình, đối với bản sự của nàng chúng yêu cũng không ngạc nhiên gì, dù sao yêu còn cứu sống được, huống chi là nhân loại?

Nhưng cả Thanh Liễu, Chi Hủy và tám thị vệ kia vô cùng kinh ngạc, nhìn Tinh Quang Ân, người này chính là Tinh Quang tiên sinh già nua kia sao? Nếp nhăn đâu? Cả cái lưng cong nữa? Tuy rằng nhìn vẫn còn hơi già, nhưng ông đã trẻ lại rất nhiều, này là bản sự của tiểu thư? Vậy y thuật của tiểu thư lợi hại đến mức nào đây?

Chung Ly Tinh Nhi không biết mấy thị vệ suy nghĩ gì, nhưng dù có biết nàng cũng không thể giải thích cho họ hiểu được, có một số việc không thể nhìn bằng mắt mà phải nhìn bằng tâm, nàng không thể dùng ngôn ngữ để giải thích nó. Huống chi, Vô Diễm từng nói, nàng là chủ tử có thể không nói, vì đây là thời đại nô tính cực mạnh, đâu có ai dám bức nàng nói chứ?

Chung Ly Tinh Nhi yên tâm thoải mái uống rượu, không để ý đến vẻ mặt rối rắm của mọi người.

Kế tiếp, cứ cách ngày, Chung Ly Tinh Nhi sẽ trị liệu cho Tinh Quang Ân, nhìn mặt thường cũng thấy Tinh Quang Ân dần trẻ lại, biện pháp hay nên những cái héo rút cả người già dần biến mất, nếp nhăn trên mặt không còn, da mặt láng mịn, ngũ quan tấn tú, thân hình to lớn, vẻ nam tính mạnh mẽ, liếc mắt ừ ngờ như là võ tướng, mà không phải nhà tiên tri còn sót lại trên thế gian này.

“Tinh Quang tiên sinh, đây là dung mạo trước kia của ông ư? Làm sao mà trở lại được vậy?” Chung Ly Tinh Nhi cảm thán, người này mà tới địa cầu chính là con lai, còn có khí chất này, chắc chắn.

Tinh Quang Ân kích động sờ gương mặt của mình, “Đương nhiên là không, ta đều dịch dung cả đấy.”

Chung Ly Tinh Nhi nhún mày, không biết trình độ ông ấy thế nào, tìm một bữa rảnh rồi xem thử xem.

“Tinh Quang tiên sinh, về sau nên hạn chế tiên đoán, như vậy cuộc sống sẽ dài, đủ cam nhận nhân sinh đời này, nếu ông đã trung thành với ta, thì mạng của ông từ nay về sau sẽ gắn liền với ta, ta nghĩ thuật tiên đoán có thể đoán vận mệnh người khác nhưng vận mệnh của bản thân lại không tiên đoán được đi, ta không hy vọng ông dung sinh mạng của mình để tiên đoán những thứ không có lợi cho bản thân, như vậy không đáng giá, hơn nữa phương pháp cứu chữa của ta không thể cứu ông nhiều lần được.”

Kỳ thực, nàng có thể đem tâm pháp nhập môn cho ông ấy học, nhưng nàng không hy vọng sau khi học xong, ông ấy vẫn tiếp tục tiên đoán nữa, cái gì nó cũng có giới hạn, không thể vượt qua được.

Ánh mắt Tinh Quang Ân sáng lên, “Tinh Quang tuân mệnh.”

“Ha ha ha, không biết lần sau gặp lại, Trình Từ Phàm có nhận ra ông không? Phản ứng của hắn nhất định thú vị đây.” Chung Ly Tinh Nhi nhếch môi cười, không biết vì sao thấy nụ cười này xấu xa.

Những người còn lại phản ứng giống nhau, nhìn tiểu thư cười như hể hẩn rất là vui, bởi vì bọn họ cũng muốn nhìn thấy phản ứng của Trình Từ Phàm. Cho nên nói, Trình Từ Phàm quen biết nhóm người này không biết là vận hạnh hay bất hạnh đây.

Chung Ly Tinh Nhi lấy việc này làm cái cớ chúc mừng, đòi Vô Diễm thêm mấy vò rượu nữa, Thanh Liễu và Chi Hủy đi làm thêm nhiều đồ ăn, để mọi người hào hào chúc mừng một phen, ai ngờ lấy cớ lại thành thật, mất Chung Ly Tinh Nhi như nhiễm một tảng sương híp lại cưới, cuộc sống như vậy mới là cuộc sống.

Vị kia ở trong cung viết thư đưa đến, Chung Ly Tinh Nhi vẫn dùng thái độ kia viết thư, quan tâm có thừa, cung kính không đủ, mà Chung Ly Tường Vân đối với cách trả lời thư này ngày càng quen thuộc, nên thoải mái hơn, mấy năm không gặp nhưng độ thân cận giữa hai cha con ngày càng tăng, đương nhiên, trong lòng Chung Ly Tinh Nhi, bọn họ chưa từng gặp nhau, ... Chỉ là những người xa lạ trở thành quyến thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Từ khi có Chúc Thủy gia nhập, hẳn vui vẻ giúp Chung Ly Tinh Nhi chăm sóc mấy giống thực vật kia, từ sáng sớm đến tối muộn, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy đây mới chính là Du Nhiên cư chân chính.

Thời gian nhà nhả tự tại nhiều như thế, nhưng Chung ly Tinh Nhi không cảm thấy mình sống như vậy là lãng phí thanh xuân, ngược lại cuộc sống như thế này rất hợp ý năng, tiền nhiều dùng không hết, thuộc hạ lại nghe lời, nhân sinh nhàn nhã như vậy, ai mà không muốn? Lại có mấy người có được? Nàng do tốt mệnh mới có được nó thôi.

“Tiểu thư, Thi hộ vệ đến.”

“A? Mau mời hẳn vào” Chung Ly Tinh Nhi cao hứng nói, không biết nhiều lâu rồi không gặp A Thi? Không biết ca ca ở quân đội thế nào rồi, hy vọng A Thi mang đến tin tức tốt.

Thi Văn Chi long hành hổ bộ bước vào, cung kính khom mình hành lễ, “Thuộc hạ bái kiến tiểu thư.”

Không quý lạy, điều này khiến Chung Ly Tinh Nhi hết sức hài lòng, không hổ là người đi theo nàng 2 năm, “Miễn lễ, A thi, ca ca ta có khỏe không?”

“Hồi tiểu thư, đại hoàng tử bảo thuộc hạ nhắn với tiểu thư rằng, ngài ấy tốt lắm, tiểu thư đừng lo lắng.”

Chung Ly Tinh Nhi nhún mày, “Đại ca ta rốt cuộc là tốt hay không tốt? Nói thật đi.”

Thi Văn Chi khom mình như, “Tốt ạ, đại hoàng tử ứng phó được hết.”

Vậy thì được rồi, mà nàng cũng không thể nhúng tay sâu vào được bằng không ca ca lại không thoải mái, lại nói, nếu nàng nhúng tay, ca ca sẽ xem đó là một loại không tín nhiệm hẳn.

“Ca ca ta còn nói gì nữa không?”

“Đại hoàng tử nói được hoàn trị thương tiểu thư đưa dùng rất tốt, bảo thuộc hạ đem về một ít, còn có...” Thi Văn Chi lấy ra một phong thư, dâng lên, “Đây là thư của đại hoàng tử.”

Thanh Liễu nhận lấy, sau đó đưa cho nàng, Chung Ly Tinh Nhi nhìn lá thư hoàn mỹ không nếp gấp.

“Người lui xuống nghỉ ngơi một đêm, sáng mai hãy đi, ta cũng chuẩn bị thêm được trị thương.”

“Đại” Từ khi bước vào đây, Thi Văn Chi thả lỏng dần, ba chữ “Du Nhiên cư” kia chính là cuộc sống của tiểu thư muốn, ý là nhàn nhã, so với lúc hẳn rồi đi, nơi này cũng đổi thay, người nhiều hơn, nhưng không khí ở đây không thay đổi chút nào.

Ở đây, hẳn có thể ngủ ngon một giấc.

Trở về phòng, xé phong bì thư ra, trên thư toàn viết lời bình an, ổn thỏa cả. Nhưng có phải như vậy hay không cũng không biết? Cho đến bây giờ, dù có chịu khổ hay vất vả đi nữa, ca ca đều nói là mình rất vui, an toàn...

Lúc này Thi Văn Chi nhắc đến được chữa thương, nàng cũng đoán được ca ca bị thương, rồi tự mình thử qua mới biết được tác dụng nó tốt thế nào, sau đó cho người thân cận dùng. Tuy nói bước vào quan đội chuyện bị thương là điều không thể tránh khỏi, nên nàng không ngạc nhiên. Hơn nữa dù ca ca là hoàng tử cao cao tại thượng, nhưng đây là thời đại hoàng quyền, muốn được sự chấp nhận của tướng lĩnh thì phải trả giá thật lớn.

Việc nàng có thể làm, là chuẩn bị thật nhiều được trị thương cùng những thứ được dùng cho trường hợp khẩn cấp, tuy rằng trong khoảng thời gian nhàn rỗi này làm không ít được, nhưng trên chiến trường... sợ là không đủ

Lấy được thảo trong không gian ra, thuận tay luyện thêm Hồi Huyết Đan, bổ sung máu, nếu bị thương cũng không tránh khỏi việc mất máu nhiều

Mãi đến nửa đêm, Chung Ly Tình Nhi mới để cho bọn Vô Diễm vào phòng hầu hạ nàng ăn uống, rửa mặt, đây là thói quen của nàng, mà trình độ luyện được càng lúc càng lên tay, tuy nàng biết mình có bao nhiêu lợi hại, nhưng nàng không vì đó mà tự kiêu.

*****Truyện được edit bởi Julia*****

Sáng hôm sau, Chung Ly Tình Nhi nhìn tinh thần của Thi Văn Chi rất tốt, nói "A Thi, ca ca ta trông cậy vào ngươi, ngươi hãy để ý người bên cạnh huynh ấy, huynh ấy bây giờ mong muốn có lực lượng của riêng mình, ta lo mấy kẻ kia sẽ gài gián điệp bên cạnh."

"Vâng, thuộc hạ sẽ để ý."

Đưa một bọc đồ cho hắn, "Trong này là được cho ca ca ta, trong đó còn có đan phương luyện chế, nếu cần nhiều quá mà ta làm không kịp, thì ngươi đưa cho mấy đại phu chế theo đó, đều là mấy được thảo thông thường, tùy tiện mua ở bất cứ được hiệu nào."

"Vâng"

"Còn đây là thư cho ca ca ta, A Thi, hảo hảo đi theo ca ca ta, huynh ấy sẽ không bạc đãi ngươi đâu." Có lẽ do là người hoàng thất nên Chung Ly Dạ luôn đa nghi và không tín nhiệm, nhưng không đến mức lạm sát công thần theo bên người mình.

Thi Văn Chi đưa hai tay nhận thư, không dám nhìn dung nhan tinh xảo của nàng, "Thuộc sẽ không phản bội đại hoàng tử và tiểu thư" Huống chi, hắn là người của hoàng hậu.

"Được rồi, ta không giữ ngươi nữa, mau đi đi, nói với ca ca ta là ta ổn."

"Dạ, thuộc hạ cáo lui, tiểu thư hãy bảo trọng."

"Đi đi."

Nhìn Thi Văn Chi đi xa, tiếng vó ngựa mất dần, Chung Ly Tình Nhi đột nhiên cảm thấy so với ca ca thì mình thật sự rất hạnh phúc. Ca ca như bước đi trên miếng băng mỏng, mỗi bước đi đều hao tổn hết tâm cơ, mới có được thứ mình muốn, thuộc hạ trung thành, quyền thế ngút trời, mà nàng mỗi ngày đều ở nhà nhàn hạ, có thuộc hạ trung tâm là người và yêu hầu hạ, có cuộc sống mình muốn, có đệ đệ yêu thương, có rượu ngon để uống, cuộc sống như vậy nếu có ở kiếp trước...như vậy cũng không uống.

Nhưng mà, nơi này khó khăn nhất khi liên lạc không thông thuận, nếu ca ca mà xảy ra chuyện, đợi Thi Văn Chi chạy đến đưa tin thì tới mùa hoa cúc năm sau rồi, cứ cho khoái mã chạy một ngày 800 dặm, nhưng từ biên quan chạy đến đây cũng mất mấy ngày, huống chi là chạy đến cứu người.

Nếu có thể giải quyết vấn đề này thì tốt rồi, điện thoại thì phải có người làm, rồi đưa đi tiêu thụ, mà làm ra phải là người có tri thức, đây lại là điều nàng thiếu nhất, nên phương án này không khả thi.

Hệ thống đưa thư? Vậy không phải là bưu cục sao? Nhưng mà...Nàng muốn thời khắc mấu chốt khi ca ca đoạt vị sẽ mách ca ấy làm nhằm dẹt hoa trên gấm, mà bây giờ làm, công lao thuộc về nàng hoàn toàn, đây là điều nàng không muốn. Hơn nữa, ít nhất phải để ca ca chuẩn bị thật tốt mới được.

Rối rắm đến lúc ăn chưa, không biết vì lý do gì, mà thấy cơm không ngon, ăn nửa chén thì đặt xuống

Mọi người nhìn nhau, tiểu thư bị làm sao vậy? Sinh bệnh ư? Không thể nào, nàng là đại phu, y thuật tinh thông thế kia, hắn không bị bệnh làm khó, rốt cuộc tại sao?

Vô Diễm thấy không được, đặt chén xuống: "Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Thân thể không thoải mái à?"

Chung Ly Tình Nhi chống cằm "Không phải bị bệnh"

"Vậy thì làm sao à?"

Chung Ly Tình Nhi nhíu mày, suy nghĩ một lúc, nhìn mọi người nói, "Ta đang nghĩ cách giúp ca ca truyền thư đến đây nhanh hơn, chứ để Thi Văn Chi cưỡi ngựa đưa thư thì chậm quá, có việc gấp cần nói cũng không kịp."

Chúng yêu thả tảng đá trong luân xuống, cái này có gì phải nghĩ? Bọn họ làm là được, "Tiểu thư, việc này giao cho ta làm đi."

Chung Ly Tình Nhi nhìn Dịch Hi hỏi, "Ngươi có biện pháp?"

Dịch Hi cười đến chói cả mắt, "Đương nhiên, tiểu thư, ngài quên ta là ai rồi à?"

Là ai à? A kim điều...Điều? Đúng rồi, hắn lợi hại thế mà, nếu để hắn huấn luyện ra một đám tiểu đệ, vậy việc này không còn khó nữa, nhưng mà bọn chúng chỉ có thể nghe lời hắn, không phải sao?

"Dịch Hi, ngươi có chắc chắn ta có thể ra lệnh cho chúng nó? Mà ca ca ta bên đó cũng có thể ra lệnh cho chúng nó được không?"

“Đương nhiên rồi, tiểu thư giao cho ta đi, mấy ngày thôi là xong.”

Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, “VẬY giao cho người, ta chỉ cần 2 con, 1 con ở chỗ ta, 1 con ở chỗ đại ca ta, như vậy, dù có chuyện gì cũng biết sớm.” Trong phim, có chuyện dùng bò câu đưa tin, bây giờ nàng được trải nghiệm cho biết rồi, không biết có phải cứ biết bay sẽ là điều không.

Hai ngày sau, Chung Ly Tinh Nhi không để tâm đến việc này, ở trong vườn rau ra sức nhổ râu ngô, Địch Hi vui vẻ bay đến, “Tiểu thư”

Chung Ly Tinh Nhi đầu cũng không quay ”Địch Hi, chuyện gì à?”

Nụ cười trên mặt Địch Hi cứng lại, tiểu thư à, không phải ngài giao nhiệm vụ này cho ta sao? Sao nhìn ngài như thể việc này không liên quan đến mình vậy?

“Tiểu thư, chuyện ngài giao, ta đã làm xong?”

Giao cho chuyện gì? Chung Ly Tinh Nhi cố gắng nhớ lại, à chuyện bò câu đưa thư? Nhanh chóng quay đầu lại, “nhanh thế, bò câu đâu?”

Địch Hi không hiểu gì hết, ”Bò câu gì? Ta huấn luyện là điều mà, chim bình thường bay trên trời thường bị những con chim khác bắt nạt, ta lo đưa thư không được, điều lợi hại hơn, chỉ có nó bắt nạt mấy con chim khác, chứ không ai bắt nạt được nó.”

Nhìn trên đầu Địch Hi, xa xa có 3 con điều đang bay, Chung Ly Tinh Nhi cười vui vẻ, “Ta có thể ra lệnh cho nó?”

“Đương nhiên có thể, ta đã cho tụi nó nhớ kỹ mùi của ngài, màu đen là Nhất Hào, đen trắng xen kẽ là Nhị Hào, con có hoa văn là Tam Hào, ngài tùy thời mệnh lệnh cho tụi nó.”

Cái này còn cao cấp hơn bò câu, Chung Ly Tinh Nhi thấy mấy cái tên này khó nghe, đổi lại cho đơn giản dễ nhớ, nào là tiểu Hắc, tiểu Bạch, tiểu Hoa.

“Nhất Hào, lại đây.”

Nhất Hào ngoan ngoãn bay đến, đối diện Chung Ly Tinh Nhi mà vỗ cánh, giống như đang chờ mệnh lệnh tiếp theo của nàng.

“Địch Hi, sao nó có thể tìm được ca ca ta?”

Địch Hi cười, “Tiểu thư, ngài cho nó ngửi mùi mà người muốn liên lạc là được, ta cũng có thể dùng cách khác huấn luyện nhưng ta thấy cách này an toàn nhất.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, cái này nàng đồng ý, mặc dù có chút phiền toái, nhưng không sao cả, dù ca ca không nhận được thì có Thi Văn Chi, hiện tại, nàng chỉ muốn cho hai người này tiếp xúc với 3 con điều, những người khác, nàng không tin.

“Cảm ơn người, Địch Hi, người tìm chỗ nuôi chúng đi, lần tới Thi Văn Chi đến là có thể dùng được rồi.”

“Dạ.” Địch Hi mỉm cười, đem con điều đi, tiểu thư nói cảm ơn hắn đó, đây là lần đầu tiên tiểu thư nói chuyện với hắn, lại còn được cảm ơn nữa... cảm giác như được coi trọng

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Đáng tiếc, 3 con điều chưa thể dùng tới, đến khi cây ngô và củ cải trắng có thể thu hoạch rồi, cũng không thấy Thi Văn Chi, mùa mưa dài đến.

Nhìn cơn mưa bên ngoài không có ý tạnh, Chung Ly Tinh Nhi nhủ mây, mưa như vậy thêm mấy ngày nữa đây, nếu cứ tiếp tục mưa, sẽ gây ra lũ lụt mất, đến lúc đó, tổn thất sẽ rất lớn, đối với nhà giàu, quyền thế chỉ mất chút tiền tài, thế nhưng đối với bách tính nghèo khổ, tổn thất là tất cả tài sản

Vô Diễm đưa ly trà cho Chung Ly Tinh Nhi, bây giờ là tháng sáu, đến mùa mưa rồi, năm ngoái trời cũng mưa vào tháng này nhưng không có liên tục như năm nay, hơn nữa vừa nhiều vừa lớn, bầu trời giống như động lớn trút nước vậy.

“Vô Diễm, người nói xem, mưa thế này khi nào dừng?”

Vô Diễm lắc đầu, “Thuộc hạ thấy không thể nào dừng nổi, ngược lại còn lớn hơn nữa.”

Chung Ly Tinh Nhi thở dài, nàng cũng có cảm giác này, như vậy, năm nay khả năng sẽ có thiên tai, mà có thiên tai nhất định sẽ có đại dịch, hy vọng trong

cung sẽ có kẻ sách đề phòng kịp thời.

Tĩnh Quang Ân đem ô đặt ở góc phòng, tuy rằng mang ô nhưng quần áo vẫn ướt như thường, “Tiểu thư.”

Chung Ly Tĩnh Nhi quay đầu lại, nhìn sắc mặt ông, “Tĩnh Quang tiên sinh, lại đoán quẻ?”

Tĩnh Quang Ân ngượng ngùng, vậy mà cũng bị tiểu thư nhìn ra, ông có soi gương, lần này đoán quẻ không ảnh hưởng lớn đến thân thể ông, cho nên không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra được, “Ta nhìn mưa này thấy không bình thường, cho nên...”

“Không trách ông được, vậy kết quả thế nào.”

Tĩnh Quang Ân thấy tiểu thư không có trách cứ, yên lòng, “Mưa này, sợ rằng trong vòng năm ngày không dừng được, hơn nữa, theo quẻ bói, Đẳng Long quốc ắt sẽ có đại nạn, mà ta nghĩ khả năng sẽ liên quan đến ân mưa này, nên đặc biệt đến nói cho tiểu thư.”

Chung Ly Tĩnh Nhi im lặng, đúng như dự đoán của nàng, nhưng mà nàng phải làm gì đây? Dùng tất cả tiền bạc của nàng cũng không giúp gì nhiều được, có khả năng giá hàng hóa sẽ tăng cao, nếu sau thủy tai có dịch bệnh, nàng có thể giúp được, nhưng quan trọng nhất là phải có dược liệu, mà trời mưa to, phải đi đâu tìm?

“Vô Diễm, ta trở về phòng một chút, ngươì và Dịch Hi ở đây chờ ta.”

“Dạ”

Chung Ly Tĩnh Nhi vội vã đứng dậy, trở về phòng, ngồi vào bàn đọc sách, cầm lấy bút máy nàng đem từ thế giới kia, có một ít thứ nàng không có, nhưng chưa chắc họ không có, nhất là trong cung, cần phải nói cho vị kia mới được.

“Dịch Hi, phiền ngươì đi một chuyến, đưa 2 phong thư này đến phủ Ngự Sử đại phu*, một cái cho ngoại công ta, một cái nhờ ông ấy đưa cho phụ thân ta.”

*Đại phu: chức quan to thời xưa, dưới quan khanh trên quan sĩ

Dịch Hi tiếp nhận, “Vì sao không trực tiếp đưa đến trong cung? Tốc độ của ta rất nhanh, không mất bao nhiêu thời gian.”

Chung Ly Tĩnh Nhi lắc đầu, “Cửa cung khó vào, ta không có gì tín vật, lỡ ngươì bị coi là gian tế cũng phiền toái, hơn nữa, sau khi vào thành, ngươì phải đi bộ, không được bay, biết chưa?”

“Vâng, Dịch Hi đã biết.” Dịch Hi không có nói nhảm nữa, lắc mình một cái đã không thấy đâu, bên ngoài mưa càng ngày càng lớn, không biết mưa lớn thế này có ảnh hưởng đến Dịch Hi không?

“Tiểu thư, ngài không cần lo lắng, chút mưa này không ảnh hưởng đến Dịch Hi đâu.” Nhìn thấu lo lắng của Chung Ly Tĩnh Nhi, Vô Diễm an ủi.

“Hy vọng là vậy.”

Tĩnh Quang Ân chỉ lẳng lẳng nhìn nghe, không nói thêm hay hỏi nhiều cái gì, phảng phất như không nhìn thấy người kia biến mất trước mắt ông.

Tốc độ của Dịch Hi quả nhiên rất nhanh, hai tiếng đồng hồ đã đứng trước cửa phủ của Ngự Sử đại phu, hần mỉm cười, đem thư đưa cho ngươì gác cổng, “Xin đem thư giao cho Ngự Sử đại phu Trữ đại nhân, là thân nhân ông ấy gửi thư.”

Ngườì trong phủ Ngự Sử đại phu cực kỳ nghiêm khắc, chí ít không có bởi vì lời Dịch Hi mà chậm trễ, một ngườì lập tức chạy vào truyền tin, một ngườì chiêu đãi hần đến một phòng khác nghỉ ngơi

Dịch Hi hài lòng gật đầu, cũng không tệ lắm, hần cũng không phải không hiểu mấy quy củ này, mà muốn nhìn một chút xem ngoại công của Tĩnh Nhi tiểu thư bản lĩnh thế nào, bọn họ chỉ nghe lệnh Tĩnh Nhi tiểu thư, những ngườì khác đương nhiên sẽ không để vào mắt, thế nhưng ngườì có bản lĩnh, bọn họ vẫn như cũ tôn trọng, điểm ấy, chẳng phân biệt là ngườì hay yêu.

Rất nhanh, ngườì gác cổng mang theo một ngườì khác xuất hiện ở trong phòng nghỉ ngơi, “Vị này là ngườì truyền tin, ta là quản gia Trữ Lâm Nhiên, lão gia chúng ta cho mời, mời đi theo ta.”

Dịch Hi chỉ cười cười, cũng không chào hỏi không thi lễ, Trữ Lâm Nhiên không dám chậm trễ, bởi vì, sắc mặt lão gia đã lâu không thay đổi, lần trước nhìn thấy, chính là khi Hoàng hậu nương nương qua đời.

Đưa khách đến đại sảnh, Trữ Bạch Trí đi tới đi lui, lâu lắm rồi ông không nhận tin của Cửu công chúa, tuy rằng từ đại hoàng tử biết cuộc sống của nàng rất tốt, cũng chính nàng yêu cầu không trở về cung, thế nhưng không thấy tận mắt thấy, thì không an lòng, có điều, ông thật không nghĩ tới, đứa nhỏ này còn nhỏ mà đã chính kiến của mình, cư nhiên mặc kệ trong cung vị kia, trực tiếp tự mình quyết định tương lai của bản thân.

Bây giờ, ông cảm thấy may mắn, khi giáo dưỡng đám ngườì hầu này thật tốt, nếu không, phong thư này không biết khi nào mới đến chỗ ông, như vậy Tĩnh nhi chắc chắn sẽ mất hứng, nó là đứa nhỏ của Nghiên Nhi mà! Ông đã cũng đã gặp vài lần, tuy rằng còn nhỏ, thế nhưng ông đoán, khi lớn lên nó sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Nghe nói nàng cực kỳ thông minh, nhưng chỉ là nghe nói, bây giờ xem ra, quả nhiên là không đơn giản.

“Lão gia, người tới.”

Trữ Bạch Trí theo tiếng nói nhìn qua, ngoài dự liệu ủa ông, về bề ngoài, trang phục, tóc lại là màu đỏ hiếm thấy, người này là người bên cạnh Cửu công chúa sao? Là hoàng thượng an bài?

“Người là người của Cửu công chúa?”

Địch Hi ôm quyền, “Ta là người bên cạnh tiểu thư.”

Cửu công chúa và tiểu thư, hai xưng hô, biểu đạt lập trường rõ ràng, Trữ Bạch Trí cười tán thưởng, có thể để cho người này đến truyền tin, chắc chắn là người Tinh Nhi tin tưởng. “Thư ta đã xem, Tinh Nhi còn có nói gì nữa không?”

Địch Hi lấy ra một phong thư khác, “Tiểu thư bảo nhờ ngài đưa cho vị kia ở trong cung, rất quan trọng.”

Sắc mặt Trữ Bạch Trí thay đổi, “Tinh Nhi là có chuyện gì sao? Vì sao không trực tiếp truyền vào cung?”

Địch Hi cười, “Bởi vì tốc độ của ta tương đối nhanh, cho nên lần này tiểu thư bảo ta đưa đi, bình thường, đều là do người truyền tin đưa đi, tiểu thư lần này ngại tốc độ bọn họ chậm.” Quả nhiên, hắn vẫn có đất dùng, có thể giúp được cho tiểu thư.

“Bây giờ ta tiến cung, quân gia, thay ta hảo hảo chiêu đãi vị khách nhân này.” Trữ Bạch Trí lập tức xoay người vào nội thất, Tinh Nhi viết cho ông nói năng khỏe và người truyền tin cho nàng có thể tin, cũng không có nói gì khác, cho nên, ông không biết có chuyện gì khiến nàng gấp gáp đến vậy.

Địch Hi yên tâm thoải mái theo quân gia đi nghỉ ngơi, hắn biết, tiểu thư khẳng định đã nói rõ trong thư rồi. Trữ Bạch Trí thay một thân quan bào, vội vàng vào cung. Chung Ly Tường Vân nhìn thấy người trước giờ luôn luôn bình tĩnh, ngay cả khi Nghiên Nhi qua đời cũng không luống cuống, ôn thanh hỏi: “Trữ khanh, chuyện gì cho người mưa lớn thế này phải vào đây tìm trẫm vậy?”

Trữ Bạch Trí đem thư của Cửu công chúa dâng lên ..., “Cửu công chúa cho người truyền tin đến phủ của thần, muốn thần giao phong thư này cho bệ hạ.”

Chung Ly Tường Vân nhíu mày, Tinh Nhi đây là thế nào? Có thư cứ trực tiếp đưa vào cung à được, sao lại lòng vòng thế này.

Nghĩ đi nghĩ lại, bảo nội thị nhận thư, mở ra xem, sắc mặt trở nên khó nhìn, thảo nào Tinh Nhi phải chạy thêm một vòng như vậy, nếu làm không tốt sẽ làm dao động căn cơ quốc gia.

“Thành Dung.”

“Có thần.”

“Truyền tất cả đại thần tiến cung, đến Tuyên Nghi điện nghị sự.”

“Thần tuân lệnh.”

“Trữ khanh.”

Trữ Bạch Trí trầm giọng đáp: “Có thần.”

“Đi cùng ta đến Thái Y Viện.”

“Thần tuân lệnh.”

Nhìn cước bộ vội vàng của hoàng thượng chạy đến Thái Y Viện, Trữ Bạch Trí thầm tò mò, rốt cuộc viết gì trong thư Cửu công chúa, lại khiến cho hoàng thượng lo lắng như thế, càng nghĩ, cũng không có nghĩ ra nguyên nhân thì đã đến Thái Y Viện.

Chung thái y nhìn thấy hoàng đế đột nhiên xuất hiện ở cửa đều có chút ngạc nhiên, chột phản ứng kịp, nhất tề hành lễ, “Tham kiến hoàng thượng.”

“Bình thân.” Chung Ly Tường Vân không dài dòng thêm, tay cầm thư nhìn thoáng qua, nói rằng: “Trẫm muốn hỏi một chút, nơi này có vài loại dược thảo này không, các người nghe cho rõ, Hạ Cô Thảo, Sinh Địa, Tiên Hạc Thảo, Tử Thảo, Đạm Trúc Diệp, Bán Hạ, Trắc Bách Diệp...”

Nghe Chung Ly Tường Vân đọc tên thuốc, chung thái y tuy rằng không biết chuyện gì, nhưng vẫn trả lời, “Bẩm hoàng thượng, kho thuốc đều có, những thứ này đều là dược bình thường dùng điều phối dược hiệu, không tính là trân quý.”

Chung Ly Tường Vân gật đầu, “Lấy danh nghĩa Thái Y Viện, thu mua lượng lớn dược liệu này.”

”Thần tuân lệnh.”

“Hoàng Viện Thủ, người theo trẫm đi đến Ngự Thư phòng.”

Hoàng Viện Thủ vuốt râu bạc, trung khí mùi phàn đáp: “Tuân lệnh.”

Trong Ngự Thư phòng, Chung Ly Tường Vân giờ thư, “Trong thư Tinh Nhi nói cho trăm, lần này thủy tai sẽ là đại nạn, nếu như xử lý không tốt, sẽ có đại dịch, vừa ở Thái Y Viện trăm bảo những dược liệu kia chính là thuốc chống ôn dịch Tinh Nhi cần, Hoàng Viện Thủ, người thấy thế nào?”

Hoàng Viện Thủ sờ sờ râu mép, nói, “Hoàng thượng, có thể cho thần xem thư của Cửu công chúa không?” Tuy nghe có vẻ hư ảo, nhìn mới biết thế nào.

Chung Ly Tường Vân đem thư đưa cho thái giám bên cạnh, để hắn đưa cho Hoàng Viện Thủ, Hoàng Viện Thủ nhìn một hồi lâu, cũng không kịp nghiên cứu bút tự đặc biệt thế nào, nhưng giọng nói có chút lo lắng, “Cửu công chúa nói rất có đạo lý, tuy rằng năm rồi cũng sẽ có lũ lụt, thế nhưng cũng không có mưa nhiều như năm nay, nếu cứ mưa liên tục ắt sẽ có đại tai, đề nghị của Cửu công chúa là đúng.”

Chung Ly Tường Vân gật đầu, “Trừ khanh, khanh thấy thế nào?”

Trừ Bạch Trí nhún mày, “Hoàng thượng, thần cũng biết là có lý, thế nhưng, sợ rằng không ít người thăm có thành kiến.”

Chung Ly Tường Vân cười nhạt, “Vậy hãy để cho bọn họ thăm có đi, trăm nghĩ đề nghị của Tinh Nhi rất có đạo lý, cứ quyết định như vậy, Trừ khanh, khanh cho người đi mua những dược liệu kia, chúng ta phải chuẩn bị thật tốt, còn có, đem phong thư này đưa cho người truyền tin đem về cho Tinh Nhi.”

“Thần tuân chỉ.”

Hai người rời khỏi Ngự Thư phòng, ở ngoài cửa nhìn nhau liếc mắt, chia làm hai hướng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

“Tiểu thư, ta đã về.”

Địch Hi đứng bên ngoài khôi phục lại hình dạng con người, mưa rơi xuống không làm hắn bị ướt tí nào, giống như có một cái lồng vô hình bao trùm lấy hắn, Tinh Quang Ẩn nhắm mắt, làm bộ như không thấy gì hết, người bên cạnh tiểu thư tài nghệ càng cao, ông càng cao hứng, bởi vì đây là lợi thế của nàng.

Chung Ly Tinh Nhi đặt chén trà xuống, “Vất vả rồi, Thanh Liễu, mang trà.”

Thanh Liễu nhanh nhẹn mang trà đưa cho Địch Hi, Địch Hi cũng không khách khí, một hơi ngửa đầu uống cạn, sau đó mới lấy hai phong thư ra, “Tiểu thư, đây là thư hồi âm.”

Chung Ly Tinh Nhi nhận lấy, trước mở thư của ông ngoại ra, tuy chỉ có vài câu chữ ngắn gọn, nhưng không giấu được sự lo lắng trong đó, thân phận hạn chế nên ông không thể nói nhiều hơn, cũng không thể biểu đạt sự quan tâm của mình. Nàng hiểu, nên đối với ông ngoại chưa từng gặp mặt này có thêm không ít hảo cảm.

Mở lá thư còn lại, Chung Ly Tường Vân cũng không nhiều lời, chủ yếu nói sẽ tận lực ứng phó trận lũ này, giảm bớt tổn thất, trong thư còn có một lệnh bài dùng để tự do vào cung, ý là sau này nàng có thể tự do tiến vào cung không cần thông báo.

Đưa lệnh bài cho Vô Diễm giữ, Chung Ly Tinh Nhi gấp thư lại, nói với Địch Hi

“Người đi nghỉ ngơi đi, đợi mưa tạnh, có thể lại phiền người nữa.”

Địch Hi cười sáng lạn, “Tùy thời tiểu thư phân phó.”

Trận mưa này kéo dài chừng nửa tháng, trong không khí còn đọng lại hơi nước, nơi nơi trên mặt đất đều có vũng nước, Chung Ly Tinh Nhi gọi Thư Dục tới “Thư Dục, người đi thăm dò xem, tình huống thiên tai diễn ra ra sao rồi, thuận tiện nhờ Vạn Hầu Tướng quân, bảo ông ấy cứ dựa theo phương thuốc này nấu thuốc cho người bị nạn dùng, chống dịch bệnh.”

Thư Dục tiếp nhận, nhìn thoáng qua phương thuốc, “Cửu Tiết, Bồ Hoàng 2 chỉ, Kim Ngân Hoa 6 chỉ, sắc thành một chén nước, trước nấu được một phần ba, còn hai phần ba còn lại thêm mật đường vào” Hắn không nói, chỉ gật đầu rồi đi ngay

“Vô Diễm, phiền cô một chút, lập tức đến sau núi chuẩn bị số dược liệu này, càng nhiều càng tốt.”

Chung Ly Tinh Nhi đưa tờ giấy viết tên vài dược liệu cho nàng, “Đây đều là dược thảo thông thường, hẳn là không khó tìm, trong lòng ta luôn không an, Tinh Quang tiên sinh nói Đàng Long đế quốc có đại nạn, ta cảm thấy sau trận lũ này sẽ có dịch bệnh”

Vô Diễm nhận tờ giấy, xem qua một lượt rồi trả cho nàng, “Thuộc hạ đã nhớ, tiểu thư yên tâm, ta biết nào nơi nào có nhiều loại dược này, cũng sẽ có

gắng mang về thật nhiều, ân, đồng thời sẽ nhờ mọi người ở ngọn núi khác hỗ trợ.”

“Ừ, bọn họ nguyện ý hỗ trợ là tốt nhất, những dược thảo này có rất nhiều, lần này ta sẽ không khách khí.”

Không đến vạn bất đắc dĩ, Chung Ly Tinh Nhi cũng không nguyện ý để cho chúng yêu làm việc giúp nàng, tuy rằng bọn họ rất thích ý.

“Địch Hi, người đem đơn thuốc này đến hoàng cung đi, ta đã viết thư cho phụ thân biết phải xử lý thế nào rồi, lần trước ta nghĩ không chu toàn, nên để người đem theo đơn thuốc này đi, đỡ phải chạy thêm một chuyến nữa.”

“Không sao đâu tiểu thư, đều là chuyện nhỏ mà.”

Địch Hi nhận xong đồ, lóe một cái đã biến mất dạng.

Chi Hủy cùng những khác đi dọn sạch sân viện, Chung Ly Tinh Nhi nhẹ tránh mấy vũng nước đến trước vườn rau, hầu hết đều ngã rạp, mấy mầm non cây ngô và cà rốt vốn xanh tươi mon mọn, giờ đẽ rũ xuống cả, nàng nhìn cũng đoán ra, khả năng đã chết một nửa.

Chúc Thủy cẩn thận dựng những cây non còn sống lên, cũng không biết hẳn làm cái gì, mà sau khi làm xong, cảm giác như mấy cây non này tốt hơn.

Chung Ly Tinh Nhi không làm phiền hẳn nữa, như Kê Nghi nói, đây là chuyên môn của Chúc Thủy, mà nàng chỉ cần toàn tâm tin tưởng hẳn là tốt rồi, không cần phải hiểu, vì hẳn đang muốn thể hiện vai trò của mình.

Đi dạo trong sân một vòng, sau cơn mưa, nhiều chỗ trong sân đều trũng xuống hoặc bùn lầy nhếch nhác, chỉ có rừng trúc kia là tốt nhất, bị nước mưa rửa qua, ngày càng thẳng với màu xanh biếc, tươi tốt vô cùng.

Xem ra Tụ Linh Trận này có tác dụng rất tốt.

Khoảng thời gian tới, phần lớn Chung Ly Tinh Nhi đều nhốt mình trong phòng dược, nàng tin tưởng tài năng của Tinh Quang Ân, nếu ông nói Đàng Long đế quốc có đại nạn, như vậy, khẳng định Đàng Long đế quốc khó vượt ải dễ dàng, chuẩn bị nhiều dược phòng dịch bệnh sẽ tốt hơn, cho dù khó khăn này nằm ở phương diện khác, nàng cũng nắm chắc được cách đối phó.

“Tiểu thư, Thư Dục đã về”

Thanh Liễu nhẹ nhàng gõ gõ cửa, ở ngoài cửa nói.

Chung Ly Tinh Nhi lập tức bỏ thảo dược xuống, chạy ra ngoài “Ồ phòng khách sao? Ta đến ngay.”

Thanh Liễu vừa đi vừa trả lời: “Đúng vậy, còn có Vạn Hầu Tướng quân nhân nữa.”

Cước bộ Chung Ly Tinh Nhi không ngừng, hỏi: “Có nói chuyện gì không?”

“Không có, chỉ nói là đến mang tạ lễ cho tiểu thư.”

Nghĩ đến phương thuốc kia, Chung Ly Tinh Nhi gật gật đầu, cái này cũng bình thường, nếu Vạn Hầu Hỉ một chút tỏ vẻ đều không có, vậy chả giống tính ông tí nào. Biết có ngoại nhân ở ngoài, nàng liền lấy khăn che mặt trong tay áo ra, khuôn mặt này nên che lại sẽ tốt hơn.

Thư Dục cúi đầu mà đứng, suy nghĩ một hồi nên nói chuyện nào trước đây, hình như tiểu thư rất lo lắng việc sau trận lũ sẽ gây ôn dịch, vì vậy luôn chuẩn bị mọi thứ để phòng đại dịch, nhưng theo tin tức nhận được, tình huống thật sự không lạc quan, cho dù tiểu thư lợi hại, chỉ sợ không cứu vãn được gì.

Khóe mắt nhìn vật áo thấp thoáng ngoài cửa, lập tức dừng suy nghĩ, hành lễ, “Tiểu thư.”

“Thần Ngụy Thanh Thành, chúc quan của Vạn Hầu tướng quân bách kiến Cửu công chúa điện hạ.”

Một văn sĩ trung niên mặc quan phục màu đen, không nịnh không ti hơi cúi người hành lễ.

Chung Ly Tinh Nhi ngồi ở vị trí chủ vị, phát tay “Miễn lễ, Tướng quân có gì muốn truyền lời đến ta?”

Ngụy Thanh Thành chấp tay nói: “Vâng, Tướng quân lệnh ta đến cảm ơn phương thuốc của công chúa, chờ việc này xử lý xong sẽ đích thân đến cảm ơn công chúa.”

“Không cần, mặc kệ nói như thế nào ta cũng là công chúa Đàng Long quốc, cũng nên vì Đàng Long góp một phần sức lực, Tướng quân không khách khí.”

Cái này cũng khéo nói quá đi, không đem thân phận công chúa nâng cao lên, mà từ cá nhân biến thành hoàng cung rất trân trọng cuộc sống của dân, Ngụy Thanh Thành thầm khen, càng tỏ mò hơn với vị Cửu công chúa lưu lạc dân gian này, thân là phụ tá, Tướng quân là người thế nào hẳn biết rõ, trong hoàng cung nhiều vị hoàng tử, công chúa, chưa từng thấy ngài ấy kiêng kị người nào, lần này cư nhiên bắt hẳn đến đây trước cảm tạ, chờ Tướng quân làm xong việc lại đến, điều này làm bọn phụ tá như hẳn kinh ngạc không thôi.

Bọn họ không tài nào hiểu được suy nghĩ của tướng quân, chẳng lẽ, vị công chúa này có thể lên ngôi? Trước không hy vọng nhiều, cho dù có một ngày

nàng ngồi lên vị trí kia, quân quyền vẫn nằm trong Tướng quân, nên ngài ấy đâu cần phải làm vậy?!

Lần trước, Cửu công chúa ở thành Lương Châu ngây người vài ngày, hẳn không ở đó, nên bỏ lỡ chuyện hay, nhưng đồng thời cũng ngạc nhiên khi nghe mọi người thuật lại, cho nên lần này, trong nhóm phụ tá, hẳn xung phong đi đến đây, chính là muốn nhìn vị Cửu công chúa này là người thế nào.

Quả nhiên, là người không dễ chọc! Không nói cho ai biết, nàng ẩn cư tại đây, tâm tuy rời hoàng cung, nhưng trí không rời.

“Tướng quân biết công chúa trong tâm mang thiên hạ, cố ý phái thần đến đây, công chúa muốn biết biết tin tức gì, có thể hỏi thần.”

Chung Ly Tĩnh Nhi im lặng xoa cánh tay, nén da gà đang nổi lên, trong tâm nàng mang thiên hạ? Nàng á hả, vì thiên hạ, nàng còn ước gì sau trận mưa này ngoại trừ Đẳng Long đế quốc thì ba quốc gia còn lại biến mất luôn sau con lũ, như vậy mới thanh tịnh được.

Nhìn Thư Dục im lặng đứng một bên, Chung Ly Tĩnh Nhi cảm thấy tin Tướng quân phủ đưa tới sẽ nhiều hơn chút, “Vây làm phiền rồi, vừa lúc ta muốn biết một số việc.”

“Mời công chúa nói.”

Nghĩ một chút, Chung Ly Tĩnh Nhi quyết định hỏi nơi gần nhất, “Tình hình ở đất phong Vạn Hào Tướng quân thế nào? Thiên tai nghiêm trọng không?”

“Bẩm công chúa, rất nghiêm trọng, nhất là ở vùng núi, đất đá rơi xuống làm sụp đổ nhà dân, người chết không ít, hồng thủy dâng lên cuốn dân đi khắp nơi, số người tử vong ngày một tăng, hiện tại Tướng quân phủ vì an trí chỗ ở cho dân chúng hao tổn tâm trí không ít, người thì nhiều, mà thành Lương Châu không đáp ứng được nổi.”

Chung Ly Tĩnh Nhi trầm mặc, “Còn những nơi khác thì sao?”

Ngụy Thanh Thành đáp: “Ngoại trừ Hoàng Thành tốt được một chút, thì những châu quận khác không tốt tí nào, thần đi thị sát các châu, tình huống cực kỳ nghiêm trọng, hiện thành Thanh Châu bị ngập, do thành chủ đi dời chậm nên mất không ít tư liệu.”

Chung Ly Tĩnh Nhi nghe hẳn thuật lại, biết người chịu khổ nhất chính là lão bách tính, không quyền không thế, lại không có tiền, cho dù tránh được một kiếp ôn dịch thì chuyện đói chết bên vệ đường cũng không tránh khỏi.

“Ta biết rồi, cảm ơn ngài, Tướng quân bận rộn vậy, thì đừng đến chỗ ta, phiền ngài chuyển lời đến ông ấy”

“Thần tuân mệnh.”

Ngụy Thanh Thành khom mình hành lễ, sau đó nghiêng người tránh ra, lộ ra hòm gỗ sau lưng, “Đây là đồ Tướng quân lệnh thần đưa đến cho công chúa, một ít đặc sản thành Lương Châu và vài món đồ chơi, hy vọng công chúa thích.”

Chung Ly Tĩnh Nhi liếc qua Thanh Liễu gật gật đầu, Thanh Liễu nhẹ nhàng bước qua, nhắc thùng gỗ lên một cách dễ dàng, cái này chẳng phù hợp với hình tượng của nàng ấy tí nào, xem như nhận, nếu là vàng bạc, châu báu thì nàng sẽ không nhận, nòn là đồ chơi thì ném vào nhà Tiểu Ngọc, cho hai tiểu oa nhi thêm đồ để chơi.

“Ta đây nhận lấy, thay ta nói cảm ơn Tướng quân.”

“Thần nhất định nói, nếu không có chuyện gì nữa, thần xin cáo lui.”

“Được rồi.”

Thấy Ngụy Thanh Thành đi rồi, Chung Ly Tĩnh Nhi mới mở miệng, “Thư Dục, ngài tra được tin gì?”

Thư Dục cúi đầu, trong giọng nói có chút áy náy, “Không có đầy đủ như Ngụy Thanh Thành.”

Chung Ly Tĩnh Nhi cũng không trách hẳn, chỉ thần nhiên nói: “Nghĩ cách thành lập mạng lưới tin tức đi, dùng nhiều tiền một chút cũng không sao, đỡ phải khi cần phải tìm người khác hỏi, nếu có người gây bất lợi cho ta, cũng có thể biết trước mà đối phó, sẽ không đến mức trở tay không kịp.”

Thư Dục trầm mặc đáp: “Vâng, thuộc hạ đi làm ngay.”

Bằng không, nếu bọn họ cứ không làm gì, như vậy, cho dù bọn họ có lợi hại đến đâu, cũng có lúc sơ sẩy thôi.

Chung Ly Tĩnh Nhi biết, nàng không tranh không hỏi, nhưng tuyệt đối sẽ không để người khác bịt mắt che tai, cho dù chỗ này là ngọn núi hoang vu, có biến cố gì nàng lại là người biết cuối cùng, như vậy rất bất lợi, nàng không nghĩ đoạt quyền, nhưng lại càng không muốn bị người khác khi dễ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Mấy ngày nay, Chung Ly Tinh Nhi đuổi Thư Dục cùng 6 thị vệ khác ra ngoài tìm hiểu tin tức, Vạn Hầu Hỉ biết nàng nhất định quan tâm đến việc này, nên chủ động phái người đến báo tin.

Tình huống ngày càng nghiêm trọng, Chung Ly Tinh Nhi biết Tinh Quang Ân bói rất chuẩn, đây đúng là đại nạn của Đẳng Long đế quốc mà, không biết ba đế quốc kia thế nào, hết lũ rồi hạn hán, không biết đế quốc nào may mắn trúng thưởng đây.

“Tiểu thư, ta về rồi”

Vô Diễm vẫn như cũ không nhiễm chút bụi, lượn lờ đi tới, giống như không phải lên núi hái thuốc giúp, mà là mới đi chơi về.

“Sao về trễ vậy.”

Chung Ly Tinh Nhi oán giận, nhồi sáng nàng muốn đi hái thuốc, nhưng bị mọi người cản lại, lý do là bây giờ lên núi không an toàn, mưa hơn nửa tháng nên trên núi thế nào cũng có nguy hiểm tiềm ẩn, cho dù mọi người đều bản lĩnh phi phạm của nàng, nhưng không yên tâm cho nổi.

Cuối cùng nàng đành phải thỏa hiệp, để cho người có chút hiểu biết được thảo là Vô Diễm đi giúp hái thuốc, cũng may, những dược liệu cần thiết nàng ấy đã hái mấy ngày nên cũng quen, nên không có vấn đề gì.

Vô Diễm cười, nàng đương nhiên biết tiểu thư suy nghĩ gì, không cần nghĩ cũng biết đây là dược liệu chuẩn bị cho nạn nhân trong trận lũ vừa rồi, dựa vào lợi thế vốn có, nàng muốn hái thêm thật nhiều, “Ta lên núi chính là về nhà mà, không có việc gì, tiểu thư đừng lo lắng, dược thảo này đưa đến phòng được sao?”

Chung Ly Tinh Nhi suy nghĩ một hồi mới nói “Trước đừng đem đến, phòng dược hần có nhiều dược thảo, mai ta sẽ nhờ Dịch Hỉ mang một phần tiến cung, để phụ thân dùng danh nghĩa hoàng thất đưa đến các nơi gặp nạn, đây là cơ hội tốt để mua danh tiếng cho hoàng thất, Vô Diễm, cái ánh mắt đó là gì vậy?”

Vô Diễm nhìn nàng không biết nên nói gì đây, “Tiểu thư, nói như vậy ngài làm tất cả để lấy danh tiếng này. Nếu như thế thì mấy ngày nay, ngài gấp gấp làm gì?”

“Ha ha, Vô Diễm, đừng có nghĩ ta như thần thánh, ta còn thân phận khác là công chúa hoàng gia, nhiều lúc dùng thân phận này làm việc không phải không tốt, nhưng nếu ta dùng danh nghĩa của mình đi làm, người có nghĩ đến hậu quả không, ta muốn hư danh này làm cái gì? Vô duyên vô cớ rước không ít địch nhân tới, hơn nữa ca ca sẽ sinh ra kiêng kỵ với ta, vị kia trong hoàng cung sẽ nghĩ ta ẩn cư ở đây là có mưu đồ, cho nên cái chuyện lấy lòng này, tại sao ta phải làm?”

Vô Diễm nghĩ lại, thấy cũng đúng, dựa vào cái tính tình này của tiểu thư, còn ước gì mọi người không biết bản lĩnh của nàng là tốt rồi, cần gì phải tìm phiền toái thêm chứ?

“Vô Diễm hiểu, vậy những dược thảo này sẽ cất trước, nếu phòng dược thiếu ta sẽ đưa đến.”

“Ừ, phiền cô rồi, chuyện nào không làm được cứ để ta, các cô không cần cố sức.”

“Tiểu thư, nếu chuyện gì cũng phải đợi tiểu thư đi làm, vậy bọn ta làm cái gì đây?”

Chung Ly Tinh Nhi không thèm để ý trả lời : “Nếu đã theo ta, thì chúng ta là bạn của nhau, không phải tốt sao, lại nói, bình thường mọi người hầu hạ ta rất tốt, nếu như theo lời cô nói, ngay cả y phục mà không tự mặc được, vậy ta là phế vật rồi.”

Bạn của nhau? Đúng vậy! Cuộc sống bây giờ thong dong tự tại, so với trước kia vui sướng hơn nhiều, Tinh nhi tiểu thư cũng không coi bọn họ là thuộc hạ, ngược lại càng giống như là... Bằng hữu, là một bằng hữu nhân loại. Chỉ là, giữa bọn họ càng chân thật, tuyệt sẽ không vì quyền lợi mà phản bội.

“Nhiệm vụ của ta chính là hầu hạ ngài sao cho ngài vui vẻ, ngài không cần để ý, đây chính là nhiệm vụ Bách Thúc giao cho ta, hơn nữa là do ta cam tâm tình nguyện, ta rất vui nha.”

Chung Ly Tinh Nhi cũng không vì vấn đề này mà suy nghĩ cho nhiều, có một số việc, nên đặt trong lòng là được rồi, “Đi rửa mặt chải đầu đi, có Thanh Liễu ở đây là được rồi.”

“Dạ.”

Bữa sáng ngày hôm sau ăn xong, mọi người an tĩnh tìm chỗ ngồi chờ Chung Ly Tinh Nhi nói, mọi người đều quen với cuộc sống tự tại này rồi, nếu như có chuyện gì đó phải làm, thì thường sau bữa sáng Chung Ly Tinh Nhi sẽ nói, nếu như không có chuyện gì, mọi người sẽ tự đi làm việc của mình.

Chung Ly Tinh Nhi nhấp một ngụm trà, rõ ràng đã tới tháng 6, nhưng không có cảm giác một tia nóng bức nào, là nên nói do ở dưới chân núi nên mát mẻ, hay là do trận mưa lớn kia nên khí nóng bị thổi bay.

“Dịch Hỉ, lát nữa người thay ta đến hoàng thành một chuyến, đem dược hoàn này đến đó, thuận tiện thăm dò chút tin tức, Hiền Viên, dược hoàn hơi nhiều, ông an bài một người đi theo Dịch Hỉ đi. “

“Dạ.” Hai người đều đứng dậy khom người

“Còn những người khác đi chuẩn bị, tùy thời xuất phát, Hiên Viên, không phải các người muốn biết cuộc sống nhân gian thế nào sao? Bây giờ, ta muốn cho mọi người biết thế nào là địa ngục nhân gian, như thế nào mà khốc cũng là loại tử bị, bởi vì họ không còn sức để khốc nữa, chỉ có chết mới là giải thoát.”

Hiên Viên trầm mặc khom người, tình cảm nhân gian, hi vọng ái ố, bọn họ đều muốn lĩnh hội, bởi vì, cuộc sống của yêu quá mức bình thản, sinh mệnh lại rất dài, nên bọn họ cũng không biết tình cảm là cái gì, chỉ sống qua ngày không có mục tiêu, không có ràng buộc, cuộc sống như thế, là không trọn vẹn.

Tinh Quang Ân càng trầm mặc hơn, Tinh Nhi tiểu thư nói như thế làm ông có cảm giác bọn Hiên Viên không phải là con người, nhưng mà, bọn họ chính là con người đang sống sờ sờ mà?

“Vậy bây giờ, chúng ta đi.”

“Dạ.” Mọi người đứng dậy, khom người đáp ứng.

Còn Chúc Thủy hơi do dự, hơi nhút nhát nói: “Tiểu thư, chúng ta mà đi hết, thì vườn rau kai sẽ chết cả.”

Đây mới là người trân trọng sinh mạng nhất, ánh mắt Chung Ly Tinh Nhi nhìn Chúc Thủy trở nên nhu hòa hơn, dịu dàng nói: “Chúc Thủy, mấy thứ này có chết thì cũng có thể trồng lại, ta còn hạt giống đây, hay là, người không muốn đi ra ngoài? Không muốn biết xem con người đối mặt với thiên tai sẽ làm gì sao?”

Chúc Thủy rầu rĩ không vui, do dự mãi mới nói: “Tiểu thư, ta không đi được không? Chúng nó rất kiên cường, bị nước mưa tạt xối xả như thế mà vẫn sống, ta không muốn chung nó chết, lần sau, ta sẽ cùng tiểu thư đi ra ngoài.”

Chung Ly Tinh Nhi có chút kinh ngạc, cái người này nhìn như dễ nói chuyện, ai dè lại là một kẻ cố chấp, nàng thích kiểu người như vậy,”Chúc Thủy không muốn đi?”

Chúc Thủy gật đầu, “Muốn. “

“Nhưng luyến tiếc vườn rau này sẽ chết.”

“Phải.”

Chung Ly Tinh Nhi rất vui muốn trêu chọc Hoa Sen này,”Nhưng sau này nó cũng là thức ăn của chúng ta, Chúc Thủy sẽ cam lòng sao? “

Chúc Thủy gật đầu, “Đương nhiên, bởi vì đó là sứ mạng của bọn nó, chúng nó đã hoàn thành một lần luân hồi, ta vì chúng nó vui vẻ. “

Chung Ly Tinh Nhi hết nói nổi, tay ngứa ngáy muốn chọc yêu tinh khả ái này,nếu con người là loài phức tạp, thì Chúc Thủy lại như gương sáng, soi rõ bản chất xấu xí của người khác.

“Vậy được rồi, Chúc Thủy giữ nhà, Hiên Viên, ông an bài mấy người qua đây, đừng để Chúc Thủy cô đơn.”

Hiên Viên mỉm cười, Tinh Nhi tiểu thư thích sự đơn thuần của bọn họ, bọn họ cũng thích một Tinh Nhi tiểu thư thuần khiết, “ta sẽ an bài thật tốt. “

“Vậy được rồi, không còn chuyện gì nữa, tất cả giải tán đi. “

Hiên Viên cùng Dịch Hi còn có Kê Nghi đến phòng được, bây giờ phòng được gần như không còn chỗ đặt chân rồi, các ngăn tủ chứa được liệu đã chất đầy, “Đem được hoàn trong tủ lấy ra hết đi, ta không viết thư, cứ nói bọn họ tự xử trí, các người đều không cần nói nhiều. “

“Vâng.”

Dịch Hi cùng Kê Nghi hai người mở ra không gian của mình, đem tất cả được hoàn thu vào hết, Chung Ly Tinh Nhi hỏi Hiên Viên, “Đề Kê Nghi đi không sao chứ? Tốc độ Dịch Hi rất nhanh.”

Hiên Viên cười khẽ, “Tinh Nhi tiểu thư, ngại quên bản thể của Kê Nghi là gì rồi sao? “

Là cái gì? Là độc giác thú a... Được rồi, là độc giác thú, coi như không phải thần thú cũng là thánh thú, tốc độ như vậy sao mà không theo kịp Dịch Hi chứ, có khi còn nhanh hơn kia, dù sao, độc giác thú ở cái thế giới này, cũng là độc nhất vô nhị.

“Vậy là tốt rồi. “

Nháy mắt mấy cái, hai người đã lấy xong hết được hoàn, Chung Ly Tinh Nhi dặn dò : ”Đừng có ở trong hoàng cung biểu hiện năng lực kỳ lạ của mình, một hoàng triều kéo dài tới 5 thời đại cũng không đơn giản đâu, hai người không được khinh thường.”

“Đã biết.” Hai người biết Tinh Nhi tiểu thư là đang nhắc nhở họ, không muốn họ trước mặt người khác lấy đồ trong tùy thân không gian ra, nếu tiểu thư không nhắc nhở, họ cũng quên chuyện này rồi, dù sao, ở đây đối với họ là chuyện bình thường. Xem ra, lúc ra ngoài phải chuẩn bị thật tốt.

“Đi đi, đi nhanh về nhanh. “

“Vâng.”

Nhìn hai người biến mất, Chung Ly Tĩnh Nhi càng ngày càng cảm giác mình đang sống cuộc sống không phải người thường, đáng lẽ nên thấy sợ hãi, nhưng lại quen thuộc. Cái này có nên tính là chuyện tốt không.

“Ta sẽ làm thêm được hoàn, Hiền Viên, ông cũng giúp ta đi!, Vô Diễm hẳn là ở bên ngoài, gọi nàng vào giúp luôn.”

“Ta biết rồi.”

Sau khi Vô Diễm vào phòng, không cần Chung Ly Tĩnh Nhi nói, chủ động đem toàn bộ dược thảo trong không gian vút đến chỗ trống, buộc chặt ống tay áo, chuẩn bị làm trợ thủ cho Chung Ly Tĩnh Nhi. Từ sau khi theo tiểu thư, nàng cũng biết không ít dược thảo, tuy chỉ mới nhập môn, nhưng đối với nàng mà nói, đây là tiến bộ cực lớn, bởi vì trong yêu tộc không có đại phu, nếu không... Bách Thúc cũng sẽ không vì thế mà xem chút hồi phí yên diệt.

Chung Ly Tĩnh Nhi đương nhiên biết tâm tư của Vô Diễm, vô tình hay cố ý dạy nàng một ít gì đó, mặc dù không hữu ích nhiều, nhưng vẫn tốt hơn là không biết, nàng thích thái độ của Vô Diễm

Đến xế chiều, Dịch Hi cùng Kê Nghi đều trở về, hai người mới đi ra khỏi phòng dược, Chung Ly Tĩnh Nhi xoa xoa cánh tay, quả nhiên quá gấp gáp rồi, nhưng thời gian không cho phép, một ngày ôn dịch chưa tiêu trừ, nàng luyện dược như nước đổ tràn ly, cứu không được mấy người, hơn nữa, mấy dược hoàn này chưa chắc gì trị đúng bệnh, nếu như là ôn dịch cấp tính, đồng dược hoàn này chủ có thể kéo dài thời gian, mà một chút thời gian, nàng căn bản không biết có tìm đúng phương thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

“Tình huống thế nào?” Còn chưa ngồi, Chung Ly Tĩnh Nhi liền hỏi.

Dịch Hi cùng Kê Nghi nhìn nhau một cái, Kê Nghi mở miệng báo, “Không tốt, nhất là trung hạ du gặp nạn rất nghiêm trọng, các thành phủ liên tục đưa sỏ con đến Hoàng Thành cầu cứu hoàng thất, hoàng thượng đang đau đầu lo lắng.”

Chung Ly Tĩnh Nhi cười nhạt, “Hừ, bình thường nghe thông báo thì làm như không nghe, giờ gặp nguy mới chịu cầu cứu? Nếu như xử lý tốt, đây chính là cơ hội tốt thu phục dân tâm, phải để cho người dân cả nước biết, chủ quốc gia này không phải là thành chủ mà là hoàng đế.”

“Hoàng thượng cũng có ý này, đây là lệnh bài ngài nhờ ta đưa cho tiểu thư, ngài nói, có lệnh bài này, tiểu thư có thể tự do xuất nhập nơi nào cũng được.”

Nhận lệnh bài Kê Nghi đưa, một mặt khắc hình rồng bay lên, mặt còn lại khắc bốn chữ,” Như trẫm đích thân tới”(如朕亲临: Như trẫm thân lâm), Chung Ly Tĩnh Nhi nhếch môi, đây không phải là kim bài ngự tứ sao?

Vậy cũng tốt, nàng đang định đến nơi gặp nạn nghiêm trọng đây, tuy ỷ thuật của nàng là theo học Hoàng gia gia trụ cột, nhưng đa số là do nàng tự mình mày mò, rất ít cơ hội dùng cho thực tế, lần tai họa này là cơ hội tốt để luyện tay nghề. Có tấm lệnh bài này, nàng đi nơi nào cũng sẽ không bị ngăn lại.

“Được rồi, ta phải luyện dược thêm mấy ngày nữa, Vô Diễm, mấy ngày phải phiền cô rồi, mang người đi hái thêm dược thảo đi, ta cần phải mang theo.”

“Tuân lệnh”

“Những người khác cũng chuẩn bị hành lý, trạm đầu tiên chúng ta đi đâu, Tĩnh Quang tiên sinh ông quyết định đi.”

Ánh mắt Tĩnh Quang Ân lóe lên, đáp lại: “Được”

Mọi người bận rộn vài ngày, đến sáng ngày thứ tư, tất cả phần khởi tập trung ở đại sảnh, tùy thời có thể xuất phát.

Chung Ly Tĩnh Nhi miễn cho ý kiến mà ngồi uống trà, tâm tư xoay chuyển trăm lần, nếu không biết nội tình còn tưởng bọn họ chuẩn bị đi du ngoạn nữa. Chẳng lẽ không phải là đồng loại nên không thương cảm sao, nàng hiểu bởi vì nàng như kẻ đứng ngoài xem, nên không có bị thương nhiều, hay nói đúng ra là việc không liên quan đến mình, nên tâm tư đặt vào không nhiều mà thôi.

“Tĩnh Quang tiên sinh, quyết định đi đâu trước vậy?”

Tĩnh Quang Ân khẽ khom người, “Đi Lan Châu trước, nơi đó gặp tai họa nghiêm trọng nhất.”

“Lan Châu? Thư Dục, nơi đó là đất phong của ai?”

Thư Dục tiến lên một bước đáp: “Bẩm, đó là đất phong của Lãng vương.”

Lãng Vương? Người của hoàng thất? Chung Ly Tinh Nhi nhủ mảy: “Là người thế nào? Thái độ với triều đình ra sao?”

“Lãng Vương là hoàng thúc của ngài, là thân sinh đệ đệ của hoàng thượng, so với những người khác, Lãng Vương tuyệt đối trung thành với hoàng thượng.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, có thể được phong vương, chắc chắn quan hệ rất tốt với phụ thân, có khả năng năm đó phụ thân đoạt vị, hoàng thúc bỏ không ít sức lực vào đâu.

“Cưỡi ngựa đến đó thì mất bao nhiêu ngày?”

“Nhanh thì, bảy ngày. “

Chung Ly Tinh Nhi xoa chén trà trong tay, 7 ngày thì hơi lâu.

“Tiểu thư, chúng ta có thể đến đó trước, Tinh Quang tiên sinh cùng những người khác theo sau.” Hiền Viên đứng dậy cười kiến nghị, không nên lãng phí tài nguyên sẵn có nhà.

“Cũng chỉ có thể như vậy, Tinh Quang tiên sinh, ông và bọn Thanh Liễu cưỡi ngựa theo sau, ta và nhóm Hiền Viên đi trước.”

“Dạ.” Tinh Quang Ân mơ hồ biết, bản lãnh của nhóm Hiền Viên rất không bình thường, căn bản không thể dùng vũ lực so sánh được

“Như thế đi, lên đường thôi.”

Đoàn người đến sau núi, Dịch Hi khôi phục bản thể, là một con kim điêu cao hai tầng lầu, cực kỳ uy vũ, kim điêu ngửa mặt lên trời trường kêu một tiếng, run run người, đi tới trước mặt Chung Ly Tinh Nhi khom người xuống, nói, “Tiểu thư, lên đây đi.”

Chung Ly Tinh Nhi sờ đôi cánh của hắn, không khách khí mà đề khí bay lên lưng hắn ngồi vững vàng, Dịch Hi chậm rãi lên trời, phóng nhanh về phía trước, tốc độ chậm hơn bình thường rất nhiều, dù sao người ngồi trên lưng hắn là Tinh Nhi tiểu thư mà.

Chung Ly Tinh Nhi nhìn Du Nhiên Cư nhỏ xíu bên dưới, dần dần nhìn không thấy nữa, lúc này mới để ý xung quanh, trên lưng kim điêu rất lớn, đừng nói một người ngồi, cho dù 7,8 người ngồi cũng không vấn đề gì, trên lưng kim điêu như có một lồng khí lớn bao bọc, một cơn gió cũng không thổi vào được, nếu như tâm tình buồn chán thì nơi này chính là nơi ngắm cảnh tốt nhất.

Quay đầu nhìn lại, thì thấy chúng yêu đang ở phía sau, đủ loại tư thế, mỗi người mỗi cách, đủ loại thần thông, đúng là không ai giống họ được, vừa là tiên vừa là yêu.

Chung Ly Tinh Nhi nằm xuống, nhìn đám mây trên trời dần lùi lại, tâm tư thông dong không nghĩ ngợi, bởi nàng biết, một khi đặt chân xuống đất, nàng sợ rằng sẽ không có thời gian nghỉ ngơi, bởi vì không có ai đối mặt với tai họa lớn như thế mà thờ ơ cho nổi, chỉ cần trong lòng còn tính người, nàng tự nhận mình chưa tới mức tuyệt tình.

“Tiểu thư, đến rồi. “

Tâm tư của Chung Ly Tinh Nhi không biết đang bay đến đâu, bị tiếng gọi của Dịch Hi mới hoàn hồn lại, ngồi dậy nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này chắc là ngọn núi nào đó gần Lan Châu, xem ra chúng yêu rất để ý không để lộ hành tung, từ trên người Dịch Hi trượt xuống, Vô Diễm ở phía sau tiếp được.

“Nơi này là nơi nào ở Lan Châu?”

Vô Diễm lấy khăn che mặt ra đưa cho nàng che, trả lời, “Ở ngoài thành, tiểu thư muốn vào trong thành xem hay là trực tiếp đến khu bị nạn?”

Chung Ly Tinh Nhi suy nghĩ một chút, “Vào thành xem đã, nói không chừng đã khống chế được rồi, nơi này chưa thấy bệnh dịch xuất hiện.”

Ôm lấy một phần hy vọng, đoàn người xuống núi, mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị cảnh nạn dân mặt mày xanh xao, tay đeo bọc quần áo, dắt díu nhau mà chạy nạn, có người ôm gà, ôm vịt, heo nhỏ theo, ánh mắt nhìn thành Lan Châu đầy hy vọng, nếu như thành chủ không tiếp nhận họ, thì bọn họ chỉ phải chết đói bên đường.

Đoàn người Chung Ly Tinh Nhi y phục sạch sẽ khí thế giàu sang tỏa ra thu hút không ít ánh mắt như sói đói của nạn dân, con người khi bị dồn đến một giới hạn nào đó, đã sớm bỏ qua lễ nghi lễ mĩ, huống chi đây là dân chúng không học, chỉ muốn lấp đầy bụng đói.

Đoàn người đề cao phòng bị, đem Chung Ly Tinh Nhi hộ tống ở chính giữa, tăng thêm tốc độ đi về phía cửa thành, Chung Ly Tinh Nhi cũng không phải là người lương thiện gì, nhiều người như vậy, nàng không lại được sao? Lại nói, bọn họ ăn mặc như vậy kích thích người ta quá mà, thà rằng tất cả chịu đói không nói, chí ít, còn có thể giữ bình tĩnh được.

Tình huống ở cửa thành còn tệ hơn, đại môn đóng chặt, mấy tên lính võ trang đầy đủ canh phòng nghiêm ngặt, lưu dân giương mắt nhìn cửa thành, nơi

đó, là hy vọng duy nhất của họ.

Chung Ly Tinh Nhi có chút bận tâm, nghĩ lại trong lịch sử chuyện lưu dân tạo phản không phải không có, chẳng phải là vì lấp đầy bụng đói ư? Hiện tại dân chúng Đàng Long đế quốc đang trong tình trạng ăn không đủ mặc không ấm, ngay cả mái nhà che gió che mưa cũng bị hủy, nếu như xử lý không tốt, tạo phản, đại khái là sớm muộn thôi.

Chỉ là, trước cửa thành có một nồi nước thuốc lớn, đó là thuốc theo đơn của nàng để phòng bệnh dịch, nhìn mọi người xếp hàng lần lượt đi lĩnh chén thuốc, Chung Ly Tinh Nhi hơi chút yên tâm, có khát nước thì cũng coi như là nước uống cũng tốt, chỉ cần vào cái bụng là được.

“Đến khu bị nạn.”

Chung Ly Tinh Nhi đột nhiên quyết định không có ngoài ý muốn của mọi người, nếu thành LAN Châu đem lưu dân ngăn ở ngoài cửa thành, như vậy bên trong thành đã không chế được, tình huống không quá tệ,, nếu không có lưu dân, vậy tình huống cũng khác rồi.

Trở lại ngọn núi, Chung Ly Tinh Nhi một lần nữa bò lên trên lưng Dịch Hi, đoàn người bay đến nơi bị nạn xa xôi, “Dịch Hi bay thấp chút.”

“Dạ”

Dịch Hi hơi hạ người xuống, Chung Ly Tinh Nhi cúi người nhìn xuống, lưu dân lần lượt di chuyển, theo hướng là thành Lan Châu, đứng người như con kiến nhỏ chuyển tổ, có lẽ họ biết ắt hẳn công thành vẫn đóng không mở, nhưng vẫn tiếp tục đi đến đó.

Đến nơi không có người, Dịch Hi bay thấp hơn chút, liếc nhìn lại, khắp nơi đều là vết tích hồng thủy để lại, bức tường đổ, cây tróc rễ, mơ hồ còn nhìn thấy thi thể, nơi này bản thân mình còn lo chưa xong, không ai dư tình lực tìm kiếm thân nhân gặp nạn đâu.

Một đường trăm dặm, rất nhanh thì đến trấn Song Tề, nơi chịu nạn nghiêm trọng nhất, từ bên trên nhìn xuống, phía nam trấn còn đang ngập trong nước, phía B*Ác là chỗ cao nhất, rất nhanh bị những điểm đen nhỏ lấp đầy.

“Dịch Hi, tìm một chỗ hạ xuống.” Chung Ly Tinh Nhi vỗ vỗ lưng Dịch Hi nói

“Tuân lệnh”

Từ trong rừng cây đi ra, mọi người hướng về phía trấn, một đường đi đều nghe thấy tiếng hét, ”1,2,3”, tai nạn qua đi, thời gian cũng lâu như vậy rồi, muốn cứu cũng khó. Nhìn những người đang bắt lực không làm gì được, chúng yêu cũng sẽ đến phụ giúp một tay, có sự hỗ trợ của họ, tự nhiên sẽ dễ dàng hơn vì vậy mà được mọi người tạ ơn rất nhiều

Thuận lợi vào trong trấn, nơi này cũng không phải là thành Lan Châu, binh sĩ nhiều nên trấn giữ cửa thành, còn trong trấn binh lực có hạn, đại khái vùi đầu vào cứu người hết rồi. Đoàn người bọn họ ăn mặc chỉnh tề, không hợp với quang cảnh nơi này, nên dọc đường không ít ánh mắt ngoái lại nhìn họ.

Chung Ly Tinh Nhi không có đi tìm trường trấn, mà tìm nơi có nhiều người đang tập hợp chờ đại phu bắt mạch, hẳn là toàn bộ đại phu trong trấn đều tập hợp ở đây, đếm đi đếm lại, chỉ có 4 người, tất cả đều là tóc trắng xoá, thật sự có ổn dịch sao, bọn họ liền xông về phía trước, cũng may lúc này có vài thanh niên thấy họ giúp đỡ nên tiến tới trợ giúp.

“Đại phu, ta muốn hỏi ngài chút chuyện.” Chung Ly Tinh Nhi đi tới trước mặt vị đại phu nhìn lớn tuổi nhất, nhẹ nhàng vén áo thi lễ.

Đại phu cũng là người có ánh mắt, bồi lễ lại, hai tay chấp lại, ”Không biết tiểu thư muốn hỏi gì.”

“Mời ngài đến chỗ yên tĩnh hỏi.”

Hai người đi tới một bãi đất trống, chúng yêu thức thời đi theo, ”Người quang minh không nói vòng vo, ta muốn hỏi địa phu là lấy bệnh trạng bây giờ, đã xuất hiện dấu hiệu ôn dịch chưa?”

Ánh mắt lão đại phu lóe lên tia kinh nghi nhìn nàng, “Lão hủ cũng phi thường lo lắng vấn đề này, cho nên đặc biệt lưu tâm, cũng may lần này triều đình phản ứng nhanh, trước khi dịch tới đã đặt mua không ít dược liệu, tuy là phân xuống không bao nhiêu, nhưng có còn hơn không, còn có một phương thuốc hữu dụng nữa, nói là dự phòng ôn dịch, chúng ta đều có chiếu lấy làm, mặc kệ thể nào, đều hy vọng hữu hiệu. “

Chung Ly Tinh Nhi mặt không đổi sắc, “Lão đại phu cảm thấy toa thuốc kia có hữu hiệu hay không? “

“Cái toa thuốc này dùng thuốc không giống với bọn ta nhưng rất tốt, có lẽ y thuật của bọn ta không bì kịp với thái y trong Thái Y Viện.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, có thể làm theo là tốt rồi, xem ra tình huống ở thành Lan Châu rất tốt, chỉ ít vị hoàng thúc này làm việc không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Nhìn nhóm đại phu bận bịu, Chung Ly Tinh Nhi không ngồi yên, bảo Vô Diễm đi chuẩn bị một cái bàn đặt cạnh nhóm đại phu. Cũng ngồi xuống chẩn bệnh.

Lúc đầu không ai để ý đến nàng, tuy nàng mang mạng che mặt, nhưng nhìn tư thái của tiểu cô nương này quá trẻ là biết chưa lập gia đình rồi, so với nàng thì nhóm lão đại phu râu tóc bạc trắng bên cạnh đáng tin hơn, đương nhiên người ta có mấy chục năm hành nghề y rồi.

Chung Ly Tinh Nhi cũng không buồn, chỉ là lặng lặng chờ đợi, nàng làm những thứ này đều do tự nguyện cả, cũng không phải tranh cái hư danh gì, nếu mọi người tin nàng, như vậy càng tốt, hai bên cùng có lợi, nếu không tin cũng chẳng sao.

Nhóm Vô Diễm đứng đằng sau lưng nàng bất động không nói.

“Hiên Viên.”

Hiên Viên tiến lên mấy bước, “Tiểu thư có gì phân phó?”

“Đề Vô Diễm ở đây được rồi, còn mọi người đi xem thử xem, có nơi nào cần giúp không, các người tự chia nhóm giúp đỡ họ, đây cũng coi như là trải nghiệm cuộc sống nhân gian.” Nàng không có mặt mũi lớn như vậy, cần nhiều người làm gì.

“Vâng, Vô Diễm nhớ đề ý đó.”

“Vô Diễm biết, Bách Thúc yên tâm.” Một khi ra khỏi nhà, thì an nguy của tiểu thư đặt lên hàng đầu, đây là quy định bọn họ đặt ra.

Ngồi gần nửa canh giờ rồi, vẫn không có người nào sang đây xem chẩn, Chung Ly Tinh Nhi thì không sao, còn ngồi yên, nhưng Vô Diễm thì có chút tức giận, đám người này đúng là có mắt không trông, y thuật của tiểu thư có thể so với người phàm tục sao? Còn ở bên kia xếp hàng, không thèm đến chỗ tiểu thư.

“Vô Diễm, cho ta chén trà.”

“Dạ.” Lấy cái rương tùy thân mang theo ra, từ trong rương lấy ra một trà cụ cùng trà, rót một chén trà đặt lên bàn, kỳ thực nếu nhìn kỹ thì trong rương cũng không có gì, bọn họ dùng rương là để che giấu tài năng người thường.

Chén trà nóng hấp dẫn mắt người, ở đây, có bao nhiêu người có thể uống trà nóng lúc này? Có nước uống đã không tệ rồi, muốn uống nóng cũng có, đi uống thuốc đi, mỗi người đều muốn uống, nhưng là mùi vị đó, thật sự là chất quá, bọn họ tình nguyện uống nước lạnh.

Nhìn vẻ mặt của mọi người, Chung Ly Tinh Nhi nhún mày, chẳng lẽ dân chúng ở đây còn uống nước lạnh? Chuyện này không đùa được, trong nước không biết có bao nhiêu động vật chết trong đó? Xác người không biết bao nhiêu, không có ôn dịch mới là lạ.

Bảo Vô Diễm lấy trái cây tươi ra, nàng ngoắc cô bé đang cắn ngón tay, tiểu cô nương loay hoay vài vòng, không kháng cự được trái cây ngon, chân thấp chân cao vội chạy tới.

Chung Ly Tinh Nhi cũng không chê nàng bẩn, ôm lấy nàng, đem trái cây đưa cho nàng, tiểu cô nương cẩn thận cắn mấy cái liền ngừng lại, tuy là ánh mắt luôn nhìn trái cây, nhưng tay nắm thật chặt. Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy có chút kỳ quái, “Sao lại không ăn? Ăn không ngon à?”

Tiểu cô nương lắc đầu lại gật đầu, “Ăn ngon, nhưng muội muốn dành cho đệ đệ ăn, đệ đệ bị cành cây đập trúng, sưng một cục lớn, chảy rất nhiều máu, giờ vẫn còn khóc.”

Đưa bé thật hiểu chuyện, vừa kéo ống quần nàng lên, vừa hỏi; “Đệ đệ bao nhiêu tuổi?”

“Ba tuổi rồi.” Nhìn bắp chân trái vết máu loang lổ thấm ướt vài trắng, vài có chút rách, có lẽ được đắp thuốc lên, nhưng hiệu quả không tốt lắm, nơi này vốn có thể bị bệnh uốn ván.

“Vô Diễm, lấy cho ta một vò rượu mạnh.”

Vô Diễm biết tiểu thư không phải muốn uống rượu ngay bây giờ, liền lấy một vò rượu ra đưa cho nàng, tiện tay tiếp lấy đĩa nhỏ trong lòng nàng đặt lên đùi mình, thuận tiện cho tiểu thư làm việc.

Chung Ly Tinh Nhi ngồi xổm xuống, “Vô Diễm cô ngồi đi, cô bé, tỷ tỷ chữa thương cho muội, nếu không, ...chân sẽ thối rữa, có chút đau, muội nhịn được không?”

Tiểu cô nương hiểu chuyện gật đầu, nàng không muốn chân nàng thối rữa đâu. “Được.”

Cẩn thận mở vài trắng ra, vết thương này hơi đáng sợ, dài ba tấc, có nhiều vết cắt, vết thương ngoại khoa mà ở nơi không có thuốc tê này, đau thế nào này? Cô bé này sao nhịn được? Đổi lại là người trưởng thành cũng nhịn không nổi.

Chậm rãi đưa linh khí vào miệng vết thương, hy vọng có thể giúp cô bé này giảm đau, sau đó dùng vải sạch lau vết máu xung quanh, Chung Ly Tinh Nhi

xóc khăn che mặt lên, uống một hớp rượu lớn toàn bộ phun trên vết thương, tiểu cô nương đau đến mức cắn răng chịu đựng, trên trán là một tầng mồ hôi.

Chỗ vết thương nổi bọt trắng, lấy một tấm vải sạch khác lau vết thương, tiếp tục đổ lượt rượu thứ hai, bọt trắng giảm đi rất nhiều, phun lần ba, thì phần sát trùng xem như xong,, lưu lại một tia linh khí ở miệng vết thương nhằm trợ giúp vết thương phục hồi,Sau đó từ trong không gian lấy ra mấy viên dược hoàn bóp nát, đắp lên vết thương, lại lấy vài cây thảo dược ở ruộng thuốc trong không gian, giã nát ra đắp lên, cuối cùng dùng vải sạch băng lại, cột chặt bởi vì miệng vết thương hở quá lớn, dưới tình huống không có kim khâu phẫu thuật, chỉ có thể làm như vậy để vết thương khép lại.

Nhìn sắc mặt trắng xanh của hủu tiểu cô nương, Vô Diễm chủ động kín đáo đưa cho cô bé trái cây, tiểu cô nương kiên cường, nàng rất thích.

Tiểu cô nương cố mỉm cười, "Cảm ơn tỷ tỷ."

Chung Ly Tinh Nhi cũng cười, "Về đi, nếu cha mẹ muội tin ta, thì đưa đệ đệ của muội đến đây."

"Đạ, muội kêu mẹ mang đệ đệ qua đây." Nói xong, cũng không đợi hai người phản ứng, chạy qua đám người bên kia.

Chung Ly Tinh Nhi cười, không để ý để Vô Diễm đỡ mình ngồi xuống, đấm đấm cái chân có chút mỏi, nói, "Vô Diễm, mở không gian của cô ra,ta bỏ thêm dược thảo vào, lát nữa có thể phải dùng đến, cô phụ trách đảm nất nó là được."

"Vô Diễm đã biết."

Hai người ở đằng sau cái bàn làm chuyện hết sức mờ ám, thuận lợi vượt qua đám người, tiểu cô nương cũng lôi kéo mẹ nàng tới, trên mặt hiện nụ cười, nếu không phải biết rõ chân nang bị thương, Chung Ly Tinh Nhi còn xem là nàng là một đứa trẻ khỏe mạnh bình thường.

Còn vị phụ nhân kia vẻ mặt có chút nhẩn nhó, không có vui vẻ giống con gái mình, đứng ở trước mặt cũng không biết phải nói gì, tiểu cô nương nhanh nhẹn nói rằng: "Tỷ tỷ, đây là đệ đệ ta, nó đang ngủ mà còn khóc. Nhất định rất đau."

Kỳ thực người cũng rất đau, chỉ là người làm bộ không thèm để ý mà thôi, Chung Ly Tinh Nhi trong bụng thở dài, tay bắt đầu hoạt động, mở mi mắt thẳng bé lên, vết máu trên mặt chưa lau sạch sẽ, quả thật là chảy rất nhiều máu, chỉ hy vọng không có tụ huyết trong não.

Vết sưng trên trán rất lớn Chung Ly Tinh Nhi nhẹ nhàng đè xuống, tiểu hài tử nhú mày mếu máo, lại muốn khóc, thực sự rất đau,may mắn, nếu không đau mới là chuyện xấu, vì sẽ tổn thương đến bên trong.

Xem mạch, kiểm tra, chẩn đoán chính xác, bận rộn hồi lâu, Chung Ly Tinh Nhi mới yên lòng, chỉ là ngoại thương, hoàn hảo

Bôi thuốc tiêu sưng lên vết thương, lông mày đang nhíu của đứa nhỏ cũng giãn ra, rồi ngủ ngon, không còn tiếng rên rĩ nữa.

Nàng cúi đầu nhìn vào cái rương, kỳ thực là vào không gian nhỏ không ít thảo dược, rồi chọn vài loại dược hoàn bỏ vào bình nhỏ đưa cho tiểu cô nương, "Bình màu lam này là của muội, một ngày một viên là được, còn bình màu lục này là của đệ đệ muội, một ngày hai viên, nhớ chưa?"

"Đã nhớ, cảm ơn tỷ tỷ."

Nhìn vẻ mặt vui sướng của tiểu cô nương, Chung Ly Tinh Nhi vui vẻ không ít, đúng vậy, một đoạn thời gian đều buồn rầu không vui, cũng có ngày vui vẻ trở lại, làm chi lại buồn rầu nữa? Qua được tai kiếp này, thì mọi chuyện sẽ tốt.

Không biết có phải tiểu cô nương này quảng cáo không, không bao lâu, trước bàn của Chung Ly Tinh Nhi có một hàng người dài, nàng ném cái suy nghĩ lung tung, tinh tâm ngồi chẩn bệnh, hồng thủy tới quá mau, rất nhiều người đều bị dị vật trong nước làm tổn thương, nàng lại không có thuốc gây tê hay dược vật giảm nhiệt gì, nàng chỉ một lòng chuẩn bị cách đối phó ôn dịch mà thôi.

Bất đắc dĩ, phải dùng chỗ dược vật trồng trong nhà tiểu Ngọc, tuy là không nở, nhưng dược thảo có thể trồng lại, nhưng thương thế thì không thể kéo dài, nếu thật có bệnh uốn ván, thì phiền toái lớn rồi, lại nói, nàng không dừng ở nơi này lâu quá được.

Một chẩn bệnh bốc thuốc, một giã thuốc, hai người hợp tác với nhau ngày càng ăn ý, hơn nữa tốc độ bên nàng còn nhanh hơn so với mấy vị lão đại phu bên kia, hiệu quả nhất thời nửa khắc không nhìn ra, chỉ ít, vị tiểu thư này nhìn giống như có chút tài học

Chung Ly Tinh Nhi vừa chẩn bệnh, vừa hỏi một số chuyện, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, người nơi này toàn uống nước lã, đây chính là đại kỵ khi có hồng thủy đi qua.

Làm một thủ thế tạm ngừng, Chung Ly Tinh Nhi gọi một lão đại phu đến một bên nói chuyện, "Đại phu, vì sao dưới tình huống như vậy còn cho mọi người uống nước lã? Đây không phải là đại kỵ sao? Nguyên nhân dịch bệnh đều từ nước mà ra đây."

Lão đại phu dựng râu tròng mắt, "Không uống nước lã có thể tránh dịch bệnh sao? Triều đình chỉ yêu cầu bọn ta uống thuốc, chứ chưa nói nước phải nấu sôi mới uống."

Chung Ly Tinh Nhi đầu đầu, cái này không phải kiến thức cơ bản sao? Xem ra ở thời không này tương đối đặc biệt? Ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không biết? Bình thường họ học cái gì vậy trời? Sao chênh lệch với đại cầu nhiều quá vậy?

"Ta là người ngoài, nói chuyện không có chút phân lượng gì, làm phiền ngài nói với mọi người, đừng có uống nước lã nữa, nếu nước sôi rồi mới uống, nếu

có điều kiện thì mỗi ngày dùng nước ấm tắm rửa, như vậy mới phòng dịch tốt được.”

Lão đại phu có chút hoài nghi, dù sao ông chưa từng nghe nói qua chuyện này, nhưng ngay từ đầu ông đã để ý ngôn hành cử chỉ của tiểu cô nương này, từ thủ pháp của nàng mà nói, tiểu cô nương này thật có chút bản lĩnh, hơn nữa được liệu đều là nàng mang theo, không phải là bên bọn họ bỏ ra, riêng điểm này thôi, ông đã muốn cảm tạ nàng, dù sao, số được liệu cũng rất hữu hạn.

Có lẽ, lời tiểu cô nương này nói có thể tin, nấu nước dù sao cũng không khó, chỉ tốn chút củi, nhưng còn đỡ hơn xảy ra dịch bệnh, ” Tốt, ta lập tức báo với trưởng trấn.”

”Tạ ơn đại phu, ngài tiếp tục làm việc đi.”

Trở lại chỗ ngồi, Chung Ly Tinh Nhi nói khẽ với Vô Diễm, ”Gọi Dịch hi qua đây một chuyến.”

”Dạ”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Rất nhanh Dịch Hi đã xuất hiện trước mặt nàng, Chung Ly Tinh Nhi dừng xem bệnh, kéo Dịch Hi sang một bên nói:”Ngươi lập tức tiến cung, lấy tốc độ nhanh nhất, nói cho phụ thân ta biết, tất cả mọi người không được uống nước lã, phải đun sôi lên mới được uống, đây là phương pháp phòng người dịch bệnh”

”Được, ta đi ngay đây.” Dịch Hi thu hồi khuôn mặt tươi cười, hẳn biết tin tức này rất trọng yếu.

Nhìn Dịch Hi đi xa, Chung Ly Tinh Nhi về lại chỗ ngồi xem chẩn, đây là nàng sơ sót, lại suy nghĩ nơi này giống địa cầu, mà quên mất đây là một thời không khác, hy vọng còn kịp.

”Vị đại phu này, trưởng trấn của bọn ta mời ngài đến thương lượng chút việc, ở lầu đằng trước.” Một binh sĩ chạy đến truyền tin, hai tay ôm quyền nói, trong mắt là không che giấu được kinh ngạc, phảng phất như tự hỏi đây là tiểu thư nhà ai.

Chung Ly Tinh Nhi cùng Vô Diễm băng bó tay cho một người khác xong, mới đứng dậy nói: ”Chư vị, ta đi một chút phiền mọi người chờ, ta sẽ quay lại ngay.”

”Không có việc gì, không có việc gì, bọn ta chờ đại phu.” Tiếng nhao nhao đầy chân thành vang lên xung quanh, Chung Ly Tinh Nhi hướng Vô Diễm gật đầu, Vô Diễm hiểu ý, công nương đi, trong rương có bí mật không thể để người ngoài biết được

Trung cái lầu đơn giản là một tình trạng bận rộn, một nam nhân trung niên ăn mặc như văn sĩ ngồi trước bàn, múa bút thành văn, những người hầu bên cạnh tuy vội vàng nhưng không loạn, nhìn một lượt, nàng cảm thán, vị trưởng trấn này tuy chức quan không cao nhưng làm tròn bổn phận của mình.

Thấy nàng vào, trưởng trấn đứng dậy cười sang sảng nói: ”Đề tiểu thư chê cười rồi, nơi này hơi đơn sơ. Tại hạ là Ngô Diễn, trưởng trấn ở đây.”

Chung Ly Tinh Nhi lúc này cũng không giống như lúc đến, sạch sẽ quý phái, trên người dính bùn do ôm đứa nhỏ kia, còn có dính nước thảo dược, cho nên trên y phục vẽ thành một bức tranh thủy mặc, thoạt nhìn rất hợp với khí chất của nàng.

”Trưởng trấn không cần khách khí, không biết tìm ta có chuyện gì.”

Có lẽ không quen cách hỏi thẳng của Chung Ly Tinh Nhi, trưởng trấn dừng một chút, chỉ có dùng tiếng cười che đậy ”Ha ha, tiểu thư quả nhiên là người sáng khoái, mời ngồi. “

Chung Ly Tinh Nhi chọn chỗ gần mình nhất ngồi xuống, Vô Diễm bước đến bên cạnh, từ trong rương lấy ra một chén trà nóng, nhận được ra hiệu của tiểu thư, cũng đặt một chén trà nóng chỗ trưởng trấn.

Trưởng trấn ngạc nhiên, chợt nở nụ cười, cầm chén trà lên uống một ngụm, tá tắc khen, ”Hiếm khi được uống trà thơm như vậy.”

Chung Ly Tinh Nhi cũng uống một ngụm, cười nói, ”Trưởng trấn là người bận rộn, ta là người rảnh rỗi, vì thế mới hứng thú với mấy thứ này.”

Ngô Diễn cười cười, nói vào trọng tâm, ‘ ”Mời tiểu thư tới, là muốn mời tiểu thư nói lý do tại sao không được uống nước lã? Tại hạ hồng thủy không phải mới có, hàng năm đều có, chỉ là năm nay đặc biệt lớn, tổn thất cũng gấp mấy lần năm trước, nhưng cũng chưa từng nghe ai nói, không thể uống nước lã.”

Quả nhiên là vì chuyện này, Chung Ly Tinh Nhi yên tâm, chỉ cần trưởng trấn đem việc này đặt ở trong lòng là tốt rồi, nếu như hờ hững, đó mới chuyện

xấu.

“Ta không dùng y đạo nói, chỉ mời trưởng trấn suy nghĩ một chút, lúc hồng thủy đến, đã bao nhiêu động vật chết trong đó? Rất nhiều động vật trên người chứa thứ bản, nếu ngày nào cũng uống nước lũ, không phải trực tiếp tiếp xúc với thứ bản đó sao? Đây cũng là ta sợ hãi, hẳn là sớm đi thông báo, nếu như địa phương khác đều dùng nước lũ, hiện tại thông báo, hẳn hơi chậm.”

Ngô Diễn nhíu mày, vị tiểu thư này nói quả thật có chút đạo lý, nếu có thể biết thân phận của nàng, nói không chừng lời nói của nàng sẽ thêm mấy phần phân lượng, hẳn cũng dễ thuyết phục những người khác hơn.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Diễn, Chung Ly Tình Nhi nhếch môi, “Ngài không cần lo, những nơi khác sẽ được thông tri, chỉ là nơi này là ta thông tri mà thôi.”

Nói tới nói lui, tiểu thư vẫn không nói thân phận của mình, Ngô Diễn cũng không tiện hỏi tới nữa, đứng dậy chấp tay một cái nói: “Ta đây sẽ tin tiểu thư một lần, không biết tiểu thư sẽ ở đây bao lâu?”

“Đêm nay chắc sẽ đi.” Biết mấy người làm quan hay sợ gánh trách nhiệm, Chung Ly Tình Nhi lấy lệnh bài ra, trong nháy mắt Ngô Diễn thay đổi sắc mặt, muốn quỳ xuống hành lễ, lại phát hiện mình làm sao cũng không quỳ xuống được, gấp đến nỗi mồ hôi chảy ướt cả người, cũng không hiểu tại sao, người có thân phận cao quý như vậy lại xuất hiện ở đây?

“Ngài biết ta là ai rồi thì cứ làm theo lời ta mà làm, sẽ không ai trách ngài.”

“Dạ” Ngô Diễn chấp tay hành lễ, lúc này mới phát hiện mình cứ động được.

Chung Ly Tình Nhi gật đầu, đứng dậy rời đi, Vô Diễm lướt đến bên cạnh Ngô Diễn nói rằng: “Cũng xin trưởng trấn không tiết lộ thân phận của tiểu thư ra ngoài”

“Hạ quan đã biết.”

Ở bên ngoài lều khom người tiền hai người, mãi không thấy thân ảnh nữa, Ngô Diễn mới quay người lại, đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, không vui nói: ‘Mau đi làm tốt chuyện của mình đi, đừng có đứng ở đây nữa, Lợi Dân, mau cho người đi thông báo, mọi người phải đun nước sôi mới được uống, đây là phương pháp ngừa dịch bệnh.’

Lợi Dân không hiểu kỳ nữa, “Dạ”

Không biết vị đó là ai, xem ra vị này là người ngang hàng với hoàng tử, công chúa, cho nên mới có lệnh bài này, chắc là người hoàng thượng đặc biệt tin tưởng, quên đi, mặc kệ những thứ này, nếu nàng giấu giếm thân phận, cũng không liên quan gì đến hắn, cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là được.

Nhìn một đồng công vụ trên bàn sách phải xử lý, Ngô Diễn thấy đau đầu, nhiều chuyện như vậy, phải cố gắng thôi.

Chung Ly Tình Nhi trở về vị trí cũ, tiếp tục xử lý người bị thương, không có được liệu hạ nhiệt, mà rượu trong không gian của Vô Diễm ngày càng ít, cũng may Dịch hi cũng thích uống rượu, nên Vô Diễm cũng cất thêm một nhóm rượu, hiện tại phát huy được tác dụng rồi.

Ở Song Tề trấn nửa ngày, Chung Ly Tình Nhi phát hiện người đến khám đều là người bị thương, còn những người đau đầu, choáng váng cũng không tới đây bao nhiêu, nàng nhìn chuyện này, thấy cũng là chuyện tốt, coi bộ nơi này chưa tới mức có ôn dịch.

Không một lời từ biệt, đoàn người đến ngọn núi cạnh trấn, dọc đường có không ít người chào họ, khuôn mặt đều tươi cười, xem ra, nửa ngày này, nhóm ye6ud9a4 chung sống với loài người rất tốt.

“Cảm giác thế nào, Hiên Viên.”

Hiên Viên cười “Nhân loại, rất khả ái, đương nhiên, là lúc bọn họ không tàn nhẫn.”

Chung Ly Tình Nhi im lặng, đúng vậy, con người đều có lòng tham, lúc không tàn nhẫn thì đây là bộ mặt đáng yêu nhất, trên đời này những phẩm chất đáng quý có thể tìm ở con người.

“Nên đi rồi”

“Dạ, vậy trạm tiếp theo là ở đâu?”

Chung Ly Tình Nhi suy nghĩ một chút, “Đi Thanh Châu xem một chút đi, không phải nói phủ thành chủ không kịp phòng bị sao?”

Nếu nàng nhớ không lầm, Thanh Châu là địa bàn của nhà mẹ đẻ Lê phi, như vậy nên cũng nên góp vui một chút. Hy vọng, ôn dịch không phải bắt đầu từ đó, nếu không, ..., nếu không nàng sẽ không chế được sự vui sướng của mình, đại khái trong tiềm thức, cổ thần thể này còn có trí nhớ của mình, đó chính là ký ức của Chung Ly Tình Nhi kia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64

So sánh với Lan Châu, thì Thanh Châu còn hỗn loạn hơn, cửa thành đóng chặt, trước cửa không hề thấy có nòi thuốc phát cho dân, đã vậy còn có một hàng binh lính trang bị vũ khí, chỉ cần có lưu dân nào tìm đến nương tựa là động thủ ngay.

Mà ngoài thành một biển người bao vây, có người lo sợ không yên, có người nhin không nổi đã tức giận, đúng là bị dồn đến cực hạn, chỉ sợ lát nữa sẽ xảy ra cảnh cá chết lưới rách. Mà không ít lưu dân chạy về phía thành Thanh Châu, cho dù biết rõ chỗ này sẽ gây cho họ thất vọng nhưng cũng đành chịu, vì họ không còn nơi nào để đi nữa rồi, không có nhà để về.

Chung Ly Tinh Nhi nhìn mà chỉ biết lắc đầu, may mắn là nàng đi Lan Châu trước, mới biết được không có nơi nào mà loạn như nơi này.

“Hiên Viên.”

Hiên Viên bước đến, “Tiểu thư có gì dặn dò.”

“Cho người thông báo đến nhóm Tinh Quang tiên sinh, bảo họ không cần đến Lan Châu, trực tiếp đến Thanh Châu, không có gì bất ngờ xảy ra thì chúng ta có thể phải dừng ở đây lâu.”

Hiên Viên nhìn Dịch Hi liếc mắt một cái, hỏi: “Người không có nói cho tiểu thư biết là có cho Tiểu Hắc đi theo Tinh Quang à?”

Dịch Hi gãi đầu, “Quên mất, tiểu thư, Tiểu Hắc ở cạnh Tinh Quang tiên sinh, ngại để Tiểu Bạch mang thư đến là được rồi.”

Xem ra đã đến lúc phát huy công dụng rồi, Chung Ly Tinh Nhi nhếch môi, “Chúng ta vào thành tìm chỗ đặt chân đã rồi nói sau, Kê Nghi, đi đàm phán đi.”

Phái người ôn trọng như Kê Nghi đi là thích hợp nhất, hẳn hiểu rất rõ quy củ của nhân loại, hơn nữa ôn hòa có lễ, không dễ khiến cho người khác cảnh giác.

“Dạ”

Kê Nghi đi tới, tìm thủ lĩnh đội bảo vệ thành: “Tiểu thư của chúng tôi muốn vào thành thăm người thân, còn thỉnh vị Đại ca đày giúp đỡ.”

Nói xong, liền lên đưa một thỏi bạc, vị thủ lĩnh này cầm lấy ước lượng, vừa lòng gật gật đầu, nhìn đoàn người, “Những người đó đều đi cùng nhau?”

“Vâng, bọn tôi là gia phó của tiểu thư, xuất môn thăm người thân, không nghĩ tới ở trên đường bị hồng thủy vây khốn.”

Lại đánh giá mọi người vài lần, cho dù là quần áo thì người bình thường cũng bị không nổi, tiểu thư kia thì khỏi phải nói, tuy rằng nhìn có chút bẩn, nhưng bị hồng thủy vây khốn mà còn sạch sẽ, ai mà tin được.

“Đi, vào đi.”

“Cám ơn vị Đại ca này.”

Kê Nghi trở lại bên cạnh tiểu thư, khom người, làm đủ bốn phận, “Tiểu thư, có thể đi vào.”

Chung Ly Tinh Nhi gật gật đầu, không liếc nhìn cái tên thủ lĩnh đang có vẻ kiêu ngạo kia, mà theo cửa hồng đi vào thành.

Tình huống trong thành ngoài dự liệu của họ, rất yên ắng, cũng chút rộn người, trên đường cái như không có người, cửa hàng hai bên đường đều đóng chặt cửa, chỉ còn lại một chút dấu vết hồng thủy đi qua để lại, người đi lại cực ít, thỉnh thoảng nhìn thấy một vài người cúi đầu đi ngang, giống như không nhìn thấy sự tồn tại của họ vậy.

Con đường rất rộng, hẳn đây là con đường sầm uất nhất, mọi người nhìn xung quanh tìm kiếm, hy vọng có thể tìm được khách điểm nào đó còn mở cửa trụ lại, nhìn hết nấy vòng, khách điểm thì nhiều nhưng không thấy cái nào mở.

“Không được rồi, Vô Diễm, cô đi xem xem có nhà nào cho thuê không, chúng ta nhiều người như vậy, thuê một chỗ cũng tốt, tùy tiện ra vào, bỏ thêm chút tiền cũng không sao.”

“Dạ.”

Vô Diễm lĩnh mệnh, biến mất khỏi đoàn người, vừa rồi nàng có để ý một nhà, rất được, tuy rằng bên ngoài có vẻ hư hao nhiều, nhưng so với những nhà khác thì tốt hơn nhiều, cho ra giá cao, hẳn thuê được.

Chung Ly Tinh Nhi không nhanh không chậm tiếp tục đi về phía trước, phủ thành lớn như vậy, chỉ có đoàn người bọn họ, giống như thành không người,

không cần nghĩ cũng biết, khẳng định thành chủ thành Thanh Châu ban lệnh cấm gì rồi, nhưng nàng cũng không tin lại có thể thu dọn sạch sẽ như vậy.

Quả nhiên. Chung Ly Tinh Nhi mặc tình nhìn bên trái một góc đường có thân ảnh đang khom người, hình như là tiểu hài tử, đang mò lấy gì đó, nàng đoán có lẽ là tìm thức ăn.

“Đồ ăn này, ngươi muốn không?”

Nhìn thấy đồ ăn, hần ngẩng đầu lên, khuôn mặt tang thương lộ ra tia kinh hi, đây đâu phải là tiểu hài tử, rõ ràng là một lão niên, thân hình nhỏ gầy, lại khom lưng, từ xa nhìn lại, cực kỳ giống đứa nhỏ.

“Muốn, muốn. Có thể cho ta một chút không? Hài tử của ta sắp chết đói, một chút cũng tốt.”

Nghe vậy, lòng Chung Ly Tinh Nhi đau xót, đưa toàn bộ đồ ăn trong tay đưa cho hần, “Cầm đi, nhanh đưa đồ ăn cho hài tử của ngươi”

Nam nhân đem đồ ăn ôm vào trong ngực, cảm kích muốn quỳ xuống cảm tạ nhưng Dịch Hi ngăn lại, tiểu thư không thích như vậy đâu.

“Mau đi đi.”

Chung Ly Tinh Nhi còn đang định hỏi hần làm sao mà một thành thị phồn hoa trở thành thành chết như thế này đây, nhưng nhìn gương mặt lo lắng của hần, thật sự không đành lòng giữ lại, nhà của hần còn có đứa nhỏ chờ ăn, nói không chừng, chính là cứu mạng.

Nam nhân liên tục cúi đầu, chạy chậm rồi đi, theo cước bộ có thể nhìn ra được hần đang sợ hãi chạy trốn.

“Dịch Hi, đi theo cùng hần đi, bọn ta theo sau.”

“Dạ.”

Càng chạy càng thấy rất xa, sau đó đến một phế tích đổ nát, mỗi một phủ thành cũng sẽ có nơi âm u nhất, nàng tuy biết nhưng khi thấy vẫn rất kinh hãi, một đường này như là từ thế kỷ 21 quay về thế kỷ 20, những năm 30,40 khi nổ ra cuộc chiến kháng Nhật, cũng là một thành thị nhưng chia làm hai loại cuộc sống, bản cùng và phồn hoa.

Dựa theo dấu vết Dịch Hi để lại, mọi người bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh hãi, trong mắt Chung Ly Tinh Nhi đầy chua xót, đây là bản doanh của dân chúng bản cùng sao? Dân chúng khổ nàng biết, đây là điều mà triều đại nào cũng có, nàng cũng không có tự đại muốn thay đổi loại cục diện này, nhưng mà. Nhìn cảnh tượng này ai mà không đau lòng cho được?

Nhà ở như muốn sập bất cứ lúc nào, chung quanh dựng sào trúc treo quần áo, có mấy đứa nhỏ mặc áo cũ đã sờn rách, ở giữa là một bãi rác, không ít đứa nhỏ đang đào trong đồng rác tìm đồ ăn, Mạc Ngữ đau lòng ní non hỏi: “Bọn chúng đang tìm đồ ăn sao?”

Nhớ tới vừa rồi gặp nam nhân kia trong ngõ nhỏ, cũng ở trong đồng rác tìm kiếm, đại khái. Đây là nơi mà họ có thể tìm được đồ ăn, này. Cuộc sống như thế này? Sao lại lưu lạc đến mức như chó tìm đồ ăn?

Theo chỉ dẫn của Dịch Hi đi vào một ngôi nhà, có lẽ không thể xưng là nhà, chỉ là dùng mấy tấm ván gỗ đóng thành một khối tạo thành chỗ che mưa che nắng, hơn nữa có gió lớn thổi qua thế nào cũng thổi bay luôn nhà gỗ tạm bợ này.

Không có cửa, chỉ dùng một tấm vải bố không nhìn ra màu sắc che lại, Kê Nghi ôn giọng hỏi: “Có ai ở nhà không?”

“Ai vậy?”

Nam nhân vừa trả lời vừa vén rèm lên, nhìn thấy nhiều người đứng ngoài cửa, tay không biết nên làm thế nào, thần thò một lát mới sức tỉnh lại, lắp bắp hỏi: “Các người. Các người. Có, có chuyện gì sao?”

Kê Nghi cười trấn an, ngữ khí nhẹ hời, “Ngươi không cần sợ hãi, tiểu thư nhà chúng ta muốn hỏi ngươi chút chuyện.”

Tầm mắt của nam nhân hướng về phía Chung Ly Tinh Nhi, tiểu thư trong miệng hần là người này sao? Là tiểu thư của họ? Còn che mặt, trước kia hần làm công cho nhà giàu cũng không thấy tiểu thư nhà đó phát ra khí độ này, nhớ tới vị tiểu thư tính tình rất tốt kia, đôi mắt nhìn vị tiểu thư này cũng không sợ hãi.

“Không biết tiểu thư muốn hỏi chuyện gì.”

Chung Ly Tinh Nhi ôn nhu nói: “Có thể vào nhà ngươi nói chuyện không?”

Nam nhân nhìn nhìn chung quanh càng lúc càng nhiều người, lập tức đứng một bên “Mời vào, chỉ là trong nhà thật đơn sơ, không chứa được nhiều người như vậy.”

“Không sao, Hiên Viên, Kê Nghi theo ta vào trong, những người khác đi xem tình hình thế nào đi”

“Dạ.”

Ba người vào trong, cái nơi này không thể dùng chữ đơn sơ để hình dung được, gia cụ cái có cái không, ngay cả bàn cũng khiếm khuyết, trên bàn đặt một cái bát mè, bên cạnh là đồ ăn mà Chung Ly Tinh Nhi cho hẳn lúc này, còn có một tiểu hài tử nằm trên giường a2m bằng ván gỗ, hình như đang ngủ.

Duy nhất chỉ có cái ghế là lành lặn nhất, Chung Ly Tinh Nhi không khách khí, thoải mái ngồi xuống, “Không biết nên xưng hô thế nào?”

Nam nhân ngồi sát mép giường đối diện, bộ dạng phục tùng, nhìn là biết là người có kiến thức, “Tiểu nhân gọi là Ngụy Trữ.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Ngụy Trữ, ngươi đừng khẩn trương, chỉ cần trả lời vấn đề của ta là tốt rồi.”

Ngụy Trữ gật đầu đáp: “Vâng, tiểu nhân biết gì nói đó.”

“Thanh Châu thành theo lý mà nói thành lớn, cho dù bị hồng thủy kéo qua, cũng không thể vắng tanh đê từ khí thế này, đây là phát sinh chuyện gì sao?”

Ngụy Trữ dừng một chút, “Này..... Lĩnh Chủ hạ lệnh cấm, không được nói chuyện này với bất cứ ai, tiểu thư không đến quan phủ hỏi sao?”

Chung Ly Tinh Nhi không hề hỏi nữa, “Nhà này có vẻ như mới dựng, trước kia các người ở đâu?”

Ngụy Trữ chưa sót kể lại, “Trước kia tuy có khổ, nhưng còn sống thoải mái được, nhưng là một trận hồng thủy kéo đến, nhà ở sập hết, có nơi biến mất không để lại dấu vết, không có đường ra chỉ có thể ở đây tìm sống.”

“Nơi này vốn là bãi rác phải không?”

“Đúng vậy, Thanh Châu thành có ba bãi rác lớn, trừ ở cửa Bắc ra, mỗi cửa đều có một cái, hai chỗ kia còn thâm hơn chỗ này của bọn ta rất nhiều, chỗ này chúng ta còn có thể lên lút vào thành tìm chút đồ ăn, còn chỗ kia có lính gác, không thể đi vào được. Ha ha, hiện tại mọi người đều chỉ muốn tìm đường sống thôi, còn những thứ khác cũng không muốn so đo làm chi”

Chung Ly Tinh Nhi im lặng, đúng như nàng đoán, lệnh cấm kia hẳn liên quan đến người chết, ôn dịch..... Chỉ sợ đã có chuyện xảy ra, hai nơi đó là nguyên nhân đi.

Nhìn đứa nhỏ đang nằm ngủ trên giường hẳn sáu, bảy tuổi, Chung Ly Tinh Nhi nhìn Kê Nghi, Kê Nghi lấy ra hai đỉnh bạc nằm chừng hai mươi lượng, “Ngụy Trữ, chút tiền này ngươi hãy cầm đi mua đồ ăn cho đứa nhỏ.”

Ngụy Trữ cắn chặt răng, “Tiểu thư..... Ta cũng không thể cầm bạc, ngại cho ta đồ ăn, mà đứa nhỏ này hiện đang nóng, ta nghĩ muốn ép nó ăn, nếu không sợ là không chịu nổi.”

Nóng sao? Chung Ly Tinh Nhi nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy tay đứa nhỏ bắt mạch, trên trán là một mảng hồng, có chút phồng tay, “Ngụy Trữ, ngươi có biết đứa nhỏ này còn bệnh trạng nào khác không?”

Ngụy Trữ không nghĩ tới vị tiểu thư này là đại phu, vội vàng gật đầu, “Tiểu Huy bình thường thực ngoan, hai ngày này ngoại trừ bị sốt ra, còn có chảy máu mũi, lúc tỉnh thì nói hai bên hàm rất đau, còn những chỗ khác thì không có vấn đề”

Dịch chuột — hai chữ này lập tức hiện lên trong đầu, Chung Ly Tinh Nhi cảm giác chuyện mình luôn không muốn xảy ra cũng đến, cái này đúng là tai kiếp của Đảng Long đế quốc, may là mình đến sớm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Chung Ly Tinh Nhi nhìn bốn nước đặt cách đó không xa, “Ngụy Trữ, có phải bây giờ các người đều uống nước là không?”

“Đúng vậy, trời giờ rất nóng, uống nước là mới mát người, mà những người kia cũng không chịu nhón lửa.”

Nàng biết cái này là sai sót lớn nhất của mình, tuy rằng không thể nói nàng sai hoàn toàn, nhưng cũng đều do nàng suy nghĩ không chu toàn.

“Ngụy Trữ, ta nói thật cho ngươi biết, đứa nhỏ nhà ngươi bệnh không dễ trị, hơn nữa, dễ dàng lây truyền cho người khác, nếu ngươi không nghĩ muốn giống người ở hai nơi kia không ra ngoài được, thì tin tưởng ta, ta sẽ chữa khỏi cho hài tử của ngươi.”

Chung Ly Tinh Nhi không dám nói đây là bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng, cũng sợ hẳn không cẩn thận lộ ra, lúc đó mọi người hoảng loạn, tình trạng cũng khó giải quyết

Ngụy Trữ sợ tới mức liên tục gật đầu, “Ta không nói, ta không nói, tiểu thư, ngài nhất định phải cứu con ta, tuy rằng..... Tuy rằng nó không phải đứa nhỏ thân sinh của ta, nhưng là..... Nhưng đã đi theo ta một năm, ta rất thích nó, tiểu thư..... Ta quý quý cầu xin ngài, xin hãy cứu nó, ta cái gì cũng

không có, mất nó ta cũng không còn thiết sống nữa.”

Kê Nghi vội đỡ hần, không cho hần quỵ xuống nữa,, Chung Ly Tinh Nhi bèn trấn an: “Người đừng có gấp hãy làm theo lời ta nói, ta nhất định sẽ cứu sống con người.”

Ngụy Trữ liên tục gạt đầu, bất tri bất giác nước mắt chảy xuống, vội lau đi rồi mới nói: “Ta phải làm thế nào.”

“Ngụy Trữ, người đi chuẩn bị nước lạnh, Kê Nghi, người giúp đỡ nhóm lửa, phải nấu nhiều nước ấm, Hiên Viên, người giúp ta đảo được.”

Liên tiếp mệnh lệnh, ba người không chút do dự chấp hành, Chung Ly Tinh Nhi một lần nữa cẩn thận bắt mạch, rất giống dịch chuột, may mà chưa tới giai đoạn cấp tính, mà chỉ đang bị nhẹ, nếu không nàng không tài nào cứu nổi.

Mà đối với căn bệnh truyền nhiễm này, nàng không biết nên truyền linh khí thể nào, cả người như được tẩm virus cả vậy, không có chỗ nào đi vào được, cũng chỉ có thể dùng cách chữa truyền thống.

Rất nhanh, nước đã nấu xong, Ngụy Trữ không biết ở đâu tìm ra một cái bồn tắm, “Hiên Viên, đem được bỏ vào bồn tắm, Kê Nghi, tiếp tục nấu nước, đừng ngừng.”

“Dạ.”

Tất cả đều chuẩn bị tốt, Chung Ly Tinh Nhi ôm lấy đứa nhỏ nhỏ gầy, cởi quần áo cũ nát trên người nó ra, có thể thấy vết bầm trên người, đem nó bỏ vào bồn tắm, nước tắm xanh biếc bao lấy người, bồn tắm vẫn có chút nhỏ, nếu lớn hơn thì tốt rồi, nàng dùng tay nâng lấy gáy đứa nhỏ, sau đó ấn huyệt đi chuyển đi xuống không bỏ qua bất kì vị trí nào.

Sờ trán, thấy đứa nhỏ đã ra mồ hôi rồi, “Kê Nghi, nước sôi chưa?”

Kê Nghi đành vận thêm linh lực vào nồi nước, chẳng mấy chốc nước đã sôi, “Tiểu thư, sôi rồi.”

“Đem đến đây, cẩn thận đổ một chút nước, từ từ thôi, đừng đổ nhiều quá, nhiệt độ cao đứa nhỏ chịu không nổi đâu.”

“Dạ.”

“Ngụy Trữ, người mau đi dọn dẹp giường lại hết, tìm một bộ y phục sạch sẽ đến đây.”

Ngụy Trữ đang bận rộn tay ngừng lại, mặt lộ vẻ quần bách, “Tiểu thư, nhà bọn ta chỉ có một cái chăn, không có cái khác để đổi.”

Chung Ly Tinh Nhi quét mắt quanh phòng, đúng vậy, nhà ở như vậy, ở đâu dư ra cái chăn, “Hiên Viên, ông bảo Mạc Ngữ đi mua chăn mới đi.”

Hiên Viên nhìn phòng ở một cái, “Dạ.”

Sinh mệnh nhân loại thật nhỏ bé, nhưng mà bọn họ lại là loài có địa vị quan trọng trong thiên địa, ông không hiểu vì sao.

“Này..... Điều này sao có thể, tiểu nhân..... Sau này sao trả nổi.”

Giọng Ngụy Trữ bắt giác mang theo chút hèn mọn, đôi mắt nhìn vị tiểu thư trước mặt, rõ ràng nàng không kiêu ngạo gì, nhưng hần lại rất kính sợ nàng, cái loại khí thể này làm người ta không dám phản bác.

Đang sau khăn che mặt Chung Ly Tinh Nhi nở nụ cười, ý cười cao đến trong ánh mắt, “Đối với các người mà nói thì nó rất nhiều, nhưng với ta thì đây chỉ là nhấc tay chỉ lao, người đừng cảm thấy là mình gây phiền phức cho ta là được.”

Lời này thường do những kẻ cao cao tại thượng nói, nhưng là ở trước mặt vị tiểu thư này nói giống như là đương nhiên vậy, hần cũng không cảm thấy không được tự nhiên, cũng không cảm thấy bị người khinh thị, giống như, vốn nên như vậy.

Ngụy Trữ không có nói cái gì nữa, hần không phải là người nông cạn, chỉ hy vọng trời cao phù hộ cho vị tiểu thư này nhiều may mắn.

Kê Nghi cẩn thận khống chế độ ấm được thủy, lát sau Hiên Viên và Mạc Ngữ ôm chăn quay lại, Chung Ly Tinh Nhi cũng không hỏi bọn họ làm sao mà nhanh vậy, chỉ phân phó “Đem đồ trên giường dọn lại rồi đem ra chỗ nào xa đốt sạch, Mạc Ngữ, người mau dọn giường cho tốt, tốc độ phải nhanh một chút, tiểu hài tử này ngâm sắp xong rồi.”

“Vâng.”

Tốc độ của Mạc Ngữ nhanh hơn, chăn này là nàng lấy từ trong không gian của mình ra, kỳ thật, là chuẩn bị cho tiểu thư, còn bọn họ là yêu nên đâu cần để ý nhiều như vậy làm chi, nhưng không tự giác muốn chuẩn bị tất cả những gì tốt nhất cho Tinh Nhi tiểu thư, muốn Tinh Nhi tiểu thư cảm thấy thoải mái hơn.

Lau khô người tiểu hài tử xong rồi giúp nó mặc y phục, nhét vào chăn, rồi bắt mạch lại, thấy đã ổn, không có chuyển biến xấu gì, nên nàng khai một phương thuốc, lại nhìn được trong không gian, tính đi tính lại vẫn thiếu hai vị, liền nhủ này, chỉ có thể mong là ở chỗ Vô Diễm còn thôi, “Hiên Viên, gọi Vô Diễm đến đây nhanh.”

Hiên Viên cười nói, “Nàng đang trên đường đi, rất nhanh sẽ đến.”

Vừa dứt lời, Vô Diễm liền vén rèm đi vào, “Tiểu thư, nhà đã thuê xong.”

“Trước đừng nói chuyện này, Vô Diễm, chỗ cô còn Xích Thước với Nguyên Tham không?”

Vô Diễm liếc vào không gian của mình, “Còn, nhưng Xích Thước không nhiều lắm, ở Lan Châu đã dùng không ít.”

Nghĩ đến công dụng của Xích Thước, Chung Ly Tình Nhi gật đầu, “Thuốc này rất bình thường, đến hiệu thuốc trong thành mua một ít đi, nhưng có lẽ chỗ đó cũng không nhiều, nếu căn bệnh này đúng như suy đoán của ta, thì cần rất nhiều dược thảo này, bằng không, ngày mai chúng ta lên núi một chuyến, có thể sẽ còn được thảo này.”

Nhớ ngày đó, huynh muội các nàng bí mật chạy trốn ngang qua đây, thật không ngờ phong thủy phiên chuyển a, nàng hiện tại không chỉ quang minh chính đại xuất hiện ở trong thành, cho dù có người vây bắt cũng không thể động đến nàng được.

Dựa theo phương thuốc đã khai, Chung Ly Tình Nhi biết trong nhà Ngụy Trữ từng giấu, không hỏi hấn có muốn mua thuốc hay không, mà trực tiếp lấy ẩm thuốc ra, bỏ dược liệu và nước vào, đặt lên bếp than mà nấu, sau đó để Vô Diễm canh, Chung Ly Tình Nhi đẩy giấy bút ra, đem chuyện xảy ra ở đêm Thanh Châu cùng suy đoán của nàng viết ra thư, giao cho Hiên Viên, “Đưa cho Dịch Hi, kêu hấn lấy tốc độ nhanh nhất đưa cho phụ thân ta.”

“Được.”

Bận rộn một hồi, Chung Ly Tình Nhi mới phát hiện mình một đến nỗi ngực dán vào lưng, “Ai còn đồ ăn không, ta đói bụng.”

Mạc Ngữ đứng hầu một bên chạy nhanh vào, lấy hoa quả trong không gian ra đưa cho nàng, “Tiểu thư, trước ăn đỡ cái này, tối ta làm đồ ăn cho ngài.”

Chung Ly Tình Nhi cười, “Mạc Ngữ biết nấu cơm sao? Ta đây thật đúng là may mắn.”

Mạc Ngữ cười, hoa văn kì dị trên gương mặt thanh tú đã bị che giấu, nên thoạt nhìn Mạc Ngữ cũng không thu hút, “Bình thường b5n ta rất rảnh rỗi, nên tìm chuyện để làm, tiểu thư, nhanh ăn đi.”

“Àn, các người cũng ăn đi, Ngụy Trữ, mau ngồi xuống ăn, không cần khách khí.”

Ngụy Trữ nuốt nuốt nước miếng, đã lâu chưa thấy đồ ăn, bụng hấn cũng không chịu thua kém, kêu lên, nhưng muốn hấn ngồi cùng bàn với tiểu thư, hấn không dám.

“Không cần, không cần, ta không đói bụng, tiểu thư đừng quan tâm đến ta.”

Thật sự không đói bụng sao? Tại nàng rất thính đó, bèn phân một nửa đồ ăn đưa cho hấn, “Người nếu cảm thấy không được tự nhiên thì vừa đi vừa ăn, hài tử của người còn chưa khỏe, người cũng không thể ngồi xuống.”

Ngụy Trữ vươn tay run run tiếp nhận, “Cám ơn tiểu thư.”

Chung Ly Tình Nhi mỉm cười, vén một góc khăn che mặt lên ăn, bình thường ăn cũng không thấy gì đặc biệt, nhưng giờ ăn lại thấy rất ngon, quả nhiên, con người khi đói, ăn cái gì cũng thấy ngon, đương nhiên, nàng cũng không để ý chuyện Ngụy Trữ vụng trộm giữ lại đồ ăn, nam nhân này, giữ lại đồ ăn cũng vì đứa nhỏ của hấn, không phải thân sinh mà làm như vậy cũng quá tốt đi.

Thuốc đã nấu xong, Vô Diễm nâng đứa nhỏ có chút mơ hồ dậy, Chung Ly Tình Nhi thổi người từng muỗng dứt cho nó, thuốc đắng đã tạt, tiểu hài tử cau mày, nghĩ không muốn uống, mà cô tránh thoát cái muỗng thuốc, nhưng làm thế nào cũng không tránh được.

Đặt chén không xuống, để đứa nhỏ nằm lại, Chung Ly Tình Nhi thấy cũng đã trễ, “Ngụy Trữ, chúng ta phải đi, trong khoảng thời gian này sẽ ở trong thành, một lát ta để Vô Diễm lưu lại địa chỉ cho người, nếu có việc gấp phải tìm ta, thuốc này còn phải nấu thêm ba lượt, một ngày một lần, ngày mai ta sẽ quay lại, nếu tình huống không có chuyển biến xấu, uống thêm mấy lần nữa sẽ tốt.”

Ngụy Trữ xoa xoa tay, trên mặt là tràn đầy cảm kích, “Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư, tiểu thư đại ân đại đức tiểu nhân cả đời đều sẽ nhớ không quên.”

Chung Ly Tình Nhi mỉm cười, này xem như đại ân đại đức sao? Đối với người mất đi mọi thứ có lẽ là vậy, nhưng là đối nàng mà nói, d0a6y là cơ hội nâng cao tay nghề, nàng cảm thấy dùng từ song phương cùng có lợi sẽ đúng hơn.

“Trước khi đứa nhỏ con chưa có khỏe, đừng để nó đi chơi, cũng để nó tiếp xúc với người khác, người cũng phải tận lực ít tiếp xúc người khác, dược này người cũng có thể uống, tuy rằng bây giờ người chưa có biểu hiện bệnh gì, nhưng cũng có thể là trong hời gian ủ bệnh.”

“Vâng, tiểu nhân đã biết.”

Kê Nghi vén rèm lên, Chung Ly Tình Nhi đi ra khỏi nhà gỗ, nhìn ánh mặt trời chiếu đến, thời tiết kiểu này rất tốt để bệnh dịch bùng phát!

Mà cũng không biết người ở đâu mà tụ lại đây hết “Vô Diễm, dẫn đường, chúng ta đi đến nhà cô đã thuê.”

“Dạ, tiểu thư sẽ thích, nơi đó một rừng trúc.”

Vô Diễm cười, nhà đó nàng rất vừa lòng nha

Chung Ly Tinh Nhi cúi đầu nhìn một thân chặt vật của mình lúc nàng lên núi hái thuốc cũng không có bản như vậy đâu, “Ta đây thật có vài phần chờ mong, Vô Diễm, ngày mai theo ta lên núi hái thuốc, chủ yếu là hái Xích Thược, những dược thảo khác còn đủ.”

“Vâng, Vô Diễm đã biết, kỳ thật một mình ta đi cũng được àm, ta cũng biết dược thảo này.”

Chung Ly Tinh Nhi lắc đầu, “Ta đi, thuận tiện xem có dược liệu nơi này có khác gì chỗ chúng ta không?”

“Sao mà giống dược, dược liệu chỗ chúng ta dùng tốt hơn, dù sao cũng trồng ở trong lĩnh mạch mà.”

Trong giọng nói của Vô Diễm mang chút tự hào, nếu mà không tốt thì bọn họ sao lại chọn nơi đó làm chỗ ở.

Thì ra là thế? Vậy cũng khó trách, Chung Ly Tinh Nhi trong lòng hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Đoàn người đi theo Vô Diễm đi vào ngôi nhà đã thuê, cũng khó trách Vô Diễm coi trọng như vậy, bên ngoài nhìn thanh lịch, nhất là ở giữa những ngôi nhà na ná nhau, nó càng thêm nổi bật, đi vào nhà là hai hàng trúc đang rũ xuống, lay động theo gió, nơi này đúng là một phiên bản khác của Du Nhiên Cư, đây hẳn là lý do mà Vô Diễm chọn nhà này.

Trong nhà chính, chủ nhà dẫn theo vợ con đứng chờ, nhóm người hầu đứng ngay ngắn chờ phục vụ, nhìn là biết được huấn luyện rất tốt.

Lúc này, chủ nhà Bách Nam tâm tư trăm chuyển, không biết là nên kiêu ngạo hay buồn rầu đây, Lĩnh Chủ hạ lệnh cấm không cho mọi người giữ người ngoài đến ở, mà hắn cũng không nghĩ nhà mình bố trí thế này lại lọt vào tầm mắt của người ta, hơn nữa người này cũng khiến người ta lưu luyến, dám thuê cả căn, không biết người thuê như thế nào, mà hắn không thiếu chút tiền này, nếu thật sự xem không vừa mắt, chắc nên tìm lý do đuổi họ đi, bằng không hắn chỉ còn cách báo cho thành chủ.

Nghe tiếng bước chân, Bách Nam đứng dậy nhìn ra ngoài, đi đầu là một tiểu cô nương che mặt, tuy rằng nhìn có chút chặt vật, nhưng không cách nào làm cho người ta ghét được, mặc dù thân dính đầy vết bẩn, nhưng y phục tinh tế thế này hẳn nhìn ra được, còn có khí độ thông dong, nếu y phục của nàng sạch sẽ một chút, cộng thêm khí độ này thì đây là một cô tiểu thư danh môn chính gốc.

Những người đi theo phía sau không giống như người hầu, vì không có người làm nào mà trên mặt đầy ý cười, khí phách thông dong tự tại như về nhà mình, nhưng cảm giác bọn họ đều lấy cô nương đứng trước làm chủ, cái cô gái thuê nhà cũng đi phía sau, cô gái đó nói là thay tiểu thư nhà mình đi thuê nhà, xem ra là vị cô nương che mặt này rồi.

Đánh giá đầu tiên là vị tiểu thư này không tệ lắm, nhưng tính tình thế nào thì chưa biết được, Bách Nam áp chế tâm tư tiến lên vài bước, cự kỳ lễ độ chào hỏi, “Bách Nam hân hạnh gặp tiểu thư, đây là vợ ta Phí Cẩm, con trai Bách Thanh.”

Chung Ly Tinh Nhi nghiêng sang một bên đỡ hắn, từ lúc bước vào nhà này, nhìn kiến trúc trong nhà nàng cũng biết chủ nhà bỏ rất nhiều tâm tư để xây dựng, người như vậy tuyệt không sẽ vì tiền đem nhà cho thuê, không biết Vô Diễm làm thế nào để người ta đồng ý vậy nhỉ, tuy rằng nam nhân này chưa biểu lộ gì ra, nhưng mà con trai hắn đang muốn nói chen vào.

Bách Nam liếc mắt nhìn hành động của Chung Ly Tinh Nhi, cảm thấy hơi vừa lòng, xem ra thật sự là xuất thân từ danh môn.

“Bách Nam tiên sinh không cần đa lễ, không biết thị nữ nhà ta có làm khó ngài không, cũng xin lỗi ngài trước, chẳng qua là nàng muốn ta ngủ ở nơi thoải mái một chút, mà nhà của Bách Nam tiên sinh rất giống nhà ta, nhất là rừng trúc kia, lúc mới bước vào ta còn tưởng mình đã về nhà.”

Lời nói ôn hòa khiến Bách Nam giãn chân mày ra, sự lo lắng của vị phụ nhân kia cũng tiêu tán bớt, ngay cả tiểu tử trên mặt có ý không muốn cũng mỉm cười, một câu về nhà này chính là làm cho ba người muốn bảo vệ căn nhà này phải gạt đầu thương thức.

Vô Diễm cúi đầu mỉm cười, bình thường tiểu thư không thích xã giao mà thôi, chứ trình độ nói chuyện cực cao thâm, một câu đã làm cho khúc mắc chủ nhà tan biến. n

Bách Nam đưa tay ra mời, cười vang nói: “Tiểu thư nói như vậy, ta mất hứng là không nên rồi, mời tiểu thư vào.”

Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, ngồi ở ghế dành cho khách, Vô Diễm cùng Mạc Ngừ phân ra tả hữu đứng phía sau nàng, những người khác hoặc ở phía

sau, hoặc dựa lưng vào cột hoặc đứng nghiêm, hoàn toàn không có hèn mọn, loại tự tin này không làm người ta ghét nổi

“Hiên Viên, ông cũng ngồi đi.”

Hiên Viên cười cười, nghe lời tiểu thư ngồi bên cạnh nàng, tuy rằng ông cần, nhưng đây là tiểu thư muốn, ông thấy rất là vui.

Bách Nam nhìn hành động của họ mà đánh giá, cái loại ràng buộc giữa họ không phải là loại mà người chủ và hầu nên có, người hầu có trung có thành, nhưng những người này có thể tự làm chủ, cũng vì đối phương mà suy nghĩ.

Cho người dâng trà lên, Chung Ly Tinh Nhi mới mở miệng nói: “Bách Nam tiên sinh, những lời thị nữ của ta nói trước đó mong ngài đừng tính toán, nếu ngài không muốn cho bọn ta thuê nhà thì ta sẽ không miễn cưỡng, hoặc là Bách Nam tiên sinh có thể chỉ đi cho chúng ta biết nơi nào có thể cho bọn ta thuê.”

Bách Nam cũng không giấu diếm, “Ban đầu ta cũng không muốn cho thuê, hiện tại thì thôi, mắt nhìn của tiểu thư đã thuyết phục ta rồi”

Chung Ly Tinh Nhi sững sờ một chút, tay sờ mắt, bộ mắt nàng còn có công dụng tốt vậy sao?

Bách Nam nhìn hành động của nàng, cười ha ha, vị tiểu thư này, ngây thơ quá rồi! Trong mắt Hiên Viên ý cười càng sâu, tiểu thư nhà bọn họ đúng là càng ngày càng đáng yêu.

Chung Ly Tinh Nhi buông tay, có chút ngượng ngùng, cảm thấy hình tượng mình xây dựng lâu nay sụp đổ rồi, ho khan hai tiếng, “Vây cảm ơn Bách Nam tiên sinh, có điều ta xin nói trước, ngoại trừ những người này ra, mấy ngày nữa những gia phó trong nhà ta sẽ đến, hy vọng sẽ không làm ngài thấy khó xử.”

“Ta tin gia phó nhà tiểu thư sẽ không làm chuyện khiến ta khó xử.”

Chung Ly Tinh Nhi nở nụ cười, đứng dậy hơi phúc thân, “Vây đa tạ, ta sẽ dặn bọn họ, còn có, Bách Nam tiên sinh cùng phu nhân cứ gọi ta là Tịch cô nương hoặc Tịch tiểu thư là được rồi, thật có lỗi, xuất môn ra ngoài, không thể nói tên đầy đủ.”

cái quy cũ của danh gia vọng tộc này Bách Nam hiểu rõ, “Tịch tiểu thư khách khí, như vậy, thỉnh Tịch tiểu thư đi nghỉ ngơi, ta đã sớm bảo gia phó đi dọn chỗ rồi, tây viện là nơi chúng ta đãi khách, hơn nữa giờ không có khách nhân nên vẫn để trống, nên dọn sẽ nhanh thôi”

Chung Ly Tinh Nhi lại vén áo thi lễ, ở bên ngoài, nàng cũng không phải Cửu công chúa cao cao tại thượng, mà là tiểu thư quý tộc xuất môn đi thăm người thân, “Cảm ơn Bách Nam tiên sinh, cứ dọn dẹp đơn giản là được, còn lại hãy để thị nữ của ta làm

Bách Nam cũng không miễn cưỡng, từ giờ trở đi, toàn bộ tây viện đều thuộc về vị Tịch tiểu thư này, nàng muốn bày trí thế nào thì tùy nàng, hẳn tin vào đôi mắt nhìn người của mình.

nói chuyện thêm một hồi, thì gia phó đến báo cáo: “Lão gia, đã dọn dẹp xong”

Chung Ly Tinh Nhi đứng dậy, “Mời Bách Nam tiên sinh dẫn đường.”

Bách Nam đi trước dẫn đường, dẫn mọi người đến tây viện, nơi này cũng còn lưu lại dấu vết hồng thủy để lại rất rõ ràng, vườn hoa vốn tinh xảo giờ trụi lủi một mảng, mặc dù dụng tâm dọn dẹp cả rồi, nhưng khắp nơi vẫn còn nhiều dấu vết.

“Năm rồi, hoa nở rất đẹp chỉ là năm nay.....”

Bách Nam nhớ tới phong cảnh nơi này, bèn cảm thán.

Chung Ly Tinh Nhi giống như vô tâm hỏi, “Bách Nam tiên sinh ở đây tồn thất có lớn không?”

“Ha ha, làm sao có thể không lớn, nếu không có chút của cải, chỉ sợ cũng giống những người khác, tha hương tìm đến sự giúp đỡ của họ hàng, mấy nhà bán vải, trừ tơ lụa chưa kịp dọn, đã bị hủy không biết bao nhiêu thất vật, những cửa hàng khác cũng tồn thất không ít, nhưng cũng không thể bù lại ngay được.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, cũng biết nhà này tương đối giàu có mới còn ở đây, “Chỉ cần người không có việc gì thì tốt rồi, tiền tài có thể kiếm lại, Bách Nam tiên sinh không cần để ý quá.”

Bách Nam lắc đầu, khẽ thở dài: “Cứ tiếp tục như vậy ta lo lắng mọi người sẽ xảy ra chuyện, ta nhìn theo hướng gió, có lẽ nơi này không ở được rồi, nên muốn về Hoàng Thành ở một thời gian, chính là cha ta năm xưa đến đây lập nghiệp, cơ nghiệp còn đây, sau này ta tiếp nhận, cha ta về Hoàng Thành, một nhà ta mới ở đây.”

“Bách Nam tiên sinh đừng lo lắng quá, phải bảo trọng thân thể không phải sao?”

Bách Nam dừng một chút, vẫn là nói tiếp: “Tịch tiểu thư, nếu muốn bình an, hãy nghe ta, ở trong thành Thanh Châu này, nếu không có chuyện gì thì đừng xuất môn, không thì nguy hiểm tính mạng.”

Nghe Bách Nam nhắc đến chuyện an nguy này, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy nên dặn dò, “Tạ Bách Nam tiên sinh đã nhắc, ta biết chút ý lý, cũng nhắc

nhờ Bách Nam tiên sinh, quý phủ kẻ cả gia phó, mọi người đừng uống nước lã, nhất định phải uống nước nóng.”

“Tịch tiểu thư là đại phu?Hiện nay cả thành Thanh Châu cần nhất là đại phu, tiểu thư yên tâm, ta sẽ phân phó xuống.”

Bách Nam áp chế kinh ngạc, đáp.

Mang theo mọi người đi tây viện dạo qua một vòng, Bách Nam liền cùng phu nhân và con rời đi, Chung Ly Tĩnh Nhi nhìn bóng dáng ba người, có chút đăm chiêu.

“Tiểu thư,nước ấm đã chuẩn bị xong, ta hầu ngài rửa mặt chải đầu, còn nữa, cũng nên thay bộ quần áo này.’

Vô Diễm nhìn quần áo trên người tiểu thư không thể nhìn được nữa.

Cúi đầu nhìn thoáng qua, thật đúng là nên thay rồi “Đi, đi thôi.”

Có một số việc gấp gáp cũng không được, hy vọng phụ thân ra sắc lệnh sớm, cấm mọi người dùng nước lã, mà thành chủ Thanh Châu ra cấm lệnh không cho người bên ngoài vào, hẳn là không muốn chuyện người trong thành chết truyền ra ngoài, chắc lão hy vọng tìm ra cách giải quyết để che giấu tai mắt phụ thân.

Nàng phải báo cho phụ thân, hy vọng phụ thân ra quyết định đúng đắn có lợi cho dân, ôn dịch một khi lan tràn, rất khó khống chế dư luận, amy mà thành Thanh châu cấm người ra vào, không thì hậu quả khôn lường.

Đổi một bộ quần áo sạch sẽ khác, Chung Ly Tĩnh Nhi cảm thấy thật thoải mái khi gỡ khăn che mặt ra, cả ngày hôm nay bận rộn muốn chết, liên tục thay đổi nơi dừng chân, sợi dây căng thẳng vẫn căng, mãi khi khẳng định Thanh Châu sẽ bộc phát dịch chuột, nàng mới có loại cảm giác trút bỏ được gánh nặng, xác định ở dịch rồi, giờ chỉ còn bước tìm cách giải quyết thôi, vẫn nên nghỉ ngơi sớm, còn lo lắng nữa, nàng sẽ không nghĩ ra được cách tốt, phải bình tĩnh

Chạng vạng, Dịch Hi đã trở lại, trước tiên là nói về tin tức Tinh Quang Ân,“Tinh Quang tiên sinh nói đại khái ba ngày sẽ đến, đây là hồi âm của hoàng thượng.”

Nhận thư Dịch Hi đưa, Chung Ly Tĩnh Nhi ngược mắt nhìn: “Vắt vả cho người rồi, đi ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi chút đi.”

“Không vắt vả, có thể giúp tiểu thư ta rất cao hứng.”

Chung Ly Tĩnh Nhi cảm thấy ấm áp trong lòng, bởi vì chúng yêu vốn không quan tâm đến chuyện thế giới bên ngoài, vì nàng mà làm tất cả, ở bên cạnh giúp đỡ, bầu bạn với nàng, đây là ấm áp từ khi nàng đến đây, và lúc này nàng biết mình không cô đơn nữa.

“Tiểu Ngọc, tỷ thích yêu quái bọn họ, còn thích hơn con người, mặc dù tỷ là con người.’

Tiểu Ngọc lại vô cùng cơ trí, giọng nói trẻ con nhưng mang sự lão thành,“Bởi vì tỷ tỷ luôn ở cùng chúng yêu, so với con người tâm tư phức tạp, bọn họ đơn giản hơn nhiều, nhưng nhân loại cũng có người tốt mà, sau này rồi tỷ sẽ gặp được.”

Chung Ly Tĩnh Nhi thu hồi tâm tư, cảm thấy có chút áy náy,“Thực xin lỗi, Tiểu Ngọc, vắng vẻ đệ và Tham Oa, đêm nay tỷ tỷ vào ở cùng hai đứa.”

Giọng Tiểu Ngọc nhẹ hẳn,“Tiểu Ngọc và Tham Oa đều không có trách tỷ tỷ, bởi vì biết tỷ tỷ lo lắng chuyện ôn dịch, Tiểu Ngọc sẽ nói cho Tham Oa, nó sẽ rất vui nếu tỷ vào.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Mở thư của Chung Ly Tường Vân ra, lướt qua bức thư, Chung Ly Tĩnh Nhi mỉm cười, hy vọng những gì nàng làm có thể đổi lại sự an bình về sau của nàng, dù sao đây cũng đâu phải là chuyện nhỏ?

Buổi tối, Chung Ly Tĩnh Nhi về phòng nghỉ ngơi sớm, chúng yêu nghĩ rằng nàng mệt rồi, nên mới về phòng sớm thế, không thì tu luyện.

Lắc mình vào nhà Tiểu Ngọc, nhìn ruộng được trồng tron gần hết, tâm rất đau, được thảo nàng góp nhặt bấy lâu nay, chỉ trong một ngày đã tiêu hao gần hết,lần này bỏ ra không biết còn lại bao nhiêu đây, cũng may, cũng không phải không thể bổ sung, nghĩ thế, trong lòng cũng thoải mái hơn.

“Tỷ tỷ.”

Hai giọng nói vang lên, Tiểu Ngọc đã nhào vào lòng nàng rồi, đã rất lâu tỷ tỷ không vào chơi cùng nó và Tham Oa, cả ngày bề bộn nhiều thứ, nó biết tỷ

tỷ lo tình trạng ôn dịch, cho nên cũng không ai oán gì, chỉ cần tỷ tỷ có thể nhớ để bồi nó chơi là được, nó sẽ vui.

Hôn lên mặt nó, sau đó nàng kéo Tham Oa lại, “Ái chà, tu vi của Tham Oa tăng lên rồi, tỷ không xem được tình huống của Tham Oa, Tiểu Ngọc, đệ nhìn xem Tham Oa khôi phục thế nào?”

Tiểu Ngọc cười tủm tỉm nói: “Tu vi của Tham Oa tăng lên rất nhiều, tuy chưa hồi phục lại giống như trước nhưng cảnh giới đã ổn định rồi, tỷ không cần lo lắng.”

Tham Oa liên tục gật đầu, nó cũng biết ở đây tu luyện nhanh hơn bên ngoài nhiều, hơn nữa tỷ tỷ dạy cho nó phương pháp tu luyện, khiến nó tu luyện nhanh hơn và không mất nhiều thời gian như trước kia.

Vào phòng ngủ, nàng ôm Tiểu Ngọc lên giường rồi ôm Tham Oa, xoa đầu nó, “Tham Oa thực ngoan, chờ xong việc rồi, mỗi ngày tỷ đều vào bồi hai đứa chơi, được không?”

Mắt Tham Oa lóe sáng, “Hảo, Tham Oa có nhìn thấy, tỷ tỷ rất bận, tỷ tỷ, Tham Oa cũng có thể cứu người, tỷ dùng tham tu của Tham Oa đi cứu người được không?”

Hôn khuôn mặt đầy lo lắng của nó, Chung Ly Tình Nhi ôm nó, làm sao lại có đứa trẻ đáng yêu như thế này được? Nếu nhân loại biết sự tồn tại của nó, thế nào cũng dùng mọi cách bắt được nó, sau đó ăn luôn, để trường sinh bất lão, bọn Hiền Viên khẳng định từng nói loài người hiểm ác, không tốt với đứa nhỏ này rồi, nhưng Tham Oa vẫn muốn dùng tham tu của mình để cứu người, tiểu yêu này, nàng sao có thể không thích.....

“Tham Oa ngoan, đến lúc đó nếu cần, tỷ tỷ nhất định tìm Tham Oa xin tham tu được không?”

“Hảo, tỷ tỷ nhất định phải nhớ đó”

Chung Ly Tình Nhi mỉm cười đồng ý, nếu không đến lúc nguy cấp, nàng cũng không muốn lấy tham tu để cứu người, lộ ra lá bài tẩy của mình không nói, còn lộ ra sự tồn tại của Tham Oa, kéo đến nguy hiểm không cần thiết.

Lúc này, Chung Ly Tình Nhi đầu gối được, vốn chỉ vì muốn trấn an Tham Oa nên mới dễ dàng đáp ứng, mà nhanh như vậy sẽ dùng tới, hơn nữa, là ở tình trạng hỗn loạn nhất.

“Như vậy, hiện tại, hai đứa muốn tỷ tỷ làm gì nào?”

Ánh mắt Tham Oa liến sáng, “Kể chuyện xưa, Tham Oa muốn nghe chuyện xưa.”

Tiểu Ngọc cũng gật đầu, nó chưa từng nghe chuyện xưa đâu, tuy rằng nó ở thế giới của tỷ tỷ ngày người lâu như vậy, nhưng tỷ tỷ chưa từng kể chuyện xưa cho nó nghe.

Chung Ly Tình Nhi cười khổ, đúng là không nên lấy dây buộc mình mà, lúc trước khi bồi hai đứa chơi đùa, nàng có kể một chuyện xưa, kết quả mỗi lần vào, hai đứa toàn quần quít muốn nàng kể chuyện, sớm biết như vậy, nàng liền đọc hết tất cả chuyện xưa trong máy tính cho rồi, chứ không phải như bây giờ, phải vò đầu bứt tóc suy nghĩ

Nghĩ lung tung một hồi, Chung Ly Tình Nhi cười xấu xa, Tây Du Ký có nhiều chương, lại nằm trong bốn tác phẩm nổi tiếng, chỉ có bộ này là nàng xem đầy đủ nhất, còn xem qua tivi, nên cũng nhớ đại khái, như vậy cũng đủ để nàng nói vài ngày.

“Vậy tỷ tỷ kể cho hai đứa nghe chuyện hầu tử sinh tra từ đá nha.....”

Sáng hôm sau, Chung Ly Tình Nhi cùng Vô Diễm ra ngoài, vẫn che mặt như cũ, mục tiêu hôm nay là ngọn núi ngoài thành.

“Vô Diễm, băng tường ra ngoài.”

Nếu không phải lo lắng Bách Nam đi tìm nàng, nàng không cần phải ra ngoài lén lút như thế này, cũng may tây viện có thể dễ dàng ra ngoài bằng kinh công.

Kỳ Sơn nằm không xa Thanh Châu lắm, cũng không giống Lương Châu, rừng núi xa xôi.

Vô Diễm lấy hai cái được lâu và cuộc nhỏ trong không gian ra, đưa cho tiểu thư một cái, được thảo này nàng cũng biết, có thể giúp đỡ hái.

Đi được một chút, quả đúng như Vô Diễm nói, được thảo nơi này không tốt và phong phú như sau núi nhà nàng, chẳng lẽ nguyên nhân nằm ở linh mạch? Vậy vận khí của nàng cũng tốt quá nha, tùy tiện chọn nơi ở lại tránh nguy linh mạch, còn thu phục nhiều yêu quái để phục vụ thể này.

“Ái?”

Vô Diễm lắc mình, đem Chung Ly Tình Nhi bảo hộ sau lưng, nàng cũng không giống tiểu thư, một khi hái thuốc đều tập trung tinh thần hết cả vào đó, còn Chung Ly Tình Nhi vốn đang chuyên tâm hái thuốc cũng đứng lên, nàng đã đi xa như vậy rồi sao? Nơi thâm sơn cùng cốc này hẳn có động vật lớn, nhưng sao lại có người ở đây?

“Loạt xoạt” bóng người hiện ra, Chung Ly Tình Nhi nhíu mày, những người này quần áo tả tơi, tay cầm vũ khí đơn giản, hơn nữa sao lại biết nàng ở

đây? Nghe phong phanh ở Thanh Châu, hẳn đây những người sống ở ba bãi rác lớn đi.

Vô Diễm vận chuyển linh lực, tùy thời chuẩn bị ra tay, nếu tiểu thư bị vây trong nguy hiểm, thì phải bảo đảm an nguy của tiểu thư lên hàng đầu, đây là quy củ của chúng yêu bọn họ lập ra, mặc dù những người này không phải là đối thủ của tiểu thư

Chung Ly Tình Nhi vỗ vỗ lưng nàng, ý bảo nàng thả lỏng, bước ra từ phía sau Vô Diễm phía sau, giọng nói ôn hòa, “Các người là người Thanh Châu thành?”

Đám người đang vây quanh cả hai đồng thời nhìn nam nhân có vẻ to cao trong nhóm trước, “Cô là ai? Sao lại đến khu rừng này?”

Người này hình như có chút học vấn, Chung Ly Tình Nhi thoải mái hơn, người có hiểu biết giao thiệp không lo không hiểu, nàng sợ nhất là người không hiểu đạo lý, bởi vì có giảng đạo lý cho hắn thì hắn làm như không nghe thấy.

“Ta là đại phu, đến ngọn núi này hái thuốc, không biết các người là.....”

“Đại phu? Ngài nói ngài là đại phu?”

Chung Ly Tình Nhi nhìn nam nhân này trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, ngữ khí cao hơn, lại nhìn những người xung quanh kích động vô cùng, gật đầu trả lời: “Đúng vậy, ta là đại phu.”

Nam nhân kia bùm một tiếng quỳ xuống, những người khác cũng bỏ vũ khí quỳ xuống theo, Chung Ly Tình Nhi dù đã chuẩn bị tâm lý, cũng không chưa kịp đỡ người nào, chỉ có thể gượng nhận lễ này, “Đại phu, đại phu, ngài hãy cứu bọn ta, bọn ta không có làm gì xấu cả, sinh bệnh có thể trị, có thể uống thuốc, vì sao, thành chủ lại muốn thiêu sống bọn ta, đại phu, ngài cứu bọn ta.”

Chung Ly Tình Nhi không biết mình có nhìn là hay không, trong mắt những người này tràn hận ý, đó là bất mãn, ngay cả sinh mệnh cũng không thể bảo đảm, còn không bằng cuộc tính mạng chạy đến đây, nói không chừng, còn có chút hy vọng, ngọn lửa thù hận này phải dập tắt ngay khi còn đang nhen nhóm.

“Mọi người đứng lên cả đi, chỉ cần có thể giúp ta sẽ giúp, bệnh nhân nằm ở đâu, dẫn ta đi.”

“Tiểu thư.....”

Vô Diễm muốn bảo tiểu thư đợi một lát hãy đi, dù sao cũng phải để nàng gọi Bách thúc đến đã chứ, Chung Ly Tình Nhi đối nàng lắc đầu, tỏ vẻ chính mình sẽ không đứng chờ.

“Được rồi, Bách thúc sẽ tìm được chúng ta.”

Vô Diễm thỏa hiệp.

Những người đang quỳ mừng rỡ, nước mắt không biết chảy ra khi nào, vội đứng dậy dẫn hai người đi.

Vòng vào bầy, tám con đường một hồi, mới nhìn thấy lều trại dựng tạm thời dựa vào núi, không thể không nói, cái người được chọn làm thủ lĩnh này cũng có chút bản sự đây chứ, ở cái chỗ hái thuốc hồi nãy biết hai nàng ở đó, khẳng định là phải người đi trinh sát, doanh trại tạm thời này ngoại trừ núi rừng bao bên ngoài thì ba khu còn đào kênh rạch lớn, rất giống chiến hào cổ đại dùng để phòng địch, chỉ là quy mô nơi này nhỏ hơn nhiều thôi.

Mỗi khu đều có không ít người, nhìn thấy là người một nhà mới thả lỏng cảnh giác, chột nhìn thấy theo phía sau có hai người xa lạ, những thủ hạ ở lại canh phòng lập tức nắm chặt vũ khí.

Nam nhân thủ lĩnh kia ra một cái thủ thế, mọi người mới bình tĩnh lại, những phụ nhân trốn trong lều cũng lộ đầu nhìn ra, nhìn thấy hai người rất lạ đi giữa đoàn người, Chung Ly Tình Nhi đều đem những gì thấy được thu vào mắt, tựa như sẽ nhìn thấy một vị hoàng đế chân đất nào đó lẫn trong nhóm người này.

Nam nhân dẫn hai người Chung Ly Tình Nhi đến lều trại hoàn hảo nhất trong doanh trại, vén rèm lên, có chút mùi gay mũi bay ra, Chung Ly Tình Nhi nhíu mày, đem màn vén hết lên, nói: “Mặc kệ bệnh gì, trong lều không khí không lưu thông, sẽ không có lợi cho bệnh nhân.”

Nơi này lại không có phòng vô khuẩn.

Nam nhân gật đầu, đem màn vén cao hơn chút nữa, thân hình cao lớn rất hợp để làm việc này.

Tình huống bên trong thật sự không thể nói tốt được, từng người từng người nằm sát vào nhau, người người gầy da bọc xương, nếu không phải còn nhăn mày, ngực phập phồng, nói chỗ này toàn người chết thì cũng có người tin.

Chung Ly Tình Nhi ngồi xổm xuống bắt mạch, từng người từng người một, đa số là mạch huyền, còn là hoạt sở, lại xem sắc mặt, môi hồng lưỡi đen, sắc mặt ửng hồng, đúng vậy, đây đúng là biểu hiện của dịch chuột, trong này còn mấy ca bệnh cấp tính, nếu nàng không tới, sợ là..... Chồng đỡ không nổi nữa.

Quay đầu nhìn vị thủ lĩnh kia, “Vị này.....”

Nam nhân nhớ lại hình như mình chưa giới thiệu tên, vội nói: “Ta là Khâu Vũ, đại phu có thể gọi tên ta.”

..... Hóa ra tên Khâu Vũ, không phải Hạng Vũ, Chung Ly Tinh Nhi thở phào nhẹ nhõm, “Khâu Vũ, bệnh này tuy không lấy tính mạng người ngay, nhưng sẽ lây bệnh, đây có lẽ là nguyên nhân mà thành chủ muốn thiêu sống các người, các người chạy đến đây có lẽ đã chết không ít người.”

Nghe ngữ khí khẳng định của Chung Ly Tinh Nh, Khâu Vũ không có phản bác, “Đúng vậy, bọn ta mang người chạy trốn đến đây cũng khoảng 400 người, bây giờ đã chết 36 người, những người không chạy trốn kia, sợ là đã.....”

Phòng chường do bệnh nên đã bị thiêu sống, đáng tiếc, bệnh này không dễ trị, trừ phi toàn bộ Thanh Châu thành làm một lần Đại Thanh tẩy, nếu thành chủ Thanh Châu làm vậy, kia coi như là làm phản, bởi vì những dân chúng này tuy nghèo nhưng không phải là quả hồng mềm.

Nhớ lại lúc xưa đọc tin trên báo mạng, ở thời đại phát triển tiên tiến nhất, còn nhiều lần bộc phát dịch chuột, không phải thiêu chết rất nhiều người sao, như vậy mới không chế được, huống chi, ở thời không này công nghệ còn không có, lấy đâu ra sự phát triển vượt bậc như địa cầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Edit: Julia

Không suy nghĩ nữa, Chung Ly Tinh Nhi nghiêm túc hẳn, “Khâu Vũ, ta không truy hỏi các người làm sao từ thành Thanh Châu mà trốn ra đây được, theo nguyên tắc mà nói, thành chủ Thanh Châu ra quyết sách rất đúng, nếu không thiêu người bệnh, sợ rằng người trong thành đã chết sạch cả rồi, nhưng bọn họ giấu diếm bệnh tình không báo, tạo thành tính huống không thể khống chế, cũng là thất trách của thành chủ, ta là đại phu, không hỏi thị phi, nhất định sẽ cố hết sức trị liệu cho các người, nhưng là các người cũng phải đồng ý với ta, đem tư tâm trong lòng dẹp bỏ ngay.”

Miệng Khâu Vũ há to, sau đó không nói gì nữa, nghe giọng nói của vị đại phu là biết tuổi không lớn, nhưng tại sao lại biết họ suy nghĩ gì? Có điều đối với bọn họ mà nói, còn sống là tốt, còn có miếng ăn là được, bọn họ cũng sẽ không suy nghĩ cái suy nghĩ không nên có này, bởi vì..... Bọn họ có thể chết, mà nguyện ý đánh đổi mạng sống mình rất là ít.

Giọng Khâu Vũ khàn khàn nói: “Được, chỉ cần tiểu thư có thể cứu bọn ta.”

Chung Ly Tinh Nhi vừa lòng gật đầu, “Ta đương nhiên sẽ cố hết sức.”

Tai hơi nhúc nhích, như nghe tiếng động, cũng nói: “Người của ta rất nhanh sẽ đến đây, các người đừng có ngăn cản, miễn có thương vong.”

Chỉ dựa vào chút khí lực như muỗi của nạn dân sao có thể là đối thủ của chúng yêu, nhất là khi bọn họ đang lo lắng cho sự an nguy của nàng.

Khâu Vũ nghe vậy lập tức đi ra ngoài lều trại, nhìn thấy một nam nhân trung niên đi đầu hướng đến bên này, hai nam một nữ đến đây, rõ ràng một giây trước cách xa mười trượng, giây sau đã xuất hiện trước mặt, Khâu Vũ là biết nhìn người, lập tức làm ra thủ thế mời vào.

“Đại phu ở bên trong, xin theo ta vào.”

Hiên Viên Bách liếc hẳn một cái, lại quét mắt bốn phía, đã hiểu chuyện gì rồi, liền đi theo Khâu Vũ vào lều trại, quả nhiên nhìn thấy người bọn họ quan tâm đang ngồi xồm bắt mạch, “Tiểu thư.”

Chung Ly Tinh Nhi quay đầu nhìn bốn người đi vào, Hiên Viên, Dịch Hi, Hình Không lạnh lùng, còn có Mạc Ngữ, “Nhóm Kê nghị ở nhà rồi à?”

“Ân, trong nhà cần người làm chủ, Kê Nghị thích hợp.”

Hiên Viên vừa nói vừa đánh giá bốn phía, Vô Diễm nói đúng, những người này chỉ là những nạn dân khổn khổ mà thôi.

Chung Ly Tinh Nhi theo ánh mắt của ông cũng nhìn một vòng, có chút ngưng ngững, “Hiên Viên, ta lại tự tìm phiền toái.”

Hiên Viên cười khê lắc đầu, “Tiểu thư làm rất tốt, ngài là đại phu mà.”

Một câu đại phu, đại khái đây là nguyên nhân mà Chung Ly Tinh Nhi vài lần xen vào việc của người khác, đúng vậy, đại phu, không phải là người rảnh rỗi thích quản chuyện người khác sao? Nếu chỉ lo bản thân mình, thì sao lại đi quản người khác có bệnh hay không.

Chung Ly Tinh Nhi cười, mặt tràn ý cười, có người nhà hiểu bản thân mình thật tốt, “Chuẩn bị hỗ trợ đi, một mình ta làm không nổi.”

“Dạ.”

“Khâu Vũ, người mau dẫn người đi nấu nước thuốc, cần rất nhiều, mỗi người ở đây cần phải lau mình, ta hy vọng mỗi người ở đây dù bệnh hay không bệnh cũng phải dùng nước thuốc để tắm rửa, đây là bệnh truyền nhiễm, những ai không có bệnh nhưng không chắc sau này không có, đây là thời gian ủ bệnh.”

Khâu Vũ liên tục gật đầu, “Được, ta cho người đi nấu nước, đại phu còn dặn dò gì không?”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn bệnh nhân nằm đầy đất, “Ta còn cần một ít bồn tắm, càng lớn càng tốt, người xem có thể nghĩ biện pháp làm vài cái không?”

“Có thể được, có một thợ mộc theo nhóm bọn ta chạy tới đây, những gia cụ ở đây đều do hắn làm, bởi vì không ít người yêu sạch sẽ, hắn cũng giúp đỡ làm không ít bồn tắm lớn, vừa vặn phát huy công dụng.”

“Vây là tốt rồi, nếu thiếu thì làm thêm nữa, bắt đầu đi, Hiên Viên, các người giúp ta đào được, Vô Diễm, người đưa được thảo cho Hiên Viên, sau đó đi giúp ta hái Xích Thược, ta không có thời gian đi, lát nữa sợ rằng không đủ.”

“Dạ.”

Mọi người ứng thanh, sau đó đều bận rộn, Chung Ly Tinh Nhi lại một lần nữa bắt mạch, tình huống nguy cấp thì cho uống thuốc ngay, trước kia được hoàn luyện xong đều cho đưa vào cung, mà ra ngoài không luyện nhiều nữa, giờ phạm vi dịch bệnh quá lớn, được hoàn của nàng căn bản không đủ dùng, chỉ có thể ngay lúc nguy hiểm nhất dùng thôi.

Mạc Ngữ không tiếng động đi theo sau lưng Chung Ly Tinh Nhi, có thể tùy thời giúp đỡ, những người bên ngoài luôn nhìn vào trong, biết là người thân của mình được cứu rồi, không cần Khâu Vũ động viên, tiếp tục làm việc mình được giao, nhiều người cùng nhau chạy trốn như vậy, cũng rất nhiều người chết, bọn họ không muốn mất thêm một người nào nữa.

“Hiên Viên, ông nhớ kỹ, này, này. Này, những người này trước dùng được để tắm rửa, tình huống của bọn họ không tốt lắm, ta đi làm thêm được hoàn, nguy rồi, được sa oa không đủ, Hiên Viên, có thể nhờ Kê Nghi nghĩ biện pháp cho người mang đến không?”

Chung Ly Tinh Nhi dù sao cũng là lần đầu tiên một mình đối mặt với quy mô dịch bệnh bùng phát lớn thế này, trước kia cơ hội chẩn bệnh ít, cho nên kinh nghiệm không nhiều, lúc đối mặt có chút luống cuống tay chân, điều này làm nàng thấy so với tưởng tượng nó càng không tương.

Hiên Viên ngẩng đầu nhìn nàng, tay đào được không ngừng, thật ra bọn họ có thể dùng phép thuật giải quyết, vừa nhanh vừa gọn, nhưng tiểu thư ra lệnh cho họ không được lộ ra phép thuật, hơn nữa bọn họ cảm thấy, làm như thế này làm cho bọn họ nhân tính hóa hơn, nên rất vui vẻ.

“Đương nhiên có thể, ta lập tức thông báo cho hắn, tiểu thư không cần lo lắng.”

Chung Ly Tinh Nhi yên lòng, đi đến một bên, phân chia đều được thảo theo phương thuốc, Mạc Ngữ ở bên ngoài lều canh lửa, trước khi Vô Diễm đi có đem được thảo và ẩm thuốc đưa cho nàng, còn đem được thảo bỏ vào ấm, đổ nước vào và dùng lửa nấu, tuy việc này Vô Diễm thường hay làm, mà nàng nhìn nhiều nên cũng biết phải làm thế nào.

Khâu Vũ đi tới, cung kính nói: “Đại phu, nước ấm đã chuẩn bị tốt.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Hiên Viên, ông đem được thảo bỏ vào bồn tắm theo phân lượng đã làm ở nhà Ngụy Trữ đó, chừng mười phút sau, lại cùng Dịch Hỉ, Hình Không đưa những người mà ta chỉ đặt vào bồn tắm”

Khâu Vũ liên tục xoa tay, nhìn quần áo xa xỉ trên người bọn họ, “Để bọn ta ôm người đặt vào bồn cho, quần áo các người quý như thế..”

“Không phải ta không muốn cho các người hỗ trợ, mà là trạng thái của các người không tốt lắm, nên tận lực không tiếp xúc với bệnh nhân nhiều.”

Chung Ly Tinh Nhi cơ hồ có thể khẳng định, những người này không có khả năng không bị bệnh rất nhỏ, không phải là nàng tự tin, nếu không nàng vô tình đến nơi này, thì những người này không cần thành chủ đuổi cùng giết tuyệt, cũng sẽ chết cả.”

Hiên Viên không để ý đến Khâu Vũ, dựa theo phân phó của tiểu thư, đem được thảo ra ngoài, bọn họ không có thù gì với nhân loại nhưng cũng rất cảnh giác với nhân loại, cho dù nhân loại bị vây trong tình huống xấu nhất, ông vẫn không dám xem thường, cho nên chỉ nghe phân phó của tiểu thư, canh chừng tiểu thư cho tốt.

Thấy Khâu Vũ đứng ở một bên không biết làm sao, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy mềm lòng, người này cũng lương thiện, bằng không sẽ không dẫn mọi người chạy trốn đến đây, đồng thời gánh trách nhiệm lãnh đạo, ngay tại lúc gần kề tử vong, làm thủ lĩnh phải gánh áp lực rất lớn.

“Khâu Vũ, một lát nữa có người mang được thảo sa oa đến, người cho người làm thêm nhiều bếp lò, sau đó tìm người linh hoạt canh bếp, nhiều người như vậy đều phải uống thuốc, mấy người bọn ta không chú ý hết được.”

Nghe được có việc làm, Khâu Vũ liên tục gật đầu, “Được, ta đi an bài.”

Hôm nay trời rất nóng, nhưng trong núi độ ẩm cao, bóng cây dày đặc, bồn tắm đặt ngay những bóng cây, Chung Ly Tinh Nhi đếm sơ qua, chỉ có 13 cái, phải luôn phiên tắm 3 lần thì mới tắm hết những người bệnh trong lều trại, mất không ít thời gian, hy vọng trước giờ cơm chiều có thể về viện, bằng không sẽ không biết ăn nói thế nào với nhóm người Bách Nam, hôm qua hắn vừa dặn không có việc gì thì không nên ra ngoài, nếu nàng ra ngoài không về, họ sẽ lo lắng, cho rằng các nàng trên chọc phiền toái thì mệt.

“Tiểu thư, nơi này để bọn ta làm cho.”

Hiên Viên ngăn nàng lại, không cho nàng đến gần bồn tắm, bên trong đều là nam nhân trưởng thành, tiểu thư còn nhỏ, lại là công chúa thân, thanh danh cũng không thể bị ảnh hưởng.

Chung Ly Tinh Nhi tựa tiểu phi tiểu nhìn ông, nhẹ giọng nói: “Hiên Viên, ông giống người thế tục rồi, theo ta lâu như vậy, ông nên biết là ta không để ý những điều này.”

Hiên Viên kiên trì, “Lấy tính tình tiểu thư mà nói đúng là sẽ không bận tâm người khác nghĩ gì, nhưng ta không muốn người ta nói không tốt về tiểu thư.”

“Thích nói thì nói, ta có thể chặn suy nghĩ của họ lại sao? Hiên Viên, ông nếu đi theo ta, thì nên quen dần với điều này đi, ta chỉ có một thân phận là đại phu, cái khác, ta tùy thời có thể vứt bỏ, ông có thể cam đoan sau này bệnh nhân của ta đều là nữ ư?”

Nàng không kiên nhẫn nữa rồi, lúc quyết định ẩn cư ở dân gian, là muốn chặt bỏ ý định vị kia trong cung tìm nàng.

Hiên Viên im lặng, đúng vậy, ông sao quên được, tuy rằng tiểu thư làm như ra vẻ tuân theo quy tắc, là vì chưa ai dám nói gì về nàng, bây giờ nhện là vì nàng còn điểm giới hạn, một khi giới hạn kia bị chạm đến, nàng sẽ không do dự vứt bỏ sạch sẽ.

Nghĩ đến điều này, “Vâng, Hiên Viên đã biết, tiểu thư thích làm gì thì làm, Hiên Viên sẽ giúp tiểu thư giải quyết tất cả.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn trời, không nói gì, “Hiên Viên, không cần nói giống như ta muốn làm nữ vương, ta không có hứng thú với chuyện này, đây đều là bệnh nhân của ta, chỉ đơn giản vậy thôi, nếu sau này ai đó nói xấu về ta, thì hẳn nên mong mình đừng có bị bệnh, nếu là nữ nhân ta sẽ để nam đại phu giải quyết, còn nam nhân ta tự mình tới cửa.”

Hiên Viên rót cuộc cười to, đúng vậy, tiểu thư không phải là người chịu cho người ta khi dễ mình, nàng mà phản kích là ngoài dự đoán của mọi người.

“Được, mặc kệ là nơi nào, chỉ cần bọn ta biết là ai, sẽ tự mình đưa tiểu thư đến.”

Chuyện này đối với họ mà nói, rất đơn giản, chỉ cần tiểu thư vui vẻ là được.

Tránh đường, Hiên Viên đứng ở sau lưng Chung Ly Tinh Nhi, từ lúc này đây, Hiên Viên Bách mới chính thức nghe lệnh của tiểu thư.

Khâu Vũ thăm đoán, vị đại phu có vẻ không lớn này, thân phận không đơn giản, tiểu thư quý tộc bình thường hẳn đã gặp qua, cũng không có khí độ này, mà người hầu của nàng chỉ cần vung tay, bọn họ đã ngã sấp hết rồi, tiểu thư của gia tộc lớn như thế sao lại chọn làm đại phu, thật đúng là... Một loại gạo trắng nuôi đủ dạng người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit: Julia

Bước đến trước bồn tắm, dù bên trong người trần trụi, Chung Ly Tinh Nhi không hề cảm giác, tính tuổi linh hồn thì nàng đã lên hàng ba rồi, hơn nữa khi còn ở tổ chức, trong máy tính có cái gì mà không có? Lại nói khi luyện kỹ xảo giết người, yêu cầu đối với thân thể con người phải nắm chắc trong tay.

“Ngoại trừ khuôn mặt, tất cả phải ngâm hết vào trong nước, mặt nên dùng khăn ướt lau sơ qua, cố gắng dùng nước thuốc lau hết toàn thân của họ.”

“Dạ.”

Mọi người đều đồng ý, trừ nhóm người Hiên Viên, những người trong bồn tắm đều có thân nhân và bằng hữu chiếu cố, biết đây là hy vọng cứu chữa cho thân nhân mình, mỗi người nhìn Chung Ly Tinh Nhi bằng ánh mắt đầy cảm kích.

Trên bầu trời truyền đến tiếng gió, Chung Ly Tinh Nhi còn chưa kịp ngẩng đầu, Minh Tề liền xuất hiện trước mặt nàng, trên tay, trên lưng, trên vai đều buộc đầy túi vải đựng được sa oa, nhóm Hiên Viên không ngờ hẳn lại xuất hiện với tạo hình như vậy, vẫn là không nhịn cười được, Chung Ly Tinh Nhi cố nhịn cười, “Minh Tề, cái này không phải Kê Nghi đeo cho người đây chứ?”

Minh Tề cũng biết tạo hình này thật quái dị, cổ vron tay gài đầu, ngượng ngùng nói: “Không phải, là Ngụy Nhạc buộc cho, vợ chồng Bách Nam đến nên Kê Nghi Đại ca đi chiêu đãi.”

Cũng khó trách, chứ với tính tình của Kê Nghi làm sao có thể buộc đồ buồn cười thế này, Dịch Hi vội giúp đỡ tháo mấy bao vải đựng sa oa xuống, Chung Ly Tinh Nhi nhìn sang Khâu Vũ đang ngây ngốc, “Khâu Vũ, hòa lò chuẩn bị xong chưa?”

Khâu Vũ phản ứng lại, những người này thực lực không bình thường tí nào, nếu bọn họ là địch nhân. “Đều chuẩn bị tốt, người cũng vậy, đang ở bóng râm bên kia.”

“Tốt lắm, đi theo ta.”

Mấy người trở về lều trại, một đồng dược liệu đều phân chia tốt để vào ẩm thuốc, “Thêm nước, đừng bỏ thêm dược thảo, đem dược sa oa này rán trên lửa vừa, đừng có đem đốt thành than là được.”

“Dạ.”

Hơn nữa Mạc Ngữ nhìn bọc vải, chỉ có 17 cái lò, phải làm luân phiên rồi, Chung Ly Tinh Nhi trong lòng tự trách, nếu lúc ở nhà nàng đến các y quán trên trấn mua dược bổ sung thì tốt rồi, đầu cần giống như bây giờ phải xử lý dược thảo thêm lần nữa, lần này, lại chứng minh rằng nàng kinh nghiệm không đủ.

Sờ sờ cái bụng đói meo, cười khổ nhìn trong không gian, ai da, nàng thật hư hỏng mà, thói quen dược mọi người hầu hạ, nên trong không gian không có đồ ăn, xem ra về sau phải để ý rồi.

“Tiểu thư, ăn trước đi, lát nữa sẽ bận một hồi.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn mặt đất trống trải, xuất hiện bàn và ghế nhỏ, trên bàn để đầy đồ ăn nóng, không gian có điểm rất tốt là bỏ và lấy đồ rất thuận tiện, hơn nữa còn giữ nhiệt độ vì thời gian trong đó ngưng đọng lại.

Nàng cũng không khách khí, kéo ghế ngồi xuống, “Mạc Ngữ thực tri kỷ, ta hơi đói bụng.”

Trong mắt Mạc Ngữ đầy ý cười, “Đây là điều Mạc Ngữ nên làm.”

Khâu Vũ ở xa xa nhìn, thầm mừng chính mình cũng không chú ý canh giờ, lại cảm thán vị đại phu này đến đây, ở nơi hoang sơ dã lỉnh thế này còn có thể ăn đồ ăn nóng, đủ để nói, ông trời chăm sóc thế nào, phải quý nhân đến giúp họ.

“A Cường, mau đem đầu lợn hôm qua bắt được đi nướng đi.” Ở núi hoang thế này không sợ không có đồ ăn thức uống, nguồn nước ở gần, đây cũng là nguyên do chọn nơi này làm doanh trại, đồ ăn thì ở khắp nơi, chỉ cần đề phòng động vật lớn tấn công, bọn họ ở đây không sợ chết đói.

“Được, ta lập tức đi.”

A Cường cao giọng đáp, những người này đều là ân nhân cứu mạng, phải chiều đãi thật tốt mới được.

Ăn uống xong, Chung Ly Tinh Nhi đi đến trước một bồn tắm, ngâm đã lâu, nước cũng còn nóng, mọi người dù ở trong hay ngoài bồn tắm đều chảy mồ hôi cả, nắm lấy tay trái một người trong đó bắt mạch, đây là một trong những người nguy cấp lúc này, sau đổi một người khác, trầm ngâm một hồi, “Khâu Vũ, đem đồ trên chỗ ngủ của họ dọn hết, đem xa ra một chút mà thiêu hủy, rồi cho người nấu nước tiếp, nhóm người này tốt hơn rồi, chuẩn bị đổi nhóm khác.”

“Được.”

Phụ nhân đứng bên cạnh bồn tắm cần cần môi, nhỏ giọng hỏi: “Đại phu, cha đứa nhỏ thế nào rồi? Có thể cứu sống không? Ta... Đứa nhỏ của ta không còn, chồng ta mà có chuyện, ta cũng không thiết sống nữa.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn phụ nhân này, khóe mắt đầy vết nhăn, vẻ mặt tiêu tụy, trong mắt có hận ý, sau trận đại dịch này, thì có bao nhiêu gia đình chịu cảnh sinh ly tử táng đây? Lúc này, người độc thân vẫn tốt hơn.

“Ta sẽ cố gắng hết sức, thẩm đừng lo.”

Phụ nhân lau khô nước mắt, “Cảm ơn đại phu, cảm ơn đại phu.”

Xoay người rồi đi, dù người có nộ tâm cứng rắn thế nào, đối mặt với sinh ly tử biệt thế này cũng không thờ ơ nổi, huống chi, ở đây ba năm, tâm nàng mềm hơn nhiều rồi, ý hận những năm ấy dần nhạt nhòa, chỉ là chuyện đã trải qua vẫn khắc sâu vào đáy lòng.

Rất nhanh, lều trại đã dọn dẹp xong, Hiền Viên mang theo mấy người theo thứ tự đem người ôm về, sau đó chạy nhanh đi đảo dược, chuẩn bị lần tiếp theo, bắt mạch lần nữa, “Mạc Ngữ, đem thuốc vào”

“Dạ.”

Chỗ dược Mạc Ngữ nấu cũng xong rồi, đang đặt trên lửa nhỏ hâm nóng, nghe tiểu thư phân phó, chạy nhanh ra ngoài mang vào.

“Đưa thuốc cho ta, mau xem mấy nồi thuốc kia được chưa, Khâu Vũ, giúp ta đỡ người này ngồi dậy, để hắn dựa vào người người, đúng, là như vậy đây.”

Cẩn thận đem từng muỗng dứt vào miệng, màu thuốc màu nâu, cái cay đắng xông vào mũi và mặt, khó chịu vô cùng, nhưng Chung Ly Tinh Nhi nghĩ thấy, cảm thấy dễ chịu vô cùng.

“Tiểu thư, thuốc nấu xong hết rồi.”

Mạc Ngữ bưng một cái bát khác đi vào, có thể thấy nhiệt khí bay lên.

Tay Chung Ly Tinh Nhi cũng không thu, lấy khăn lụa ra lau thuốc dính trên cằm người bệnh, “Đồ hết ra bát để nguội chút, Khâu Vũ, người mau phải người phụ Mạc Ngữ dứt thuốc.”

“Được, Trương Văn mau đến giúp Mạc Ngữ tiểu thư.”

Mạc Ngữ không có cảm giác gì khi người ta gọi mình là tiểu thư, đi ra ngoài làm theo lệnh tiểu thư đồ thuốc ra bát hết, sau đó mới trở lại lều trại uy được.

Dứt hết một vòng, nước cũng nấu xong “Không cần lại đến xin chỉ thị ta, Hiền Viên, giao cho ông.”

Nói xong, Chung Ly Tinh Nhi liền nhắm mắt lại xem mạch, không hề quan chuyện bên ngoài, mạch tượng ổn định, nhưng muốn tốt lên cũng không nhanh đến vậy, được hiệu của thuốc Đông y không nhanh bằng thuốc Tây, được cái là trị tận gốc.

Mãi tới khi mặt trời xuống núi, Vô Diễm hái thuốc xong trở về, Chung Ly Tinh Nhi mới chấm dứt bận rộn, nhìn khăn lụa trắng tuyết trong tay đã hóa nâu, liền vứt nó đi, rồi vụn tay bắt mạch một lần nữa, mới nói với đám người đang ủ rũ kia, “Mạch tượng đã ổn định, bọn ta phải về, yên tâm, mai ta sẽ quay lại, được thảo ta để đây, tất cả mọi người dùng nó nấu nước tắm hết, thuốc hôm nay bọn họ uống, mọi người cũng có thể uống, thuốc này có thể nấu lại hai đến ba lượt, mọi người phải uống một ít ”

Khâu Vũ cung kính khom mình hành lễ, phía sau hắn cũng khom theo, hoặc phúc thân, “Cám ơn đại phu, không biết đại phu có thể để lại danh tánh để bọn ta biết mà nhớ ân tình này.”

Khỏe miệng Chung Ly Tinh Nhi hơi nhướng lên, là sợ nàng không đến nữa sao, nhớ ân tình? “Ta là đại phu, các người là bệnh nhân, đây là quan hệ giúp đỡ lẫn nhau, các người không cần phải cảm tạ, ta họ Tịch, ngày mai nhất định sẽ tới, không cần lo.”

Mặt Khâu Vũ đỏ lên, cái này có phải là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử không, chỉ là, không phải ai cũng vậy sao? Ai có thể vội càng đến thăm son cùng cốc này cứu người? Vị tiểu thư này có thể ở đây giúp một ngày xem như nhân nghĩa lắm rồi.

“Cám ơn Tịch đại phu, bọn ta không có gì để cảm tạ, không biết nên lấy gì báo đáp mới tốt.”

Lúc bỏ trốn cũng bỏ rất nhiều thứ, nếu còn thì cũng chỉ giúp họ sinh tồn mà thôi, nhóm của vị tiểu thư này, nhìn là biết sẽ không cần đồ của họ

Chung Ly Tinh Nhi phát tay, “Không cần, ta xem như tích đức cho mình, Hiền Viên, chúng ta đi thôi.”

“Dạ.”

Đoàn người rõ ràng là chậm rãi rời đi, nhưng rất nhanh đã biến mất khỏi tầm nhìn của họ, Trương Văn dụi mắt, không thể tin nói:

“Đại ca, chúng ta sẽ không gặp phải yêu quái chứ, thật bản lĩnh mà!”

Khâu Vũ xoay người nhặt tấm khăn lụa thay đổi màu sắc kia lên, tơ lụa mềm mại, sờ là biết cực phẩm, “Không đâu, Tịch đại phu hẳn là tiểu thư xuất thân từ đại gia tộc, thân phận còn không thấp, ha ha, cho dù nàng thật sự là yêu quái, ta Khâu Vũ cũng nguyện ý cùng yêu quái này quen biết, bởi vì lòng nàng thiện lương, ít nhất, mạng của chúng ta là nàng cứu.”

Trương Văn liên tục gật đầu, “Đúng vậy, so với phải chết cháy, Tịch đại phu đơn giản chính là Bồ Tát đầu thai.”

Đem khăn lụa để vào trong lòng, “A Cường, đồ ăn giữa trưa còn không? Chúng ta tùy tiện ăn một chút, sau đó an bài gác đêm.”

A Cường nhúc nhúc, “Đại ca, khi đó bận quá, ta đã quên nói cho ca, giữa trưa nướng đầu lợn kia họ không có ăn, nói là có mang lương khô, nên bảo at chia cho những người khác ăn.”

Khâu Vũ giơ tay dấm hắt, “Người là heo à, chuyện như vậy sao lại quên? Người ta giúp chúng ta cả ngày, nước còn chưa uống, cơm còn chưa ăn, thật sự là..... Nếu bọn họ ngày mai lại đến, chúng ta phải đối mặt với họ thế nào đây?”

Mọi người trầm mặc, Trương Văn nhìn không được hỏi: “Đại ca, bọn họ ngày mai thật sự sẽ đến ư?”

Khâu Vũ trầm mặc một hồi, “Ta tin tưởng bọn họ sẽ đến, các người hẳn cũng nhìn ra được đi, bọn họ có bao nhiêu lợi hại, nếu không phải cam tâm tình nguyện giúp chúng ta, bọn họ đã có thể tùy ý xử chúng ta hết rồi, nhưng bọn họ không làm vậy, mà tận tâm hết sức giúp chúng ta, ta tin tưởng bọn họ.”

“Đúng vậy, ta cũng tin tưởng bọn họ, vị tiểu đại phu khai nói sẽ cứu sống cha đứa nhỏ, giờ cha đứa nhỏ còn chưa tỉnh, nàng sẽ không thất tín.”

Ngoài dự đoán mọi người, người tiếp lời lại là Pah5m tẩu tử thường hay ít nói, trong mắt là kiên định chưa thấy qua trong khoảng thời gian này, có thể là hy vọng

“Bọn ta cũng tin tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

“Tiểu thư, ngài đã về.”

Nhóm người Kê Nghi đứng chờ trong viện. Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, “Sao đứng ngoài này chờ rồi, đừng có học theo mấy người thường.”

Kê Nghi chỉ cười không nói, đi theo mọi người vào sân mới nói tiếp: “Tiểu thư, ngài đi rửa mặt chải đầu trước, bữa tối sẽ dọn lên ngay, ta đoán tối nay vợ chồng Bách Nam sẽ đến nữa.”

Chung Ly Tinh Nhi nhú mày, từ chối cho ý kiến, “Đều đi rửa mặt chải đầu cả đi, Vô Diễm, quần áo của ta có mang đủ không? Cả ngày bận rộn dơ hết rồi, nếu không có thì giúp ta làm mấy bộ đơn giản thôi?”

Vô Diễm theo nàng trở về phòng nói: “Mang đủ mà, tiểu thư không cần lo lắng, nhưng mà mấy bộ này khá rườm rà, lát nữa đổi một bộ đơn giản đã.”

Chung Ly Tinh Nhi chờ nhất là câu này, bởi vì bây giờ ở phương diện ăn mặc nàng không có tiếng nói, ngay cả đồ lót thế nào cũng phải chờ Vô Diễm quyết định, Vô Diễm cho nàng mặc gì thì nàng mặc cái này, bằng không, nàng cũng chỉ có thể trùm chăn ra ngoài.

Rửa mặt chải đầu xong, Chung Ly Tinh Nhi nhìn Vô Diễm chính phải, chính trái, bắt đầu dĩ nhiên nhớ: “Vô Diễm, cô đã d9o626ng ý cho ta mặc đồ đơn giản mà.”

Vô Diễm nhìn nàng từ trên xuống dưới, “Cái này không đơn giản à”

“.....”

Chung Ly Tinh Nhi cạ lời, “Cái này mà đơn giản ư? Ta thấy không khác gì bộ hôm nay mặc.”

“Đơn giản hơn mà, bộ kia có 12 lớp, bộ này chỉ có 6 lớp thôi, giảm một nửa rồi, ít chi tiết hơn, chỉ là kiểu dáng không khác bản vẽ lắm.”

Còn có thể như vậy sao? Chung Ly Tinh Nhi cúi đầu, nhìn không ra mà, mình mặc tới 12 lớp mà sao không thấy dày vậy trời? Cảm giác không khác lắm với 6 lớp, hơn nữa trời nóng, sao phải mặc nhiều lớp như vậy? Chỉ là, nàng không thấy dày là được.

Vô Diễm nhìn cái là biết suy nghĩ của nàng “Ngân Tầm Tỉ mà ưu điểm này không có thì sao trân quý được? Được rồi, ta búi tóc cho tiểu thư.”

Chung Ly Tinh Nhi ngồi trước gương đồng, mái tóc vốn ướt đã khô lại, Vô Diễm ngay cả phép thuật cũng dùng, nhưng mà cũng tiện ghê, “Xong, giờ ra ngoài ăn cơm thôi, có lẽ tiểu thư đói bụng rồi, bận rộn cả ngày, cả cơm trưa cũng ăn không tốt.”

“Có một chút thôi, lúc bận cũng đâu có cảm giác đâu.”

Ừ, là ngài vội vàng làm việc sao để ý được, làm việc quá mức chuyên tâm mà, Vô Diễm thầm nói trong lòng.

Đến nhà chính, mọi người đã có mặt ở đó cả, “Đội lâu chưa, ăn cơm đi.”

“Dạ”

Sau khi ăn xong, Chung Ly Tinh Nhi bưng ly trà nghe Kê Nghi báo cáo, hôm nay Bách Nam vợ chồng tới chơi, “Có lẽ nghe hạ nhân nói ngài ra ngoài, giữa trưa còn chưa về, nên đến xem tình huống thế nào.”

“Cũng bình thường thôi, người thành Thanh Châu giờ chỉ muốn bảo vệ mình trước, bọn họ có thể cho chúng ta thuê viện này, xem như tốt lắm rồi.”

“Tiểu thư, bọn họ ở ngoài cửa viện.”

Bởi vì ở trong nhà người khác, nên họ lập kết giới ở ngoài cửa viện, cũng sẽ không đi xâm phạm cuộc sống riêng tư của người khác.

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, tinh tâm chờ đợi, ý đồ hai người đến đây, nàng cũng đoán sơ qua.

“Tịch tiểu thư có ở đây không?”

Bách Nam vừa nói xong, cửa lớn vốn đóng chặt, không có gió mà tự mở ra, cảnh trong nhà chính hiện ra trước mắt, người hán muốn gặp đang ngồi trên

ghế chủ vị, mỉm cười nhìn hắn, giống như sớm biết hắn sẽ đến mà ngồi chờ vậy.

Chung Ly Tinh Nhi đứng dậy ra thủ thế mời vào ngồi, “Bách Nam tiên sinh, Bách phu nhân, mời vào.”

Hai người nhìn nhau rồi đi vào, rõ ràng đây là nhà mình, nhưng tại sao mình giống như là khách vậy, tư vị này..... Thật kỳ quái.

Mạc Ngữ dâng trà, rồi cùng Vô Diễm phân ra đứng hai bên tiểu thư, Chung Ly Tinh Nhi cười cười, “Ban ngày Bách Nam tiên sinh tới, ta không ở đây, giờ đến là có chuyện muốn nói với ta phải không?”

Tuy Bách Nam đối mặt với vị tiểu thư này lần nữa nhưng vẫn không thích ứng được, hắn là người làm ăn, cho dù đọc không ít sách, nhưng cũng không giàu nổi khí chất của người làm ăn, người làm ăn nói chuyện đều hừ hừ thật thật, vòng vo một vòng, cũng đã tiếp xúc nhiều loại người, nhưng loại này vẫn không quen nổi.

“Tiểu thư đúng là người thẳng thắn, nghe người gác cổng nói Tịch tiểu thư đi ra ngoài lúc sang sớm, trưa cũng không quy về, ta liền có chút lo lắng, dù sao tiểu thư vừa nhìn là biết người ngoài, bị quan binh đi tuần tra bắt được thì rất khó thoát thân.”

(J: ngộ nhờ, lúc thì nói chị vượt tường, lúc lại đi ra cửa chính, chắc phải xem lại rồi)

Nhất là còn ăn mặc xa xỉ như vậy, đeo khăn che mặt là nhìn biết thần bí, hiện tại thành Thanh Châu đang thủ giới nghiêm, không cho phép người lạ xuất hiện.

Chung Ly Tinh Nhi cười xin lỗi, “Đã khiến Bách Nam tiên sinh lo lắng, không gạt tiên sinh, ta đến Thanh Châu quả thật là có chút chuyện muốn xử lý, có lẽ vài ngày Bách Nam tiên sinh sẽ biết, yên tâm, ta bảo đảm cả nhà tiên sinh an toàn, sẽ không phiền phức đâu.”

Vợ chồng Bách Nam nhìn nhau, khẩu khí thật lớn, Bách gia hắn ở hoàng thành cũng xem như đại gia tộc lâu đời, tộc trưởng cũng không dám nói vậy đâu, rốt cuộc thân phận của vị Tịch tiểu thư này là gì? Chẳng lẽ là người có địa vị ở hoàng thành? Nhưng trong ấn tượng của hắn không có đại gia tộc nào họ Tịch?

“Cũng không giấu gì, Tịch tiểu thư, ngay từ khi hồng thủy rút bớt, thì thành Thanh Châu liên tục có người chết, giờ thì khỏi phải nói, ta có nghe phong phanh, là đã thiêu chết không ít người, nhưng vẫn không khống chế được tình hình, cái này chỉ là trong thành Thanh Châu thôi, còn nơi khác cũng không biết ra sao rồi.”

Quả nhiên, tuy đã đoán trước, nhưng nghe từ người chứng kiến vẫn không bình tĩnh nổi, Chung Ly Tinh Nhi không tự chủ bước đi thong dong, lúc nàng tiếp xúc với người bệnh, có thể khẳng định là dịch chuột, giờ nên báo cho phụ thân biết để diệt chuột, chứng minh được suy đoán là đúng, Chung Ly Tinh Nhi hiện tại chỉ hy vọng phụ thân có thể ban thánh chỉ nhanh chút, nhanh chóng thiêu chết chuột.

“Bách Nam tiên sinh, thành chủ có ban bố lệnh cấm đứng không?”

Sắc mặt Bách Nam trở nên nghiêm túc nhìn Tịch tiểu thư, trả lời: “Đúng, nhưng không phải ai cũng biết, bản chúng bình thường chỉ biết có người chết thôi, hơn nữa cửa thành đã giới nghiêm, vào ra không dễ, đi ra ngoài cực kỳ gian nan, nên tin này không truyền ra được, ta ở Thanh Châu ngày người nhiều như vậy năm, có chút phương pháp có thể ra ngoài, nhưng là dù sao sản nghiệp đều ở đây, không đến lúc cần thiết, ta cũng không muốn rời đi, vẫn kéo dài đến giờ, nhưng nếu tình huống ngày càng nghiêm trọng, ta phải đi.”

Chung Ly Tinh Nhi ngồi xuống, cầm ly trà lạnh lên uống, “Cảm ơn Bách Nam tiên sinh nói cho ta biết, cái này đối với ta rất hữu dụng, ta chỉ có thể nói cho Bách Nam tiên sinh, ta là đại phu, đại phu chuyện nên làm.”

Bách Nam tiên sinh mạnh mẽ đứng lên, giọng nói kích động, “Ý Tịch tiểu thư là, ý là, tiểu thư vì không biết những người này chết như thế nào nên mới tìm đến?”

Chung Ly Tinh Nhi chấp tay lại, “Bách Nam tiên sinh nghĩ lại xem, mỗi năm đều có hồng thủy, nhưng không có nặng như năm nay, cũng không phát sinh tình huống vượt kiểm soát như thế, Bách Nam tiên sinh nhớ xem, có từng phát sinh loại bệnh thể này không?”

Sắc mặt Bách Nam biến đổi, cắn chặt răng nói: “Có, 30 năm trước cũng từng có tình huống liên tục có người chết, nhưng không có xảy ra ở Thanh Châu, mà là Lệ châu, bởi vì gia tộc bọn ta có người ở Lệ châu, mà vị đó là đường huynh đệ của ta, hắn chết không rõ lý do, mà bọn ta quan hệ cũng tốt, cũng vì hắn mà khóc thương, cho nên ấn tượng đặc biệt sâu sắc, kỳ thật, ta cũng không phải không có hoài nghi lần bệnh này giống như lần đó, không dám nói hời, dù sao lần đó Lệ châu vì điều này mà tổn thất hơn một nửa dân, nhiều năm rồi mà còn chưa khôi phục lại.”

Có thể sống được một nửa là tốt rồi, dịch chuột là đại dịch có quy mô tàn phá lớn, hy vọng lần này có thể khống chế được, đột nhiên, Chung Ly Tinh Nhi có dự cảm không tốt, chuyện này, một mình không ứng phó nổi, Tinh Quang Ân nói đây là đại nạn của Đẳng Long đế quốc t, vậy không sai được, bản lĩnh của Tinh Quang Ân, nàng rất tin tưởng.

Phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chung Ly Tinh Nhi nắm chặt ly trà, nếu không, gặp thành chủ một lần?

“Bách Nam tiên sinh, có thể nhờ tiên sinh một việc không?”

“Mời nói.”

Bách Nam cũng nhìn ra được, thân phận vị tiểu thư này không đơn giản, hắn không dám chậm trễ.

“Ta muốn gặp Thành Chủ, ngài có thể giúp ta an bài?”

Bách Nam ngần ngừ, “Cái này không khó, ta và Thành Chủ cũng có chút giao tình, nhưng mà hiện tại, toàn bộ phủ Thành Chủ đã loạn, khả năng không có thời gian gặp mặt tiểu thư.”

Nghĩ lại thân phận của mình, lại có lập trường của thành chủ Thanh Châu, Chung Ly Tình Nhi nhú mày, hiện tại quả thật không nên gặp mặt, cực đoan một chút có khả năng, y phải người đến đây giữ nòng lại cho đến khi chuyện này được giải quyết, trước không nói giữ hay không giữ, phiền toái hẳn là có.

“Là ta suy nghĩ không chu toàn, cảm ơn Bách Nam tiên sinh cố ý nhắc nhở, yên tâm, ta sẽ chú ý, sẽ không rước lấy phiền phức cho phủ đệ ngài, ta rất thích nơi này nên hy vọng có thể ở lâu hơn.”

Nghe câu trả lời thuyết phục, vợ chồng Bách Nam xem như hoàn thành nhiệm vụ, thoải mái cười nói, “Chúng ta cáo từ trước, không quấy rầy Tịch tiểu thư nghỉ ngơi.”

Chung Ly Tình Nhi đứng dậy tiễn khách tới cửa, “Đi thông thả.”

Mãi đến khi hai người rời khỏi viện, Chung Ly Tình Nhi mới mở miệng nói: “Địch Hi.”

“Dạ, tiểu thư.”

Địch Hi hơi ngạc nhiên vì bị chỉ đích danh nhưng nhanh chóng phản ứng lại ngay.

“Ta trở về phòng viết thư, người đưa vào cung giúp ta, ta cần đại phu, rất nhiều, ta có dự cảm không tốt lắm, cảm thấy Thanh Châu sẽ không khống chế được, nếu Tình Quang tiên sinh ở đây thì tốt rồi, thật muốn nhờ ông ấy bói một quẻ.”

“Nhưng mà tiểu thư, từ Hoàng Thành đến đây, nếu cưỡi ngựa thì cũng phải mất ngày, kịp không?”

Chung Ly Tình Nhi cười khổ, “Mấy lão nhân gia ở Thái Y Viện có thể cưỡi ngựa sao? Không khéo họ mất mạng cũng nên, ta cũng không biết làm sao bây giờ, sự tồn tại của các người không thể để lộ, nhưng một mình ta không thể khống chế được, phụ thân hồi âm nói thái y đã lên đường trước rồi.....Nhưng vẫn không đủ, ta hy vọng toàn bộ thái y của Thái Y Viện đều đến đây. Mặc kệ, ta phải viết thư trước, để phụ thân hao tâm tốn trí chút, Địch Hi, người chuẩn bị đi, lập tức xuất phát.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Sáng sớm hôm sau, Chung Ly Tình Nhi dẫn theo người ra ngoài, vợ chồng Bách Nam núp ở một nơi bí mật gần đó nhìn bọn họ đến khi đi xa, cũng không lên tiếng ngăn cản, Bách phu nhân đầy lo âu: “Lão gia, như vậy có tốt không? Vị tiểu thư này dường như có chút địa vị.”

Bách Nam gật đầu, “Ừ, gia đình người bình thường sẽ không có nhiều người hầu như vậy, cũng không dưỡng được một vị Tịch tiểu thư có khí độ bất phàm như thế, phu nhân, nàng mau chuẩn bị hành lý trước đi, chúng ta tùy thời rời đi, nhưng đầu tiên phải xem vị tiểu thư này có hành động gì đã.”

“Được, thiếp biết rồi, nhưng Thanh nhi hình như có chút bất ổn, thằng bé lo lắng những người này sẽ mang phiền phức đến cho chúng ta.”

Bách Nam lắc đầu thờ dãi, “Thanh nhi cái gì cũng tốt, chỉ là có chút nhát gan, người làm ăn, đạo lý cầu phú quý trong nguy hiểm, ta đã dạy nó từ nhỏ rồi mà.”

Bách phu nhân không nói, bởi vì quan điểm của nàng và con trai giống nhau, những người này gây chú ý quá rồi, tuy cảm giác họ luôn an phận không hề làm gì, nhưng không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng ai nấy đều kinh ngạc.

Vừa vào núi, nhóm người Chung Ly Tình Nhi thả lỏng người bay về phía trước, dựa theo trí nhớ, rất nhanh đã đến doanh trại kia, tuy còn rất sớm, nhưng trước cửa tụ tập không ít người, tuy trong mắt ánh lên tia không trông mong gì, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng bọn họ, liền nở nụ cười đầy yên tâm, chất phác mà thật tình.

“Tịch đại phu, ngài đã tới.” Khâu Vũ tiến lên một bước, cung kính nói.

Chung Ly Tình Nhi có thể hiểu cảm giác bị ai khi bị vứt bỏ, lại thật vất vả bắt được chút hy vọng này, lo được lo mất, lại sợ bị vứt bỏ lần nữa, giọng nói cũng hiền hòa hơn: “Ta đã đồng ý rồi, không phải sao?”

Khâu Vũ liên tục gật đầu, trong mắt toát lên sự vui sướng: “Cảm ơn tiểu thư thực hiện lời hứa. “

Chung Ly Tinh Nhi không nói gì, chuyển đề tài câu chuyện, “Tình huống đêm qua của họ thế nào?”

“Không có thay đổi gì lớn, chỉ là người họ khan ngày càng dữ dội hơn, còn họ ra máu, có mấy người co giật rất ghê, đắp vài cái chăn mà đều ướt cả, đại phu, đây là chuyện gì?”

Chung Ly Tinh Nhi vội trấn an: “Không cần lo lắng, những bệnh trạng này đều là hiện tượng bình thường, coi như ta là đại phu, y thuật cao siêu đến đâu, cũng không có thuốc nào dùng một lần là hết bệnh ngay, bọn họ cần thời gian, ta chỉ có thể tận lực không làm bệnh của họ chuyển biến xấu àm thôi, đại phu đều cướp người từ diêm vương mà, nhưng không nhất định sẽ thành công, người phải chuẩn bị tinh thần, được chứ?”

Khâu Vũ có chút buồn bã, những người này hẳn không muốn lại mất đi bất kỳ một ai nữa, nhưng hẳn biết Tịch đại phu nói đúng tình hình thực tế, “Ta đã biết, chỉ là ôm hy vọng tất cả đều tốt, nói chung cảm ơn đại phu, cho dù có người không qua khỏi, bọn ta cũng sẽ không oán đại phu.”

“Chỉ cần có suy nghĩ thông thoáng là tốt, ta sẽ cố hết sức, đi thôi, vào xem nào.”

Đi vào lều, xem ra Khâu Vũ rất xem trọng lời nàng nói hôm qua, không khí bên trong thông thoáng rất nhiều, tất cả đều được sắp xếp chỉnh tề, sạch sẽ, mà những thân nhân đang chăm sóc bệnh nhân thấy họ vào đều đứng dậy, nhất là khi nhìn thấy Chung Ly Tinh Nhi, đều cung kính thi lễ.

Chung Ly Tinh Nhi lần lượt chân mạch cho mọi người, trầm ngâm một hồi, nói: “Khâu Vũ, sai người đi đốt lò, đem tất cả dược sa oa hôm qua ta để lại, sau khi đào qua đem đến đây.”

“Đã chuẩn bị xong, Tường Văn, mau cho người đem dược sa oa đến.”

“Dạ.”

Chung Ly Tinh Nhi cười, “Vô Diễm, đem dược liệu trong rương của cô ra hết, chuẩn bị kê thuốc.”

Vô Diễm biết tiểu thư không muốn bí mật của mọi người bị lộ, liền lấy cái rương tùy thân đặt lên bàn, sau đó lấy dược liệu trong không gian ném vào rương, Chung Ly Tinh Nhi bắt đầu phối chế, mấy người Tường Văn đem dược sa oa vào, Vô Diễm đem dược liệu tiểu thư đã phối chế xong bỏ vào nồi đất, định đem ra ngoài đổ ít nước, liền nghe tiểu thư nói: “Mạc Ngữ, mau chuẩn bị thêm nước để nấu dược sa oa, lửa phải vừa, đừng lớn quá.”

Mạc Ngữ đứng bên cạnh nhẹ nhàng ân một tiếng, dẫn theo đám người Tường Văn ra ngoài, có thể giúp tiểu thư làm việc rất vui, rong nhóm yêu bọn họ thì giúp đỡ tiểu thư nhiều nhất chính là Vô Diễm, nàng ... có chút ao ước.

Lần nữa nhìn dược liệu trong không gian, càng ngày càng ít, mà dịch bệnh này chỉ vừa mới bắt đầu, lát nữa phải đi hái thuốc mới được, những người bệnh này nàng tạm thời chưa biết làm gì tiếp theo, đáng tiếc, tuyệt kỹ dùng ngân châm của Hoàng gia gia, nàng chưa học, nếu không, có thể giúp được rất nhiều rồi.

Đem dược thảo còn lại cất đi, trong lều đột nhiên truyền tiếng ho sặc sụa, đây là bệnh phổi do dịch chuột gây nên, Chung Ly Tinh Nhi cũng chưa để ý lắm, thì một tiếng hét kinh hãi vang lên nàng mới phát giác chuyện không tốt rồi, lập tức vận thân pháp lách mình đi qua, lấy tay xem mạch.

Lúc xem mạch thì mạch đập rất ổn định chứ không rối loạn như thế, sao đột nhiên chuyển biến đột ngột thế này? Lấy một viên thuốc trong tay áo ra đút vào miệng người bệnh, theo cổ họng thuốc trượt vào, bệnh nhân bắt đầu thở dốc, rất nhanh, ngực phập phồng kịch liệt, nhìn vết máu bên cạnh, tình huống không tốt rồi, nếu nàng nhớ không lầm, bệnh nhân này không phải là người nằm trong nhóm nguy cấp, nhưng sao bệnh tình đột nhiên trở nặng trước?

“Người trong lều này không có lệnh của ta, không được ra ngoài, Hiên Viên, ông đến cửa chặn lại, đừng để ai vào đây nữa, Khâu Vũ đến thì gọi ta.” Nàng biết chúng yêu khi ra ngoài thường thi triển cách ly thuật, thói quen sống ở nơi có linh khí, bọn họ ngại bên ngoài không khí ô nhiễm, lại nói bọn họ pháp lực cao thâm, dịch chuột nhỏ này không hại đến họ được, nhưng người trong doanh trại có thể bị lây.

“Tuân lệnh, tiểu thư, ngài cũng phải chú ý đó.” Dù sao, tiểu thư vẫn là Phàm thể, Hiên Viên có chút bận tâm.

Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, “Ta biết rồi.” Nàng không có phải là loại vì người khác mà quên mình, từ lúc đến doanh trại này, nàng dùng toàn bộ linh lực vây quanh mình, cho nên bàn về độ ích kỷ, nàng đứng đầu.

Liếc nhìn vẻ lo lắng của một phu nhân, nam nhân này hẳn có quan hệ mật thiết lắm, thực sự là kỳ quái, ba mươi tám bệnh nhân trong chi có mười một nữ nhân, còn lại là nam nhân, chẳng lẽ thời không này nữ nhân có sức chống cự cao hơn?

“Phu nhân cảm chối tới đem nơi đây quét dọn một chút”

Phu nhân tay chân vốn luống cuống, không biết nên làm gì tốt, nghe phân phó nhanh chóng đứng dậy, cha xấp nhỏ không phải xảy ra chuyện gì chứ, trước đây cũng có tình huống như vậy, không bao lâu liền chết, nhưng bây giờ có đại phu ở đây, sẽ không xảy ra chuyện, không có việc gì.

“Tiểu thư, Khâu Vũ tới.”

Nghe giọng nói Hiên Viên, Chung Ly Tinh Nhi đứng dậy đi ra ngoài lều, “Khâu Vũ, từ giờ trở đi, người bên ngoài không nên tùy tiện vào lều, dù đưa cơm, đồ ăn cũng không được vào, người bên trong cũng không được ra ngoài, bệnh tình có biến chuyển ta không muốn các người bị lây, dù ta có bản lĩnh thì cũng không cứu nổi người chết.”

Khâu Vũ nghe bệnh tình có biến hóa, mặt trầm xuống, “Được, ta sẽ truyền lời đi phu xuống, tiếp theo ta nên làm gì? “Phải làm gì mới có thể giữ tính mạng họ.”

“Nấu nước a!, giống như hôm qua, cho bọn họ ngâm vào nước thuốc lần nữa, hy vọng sẽ có chút hiệu quả. ” Chung Ly Tinh Nhi cũng tìm không ra biện pháp khác, linh lực vạn năng lần này không có đất dùng, không có công cụ hiện đại chữa bệnh chỉ có thể dùng phương pháp truyền thống, làm hết sức mình, phó mặc cho ý trời, nằng đột nhiên nghiệm ra chân lý này.

Mọi người trong doanh trại bắt đầu chuẩn bị, hy vọng có thể góp một phần sức lực, giữ tính mạng người bệnh, nếu như bây giờ thành chủ có phái binh tiêu diệt họ, có thể một lưới bắt hết, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Chung Ly Tinh Nhi không ra tay

Mà Chung Ly Tinh Nhi lại luyến tiếc, lấy được liệu trong không gian ra, cùng Hiên Viên, Hình Không đảo được, “Vô Diễm, hái thuốc giúp ta, vốn ta muốn tự đi, xem ra không được rồi, ta hy vọng có thể từ những người bệnh này mà rút ra kinh nghiệm, chỉ có nhiều đây người đã làm ta luống cuống tay chân, nếu là toàn bộ thành Thanh Châu thì không biết bao nhiêu rồi.”

Vô Diễm gật đầu, “Được, ta đi ngay, được liệu dùng chế thuốc ta hái hết hay chỉ vài loại thôi?”

Chung Ly Tinh Nhi suy nghĩ một chút, tính số lượng được liệu, “Đều hái hết, Xích Thước và Bạch Mao Căn thì nhiều thêm chút, hai được liệu này cần rất nhiều đây.

“Dạ”

Tay đảo thuốc, Chung Ly Tinh Nhi thầm cảm thấy may mắn, nếu không có chúng yêu, nằng ở dưới chân núi sống không thoải mái rồi, có lẽ ông trời thấy nằng kiếp trước gặp không may, nên kiếp này giúp đỡ nhiều, nằng không biết cha mẹ và em gái thế nào... Thật là, tự nhiên sao lại nhớ người nhà rồi?

Làm công việc giống hôm qua, mọi người cũng thuận tay hơn, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, ngay cả người cũng sắp xếp tốt, những con người khi đối mặt đại nạn luôn đoàn kết vô cùng, nếu là trước kia, người nhà này cùng người nhà kia vì một chuyện nhỏ mà mâu thuẫn, đánh nhau không chừng.

Bắt mạch, tằm, bắt mạch, móm thuốc, lại bắt, không nói những thứ khác, khoản xem mạch này Chung Ly Tinh Nhi thấy mình tiến bộ rất nhiều, hôm nay trời còn nóng hơn hôm qua, thời tiết này khiến nằng lo lắng đại dịch bộc phát với quy mô rộng, lau mồ hôi, Chung Ly Tinh Nhi đứng dậy phân phó “Ồn định rồi, buổi tối lại cho uống một chén thuốc nữa, hy vọng sẽ không phản thuốc, càng nhiều lần càng khó trị hết. “

Khâu Vũ bắt chập mình đây mồ hôi, hai ngày nay bọn họ dùng không ít được thảo của đại phu, bọn họ không có tiền trả, nhưng có khí lực, “Tịch đại phu, ngài có thể cho bọn ta xem được liệu cần điều chế thuốc không, ta đưa mọi người xem, hễ rảnh sẽ lên núi đảo, coi như là bồi thường cho đại phu.”

Chung Ly Tinh Nhi hơi động tâm, đây cũng là phương pháp bổ sung được thảo, dù sao bọn họ cũng ở trên núi, chỉ có một điều lo lắng, đó là..... “Ta rất vui nếu có thể bổ sung thêm được thảo, nhưng nơi thâm sơn cùng cốc này có nhiều loài động vật ăn thịt, chưa có tới đây là do doanh trại có nhiều người, chúng nó không dám tới, một khi tách ra, ta lo lắng an toàn của thân nhân các người, thuốc này dùng để chữa, nhưng vì được liệu mà mất mạng thì lỗ lớn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Khâu Vũ mỉm cười, mồ hôi đổ như mưa, chặt vật vô cùng, “Đại phu, bọn ta sống đến từng nay, sẽ không làm chuyện không tự lượng sức mình, ngài yên tâm”

Chung Ly Tinh Nhi thấy cũng đúng, người ta còn muốn đền ơn cho nằng, sẽ không lấy tính mạng đưa cho nằng đâu, lấy mấy được liệu thường dùng giao cho hẳn “Các người nhìn rồi đi hái đi, chú ý an toàn, đừng b3 miễn cưỡng”

“Vâng, đại phu yên tâm”

Khâu Vũ nhận được kiện, mồ hôi chảy xuống không ngừng.

Chung Ly Tinh Nhi có chút không đành lòng nhìn, quay đầu nhìn lều trại nói: “Nhớ kỹ lời ta nói, nơi này nội bất xuất, ngoại bất nhập, kể cả người, đừng để mình bị bệnh, bây giờ còn chút thời gian, ta phải đi hái chút được, số lượng không còn nhiều, ngày mai ta lại đến.”

Khâu Vũ lần này không có rối rắm, trực tiếp đáp: “Được, ta đã biết.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói nữa, dẫn chúng yêu vào trong rừng, “Hiên Viên, Mạc Ngự, Hình Không, mấy ngày nay các người đều đảo được, hẳn biết được được thảo.”

Ba người gật đầu, “Đương nhiên, mấy dược thảo này không khó nhận biết.”

“Tốt lắm, chúng ta mỗi người đi một hướng, đi giúp ta hái thuốc, các loại dược ấy đều phải hái”

“Dạ.”

Ba yêu quái không đòi đi cùng làm Chung Ly Tinh Nhi thật vui, tuy rằng có người đi theo cũng thỏa mãn chút hư vinh, nhưng một chút thì sẽ cảm thấy như mất tự do, khó chịu vô cùng, thỉnh thoảng, nàng cũng cần một người trò chuyện cùng.

“Tiểu Ngọc, rốt cuộc chỉ còn chúng ta.”

Tiểu Ngọc cười khanh khách không ngừng, “Tỷ tỷ, còn có Tham Oa nga, chờ tu vi của tỷ tỷ cao thêm chút thì có thể thông qua linh thức nói chuyện với Tham Oa, vậy ba người chúng ta có thể nói chuyện phiếm rồi.”

Cái đó đến tháng năm nào đây, Chung Ly Tinh Nhi cười bất đắc dĩ, cho dù nàng có chút duyên phận kỳ quái, nhưng dù sao cũng chỉ là nhân loại, thọ mệnh rất ngắn, công lực dù tăng nhưng không thể sống qua nhiều thời đại được, chẳng lẽ chờ mong kỳ ngộ chỉ có trong tiểu thuyết sao.

“Chờ việc này xong đã, tỷ sẽ dành tất cả thời gian cùng hai đệ tu luyện, tỷ còn muốn bồi Tiểu Ngọc một ngàn năm.”

“Được.”

Tiểu Ngọc cười vui vẻ, nó muốn ở cạnh tỷ tỷ, trong vòng 200 năm này nhất định phải liên lạc được với chủ nhân, chỉ cần chủ nhân ở đây, tỷ tỷ muốn chết cũng không chết được, đến lúc đó tỷ tỷ có thể ở cùng nó, có chủ nhân, có tỷ tỷ, còn có Tham Oa, oa, chỉ cần nghĩ đến tương lai thôi là vui rồi.

Một ngàn năm a, con rùa tu luyện có thể sống tới vạn năm, nàng nếu thực sự sống ngàn năm, vậy nàng thành cái gì? Lắc lắc đầu, dẹp bỏ suy nghĩ trong đầu, Chung Ly Tinh Nhi tiếp tục đi về phía trước, dược thảo ở đây không có nhiều như ở sau núi nhà nàng, có điều, đây cũng là chuyện bình thường, sau núi nhà nàng mới không bình thường đó.

Vừa nói chuyện, vừa đào thảo dược giống như quay lại lúc hai người nương tựa vào nhau, thoải mái lại tự tại, không có thị phi, lên núi thì hái thuốc, nhàn rỗi thì đọc sách, cùng Tiểu Ngọc nói chuyện phiếm, bình luận chút kiếm thuật của Chung Ly Dạ, giờ nghỉ lại, cuộc sống đó vui vẻ vô cùng.

Có thêm yêu làm bạn, lại nhiều chuyện liên tục kéo đến, khiến cuộc sống của nàng trở nên phong phú rất nhiều, nàng cũng không chán ghét gì thế giới này, cả đời ở dưới chân núi cũng không sao, cho dù đổi lại một cuộc sống khác, nàng cũng có thể thích ứng được, có lẽ khả năng thích ứng mọi hoàn cảnh đã ăn sâu vào xương tủy.

Cho đến khi trời sắp tối, cả nhóm mới tập hợp lại, Chung Ly Tinh Nhi cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy Vô Diễm ở trong đó, nhớ tới Tiểu Ngọc nói công lực tăng lên có thể dùng linh thức nói chuyện với Tham Oa, bọn họ liệu cũng có thể chứ? Cái truyền âm nhập mật trong truyền thuyết kia? Vậy tiện lợi quá còn gì bằng.

Dùng khinh công bay qua cửa thành, dừng lại bên một ngõ nhỏ cạnh Bách phủ, tránh bọn lính tuần tra về phủ, Kê Nghi vẫn đứng chờ bọn họ, Chung Ly Tinh Nhi cũng lười nói, chỉ cần họ thấy thoải mái là được, rõ ràng không thể làm cái kiểu người hầu chính tông vậy mà còn cố tình muốn học.

Tắm rửa xong, Chung Ly Tinh Nhi mới hỏi: “Hôm nay vợ chồng Bách Nam có đến không?”

Kê Nghi trả lời: “Không có, buổi sáng khi mọi người đi họ không ngăn cản, có lẽ chấp nhận rồi.”

Xoay tròn chén trà trong tay, Chung Ly Tinh Nhi nói: “Trước không cần lo, nếu thật sự không được, ta liền tiết lộ vài chuyện, để bọn họ rời Thanh Châu, sẵn mua lại tòa nhà này luôn.”

“Được, ta sẽ chuẩn bị.”

“Địch Hi, Tinh Quang tiên sinh có truyền tin gì không?”

Địch Hi gật đầu, đưa tờ giấy qua, “Trước giờ cơm chiều, Tiểu Hắc đưa đến.”

Chung Ly Tinh Nhi mở ra, là chữ của Tinh Quang tiên sinh, “Tiểu thư, đại nạn đã đến, Đẳng Long đế quốc và Áo Thác đế quốc là trung tâm đại nạn, Đẳng Long đế quốc có Thanh Châu là trung tâm, khuếch tán tứ phương, mong tiểu thư cẩn trọng.”

Lúc này, Chung Ly Tinh Nhi không thể ngăn Tinh Quang Ân dùng sinh mạng bói quẻ được, đây có vẻ như là sứ mệnh của Tinh Quang gia tộc, có bản lĩnh đoán trước tương lai, có trách nhiệm giúp mọi người thoát khỏi khốn cảnh, chỉ là trách nhiệm, giống như ném lên người nàng vậy.

Nàng đoán không sai, cái lúc tiếp nhận Tinh Quang Ân, cuộc sống an bình đã chệch khỏi quỹ đạo rồi.

Đứng dậy, cầm giấy đến bên ngọn đèn đốt, nháy mắt biến thành tro, Chung Ly Tinh Nhi mới xoay người đối mặt với chúng yêu, “Tinh Quang tiên sinh nói Thanh Châu là trung tâm đại nạn, đại nạn này có thể là dịch bệnh, Vô Diễm, một lát nữa cô phát cho mọi người dược liệu, dược liệu chúng ta hái buổi sáng còn phải chế lại, không thể kịp rồi, mọi người giúp ta đến những vùng lân cận mua dược liệu này, nếu Đẳng Long thiếu thì đến tam quốc còn lại.”

Có lẽ ngoại công và phụ thân nghe lời nàng đoán trước đó, cũng chuẩn bị không ít rồi, nhưng lấy số lượng cần dùng thì còn thiếu rất nhiều, đến tam quốc

có lẽ sẽ còn

“Dạ.”

Chúng yêu linh mệnh, sau đó khom người đáp lễ.

“Vô Diễm, Mạc Ngũ, đem bạc trên người đưa cho mọi người, Địch Hi, đêm nay về nhà một chuyến, lấy bạc đến đây, trước qua được ải này nói sau, ta sẽ tìm phụ thân tính toán sau”

Không lý do gì chỉ có mình nàng bỏ tiền, trong cung chẳng lẽ chỉ có mình nàng biết lo à?

Chúng yêu mỉm cười, Địch Hi run người, chỉ nghe tiếng bùm vang lên, giốn tiếng bấp rang nổ, “Giờ ta đi liền, Vô Diễm, tiền để chỗ nào?”

Vô Diễm lườm hần một cái, “Trong ngăn tủ thư phòng tiểu thư ấy, ngân phiếu chia làm hai ngăn, lớn và nhỏ, ngươi lấy ngăn lớn thôi.”

“Vậy dễ tìm rồi, tiểu thư, ta đi.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, “Àn, đi nhanh về nhanh, để mọi người có thêm chút tiền ra ngoài.”

Cái này coi như nàng lợi dụng sức mạnh của yêu, đổi lại là người khác, có thể trong một thời gian ngắn như vậy mà có thể đi đến 3 quốc gia khác sao? Cũng may hiện tại việc nắm thông tin giữa các quốc gia không có tiến triển lắm, cho dù sau này biết thì chuyện cũng xong, nên nàng cũng không lo lắng.

Buổi tối, Chung Ly Tinh Nhi trở về nhà Tiểu Ngọc, mỗi bên ôm một đứa, cũng không có nhanh chóng nhập định được, trong lòng suy nghĩ bốn bề, không cách nào nhập định nổi.

Lẽ nào chọn làm đại phu là sai? Có lẽ do tính tình nàng không phù hợp thôi, nàng không có điềm nhiên, không có làm hết mình vì người khác, không có khái niệm đem bệnh nhân đặt lên làm đầu, chỉ là khi có chuyện phải giúp, nàng sẽ không khom tay đứng nhìn mà thôi.

Nàng chưa từng nghĩ tới, một ngày nào đó nàng trở thành chúa cứ thế, những chuyện xảy ra sau trận hồng thủy, nàng đều xen vào, có lẽ ngay từ đầu, nàng muốn nhân cơ hội này tăng kinh nghiệm y thuật của mình, mặc kệ là làm như đại phu, hay trong lòng vẫn còn sự lương thiện của con người, nàng không thể làm như không biết số người chết tăng lên được, giờ chỉ nghĩ làm nhiều việc chút, để gỡ gạc được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Nghĩ lại mình cũng là con người, chỉ là thay đổi thân xác, cuộc sống thay đổi nàng không sợ, bởi vì nàng tin trời không tuyệt đường người, nhất là nàng từng sống một kiếp người rồi, nhưng nội tâm thay đổi làm nàng hoang mang vô cùng, nàng hài lòng với tính cách kiếp trước của mình, không dễ gì mềm lòng, cũng sẽ không hy vọng thế giới hủy diệt, cứ bình thản mà sống qua ngày, hiện tại nàng, giống như có chút ưu quốc ưu dân, nói trắng ra, cái này có quan hệ gì với nàng?

Nàng đến thế giới này chỉ có ngắn ngủn ba năm, sự lệ thuộc không có mãnh liệt như ở địa cầu được, cho dù Đằng Long diệt vong nàng cũng tự tin mình có thể sống vui vẻ được, rốt cuộc vì nguyên nhân gì, khiến nàng tận tâm như thế? Là ý thức của thân thể này? Hay là vì Chung Ly Dạ?

Hai đứa nhỏ này nhìn đang ngủ nhưng thật ra đang tu luyện, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy lòng mềm xuống, trước mắt vốn có sương mù đã nhanh chóng trở nên sáng sủa, mặc kệ con đường về sau thế nào, nàng vẫn phải bước tiếp, làm gì thì làm, nàng không thể đánh mất bản ngã của mình, nhất định không thể, bị chúng yêu bảo vệ cũng được, bị người khác ý lại cũng được, bị người khác truy sát cũng được, nàng chấp nhận hết, duy không chấp nhận bản thân sa ngã.

Trong lòng thanh thản hơn, tạp niệm dần mất, cả người thoải mái, Chung Ly Tinh Nhi quyết định hôm nay không tu luyện, tự cho mình một giấc ngủ ngon, đã lâu rồi nàng không có giấc ngủ chân chính

Một lúc sau, truyền đến tiếng hít thở đều đều của Chung Ly Tinh Nhi, Tiểu Ngọc mới mở mắt, nó và tỷ tỷ tâm linh tương thông, tỷ tỷ lo sợ không yên nó làm sao có thể không biết, chính là nó biết, chuyện này chỉ có tỷ tỷ tự mình nghĩ thông suốt, những người khác giúp đỡ cũng không được

Người tu luyện phải luôn nhận thức được bản thân mình, bằng không tu vi không tăng lên được, tỷ tỷ không tự phát hiện, lúc tỷ tỷ tu luyện nó đều quan sát, trong khoảng thời gian này, tu vi tỷ tỷ không tăng, nó chỉ có thể lo lắng thôi, giờ tốt rồi, tỷ tỷ đã nghĩ thông suốt.

Ai, nếu có thể liên lạc với chủ nhân thì tốt quá, chủ nhân đang làm gì? Lâu như vậy, đừng nói bây giờ chủ nhân còn đang bế quan nha, nó sẽ không xui xẻo như vậy chứ...

“Tiểu Đình đồng?”

Đột nhiên ở trong đầu vang lên một tiếng nói, khiến Tiểu Ngọc đang thất thần phải hoảng sợ, giọng nói, giọng nói này, quen thuộc như vậy, nghe âm cuối cũng biết là ai rồi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73

“Chủ nhân, chủ nhân.....”

Giọng Tiểu Ngọc có chút lắp bắp, nếu không phải nó không phải là linh thể thì đã sớm chảy nước mắt rồi, lúc này nó muốn khóc rồi, tuy là khuôn mặt khóc hay không khóc đều giống như nhau cả. Cùng chủ nhân tách ra mấy ngàn năm, ở thế giới của tỷ tỷ cũng gần 5000 năm, hóa ra đã lâu đến vậy

Tiếng cười khê vang lên, không che giấu được vui vẻ trong đó, “Ngoan, thả thần thức ra, chủ nhân muốn nhìn xem mấy năm này ngươi thế nào.”

Tiểu Ngọc nghe lời thả thần thức ra, không chút nào che giấu, lộ ra nơi yếu ớt nhất của mình trước mặt chủ nhân, cuộc sống này bắt nguồn từ chủ nhân, nên không thể nghịch ý của người, hơn nữa nó cũng không có ý định đó.

Trong chớp mắt, những chuyện Tiểu Ngọc trải qua mấy ngàn năm nay xuất hiện trong đầu nam tử, mãi đến mấy hình ảnh của những năm gần đây mới khiến hắn nhíu mày, hơi thú vị đây!

“Tiểu Đình Đông, ngươi đổi tên rồi à? Có điều cái tên Tiểu Ngọc này rất thích hợp với ngươi, nhưng ta vẫn thích gọi là Tiểu Đình Đông hơn, nào, ngoan ngoan nói cho chủ nhân nghe, nếu ta và Tịch Tĩnh Nhi đều là chủ nhân ngươi, chỉ có thể chọn một, ngươi chọn ai?”

Mặt Tiểu Ngọc biến sắc, nó sợ nhất là vấn đề này, ấy vậy mà chủ nhân lại cố tình hỏi, “Chủ nhân, chủ nhân..... Ta muốn theo chủ nhân, nhưng, nhưng là..... Ta cũng thích tỷ tỷ.”

“Vậy ngươi chọn ai?”

Ngữ khí của nam tử này vẫn nhẹ nhàng như thế, làm như không thấy sự khó xử của tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cắn môi, nhìn Chung Ly Tĩnh Nhi đang ngủ say bên cạnh, nó..... Luyện tiếu tỷ tỷ, tuy rằng đi theo chủ nhân lâu như vậy, chuyện nhớ rõ cũng ít, đi theo tỷ tỷ chỉ có gần mười mấy năm, dùng lời ở thế giới chủ nhân mà nói, đây là một khoảng thời gian suy nghĩ, thậm chí không hơn, mấy năm này như những giọt nước, nhưng nó đều nhớ rõ rành mạch, bởi vì nó khắc ghi từng chuyện từng chút một.

“Chủ nhân..... Không thể, không thể cho ta ở lại bồi tỷ tỷ sao, tỷ tỷ là nhân loại, cho dù nàng có tu luyện công pháp, cũng không có khả năng sống quá năm trăm năm, cũng chỉ 200, 300 năm thôi, chủ nhân, người bề qua lại đi, đợi người bề quan xong, Tiểu Ngọc sẽ trở lại bên cạnh người.”

Nam nhân trầm mặc, chỉ điểm nhỏ này thôi, hắn có thể thấy Tiểu Đình Đông rất coi trọng tiểu cô nương này, nhân loại ư? Nói đến điều này, hắn có phải là nhân loại không? Hình như tổ tiên của hắn là nhân loại thì phải..... Chắc phải lật mấy quyển sách cổ, xem lại mới được.

“Tiểu Đình Đông, theo a nhiều năm như thế mà không biết tính tình ta sao, người không thể trung thành với ta 100%, thì ta cũng không cần, nếu ngươi lựa chọn Tịch Tĩnh Nhi, như vậy, ngươi vĩnh viễn không thể trở lại bên cạnh ta nữa, ngươi nghĩ cho kỹ đi, Tịch Tĩnh Nhi chỉ có thể ở cùng ngươi mấy trăm năm ngắn ngủi, sau khi nàng chết, ngươi sẽ ra sao? Làn bề quan này của ta, công pháp đã luyện đến tầng cao nhất, cùng thọ với trời, trở thành một phần của trời đất.

“Chúc mừng chủ nhân.”

Tiểu Ngọc theo bản năng chúc mừng, tự đáy lòng rất cao hứng, chủ nhân của hắn quả nhiên cường đại, tuổi còn trẻ mà tài giỏi như thế*”

*Ở thời không của anh thì vạn tuổi cũng như thiếu niên thôi.

Nam nhân không nói gì hết, sống cùng trời đất thì thế nào? Hắn thậm chí có chút hối hận, vì sao lại tu luyện đến đỉnh cao như thế? Phải làm thế nào để sống cái cuộc sống dài lê thê này? Tu vi thấp kém còn có thể giống như nhân loại, sinh, lão, bệnh, tử, có thể trải qua một lần luân hồi khác, như vậy tốt biết bao.

Đột nhiên nhớ đến trong thần thức của Tiểu Đình Đông có nhìn thấy nữ nhân tên Tịch Tĩnh Nhi kia, sinh cũng nhanh mà chết cũng nhanh, nàng thích ứng mọi thứ quá nhanh khiến cho người ta phải ghen tỵ, nếu đến thế giới của hắn, liệu nàng có thích ứng được như thế không?

Trong lòng ác niệm rục rịch, vốn muốn bề thần thức ràng buộc với Tiểu Đình Đông, để nó được tự do, thành toàn cho nó, dù sao đi theo hắn nhiều như vậy năm, tính cách Tiểu Đình Đông vui vẻ, hắn không muốn hủy diệt chút nào.

Giờ thì thôi, nam nhân cười nhẹ ra tiếng, Tiểu Ngọc rung mình, trong lòng có dự cảm bất hảo, chủ nhân lại muốn làm gì, mỗi lần chủ nhân cười như vậy là có người gặp chuyện không may, lần này, lần này mục tiêu của chủ nhân không phải là nó chứ, ô ô ô, tỷ tỷ, Tiểu Ngọc sợ quá.....

“Tiểu Đình Đông, từ giờ trở đi, ngươi không được đóng cửa thần thức, yên tâm, có ta trông chừng, không ai làm ngươi tổn thương được, còn có, không được nói cho tỷ tỷ Tịch Tĩnh Nhi của ngươi biết, người liên lạc được với ta, cứ giống như trước đây, biết chưa?”

“Tỷ tỷ giờ là Chung Ly Tĩnh Nhi, không phải Tịch Tĩnh Nhi.”

Tiểu Ngọc nhỏ giọng phản bác.

Tai hắn rất thính, “Ta chỉ nhìn linh hồn, không nhìn bề ngoài, Tiểu Đình Đông, cho dù gương mặt bây giờ của ngươi rất đáng yêu, nhưng ở trong mắt ta,

vẫn là ngọc thạch như giọt nước, còn bữu môi, đừng cho là ta nhìn không thấy, ở cùng nhân loại lâu đến thế, biểu lộ tình cảm ngày càng nhiều.”

“Chủ nhân, người cũng là nhân loại đi, những gì ta học với người mấy ngàn năm không bằng học với tỷ tỷ mấy năm gần gũi này, cho nên, vẫn là tỷ tỷ lợi hại.”

Nam nhân không nói gì, hẳn có phải nhân loại hay không, còn chờ kiểm chứng. nhưng giờ không phải là lúc nói chuyện này, “Tiểu Đình đông, lời chủ nhân nói người có nghe không?”

Tiểu Ngọc hít một hơi thật sâu, nó và tỷ tỷ vốn không phải là chủ tớ, nên không có lập khế ước linh hồn, nhưng chủ nhân thì không giống, đó là khế ước linh hồn, chủ nhân nếu tức giận, người khác không cần ra tay, nó đã hồi phi yên diệt rồi.

“Dạ, Tiểu Ngọc đã biết.”

Nam nhân nghe nó nói, tên hẳn chọn không hay hả? Tiểu Đình đông, Tiểu Đình đông, nghe hay mà, kể cả người đọc và người nghe đều cảm thấy thể xác và linh hồn thư sướng vô cùng, Tiểu Ngọc..... Tục khí.

“VẬY ĐI, BẾ QUAN BỐN TRĂM NĂM, KHÔNG BIẾT MỌI NGƯỜI CÒN NHỚ TA KHÔNG, TA ĐI CHƠI TRƯỚC ĐÂY, KHÔNG LÀM PHIỀN NGƯỜI NỮA.”

Hy vọng chủ nhân có thể đi chơi lâu một chút, Tiểu Ngọc chân thành hy vọng, như vậy gặp chuyện không may là người khác, chờ người đi chơi về, nó đã là món đồ chơi, nếu chủ nhân tạm thời quên nó thì tốt lắm nha, như vậy chờ tỷ tỷ đi rồi, nó tìm chủ nhân, cũng không quá muộn, đáng tiếc, trí nhớ chủ nhân quá tốt, chuyện mấy ngàn năm còn nhớ kỹ mà, “Dạ, Tiểu Ngọc đã biết.”

Xác định chủ nhân thật sự đi rồi, Tiểu Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có cao hứng, cũng có chút cảm giác không biết làm sao, nó hiểu rõ tính tình của chủ nhân mà, trước kia, nó thấy chủ nhân chinh người rất ác, nhìn người khác bị chinh mà cười to, lúc này đến phiên mình, quả nhiên, trước kia không nên đắc ý.

Có điều liên lạc được với chủ nhân rồi, chủ nhân lợi hại như vậy, chỉ cần khiến chủ nhân thích tỷ tỷ, vậy chủ nhân sẽ không để tỷ tỷ chết, hắc hắc, nó thật thông minh, tỷ tỷ xinh đẹp mà người lại tốt, chủ nhân nhất định sẽ thích.

Chợt, Tiểu Ngọc nhớ tới mấy nữ nhân trong điện của chủ nhân, buồn rầu vô cùng, thế giới kia của tỷ tỷ tuân theo chế độ một vợ một chồng, mà với tính tình của tỷ tỷ thì tuyệt đối không cho phép trọng phu lại có người khác, nhưng chủ nhân..... Có thật nhiều, thật nhiều, thật nhiều nữ nhân a, tuy rằng đều là các nàng tự mình đưa đến cửa, chủ nhân cũng không thích họ, thậm chí có người còn chưa từng gặp qua, nhưng mà..... trên người những nữ nhân này đều có dấu ấn của chủ nhân.

Tiểu Ngọc nghĩ đến tương lai quá xa vời, nó đã quên, chuyện này còn phải xem bất tự, chủ nhân có vừa ý Chung Ly Tinh Nhi hay không là một chuyện, Chung Ly Tinh Nhi có vừa ý chủ nhân hay không là chuyện khác, chỉ là, điểm xuất phát thế này là tốt rồi, không biết vai trò của hồng nương này, nó có nên nhận không.

Hai ngày tiếp theo, mọi người phân công nhau công việc, Chung Ly Tinh Nhi sáng sớm mỗi ngày đều dẫn Vô Diễm cùng Hiên Viên đi đến doanh trại, tình huống dần được khống chế rồi, khiến cho Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy may mắn là, không ai chết trước mặt nàng, 37 tính mạng này, đều bảo vệ được, chỉ cần tiếp tục uống thuốc, hẳn là sẽ không có vấn đề.

Tất cả mọi người tập trung lại, biết rõ đại nạn đã đến trước mắt, đối với thế giới lạc hậu này mà nói, Chung Ly Tinh Nhi cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, nơi này không có máy bay, không có xe lửa, không có xe, hết thảy đều dựa vào đi bộ, duy nhất có thể trông cậy vào đó là ngựa, nhưng phải có kỹ năng cùng tuổi tác phù hợp mới được.

Đương nhiên, nếu là chúng yêu bên cạnh nàng thì mấy vấn đề này cũng không là vấn đề, nhưng nếu chúng yêu bị lộ thân phận, trước đại nạn mọi người đều có thể im miệng không nói, dù sao còn chờ người ta cứu mạng không phải à? Nhưng sau này thế nào? Một câu ‘không cùng một loài, suy nghĩ không giống nhau’ liền thoải mái dẹp bỏ công lao của họ, đòi đánh đòi giết, cái nhân loại giỏi nhất, đó là trở mặt, chỉ cần tìm được cơ hội.

Chung Ly Tinh Nhi thừa nhận mình ích kỷ, nàng không thể vì nhân loại mà hy sinh chúng yêu, những người này có quan hệ gì đến nàng chứ? Hoàn toàn không có thân thiết gì, lỡ ngày nào đó nàng gặp chuyện, nói không chừng bọn họ còn đá một cước nữa là, nhưng chỉ có chúng yêu thật tâm vì nàng, không có tâm tư ám hại này, lòng người vốn khó đoán, nên nàng chọn yêu thì hơn, mà không hề áy náy.

Đây là đại nạn của Đẳng Long đế quốc, như vậy, Đẳng Long đế quốc phải thừa nhận, lão thiên gia rất công bằng, nếu lần này nàng dùng đường tắt để vượt qua, nói không chừng tiếp theo sẽ càng mãnh liệt hơn, trả giá lớn hơn.

“Tiểu thư, chúng ta đi nhìn thăm Tiểu Huy đi.”

Hiếm khi hôm nay không có xuất môn, tiểu thư ngồi đây lâu như vậy rồi, không nói không rằng, khiến Vô Diễm nhìn mà có chút lo lắng, vì thế đề nghị

Tiểu Huy? Ai vậy? Chung Ly Tinh Nhi không phản ứng kịp, cái tên này xa lạ quá.

Vô Diễm cười khê, tiểu thư lúc ấy một lòng một dạ cứu người đi, “Tiểu Huy chính là con của Ngụy Trữ.”

À, Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, đi xem tình huống của nó cũng tốt, đỡ phải ngồi ở đây rồi rấm, còn nhiều chuyện phải làm nữa, lại bởi vì nguyên nhân này mà đứng yên không làm thì không được, “Đi, đi thôi, Hiên Viên đi nào.”

“Dạ.”

Đi tới trước cửa, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, “Đúng rồi, phòng bếp còn đồ ăn không? Chúng ta lấy một chút mang qua.”

Mạc Ngữ đáp: “Có, ta lập tức đi lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Chẳng mấy chốc, Mạc Ngữ cầm mấy túi giấy dầu vào, túi lớn như vậy hẳn là gom hết tất cả đồ ăn ở trù phòng rồi, Vô Diễm nhận lấy, lúc này Chung Ly Tình Nhi mới đi ra ngoài, nhiều đây cũng đủ cho cha con Ngụy Trữ ăn mấy ngày, đó là nếu bọn họ không chia ch người khác ăn, người ở đó rất nhiều, căn bản là nhiều đây không đủ.

Lần thứ hai đến, Chung Ly Tình Nhi vẫn có chút khó tin, bên cạnh bãi rác là những người còn sống sót trong thành sống dựa vào nó, mùi rác kinh khủng này dường như không ảnh hưởng đến sự sinh tồn của họ.

Làm như không nhìn thấy những ánh mắt đánh giá bọn họ, Chung Ly Tình Nhi đi thẳng đến nhà Ngụy Trữ, mấy ngày bận rộn chuyện trên núi, ngoài chuyện sai người đưa thuốc đến một lần, cũng không đến nữa, mà Ngụy Trữ không đến tìm nàng, chứng tỏ bệnh của tiểu Huy đã tốt rồi.

Vô Diễm tiến lên một bước, “Ngụy Trữ có ở đây không?”

Lập tức, bên trong truyền đến tiếng đồ vật va chạm, còn có tiếng nói của một nam nhân, “Có, có.”

Rất nhanh, màn bị xốc lên, ánh mắt Chung Ly Tình Nhi rơi vào thân thể gầy nhom trên giường, tiểu hài tử đó mở đôi mắt lớn ra, đôi mắt này như chiếm một phần ba gương mặt, nếu nuôi béo nó lên, bảo đảm đứa nhỏ này sẽ đáng yêu vô cùng.

Ngồi vào mép giường, nhẹ nhàng cầm tay đứa nhỏ, “Tiểu Huy, có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Tiểu Huy chớp mắt nhìn nàng, nhìn thấy thiện ý từ nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Huy khỏe lắm, không đau.”

Chung Ly Tình Nhi cười, xoa đầu nó rồi bắt mạch, trong phòng chỉ còn tiếng hít thở, nhìn đại phu kiểm tra, thân nhân bệnh nhân chỉ có thể im lặng chờ tin.

“Ồn rồi, bệnh tiểu Huy tương đối nhẹ, chỉ là do tuổi còn nhỏ nên sức đề kháng yếu mới vậy thôi, thuốc ta sai người đưa đến còn không?”

Ngụy Trữ nghe con ôn rồi, liền nở một nụ cười, gật đầu, “Còn, còn, tạ ơn đại phu, còn để người đưa đến đây.”

“Tiếp tục cho Tiểu Huy dùng, uống thêm vài lần nữa là tốt rồi, Ngụy Trữ, người có nghe được ở đây có ai có bệnh trạng như tiểu Huy không?” Không có khả năng chỉ có mình tiểu Huy bị bệnh, bệnh này xác suất truyền nhiễm không đưa được.

Mặt Ngụy Trữ nhăn nhó, “Đại phu, mấy ngày nay, ta đều chăm sóc tiểu Huy, nên không có để ý những người khác, mà ngài cũng bảo ta hạn chế tiếp xúc với họ, cho nên...”

Nghe vậy, Chung Ly Tình Nhi mới nhớ tới việc này, “Không sao, có chuyện gì thì đến tìm ta! Ta có mang đồ ăn đến cho các người, Tiểu Huy, phải ăn nhiều mới được, biết chưa? Cơ thể cường tráng mới không dễ sinh bệnh.”

Tiểu Huy nhìn mấy cái túi giấy dầu, nuốt nước bọt, nó nghĩ được mùi thịt nha, “Tiểu Huy biết rồi.”

Ai mà không muốn ăn nhiều chứ?? Chỉ là không có mà thôi, Chung Ly Tình Nhi cảm giác mình nói thừa rồi, mỉm cười đứng dậy, “Ngụy Trữ, người đừng rầu rĩ thế, đây là đồ ăn còn dư lại, không phải làm vì các người đâu, cứ thế đi, ta đi đây.”

Ngụy Trữ nhìn túi đồ ăn trên bàn, hít sâu rồi không nói gì nữa, “Đại phu đi thông thả.”

Đến ngày thứ tư, không khí trong thành Thanh Châu khẩn trương hẳn, người trên đường nhiều hơn, cửa thành mỗi ngày đều đánh mấy trận nhỏ làm gương, người rời đi ngày càng nhiều, binh sĩ canh phòng tăng hẳn, xung đột hình thành càng thấy rõ.

Buổi trưa, một đoàn người mặc thanh y cưỡi ngựa xuất hiện ở ngoài thành, một người trong đó xuống ngựa lấy lệnh bài ra, thủ lĩnh đội canh thành mặt tái mét, “Không biết đại nhân có gì phân phó?”

“Mở cửa thành ra, dẫn bọn ta đi gặp thành chủ Tiết Thành Nhân, hoàng thượng có hoàng lệnh.”

Sắc mặt tên thủ lĩnh đại biến, hiện tại cửa thành đang chặn không ít người bên trong muốn chạy khỏi thành Thanh Châu, nếu mở cửa, người chạy không nói, nhưng để những người này thấy được thì...

“Có gì không ổn à? Sao không mở cửa thành?” Tiếng ồn ào bên trong không thể che giấu được, thanh y nhú mày hỏi.

Tên thủ lĩnh đỏ mồ hôi như mưa, tay đặt sau lưng ra hiệu, một binh lính nhanh chóng chạy đến phủ thành chủ, mặc cho đám người đang bất bình, kêu ca phía trong, chuyện này để sau, nếu giờ xử lý không tốt, mọi chuyện đổ bể hết.

Thanh y không nói nữa, trở lại trong đội ngũ, lạnh lùng đứng chờ, một lát sau mới thấy cửa thành nặng trĩu mở ra, đoàn người ra roi quất ngựa chạy đến phủ thành chủ.

Còn ở trong phủ thành chủ, Tiết Thành Nhân đang sứt đầu mẻ trán, nghe hoàng lệnh đến, sắc mặt khó coi vô cùng, không phải đã không chế được rồi sao? Sao hoàng thành lại biết được? Lệ nhi không có gửi thư nói là hoàng thượng đã biết đâu.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi chuẩn bị, đem mấy người đó giấu cho kỹ, trước xem xem hoàng lệnh nói gì.”

“Tuân lệnh.” Cả đám người nhao nhao nói, rồi nhanh chóng giải tán đi làm chuyện mình phải làm.

Rất nhanh, nhóm thanh y đã đến trước cửa phủ, đồng loạt xuống ngựa, đứng chỉnh tề, tay áo người dẫn đầu có hoa văn nâng hoàng lệnh, “Hoàng lệnh đến, thành chủ Thanh Châu nhận lệnh.”

Cửa phủ mở ra, binh sĩ xếp thành hàng, Tiết Thành Nhân dẫn đầu xuất hiện trước cửa, mỉm cười, còn lộ chút kinh ngạc, “Không ngờ Thanh Sứ tự mình truyền hoàng lệnh đến, mời vào.”

Thanh Sứ liếc hẩn một cái, tay cầm hoàng lệnh bước vào phủ. Trong chính sảnh, Thanh Sứ đứng ở vị trí chủ vị, nâng hoàng lệnh lên cao, giọng nói uy nghiêm, “Thành chủ Thanh Châu Tiết Thành Nhân tiếp Hoàng lệnh.”

Tiết Thành Nhân dẫn đầu mọi người quỳ xuống, trán chạm đất, hai lòng bàn tay giơ cao lên đầu, nghe thánh dụ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: thành Thanh Châu xuất hiện tình trạng dịch bệnh nghiêm trọng, thành chủ Tiết Thành Nhân giấu giếm không báo, phải trừng phạt, nhưng tình hình đặc biệt, sẽ xử phạt sau, lệnh phải toàn lực xử lý việc này, lấy công chuộc tội, không phụ kỳ vọng quân vương. Hoàng thành phái rất nhiều thái y đến, do Hoàng viện thù, Hoàng thái y dẫn đầu, giao cho Cửu công chúa Chung Ly Tình Nhi toàn quyền chỉ huy, khâm thủ.”

Tiết Thành Nhân hai tay nâng cao tiếp nhận Hoàng lệnh, thực sự không ngờ được vị Cửu công chúa ẩn dật trong nhân gian kia sao lại xuất hiện ở đây, không phải nàng đang ở đất phong của Vạn Hâu sao?

“Thanh Sứ, Cửu công chúa đến cùng ngài à? Ta nên yết kiến nàng ở đâu?”

Thanh Sứ chấp tay sau lưng, “Hoàng thượng có nói, Cửu công chúa không muốn dính vào mấy chuyện phiền toái, nàng biết chút y thuật nên vì dịch bệnh này mà đến, đợi người thái y viện đến sẽ tìm gặp, Tiết thành chủ đừng suy nghĩ nhiều, nên nghĩ xem làm sao qua được ải này đi, hoàng thượng bảo ta nhắc nhở ngài một câu, ‘đừng có theo vết xe đổ của Lệ Châu vào 30 năm trước’.”

Toàn thân Tiết Thành Nhân run rẩy, hẩn sao mà chưa nghĩ đến chứ, chỉ là không dám thừa nhận mà thôi, “Được, Tiết mỗ cần tuân thánh dụ.”

Thanh Sứ không muốn nhiều lời, phát tay áo, “Vây ta cáo từ.”

Mà Tiết Thành Nhân vốn cũng không muốn giữ họ lại trong phủ, nhất là bây giờ khắp nơi đều có nhược điểm, hẩn còn ước gì họ mau rời đi lẹ lẹ, Thanh Sứ và Từ Sứ đều là thân tín của hoàng thượng, tuy không phải là chức quan gì, nhưng quyền lực còn hơn quan thường rất nhiều, khó mua chuộc lắm.

“Ừ, trong phủ bề bộn, lại loạn trong ngoài, Tiết mỗ không dám giữ ngài, lần sau Thanh Sứ đến, Tiết mỗ sẽ chiêu đãi đằng hoàng.”

Chờ đoàn người rời khỏi phủ thành chủ, Tiết Thành Nhân không cười nữa, trầm mặc ra lệnh, “Ngụy Vinh, cho người đi theo, xem họ ra khỏi thành hay đi đâu, ta đoán họ đi gặp vị Cửu công chúa kia, Từ Từ, người hãy đi điều tra xem vị Cửu công chúa này đến đây từ khi nào, còn có lúc nàng ở Thanh Châu thì đã làm gì.”

Trong nhóm phụ tá phía sau, một văn sĩ trung niên và một tướng lĩnh chấp tay lại, “Tuân lệnh.”

Nhìn đoàn người đi xa kia, Tiết Thành Nhân lo lắng vô cùng, hoàng đế muốn nhân cơ hội này đoạt binh quyền của hẩn sao? Không dễ đâu, cho dù Thanh Châu giống như Lệ Châu năm đó, chết hơn một nửa, thì Chung Ly Tường Văn cũng đừng nghĩ đánh chủ ý lên Thanh Châu, vì Thanh Châu này chỉ có một chủ nhân, chính là hẩn — Tiết Thành Nhân

Nhóm người Thanh Sứ đi đến trước cửa Bách phủ, lưu loát xuống ngựa, đưa bài thiếp cho đưa bé canh cửa đang không biết làm sao kia, nó tiếp nhận rồi xoay người chạy vào trong, mấy người này trông thật đáng sợ.

Bách Nam nhìn sổ sách mà phá sàu, tổn thất lần này quá lớn, mấy năm này xem như làm không công, còn không biết Thanh Châu sau này còn giá trị gì không, nếu giống Lệ Châu...

“Lão gia, bên ngoài có người cầu kiến, đây là bái thiếp. “

Bách Nam ngẩng đầu, cái này từ khi nào Bách hủ thanh tỉnh lại trở nên náo nhiệt thế này? Đây chính là phiên toái trong truyền thuyết sao...

Nhận bái thiếp, nhìn một chút, vốn đang bất mãn, đột nhiên kinh hách, thiếu chút nữa ném luôn bái thiếp... Thanh Sứ, sao lại là Thanh Sứ, bước ra từ danh môn thế gia ở hoàng thành sao lại không biết sự tồn tại của thanh sử chứ, nhưng sao họ lại đến nhà mình, muốn tìm Bách gia thì cứ trực tiếp ở hoàng thành ra lệnh là được, không phải sao? Hơn nữa đến Thanh Châu, sao không đi tìm Tiết Thành Nhân?

“Nhanh, mở cửa ra nghênh đón, quản gia, gọi Bách Thanh đến, phu nhân theo ta ra ngoài.”

Bách phu nhân vốn ngồi gần đó đang thêu hoa, hiếm khi thấy lão gia thất thố như thế, không dám hỏi, vội thu dọn đồ thêu rồi theo ra ngoài, Bách Thanh như ngựa hoang chạy đến.

Cửa lớn mở ra, đoàn người Thanh Sứ đi vào, Bách Nam chạy tới đón tiếp, chấp tay nói: “Không biết là Thanh Sứ đến, tiếp đón chậm trễ, mong ngài thứ tội.”

Thanh Sứ gật đầu, không có kiêu căng giống như ở phủ thành chủ, nhưng không có bình dị, dễ gần, “Không cần khách khí, bản sứ cũng gặp lão nhân gia Bách gia mấy lần, ở Thanh Châu này xem ra Bách gia rất có phân lượng, lệnh tôn rất lợi hại. “

Bách Nam hơi khom người biểu đạt cảm ơn, làm tư thế mời, “Mời vào trong. “

Thanh Sứ quan sát xung quanh, dò xét một lúc, toàn bộ phủ đệ trừ một cái viện, hẳn đều thu vào mắt, viện kia... Khí tức thâm sâu khó lường, trong chớp mắt, khiến hắn chảy cả mồ hôi lạnh, nếu không phải hắn hông lộ ra chút dịch ý nào, không chừng khí tức tỏa ra không nhẹ nhàng đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Chúng yêu trong phòng nhìn nhau, Hiên Viên quay sang Chung Ly Tinh Nhi đang ngồi viết phương thuốc nói: “Tiểu thư, có người đến Bách phủ, hình như là tìm ngài.”

Chung Ly Tinh Nhi đặt bút xuống, ở thời không này những phương pháp phòng dịch bệnh quá kém, nàng đem những gì còn nhớ viết lại hết, hy vọng có thể phát huy được tác dụng của nó, “Cho người ra dẫn họ vào đây đi, hẳn là vì bệnh dịch này mà đến.”

”Dạ.”

Trong chính sảnh Bách phủ, Thanh Sứ ngăn lời xã giao mà bách nam định nói, trực tiếp nói thẳng lúy do mình tới, ”Ta đến đây không phải là vì Bách gia, mà là vì người trong phủ này.”

Bách Nam nghe thế càng khẳng định suy đoán của mình là đúng, vội đáp: “Là Tịch đại phu sao?!”

Tịch? Là họ của Cửu công chúa ở dân gian? Thanh Sứ gật đầu, ”Đúng vậy, có thể dẫn đường cho bọn ta không?”

Bách Nam vội dẫn đường, trong lòng rối rắm vô cùng, không ngừng suy đoán thân phận của vị đại phu kia, có thể để Thanh Sứ tự mình tìm gặp, phạm vi thân phận của nàng dần thu nhỏ lại, hẳn không dám khẳng định suy đoán của mình là đúng hay không.

Đến Tây viện, liền thấy một nam nhân tuần tú, với khuôn mặt ôn hòa nở một nụ cười nhạt, đợi họ đến gần mới lên tiếng: “Bách tiên sinh mời về, Thanh Sứ đại nhân mời đi theo ta. “

Bách nam không thấy khó chịu tí nào khi bị chặn ở ngoài dù là đang ở nhà mình, hắn còn ước gì không dính vào việc này nữa là, thân phận vị đại phu này có vẻ cao cao tại thượng, hẳn vẫn nên tránh thì hơn, hẳn là thương nhân, trong xương sinh ra loại xu cát tị hung, có quan hệ với thiên gia tuy được lợi rất lớn nhưng một khi lật thuyền, thì mệnh cũng bồi theo.

“Thanh Sứ đại nhân, ta ở chính sảnh chờ ngài, có chuyện gì thì cho người gọi ta.”

Thanh Sứ gật đầu, đối với Kê Nghi nói khách khí không ít, “Mời dẫn đường. “

Kê Nghi không nói, dẫn một nhóm tám người này vào viện, đi qua vườn hoa, đến căn phòng trước mặt, ”Tiểu thư, người đã tới.”

”Vào đi.”

Giọng nói tuy thanh thúy nhưng còn sự non nớt, thần thái lại không hợp với tuổi, khăn che mặt che một nửa dung nhan, lại không thể che đi được khí chất

trên người, Thanh Sứ nhẹ liếc một cái, liền cúi đầu quỳ xuống, những người khác quỳ xuống theo, "Thần, Thanh Sứ Lãnh Tiêu bái kiến Cửu Công chúa điện hạ."

Thanh Sứ? Chung Ly Tình Nhi nhướng mày, bên cạnh cha có hai thân tín là Thanh Sứ và Từ Sứ, chỉ nghe lệnh hoàng đế, quyền lực cao hơn quan viên bình thường một chút, có chút giống Cẩm Y Vệ Minh triều.

"Miễn lễ, sao các người có thể tìm được ta? Phụ thân có lời muốn các người nói cho ta phải không?"

Lãnh Tiêu đứng dậy, cúi đầu trả lời: "Đúng ạ, Hoàng thượng ra lệnh vì thần phải ở bên cạnh công chúa khi ngài ở Thanh Châu, phải đảm bảo an toàn cho người."

Chung Ly Tình Nhi nhìn chúng yêu bên cạnh, nàng sẽ không an toàn à? Không nói đến nàng còn tiểu Ngọc nữa, mà thôi, chuyện lần này phải có người đứng ra làm, có Thanh Sứ ở đây, làm việc cũng thuận tiện hơn, lúc khẩn cấp còn có tác dụng lớn.

"Kê Nghi, giao cho người. "

"Dạ." Kê Nghi khom người nhận lệnh, sau đó, xoay người đi an bài phòng cho họ, Chung Ly Tình Nhi cảm thấy, chúng yêu và những người bên cạnh có những hướng phát triển khác nhau, Kê Nghi có xu hướng trở thành quản gia, Hiên Viên cùng Tinh Quang Ân thành mưu sĩ, Vô Diễm cùng Mạc Ngữ lại trở thành những thị nữ hoàn hảo, Dịch Hi là người đưa tin hàng không, nhóm thư Dục thì làm việc vặt quen tay, những người khác thành lính đánh thuê.

Lãnh Tiêu thăm quan sát những người này, hẳn không thể cảm nhận được khí tức của họ, một người cũng không được, chẳng lẽ những người ở đây tu vi đều cao như thế? Cửu công chúa tìm những người thế này ở đâu vậy? Hẳn khẳng định những người này không phải hoàng thượng phái tới, bên cạnh hoàng thượng không có cao thủ bậc này.

"Lãnh Tiêu, người trực tiếp đến tìm ta hay đã đến phủ thành chủ rồi."

"Bẩm Cửu công chúa, thần đến phủ thành chủ đọc hoàng lệnh rồi mới đến đây."

Chung Ly Tình Nhi cũng lười hỏi hắn vì sao biết nàng ở đây, chút năng lực này, phụ thân vẫn có, "Có thể đem nội dung hoàng lệnh nói cho ta nghe không?"

"Được, hoàng thượng có nói, không được giấu Cửu công chúa." Lãnh Tiêu đọc hoàng lệnh lại một lần nữa, Chung Ly Tình Nhi cạn lời, cái gì đây, nói dài dòng như vậy, cũng không nói làm gì cho rõ ràng, nội dung hoàng lệnh không thực tế tí nào, chỉ là lời sáo rỗng, mục đích là đem toàn bộ trọng trách ném lên người nàng, không phải nàng muốn diệt chuột ư? Giờ đợi nàng ra lệnh mới làm à? Cái này chẳng phải là tăng thanh danh cho nàng sao? rốt cuộc phụ thân muốn làm gì? Sao đẩy nàng vào lửa rồi?

Trong phòng im lặng, ngay cả tiếng kim rơi còn nghe được nữa là, Lãnh Tiêu thăm đánh giá vị Cửu công chúa này, các vị chủ tử trong cung hẳn đều gặp cả rồi, ngay cả khi Cửu công chúa trước khi xuất cung cũng gặp qua, chỉ biết nàng lúc nhỏ xinh đẹp vô cùng, được hoàng thượng và hoàng hậu bảo vệ rất kỹ, những thứ khác, hoàn toàn không biết, không nghĩ tới gần gũi mấy năm không gặp, lại đạt đến thành tựu cao thế này.

"Lúc nào thái y mới đến?"

"Bẩm công chúa, chừng 5 ngày nữa, đây là nhanh nhất rồi, người thái y viện tuổi cũng lớn, chỉ có thể ngồi xe ngựa đến."

Chung Ly Tình Nhi nháy mắt mấy cái, "Vậy 5 ngày này, ta cần người giúp làm vài chuyện được chứ."

"Được, xin công chúa cứ nói."

"Bệnh dịch lần này liên quan đến chuột rất lớn, thứ nhất, phải để cho thành chủ phát lệnh diệt chuột toàn thành, thứ hai, cả thành phải uống nước nấu sôi, không được uống nước lã, thứ ba, dựa theo phương thuốc của triều đình mà nấu thành vạc lớn, tìm vị trí thích hợp trong thành gọi mọi người đến uống, mỗi ngày một lần, nhất định phải uống, thứ tư, đem tất cả người bệnh tập trung lại một chỗ, không được thiêu chết họ, thứ năm, thông báo đến dân chúng, hãy vì người thân và bằng hữu bên ngoài thành, đừng có rời đi lúc này, thứ sáu, trong thành có bao nhiêu đại phu đều tập trung lại hết, năm ngày sau đợi lệnh, thứ bảy.... Thôi, tạm thời cứ làm vậy trước đi, người đi nói chuyện với thành chủ đi, ta không muốn gặp họ."

Với thân phận này, Chung Ly Tình Nhi hơi ái ngại, giờ không phải là lúc xung đột với nhau.

Lãnh Tiêu khom mình hành lễ, "Tuân lệnh, vì thần đi làm ngay."

"Tiểu thư, nhóm Ân tiên sinh đến rồi." Hiên Viên vội thông báo.

Trong mắt Chung Ly Tình Nhi đầy ý cười, "Không trễ, mau cho họ vào."

Lãnh Tiêu ra lệnh cho đám người phía sau, có hai người rời khỏi đội ngũ, mấy người khác thức thời lùi sang một bên.

Tinh Quang Ân phong trần đi vào, sắc mặt có chút mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy Chung Ly Tình Nhi thì lộ ra một nụ cười mỉm, cảm giác như là tìm được chủ nhân.

"Bọn ta đến rồi, tiểu thư khỏe không?"

Chung Ly Tinh Nhi ý bảo bọn họ không cần đa lễ, "Ta khỏe, khỏe cho các người rồi, giờ mới tới đây, có phải đi cả ngày đêm không?"

Tinh Quang Ân cười, nhìn thấy có người lạ ở đây, mới nói, "Bọn ta có nghỉ ngơi mà, tiểu thư đừng lo lắng."

"Có chuyện gì thì lát hãy nói, mau đi rửa mặt chải đầu, Mạc Ngữ, mau dọn trù phòng chuẩn bị bữa trưa, nhóm Lãnh tiêu hân còn chưa ăn cơm, hôm nay ăn cơm trưa trước vậy."

"Dạ."

"Lãnh Tiêu, người đừng gọi ta là Cửu công chúa, cứ gọi là tiểu thư, ra ngoài rồi cũng không cần đề ý nhiều như vậy."

"Vi thần tuân lệnh."

Chung Ly Tinh Nhi rũ mắt xuống, người nói hai chữ vi thần này, thân phận lộ ra luôn rồi, mà thôi, đây cũng không phải là người của nàng, không thể bắt người ta thay đổi thói quen được, nhận vậy.

Trong 5 ngày này, cả thành Thanh Châu sôi nổi hẳn, so với khoảng thời gian bị kìm hãm, tình hình bây giờ khiến dân chúng an tâm hơn nhiều, chỉ ít điều này nói lên rằng, vấn đề có thể được giải quyết, bọn họ không có bị vứt bỏ, còn có hy vọng sống sót.

Dân chúng chính là một quần thể đơn giản như vậy đó, có mái nhà che thân, có cơm để ăn, có chỗ để ngủ, tính mạng được đảm bảo, bọn họ có thể an tâm sinh sống, cho dù bị nô dịch, bị ức hiếp.

Còn hai bãi rác có người bệnh kia, Chung Ly Tinh Nhi không có hủy bỏ lệnh cấm chế, mà dọn dẹp rác ở đó xong, liền đem những bệnh nhân mắc bệnh đưa vào, chỉ cho phép vào không cho phép ra.

Còn bãi rác Ngụy Trữ ở là gặp tai họa nhẹ nhất trong ba cái, nhưng nàng vẫn cho người dọn sạch rác ở đó hết, nhằm giảm thiểu tình trạng bệnh dịch, xác định mọi chuyện xong rồi mới cho người đi lại trong thành, đem những người bệnh nhẹ chuyển đến bên này.

Còn bệnh nhân trên núi thì bệnh tình đã khống chế được, lúc rảnh rỗi họ cũng giúp Chung Ly Tinh Nhi hái thuốc, tuy rằng cũng như muối bỏ biển...

Ngẫm lại những doanh địa cách ly này, rõ ràng đó đều là bãi rác, dù đã dọn sạch, nhưng chẳng lẽ để họ sống ở đó hoài? Phủ thành chủ sẽ lo chuyện ăn uống cho ư? Năm mớ đi, bọn họ còn ước gì những người bệnh này chết, giảm bớt được gánh nặng, không bằng...

"Vô Diễm, cô lên núi một chuyến, bảo họ đừng hái thuốc nữa, mau lo săn bắn, mỗi ngày cô đi xem chừng, nếu cần mạng đồ ăn qua, đừng để họ chết đói."

"Vô Diễm biết rồi"

Vấn đề được giải quyết, Chung Ly Tinh Nhi thấy thoải mái không ít, nàng cũng đâu phải là thánh mẫu nhỉ?Kiếp trước làm sát thủ, tay không biết lấy bao nhiêu tính mạng, cũng chẳng vui vẻ gì, thế nhưng không giết người, nàng cũng bị người ta giết, cho nên nếu có lựa chọn, nàng cũng chẳng muốn giết người, huống chi dân chúng sống dưới tầng áp chót của chế độ này, họ đâu có tội.

Chỉ ít, nàng cũng không có nghiêm nhiên đoạt mạng người, nói thế nào đi nữa, nàng từng sinh ra ở nơi có kỹ thuật tiên tiến, lại chịu nền giáo dục tốt nhất mà.

"Tiểu thư, tình huống bên ngoài đã khống chế tốt, chúng ta phải làm gì nữa." Hiên Viên hỏi.

Chung Ly Tinh Nhi lấy lại tinh thần, cười: "Hiên Viên, càng ngày ông càng nhân tính hóa rồi."

Hiên Viên ngẩn người, thật sao? Trong suốt thời gian qua bận rộn, làm theo chỉ thị của tiểu thư, ông cũng quên mất bản thân mình là yêu, những người này đâu có liên quan đến yêu bọn họ, nhưng nhìn thảm cảnh thảm khốc này của họ, không tự chủ được muốn làm chút gì đó giúp họ.

"Lãnh tiêu, đưa Tiết thành chủ đơn thuốc này, bảo ông ta đi mua, đây là đất phong của ông ta, không có đạo lý ta phải nai lưng làm việc còn ông ta ngồi yên hưởng thụ."

Lãnh Tiêu tiếp nhận phương thuốc đáp:"Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ tự mình đến phủ thành chủ, để bọn họ đi làm"

"Sắp tới ta sẽ bận rộn, có thể bỏ sót vài chuyện, các người chú ý giúp ta, Thanh Liễu, Chỉ Hủy, mau chỉ huy bọn người hầu nấu cháo trong viện, nấu nhiều chút, Thư Dục, người cùng mấy thị vệ đến mấy nơi cách ly kia giúp đỡ, Dịch Hi thì đến nơi khác mua nhiều gạo nữa, trước kéo dài sinh mệnh của họ."

"Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

May mà ngay từ đầu đã chuẩn bị thật tốt, nhưng vì che giấu không báo, qua thời gian lâu như vậy, tình hình bệnh dịch ngày càng nghiêm trọng, Chung Ly Tinh Nhi biết mình không thể tiếp tục đợi thêm nữa, nếu chờ thêm năm ngày để nhóm thái y chạy đến thì xác người chất thành núi mất.

Sáng sớm, Chung Ly Tinh Nhi chuẩn bị đồ xong liền xuất môn, Vô Diễm khiêng cái hòm gỗ lớn dùng làm hòm thuốc trên lưng đi theo phía sau.

“Thanh Liễu, tám người các người phụ trách làm việc vặt, Ân tiên sinh, ông ở lại trông coi, Lãnh Tiểu, ta không có gì an bài cho các người, cứ tùy cơ ứng biến đi, Mạc Ngữ mỗi ngày đều nấu thuốc, các người mỗi ngày đều phải uống, tránh bị nhiễm bệnh, những người khác theo ta.”

“Dạ.”

Đi vào khu vực cách ly, mấy binh sĩ đứng gác có lẽ được thông báo rồi, không có ngăn cản các nàng, nhìn người lớn và trẻ nhỏ, hoặc đã chết hoặc nằm thoi thóp trong mấy lều vải giản dị, Chung Ly Tinh Nhi không có thời gian tiếc thương thay, chỉ hy vọng có thời gian cướp được người trong tay Diễm Vương, cứu được một người cũng là cứu.

Ngồi xổm xuống, Chung Ly Tinh Nhi bắt đầu bắt mạch, chia người bị hạch, viêm phổi, sốt xuất huyết* ra những lều khác nhau, ở ngoài lều làm ký hiệu, thuận tiện chữa trị

*Sốt xuất huyết không chỉ do muỗi, mà còn do nhiễm virus Hanta từ phân, nước bọt của chuột khi tiếp xúc.

Nàng muốn an bài xong tất cả trước khi thái y đến, chờ họ đến có thể trực tiếp trị liệu luôn, không lãng phí thời gian, sức một người luôn có hạn mà, nàng không có cái tự cao tự đại mà một mình gồng gánh được hết tất cả.

Nhóm yêu nhanh tay làm việc, những việc nặng không đến phiên Chung Ly Tinh Nhi làm, chỉ cần một ánh mắt của nàng, họ đều làm ngay, phối hợp ăn ý vô cùng.

Một ngày rồi lại một ngày, lúc người ta nóng lòng nhất là khi chờ đợi, bởi vì mỗi ngày lại có thêm người chết, thuốc của Chung Ly Tinh Nhi bây giờ không kéo dài được tính mạng của họ, cũng không thể như doanh trại trong núi, tiêu hao được liệu một cách vô ích.

Mấy lão thái y ở trong cung đều có kinh nghiệm chữa bệnh nhiều năm, mà nàng chỉ có chút kinh nghiệm không thể bì kịp với họ được, chỉ cần họ nắm rõ được chứng bệnh, biết đâu có thể khai phương thuốc chữa bệnh có hiệu quả.

Năm ngày sau, khi trời tối đen, Chung Ly Tinh Nhi mới thấy thái y sắc mặt tiêu tụy đến nơi, dẫn đầu là một vị râu bạc dài, cực kỳ giống lão tiên nhân, sắc mặt hơi kém, nhưng ánh sáng trong mắt không nhạt chút nào, Chung Ly Tinh Nhi cũng đoán ra là ai rồi, đây là viện thủ của Thái Y Viện.

Cũng may, nàng đoán người từ Thái y Viện đến không ít, nên đã thương lượng tốt với Bách Nam, thuê luôn mấy tiểu viện bỏ trống, mà Bách nam cũng không lấy tiền thuê, chủ động cho người dọn dẹp sạch sẽ, điều người hầu đứng chờ để theo hầu.

Ngăn họ chuẩn bị hành lễ, “Ở ngoài không có nhiều quy củ như vậy, các vị không cần đa lễ, nước nóng đã chuẩn bị, các vị đi tắm rửa trước đi, còn nữa, có huyện gì thì ăn xong hãy nói, đừng để người còn chưa cứu được mà mình đã ngã xuống.”

Chúng thái y nghe xong liền vâng dạ, không hành đại lễ, cũng không có nói mấy lời sáo rỗng như hợp hay không hợp quy củ.

Sau khi ăn xong, nàng cho những người khác lui xuống, chỉ để Vô Diễm và Thanh Liễu lại bên người, Chung Ly Tinh Nhi ho nhẹ một tiếng, “Các vị ở đây đều lớn hơn ta rất nhiều, ta cũng lắm chỉ mang cái thân phận này, lại bắt mọi người hành lễ cũng ngại, thế nhưng lần dịch bệnh này, ta hy vọng các vị đừng có kỳ gì, có ý tưởng gì cứ nói ra hết, có vài chuyện không phải cứ có thân phận là quyết định được, các vị đừng câu nệ.”

Chúng thái y trao đổi ánh mắt với nhau, Hoàng thái y tiếp lời, “Cửu công chúa khiêm tốn rồi, không phải chúng ta khiêm tốn, Cửu công chúa quả thật có tài năng để bọn ta hành đại lễ với ngài, bệnh dịch lần này may mà Cửu công chúa để ý, sớm đưa lời cảnh báo, điều này cũng khiến bọn ta phải thẹn.”

Cái này đúng là tiện nghi mà hai đời nàng mới có được mà, Chung Ly Tinh Nhi thầm nói, “Tình hình bệnh dịch này giống hệt Lệ Châu 30 năm trước, đáng tiếc khi đó không có lưu lại tư liệu nào về bệnh dịch này, cho nên chỉ có thể chữa chữa, ta có trị cho mấy người hết bệnh, thế nhưng dùng không ít thuốc, cách này không thể làm được, được liệu tiêu hao quá lớn, dần dà, người bệnh cũng không còn thuốc để dùng.”

Hai mắt Hoàng thái y phát sáng, “Vi thần cả gan, có thể mời công chúa nói cách chữa bệnh đó không?”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, đem phương pháp của mình nói ra, “Phương pháp này chỉ phù hợp với tình hình ít người bệnh, nhưng giờ quá nhiều, được liệu cũng là vấn đề lớn.”

Hoàng thái y gật đầu đồng ý, đúng là như vậy, theo lời Cửu công chúa nói, cách này dùng quá nhiều được liệu, có điều, phương pháp này không theo một khuôn mẫu nào, mà làm việc gọn gàng như thế hông phù hợp với thân phận của nàng, trong hoàng gia, hiếm khi xuất hiện một người khác biệt, cái này là may mắn của Đàng long đi.”

“Bọn ta mới đến, còn chưa tiếp xúc với bệnh nhân, có thể mời công chúa nói cho bọn ta biết tình hình bệnh nhân hiện giờ thế nào trước được không?”

“Đương nhiên có thể, theo ta quan sát, nguyên nhân bệnh dịch là từ chuột mà ra, ta đã cho thành chủ thanh châu phát lệnh diệt chuột toàn thành rồi, dịch chuột này chia làm bốn loại, dịch hạch, viêm phổi, sốt, rét nhẹ.

Trong đó viêm phổi là nghiêm trọng nhất, số bệnh nhân chết càng nhiều. Bệnh phát triển rất nhanh, từ triệu chứng trúng độc bên ngoài, trong vòng từ 12 đến 18 canh giờ, xuất hiện tình trạng tức ngực, ho khan, ho ra máu hoặc đàm nhiễm đỏ, hô hấp dồn dập, cảm giác khó thở liên tục.”

Các vị thái y nghe tả, cũng sớm nghe viện thủ nói vị công chúa này có y thuật không tầm thường tí nào, tuy chưa nhìn thấy, thế nhưng nghe nàng kể cặn kẽ như vậy, vốn trong lòng có tia không phục cũng dần tan biến.

“Ta chẩn tình huống đại thể như vậy, còn như thế nào thì mời chư vị ngày mai đến kiểm tra lại, ngày hôm nay cứ nghỉ ngơi đã, các vị một đường chịu không ít khổ rồi, nghỉ ngơi sớm cho khỏe, ngày mai muốn nghỉ e cũng không được.”

Nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt thái y, Chung Ly Tinh Nhi kho hay không nói nữa, những gì nên nói nàng đã nói hết.

Hoàng Viện Thủ dẫn đầu khom người, ông quả thực là rất mệt, “Vạy vi thần xin lui trước.”

”Vô Diễm, ngày mai mang nhiều dược liệu chút, đưa mấy túi cho bọn Thư Dục luôn.”

”Vô Diễm biết rồi.”

”Thanh Liễu, tiếp tục nấu cháo, nhắc những người khác nhớ mỗi ngày uống thuốc Mạc Ngữ nấu, nếu ngay cả người bên cạnh ta cũng nhiễm bệnh, thì thành trò cười mất.”

Thanh Liễu phúc phúc thân, ”Dạ, nô tỳ nhất định canh chừng bọn họ uống thuốc.”

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, chúng thái y tinh thần phấn chấn đứng chờ cả ở đại sảnh, Chung Ly Tinh Nhi vẫn đeo khăn che mặt, chỉ là hôm nay y phục đơn giản không ít, áo ngắn, tay áo nhỏ bó chặt cổ tay, quần lụa dài, khỏi phải nói cũng làm từ Thiên Tâm tỉ, đây là y phục hái thuốc mà vô Diễm làm cho nàng. Hôm nay sợ vướng tay vướng chân, nên Vô diễm mới chịu cho nàng mặc.

Ngồi vào bàn ăn, Chung Ly Tinh Nhi cười yếu ớt, “Các vị thức dậy thật sớm, tất cả ngồi đi, ta không có nhiều quy cũ vậy đâu.”

Tổng cộng có 24 thái y từ Thái Y Viện tới, mỗi thái y đều mang theo một học đồ, một dược đồng, hơn nữa thêm 10 người bên Chung Ly Tinh Nhi, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đến khu vực cách ly.

Nhận được lệnh, mấy lão đại phu trong thành Thanh Châu đều mang theo hòm thuốc đứng chờ ngoài khu cách ly, không giấu được kích động trong mắt, thái y trong Thái Y Viện từ hoàng thành đến, đây là những người dù chỉ một thôi, mà nằm mơ họ cũng muốn được gặp, huống chi lần này lại có nhiều người đến như vậy.

Thành chủ Thanh Châu, Tiết Thành Nhân và một đám phụ tá cùng binh sĩ đứng chờ bên ngoài, ánh mắt đều tập trung vào nữ tử che mặt dẫn đầu kia, ai có thể nghĩ tới, năm đó hoàng hậu chết, tiểu công chúa trốn trong lòng Đại hoàng tử chạy trốn khắp nơi, bây giờ lại có thành tựu như thế này?

Ẩn cư trong dân gian, rời khỏi hoàng cung, vốn tưởng rằng nàng không còn uy hiếp được Tam hoàng tử nữa, bây giờ nhìn lại, khí thế của nàng còn mạnh hơn Đại hoàng huynh nàng, năm đó, đáng lẽ nên...

Tiến lên mấy bước, Tiết Thành Nhân khom mình hành lễ, ”Bái kiến Cửu Công Chúa điện hạ.”

Rõ ràng là đang tiết lộ thân phận của nàng mà, ông ta là không biết nàng không có ý đó hay là cố ý làm như thế? Chung Ly Tinh Nhi nhếch miệng, ”Tiết thành chủ không cần đa lễ, ta lấy thân phận đại phu mà đến đây, không nhận nổi lễ này của ngài đâu, có chuyện gì thì đề Lãn tiểu nói chuyện với ngài, ta chỉ phụ trách chữa bệnh, thời gian cấp bách, sau này có thời gian sẽ đến thăm Tiết thành chủ sau.”

Khẽ gật đầu, Chung Ly Tinh Nhi liền vòng qua người ông ta vào khu cách ly, đối với nhân vật chơi chính trị này, cho dù nàng sống hai kiếp, cũng không phải là đối thủ của ông ta trong trò chơi tâm cơ, vẫn nên trốn là thượng sách, nếu còn muốn gây khó dễ cho nàng thì đầu một ván phân thắng bại luôn đi.

chúng yêu tất nhiên không đặt ông ta vào mắt, theo sau Chung Ly Tinh Nhi vào trong, mà mấy vị thái y cũng không còn trẻ, chỉ đứng mực hành lễ rồi vội vã vào trong, so với vị thành chủ này thì bệnh nhân bên trong làm họ thấy hứng thú hơn.

Còn phản ứng của Tiết Thành Nhân thì chỉ biết khuôn mặt đen lại, những thứ khác, ai biết được?!

May là có chuẩn bị tâm lý, chúng thái y nhìn thấy bệnh nhân nằm đầy đất cũng không đổi sắc mặt, Chung Ly Tinh Nhi không biết cố ý hay sao nói, ”Bệnh nhân nằm đầy đất này chỉ là một trong số những người bệnh, chứ những nơi khác cũng có bệnh nhân, đây là những người có bệnh trạng nghiêm trọng nhất mà ta tập hợp lại trong mấy ngày qua, mấy nơi kia ta dùng thuốc kéo dài tính mạng, còn những người này nên cứu mạng họ đã rồi nói sau, có thể cứu được một người cũng là cứu.”

Hoàng viện thủ lấy lại tinh thần, đầu tiên phục họa, ”Đúng, như vậy tốt nhất, chỉ cần còn sống, dùng cách gì cũng được, công chúa, mời phân phó.”

Chung Ly Tinh Nhi lắc đầu, ”ta chỉ biết chút y thuật, cũng không thể bằng kinh nghiệm nhiều năm của các vị, Hoàng viện thủ chấp chương Thái Y viện

nhiều năm, phương diện này so với ta thành thạo hơn, ông cứ phân phó, ta tin tưởng Hoàng viện thủ biết phải làm gì, ta đi xem bệnh nhân đây.”

Hoàng viện thủ ngăn người không nói nhìn Chung Ly Tĩnh Nhi rời đi, vị công chúa này... Quá ngay thẳng, làm việc lại gọn gàng, hoàn toàn không giống như người trong cung nói, hàm hàm hồ hồ, khiến người ta suy nghĩ bậy không tốt về công chúa, thực là... Ngoài ý muốn thật.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Hoàng viện thủ cũng không từ chối, ông cũng nhìn ra được vị công chúa này không thích mấy chuyện phiền phức này, cho nên hoàng thượng mới phái ông đến đây, làm trợ thủ cho Cửu công chúa, giúp công chúa làm những chuyện người không muốn.

Nhanh chóng phân chia nhân thủ, đem những vị đại phu trong thành phân đến chỗ mỗi vị thái y, nhìn ánh mắt này của họ, cũng biết họ là người cố chấp với y thuật, nếu không, không kiên định sao lại chịu ở lại nơi mà bệnh dịch hoành hành này.

Những người thân của người bệnh như tìm thấy hy vọng, cô gái che mặt này mấy ngày nay đều đến đây, họ đều nhìn thấy cả, tuy cô gái này tự nguyện giúp đỡ nhưng cũng không phải là đại phu chân chính, nên trong lòng không ôm bao nhiêu hy vọng, đột nhiên xuất hiện nhiều đại phu như vậy, họ cũng bị làm cho kinh sợ mất rồi.

Mấy vị thái y ngày hôm qua nghe Cửu công chúa nói trước, nên chẩn bệnh cũng rất nhanh, mỗi loại bệnh nhên đều cẩn thận bắt mạch, làm kiểm tra, Hoàng viện thủ trở lại bên cạnh Chung Ly Tĩnh Nhi.

“Công chúa, bốn loại bệnh này không giống nhau, ta muốn dùng phương pháp của Thái Y Viện đặc trị cho mỗi loại xem thử thể nào, ngài xem được không?”

Chung Ly Tĩnh Nhi cười “Hoàng viện thủ, việc này ông tự mình quyết định đi, ta nói rồi, ta không đề ý, nhưng nghe ông nói vậy ta cũng có đề nghị thể này.”

“Công chúa mời nói. “

“Thái y Viện tổng cộng có 24 vị thái y, ý ta là, mỗi vị thái y dùng phương pháp riêng của mình trị bệnh, sau đó hội chẩn, xem phương pháp của người nào hữu hiệu nhất, rồi dựa theo phương pháp của hân mà suy nghĩ và chữa bệnh, biết đâu... Có thể tìm được một con đường sống.” Vốn dĩ, một người nghĩ cách có thể không được, nhưng 24 người lại khác nha.

Hoàng viện thủ nhìn mấy người sau lưng mình cái này cũng là một phương pháp tốt, nhưng mấy người này mặc dù từ trong cung ar ngoài lịch lãm, ấy vậy mà đều là con cá chạch cả, ai cũng sợ gánh trách nhiệm, bọn họ nguyện ý sao?

Đương nhiên Chung Ly Tĩnh Nhi biết vì sao ông do dự, nên không thúc ép làm chi, chỉ xoay người tránh đi, đây chỉ là đề nghị của nàng mà thôi, áp dụng hay không cũng không liên quan đến nàng, bệnh dịch lần này, nàng chỉ có thể làm hết sức mình, nhưng cũng sẽ không miễn cưỡng bản thân.

Hoàng viện thủ nhìn nhóm thái y, “Đề nghị của Cửu công chúa, là mọi người chọn ra cho mình một trong bốn loại bệnh nhân, dùng phương pháp của bản thân cứu họ, sau đó đem phương pháp của người nào tốt hơn sử dụng rộng rãi, ý các người thế nào?”

“Như vậy không tốt, tình hình bệnh dịch lớn quá, chúng ta nên cùng nhau nghiên cứu thì tốt hơn.”

”Ta cũng thấy nên cùng nhau nghiên cứu.”

Một đám phụ họa nhau, số ít còn lại thì trầm mặc, con giận của Hoàng viện thủ tăng cao, cái thủ đoạn này ở trong cung là dùng bảo toàn tính mạng thì được, nhưng trước tai họa bệnh dịch này mà dùng, vậy sẽ có thêm bao nhiêu người chết nữa.”

”Ta cần các người làm gì nữa? tất cả rút về nhà đi, Thái y Viện có một mình ta là được rồi, dù sao ta cũng có mấy đệ tử, cũng chống đỡ nổi cục diện này, mau rút đi.”

Nhìn thấy viện thủ nổi giận, tất cả mọi người ngậm miệng, thật vất vả bò đến thái y viện, sao cam lòng rời đi chứ?

Một nam nhân chừng 40, râu đen, giống văn sĩ hơn là đại phu, từ trong đám người bước ra, hướng Hoàng viện thủ khom người hành lễ, “Sur phụ, ta thấy đề nghị của Cửu công chúa rất hay ta nguyện thử xem thể nào.”

Hoàng viện thủ liên tục gật đầu, lửa giận trong lòng nguôi không ít, đây là học trò hợp khẩu vị của ông nhất, xem ra, lần này mấy người các người đừng hòng trốn tránh.

“Tốt, tốt, tốt, Giang Xuân, người đi đi, có cái gì không hiểu tùy thời tới hỏi ta, hỏi Cửu công chúa cũng được, y thuật của nàng không thua ta mấy đâu.”

Giang Xuân hơi híp mắt, sư phụ đã 70, mà vị công chúa kia mới bao nhiêu chứ? Chẳng lẽ lợi hại như sư phụ ư? Chỉ là, lúc nhìn thấy nàng thuận thực bắt mạch cho những người bệnh kia, kiểm tra các nơi trên người, mà người bệnh đó còn là nam nữa, cũng không thấy nàng chán ghét tí nào, nữ đại phu có thể làm được như vậy cũng không đến mấy người.

“những người còn lại nếu muốn ở lại Thái Y viện, lập tức mang bốn loại bệnh nhân khác nhau đi khám và chữa bệnh đi, không có ngoại lệ nữa đâu.”

“Dạ.” Mặc dù không tự nguyện nhưng họ vẫn làm theo phân phó của viện thủ, dù sao, viện thủ có thể trực tiếp đuổi họ ra Thái y Viện mà không cần hoàng thượng phê chuẩn.

Mà Chung Ly Tình Nhi đem tất cả thu vào mắt, đối với người tên Giang Xuân kia có thêm hảo cảm, thành tựu mà mấy đại phu kiêu ngạo nhất chính là vào được Thái Y Viện, nhưng một khi bước chân vào đó thân bất do kỷ, học cách bo bo giữ mình, trách họ ư? Không thể, bọn họ chỉ muốn giữ mạng mà thôi.

Mọi chuyện dần diễn ra theo quỹ đạo, Chung Ly Tường Vân nắm chắc thời cơ, được liệu không ngừng từ hoàng thành chuyển đến, trong lòng Tiết Thành Nhân càng không thoải mái, cũng muốn thành của mình cũng giống Lệ Châu chết hơn một nửa, không đứng dậy nổi, ai bảo hần chuẩn bị không tốt? Thế nhưng, sao hoàng đế lại biết mà chuẩn bị nhiều được liệu như thế? Lẽ nào hần sớm biết Thanh Châu sẽ nhiễm dịch bệnh? Không thể nào, nếu hoàng đế có khả năng biết trước, sớm đã nuốt trọn tam quốc rồi.

Chung Ly Tình Nhi cũng không nhỏ mọn, để cho chúng yêu đến nước khác mua được liệu, tuy doanh trại không thấy nấu thuốc nhưng đều ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc..

Mỗi một hành động, dân chúng đều thấy được nỗ lực của của hoàng đế, cùng với thiện ý của người, so với thành chủ Thanh Châu thời gian trước thiếu chết nhiều người, nhân tâm phân ra rõ ràng.

Tuy vẫn giống trước, mỗi ngày đều có người chết, nhưng số người chết giảm dần, mọi người càng thêm hy vọng, mà mấy vị thái y từ khi bắt đầu không cam lòng thế mà dần chuyển sang cạnh tranh lẫn nhau, tất cả đều liều mạng không muốn tụt lại sau lưng người khác, hiệu quả hiển nhiên tốt hơn rồi.

“Tiểu thư, người nên nghỉ ngơi.” Vô Diễm có chút bận tâm nhìn sắc mặt khó coi của Chung Ly Tình Nhi, từ sau khi dịch bệnh bắt đầu, tiểu thư chưa từng nghỉ ngơi thật tốt lần nào, hơn nữa tiểu thư làm việc quá mức chuyên tâm, một mực tập trung tinh lực, nên thể lực tiêu hao nhanh hơn, khuôn mặt dưới lớp khăn gầy đi không ít.

Chung Ly Tình Nhi ngồi xuống xoa cổ tay, quả thật có chút mệt mỏi, mấy ngày này cũng không có tu luyện, “Tôi nay ta đi một chút, đến nơi đó tu luyện, cô biết rồi chứ.”

Vô Diễm hiểu gật đầu, chỉ cần tiểu thư nguyện ý nghỉ ngơi, khôi phục thể lực và tinh lực tiêu hao là được, “Được, Vô Diễm sẽ không nói cho người khác biết.”

Ban đêm, Chung Ly Tình Nhi quay về phòng thật sớm, Vô Diễm theo vào phòng, Hiền Viên nhìn mọi người hơi nghi hoặc nói: “Tiểu thư hơi mệt, cần nghỉ ngơi, Hoàng viện thủ, hôm nay tiểu thư không tham gia thảo luận được.”

Hoàng viện thủ bưng trà, thảo nào hôm nay Cửu công chúa không nói lời nào, bình thường sau khi dùng cơm xong sẽ cùng họ bàn luận về bệnh tình của bệnh nhân. Tuy là đeo khăn che mặt, thế nhưng nhìn kỹ, vẻ uể oải giữa lông mày không che giấu được, không biết nàng bận rộn như thế bao nhiêu ngày rồi, huống chi nàng cũng chỉ mới 13, đang là độ tuổi trưởng thành.

“Ta biết rồi, khiến công chúa phải vất vả thế này.”

Hiền Viên từ chối cho ý kiến, nếu hôm nay tiểu thư không tự giác đi tu luyện, ông nhất định sẽ đem linh lực của mình truyền cho tiểu thư, trong khoảng thời gian này nàng tiêu hao linh lực quá nhiều.

Trở về phòng Chung Ly Tình Nhi không cản dận Vô Diễm gì nữa, trực tiếp lách mình vào không gian, ở đây nàng không ngại trang gì, cho nên vẻ uể oải hiện lên thấy rõ, Tiểu Ngọc có chút bận tâm nhìn nàng, “Tỷ tỷ, mau mau đi tu luyện nhanh đi, mấy ngày nay tỷ chưa tu luyện gì rồi.”

Hôn hai đứa nhỏ, Chung Ly Tình Nhi cười trấn an, “Tỷ tỷ không có việc gì, mấy ngày nay tuy tỷ chỉ ngủ không tu luyện gì, nhưng chỉ cần ngủ dậy là khỏe lại ngay.”

Tiểu Ngọc tròn mắt nhìn nàng, “Vậy sao tỷ lại mệt thành vậy hả.”

Chung Ly Tình Nhi không nói, gạt nhẹ tóc nó, nàng mượn cơ không được à? Cũng bởi vì không nhập định được nên nàng chỉ có thể ngủ, trong đầu chỉ toàn được liệu và được liệu, cứ vậy mà nhập định lỡ tẩu hỏa nhập ma thì thế nào?

“Vậy tỷ tỷ đi tu luyện, hai đứa bồi tỷ tỷ hay sao?”

“Đương nhiên bồi tỷ rồi.”

Tham Oa vừa trả lời vừa gật đầu, tỏ vẻ phải làm thế mới đúng nha, cái mặt đáng yêu này thật muốn nheo quá đi, Chung Ly Tình Nhi không chế bản tay muốn phạm tội của mình, kéo hai người vào buồng trong.

Mỗi lần nhập định đều khiến nàng hồi phục nhanh hơn bình thường, đến buổi sáng ngày hôm sau, thể lực và tinh lực đều khôi phục lại hết, quả nhiên tu luyện luôn cho hiệu quả cao hơn.

Nhìn tiểu thư tinh thần phơi phới, chúng yêu yên lòng, bọn họ đúng là lo lắng tiểu thư vì những người này mà không để ý bản thân mình, cũng may, tiểu thư cho tới nay cũng không phải là loại vì người khác mà hy sinh mình.

Đã 6 ngày nữa trôi qua, tình hình bệnh dịch vẫn không khống chế được, tuy số người tử vong đã giảm, nhưng cách chữa tận gốc cũng chưa có, ấy vậy mà người nhiễm ngày một tăng, bên Thái Y Viện cũng không có tiến triển, Chung Ly Tinh Nhi nhìn một đồng dược liệu trước mặt sững sờ, cố gắng nghĩ những liệu pháp chữa trị kiếp trước từng xem qua.

Trị theo hướng tây y là không có khả năng rồi, nơi này làm gì có dụng cụ, máy móc chứ, mà có thì cũng chả dùng được, nàng học với Hoàng gia gia là trung y mà, nhưng mà phương thuốc trị bệnh dân gian thì sao? Nàng nhớ từng xem qua một bài báo cáo, trên đó có đầy đủ cách trị bệnh dịch bằng phương thuốc dân gian, hình như rất hữu dụng, nàng cố gắng nhớ lại, cũng may lúc ấy nàng học tập tri thức về dược có liếc xem qua, tại trên phương thuốc có mấy vị quen thuộc, nên có nhìn vài lần, vì vậy cũng nhớ được đại khái nó như thế nào.

Vỗ lên túi dược liệu, Chung Ly Tinh Nhi vừa đi vừa nghĩ, ánh mắt không ngừng nhìn đồng dược liệu, bỗng nảy ra linh cảm, nàng tuy không có cái tài nhìn qua một lần là nhớ, nhưng bù lại lại có trí nhớ hơi dai à.

“Vô Diễm, đem bàn của ta đến đây.”

Mỗi đại phu đều có một cái bàn riêng, tiện khai phương thuốc hoặc là làm chút gì đó, Chung Ly Tinh Nhi cũng không ngoại lệ.

Dựa theo trí nhớ, nàng lấy dược liệu ra, có mấy vị không nhớ thì dựa theo y học bổ sung vào, “Mạc Ngữ, nấu theo phương thuốc này xem.”

“Dạ.”

Hiện tại Vô Diễm cùng Mạc Ngữ phân công rõ ràng, Vô Diễm chủ yếu là đi theo bên cạnh Chung Ly Tinh Nhi, mà Mạc Ngữ chủ yếu là giúp đỡ làm chuyện vặt.

Đem phương thuốc mà chính mình nhớ không đầy đủ viết ra, thỉnh thoảng đột nhiên nhớ tới gì đó lại thêm vào, mãi cho đến khi đầu có chút đau, Chung Ly Tinh Nhi mới dừng lại, nàng đúng là không nhớ hết mà, có điều cũng chỉ còn kém một, hai vị dược, dựa theo dược lý thêm bớt hẳn là có thể dùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

“Tiểu thư, thuốc nấu xong rồi.”

Mạc Ngữ bưng chén thuốc đến, “Cho bệnh nhân nào uống ạ?”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn bệnh nhân nằm đầy đất, tìm người có hơi thở yếu ớt nhất trong đó, nàng không có tuyệt tình gì, mà lúc này chỉ có thể dùng cách chữa ngựa chết thành ngựa sống? Nói không chừng đây là đường sống trong chỗ chết.

Hình Không bước đến nâng người bệnh ngồi dựa vào mình, thuận tiện cho tiểu thư dứt thuốc, một chén thuốc lớn vậy mà chảy ra hết phân nửa, người này hẳn là đã nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường.

Vô Diễm đem ghế đến, đỡ Chung Ly Tinh Nhi ngồi xuống, nàng biết tiểu thư nhất định sẽ ở đây rất lâu để quan sát, hoặc là bệnh nhân tắt thở, hoặc là phương thuốc này có tác dụng.

Đó là một nữ bệnh nhân, sắc mặt xanh tím, rõ ràng không thấy gì khác lạ, nhưng mày nhíu lại, nàng vội bắt mạch, mạch dẫn ra, không thấy mạch sỗ đâu.

Chung Ly Tinh Nhi cẩn thận bắt thật kỹ lần nữa, cho đến khi..... Bệnh nhân không còn cử động.

Nhu huyết thái dương, mơ hồ cơn đau này khiến nàng đau đến khó chịu, Vô Diễm vội ấn huyết cho nàng, ôn nhu an ủi nói: “Tiểu thư, cái này không trách người được, người đừng buồn.”

Thả lỏng thân thể tựa vào người Vô Diễm, cơn đau đầu dần bớt, “Ta không sao, trong khoảng thời gian nhìn thấy nhiều người chết quá.”

Đúng vậy, trong khoảng thời gian này, số người chết không ngừng dừng lại, mạng người như cỏ rác, không đáng giá tiền, nàng chỉ có thể trở mắt đứng nhìn.

Nghỉ ngơi một hồi, Chung Ly Tinh Nhi đem phương thuốc đã viết ra, để Mạc Ngữ đi nấu thuốc, 4 phương thuốc này, chỉ cần một cái có tác dụng chính

là vạn hạnh trong bất hạnh.

Chuyển những người có tình hình tốt hơn sang một bên, Chung Ly Tinh Nhi đem bốn người có loại bệnh khác nhau dứt thuốc, sau đó thay phiên bắt mạch, kiểm tra tình huống của họ, một giây không buông lỏng, với y thuật hiện tại này, đây là biện pháp cuối cùng của nàng rồi.

Nhìn sắc trời, Vô Diễm nhắc nhở: “Tiểu thư, trời đã tối, về thôi.”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn bên ngoài đã bắt đầu đốt đuốc, nàng biết nếu giờ mình không về, thì họ cũng sẽ không về, nhưng những người bệnh này nàng không thể rời họ một bước được, nàng chỉ có thể dựa vào mấy người bệnh này mà tìm cơ không về.

Nàng ra ngoài, gọi Hoàng Viện Thủ đến, “Hoàng Viện Thủ, ta đang thử nghiệm mấy phương thuốc, tạm thời không về, ông dẫn mọi người về nghỉ ngơi trước, xong việc rồi thì ta sẽ về.”

Mấy ngày qua, Hoàng Viện Thủ hoàn toàn bị Cửu công chúa này chinh phục, nàng không ra vẻ kiêu ngạo, mà toàn tâm toàn lực vào lần bệnh dịch này, tìm mọi phương pháp để có thể điều trị tốt hơn.

“Không được, sao có thể người ở đây mà bọn ta lại về nghỉ ngơi, tuyệt đối không được.”

“Hoàng Viện Thủ, ông xem, bình thường trời vừa tối ta liền trở về nghỉ ngơi, ta đương nhiên hiểu là một đại phu phải chú ý sức khỏe của mình, trước khi dịch bệnh chấm dứt không thể ngã xuống, nhưng hôm nay tình hình có chút đặc biệt, mấy phương thuốc ta thử nghiệm này không biết có hiệu quả không, nếu không ở lại quan sát ta sẽ lo lắng mất, mọi người về nghỉ ngơi trước đi, đây là mệnh lệnh.”

Không còn cách nào khác, Chung Ly Tinh Nhi đành phải dùng cái danh công chúa này ra lệnh, mấy đại phu này trẻ nhất đều 40, mà Hoàng Viện Thủ ít nhất đã 70, một ngày một đêm không nghỉ ngơi mà không ngã xuống mới lạ.

Hoàng Viện Thủ không nói lại được, “Tuân lệnh.”

Thấy họ đi cả rồi, Chung Ly Tinh Nhi mới quay về lều trại, bắt mạch cho bệnh nhân, chưa thấy có thay đổi gì, thật khiến nàng sốt ruột chết được.

Vô Diễm lấy chút hoa quả tươi, “Tiểu thư, người ăn chút hoa quả trước đi, Mạc Ngữ về làm đồ ăn rồi, lát nữa sẽ đem đến.”

“Ha ha, được, ta cũng hơi đói.”

Kê Nghi đem nước vào cho nàng rửa tay, Vô Diễm đem hoa quả cho nàng, Chung Ly Tinh Nhi vừa ăn vừa nói: “Hiên Viên, các người cũng về đi, Vô Diễm ở đây với ta là được rồi.”

Hiên Viên lắc đầu, “Đối với chúng ta mà nói, mười ngày nửa tháng không nghỉ ngơi không có ảnh hưởng gì, tiểu thư không cần lo lắng.”

Mỗi lần bắt mạch, là mỗi lần thất vọng, Chung Ly Tinh Nhi đột nhiên cảm thấy liệu mình có nhớ nhầm phương thuốc không, sao chả có hiệu quả gì cả vậy?

Nhắm mắt lại, kìm nén tâm tình không tốt xuống, lại một lần nữa bắt mạch, người thứ nhất không có thay đổi gì người thứ hai, thứ ba cũng thế. Đợi chút, Chung Ly Tinh Nhi kích động, nắm chặt tay người thứ 3 bắt mạch lại, vén mí mắt lên, quan sát sắc mặt, mới thấy được biến hóa nho nhỏ, chắc là vì thuốc Đông y nên hiệu quả mới chậm thế, thiếu chút nữa nàng bỏ qua rồi.

“Mạc Ngữ, nhanh, mau nấu thêm nhiều thuốc theo phương thuốc số ba.”

Mạc Ngữ nhanh chóng đứng dậy, trên mặt có chút vui vẻ, thật có tác dụng, “Dạ.”

Sợ lại chẩn sai nữa, Chung Ly Tinh Nhi cẩn thận bắt mạch thêm vài lần nữa, đến khi xác định mạch tượng đã ổn định, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đem người thứ ba chuyển sang một bên theo dõi, Chung Ly Tinh Nhi ngồi bên cạnh, một khắc không rời, quan sát sự biến hóa của người bệnh này, nếu phương thuốc hữu dụng, vậy có thể cứu được nhiều người.

Ở nơi rộng lớn này, người chết đầy đất, người bị giày vò, nửa chết nửa sống, tuy có ánh trăng chiếu rọi, ngọn đuốc chiếu sáng, vậy mà nhìn âm u đáng sợ vô cùng, cũng may họ không phải là người bình thường, nên không để những thứ này vào mắt.

Lúc này, trong mắt Chung Ly Tinh Nhi chỉ có bệnh nhân kia, nửa đêm dứt thuốc cho nửa, bệnh tình chuyển biến ngày càng tốt, nhưng quá chậm, chậm đến mức như có như không, Chung Ly Tinh Nhi lấy phương thuốc đi thay đổi mấy vị được, thêm bớt vài vị, rồi giao cho Mạc Ngữ, “Đi nấu đi.”

Mặt khác tìm vài bệnh nhân làm thí nghiệm, công dụng thì vẫn không khác gì, chỉ giữ cho bệnh tình ổn định không chuyển biến xấu mà thôi, chuyển biến tốt thì quá nhỏ.

Sáng hôm sau, nhóm Thái y đến, Chung Ly Tinh Nhi đang tiếp tục sửa phương thuốc, tìm người thử nghiệm.

“Cửu công chúa, cả đêm người không về, nếu không mau đi nghỉ ngơi sẽ không tốt cho sức khỏe đâu.”

Hoàng Viện Thủ khẽ nhủ mày, không biết nên nói cái gì cho tốt, luận thân phận, người ta là người hoàng tộc, luận bản sự, ông còn không bằng nàng.

Không để ý mấy lời này, Chung Ly Tinh Nhi đem phương thuốc đưa cho lão Thái y, “Mau nhìn phương thuốc, có chút hiệu quả, chỉ là ổn định cho bệnh tình không chuyển xấu thôi, cũng không chuyển tốt hoàn toàn, ông xem mấy vị dược này thêm vào có thể dùng tốt không?”

Hoàng Viện Thủ không để ý lễ tiết, vội chạy đến xem, nhiều ngày như vậy rốt cuộc cũng có phương thuốc ức chế bệnh tình chuyển xấu rồi, cái này cũng coi như hữu dụng.

Trầm ngâm một hồi, chỉ vào trong đó một vị dược, “Đổi vị này thành Tiên Hạc Thảo xem?”

Chung Ly Tinh Nhi không chút do dự viết lên, nhanh chóng đưa cho Mạc Ngữ, “Vắt và rồi, Mạc Ngữ, phiên cô cả đêm đều nấu thuốc như vậy.”

Mạc Ngữ lắc đầu, “Đây là ta nên làm.”

Sau đó nàng dẫn nhóm Thái y vào lều trại mình làm riêng ra, “Năm người này, ta đều cho dùng phương thuốc thay đổi năm lần, các người bắt mạch xem.”

Hoàng Viện Thủ bắt mạch đầu tiên, đúng là mạch tượng của năm người đều ổn định hết, tựa như Cửu công chúa nói như vậy, chỉ ổn định không chuyển xấu, cũng không chuyển tốt, cứ kéo dài như vậy, e là mạng cũng không giữ nổi.

Những người khác lần lượt bắt mạch, càng thêm cung kính đối với vị công chúa này, không phải là vì thân phận của nàng mà là bị chinh phục bởi bản lĩnh của nàng.

Chung Ly Tinh Nhi lấy tờ giấy viết phương thuốc ra, “Mọi người cũng xem phương thuốc này đi, nghĩ thật kỹ xem có thể thay vị dược nào không, ổn định chỉ là nhất thời, chúng quý không cứu được mạng họ.”

Nhìn nhóm thái y truyền tay nhau xem phương thuốc, Chung Ly Tinh Nhi nói với Hoàng Viện Thủ: “Ta nghĩ trước dùng phương thuốc này kéo dài mạng sống của người bệnh, rồi tìm cách sau, ông thấy thế nào?”

Hoàng Viện Thủ liên tục gật đầu, “Đương nhiên, có thể kéo dài dù là tạm thời cũng rất tốt rồi, chúng ta có thể tranh thủ thêm chút thời gian, để thần cho người đi nấu thuốc.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, đang muốn nói gì đó cái gì, Lãnh Tiểu đi vào, hai tay dâng thư, “Tiểu thư, Hoàng Thượng cho người gấp rút đưa thư đến.”

Gấp rút? Trong lòng dự cảm không tốt, sẽ không giống như nàng đoán chứ? Vội mở thư ra xem, là trong lòng nàng tưởng như vậy đi?! Mở ra phong thư xem, ngắn gọn mấy câu, sắc mặt nàng liền thay đổi, quả nhiên, vài châu quận trung du bắt đầu xuất hiện bệnh dịch, toàn bộ đế quốc ngoại trừ Hoàng thành ra và 12 châu lớn khác, một nửa đã chịu trận, Lệ châu cũng không ngoại lệ.

“Công chúa, làm sao vậy? Là tình hình bệnh dịch sao?”

Chung Ly Tinh Nhi đưa thư cho Hoàng Viện Thủ, “Ông xem đi, này đúng là đại nạn của Đàng Long đế quốc.”

Hoàng Viện Thủ mặc kệ lễ tiết, xông đến đoạt thư, đọc nội dung trong đó, nói không lời, râu dựng thẳng, nếu không tìm ra phương thuốc, ông sẽ lấy cái chết tạ tội.

“Công chúa, thần..... Thần..... Thần lập tức đi nghiên cứu phương thuốc.”

“Việc này không thể gấp được, Hoàng Viện Thủ, càng nóng lòng càng loạn, càng không có hy vọng, bình tĩnh lại đi, chúng ta bây giờ đã thành công được một nửa, còn có hy vọng.”

Lão Thái y bình tĩnh lại, cung kính khom mình hành lễ, “Thần tạ ơn công chúa nhắc nhở.”

Kỳ thực, Chung Ly Tinh Nhi cũng mong lung không biết làm sao, chỉ theo bản năng mà an ủi lão Thái y, nàng biết lời nói của mình có bao nhiêu cân lượng, bởi vì lúc này mọi hy vọng đều nằm trên lưng lão thái y.

“Lãnh Tiểu, mau ra ngoài ngay, người không nên ở đây, nhớ quay về phải uống thuốc.”

“Dạ.”

Lãnh Tiểu nhìn công chúa nắm chặt hai tay thành quyền, nói trong lòng không có rung động là giả, đi theo Cửu công chúa mấy ngày, cũng đủ để hắn biết thêm nhiều chuyện.

Một ngày này, trên mặt tất cả các thái y đều nghiêm túc vô cùng, không phải là trách nhiệm mà đại phu phải làm, mà vì họ là đại phu, không có đại phu nào hy vọng có nhiều người chết trước mặt mình, đây là thiên tính.

Dựa theo phương thuốc của Chung Ly Tinh Nhi lần lượt cải tiến, vào ban đêm, Hoàng Thái y bưng bình đòi ở lại, “Mọi người chết hết, ta mạnh khỏe thì có ích lợi gì?”

Nhóm Thái y trầm mặc, không hề nói gì, đều tự làm việc của mình phải làm, lúc này, không phải là lúc tính toán chi li.

Chung Ly Tinh Nhi cũng không khuyên, lchi bảo người mang đồ ăn đến, mà nàng cũng ở lại, toàn bộ trại dịch, đèn đuốc sáng trưng.

Một đêm cứ yên lặng trôi qua, khi trời tờ mờ sáng, thiên tờ mờ sáng khi, nhóm Thái y cũng không biết trải qua lần thứ mấy nghiên cứu và thảo luận, xác định phương thuốc, được đồng vôi đi nấu thuốc ngay, đại khái là bị thất vọng, đã kích nên có chút chết lặng, không có người nào cảm thấy lần này sẽ thành công cả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Trong thời gian chờ đợi, nhóm thái y thay phiên nhau chop mắt, Chung Ly Tinh Nhi ngồi trên ghế, dựa vào người Vô Diễm nhắm mắt dưỡng thần, nàng còn đang trong độ tuổi phát triển, không thể thức liên tục nhiều như vậy.

Dược đồng nấu thuốc xong, tự giác dứt thuốc cho người bệnh, nhìn mấy lão Thái y uể oải, Chung Ly Tinh Nhi đưa một bình thuốc viên, “Đưa cho mỗi người một viên, đây là Cố Bản Bồi Nguyên.”

Lão Thái y mở chơi ra ngửi, cái này, ông vất vả lắm mới xin từ chỗ Hoàng Thượng hai viên, Cửu công chúa thế mà lại cho một bình lớn thế này, “Tạ ơn công chúa.”

Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, sau đó đi bắt mạch, tuy biết được hiệu của thuốc Đông y không có hiệu quả nhanh tức thì được.

Trời dần sáng, cũng không biết đây là lần bắt mạch thứ bao nhiêu rồi, chỉ cần nắm lấy cổ tay, có thể bắt được mạch đập chính xác, đây đã trở thành phản xạ có điều kiện rồi, im lặng bắt mạch bên tay trái bệnh nhân, Chung Ly Tinh Nhi nhắm mắt xem mạch, cảm giác mạch tượng này khác so với lúc trước, vôi mờ mắt ra, “Hoàng Viện Thủ, ông đến đây xem người này.”

Lão Thái y đang chống tay lên bàn nghỉ ngơi lập tức đứng lên, cẩn thận bắt mạch, mấy Thái y lập tức tỉnh lại vây quanh lại đây, ngữ khí của Cửu công chúa giống như.....

Không bao lâu, râu Hoàng Viện Thủ run lên: “Nhanh, mau nấu thêm thuốc nữa, thay đổi người dùng.”

Dược đồng khăn trương tuân lệnh, “Dạ”

“Các người cũng mau bắt mạch thử đi.”

Lão Thái y cao hứng, râu không ngừng run run, cuối cùng cũng có chút hy vọng, tốt, tốt.

Đáng tiếc, cao hứng không được bao lâu.....

“Viện Thủ, Viện Thủ, không xong, không xong rồi.”

Người vôi vã chạy vào chính là học trò của vị Thái y, mà lão Thái y phái đến doanh trại bên có người bệnh nhẹ kia, y vừa chạy vừa kêu

Hoàng Viện Thủ trầm mặt, “Y giả tội kỳ cái gì? Vừa chạy vừa kêu, còn ra thể thống gì nữa?”

Học trò kia chạy chậm lại, hít sâu một hơi, khom người nói: “Viện Thủ, sư phó cho ta đến báo, người bệnh ở doanh trại bên kia, bệnh tình đột nhiên chuyển biến xấu, liên tục tử vong, ngăn ngăn nửa canh giờ, đã muốn tử vong hơn 300 người.”

“Cái gì?”

Hoàng Viện Thủ bật dậy, do đứng nhanh quá, đầu óc cũng choáng váng theo, thân thể lung lay sắp đổ, mấy thái y bên cạnh lập tức đỡ người, Chung Ly Tinh Nhi nắm tay ông truyền vào một tia linh khí, sắc mặt ông mới tốt lên.

“Công chúa, này..... Điều này sao có thể? Bên này khó khăn lắm mới chuyển biến tốt, sao có thể rồi đi được....”

Dưới lớp khăn che mặt, khuôn mặt Chung Ly Tinh Nhi tái nhợt không có một tia huyết sắc, 2 buổi tối này, tuy nhận được thư phụ thân truyền đến, biết tình trạng dịch bệnh hoành hành, cũng không ngờ bệnh trạng nhỏ lại xảy ra biến hóa lớn đến thế, đây đúng là tin xấu.

“Ông mang một nửa người tiếp tục nghiên cứu, nửa còn lại theo ta, ta đi trước một bước, Hoàng Viện Thủ, đừng quá mức sốt ruột, ông mà ngã thì bệnh nhân mất hy vọng mất, phương thuốc này là của ta viết ra, ta đúng là học nghệ không tinh thông mà, ta muốn biết xem chuyện gì đang xảy ra.”

Nói xong, cũng không đợi Hoàng Viện Thủ phản ứng, liền vận linh lực đến bên kia, trong chớp mắt không thấy người đâu, ngoài ra còn có tùy tùng bên cạnh nàng.

Hoàng Viện Thủ xoa mắt, Cửu công chúa này rốt cuộc học một thân bản lĩnh này ở đâu vậy, “Giang Xuân, trò mang một nửa người qua bên kia, hết thầy nghe theo Cửu công chúa an bài.”

“Dạ.”

Chung Ly Tĩnh Nhi dùng tốc độ nhanh nhất đến doanh trại bên kia, nơi này vốn toàn bệnh nhân có tình trạng bệnh nhẹ nhất hoặc trung bình, mà mới lây nhiễm chiếm đa số, cho nên, nơi này người rất nhiều, so với thành thị vắng vẻ, nơi này như khu chợ tấp nập.

Mấy thái y phụ trách bên này sờ đầu mồ trán, đầu lĩnh Tô Thái y còn kém không giựt đứt râu mình “Mau, dùng phương thuốc này thử xem”

Dược đồng nhanh chóng tiếp nhận, “Dạ.”

Mới vừa tới cửa, đã nhìn thấy công chúa vén màn đi vào, “Tình huống thế nào?”

Tô Thái y vội chạy nhanh đến tiếp đón, “Bẩm công chúa, số người tử vong gia tăng, có xu hướng càng lúc càng nhanh.”

“Dẫn ta đi xem người bệnh tử vong.”

“Nhưng công chúa.....”

“Đừng có nhiều lời, nhanh chút.”

Lúc này còn quy củ cái gì, muốn ăn mất à.

Tô Thái y cắn răng, ngay cả công chúa còn không để ý bản thân mình thì hắn còn ngăn cản làm gì, lập tức dẫn họ đến chỗ những người bệnh chết kia, từng người từng người nằm san sát nhau, cái này mà là người sao, linh hồn giống như bị cắn nuốt hết rồi.

“Các người lui ra phía sau đi.”

thấy đám người Tô thái y tuy đầy nghi hoặc, nhưng vẫn lui ra, Chung Ly Tĩnh Nhi mới tùy ý chọn một thi thể, đưa linh lực vào dò xét sự biến hóa bên trong, phải tìm cho ra nguyên nhân đột biến, bằng không..... Những người ở đây sẽ không tránh khỏi tử vong, bệnh dịch này sẽ không kết thúc.

Kiểm tra hơn 10 người, Chung Ly Tĩnh Nhi mới dừng lại, “Dẫn ta đến nơi những bệnh nhân này chết.”

“Dạ.”

Tô Thái y không dám nhiều lời, dẫn họ đến nơi mà tiếng khóc bao trùm kia, nhìn thấy người đến, mới lau nước mắt, “Đại phu, đại phu, cầu ngài cứu cha đứa nhỏ, van cầu ngài, van cầu ngài.”

Tô Thái y giữ chặt phụ nhân muốn quỳ xuống, “Bọn ta sẽ cố hết sức, các người hãy lo cho bản thân mình trước đã, đừng để bị lây, thuốc phát trong doanh trại nhớ phải uống, không cần trả tiền.”

“Vâng, ta nhớ rồi.”

Phụ nhân liên tục gạt đầu, không ngừng lau nước mắt.

Chung Ly Tĩnh Nhi ngồi xổm xuống bên cạnh, bắt mạch, đổ vài người, quả nhiên là như vậy, một phần nhỏ của dịch chuột đã chuyển thành virus gây ung thư máu, nghiêm trọng là độc chứng gây nguy cơ suy tim và viêm dịch hạch dẫn đến chết nhanh hơn, đây quả là sai sót của nàng.

“Cha đứa nhỏ, cha đứa nhỏ, đừng bỏ lại tôi, ông mà chết thì tôi với con sống thế nào đây, cha đứa nhỏ.....”

“Tú Nhi, Tú Nhi, con mở mắt ra nhìn nương đi, Tú Nhi.....”

“Con của ta, mở mắt ra nhìn nương đi, nương đi theo con.”

“.....”

Như đã chuẩn bị tâm lý trước, 10 người hít thật sâu, làm cho bầu không khí vốn bi thương trở nên nặng nề, Chung Ly Tĩnh Nhi chân mềm nhũn, ngã ngồi, Vô Diêm lập tức ôm lấy nàng ôm vào ngực, vỗ nhẹ thân thể nhỏ trong lòng, “Tiểu thư, không thể trách người, đừng tự trách.”

Sao có thể không tự trách chứ, đây là sai sót của nàng mà, nếu ngay từ lúc ban đầu nàng chữa hết cho họ, không kéo dài đến bây giờ, thì họ cũng sẽ không mất mạng được, chính là thấy bệnh trạng của họ rất nhẹ nàng nàng đã coi thường như không sao cả, không đặt tâm trí ở đây, tự cho có thể tìm ra phương thuốc chữa trị rất nhanh, kết quả thì sao?

Nhó thái y đến đây cũng đã 9 ngày, mà phương thuốc cũng chưa tìm ra, nếu lúc đó dành 2 ngày ở bên này thì sẽ không xảy ra chuyện đáng tiếc thế này.

Lúc này, từ các góc khác nhau, truyền đến tiếng khóc la, không cần nhìn cũng biết, lại có không ít người chết, Chung Ly Tĩnh Nhi che lỗ tai, làm sao bây

giờ?

Làm sao bây giờ? Người ở đây mà chết thì gấp 7,8 lần hai doanh trại kia, đây là một phần năm dân số thành Thanh Châu.[Thành Thanh Châu là chỉ thành phố lớn, chứ không phải toàn bộ lãnh địa Thanh Châu]

Giang Xuân chạy tới sau, nhìn thấy tình huống này, sắc mặt cũng khó coi theo, không có đại phu nào thấy tình cảnh này mà thờ ơ cho bằng được, nhìn Cửu công chúa, lần đầu tiên gặp hẳn thấy tiểu hài tử này có một đôi mắt thông dong không đúng tuổi, bây giờ đây nàng mới giống tiểu hài tử thật sự, nằm ở trong lòng thị nữ, không dám nhìn tình cảnh này.

“Tỷ tỷ, tỷ có khỏe không?”

Tiểu Ngọc vẫn luôn quan sát tình hình bên ngoài, cũng biết tỷ tỷ suy nghĩ gì, nó thấy tỷ tỷ đã rất cố gắng rồi, vốn dĩ đây không phải là chuyện của tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ tận tâm hết sức nghĩ biện pháp cứu người, xuất hiện tình huống như thế có thể trách tỷ tỷ sao?

“Tiểu Ngọc, là sơ sót của tỷ, nếu không phải do tỷ xem thường thì sẽ không xảy ra chuyện thế này.”

Tiểu Ngọc liên tục lắc đầu, “Tỷ tỷ, chuyện này không liên quan đến tỷ, tỷ thử nghĩ lại xem, nếu tỷ không xuất hiện thì bệnh dịch lần này sẽ có thêm bao nhiêu người chết? Tỷ đã thông báo cho phụ thân tỷ trước, để ông ấy làm công tác chuẩn bị, lại bỏ thêm bạc ra, để chúng yêu mua thêm dược liệu này nọ, có thể nói, tỷ đã cố gắng hết sức, cho nên tỷ đừng buồn nữa.”

Đúng vậy, chuyện nàng có thể làm cũng đã làm, có thể bù cho lần sơ sẩy này ư..... Có thể sao? Có thể sao?! Chung Ly Tinh Nhi không ngừng khuyên chính mình, nhưng lần sơ sẩy này, nàng có thể xem như không có gì xảy ra được không.

“Tỷ tỷ, Tham Oa đưa cho tỷ này.”

Chung Ly Tinh Nhi xòe tay ra, tiếp lấy bao giấy tiểu Ngọc quăng cho, đây là...

Nàng biến sắc, vội nhìn Tham Oa trong không gian, may mắn, không hồi lại nguyên hình, “Tiểu Ngọc, tình huống của Tham Oa thế nào?”

“Tỷ yên tâm, đệ sẽ trông chừng, không để Tham Oa xảy ra chuyện đâu.”

Tiểu Ngọc trấn an, nó không thể ngăn Tham Oa đi giúp tỷ tỷ, đi cứu người, nhưng nó sẽ không cho phép Tham Oa tán hình đâu.

Chung Ly Tinh Nhi mới yên lòng, nhìn tham tu trong tay, đúng vậy, đây là tham tu của Tham Oa, nắm chặt trong lòng bàn tay, rồi khỏi người Vô Diễm, nàng nói, “Mạc Ngữ, cái này, cô biết phải làm thế nào rồi đấy, dùng tốc độ nhanh nhất cho ta.”

Mạc Ngữ thay đổi sắc mặt, nhanh chóng tiếp nhận, “Tuân lệnh”

Ý tiểu thư là, muốn nàng dùng thuật pháp hàm hóa tham tu.

Chúng yêu khác cũng nhìn thấy, cũng biết đây không phải là do tiểu thư muốn, khẳng định là đưa nhỏ thiện lương Tham Oa kia chủ động đưa cho tiểu thư cứu người

Rất nhanh, Mạc Ngữ dùng khí lực mạnh mẽ không giống như vóc dáng của nàng, vác một cái vạc lớn tràn đầy nước đi vào, một giọt cũng không rơi.

Chung Ly Tinh Nhi hồi phục tinh thần, ra lệnh cho Giang Xuân “An bài cho mỗi bệnh nhân uống một chén, không thể uống nhiều, ta sợ không đủ.”

Giang Xuân nghe lệnh, ngửi mùi, cũng không đoán đây là dược liệu gì, “Được, thần đi an bài.”

Tham tu của Tham Oa có hiệu quả tốt như thế nào, Chung Ly Tinh Nhi cũng không biết, nhưng có thể kéo dài thêm thời gian thì tốt rồi, lão Thái y bên kia đã nghiên cứu ra phương thuốc, cải tiến thêm cũng không khó gì nữa, tất cả chỉ cần thêm thời gian thôi, cho nên, chỉ cần có thể kéo dài tính mạng họ, thì tất có hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Edit: Julia

Không hổ là nhân sâm thành tinh, uống xong tham tu hàm hóa, số người chết giảm xuống rất nhanh, Chung Ly Tinh Nhi thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng vội chạy đi bắt mạch.

Cũng may, tình hình đã được kiểm soát, thấy mọi người vẫn còn trong sợ hãi, Chung Ly Tinh Nhi cười khổ, hóa ra nàng chưa tu luyện cho tốt, tình huống này khiến nàng mất đi sự bình tĩnh vốn có, còn tự cho mình lợi hại sao.

Sự nhớ còn chưa tìm được nguyên nhân gây bệnh ở đây, nàng không dám suy nghĩ vẩn vơ nữa, gọi Thái y, “Mấy ngày nay sử dụng phương thuốc gì? Hiệu quả thế nào? Có chữa khỏi cho người nào chưa?”

Tô thái y lau mồ hôi trên trán, đem phương thuốc dùng mấy ngày nay nói cho nàng, “Có một vài người khỏi hẳn, đã về thành rồi, nhưng mỗi ngày có không ít người đưa vào đây, cứ như vậy, số người cũng không thay đổi gì.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, mấy phương thuốc này khai không sai tí nào, bệnh nhẹ có thể khỏi hẳn nhưng do thể chất không giống nhau, nên hiệu quả cũng khác, đi đến trước bàn viết ra một phương thuốc, “Trước dùng phương thuốc này thử xem.”

“Tuân lệnh.”

Tô Thái y nhìn qua phương thuốc, đưa cho dược đồng, khó trách Viện Thủ cảm thán hoàng tộc sinh ra một dị nhân, Cửu công chúa này không giống những người khác mà.

Liên tục bắt mạch, bắt tri bắt giác, trời đã tối, Vô Diễm có chút lo lắng dâng trào lên, “Tiểu thư, người đã không ngủ cả hai buổi tối rồi, đêm này về nghỉ ngơi được không?”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn những người bệnh này, tuy bây giờ tính mạng đã đảm bảo nhưng tham tu của Tham Oa có thể cầm cự được bao lâu, “Cho dù bây giờ trở về ta cũng không ngủ được, ta không muốn sáng sớm quay lại, nơi này đã không còn người.”

Vô Diễm không không nhắc nữa, xem như không nghe thấy lời nàng, mà đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

“Công chúa, Viện Thủ cho ta truyền lời, nói phương thuốc hữu hiệu rồi, mời người qua xem.”

“Thật sao? Ta qua ngay.”

Dù sao cũng lộ rồi, Chung Ly Tinh Nhi không có giấu diếm năng lực nữa, vận linh lực đi qua đó.

“Hoàng Viện Thủ, là bệnh nhân nào uống thuốc?”

Đột nhiên xuất hiện giọng nói, nhóm người đang nghiên cứu phương thuốc gật cả mình, Hoàng Viện Thủ xoa xoa ngực, “Ở đây, ta bắt mạch thấy đang dần hồi phục lại.”

Chung Ly Tinh Nhi cẩn thận kiểm tra lại, trên mặt nhin giấu được ý cười, ngay cả trong mắt đều mang theo ý cười, “Đúng vậy, Hoàng Viện Thủ, vẫn là ngài lợi hại.”

Hoàng Viện Thủ cười đến mức nếp nhăn trên mặt nhú lại vào nhau, liên tục lắc đầu, ông thật không dám kể công, “Nếu không có phương thuốc thử nghiệm của công chúa cung cấp, bọn ta không thể nghiên cứu ra phương thuốc đúng nhanh như vậy, cho nên nói đến lợi hại thì nên nói là công chúa rồi.”

Chung Ly Tinh Nhi chỉ cười, năng lực mình thế nào nàng rõ nhất, đây đều là tiện nghi hai đời mà nàng chiếm được, nói đến bản lĩnh thực sự thì nàng không đáng nói đến.

Phương thuốc hữu hiệu, tất cả học đồ và dược đồng dùng tốc độ nhanh nhất bốc thuốc đi nấu, Chung Ly Tinh Nhi gọi Dịch Hi đế, viết phương thuốc hoàn chỉnh ra đưa cho hắn, “Dùng tốc độ nhanh nhất đưa đến hoàng cung.”

Dịch Hi vỗ ngực, “Không thành vấn đề, giao cho ta.”

Người bệnh nhiều, đại phu lại quá ít, không cần nói đến học đồ, ngay cả đại phu cũng tự mình đi bốc thuốc, hiệu suất kiểu này quá kém, ngay cả người sơ chế dược lại không đủ dùng, Chung Ly Tinh Nhi nhíu chặt mày, “Kê Nghi, tìm xem Lãnh Tiểu ở đâu, đưa hắn đến gặp ta.”

“Dạ.”

Lãnh Tiểu luôn ở bên ngoài doanh trại, tùy thời chờ công chúa gọi, Kê Nghi truyền lời đến, hắn lập tức đi vào gặp Chung Ly Tinh Nhi, “Công chúa, ngài tìm ta.”

“Ân, người đến phủ Linh Chủ một chuyến, bảo thành chủ phái người đến đây phụ sơ chế dược, dược sa oa còn thiếu, bảo ông ta cho người tìm mua luôn.”

“Dạ.”

Xem ra, đã có phương thuốc hoàn chỉnh đi? Không biết công chúa có phái người báo về cung chưa.

Như đoán được nghi hoặc của hắn, Chung Ly Tinh Nhi nói: “Ta đã cho người báo về cung, tốc độ nhanh hơn các người nhiều, trước người giúp ta làm những việc này đi.”

“Dạ.”

Tiết Thành Nhân là người mẫn cảm, nghe yêu cầu của Cửu công chúa cũng đoán được là có phương thuốc hoàn chỉnh rồi, lập tức phái rất nhiều người đến hỗ trợ, được sa oa cũng đưa tới, tới hôm nay doanh trại náo nhiệt hẳn lên, khác xa buổi tối trước.

Bệnh tình đã kiểm soát ổn định, Chung Ly Tình Nhi rốt cuộc cũng buông lỏng, thân thể mềm nhũn cả ra, nhất định phải nằm xuống, nhưng tình hình trước mắt, nàng không thể rời đi được, nếu còn chậm theo chút nào nữa, sẽ mất thêm mấy mạng người.

Cũng may, người bệnh bên kia cử động được liên tục sơ chế được, giảm đi rất nhiều gánh nặng, trước hừng đông, mỗi bệnh nhân đều có thuốc để uống, hô hấp dần ổn định lại.

Che miệng ngáp, Chung Ly Tình Nhi nói: “Thay phiên nghỉ ngơi đi, ta chống đỡ không nổi nữa, Hoàng Viện Thủ, nơi này ông lớn tuổi nhất, đừng có cố sức quá.”

“Ta biết rồi, công chúa cũng về nghỉ ngơi đi, ta an bài xong đã, người bệnh ở đây không thể không có đại phu trông coi được.”

Cửu công chúa có thể làm đến mức này, đã làm bọn họ nhìn nàng với một cái nhìn khác, nghe Giang Xuân kể, nếu không có Cửu công chúa đột nhiên lấy ra thứ dược liệu quý gì đó, thì bên kia người chết hơn một nửa rồi.

Chung Ly Tình Nhi gật đầu, nhìn Hiên Viên: “Hiên Viên, công ta về đi, ta không đi nổi nữa.”

Hiên Viên cười hiền lành, ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía nàng, “Tiểu thư, lên đi.”

Chung Ly Tình Nhi miễn cưỡng nằm lên, tuy là yếu nhưng Hiên Viên mang đến cho nàng một cảm giác trường bối ôn hòa, bao dung, bất giác nàng nín non làm nũng.

Đường về nhà không xa, Hiên Viên đi chậm rãi, bình bình như thế, như thế để vị tiểu thư đang mệt mỏi trên lưng cảm thấy thoải mái, về đến nhà, nghe tiếng thờ đều đều ông cũng đoán được nàng đã ngủ, Vô Diễm cẩn thận ôm nàng đặt lên giường, Thanh Liễu bưng nước ấm vào, hai người cẩn thận thay quần áo, rửa mặt chải đầu cho nàng, rồi khinh thủ khinh cước ra ngoài.

Suốt cả quá trình, Chung Ly Tình Nhi hoàn toàn không tỉnh lại, là tín nhiệm, hay là mệt mỏi quá.

Ở một không gian khác, nam nhân một tay bưng chén rượu, một tay nghịch tóc nữ nhân, cười ha ha, Tịch Tình Nhi sao? Thú vị đây! Trước kia chịu qua huấn luyện tàn khốc, giờ đổi một thân xác khác, cư niên còn bản tính thiện lương? Chắc, nếu đổi lại là hắn, không khiến cho thiên hạ đại loạn thì phải xin lỗi bản thân rồi.

Nhưng mà cũng thú vị lắm! Đột nhiên trong đầu xuất hiện ý đùa, ừm, đợi chơi vui vẻ bên này xong phải đến chỗ Tiểu Đình Đông chơi mới được, mà cũng nhiều năm không gặp nó rồi.

Ở trong không gian, Tiểu Ngọc đang ngủ đột nhiên lạnh run người tỉnh dậy, lập tức ngồi dậy, quan sát xung quanh, kỳ quái, chủ nhân không có tới mà, còn tưởng ngài tới, huhu chết nó rồi.

Bỏ qua chuyện này, Chung Ly Tình Nhi ngủ chừm một ngày một đêm, đến buổi sáng ngày hôm sau nàng mới tỉnh lại, cảm thấy thoải mái mở mắt ra, hôm nay khí trời thật tốt!

“Tiểu thư, ngài tỉnh.”

Vô Diễm bưng nước tiến vào, Chung Ly Tình Nhi cười: “Vô Diễm, cô hạ gì trên người ta vậy, sao mỗi lần ta vừa mới tỉnh dậy là cô biết mà vào thế.”

Vô Diễm cười khẽ, đỡ nàng dậy, “Đây là chức trách của ta, ta chuẩn bị nước ấm rồi, ngài đi tắm đi, mấy ngày rồi mà không tắm rửa.”

“Àn, đúng là có chút không thoải mái, đang ngủ nên không có gì cảm giác, tỉnh dậy đã không chịu nổi rồi, ai, Vô Diễm, ta ngủ bao lâu vậy?”

Mặt trời đã lên, hẳn hai mươi mấy giờ.

“Mười hai canh giờ, ngài ngủ sâu thật đấy, tiểu thư, nên suy nghĩ cho sức khỏe của mình, sau này đừng có vậy nữa, không tốt cho thân thể đâu.”

“Rồi, rồi, rồi, ta đã biết, Vô Diễm, cô càng ngày càng dong dài nha.”

A, thật thoải mái, buổi sáng tắm đúng là thoải mái vô cùng.

Vô Diễm cũng không nói, nhìn khuôn mặt thỏa mãn của tiểu thư chỉ cười khẽ, bắt đầu giúp nàng gội đầu, tiểu thư, thật sự đúng là người dễ thỏa mãn mà.

Một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi vào chính sảnh, những người khác đều có mặt, bởi vì bệnh dịch đã khống chế tốt, trên mặt Thái y đều mang ý cười, Hoàng Thái y vuốt râu bạc trắng của mình, đứng dậy nói: “Công chúa ngủ ngon chứ.”

Chung Ly Tình Nhi ngồi vào ghế chủ vị, nhìn một bàn đồ ăn, tay muốn muốn rục rịch, có chút đói bụng nha!

“Ăn, ngủ ngon lắm, đều ngồi xuống cùng ăn đi, ta đói bụng.”

Mấy ngày nay, mọi người đã quen kiểu nói chuyện không câu nệ lễ tiết của Cửu công chúa, đều theo ý nàng ngồi xuống dùng bữa sáng, lại nói, bữa sáng này ai làm vậy, không hề thua kém đại trù trong cung.

Xong bữa sáng, Chung Ly Tinh Nhi theo thói quen hỏi: “Thân thể mọi người có vấn đề gì không, loại bệnh này truyền nhiễm không dễ phát hiện đâu”

“Công chúa yên tâm, bọn ta đều rất để ý, mỗi ngày đều uống thuốc ngài chuẩn bị, cũng kiểm tra cho nhau, cả học đồ và được đồng cũng kiểm tra hằng ngày, ngài yên tâm, không có vấn đề.”

“Vậy thì tốt, đừng để bệnh nhân chưa hết bệnh mà mình đã ngã xuống.”

Nhớ năm đó, vì bệnh SARS mà biết bao nhiêu bác sĩ, y tá đã chết, tuy rằng họ anh dũng cứu người, nhưng mệnh không còn thì vinh dự cái quỷ gì nữa?

Chúng Thái y rũ mắt, nếu không có Cửu công chúa chuẩn bị đầy đủ, bọn họ có thể bị lây bệnh mất rồi, đến lúc đó chết bao nhiêu đây.

“Hoàng Viện Thủ, bệnh tình đã không chế tới đâu”

“Bẩm công chúa, đã hôn toàn không chế được hết, người bệnh nặng đã chuyển biến tốt, người bệnh nhẹ chỉ cần uống mấy lần thuốc là khỏi hẳn.”

Chung Ly Tinh Nhi yên lòng, trên mặt đầy ý cười, “Cuối cùng là có thể thở phào nhẹ nhõm, phụ thân hẳn sẽ đưa hoàng lệnh đến, các người nghỉ ngơi dưỡng sức đi, chờ phụ thân ra lệnh, xem hồi cung hay đến các châu khác giúp đỡ, tuy nói Thanh Châu có tình hình bệnh dịch nghiêm trọng nhất, nhưng những nơi khác cũng không nhẹ hơn đâu. Có điều, chỉ cần có phương thuốc này, mọi chuyện có thể giải quyết tốt.”

“Đúng, lão già này cũng muốn nghỉ ngơi cho thật tốt, trước khi hoàng lệnh đến, ta sẽ an bài cho người thay phiên đến doanh trại kiểm tra, có ngoài ý muốn gì cũng có thể biết ngay.”

“Mấy chuyện này ta không quản nữa, ta chỉ ở đây vài ngày nữa thôi, có chuyện gì đều có thể tìm ta, sau khi hoàng lệnh đến ta sẽ rời đi.”

“Dạ, vi thần đã biết.”

Chuyện vương bận trong lòng cũng đã được giải quyết, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy thoải mái vô cùng, bước về phòng mình, vốn muốn tìm cách kéo dài mạng sống, thì chuyện khó tìm ra phương thuốc đúng đã xong, giờ mọi thứ đều tốt đẹp trở lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Edit: Julia

Mặc dù tình hình bệnh dịch đáng sợ nhưng chỉ cần tìm ra phương thuốc đúng, thì có thể dễ dàng không chế, ngày thứ ba từ lúc tìm ra phương thuốc, không còn người tử vong nữa,

Chung Ly Tinh Nhi lắng lắng nghe Hoàng Viện Thủ báo cáo tiến độ, trong lòng cân nhắc hoàng lệnh khi nào đến.

“Tiểu thư, Tiết Thành Nhân cầu kiến.”

Kê Nghi bước vào khom người cầu kiến

Chung Ly Tinh Nhi nhướn mày, nhìn sang Lãnh Tiểu, “Ta có thể không gặp không?”

“Đương nhiên có thể, Hoàng Thượng có bảo thần nhắn với Tiết Thành Nhân, không thể đến quấy rầy ngài.”

Tiết Thành Nhân này đầu óc có vấn đề sao? Cứ ngang nhiên vi phạm hoàng lệnh.

“Được rồi, Kê Nghi, cứ nói ta nghỉ ngơi rồi, không gặp.”

“Dạ.”

Đắc tội thì sao, nàng cũng không sợ, bọn họ vốn không cùng một trận tuyến, đã sớm là địch thủ của nhau, vậy nàng sao lại bắt bản thân đi gặp người mình không thích chứ.

Tiết Thành Nhân cố gắng nhìn con tức, mặt vẫn nở nụ cười bình thản, “Nếu công chúa đã nghỉ ngơi, ta đây không quấy rầy, thỉnh thay ta cảm ơn công chúa đã giúp đỡ.

Kê Nghi cũng không nhiều lời với ông ta, chỉ gật đầu sau đó quay lại viện tử, về phần Tiết Thành Nhân có thẹn quá hóa giận không thì hẳn cũng hơi chờ mong.

Tiết Thành Nhân thấy mình tức điên rồi, nếu không phải vị công chúa này giúp không ít việc, tận tâm cứu người, nghe nói chăm sóc người bệnh ba ngày ba đêm mới tìm ra phương thuốc, còn có ông muốn biết được quý mà nàng lấy ra cứu người kia là được gì, mà người bệnh không tử vong khi dùng, nếu không ông đến đây làm cái quái gì.

“Hừ, trông chừng cho kỹ.”

“Dạ.”

Bọn thủ hạ ngẫm hiểu

Mọi người trong viện cười lạnh, xem họ là người chết à? Chỉ bằng tình hình hiện tại của Thanh Châu, Tiết Thành Nhân còn muốn phân người trông chừng chỗ này làm quý gì? Cho dù Thanh Châu không có dịch bệnh hoành hành, người có thể làm gì được tiểu thư?

Qua hai ngày nữa, rốt cuộc hoàng lệnh cũng truyền tới, lần này tới là Từ Sở, dựa theo quy cũ, Chung Ly Tình Nhi phải quỳ tiếp, nàng đang loay hoay nên quỳ trên cái gì để tiếp, thì Từ Sở nói: “Hoàng thượng có nói, công chúa không cần quỳ tiếp, cứ đứng là được.”

Vậy thì tốt, nàng cũng không có định chống đối mấy quy cũ kiểu này, muốn nàng quỳ thì quỳ, cũng không cảm thấy bị nhục nhả tí nào, nhưng được miễn đi vụ này nàng còn mừng gì bằng.

Cười cười, “Cảm ơn phụ thân thương cho.”

Phụ thân? Từ Sở Lệ Cẩm Trạch bị xưng hô này khiến cho giật mình, bèn giọng cao hoàng lệnh lên, “Hoàng thượng có lệnh, Cứu công chúa, chúng Thái y tiếp chỉ.”

Mọi người quỳ xuống, trán chạm đất, hai tay ngửa bàn tay giờ lên trên cao qua đầu, “phụng thiên thừa nhận, hoàng đế chiếu viết, dịch bệnh lần này là đại nạn của Đàng Long đế quốc, Cứu công chúa suất lĩnh nhóm Thái y tìm ra phương thuốc cứu người, cứu người vô số, có công lớn với Đàng Long, chờ tình hình bệnh dịch kết thúc sẽ luận thưởng, Hoàng Viện Thủ suất lĩnh nhóm Thái y trước đến Lệ châu coi tình hình ra sao, Thanh Sở đi theo, nếu tình hình dịch bệnh có biến hóa phải báo ngay cho trẫm, khâm thờ.”

Hình như không còn chuyện gì để nàng làm rồi, Chung Ly Tình Nhi thầm nói, vừa vặn, có thể về Du Nhiên Cư, đi lâu như vậy cũng hơi nhớ.

Lệ Cẩm Trạch đi tới khom mình hành lễ, “Công chúa, Hoàng Thượng có chuyện nhờ thần truyền đạt cho người.”

Chung Ly Tình Nhi gật đầu, “Mời nói.”

“Hoàng Thượng nói, nếu công chúa có thời gian thì về Hoàng Thành, Hoàng Thượng rất nhớ người, tình hình bệnh dịch có Thái y lo là đủ rồi, công chúa nghỉ ngơi cho tốt, nếu người cần hay có yêu cầu gì, có thể nói với Hoàng Thượng, đây là phần thưởng của người.”

Ân sủng kiểu này có quá lớn không, chẳng lẽ nàng muốn ngôi vị hoàng đế cũng được à? Có điều, nếu nàng không nói thì vị trong cung kia sẽ nghĩ nàng có suy nghĩ này không? Chỉ có yêu cầu thì ông ấy mới yên tâm được, thế nhưng nàng muốn gì nhỉ.

“Như vậy, mời nói lại với phụ thân ta, Tình Nhi muốn nơi ở của mình rộng thêm năm dặm nữa, thỉnh phụ thân ân chuẩn.”

Lệ Cẩm Trạch nhướng mày, còn tưởng công chúa đòi hoàng thượng thưởng cho cái gì, chỉ có vậy thôi sao? Thân là công chúa, muốn một nơi nhỏ như thế cũng không thành vấn đề, không cần Hoàng Thượng phê chuẩn, chỉ cần nói với Thành Chủ nơi đó một tiếng, thì cũng phải cho. Công chúa đây là..... đang chứng tỏ lập trường của mình, muốn cho họ an tâm ư!

“Dạ, thần sẽ chuyển lại ý của công chúa.”

Chung Ly Tình Nhi thầm vui vẻ trong lòng, mắt đượm ý cười, vui vẻ từ trong tâm, Du Nhiên Cư trước kia chỉ là một khối đất bằng phẳng, nếu khai khẩn thì những đầm mống trong không gian của nàng có thể phát huy tác dụng.

“Vô Diễm, Thanh Liễu, thu thập đồ đạc chuẩn bị về nhà.”

“Dạ.”

Hai người vui vẻ tuân lệnh, về nhà nha! Du Nhiên Cư chính là nhà của các nàng.

Nhìn hàng tồn trong không gian, Chung Ly Tình Nhi bắt đầu chia ra bỏ vào túi, lấy ra một ít bình dược đưa cho lão Thái y, “Hoàng Viện Thủ, đây đều là dược do ta luyện chế, có vài loại rất hữu dụng khi cơ thể mệt mỏi, tuổi ông cũng lớn rồi, đi xe ngựa sẽ có chút xót này, một ngày dùng một viên sẽ giúp ông rất nhiều.”

Lại nhìn thấy những ánh mắt sáng quắc sau lưng lão thái y, a, thái y đến đây hình như có hơi nhiều mấy vị lớn tuổi, đại khái vì họ cố gắng cho lần bệnh dịch này, năng cũng đưa thêm mấy bình, “Hoàng Viện Thủ, ông cứ chia đều đi, đây là tất cả được của ta.”

Hoàng Viện Thủ râu tóc dựng lên, mắt híp lại thành đường chỉ, “Hào, hào, hào, lão thần sẽ không khách khí, cảm ơn công chúa.”

Chung Ly Tĩnh Nhi lắc đầu, “Có cơ hội lại thỉnh giáo Viện Thủ.”

Lão Thái y này làm nàng nhớ đến Hoàng gia gia, hơn nữa lại đều họ Hoàng, không tự giác liền thân cận rất nhiều, không biết hiện tại ở đó thế nào, Hoàng gia gia còn sống không? Cha mẹ còn sống không? Hy vọng, đây là một không gian song song, mọi người đều sống thật tốt, tuy là không thể gặp nhau.

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy?”

Khăn che mặt chỉ có thể ngăn phạm nhân nhìn ra dung mạo nàng, nhưng đối với yêu thì chả có tác dụng gì, Hiên Viên có chút lo lắng nhìn sắc mặt Chung Ly Tĩnh Nhi đột nhiên âm trầm, tiểu thư ít khi bày ra sắc mặt kiểu này, nhưng mỗi khi nhìn thấy thấy, đều cảm giác tiểu thư có một chuyện xưa khó nói, người ngoài cũng không biết được, tiểu thư một mình tưởng nhớ, tự mình buồn.

Chung Ly Tĩnh Nhi phục hồi tinh thần lại, cười trấn an, “Ta không sao, đột nhiên nhớ tới chút chuyện, Vô Diễm, hành lý chuẩn bị xong chưa?”

Vô Diễm vẫn mang cái thùng gỗ chuyên dụng kia, cái thể tích không phù hợp với thân hình nàng tí nào, “Đều chuẩn bị xong hết cả rồi.”

“Như vậy, Kê Nghi, người đi mời một nhà Bách Nam tiên sinh đến đây đi, ta phải nói lời cảm tạ cùng từ biệt mới được, nhưng là…….”

Nhìn bốn phía đều là nhân vật quyền cao chức trọng, Bách Nam cũng không phải là người bản địa, cũng là từ Hoàng Thành đến đây, cho dù không đoán ra được thân thế của nàng nhưng cũng biết thân phận nàng không nhỏ đi, “Ta sợ làm hấn sọ.”

“Được, ta đi mời hấn đến.”

Nhìn lại y phục trên người, bản thân quá phù hợp với kiểu trang phục này, bởi lẽ thân xác này có một khuôn mặt mang nét cổ điển, đáng tiếc bị nàng chiếm tiện nghi này.

“Lãnh Tiểu, lần này các người đã giúp ta không ít, đa tạ.”

Lãnh Tiểu khom mình hành lễ, giọng nói đầy cung kính, “Vi thần không dám nhận lễ này của người, đây là vi thần nên làm.”

Chung Ly Tĩnh Nhi không nói nữa, im lặng chờ một nhà Bách Nam đến, phút chốc đã nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, một nhà họ thu liễm cảm xúc, tiêu sái bước vào, Bách Nam xem như đã quen rồi, rất nhanh không hề nhịp tim đập thình thịch lại, dẫn đầu hành lễ: “Tịch tiểu thư gọi ta đến không biết là có việc gì?”

Người này rất thông minh, nàng không có công khai thân phận, hấn xem như không biết gì hết, trong thành cũng không có bao nhiêu người biết ẩn trong nhóm đại phu có một vị công chúa đến từ Hoàng thành, “Thời gian qua, đã làm phiền Bách Nam tiên sinh, ta cũng gây ra một số chuyện khiến tiên sinh gặp chút phiền toái, nếu tiên sinh cảm thấy ở Thanh Châu kinh doanh không được, thì ta sẽ giúp tiên sinh tìm nơi khác tốt hơn, được không?”

“Tịch tiểu thư xin yên tâm, ta cùng Tiết Thành chủ tương giao vài chục năm, ông ta cũng không vì chút chuyện này mà gây khó dễ cho ta đâu, nếu thực sự phiền toái thật, lại nhờ Tịch tiểu thư giúp đỡ.”

Chung Ly Tĩnh Nhi không miễn cưỡng nữa, chỉ gật đầu, nàng còn quên chưa nói là mình còn không thêm cấp cho tiết Thành nhân sắc mặt hòa nhã nữa là, nếu ông ta muốn gặt chỗ đánh mồi, thì Bách Nam đứng mũi chịu sào rồi, nhận cái hòm Vô Diễm đưa, “Đây là một chút tâm ý, xin vui lòng nhận cho, coi như bồi thường tổn thất cho nhà tiên sinh.”

Bách Nam là người hiểu biết, đưa hai tay nhận lấy, không cần đoán cũng biết bên trong khẳng định không phải vật phẩm, “Tạ Tịch tiểu thư.”

“Khoảng thời gian này đã quá rầy rồi, tình hình bệnh dịch đã khống chế, bọn ta cũng nên đi, Lãnh Tiểu, chuyện còn lại giao cho người, nếu có người đi theo ta, không cần khách khí.”

Tuy là nàng hay cứu người, nhưng với những kẻ không thiện ý kia thì cần gì phải khách khí.

“Công chúa yên tâm, vi thần sẽ không nương tay.”

Bách Nam trong lòng nhảy dựng, không biết lúc này có nên quỳ hay không đây, Cứu công chúa a, là vị công chúa mà vị trong kia sủng ái ư, cùng Đại hoàng tử chạy trốn đuổi giết hết 2 năm, cuối cùng lại tự nguyện ở ẩn trong dân gian, thiên hạ đồn dung mạo của nàng còn đẹp hơn đệ nhất mỹ nhân năm xưa là mẫu hậu nàng – Hoàng hậu Đăng Long, không biết có phải hay không, nếu là thật, như vậy là có thể giải thích vì sao từ đầu tới cuối nàng đều dùng khăn che mặt.

“Kia chur vị, sau này còn gặp lại.”

Tất cả mọi người quỳ xuống, cung tiễn vị công chúa không muốn hỏi cung này, Lệ Cẩm Trạch cười khổ, hình như công chúa quên trả lời hấn rồi, Hoàng Thượng hy vọng nàng hồi cung, nàng trực tiếp ném luôn câu trả lời ra sau đầu.

Một hàng hai mươi người chậm rãi ra khỏi thành, hẳn không ai nghĩ nàng sẽ hành động nhanh như vậy, nói đi là đi, đến khi Tiết Thành Nhân biết tin, thì Chung Ly Tinh Nhi đã đi xa rồi, người phải đi nằm vùng, sinh tử không biết thế nào, Lãnh Tiểu dẫn nhóm Thanh Sứ kiên định chấp hành mệnh lệnh của công chúa, không khách khí mà trực tiếp thẳng tay.

Sắc mặt Tiết Thành Nhân khó coi nghe hồi báo, Thanh Sứ cùng Tử Sứ không phải chỉ nghe lệnh của Hoàng Thượng sao? Một vị công chúa không quyền không thế sao có thể ra lệnh được cho họ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đây là ý hoàng đế, muốn lập nữ hoàng cho Đăng Long? Kia Tam hoàng tử làm sao bây giờ?

Hừ, muốn làm nữ hoàng cũng phải xem bọn họ có đồng ý hay không, có thể ngồi lên vị trí kia chỉ có thể là Tam hoàng tử, đó là lợi ích lớn nhất của họ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Edit: Julia

Chung Ly Tinh nhi không có dùng cách nhanh nhất để trở về nhà, mà chọn dùng ngựa, dẫn cả đám người đi về mà như du sơn thủy, tiếc rằng cảnh sắc bây giờ chả có gì đẹp nổi.

Nơi nơi đều là cảnh người mang tay nải, dẫn người nhà chạy nạn, thỉnh thoảng còn có tiếng khóc của mấy hài tử truyền tới, tất cả đều giống như thời loạn thế.

Nàng cảm thán: “Tinh Quang tiền sinh, ông nói xem có phải loạn thế rồi không?”

Tinh Quang Ân ngẩn người, không biết nên trả lời sao đây, tối hôm qua, ông có bói một quẻ, quả thật có dấu hiệu loạn thế, nhưng sao tiểu thư đoán được.

“Sao đột nhiên tiểu thư lại nói vậy?”

“Cảm giác a! Ông nói xem, ta đoán có đúng không?”

Tinh Quang Ân trầm mặc một hồi mới nói: “Đúng là có dấu hiệu này.”

Chung Ly Tinh Nhi ngẩng đầu nhìn trời, loạn thế a, đáng ghét thật, sớm không đến, trễ không đến, sao lại nhè ngay lúc nàng ở đây lại xảy ra thế? Vốn nàng đang tính sống cuộc sống ăn ngon ngủ yên, thỉnh thoảng đi bắt mạch, chữa bệnh, tâm tình tốt thì quần chuyện thiên hạ, uống chút rượu coi kịch, chỉ nghĩ thôi đã thích cỡ nào.

Nhưng nếu thật sự có loạn thế, vậy sẽ xảy ra nhiều chuyện, nói thế nào nàng cũng là người hoàng tộc, nếu Đăng Long xảy ra chuyện thật, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn, trừ phi nàng là người tâm thủ ngoan lạc.

Nói thẳng ra nàng không có cảm tình đặc biệt gì với Chung Ly gia, ngoại trừ Chung Ly Dạ ra, liệu có nên cắt đứt liên lạc không, nhưng mà... Có phải do ý thức thân thể này còn hay sao ấy, lúc nàng muốn ngoan tâm lại bị quấy nhiễu, đồng thời cũng mềm lòng.

“Không biết ca ca hiện tại sao rồi, tình hình bệnh dịch có ảnh hưởng đến huynh ấy không.”

Vốn Dịch hi đứng bên cạnh nghe thế, bèn tự ứng cử, “Tiểu thư, để ta đến chỗ đại hoàng tử một chuyến, đem tiểu Hôi giao cho ngài ấy, như vậy sau này liên lạc cũng dễ hơn nhiều.”

Tâm tư nàng hơi động, đúng nha, tốc độ của tiểu Hôi rất nhanh, có chuyện gì sẽ lập tức tới báo nàng ngay, nhưng...” Dịch Hi, người có thể tìm được người sao? Ta còn chưa nói huynh ấy ở đâu mà.”

Dịch Hi cười khan, “Không sao, giao cho ta được rồi. “

Nàng mỉm cười, nhìn Dịch Hi khá ái thế vậy mà không đơn giản nha,”Được, giao cho người.”

“Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Nhận được lệnh, Dịch Hi không để ý xem nơi đang đứng là ở đâu, xung quanh có người hay không, thì đã lách người biến mất, cũng may, mọi người đều biết hắn có bản lĩnh đi vô ảnh vô tung, cũng thành thói quen mất rồi.

Hiên Viên đành lắc đầu, một đám nhóc này, cũng chỉ có Dịch hi là dạy thì sẽ nghe, nhưng luôn tự ý làm theo ý mình, sao mà tính cách và suy nghĩ lại xung đột thế này, nói thế nào cũng vô dụng, chắc do nó suy nghĩ đơn giản đi.

Chung Ly Tinh Nhi nhin cười, có thể khiến Hiên Viên đau đầu thì chỉ có con đại điều này.

Chỉ trong vòng nửa ngày, Dịch Hi đã quay về, còn mang thư của Chung Ly Dạ, “Tình nhi, ca ca đã nhận được tin muội đến Thanh Châu, không cần hỏi cũng biết chắc là vì tình hình bệnh dịch, ca ca không trách muội, chỉ muốn nhắc muội phải chú ý an nguy của mình, dù sao cũng là địa bàn của người khác.

Ca ca rất tốt, Tình Nhi đừng lo, Tiểu Hôi đã nhận được, người đi tin đến lợi hại thật, có thể lặng yên không tiếng động đi vào quân doanh, ca ca rất mừng cho muội, có thể thu được thuộc hạ tài giỏi thế này, người như vậy đi theo bên cạnh muội, ca ca cũng yên tâm.

Thời gian hữu hạn, ca ca không nói nhiều nữa, nếu có chuyện gì, ca ca sẽ dùng tiểu Hôi liên lạc với muội, Tình Nhi phải sống cho tốt, chờ ca ca có thể cường đại chống lưng cho muội. Chung Ly Dạ.”

Gấp bức thư lại, Chung Ly Tình Nhi nhắm mắt, không biết đây là tâm tình của nàng hay của thân xác này, trong lòng rối tinh rối mù lên, nếu vì người ca ca này nàng không thể tiếp tục ở ẩn nữa, cũng có khả năng cả đời nàng chỉ có thể ở lại thế giới này, mãi mãi không quay về được, mặc kệ sống ở đâu, con người không thể bỏ rơi thân nhân và bằng hữu được, sống cuộc sống đơn độc chỉ có thể là người tự bế, đời là thế đấy, dù sao Chung Ly Dạ cũng là thân nhân trên danh nghĩa của nàng.

“Tình Quang tiên sinh, nếu đột nhiên có sự thay đổi gì hãy nói cho ta biết nhé.”

“Được.” Tình Quang Ân trịnh trọng đồng ý, ông biết, từ lúc này trở đi, tiểu thư sẽ chấp nhận định mệnh an bài cho mình.

Lúc thì cười ngửa như bay, lúc thì đi từ từ, ước chừng nửa tháng đã quay trở về nhà, nhìn ba chữ Du Nhiên Cư trước cửa, trong lòng sinh ra một tia quyến luyến, đây là nơi nàng sống lại lần nữa, cuối cùng cũng trở về rồi.

Chúc Thủy cùng mọi người ra ngoài, ý cười chân thành hiện ra, “Tiểu thư, Bách Thúc, các người đã trở về.”

Trong mắt Chung Ly Tình Nhi cũng đầy ý cười, bước nhanh vào trong, vừa đi vừa hỏi: “Chúc Thủy, mấy thứ rau, lương thực kia thế nào rồi? Còn sống không?”

Trên mặt đầy tự tin, Chúc Thủy nói: “Đương nhiên là còn sống, Chúc Thủy sao để chúng nó chết được, còn phát triển rất tốt nữa là đằng khác.”

“Ha ha, vậy phải đi xem thử xem.” Đến vườn rau, vốn chỉ là những cây non, vậy mà giờ đã lớn lên rất nhiều, những hạt mầm đã lên cây con, màu xanh nhìn tươi vô cùng, xem ra, chẳng bao lâu nữa là có thể ăn được củ cải với bắp rồi, cho dù có loạn lạc thì nhiều đây cũng giữ được cái mệnh, số người chết đói cũng giảm.

Liên tục gật đầu hài lòng, Chung Ly Tình Nhi cười nói: “Ta đã xin phụ thân cho thêm 5 dặm quanh đây, đến lúc đó cây xói đất bên ngoài, thì có thể trồng thêm được nhiều loại, ta còn rất nhiều hạt giống, không thể lãng phí, Chúc Thủy, đến lúc đó có bận rộn không thì ta không giúp được rồi, ta chỉ giúp ăn thôi.”

Chúc Thủy mỉm cười: “Tốt, giao cho ta, ta xem có thể làm không, nếu không được có thể gọi bằng hữu đến hỗ trợ chứ.”

“Đương nhiên được rồi, mấy hạt giống phụ thân ta thưởng cho, chúng ta sẽ trồng trên mảnh đất khai khẩn kia, còn bây giờ, Thanh Liễu, ta đói bụng rồi.”

”Dạ, Chi Hủy cùng Mạc Ngừ đã đi chuẩn bị, ngài nghỉ ngơi một chút, ăn chút trái cây, thì lập tức có cơm để ăn.”

“Đi, tất cả đi ăn cơm rồi nghỉ ngơi vài ngày đi, bận rộn một thời gian dài thế này, hẳn mệt mỏi rồi.” Nàng cảm giác cả người đều mệt mỏi, nhất là về đến địa bàn của mình, toàn thân có thể thả lỏng, nghĩ muốn leo lên giường nằm.

Chúng yêu thì không có cảm giác gì, tiêu hao chút xiu linh lực này họ không coi vào đâu, tùy tiện ngồi thiền chút là khôi phục, hơn nữa tâm tư của yêu quái còn đơn thuần hơn nhân loại nhiều, nên nhập định cũng dễ dàng hơn, không giống Chung Ly Tình Nhi, trong lòng đầy tâm tư, nên thời gian nhập định nhiều hơn lúc trước, có đôi khi để cho an toàn, nàng chọn cách ngủ để khôi phục, tuy hiệu quả khá chậm, nhưng an toàn không đến nỗi tẩu hỏa nhập ma.

Bắt đầu từ hôm nay, Chung Ly Tình Nhi phải tập trung tu luyện hơn nữa, tu vi của nàng cứ dừng lại không tiến, Tiểu Ngọc cực kỳ bất mãn, nói nàng không cố gắng, Tiểu Ngọc nói đến mức miệng muốn mọc kén.

Thấy tỷ tỷ nỗ lực tu luyện, Tiểu Ngọc mới vui vẻ, xoay người thúc giục Tham Oa đi tu luyện, “Tham Oa, mặc dù ngươi không bị tán hình, nhưng tu vi thật lười, cứ như vậy đến bao giờ ngươi mới lớn lên.”

Lại cẩn thận coi tu vi của nó, gì? Sao chỉ trong một thời gian ngắn mà tu vi của Tham Oa tăng lên nhiều vậy? Không thể nào, ”Tham Oa, dạo gần đây ngươi ăn gì vậy? Hay tỷ tỷ cho ngươi thuốc gì?”

Tham Oa lắc đầu vô tội, ”Không có nha, tỷ tỷ nói không nên dùng thuốc để tăng tu vi, như thế là đốt cháy giai đoạn, căn cơ sẽ không vững, về sau tu hành sẽ khó hơn, Tiểu Ngọc, đốt cháy giai đoạn là gì?”

Tiểu Ngọc gãi đầu, nên giải thích sao đây, ”Chính là thấy mình tu luyện quá chậm, nên dùng phụ trợ bên ngoài, tự cho đó là trợ giúp rất lớn, kết quả là chết, hiểu chưa?”

Tham Oa nháy mắt mấy lần, dường như đang tiêu hóa lời nói của Tiểu Ngọc, một lát sau mới gật đầu, ”Hiểu rồi, ý tỷ tỷ là không muốn Tham Oa tu vi tăng nhanh quá, như vậy Tham Oa sẽ chết nhanh hơn.”

Tiểu Ngọc suất chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc, vội vàng kéo chủ đề lại, ”Vậy Tham Oa, sao tu vi của ngươi tăng nhanh vậy?”

“Tham Oa cũng không biết, Tham Oa đưa tham tu cho tỷ tỷ xong, vốn tưởng rằng phải tu luyện vài ngày mới có thể ổn định lại, nhưng chỉ dùng nửa ngày, Tham Oa đã khôi phục lại, hơn nữa tu vi cũng tăng lên, Tham Oa cũng cảm thấy kỳ quái, muốn đi hỏi Bách gia gia xem.”

Sau khi cho Tham Tu? Tiểu Ngọc cố suy nghĩ nguyên nhân nhưng không tài nào suy nghĩ ra được, chỉ đành buông tha, ”Để tỷ tỷ tu luyện xong thì chúng ta đi hỏi tỷ ấy, đi, Tham Oa, chúng ta cùng đi tu luyện.”

”Được” Tham Oa ngoan ngoãn gật đầu, nắm tay Tiểu Ngọc, rõ ràng cao hơn tiểu Ngọc một cái đầu, nhưng gì cũng nghe theo tiểu Ngọc, nhu thuận đến mức tiểu Ngọc thậm chí nói, Tham Oa sau này sẽ nằm trong sự che chở của nó.

Lại qua một ngày, hai đứa nhỏ nằm trên thảm cỏ mềm mại, Tiểu Ngọc đem tình huống của Tham Oa nói cho Chung Ly Tình Nhi nghe, nàng nhíu mày lại, đây là tình huống gì? Lễ nào tựa như trong tiểu thuyết nói, bởi vì Tham Oa cứu người, công đức tụ lại rơi trên người nó, nên cũng ảnh hưởng đến tu vi? Nếu là như vậy, tình huống của nhóm Hiên Viên thế nào đây?

Sau khi trở về, nàng nhanh chóng vào không gian tu luyện đến giờ, ngoại trừ một hai bữa xuất hiện dùng cơm, còn lại đa số đều biến mất, không biết nhóm Hiên Viên có biến hóa gì không?

”Để tỷ ra ngoài hỏi Hiên Viên xem tình huống của họ thế nào, đây cũng là chuyện tốt.”

”Ừm, Tiểu Ngọc cũng thấy vậy.” Tham Oa cũng ở một bên liên tục gật đầu, Chung Ly Tình Nhi vui vẻ, hôn mỗi đứa một cái.

Tự nhiên nhìn thấy tiểu thư thường hay biến mất xuất hiện, Hiên Viên ngược lại có chút bất ngờ, Tiểu thư, làm sao vậy, có chuyện gì không?”

Còn chưa ngồi xuống, Chung Ly Tình Nhi đã nói: “Ông kiểm tra xem tu vi của ông có biến hóa gì không?”

Hiên Viên kinh ngạc, ”Đúng là có, mấy ngày nay ta cũng thấy kỳ quái vô cùng, rõ ràng sau khi đi theo tiểu thư đi ra ngoài, thời gian tu luyện không nhiều, vậy mà tu vi lại tăng lên, cái này thật là bất khả tư nghị, bởi vì đến cấp bậc này của ta, cho dù mỗi ngày nhập định tu luyện, tu vi sẽ không tăng nhiều đến thế. Chỉ ít không rõ ràng đến mức ta phải sợ thế này.”

Chung Ly Tình Nhi gật đầu, che trán trầm tư, xem ra là có liên quan đến công đức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

“Tiểu thư, người biết nguyên nhân sao?”

Hiên Viên kích động vô cùng, nếu có thể biết được, thì sau này tu hành cũng không gian nan nữa, bọn họ không có tiền bối chỉ dạy, tu vi hiện giờ toàn tự mày mò tu luyện cả, nếu có thể tìm được phương pháp gia tăng tu vi, mà không làm thương tổn bản thân, ông không cao hứng sao được?

Chung Ly Tình Nhi cũng không chắc chắn lắm, cẩn thận nói: “Tu vi của Tham Oa cũng tăng lên, nó nói là sau khi cho Tham Tu, tu vi của nó mới tăng như vậy, ta đang nghĩ xem, liệu có phải là do giá trị công đức không?”

“Giá trị công đức?”

Hiên Viên không hiểu, là cái gì vậy?

“Giá trị công đức chính là..... Nói như thế nào đây, lấy Tham Oa làm ví dụ, nó mặc cho tu vi giảm xuống mà vẫn cứu Tham tu cứu người, bởi vì ý niệm lương thiện này cứu được rất nhiều người, nên lòng biết ơn của họ hóa thành ý niệm công đức, mà công đức này mới tính lên đầu Tham Oa, nên tu vi hiện giờ mới tăng lên nhiều vậy, đây là theo ta hiểu.”

Hiên Viên vẫn không hiểu, “Nhưng mà bọn ta cũng đâu có lấy gì ra để cứu người, nhiều nhất cũng chỉ giúp đỡ mà thôi.”

“Ha ha, cái này cũng là thiện ý, các người là yêu, giúp là người, ta thân là người, căn bản không bị giá trị công đức ảnh hưởng, cho nên đều tính trên đầu các người, nếu như vậy có thể giúp các người, ta thật cao hứng, xem ra về sau phải cứu thật nhiều người mới được.”

Cái này coi như đôi bên cùng có lợi, bọn họ giúp đỡ nàng, thì nàng giúp họ có thêm công đức để thăng tu vi, như vậy, quan hệ giữa hai bên mới lâu dài, không sinh ra oán hận gì.

“Ta tin lời giải thích này của tiểu thư, nếu thật sự là như vậy, vậy không có khó khăn gì, cuối cùng cũng tìm được con đường tu luyện dễ dàng nhất rồi.”

Hiên Viên cười khẽ, quả nhiên đi theo tiểu thư là lựa chọn chính xác nhất.

Chung Ly Tinh Nhi đứng dậy, nàng nên đi tu luyện tiếp, nếu không tiểu Ngọc lại cần nhân, “Àn, Hiên Viên, ông đi nói cho những người khác đi, ta tiếp tục tu luyện.”

“Được.”

Kỳ thật ở trong mắt họ, tu vi của tiểu thư không tính là cao, chỉ vừa tu tập thôi, chỉ cần một trong số bọn họ cũng dễ dàng đánh bại nàng, nhưng họ không dám xem thường thủ đoạn của nàng chút nào, bọn họ đều vui vẻ phục tùng, so sánh với nhân loại, yêu càng tôn sùng cường giả.

Vài ngày sau, Hoàng Thành ban thưởng xuống, Từ Sư Lệ Cẩm Trạch tự mình đến đọc chỉ. Đi theo Thư Dục đến, liền nhìn thấy ba chữ Du Nhiên Cư phóng khoáng, thanh tao đập vào mắt, vào trong viện, không có loại không khí khẩn trương, về mặt ai cũng ung dung tự tại, Chung Ly Tinh Nhi hiếm khi không đi tu luyện, mà là ở cạnh đất trồng rau nhìn Chúc Thủy cẩn thận chăm sóc mấy cây non, cái biểu tình nghiêm túc thế này, nàng không dám quấy rầy.

Lệ Cẩm Trạch không tự giác thả nhẹ cước bộ, nhìn thấy họ thoải mái thế, hẳn không biết bày ra biểu tình thế nào, còn người dẫn đường Thư Dục mỉm cười, may mắn mọi người đều quen hẳn hay trung mật lạnh ra, nên không ai đề ý tới, mới không có phát hiện hẳn cười.

Ho nhẹ một tiếng, “Tiểu thư, hoàng lệnh đến.”

Lúc ở nhà, Chung Ly Tinh Nhi sẽ không thả lỏng thức, nàng tin tưởng những người bên cạnh sẽ không gây bất lợi cho mình, nhóm Hiên Viên sẽ bảo vệ nàng thật tốt, đây là tín nhiệm, nghe Thư Dục nói mới quay đầu, nhìn thấy người phía sau, mày hơi nhíu, lại gặp người quen.

“Từ Sư, lại gặp rồi.”

“Vi thần may mắn, chỗ công chúa đúng là địa linh nhân kiệt, khiến thần cũng muốn ở lại.”

Cái này, trong lời nói còn mang theo ý muốn đầu nhập dưới trướng nàng, Chung Ly Tinh Nhi không nói gì nhìn trời, nàng không muốn làm đại sự gì, không cần tăng thêm nhân thủ đâu, “Ha ha, nơi tốt còn rất nhiều, chỉ cần có chút tâm tư, cũng có thể bố trí giống như nơi ta ở.”

Lệ Cẩm Trạch rũ mắt xuống, hẳn hiểu ý Cừu công chúa, sở dĩ nơi này có sự tại tại ung dung thế, là vì trong lòng bọn họ không có sự tranh đua hơn thua, nếu trong lòng con người tràn đầy tâm lý hơn thua, sẽ không trụ lâu ở nơi thế này, Cừu công chúa là nói tâm hân quá nặng về sự hơn thua? Không đúng sao? Có ai mà không muốn leo lên vị trí cao? Ai lại không ngại tiền đồ của mình bị người khác đè bẹp?

“Công chúa, thỉnh tiếp hoàng lệnh, Hoàng Thượng phân phó, sau này Cừu công chúa tiếp hoàng lệnh, có thể đứng đề tiếp.”

“Tạ phụ thân ân điển.”

Thanh Liễu, Chi Hủy, tám người quỳ xuống, nhóm Hiên Viên giống như không nghe thấy đứng phía sau Chung Ly Tinh Nhi, tất cả đều nghe theo lệnh tiểu thư.

Lệ Cẩm Trạch đương nhiên có mắt nhìn, biết những người này không dễ chọc tí nào, trực tiếp mở hoàng lệnh ra đọc: “Phụng thiên thừa nhận, hoàng đế chiếu viết, Cừu công chúa Chung Ly Tinh Nhi có công với xã tắc, sắc phong làm An Trữ công chúa, đáp ứng yêu cầu của Cừu công chúa, đem năm dặm xung quanh Du Nhiên Cư ban cho An Trữ công chúa, tùy nghi xử trí, khâm thủ.”

“Tạ phụ thân ân điển.”

Chung Ly Tinh Nhi hai tay tiếp nhận hoàng lệnh, bèn cân nhắc, vị trong cung kia muốn xem náo nhiệt sao trời, nàng nếu nhớ không lầm, hẳn nàng là người đầu tiên trong đám huynh đệ tỷ muội có phong hào, ngay cả ca ca Chung Ly Dạ còn chưa có phong hào, hơn nữa người trong hoàng thất nếu không có công trạng thì sẽ không có đất phong, nàng thì có, dù chỉ là năm dặm, mà đất phong này có hơi quý giá không? Không bằng dùng cho!

“Tiện thể Hoàng Thượng muốn vi thần nhân với ngài, đất phong này của ngài vì nằm trong đất phong của Vạn Hào Hi Tướng quân, nên không thể yêu cầu quá nhiều, sau này Cừu công chúa nếu muốn đổi nơi ở khác, Hoàng Thượng sẽ tìm chỗ khác sắc phong cho.”

Chung Ly Tinh Nhi mở hoàng lệnh nhìn thoáng qua, cảm thấy nội dung giống nhau sau đó mới giao cho Tinh Quang Ân, “Thỉnh Từ Sư thay ta nói lại với phụ thân, ta vừa lòng với cuộc sống hiện tại, tạm thời sẽ không đổi, nếu có ý định đó, ta sẽ thông báo cho phụ thân ngay”

“Vi thần nhất định sẽ báo lại, còn có,” Lệ Cẩm Trạch hướng phía sau vung tay lên, người phía sau cầm khay xếp thành một hàng, “Hoàng Thượng biết Cừu công chúa lần này đem hết vốn liếng của mình đi mua thuốc, đây đều là Hoàng Thượng thưởng cho ngài.”

Chung Ly Tinh Nhi hí mắt, xem chút nàng quên mất vụ này, đúng là không quản gia thì không biết củi, gạo, dầu, muối quý thế nào, cả gia sản của nàng đều giao cho Thanh Liễu quản, cũng không nghe Thanh Liễu nhắc có bị viêm màng túi không, nên nàng cũng ném chuyện này ra sau đầu, lần này phụ thân chủ động bù lại cho nàng, như vậy cũng không tệ lắm.

thong thả bước đến từng khay, xốc vãi che lên nhìn, ngọc thạch, Châu Bảo không ít, nhưng là đều có ấn ký của hoàng gia, lại không thể cầm bán, chỉ có thể làm vật trang trí, nàng không có cảm giác gì, xốc vãi che màu đỏ cuối cùng lên, mới khiến nàng cảm thấy, vị phụ thân này thương nàng lắm.

Một khay đặt ngân phiếu xếp chỉnh tề, phí trên đều là một vạn lượng, rốt cuộc là bao nhiêu à? Chung Ly Tình Nhi bắt đầu tính toán, nơi này khoảng một trăm tám vậy không hơn không ít một trăm vạn lượng a, tiền vốn đều kiếm về hết rồi.

“Thanh Liễu, lần này đi ra ngoài chúng ta dùng hết bao nhiêu bạc vậy?”

Thanh Liễu bắt đầu nhìn tiểu thư, vậy mà có thể trước mặt Từ Sở hỏi vấn đề này, nhỏ giọng nói: “Hơn bảy mươi vạn lượng.”

“Ta có nhiều tiền như vậy hả?”

Mọi người đều nhún cười, một vị công chúa được sủng ái thì 70 vạn lượng có là chi, sao tiểu thư lại kinh ngạc vậy chứ? Nếu chút ấy đều không có, thì dưới gầm trời này sao phẩm nhân lại muốn sinh trong hoàng gia?

Chung Ly Tình Nhi ngưng ngưng ho nhẹ một tiếng, “Thanh Liễu, đều thu lại hết đi.”

Thanh Liễu trong mắt đầy ý cười, “Dạ.”

làm xong xuôi hết thảy, Chung Ly Tình Nhi biết nàng phải thưởng cho người ta, vị từ Sở này khi không bị bắt đi làm chuyện rãnh hơi thế này, nên lấy trong không gian ra mấy bình thuốc, dù sao mọi người hiện tại đều biết nàng là đại phu, cũng có chút bản lĩnh, hơn nữa phụ thân luôn luôn dùng được mà nàng luyện chế, vô hình trung quảng cáo rầm rộ, cứ xem biểu tình của Hoàng Viện Thủ lần trước thì biết, lấy thưởng cho người ta mà cũng không ngại ý kia.

“Từ Sở, khiến người vất vả tới đây một chuyến, người xem ta cũng không có mấy thứ so được với đồ trong cung, cũng không có gì tốt đưa cho người, đây là được do ta luyện, chữa bệnh cũ hay nội thương cũng có chút tác dụng, người có thể thử dùng dùng xem.”

Những người ở đây người người võ công cao cường, nhưng một khi làm nhiệm vụ khó tránh không khỏi bị thương

Ánh mắt Lệ Cẩm Trạch vụt sáng, được này, rất thích hợp cho hắn dùng, trước kia khi làm nhiệm vụ đã bị thương nặng, mỗi khi đến ngày mưa miệng vết thương liền đau, là loại cảm giác đau không chạm đến được, cho nên hắn rất hận ngày mưa, hận không thể mỗi ngày trời đều nắng.

“Tạ Cửu công chúa thưởng, thuốc này quả thật vi thần rất cần, vi thần cả gan, muốn xin công chúa thêm chút được, Từ Sở có một huynh đệ bị thương ở đầu, thường thường sẽ đau đầu, chân tay tê cứng, đi đường hay gặp trở ngại, chúng ta phải đánh hắn bất tỉnh mới tốt được, được này, nói không chừng có thể giúp hắn.”

Như vậy sao? Người nọ hẳn là trong đầu ứ máu, chưa tan đi, nếu cứ để lâu không chừng sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bây giờ nàng không muốn lại nơi kia, “không thành vấn đề, nhưng không phải trong cung có nhiều thái y sao? Bọn họ cũng không có biện pháp?”

Lệ Cẩm Trạch lắc đầu, “Thái y có xem qua, lúc ấy hắn bị thương chính là Trần Thái y đã cứu sống, ông ấy nói trong đầu Chu Nhạc còn tụ máu, đã suy nghĩ nhiều biện pháp mà cũng không làm tan được khối máu đó, chỉ có thể kéo dài đến giờ.”

Nếu nàng học xong thuật châm cứu, chỉ vài lần châm là có tác dụng, đáng tiếc nàng còn chưa học được, chẳng lẽ mảy mò tự học? Nghĩ nghĩ, nàng vẫn nên từ bỏ, dù sao cũng không nắm chắc, chưa từng học qua, không nên để trong lòng.

“Không phải là thời gian đau đầu của hắn càng ngày càng ngắn chứ?”

“Dạ, trước kia nửa tháng mới phát tác một lần, giờ là ba ngày phát tác một lần, nếu cứ tiếp tục thế, ta sợ hắn.”

Ánh mắt Lệ Cẩm Trạch càng sáng, còn chưa nhìn thấy người, công chúa có thể đoán được tình huống, hẳn quả nhiên hội đúng người rồi, hắn từng mời Hoàng Viện Thủ nhìn qua cho Chu Nhạc, Hoàng Viện Thủ cũng chỉ khống chế thời gian phát tác của Chu Nhạc giảm xuống thôi, nhưng Chu Nhạc vẫn có khả năng từ vong

Chung Ly Tình Nhi suy nghĩ phương pháp chữa trị cùng tính toán, “Như vậy đi, người bảo hắn đến chỗ phụ thân ta xin ý chỉ, bảo hắn đến đây một chuyến, ta cho hắn làm kiểm tra, ta cũng nói trước, ta sẽ cố gắng hết sức mà làm, khó mà nắm chắc được, dù sao bệnh ở đầu luôn là khó trị nhất.”

Lệ Cẩm Trạch khom mình hành lễ, đó là huynh đệ cùng hắn kề vai sát cánh từ trong trại huấn luyện đi ra, lúc nhỏ còn ở chung một phòng, đến bây giờ cũng đã có hơn 20 năm giao tình, bọn họ đã sớm coi nhau là thân nhân, hắn không muốn mất đi một người thân của mình, “Công chúa chịu ra tay đã là nhân từ lớn nhất rồi, vi thần trước thay Chu Nhạc cảm ơn ngài, vi thần nhất định sẽ bảo Chu Nhạc mau chóng đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84

Nhìn Thư Dục đi tiễn Lê Cẩm Trạch, Chung Ly Tinh Nhi giờ Hoàng lệnh lên chỉ, “Mau đi tìm chút ít nông cụ, tất cả mọi người làm nông dân một ngày nào.”

”Sao phải phiền phức như vậy, chỉ cần cho mình chút ít thời gian là có thể biến ra.” Dịch Hi làm bầm vãi câu thì bị Hiên Viên vỗ sau lưng một cái, phải im mồm

Chung Ly Tinh Nhi đổi một bộ quần áo đơn giản, nhìn mảnh đất trống kia mà suy nghĩ nên làm gì, nàng chưa làm nông bao giờ, cho nên không biết làm gì đầu tiên

“Tinh Quang tiên sinh, cái này làm thế nào vậy?”

Tinh Quang Ân cười, ông biết mà, tiểu thư muốn làm chút gì đó nhưng không biết nên làm thế nào mới phải, tiểu thư là vậy

Có điều, ông cũng chỉ là một tay mơ thôi, liếc sang mảnh đất nhỏ, ”Trước tiên nhổ cỏ,sau đó đào đất, công việc này nặng nhọc nhất, còn về sau thì dễ dàng hơn nhiều.”

“Được, mọi người nghe Tinh Quang tiên sinh nói chưa? Bắt đầu đi.”

“Dạ” Mọi người đều hét to, hùng hừng khí thế làm việc

Khóe miệng Chung Ly Tinh Nhi giật giật, “Thanh Liễu, Chi Hủy, hai người đừng làm, mau đi chuẩn bị đồ ăn đi.”

“Dạ”

Phân công cả xong, Chung Ly Tinh Nhi cầm cuốc nhỏ đến một khu đất trống, tuy một cuốc nay chỉ xới lên chút đất, thế nhưng...Có thể được làm việc, nếu mà nàng vác cuốc lớn đi xới đất, mấy người này sẽ không lo lắng không đâu à?

Mà chính Chung Ly Tinh Nhi cũng không phát hiện, những người bên cạnh mình đều có suy nghĩ khác nhau về nàng, tiểu thư so với trước ngày càng thân thiện hơn, cười cũng nhiều, thỉnh thoảng sẽ đùa dai, tâm tình nóng nảy cũng bộc lộ cả ra, không giống trước kia, cao cao tại thượng, đậm mạc ít nói, tận đáy lòng mọi người đều vui vẻ, vì tính tình nàng thay đổi, chả ai ngờ mà nhắc nhở nàng đâu.

Mảnh đất trống này rất lớn, ít nhất cũng 10 mẫu, con chưa có con lương phân định, mọi người bắt đầu làm việc, đến trưa nghỉ ngơi, chiều lại làm thêm một chút, phải mất một tuần mới định hình được

Chung Ly Tinh Nhi cầm cuốc nhỏ, “Tinh Quang, làm tới đây rồi thì làm gì nữa?”

Tinh Quang nhớ lại, không chắc lắm nói, “Tưới nước thì phải, tưới hết cả mảnh đất trống này, đợi đất ẩm đủ, vài ngày nữa là có thể gieo hạt.”

Thôi rồi, trong nhóm này không có ai xuất thân từ nông dân cả, làm việc toàn dựa theo quán tính, Chung Ly Tinh Nhi thầm cầu cho lời Tinh Quang Ân nói là đúng, ”Tưới nước xong thì có thể nghỉ ngơi rồi.”

Ban đêm, Chung Ly Tinh Nhi vào không gian, tìm đồng hạt giống kia, nên trồng loại nào đây?Cải trắng, ngô với củ cải thì khỏi phải nói, a, khổ qua, nàng thích ăn nhất nè, ớt xanh cũng phải trồng một chút, còn ớt đỏ này, hình như là loại cay nhất thì phải, trồng luôn, xem xét vài lần, lấy thêm chút ít hạt vãi, cà chua, dưa hấu, sáu loại này đi, đương nhiên loại nàng thích phải nhiều hơn chút rồi

Nhìn lượng hạt giống còn không ít, Chung Ly Tinh Nhi cảm thán, việc làm nông dân này còn dài dài, mà phải để mấy hạt giống ở địa cầu mọc lên ở giới khác, chuyện này cũng quá làm khó nàng mà

Đất trồng tu bổ ra hình ra dạng rồi, Chung Ly Tinh Nhi lấy hạt giống ra phân cho mọi người, “Chỉ cần đào lỗ, chôn hạt giống xuống là được, một lỗ đừng thả nhiều quá, mấy hạt là được, Tinh Quang, ông thấy sao?”

Tinh Quang nén tiếng thở dài, giờ ông trở chuyển nghề thành nông dân thực thụ rồi, ”Hắn là vậy, cứ làm vậy trước đi, tiểu thư, mấy loại hạt giống này còn không?”

“Còn, có thất bại cũng không sao, cứ từ từ.” Cái này là ngoài ý muốn mới có được mà.

Nhiều người nên sức lớn, chỉ một ngày là trồng xong hết thảy, Dịch Hi chỉ vào mảnh đất trống không lớn hỏi: “Tiểu thư, chỗ này trồng gì?”

“Hạt giống sau khi này mầm cần chuyển chỗ, đến lúc đó sẽ phát huy được công dụng của nó, được rồi, mọi người đi nghỉ ngơi đi! Chúc Thủy, tiếp theo liền giao cho cô, một mình cô làm được không?Có cần gọi băng hữu đến giúp đỡ không?”

Chúc Thủy quay sang nhìn Hiên Viên Bách,”Bách thúc, có thể gọi Nhạc Tâm đến không?”

Nhạc Tâm? Hiên Viên Bách khẽ nhú mày,”Hình như lâu rồi ta chưa gặp nó, nó đang làm gì vậy?”

Chúc Thủy rũ mắt, lí nhí nói, “Hình...hình như đang tu luyện, lâu rồi con cũng chưa gặp nàng.”

Nói dối mà, đây là tiếng lòng của người và yêu, đứa nhỏ Chúc Thủy này không biết nói dối, mặt đã đỏ thành vậy, hai tay còn đan xen, không thì nắm bốp, Hiền Viên Bách thở dài, vẫn nên gọi đến đây, nếu có vấn đề gì ông cũng có thể kịp thời bỏ cứu, “Được rồi, con đi gọi nó đến đây.”

Trước giờ cơm tối, một cô gái nhìn trông có vẻ dịu dàng, đáng yêu đi theo Chúc Thủy vào nhà chính, giọng nói e thẹn, “Nhạc Tâm bá kiến Bách thúc.”

Hiền Viên Bách gật đầu, “Chào tiểu thư đi.”

Nhạc Tâm xoay người đối mặt Chung Ly Tinh Nhi, khăn che mặt tháo xuống làm sắc mặt nàng thay đổi, đúng là mỹ nhân, không phải Chúc Thủy nói là nhân loại sao? Sao lại một khuôn mặt xinh đẹp nhường này?”Nhạc Tâm bá kiến tiểu thư.”

Chung Ly Tinh Nhi phát tay, “Không cần đa lễ như vậy, cứ xem như đây là nhà mình, Chúc Thủy, cô dẫn Nhạc Tâm đi tham quan đi, về sau hai người sẽ trông coi vườn rau, có chuyện gì thì tìm ta hoặc Hiền Viên.”

Chúc Thủy vui vẻ gật đầu,”Vâng, Chúc Thủy đã biết, Nhạc Tâm, đi, ta dẫn cô đi xem vườn rau, toàn là chủng loại trước này chưa từng thấy.”

Nhạc Tâm trừng mắt nhìn, mặc cho Chúc Thủy kéo mình đi về phía trước,”Trước đây chưa từng thấy qua ư?”

“Àn, cô đi xem thì biết. “

Nghe hai người vừa nói vừa đi xa, Chung Ly Tinh Nhi trong bụng cười thầm, nếu hai người này mà đến địa cầu rồi. . .thì cũng sẽ không phản ứng lớn đến như vậy

Không có gì làm, bắt đầu nhân rồi, Chung Ly Tinh Nhi cảm thấy đang lãng phí thanh xuân, tuy tuổi thanh xuân của nàng còn rất dài, “Ngày mai ta muốn đi hái thuốc, hàng trữ trong kho vì lần bệnh dịch này đã hết sạch rồi. “

“Được, ta sẽ chuẩn bị lương khô. ” Vô Diễm lập tức tiếp lời, nàng đi theo là đương nhiên.

Chung Ly Tinh Nhi suy nghĩ một chút, “Chuẩn bị nhiều thêm chút, ta có thể ở lại trên núi thêm mấy ngày.”

“Được.”

Dù sao trên núi cũng là đại bản doanh của bọn họ, sự tồn tại của nó luôn được bảo đảm, nên mọi người không mấy lo lắng lắm.

Cảm thấy mỹ mãn ôm hai đứa nhỏ ngủ say, sáng sớm ngày hôm sau, Chung Ly Tinh Nhi thay bộ thường phục để làm việc lên núi, Vô Diễm đeo được lâu theo ở phía sau, cái này Chung Ly Tinh Nhi không thể cự tuyệt, tuy có thể từ chối sự giúp đỡ nhưng nàng không cự tuyệt nổi Vô Diễm, cũng không biết vì sao lại thế.

Hái thuốc, chế được, đây đều là chuyện Chung Ly Tinh Nhi thích làm, nhìn được thảo xanh tươi mơn mẫm,ngửi mùi được nồng nàn trong đó, cảm giác toàn thân như được gột rửa.

Đất trồng rau trong viện, ngô đã kết trái, củ cải dưới đất nhô lên, qua mấy ngày nữa là có thể ăn được rồi, Chúc Thủy đúng là lợi hại, như từng thấy cây nào có thể phát triển tốt thế này, đúng là linh vật mà.

Hoàng Thành, tiếng thờ đóc cùng âm thanh yêu kiều hòa lẫn vào nhau, quần áo tán loạn, giường lớn lắc lư đều biểu hiện một cảnh sắc tình không nên nhìn, hồi lâu sau tất cả dần chìm vào im lặng, một nam nhân khuôn mặt trắng, ngũ quan nhu hòa đang vuốt lưng nữ nhân thờ đóc kia, nữ nhân như con mèo nhỏ rên ư hử dựa vào ngực nam nhân, trong mắt, trong lòng, trên mặt tất cả đều tràn đầy tình yêu.

Nam nhân vuốt vén mái tóc dài của nữ nhân lên, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo, nếu người Du Nhiên Cư ở đây, liếc mắt một cái có thể nhận ra, đây là đồng bạn của họ, bạn tốt của Chúc Thủy, bản thể là hoa hải đường – Nhạc Tâm

“Tâm nhi, chừng nào ta mới có thể gặp người nhà nàng?”

Nụ cười trên mặt Nhạc Tâm cứng lại, sao nàng không muốn cùng người này ở cùng một chỗ với nhau, vĩnh viễn không tách rời chứ, nhưng Nàng đi đâu tìm người nhà cho gặp? Bách thúc ư? Sắc mặt Nhạc Tâm sắc hơi đổi, nếu Bách thúc biết nàng yêu phạm nhân, không biết sẽ xử trí nàng thế nào, Yêu tộc có di huấn, không thể yêu thương phạm nhân.

“Chờ thêm nữa đi, người nhà thiếp. Tạm thời. Tạm thời còn không biết thiếp và chàng ở cùng một chỗ.”

Đôi mắt thâm thúy của nam nhân lóe lên, nếu không phải nhờ khuôn mặt này, thì làm sao hắn có thể quyến rũ nữ nhân có bản lĩnh phi phạm, lại thần bí không biết lai lịch này? Nếu nàng có gia thế cường đại, kia. Cuối là lựa chọn tốt nhất, dù sao, đâu phải chỉ cho lấy một người, hắn có thể lấy những người có thể mang lại lợi ích tốt nhất cho mình.

Người của mấy gia tộc kia hắn đã điều tra hết, Nhạc Tâm này, nếu nàng không chủ động tìm đến hắn, hắn cũng không biết tìm nàng ở đâu, có phải là người Hoàng Thành cũng không biết, ngược lại sự hứng thú của hắn với nữ nhân này càng lớn, nói không chừng, hắn đã cấu trúng một con cá lớn!

Nhớ đến mấy tình tiết trong tiểu thuyết, nói không chừng đây là tiểu thư của một gia tộc ẩn thế nào đó, hoặc là công chúa cũng không biết chừng, nếu vậy thì tốt quá, có thể làm không ít chuyện có lợi cho hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng hấn kích động không thôi, lão thiên gia quả nhiên đối với hấn quá tốt, không những không chết mà còn có tăng thân phận tốt thế này, trở thành công tử quý tộc, nếu không làm ra chuyện oanh oanh liệt liệt một phen thì bạc đãi bản thân quá, nói không chừng, hấn sẽ thành người thống nhất thiên hạ.....

“Tâm nhi, ta yêu nàng, ta muốn cùng nàng vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhà ta thế nào nàng cũng biết rồi đó, nhưng nhà nàng thì sao, trong nhà có ai ta cũng không biết, điều này khiến ta bất an vô cùng, nàng có thật sự thương ta không? Có phải không muốn ở cùng một chỗ với ta?”

Nhạc Tâm ngồi bật dậy, cũng quên mất bản thân đang lừa thế, thân thể quỵn rũ cùng làn da tuyết trắng, bộ ngực xinh đẹp mỹ miều không thoát khỏi ánh mắt của nam nhân, làm cho thân thể vừa mới phát tiết lại phản ứng, nữ nhân này, đúng là yêu tình mà.

“Làm sao có thể, Lan Thần, chàng còn không rõ tâm ý của ta ư? Ta yêu chàng nhiều thế nào, chẳng lẽ chàng không cảm giác được? Ta hy vọng có thể đòi hỏi kiếp kiếp cùng chàng ở cùng một chỗ, nhưng là..... Nhưng là.....”

Nhưng nàng là yêu, có thể bắt lão bất tử, mà hấn, là nhân loại, cuộc sống cực kỳ ngắn ngủi, Nhạc Tâm đem lời nói đến miệng nuốt trở vào, tuy yêu nhân loại, dù vậy nàng không thể đem sự an toàn của đồng tộc ra làm trò đùa, chưa nói, yêu không thể xuất mặt trước nhân loại, nếu để nhân loại biết đến sự tồn tại của họ, mặc kệ đầu đuôi thế nào, cũng sẽ xảy ra một màn chiến tranh giữa người và yêu, dù cho nhân loại nhỏ bé, yếu đuối nhưng cũng là đối thủ đáng gờm của yêu

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Edit: Julia

Tri Lan Thần hiểu mấu chốt vấn đề là ở đây, ngồi dậy hỏi: “Nhưng gì? Nàng thấy ta không đủ tư cách sao? hay là... Nàng cho rằng ta không yêu nàng thật lòng?”

Liên tiếp bị ép hỏi, khiến Nhạc Tâm thống khổ vô cùng, nàng muốn tuyên bố đây là nam nhân của nàng, muốn đưa đến trước mặt Bách thúc, dùng cảm thừa nhận đây là người nàng thích.

Nhưng mà không thể được, người và yêu ở cùng nhau là không thể, nàng không chắc là mình có thể giấu Lan Thần mãi mãi, quan trọng là, Bách thúc sẽ không cho phép nàng mạo hiểm ra ngoài sống cùng nhân loại trong khoảng thời gian dài thế, trừ phi... Trừ phi... Vị tiểu thư kia đồng ý giúp đỡ. Nghĩ tới đây, hai mắt Nhạc Tâm sáng lên, tiểu thư cũng là loài người, là công chúa, Bách thúc cũng nghe lời nàng ấy, chỉ cần nàng ấy nói chuyện giúp nàng, nhất định Bách thúc sẽ không ngăn cản mình nữa, nhất định vậy.

”Lan Thần, cho thiếp thêm thời gian, tin tưởng thiếp, chúng ta nhất định là có thể ở cùng nhau.”

Tri Lan Thần không ép nàng nữa, lỡ làm nàng chạy mất thì sao? ”Đương nhiên là ta tin nàng rồi, Nhạc nhi, ta chỉ muốn cùng nàng, vĩnh viễn ở cùng nhau.”

Nhạc Tâm cảm động ôm lấy hấn, ”Thiếp biết, thiếp biết, thiếp cũng hi vọng chúng ta có thể ở cùng nhau.”

Hai thân thể trần truồng dính vào nhau, thân mật, không khỏi hóa điểm đốt cháy lần nữa, môi kề môi, động tác tùy ý, tiếng thở dốc dồn dập, hai người lần nữa lâm vào bể dục vọng.

Ở Du Nhiên cư, ngay cả góc phòng cũng tỏa ra khí tức thanh nhã, Chung Ly Tinh Nhi nhàn nhã cầm một quyển sách y thuật nghiên cứu, sau lần bệnh dịch này, nàng biết mình chỉ hiểu chút da lông của y thuật, nếu không phải miễn cưỡng nhớ được mấy phương thuốc, lại mèo mù vớ được cá rán, nàng không thể tìm ra được phương thuốc hoàn chỉnh rồi, mấy lão thái y đều có kinh nghiệm mấy chục năm, mà tân binh như nàng đương nhiên không thể so sánh với họ được, cho nên, nàng phải cố gắng học tập mới được.

Mạc Ngừ khinh thủ khinh cước đặt điểm tâm lên bàn, rồi quay ra phía sau Du Nhiên Cư, nàng chuyển sang phòng bếp, nhìn tiểu thư không phải là người kén chọn, nhưng thật ra hơi kén chọn mấy món ăn, không phải món yêu thích sẽ không đụng, nhưng nếu như Thanh Liễu gấp đồ ăn vào bát, thì tiểu thư vẫn ăn, đây là quy tắc của người.

Trong phòng im lặng, tất cả mọi người thả nhẹ cước bộ, chỉ sợ quấy rầy tiểu thư đang đọc sách, dường như từ sau khi trở về, tiểu thư cũng không có gỡ khăn che mặt xuống, hấn là đã quen trên mặt mình phải có nó rồi, hoặc là, càng lớn, nàng cũng biết trình độ gây họa của khuôn mặt mình.

Hiên Viên cùng Tinh Quang Ân, mỗi người cầm một quyển sách đọc, nhàn nhã vô cùng, cuộc sống như thế, tuyệt vời biết bao! Chỉ là mọi người đều biết, cái này chỉ tạm thời mà thôi.

Ở khu đất trồng rau, Chúc Thủy kéo tay áo Nhạc Tâm, “Nhạc Tâm, cô nhìn này, những mầm non này đã lớn thêm được chút ít rồi, tiểu thư nói chỉ cần lớn chút là phải di chuyển, có nên đi hỏi tiểu thư không, xem nên di chuyển không.”

Nhạc Tâm không yên lòng gặt đầu, giống như tùy ý hỏi: “Chúc Thủy, người ở đây lâu hơn ta, người nói xem, tiểu thư có phải là người dễ nói chuyện không?”

Bây giờ, Chúc Thủy đang hưng phấn, vui vẻ nâng cây con trong tay, thuận miệng nói: “Đương nhiên dễ nói chuyện rồi, lần trước mọi người cùng nhau đi ra ngoài, ta không yên lòng vườn rau này, ta xin tiểu thư không đi được không, tiểu thư đồng ý liền, còn bảo Bách thúc gọi thêm người đến giúp ta nữa, tiểu thư rất tốt nha! Nhạc Tâm, cô không cảm thấy vậy sao?” Nói xong, còn nhìn nàng ta bằng ánh mắt kỳ quái.

Nhạc Tâm vội trung ra vẻ mặt mỉm cười ngọt ngào, “Ha ha ha, ta đương nhiên tin Chúc Thủy cô rồi, không phải người muốn đi hỏi tiểu thư à? Ta đi hỏi giúp người, nhưng sợ tiểu thư là người không dễ nói chuyện, nên mới hỏi người thôi.”

Chúc Thủy cảm thấy thật kỳ quái, đoạn thời gian trước Nhạc Tâm không có ở trên núi, lúc Bách thúc hỏi, thiếu chút nữa lộ chuyện, sau khi đến đây lại hỏi về tiểu thư ngay, bình thường lúc Nhạc Tâm không ở đây, còn luôn nhờ hắc giầu giúp, hỏi nàng có chuyện gì, nàng lại nói có chuyện quan trọng cần làm, hỏi nữa thì nàng không nói gì hết, hắc luôn cảm thấy, Nhạc Tâm hình như có gì đó không giống trước đây tí nào, hi vọng là do hắc đa tâm.

“Được, vậy cô đi hỏi đi, tiểu thư rất dễ nói chuyện, sẽ không làm khó cô đâu.”

Nhạc Tâm gặt đầu, đi về khu nhà chính, Chúc Thủy tuy rất đơn thuần, nhưng lại cực kỳ miễn cảm, khoảng thời gian này nàng luôn biểu hiện dị thường, hắc đương nhiên nhận ra, chỉ là vì quan hệ của cả hai rất tốt, cho nên không hỏi nhiều thôi, cũng không nói cho Bách thúc, từ tận đáy lòng, nàng thấy có lỗi với Chúc Thủy.

Nhưng vì tình yêu của nàng, nàng phải cố gắng, lợi dụng bằng hữu một chút cũng có thể tha thứ đi, chỉ cần nàng có thể ở cùng một chỗ với Lan Thần, muốn nàng trả giá thể nào đi nữa, nàng cũng nguyện ý.

“Tiểu thư, Nhạc Tâm có chút việc cần thỉnh giáo.”

Chung Ly Tinh Nhi dời mắt khỏi cuốn sách, nhìn Nhạc Tâm cúi đầu đứng ở ngoài cửa, yêu quái hoa Hải đường này đúng là vu vật, nhu mì đến cực điểm, nếu nàng ta có lòng, hắc tất cả đàn ông trên thế gian này, không mấy ai có thể cự tuyệt nàng ta câu dẫn! May mắn bị Hiên Viên quân thúc ở trong rừng sâu, giờ đặt dưới mắt, nếu không,....Đất Kỳ cũng không phải là đối thủ của nàng ấy.

“Vào đây rồi nói.”

Nhạc Tâm nghe lời, bước vào, không dám nhìn ánh mắt nghi hoặc của Bách thúc, “Lần trước tiểu thư nói, sau khi mầm móng gieo xuống thành cây non, cần phải chuyển đi, không biết bây giờ có nên chuyển không.”

Chung Ly Tinh Nhi đỏ trán, nàng quên mất chuyện này rồi, tính thời gian chút, quả thật nên di chuyển, “Ta cùng cô đi xem, cô không tới hỏi thì ta cũng quên mất chuyện này.”

Nhóm người đến vườn rau, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Chúc Thủy, vẻ mặt vui vẻ này tỏa ra từ cả người hắc, lây cho những người xung quanh, Chung Ly Tinh Nhi cũng cười, “Chúc Thủy, sao lại cao hứng vậy.”

Chúc Thủy giương mắt, trong mắt quang hoa lưu chuyển, cho dù khuôn mặt có bình thường đi nữa, thì đôi mắt này vẫn khiến tâm người ta lay động, hoảng hốt, so về tu vi, thì trong mắt chúng yêu, pháp thuật của Chúc Thủy không là gì.

“Tiểu thư, Chúc Thủy vui vẻ vì những cây non này phát triển rất tốt, ta kiểm tra rồi, có rất ít mầm bị hư.”

“Đó là bởi vì Chúc Thủy cùng Nhạc Tâm rất dụng tâm a, cây non đương nhiên phát triển tốt, hai người rất giỏi.”

Coi như là trong lòng chứa chuyện khác Nhạc Tâm nghe nói như thế cũng có vài phần thỏa mãn, đây là vui sướng khi được khen ngợi, mặc dù mấy ngày nay nàng luôn hao tổn tinh thần vì chuyện tình cảm, nhưng đối với mấy cây non này, nàng cũng chưa từng chậm trễ.

Chúc Thủy có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Tiểu thư, người xem coi có thể di chuyển được chưa, phát triển tốt thế này, còn tiếp tục để ở đây sẽ tranh giành dinh dưỡng mất.”

Nói đến chuyện này, Chung Ly Tinh Nhi khẳng định Chúc Thủy còn chuyên nghiệp hơn so với nàng, chỉ ít lần đầu tiên nàng trồng cái củ còn chết hơn một nữa mà, còn sáu loại giống cây trồng ở đây đều là lần đầu tiên trồng, nhưng nhìn cây non này xem, phát triển quá tốt đi chứ.

“Ta tin tưởng Chúc Thủy, Chúc Thủy nói nên di chuyển thì di chuyển thôi, những người khác chuẩn bị giúp đỡ, trong khoảng thời gian này ai cũng rảnh rồi quá rồi! Vừa lúc có chuyện để làm!”

“Dạ, tiểu thư, cứ giao cho bọn ta là được, người đi đọc sách đi.” Dịch Hi vỗ ngực, cực kỳ kiêu ngạo nói

Chung Ly Tinh Nhi lắc đầu, “Vận động tay chân thì thân thể mới khỏe được, Vô Diễm, giúp ta thay quần áo.”

“Dạ.”

Chuyển cây sang mảnh đất khác là một công trình, phải cẩn thận không làm tổn thương đến rễ cây, mọi người phải làm mấy ngày mới xong, Nhạc Tâm vội vã tắm rửa, thay y phục sạch sẽ, mấy ngày nay không được gặp Lan Thần, không biết chàng có lo lắng cho mình không, mấy ngày nay Bách Thúc mỗi ngày nhìn chăm chăm, nàng không dám chạy loạn.

Vừa ra khỏi cửa phòng, liền đụng phải Chúc Thủy một thân đầy bùn đất từ trong vườn rau về, Chúc Thủy nhũn mày, ”Nhạc Tâm, cô lại muốn đi ra ngoài sao? Bách Thúc mà biết là cô xong đời. “

Nhạc Tâm thâm nói xin lỗi, miệng lại nói: “Ta không có ra ngoài, chỉ định về núi lấy ít đồ thôi, không phải Nguyệt Như đang bế quan sao? Hẳn mấy ngày nay sẽ xuất quan, ta muốn xem nàng đã xuất quan chưa thôi.”

Chúc Thủy suy nghĩ một chút, mấy ngày nay Nguyệt Như sẽ xuất quan sao?Hắn không nghe nói nha, nhưng nhìn bộ dạng của Nhạc Tâm không có giống như đang nói dối, ”Được rồi, vậy khi nào cô về?”

“Có thể sẽ ở trong núi 2 ngày, nếu như Bách Thúc hỏi, người nói ta về núi, ta sẽ xuống đây sớm thôi.”

“Được rồi, ta sẽ nói với Bách thúc, nếu như gặp Nguyệt Như, hỏi xem cô ấy có muốn đến đây với chúng ta không, ở đây vui hơn so với ở trong núi.”

Nhạc Tâm gật đầu liên tục, “Gặp nàng, ta sẽ hỏi, đến lúc đó ba người chúng ta sẽ ở cùng nhau.”

“Àn, ba người chúng ta sẽ ở cùng nhau.”

Nhìn khuôn mặt đơn thuần mỉm cười của Chúc Thủy, trong lòng Nhạc Tâm đầy chua xót, nàng bây giờ muốn vĩnh viễn ở chung với con người, đó là Trì Lan Thần, Chúc Thủy, Nguyệt Như, nàng chỉ có thể xin lỗi mà thôi.

Tạm biệt Chúc Thủy, Nhạc Tâm thông minh không có triển khai linh thức, mà bước đến sau núi, sau đó mới lác mình đi đến một đoạn đường, vòng một vòng lớn, đến hoàng thành.

Trì Lan Thần đang ngồi trước một bàn đầy công văn đờ ra, mấy ngày nay không thấy Nhạc Tâm đến, chuyện này chưa từng xảy ra từ khi hai người họ quen biết nhau, sẽ không phải là điều hắn nghĩ tới chứ, người nhà nàng không đồng ý nên giam nàng lại, nếu là như vậy, thì hắn lỗ lớn rồi.

Chẳng lẽ tìm thêm vài người dự bị? Nhưng hoàng thành có bao nhiêu đại gia tộc chứ, lấy địa vị con của tộc trưởng Trì gia, muốn tìm nữ nhân môn đăng hộ đối không khó, nhưng mà...Hắn đã hưởng qua mấy nữ nhân, thì thân thể của Nhạc Tâm là tuyệt nhất, mặc kệ động tác khó thế nào, đều dễ dàng phối hợp với hắn, khó lắm mới gặp được nữ nhân cực phẩm như vậy, huống chi, sau lưng nàng dường như có một gia tộc cường hãn bảo vệ.

“Lan Thần, thiếp tới rồi, thiếp rất nhớ chàng.”

Trì Lan Thần theo bản năng giang hai cánh tay, ôm tiểu nữ nhân như con chim yến bay tới, một lần nữa cảm thán thân thể nàng thật mềm mại, cách y phục đều có thể cảm giác được. Còn có nàng xuất hiện quý mị như vậy...Ban đầu còn kinh sợ giờ thì hết rồi, càng như vậy, hắn ngược lại càng thấy được nữ nhân này không bình thường, bản lĩnh này, người bình thường sao mà học được, không biết nữ nhân này có lai lịch thần bí như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Hôn lên trán Nhạc Tâm một cái, Trì Lan Thần hơi oán giận nói, “Mấy ngày nay sao nàng không đến tìm ta, ta còn tưởng nàng bị người nhà giam lại chứ.”

Không bị giam nhưng cũng gần giống vậy, Bách thúc luôn nhìn chăm chăm, nên nàng không dám manh động, cũng may mấy ngày nay an phận, nên Bách thúc đối với nàng cũng yên tâm không ít, không trông chừng nàng nữa, nên mới có thể lén chạy đến đây.

“Xin lỗi chàng, trong nhà có việc nên phải trì hoãn, Lan Thần, thiếp đã có cách, chàng hãy yên tâm, chúng ta có thể ở bên nhau rồi.” Nếu như tiểu thư thực sự dễ nói chuyện, vậy nàng ấy sẽ không có tâm đi chia rẽ đôi uyên ương nàng đâu.

Ánh mắt Trì Lan Thần lóe lên, nữ nhân ngọc này bị gia tộc quản chế, phải nghĩ cách chạy đến đây?Nếu nàng không có bối cảnh cường đại, hắn sẽ không cưới nàng, cho dù thân thể này hấp dẫn đi nữa,đã lưu lạc đến dị thế, hắn nhất định phải làm nên chuyện đại sự.

“Cách gì? Nói cho ta nghe xem, liệu có khả thi không.”

Nhạc Tâm gật đầu, dựa đầu vào ngực hắn, cả người rơi vào lòng hắn, có vẻ rất hài lòng với tư thế này, Nhạc Tâm dịu nhẹ, không biết là vô tình hay cố ý nữa

“Tộc trưởng rất nghe lời một người, mấy ngày nay thiếp thăm dò, có vẻ người kia cũng là kiểu dễ nói chuyện, hơn nữa tuổi không lớn, nếu như thiếp đi xin giúp đỡ, người nhất định sẽ giúp.”

Tuổi không lớn lắm? Chủ tử? Chẳng lẽ thân phận của Nhạc Tâm là...nha hoàn?

“À, người đó là nam hay nữ? Sao tộc trưởng nàng lại nghe lời người đó?”

Mặc dù Nhạc Tâm tâm niệm không mang tai họa cho yêu tộc, nhưng dù sao nàng vẫn còn non nớt, lại nghe người yêu hỏi, càng không có khả năng đề phòng, ôn nhu trả lời, “Là một tiểu cô nương. . . cũng là ân nhân của tộc, cho nên tộc trưởng và các tộc nhân đều nghe theo lời nàng, hơn nữa thân phận của nàng cũng thật không đơn giản, mấy ngày nay, thiếp đều ở nhà nàng ấy, nàng ấy đưa mấy hạt giống rau dưa chưa từng thấy, thiếp giúp nàng ấy chăm sóc.”

Chỉ vài câu ngắn ngủi thôi, Tri Lan Thần đã nắm được rất nhiều thông tin, tia sáng kì dị liên tục lóe trong mắt hắn, ôm chặt người bên dưới, không cho nàng thấy biểu tình biến hóa của mình, nữ nhân khi yêu rất nhạy cảm, mấy câu này trên mạng thường nói.

Thân phận không đơn giản, còn là ân nhân, vậy so với Nhạc Tâm càng được coi trọng hơn rồi, nếu có thể nắm chặt nàng ta trong tay. . . Coi như khuôn mặt có xấu xí hẳn cũng chịu, nơi này chuyện tam thê tứ thiếp là rất bình thường, nơi này chính là thiên đường của nam nhân nha!

Có điều phải giải quyết chuyện của Nhạc Tâm trước đã, để nàng đưa hắn về gặp người nhà, như vậy mới có cơ hội tiếp xúc với người kia, ha ha, hắn rất tò mò, không biết đó là gia tộc thế nào? Ngay cả Nhạc Tâm còn có bản lãnh lợi hại đến vậy, thế những người còn lại cũng không đơn giản rồi! Nếu có thể nắm chặt lực lượng này trong tay, vậy hắn có thể hô phong hoán vũ, thay đổi thiên hạ.

Nghĩ tới đây, Tri Lan Thần cảm thấy tim mình đập thật nhanh, xuyên qua thật tốt, thảo nào trong mấy tiểu thuyết xuyên không, nhân vật chính có thể kêu mưa gọi gió, được ông trời giúp đỡ, giống như hắn, chẳng những chiếm được thân phận quý tộc, đã vậy còn có cơ hội tốt đặt ngay trước mắt. Hắc hắc, không trở thành bá chủ thiên hạ cũng không được rồi.

“Nàng cảm thấy nàng ấy giúp chúng ta không? Nói không chừng nàng ấy sẽ cảm thấy ta không phải là người tốt, lẽnàng nên không giúp thì sao?”

Nhạc Tâm chợt ngẩng đầu, trừng mắt lại dịu dàng nói, “Làm sao có thể, Lan Thần tốt như vậy, tiểu thư nhất định sẽ thích chàng, chàng đợi mấy ngày nữa đi, thiếp sẽ nghĩ cách để tiểu thư gặp chàng.”

Đạt được mục đích, Tri Lan Thần che giấu đắc ý dưới đáy mắt, hôn lên gò má nàng, “ta chỉ là hơi lo lắng, Nhạc nhi có lòng tin là tốt rồi.”

“Đương nhiên, chàng chờ nha. “

Mà ở nơi khác, Chung Ly Tinh Nhi không biết mình đã trở thành mục tiêu của người ta, vẫn còn đang hưởng thụ cuộc sống, áo đưa đến tận tay, ăn đưa đến tận miệng, thỉnh thoảng lên núi hái thuốc, đi dạo trong vườn rau, hoặc vào trong không gian chơi với hai đứa nhỏ, cuộc sống vui vẻ không lo không sầu, khiến cái người cao cao tại thượng nào đó tâm rục rịch, muốn đánh vỡ cuộc sống khoái hoạt này của nàng.

“Tiểu thư, Ngụy Thanh Thành ở phủ tướng quân cầu kiến.”

Ngụy Thanh Thành? Nghe có chút quen tai, “Cho hắn vào.”

“Dạ”

Đóng sách thuốc lại, Chung Ly Tinh Nhi mặc cho Vô Diễm giúp nàng sửa sang lại quần áo, Vô Diễm làm y phục này tuy rườm rà nhưng vẫn thích hợp trong mấy tình huống kiểu này, gặp khách cũng không thất lễ, giám bớt vài chuyện.

Quả nhiên là vị quan văn trung niên kia, Ngụy Thanh Thành hành lễ: “Thần Ngụy Thanh Thành, văn sĩ phủ tướng quân báii kiến Cửu công chúa.”

“Miễn lễ, Vạn Hào Tướng Quân muốn ngươi truyền tin cho ta.”

“Dạ, tướng quân biết công chúa sẽ lo lắng về tình hình dịch bệnh, có ý đề thuộc hạ đến đây đưa tin mới nhất cho Cửu công chúa.”

Chung Ly Tinh Nhi nhướn mày, cái này có phải là Vạn Hào đang nịnh hót nàng không? “Vậy thì đa tạ, quả thật ta muốn biết tình hình cục thế thế nào.”

Ngụy Thanh Thành khom người, rũ mắt xuống, “Bẩm, tình hình bệnh dịch đã được khống chế, 4 châu là Lương châu, Lô châu, Nguyên châu cùng Giả châu nằm ở thượng trung du nên gặp tai họa ít nhất, có thể nói, dịch bệnh không lan đến, nằm ở hạ trung du có Lan châu, Tùng châu, Hưng châu và Khánh châu thì tình huống còn không chế được, nhưng dịch bệnh vẫn lan tràn, người chết rất nhiều, mà nằm ở hạ lưu là Thanh châu, tình huống thế nào thần cũng không đề cập đến, Cửu công chúa cũng biết, Lệ châu, Giang châu và Cương châu gặp tai họa rất nghiêm trọng, chỉ tốt hơn Thanh châu có một chút thôi, may mà hoàng thượng đã chuẩn bị tốt hết, cũng giúp đỡ các châu không ít, mọi người đều rất cảm kích.”

Xem ra chiếm được không ít dân tâm, Chung Ly Tinh Nhi cười khê, làm hoàng đế phải cố gắng không chế mọi thứ thật tốt, thật muốn quay ngược lại quá khứ, nhìn xem vị tổ tông của mình là người thế nào mà có thể tạo nên một Đàng Long thế này.

“Chuyện sau này ta sẽ không can thiệp vào nữa, có điều tình hình bệnh dịch được khống chế ta cũng yên tâm, thay ta cảm ơn Vạn Hào Tướng Quân.”

Ngụy Thanh Thành khom người nói: “Vi thần nhất định chuyển cáo, trước khi đến, tướng quân có nói, công chúa làm ra đại nghĩa như vậy, khiến tướng quân vạn phần bội phục, chờ hết bận, nhất định sẽ đến cửa quấy rầy ngài.”

“Hoan nghênh ghé thăm.”

Người hỏi ta đáp vài câu, cuối cùng cũng đuổi được người đi, Mạc Ngữ đem điểm tâm mới làm lên, Thanh Liễu cũng rót một chén trà đưa đến, tiểu thư

nói chuyện lâu như vậy còn chưa uống giọt nước nào.

Cầm một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, cảm giác sáng khoái khiến nàng neho mắt lại, nàng không thích ăn đồ ngọt, càng thích vị thanh đậm như vậy hơn, “Mạc Ngữ, tay nghề lại tiến bộ nha. “

Đó là vì có vị tiểu thư kén ăn như nàng, đồ không thích ăn thì sẽ không thèm động tay đến, Mạc Ngữ thầm nghĩ, trên mặt đầy ý cười.

Một ngày lại một ngày, trống chớp mắt đã một tháng, trời vẫn nóng nực như cũ, chỉ khi đến tối, gió thổi mát rượi, mới cảm gĩc là mùa thu đã đến, Nhạc Tâm lòng như lửa đốt, Lan Thần đã thúc dục nhiều lần, nhưng nàng vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện riêng với tiểu thư, mặc kệ tiểu thư ở đâu, bên cạnh luôn có Vô Diễm theo hầu, coi như Vô Diễm thỉnh thoảng không ở bên, thì Mạc Ngữ cũng thay thế.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Lan Thần đã mất hứng, hấn khẳng định cho là nàng đang lừa hấn, nhất định cho là nàng không thương hấn, phải làm sao để Lan Thần gặp tiểu thư đây? Nếu như Lan Thần gặp được tiểu thư, nhất định sẽ tin tưởng nàng nói.

Buổi tối, Nhạc Tâm rầu rĩ không vui xuất hiện ở Trì gia, nhào vào lòng Trì Lan Thần, thật là phiền, tại sao nàng lại là yêu chứ? nếu như là người thì tốt biết bao, như vậy sẽ không bị quy tắc trói buộc mà có thể ở cạnh bên Lan Thần rồi.

Trì Lan Thần đương nhiên biết nàng đang phiền não cái gì, cố ý hỏi: “Làm sao vậy? Người nào chọc giận bảo bối của ta vậy?”

Nhạc Tâm dụi dụi vào ngực hấn, không nói lời nào, vốn nàng đáp ứng người ta mấy ngày thôi sẽ dẫn đến gặp tiểu thư, nhưng giờ còn chưa làm được, nghĩ tới việc này, trong lòng nàng liền khó chịu.

“Được rồi, được rồi, không tức giận, nào, ăn cái này, ta đoán hôm nay nàng sẽ đến, cho nên cố ý dặn trù phòng làm, ăn ngon không?”

Nhạc Tâm ngoan ngoãn hé miệng, cắn yêu ngón tay cầm điểm tâm của người yêu, a, rất ngọt, từ đáy lòng ngọt ngào “Ăn thật ngon. “

“Vậy ăn nhiều một chút, ăn no có sức lực mới làm chuyện khác. “

Nhạc Tâm gờm quả đảm nhỏ: “Nhất định thiếp sẽ tìm được cơ hội.”

Thật vất vả,nấy củ cải trắng trong vườn đến mùa thu hoạch, Nhạc Tâm cuối cùng mới tìm được cơ hội hẹn riêng tiểu thư.

Sáng sớm hôm nay, Chung Ly Tình Nhi chỉ mới thức dậy còn chưa dùng điểm tâm, liền thấy Chúc Thủy chạy như điên vọt vào, hưng phấn không nói nên lời, “Tiểu thư, củ cải trắng đó lớn rồi, Chúc thủy có thể thu hoạch chưa?”

Chung Ly Tình Nhi ngăn người, “Đi, chúng ta đi nhìn xem. ” Củ cải trắng a, nàng nhớ có một câu ngôn ngữ ‘Đông ăn cải trắng, hạ ăn gừng’, theo như lời bác sĩ, chỉ cần ăn đúng thời điểm, đây chính là thuốc bổ thiên nhiên nha.

Hơn nữa, củ cải trắng dù hầm hay xào nấu, thì mỹ vị đó. . .chắc, ngon không thể tả, nghĩ đến đây thôi, vốn còn chưa ăn điểm tâm, bụng đã đánh trống rồi, đợi ột rái hết, nhất định phải làm pepper củ cải* mới được, mẹ làm món này rất ngon, nghĩ thôi mà muốn chả nước miếng rồi. Hiện giờ chưa thể ăn được, chỉ còn cách chờ mà thôi

*Snack nổi tiếng ở Trường Sa -Hồ Nam

Đoàn người đều tò mò theo sau lưng, muốn nhìn củ cải mà tiểu thư cực kỳ quan tâm này như thế nào, có vẻ ăn được đây, cũng không biết mùi vị ra sao, nhưng nhìn thần sắc này của tiểu thư, hấn là rất ngon,bữa cơm bây giờ không thể thiếu được rau dưa xanh, mà có cái này, chắc rau xanh sẽ biến mất trên bàn cơm luôn.

Đi đến vườn rau, Chúc Thủy nhanh tay nhanh chân kéo ra một củ cải trắng to tròn còn dính bùn đất lên, trên mặt tràn đầy hưng phấn, “Tiểu thư, đã có thể thu hoạch được chưa? có thể trực tiếp ăn luôn không?”

Chung Ly Tình Nhi nhận lấy củ cải này, quan sát thêm, lớn quá đi, giống như nước trong veo, chắc ngọt lắm, không biết nên nói do đất tốt nước ngọt nuôi dưỡng, hay là nói Chúc thủy quá giỏi đây.

“Rửa sạch rồi ăn sống cũng được, nhưng sẽ hơi chua, cắt thành sợi giống rau cải trắng rồi xào ăn cũng được, nhưng tốt nhất là nên hầm với xương làm canh mà uống, thịt củ cải Thanh Liễu, ta muốn ăn cái này. “

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Thanh Liễu nhìn củ cải trắng dính bùn đất, cắn răng, không phải tiểu thư nói xào giống như xào rau cải ư? Vậy có khó gì chứ

“Vậy nô tỳ đi làm.”

Chung Ly Tinh Nhi đưa thêm vài cây cải củ nữa, “Làm nhiều chút, đa dạng các món, muốn làm sao thì làm, không phải đều vào bụng hết à? Thanh Liễu, ta tin tưởng ngươi có thể làm được hết.”

Khỏe miệng Thanh Liễu giật giật, nhận thêm hai cây cải củ do Chúc Thủy đưa, hơi phúc thân rồi quay về phòng bếp làm đồ ăn

Nhìn một vườn củ cải, Chung Ly Tinh Nhi gọi Thư Dục đến, “Mấy người các ngươi nhổ nhiều thêm chút, rửa sạch sẽ rồi đưa tới chỗ phụ thân ta, lần này đi nhiều người, mấy thứ này không nhẹ đâu, à, thuận tiện mang hạt giống theo luôn, những gì cần chú ý thì ta sẽ nói Chúc Thủy ghi lại, còn những việc khác thì các ngươi xem thế nào thì báo lại như thế đó.”

“Thuộc hạ biết rồi”

Nhìn sang vườn ngô, ước chừng phải một tháng nữa mới có thể thu hoạch, loại cây này trong số tất cả hạt giống nàng mang tới là thứ sẽ ảnh hưởng đến nơi này mạnh nhất, nó không giống những loại rau quả khác, có thể ăn được hay không ăn được, vì nó có thể thay thế gạo. Nếu Đẳng Long có loại lương thực này thì thực lực sẽ hơn các nước khác một bậc.

Đồ ăn buổi sáng đã nguội, Chi Hủy đi chuẩn bị lại bữa khác, nhưng mọi người đều không động đũa, mà cứ mở to mắt trông chờ thân ảnh Thanh Liễu xuất hiện, nếu như còn ở nhà, phòng chừng nàng và em gái đã cầm đũa gõ bát, chờ thức ăn để lên bàn hết, mà mẹ vừa bung đồ ăn vừa trừng mắt nhìn hai chị em, chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, vậy mà ngờ như mới hôm qua, mỗi một chi tiết nàng đều nhớ rất rõ, không biết ba mẹ giờ thế nào?

“Thanh Liễu đến rồi.” góc áo Thanh Liễu vừa mới lộ ra thôi, Chúc Thủy chớp mắt nhìn thấy, mắt nhìn chằm chằm vào đồ ăn Thanh Liễu bung tới, tất cả đều do hấn trông ra đó nha, không biết hương vị thế nào đây?

Thanh Liễu có chút lo lắng đặt đồ ăn xuống, không biết mùi vị có ổn không nữa, Chung Ly Tinh Nhi cầm đũa lên trước, gấp một miếng củ cải sợi bỏ vào miệng, nha, ngọt quá, thổ nhưỡng nơi này quá tốt, củ cải này thật ngọt giống như trong trí nhớ của nàng.

“Ngon lắm đó, mọi người đều ăn đi.” Nói xong, lại gấp thêm một miếng nữa, “Thanh Liễu, ngươi cũng ngồi xuống ăn đi, buổi tối làm nhiều hơn chút.”

“ạ” Thanh Liễu ngồi vào chỗ của mình, cùng mọi người cầm đũa bắt đầu ăn thử, rồi nhìn nhau, vị ngọt dịu khoan khoái, cho dù là người không thích ăn ngọt cũng thích vị ngọt kiểu này, tiểu thư rốt cuộc tìm hạt giống này ở đâu vậy?

“Mùi vị thế nào, không tệ phải không?” Sau khi ăn xong, Chung Ly Tinh Nhi hài lòng nheo mắt, cười hỏi.

trong mắt Tinh Quang Ánh lên tia sáng, nghe tiểu thư hỏi bèn trả lời: “Đúng là ăn rất ngon, không chút nào, tiểu thư định giao cho triều đình hạt giống?”

Khỏe miệng Chung Ly Tinh Nhi nhếch lên, “Chúng ta có thể ăn hết sao, không bằng giao cho triều đình, cũng coi như không uống cái họ Chung Ly này, vì triều đình làm chút chuyện, phụ thân cũng cao hứng, ông ấy vui vẻ sẽ ban thưởng cho ta, khi đó có tiền dùng rồi.”

Tiểu thư, ngài cứ khiêm tốn, đâu phải ngài chỉ làm cho triều đình chút chuyện chứ, chúng yêu âm thầm nghĩ, Hiền Viên mỉm cười, “Tiểu thư nói đúng, chúng ta ăn cũng không bao nhiêu, vậy có tiếp tục thu hoạch không?”

“Thu hoạch hết, hẳn phụ thân ta sau khi nhận tin sẽ phái người đến đây lấy một ít đem về, chúng ta giữ nhiều chút, ta sẽ nghĩ cách đem mấy cây củ cải này ướp lại, như vậy sẽ để lâu được.”

“Vậy ta đi an bài.”

Chung Ly Tinh Nhi cũng muốn đi nhổ củ cải, cùng mọi người lao động tay chân thật là thích, luôn cảm thấy đây mới tính là ăn đồ sạch nguyên chất, nhưng...nàng phải về phòng viết thư đã.

“Vô Diễm, các ngươi đi đi! Ta về phòng viết thư rồi ra vườn tìm các ngươi.”

Vô Diễm suy nghĩ, thấy ở trong nhà, hẳn không có chuyện gì xảy ra đâu, liền đáp: “ạ”

Tâm tư vẫn đặt trên người Chung Ly Tinh Nhi của Nhạc Tâm, thấy nàng về phòng, tìm đập nhanh, cuối cùng cũng có cơ hội rồi, nàng (NT) vội chạy đến vườn cùng mọi người nhổ củ cải, âm thầm đếm nhân số, rồi không một tiếng động rời đi.

Ổn định tâm tình, mới gõ cửa phòng Chung Ly Tinh Nhi, “Tiểu thư, Nhạc Tâm cầu kiến. “

Chung Ly Tinh Nhi để bút xuống, vừa lúc để thư vào phong bì, nói “Vào đi, cửa không khóa.”

Nhạc Tâm vào phòng liền đóng cửa lại, không nói gì liền quỳ xuống, Chung Ly Tinh Nhi nhú mày, có dự cảm không tốt tí nào, “Ngươi mau đứng lên, có chuyện gì thì từ từ nói.”

Nhưng Nhạc Tâm vẫn không chịu đứng dậy, “Nhạc Tâm kính nhờ tiểu thư giúp đỡ.”

“Nói đi.” Thấy nàng ta kiên trì như vậy, Chung Ly Tinh Nhi không miễn cưỡng nữa, yêu quái mà tìm nàng giúp đỡ thì xem ra chuyện này không nhỏ rồi, nàng chỉ có thể làm hết sức, còn nữa, sao nàng ta không tìm Hiên Viên? Không phải có chuyện lớn gì đều tìm tộc trưởng nói trước sao?!

Nhạc Tâm sắp xếp lại câu từ, rồi mới dám nói, “Ngày đó từ trong nhập định tỉnh lại, ta tò mò không biết thế giới này thay đổi bao nhiêu rồi, nên mới gạt Bách thúc xuống núi, vốn chỉ muốn nhìn một chút thôi, không ngờ, gặp phải y. Đêm đó, trên đường dạo nhàn vô cùng, nghe nói là hội chùa, nên người rất nhiều, còn có tạp kỹ các loại, ta xem chăm chú nên không cẩn thận đụng trúng y, đây là lỗi của ta, nhưng y lại rất có phong độ mà xin lỗi, sau đó còn sai người hộ tống ta một đoạn, còn trả tiền cho tạp kỹ mà ta xem nữa, mãi cho đến khi ta về lại khách điểm, đêm hôm đó, là đêm vui vẻ nhất của ta từ khi có linh thức đến giờ, bởi vì biết y. Ta mà dùng chân ở nơi nào lâu, thì y mỗi ngày đều đến tìm ta, dẫn ta đi chơi, không biết từ khi nào ta luyến tiếc không muốn rời xa y, hận không thể mỗi ngày đều thấy y, ta biết chuyện này không tốt, phải nhanh về núi, phải rời xa nơi đó”

Nghe đến đây, Chung Ly Tinh Nhi cũng đoán được chuyện Nhạc Tâm nhờ giúp là gì rồi, nhưng người và yêu không thể ở bên nhau, đây là chuyện không thể thay đổi được, chưa tính thọ mệnh cả hai là trở ngại lớn nhất, nếu quả thật yêu nhau như vậy, không ai muốn nhìn thấy người mình yêu từ từ già nua, sau đó chết đi, nhưng, người đang bị ái tình làm mê loạn đầu óc, sẽ coi đây không phải là vấn đề gì cả.

“Trung tư hành hạ ta đau khổ vô cùng, ta không cách nào tập trung tu luyện được, sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma, lại không dám đi tìm y, y là người, ta là yêu, ta không dám tưởng tượng khi cả hai ở cùng một chỗ hay trong cuộc sống của ta không có y, hơn nữa yêu tộc có tộc huấn, không được cùng người yêu nhau, nếu như Bách Thúc biết, nhất định sẽ không tha cho ta. Nhưng đây đều là suy nghĩ lý trí, sau đó, ta không nhịn được, lại lên xuống núi tìm y, y nhìn thấy ta đầu tiên là kinh ngạc, rồi bị cảm xúc vui vẻ che lấp, ta biết y nhớ ta, ngày đó.Chúng ta ở cùng nhau. Ta yêu y rất nhiều, y cũng rất yêu ta, có thể bởi vì ta là yêu, y là người, nên thứ ngăn trở bọn ta nhiều lắm, chỉ là sợ của ái của Bách thúc còn không qua được, nên ta muốn nhờ tiểu thư giúp, ta biết chỉ cần tiểu thư mở miệng, Bách Thúc chắc chắn sẽ không phản đối. “

Cái này quá coi trọng nàng rồi, định để nàng gánh vác hai vận mệnh hả? Nếu tên nam nhân kia biết nàng ta là yêu, nàng phải làm gì đây? Nếu để thế nhân biết sự tồn tại của yêu, kết quả của yêu tộc sẽ ra sao? Nữ nhân này sao quá ích kỷ vậy.

Rũ mắt xuống, nàng đem tất cả tâm tư giấu vào đáy mắt, “Vậy ngươi có từng nghĩ, trăm năm sau hấn mất, ngươi sẽ thế nào?”

Trong mắt Nhạc Tâm có điên cuồng, có liều lĩnh, lúc này nàng ta đã bị tình yêu của nàng ta mê hoặc tâm nhãn, thậm chí chỉ muốn đạt được tâm nguyện ở bên cạnh nhau, “Nếu y chết, ta sẽ đánh nát yêu đan của mình, đi cùng y.”

Chung Ly Tinh Nhi trầm mặc, nàng có chút bội phục nữ nhân này rồi, “Hắn đáng giá để ngươi làm vậy?”

“Đáng giá, vì y ta nguyện trả giá hết thảy.” không chút do dự nói ra, đây là tâm niệm của nàng ta, cũng vì tâm niệm này nên nàng ta mới liều lĩnh như vậy.

“Ngươi muốn ta giúp thế nào? Ngươi và yêu muốn ở cùng một chỗ không dễ dàng như ngươi nghĩ đâu, ngươi có nghĩ tới hay không, nếu có một ngày hấn biết ngươi là yêu, liệu hấn có sợ chết khiếp, tình yêu với ngươi cũng biến mất?” Giống như Hứa Tiên nhìn thấy chân thân của Bạch Tố Trinh, mà bị hù chết kia.

Nhạc Tâm cắn răng, đến lúc này, nàng cũng chưa từng suy nghĩ tới điều đó, chắc đây là điểm duy nhất nàng không nắm chắc đi, “Ta tin tưởng y... Tin tưởng y có thể tiếp nhận được. “

Chung Ly Tinh Nhi lắc đầu, ngay cả bản thân còn không có nắm chắc, làm sao thuyết phục người khác? “Vậy ngươi nói xem ta có thể giúp gì cho ngươi.”

Nhạc Tâm chớp mắt, trong mắt đầy hy vọng, “Ta muốn nhờ tiểu thư cho mời Lan Thần đến gặp, nếu tiểu thư thấy hấn tốt, xin nhờ tiểu thư ở trước mặt Bách Thúc nói vài câu hữu ích, đây là sự lựa chọn của ta, hy vọng Bách Thúc thành toàn. “

“Vậy ngươi có nghĩ tới, ngươi sống cùng người một thời gian dài, lúc nào cũng có thể bại lộ, mà ngươi lộ thân phận đồng thời cũng sẽ làm sự tồn tại của yêu tộc lộ ra ngoài, vì tình yêu của ngươi, ngươi hẳn tâm đem yêu tộc đưa vào chỗ nguy hiểm sao? Ngươi cảm thấy Hiên Viên mà biết, liệu có dễ dàng tha thứ cho không?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Nhạc Tâm tái nhợt, trong mắt đầy hoảng loạn, “Yêu tộc là nhà của ta, ta sao có thể đẩy mọi người vào hố lửa được? Tiểu thư, nếu như ngài lo lắng điều này, ta xin cam đoan với ngài, ta tuyệt đối không đẩy yêu tộc vào chỗ nguy hiểm đâu, dù trong tình huống thế nào?”

Chung Ly Tinh Nhi không nói nữa, nàng biết, mình có nói nhiều thêm cũng vô ích, bị ái tình mê hoặc thì trong mắt chỉ có ái tình mà thôi, những cái khác, đều ném ra sau đầu.

“Ngươi muốn cho hấn tới gặp ta, hay để ta đến gặp hấn?”

“Không dám làm phiền tiểu thư, Nhạc Tâm sẽ dẫn y đến gặp ngài.”

Không biết cái người phong độ ngời ngời trong lời nói kia là thật tình thật hay là tiểu nhân lòng lang dạ sói? Cho dù nàng không đồng ý, nhưng cũng không thể cứ vậy cho qua, tốt nhất đi gặp hấn một chuyến, ít nhất cũng biết đó là dạng người gì, “Đừng dẫn hấn tới Du Nhiên Cư, cũng đừng lộ ra sự tồn tại của nơi này, ngươi trước dẫn hấn vào trấn! Là cái trấn Nghênh Lai, ta sẽ gặp hấn ở đó, 10 ngày sau, được chứ?”

Trên mặt Nhạc Tâm đầy ý cười, liên tục gật đầu, “Được, 10 ngày sau, nhất định ta sẽ dẫn Lan Thần tới trấn Nghênh Lai gặp ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88

Đưa mắt nhìn Nhạc Tâm rời đi, cái loại vui vẻ từ tận trong đáy lòng này đến Chung Ly Tinh nhi cũng cảm nhận được rất rõ ràng, nữ yêu này thật là, tình cảm con người thật sự sâu đậm như vậy sao?

“Hiên Viên, ra đi.”

Căn phòng vốn chỉ có một người, bỗng xuất hiện thân ảnh của Hiên Viên, sắc mặt không tốt mấy, người luôn nở nụ cười ôn hòa vậy mà cũng có lúc bày ra vẻ mặt khổ sở, Nhạc Tâm rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Không những đẩy yêu tộc vào nguy hiểm, mà còn muốn lôi tiểu thư vào vạ này?

Cho dù thân phận thân phận loài người của tiểu thư cực kỳ tôn quý, nhưng nếu để người ta phát hiện nàng cùng yêu chung sống, với tính tình của tiểu thư, nàng sẽ không phủ nhận chuyện này, nhưng hoàng tộc nhất định sẽ không dám mạo hiểm bảo vệ nàng, đến lúc đó tiểu thư liệu có còn đất dung thân ở nơi phàm thế này?

“Khoan nóng giận, Hiên Viên, ông nên cảm thấy may mắn là Nhạc Tâm tới tìm ta, có vấn đề thì tất có cách giải quyết, nếu nàng ấy có chủ tâm gạt chúng ta, chúng ta sẽ bị đặt vào thế bị động, đây mới là bất lợi nhất, đừng có suy nghĩ quá tiêu cực như vậy?”

Hiên Viên Bách hít sâu mấy hơi, đè xuống xúc động muốn đánh Nhạc tâm về nguyên hình, “Tiểu thư đừng có đồng ý với yêu cầu của nàng.”

Chung Ly Tinh Nhi sao mà không biết, nhưng thay vì phải khiến Nhạc Tâm dằn vò như thế, chỉ bằng gặp tên nam nhân kia, nói thật, nàng cũng có chút tò mò, có thể khiến một hoa yêu xinh đẹp như thế phải mê luyến không quên mình, thì nam nhân này phải xuất sắc đến cỡ nào?

“Ngồi đi.”

Thấy Hiên Viên ngồi xuống, Chung Ly Tinh Nhi mới nói tiếp: “Hiên Viên, ông có cách gì làm người ta mất đi một đoạn ký ức không?”

Hiên Viên sùng sốt một chút, tiểu thư không phải là muốn... “Tiểu thư, ý ngài là muốn để nam nhân kia quên đi đoạn ký ức này.”

“Nếu có thể thì ông nên xóa ký ức của Nhạc Tâm thì hơn, còn tên kia, ta sẽ gặp hắn xem sao, nhìn người thế nào rồi quyết định cũng không muộn, nếu như hắn thật tâm, cho dù tình yêu vô tội, nhưng cũng phải xóa đoạn ký ức này của hắn, ta sẽ tìm cách bồi thường cho hắn, còn nếu hắn dụng tâm kín đáo, như vậy... Ta sẽ hảo hảo chiêu đãi hắn.”

Hiên Viên không quá đồng ý với cách này, “Nhưng mà tiểu thư, nếu hắn dụng tâm kín đáo như thế, không phải là hắn mang phiền phức đến cho ngài sao?”

“Hiên Viên, chúng ta còn sợ phiền phức à?”

Hiên Viên ngẩn ra, chợt nở nụ cười, “Đúng vậy, chúng ta không sợ nhất là phiền phức.”

Chung Ly Tinh Nhi cười, “Cứ quyết định thế đi, 10 ngày sau, ta sẽ dẫn theo tám người Thanh Liễu và Thư Dục, có bọn họ bảo vệ, người ngoài cũng không thương tổn được ta, nếu là hắn thực sự dụng tâm kín đáo, cũng sẽ không vừa gặp liền động thủ được, yên tâm đi.”

“Không được, ta sẽ dẫn mấy người theo phía sau, an nguy của tiểu thư là quan trọng nhất.”

Chung Ly Tinh Nhi không từ chối nữa, “Được, chỉ là nếu ta không gặp tình huống nguy hiểm, các người cũng không được lộ diện.”

“Dạ.”

Nhìn bức thư vừa mới viết xong, bất đắc dĩ xé rồi viết lại, phải thay đổi vài chỗ thôi.

Cầm bức thư đã viết xong đến đại sảnh, Thư Dục vẫn đứng chờ ở đó, “Thư Dục, kế hoạch thay đổi, người phái một người đem thư này về cung, rồi kêu hắn đợi lệnh của phụ thân ta.”

“Dạ” Đến nơi này đã một năm rưỡi, trong tám người từ trong cung ra này, chỉ có Thư Dục ngoại trừ ánh mắt nhu hòa ra, bên ngoài cũng không thay đổi gì nhiều, cực kỳ nghiêm túc nha, mỗi một hành động, một mệnh lệnh đều cẩn cẩn tuân theo, còn bảy người kia, biến hóa rất lớn, như Thanh Liễu mà nói, đôi lúc còn dám cùng chủ tử là nàng đùa giỡn mấy câu.

Vỗ vỗ tay, Chung Ly Tinh Nhi đi tới vườn rau làm việc, mỗi ngày đều như vậy thật tốt biết mấy, xương cốt cũng muốn nhũn ra, tuy nhỏ củ cải chỉ là làm chút vận động có cường độ thấp, nhưng tốt xấu gì nàng cũng có thể hoạt động gân cốt.

Buổi trưa trên bàn cơm, đồ ăn từ củ cải chiếm đến 80%, Chung Ly Tinh Nhi vắt óc suy nghĩ xem còn cách chế biến nào khác không, Thanh Liễu và Chi

Hủy kiên quyết thi hành, mọi người giống như bị bỏ đói lâu vậy, nháy mắt toàn bộ đồ ăn đều bị quét sạch hẵn.

Đặt đĩa xuống, Chung Ly Tình Nhi lau miệng, củ cải này mà làm pepper củ cải* chắc ngon lắm, nhưng hạt giống ớt không còn nhiều hết, không biết yêu tộc có phép thuật giữ tươi nào không, nếu không... đành đem củ cải ném vào không gian, cam đoan có thể giữ tươi tốt.

Mười ngày sau

Dùng xong bữa sáng, Chung Ly Tình Nhi chuẩn bị xong hết thấy mới nói: “Ta đến trần trên một chút.” Rồi dẫn Tinh Quang và nhóm người Thanh Liễu rời khỏi Du Nhiên Cư, Hiên Viên làm ra vẻ không biết gì hết mà ra cửa tiền họ, sau đó quay đầu nói với Vô Diễm còn đang khó hiểu kia: “Ta xin tiểu thư cho cháu ở lại là có chuyện cần cháu làm, những người khác thì ai đi làm việc nấy đi.”

Khóe mắt liếc sang Nhạc Tâm không che giấu được cao hứng lạng lẽ ly khai, từ tận đáy lòng Hiên Viên đầy phẫn nộ, nếu yêu tộc vì nàng ta mà bị diệt tộc, nàng ta có chịu được hay không đây?

“Kê Nghi, Hình Không, Định Hi, Mạc Ngữ, Vô Diễm, năm đứa đi theo ta.”

Năm người nhìn nhau, mấy người bọn họ ít khi nào bị gọi đi cùng nhau như vậy, tuy yêu tộc không có nhiều quy củ, mấy chuyện tụ họp bàn bạc cũng không, Bách Thúc được mọi người tôn kính gọi vậy, lại là tộc trưởng nữa, thế nhưng không có lý do ông lại gọi phải thực lực bọn họ tụ lại, chỉ cần không đụng phải nghịch lân của Bách thúc, mọi người muốn làm gì thì cứ làm, nhưng bây giờ là gì đây... Xảy ra chuyện lớn gì à?

Nháy mắt, sắc mặt năm người trở nên nghiêm túc, cùng Hiên Viên quay về phòng, thi triển cách âm thuật, Hiên Viên trầm giọng nói chuyện của Nhạc tâm cho họ nghe, Vô Diễm là người đầu tiên không nhịn được, “Nhạc Tâm điên rồi sao? Không được, cháu phải đuổi theo tiểu thư, chuyện này quá nguy hiểm.”

“Chờ một chút, Vô Diễm.” Hiên Viên ngăn Vô Diễm lại, “Chúng ta cùng đi, ý tiểu thư là chúng ta có thể đi, nhưng tuyệt đối không để Nhạc tâm phát hiện ra, chỉ cần tiểu thư không gặp nguy hiểm, mọi người không được hiện thân, nghe chưa?”

“Dạ.” Chúng yêu ứng lời, trong lòng khổ sở không nói ra được, kết cục Nhạc Tâm thế nào, bọn họ cũng đoán được, tuy Bách thúc là thụ yêu tu thành, bản tính vốn thuần hậu lại hay khoan dung, thế nhưng ông cũng có nghịch lân, nếu có yêu quái nào dám vượt qua giới hạn của ông, ông nhất định sẽ không nương tay, ngược lại, vì nhắc nhở những người khác, càng xử trí nghiêm khắc hơn.

Người yêu tộc vốn đã không nhiều rồi, mà tu thành hình cũng chỉ có 112 người, cho dù mất một người, thì yêu tộc vẫn cường đại, cũng vì nhân số như vậy nên rất đoàn kết, không người nào muốn mất đi một đồng bạn, nhưng Nhạc Tâm làm vậy, là muốn mang tai họa đến cho yêu tộc mà, Bách thúc sẽ không tha thứ cho nàng ta dễ dàng như vậy đâu, mà bọn họ, càng không thể câu tình cho được, người yêu yêu nhau, là cảm kị mà bách thúc đã nói trước rồi, vì yêu tộc có thể trở nên hùng mạnh, việc này càng không được phép.

Nhóm người Chung Ly Tình Nhi cưỡi ngựa xuất hành, nếu như ngồi xe ngựa, đến đó cũng đến giờ cơm tối rồi, nàng không muốn vì một kẻ không quan trọng mà tốn nhiều thời gian, đến trưa, mọi người đã đến trần trên, chọn khách sạn tốt nhất đặt chân.

“Ta biết tất cả mọi người hiếu kỳ vì sao lần này đi, đây chỉ là một cuộc gặp mặt riêng mà thôi, buổi chiều sẽ quay về.”

“Dạ”

Trong mắt Tinh Quang Ẩn có suy nghĩ sâu xa, tiểu thư ra ngoài ít khi bỏ mặc những người kia, mà họ càng đơn giản không rời khỏi tiểu thư một bước, trước khi đi, có nhìn thấy vẻ mặt như hiểu rất rõ của Hiên Viên, có lẽ tiểu thư và Hiên Viên đã có suy tính riêng gì đó mà họ không biết.

Sau khi trở về, nhất định phải cùng Hiên Viên nói chút chuyện về quê hương mà ông đoán mới được, tiểu thư, có thể sẽ gặp nạn, cát hung khó dò, cũng bởi vậy mà cả tối ông không ngủ được, vốn định nói với Hiên Viên lúc sáng, rồi cùng nhau thương lượng, xem nguyên nhân gì có thể xảy ra, phòng bị trước cũng tốt, nhưng không nghĩ tới chưa kịp nói đã bị tiểu thư gọi theo đến đây.

Ông có cảm giác, có quan hệ với người hôm nay tiểu thư gặp, chỉ không biết người này như thế nào, ràng buộc ra sao với tiểu thư, đề phòng vẫn tốt hơn.

“Tinh Quang, ông đang suy nghĩ gì vậy?”

Tinh Quang Ẩn ngẩng đầu, không biết từ khi nào tiểu thư chỉ gọi ông hai chữ Tinh Quang, giống như tên họ ông là Tinh Quang, cho dù trước mặt người ngoài xưng hô như vậy, người ta cũng không phỏng đoán ra được gì.

Khẽ lắc đầu một cái, việc này vẫn nên thương lượng với Hiên Viên trước, đại nạn này của tiểu thư, dù tiểu thư có đề phòng thì cũng khó mà tránh thoát được, còn không bằng để nàng không biết thì hơn, ít ra không có gánh nặng trong lòng, giao cho nhóm người Hiên Viên vẫn tốt hơn, “Không có gì, chỉ là có chút hiếu kỳ tiểu thư có ý chạy tới đây là muốn gặp ai thôi.”

“Là người không quan trọng, ta cũng chưa từng gặp, cho nên ta cũng hiếu kỳ như ông thôi.” Có thể khiến một yêu nữ yêu điên cuồng như vậy, tên này chắc đặc biệt lắm, tốt nhất đừng khiến nàng phải thất vọng, trong đầu đột nhiên nhớ đến hình ảnh Hứa Tiên, Diệp Đồng diễn vai Hứa Tiên rất có khí chất thư sinh, cũng khó trách Bạch Tố Trinh vì hán ma dâng nước ngập Kim Sơn Tự, bị trấn áp dưới Lôi Phong tháp 20 năm.

Nhưng thời không này khác biệt, năng lực tiếp nhận sự tồn tại của yêu gần như bằng không, ở chỗ nàng, chuyện yêu quái xuất hiện giữa ban ngày ban mặt là bình thường, ngay cả hoàng đế còn biết đến nữa là, mà ở đây nếu biết sự tồn tại của yêu, khẳng định sẽ dẫn đến một loạt tai họa.

“Tiểu thư, Nhạc Tâm cầu kiến.” Thư Dục dẫn 5 người kia ra ngoài canh cửa, trong phòng chỉ có Thanh Liễu, Chỉ Hủy cùng Tinh Quang tiên sinh bồi nàng, nam nữ không cùng phòng, bọn họ để ý điều này hơn tiểu thư nhiều.

Chung Ly Tinh Nhi đặt chén trà xuống, sửa lại một chút khăn che mặt, “Để cho nàng ấy vào.”

Giọng nói thanh nhã mang theo tia non nớt, Tri Lan Thần cố kiềm chế tâm tình kích động, cúi đầu đi theo Nhạc Tâm vào phòng.

“Nhạc Tâm cảm ơn tiểu thư hao tâm, tiểu thư, đây là người yêu của ta Tri Lan Thần.”

Tri Lan Thần cúi đầu khom mình hành lễ, “Lan Thần bái kiến tiểu thư.”

“Miễn lễ.” Nhìn nam nhân ngũ quan tuấn tú, làn da trắng nõn, quả nhiên đây là loại hình mà yêu quái thích nhất, so với Diệp Đồng đóng Hứa Tiên không thua kém chỗ nào hết, ngược lại còn phong lưu hơn.

Tri Lan Thần len lén giương mắt, nhìn nữ tử che mặt kia, quả nhiên là con cá lớn, vẻ cao cao tại thượng trên người không thể nào giấu hết được, y thường thức, phía sau khăn che mặt này nếu không phải xấu xí thì cũng là xinh đẹp cực điểm, cũng không biết vị trước mặt này là loại nào, dựa vào cảm giác hần nghĩ là loại thứ hai.

Nhất cử nhất động của hần đều bị Chung Ly Tinh Nhi nhìn thấy hết, dùng mặt gian xảo hình dung hần là có chút quá, thế nhưng... Hần cho nàng cảm giác như vậy, nam nhân này vừa nhìn là biết không phải là phu quân tốt, rốt cuộc Nhạc Tâm coi trọng hần ở chỗ nào đây? Về bề ngoài? nam nữ trong yêu tộc, mỗi người đều tư dung mỹ sắc, hần có thể so được sao? Hần là... nên dùng một câu nghiệt duyên để hình dung đi.

Phiền phức rồi đây...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Chung Ly Tinh Nhi thăm thờ dài, cũng không lộ ra biểu cảm gì, chỉ lạnh nhạt nói, “Không biết Tri công tử là người ở đâu, trong nhà có những ai?”

Đây là lời của mấy vị trưởng bối có con gái chưa gả hỏi con rể đây mà, Tri Lan Thần nghe vậy cũng an lòng không ít, chỉ cần không coi nhẹ hần, vậy mọi chuyện đều có hi vọng, chút tự tin này hần đều có, “Lan Thần là con cháu Tri gia ở hoàng thành, trên phụ mẫu đều còn, phụ thân là tộc trưởng Tri gia, Lan Thần là trưởng tử, dưới có hai đệ đệ, một muội muội.”

Tri gia ở hoàng thành?/ Kinh thành không có bao nhiêu gia tộc, đây cũng xem như có chút của cải, con tộc trưởng, nếu không có gì ngoài ý muốn thì người này sẽ là tộc trưởng đời tiếp theo, điều kiện đúng là không kém chút nào, có điều, yêu tộc không nhìn cái chỗ gia thế thế nào.

“Vậy Tri công tử muốn lấy Nhạc Tâm làm chính thê ư?”

Tri Lan Thần nhìn vẻ mặt mong đợi của Nhạc Tâm, giờ có một lựa chọn tốt hơn ở trước mặt, nên Nhạc Tâm à, thật xin lỗi, nhưng mà bây giờ không phải lúc nói chuyện này, “Không biết tiểu thư có thể đại biểu cho thái độ của gia tộc Nhạc Tâm không?”

Chung Ly Tinh Nhi nhú mày, không biết tại sao, tên này cho nàng một loại cảm giác rất quen thuộc, nhất là khẩu khí nói chuyện... “Nếu như ta nói có thể thì sao?”

nghe vậy, tri Lan Thần nở nụ cười cực tự tin, nhìn thôi cũng thấy có vài phần phong độ rồi, “Vậy mời tiểu thư tiếp xúc với Lan Thần vài lần xem có đáng giá giao phó cả đời không?”

Có ý gì đây? Nhanh như vậy đã đổi mục tiêu rồi à? Cảm thấy nàng có giá trị lợi dụng hơn? Không biết nàng nên khen ngợi sự nhạy cảm của cái tên này không đây? Nhìn sang Nhạc tâm vẫn dùng ánh mắt si mê nhìn Tri Lan Thần, tình yêu đúng là làm mờ tâm trí của nàng ấy, lời này còn chứa một ẩn ý khác... không biết nàng ấy có nghe hiểu được nó không.

“Ta sẽ cho ngươi cơ hội, Nhạc Tâm, ngươi cần phải trở về, Hiên Viên mà phát hiện ngươi không có ở nhà thì không tốt.”

Nhạc Tâm có chút luống cuống, đúng là nàng đi hơi lâu, Bách thúc không đi cùng với tiểu thư, mà ở Du nhiên Cư cũng không có chuyện gì phải làm, khả năng bị phát hiện rất lớn, nhưng mà, hơi chút do dự nhìn người yêu, nàng cứ vậy mà đi không sao chứ?

Mà Tri Lan Thần lúc này còn mong Nhạc Tâm mau đi nhanh nhanh, còn để hần lấy lòng vị tiểu thư này nữa, “Tâm nhi, nàng quay về đi, ta không sao

đầu.”

Cảm thấy người yếu tri kỷ như vậy, Nhạc Tâm mỉm cười ngọt ngào, “Được, vậy thiếp về trước, tiểu thư là người tốt, sẽ không làm khó chàng đâu.”

“Ta biết rồi, nàng về nhanh đi.”

Rồi hơi thi lễ với Chung Ly Tình Nhi, “Tiểu thư, Nhạc Tâm đi về trước, tiểu thư có cái gì muốn hỏi Lan Thần cứ hỏi, Nhạc Tâm cảm ơn tiểu thư đã hao tâm vì Nhạc Tâm.”

Chung Ly Tình Nhi khẽ gật đầu, “Về đi.”

“Dạ”

Nhìn Nhạc Tâm đã đi, Chung Ly Tình Nhi quay đầu phân phó, “Thanh Liễu, đi chuẩn bị bữa trưa đi, đừng để khách nhân chờ.”

Thanh Liễu nháy mắt với Chi Hủy, rồi phúc thân ly khai, người này cho họ cảm giác không tốt chút nào, đề phòng vẫn hơn.

Tình Quang Ân rừ mi, không chút nào buông lỏng nhìn chăm chăm nam tử này, đại nạn của tiểu thư chắc chắn có liên quan đến hắn, nhưng rốt cuộc hắn có bản lĩnh gì, mà có thể gây ra đại nạn đây, mặc dù ông không có võ công, nhưng phản ứng không chậm chút nào, lúc nguy cấp cũng có thể đỡ thay cho tiểu thư.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên âm trầm hơn, Trì Lan Thần thấy không được tự nhiên, hơi lùi bước, lúc này Chung Ly Tình Nhi mới phát hiện còn chưa mời hắn ta ngồi xuống, “Thất lễ quá, mời Trì công tử ngồi.”

“Cảm ơn tiểu thư đã ban ngồi.” Trì Lan thần chấp tay, thoải mái ngồi xuống.

“Lan Thần từng nghe Nhạc Tâm nói qua, tiểu thư là ân nhân của gia tộc nàng, nói vậy tiểu thư nhất định có bản lĩnh gì đó, mới có thể nhận được ân huệ lớn như vậy, Lan Thần phi thường bội phục.”

Chung Ly Tình Nhi nhấp một ngụm trà, cũng không biết là cố ý hay vô tình, từ lúc Trì Lan thần đến, nàng không có mời hắn ngồi xuống, hay cho dâng trà lên, vậy mà Trì Lan Thần không thêm đề ý, vẫn nở nụ cười, chỉ nhiều đó thôi, cũng nhìn ra hắn là người kiên nhẫn, cũng rất thâm trầm, người như vậy, không thể xem nhẹ được, Chung Ly Tình Nhi thầm đề cao cảnh giác.

“Chỉ là biết chút y thuật thôi, là Hiên Viên tộc trưởng trọng tình trọng nghĩa, nên phóng đại sự việc lên.” Chung Ly Tình Nhi không muốn bị người ta dắt mũi, tự động đổi sang đề tài khác, “Không biết nhà của Trì công tử đã biết chuyện của công tử và Nhạc Tâm chưa?”

Trì lan Thần gật đầu, “Đương nhiên, phụ mẫu có nói, muốn làm hôn sự, cũng nên báo lại cho họ biết, Lan Thần không dám tùy ý.”

“Trường bối Trì gia có biết Nhạc Tâm không?”

“Điều này tiểu thư an tâm, Lan Thần ở trong gia tộc cũng có tiếng nói, chỉ cần Lan Thần quyết định, trường bối trong nhà sẽ không ngăn cản.” Trì Lan Thần không muốn nói chuyện về Nhạc Tâm nữa, đây cũng không phải là mục đích của hắn, “Không biết tiểu thư đã đến hoàng thành bao giờ chưa?”

Nàng không biết có nên nói là từ nhỏ đã lớn lên ở đó không, hay là nói chưa từng đến, “Xem như từng đến đi, ít ra cũng biết Trì gia là gia tộc đứng đầu hoàng thành, là Nhạc Tâm với cao.”

Trì Lan Thần liên tục xua tay, “Không phải đâu, là Lan Thần với cao mới đúng, không hề nghĩ tới tiểu thư còn biết y thuật, thật hổ thẹn.” Trì Lan Thần liên tục xua tay, “Không phải đâu, là Lan Thần với cao mới đúng, không hề nghĩ tới tiểu thư còn biết y thuật, thật hổ thẹn.”

“Ta chỉ biết một chút thôi, Trì công tử và Nhạc Tâm có dự định gì không? Ý ta chính là, Trì công tử thật tâm muốn kết hôn với Nhạc Tâm? Nếu như cưới, là chính thê hay là tiểu thiếp?”

Mấy lần chuyển đề tài, là hắn muốn tránh nói đến vấn đề này, cũng không ngờ được vị tiểu thư này còn nhỏ tuổi như vậy, lại sắc bén như thế, nên trả lời như thế nào mới tốt, trầm mặc một hồi mới nói: “Nhạc Tâm là một cô gái tốt, nhưng dù sao cũng là việc hôn nhân đại sự, Lan Thần cảm thấy vẫn nên tìm hiểu thêm nữa, tiểu thư thấy sao?”

Chung Ly Tình Nhi rừ mi mắt, người này cho nàng cảm giác quen thuộc rất mạnh, hôn nhân đại sự? Đây là từ ngữ mà địa cầu dùng mà, lẽ nào, Trì Lan Thần cũng xuyên đến đây? Nếu quả thật là như thế, nàng nên làm gì đây? Hay là tìm Hiên viên thương lượng? Không thì, tiếp xúc với hắn một thời gian xem nhân phẩm của hắn như thế nào, mặc dù giờ thì nhìn như bình thường, nhưng nam nhân vẫn có căn bệnh chung là ăn trong bát, nhìn trong nồi.

“Trì công tử nói cũng có vài phần đạo lý, ta cũng không hy vọng Nhạc Tâm tương lai thương tâm.”

Trì Lan Thần đè nén vui vẻ trong lòng, đang muốn nói mấy câu lấy lòng, thì thị nữ đi vào, “Tiểu thư, đồ ăn đã chuẩn bị xong.”

Nhanh như vậy? Chung Ly Tình Nhi có chút ngạc nhiên nhìn Thanh Liễu, chỉ gần 10 phút thôi à! Nhìn thấy món ăn được bưng lên Trì Lan Thần đè nén trong lòng, Chung Ly Tình Nhi đã đoán ra, nhất định là do Mạc Ngữ chuẩn bị, nhìn mấy món củ cải trên đĩa là biết, hơn nữa Thanh Liễu không có thói quen mang củ cải theo, chỉ có chúng yêu mới có khả năng đó, mà bây giờ trong không gian của Mạc ngữ đều để củ cải, tùy thời có thể lấy ra làm đồ ăn.

“Trì công tử, ở bên ngoài tiếp đãi đơn giản, mời bỏ qua cho.”

Ánh mắt Trì Lan Thần vẫn đặt vào món củ cải nấu xương sườn, không phải vậy đâu, chắc hẳn nhìn lầm rồi, đây không phải là củ cải, hẳn tới không gian này được 3 năm, cũng nghiên cứu, 2 không gian đều khác nhau, hẳn nhớ rất rõ, nơi này không hề có củ cải, cái này chắc hơi giống củ cải mà thôi.

“Tiểu thư khách khí quá, như vậy đã rất phong phú rồi.”

“Mời.”

Hai người ngồi đối diện nhau, Tinh Quang Ân một bên giúp đỡ, Thanh Liễu cùng Chỉ Hủy chia thức ăn cho tiểu thư, nếu ở bên ngoài, các nàng không thể quá phận mà ngồi cùng bàn với tiểu thư.

Một loạt hành động này, khiến Trì Lan Thần khẳng định suy đoán của mình là đúng, vị tiểu thư này, lai lịch không nhỏ, coi như Trì gia là đại gia tộc, cũng không có người hầu chuyên môn chia thức ăn, ngược lại giống như trong hoàng gia, lẽ nào...

Không sai, đây nhất định là một con cá lớn, hẳn gặp may rồi, xuyên qua quả nhiên là vương đạo a.

“Trì công tử, sao không ăn?”

Trì Lan Thần phục hồi tinh thần, vội cầm đũa lên, “Được, vậy ta không khách khí nữa.”

Gắp miếng đồ ăn giống củ cải bỏ vào miệng, mùi vị quen thuộc làm cho hắn không cẩn thận bị sặc, ho khan kịch liệt, đúng là củ cải, lẽ nào ở đây có đồng hương? Không được, nhất định phải tìm ra và giết y, thời không này, có một người xuyên qua là hắn đã đủ rồi, những người khác đều là dư thừa.

Chung Ly Tinh Nhi hơi mỉm cười, quả nhiên, đúng là xuyên qua, nhưng vì sao, nàng không có một chút hưng phấn tí nào? hẳn là, do người này mang cho nàng cảm giác không quá tốt, ở trên địa cầu, người này chắc không phải là người lương thiện đi, người như vậy, nàng không có ngu mà nhận làm đồng hương.

“Trì công tử, làm sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Trì Lan Thần vừa ho khan vừa xua tay, “Không phải, mùi vị rất ngon, là Lan Thần không cẩn thận.”

“Vậy là tốt rồi, đây chính là món ăn ta rất thích, hy vọng Trì công tử cũng sẽ thích, cũng không còn nhiều, lúc trước, ta ở trong thành Lương châu mua được từ người bán hàng rong, sau này muốn tìm mua cũng không tìm được người.” Giọng nói Chung Ly Tinh Nhi đầy chân thành, phảng phất như đồ nàng khách cũng hy vọng người khác sẽ thích

Trì Lan Thần thật vất vả dùng tiếng ho, nở nụ cười thật tươi: “Là ăn quá ngon, nên ăn nhanh quá bị sặc, tiểu thư thích món này cũng đúng thôi.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, cúi đầu tiếp tục ăn, dùng khóe mắt liếc qua khuôn mặt râu rí của Trì Lan Thần, biết có đồng hương ở đây, không phải nên vui vẻ sao? Tại sao lại râu rí không vui như vậy? Sợ bị người khác đoạt mất nổi bật của người, hay là sợ bị vạch trần?

Lại gắp miếng củ cải bỏ vào miệng nhai, mùi vị quá mức quen thuộc này làm tâm tình của hắn có chút phức tạp, tính toán một chút, việc này để sau vậy, nếu người nọ xuất đầu lộ diện, càng phải lưu tâm nhiều hơn, nếu là người có bản lĩnh đặc biệt, tốt nhất thu làm thuộc hạ, còn không thì giết không tha, mặc kệ sống ở thế giới nào, người phải ác độc hơn mới tốt.

Ổn định lại tâm tình, Trì Lan Thần không muốn ăn củ cải nữa, ăn qua loa vài miếng liền đặt đũa xuống, nhiệm vụ bây giờ của hắn, chính là bắt được tâm của tiểu cô nương này, nếu được nâng đỡ trợ lực, mặc kệ muốn làm cái gì, đều không cần suy nghĩ trong đầu, có được ưu thế của thế tộc, Trì gia sẽ nắm chắc trong tay hắn, mây đệ đệ của hắn càng không có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Khẳng định suy đoán của mình là đúng, Chung Ly Tinh Nhi càng cảnh giác, nàng không thể để cho hắn biết nàng cũng xuyên tới, bây giờ hắn có chú ý gì, nàng cũng nhìn thấu được, nhưng nếu bị hắn nắm được nhược điểm, sợ rằng không thể thoát thân được.

“Trì công tử, khi về ta sẽ thương lượng với Hiên Viên về chuyện của ngươi và Nhạc Tâm, có điều cũng như lời ngươi nói, cả hai cũng cần thêm thời gian để tìm hiểu nhau, tạm thời, ta không thể cho ngươi một câu trả lời chính xác được, cũng hy vọng Trì công tử suy nghĩ kỹ càng hơn, có vài người không phải muốn chơi liên chơi, muốn bỏ liên bỏ, nếu không... Sợ là Trì gia, không gánh chịu được hậu quả đâu.”

Trì Lan Thần căng thẳng, nhưng cũng thầm cười, gia tộc ưu việt như vậy, hẳn thích, chỉ cần cưới nữ nhân trước mắt này, cho dù có bị người ta ức hiếp, cũng có gia tộc của nàng chống lưng, ha ha ha, nữ nhân này, hắn muốn.

“Những lời tiểu thư nói, Lan Thần ghi nhớ trong lòng, không biết Lan Thần có thể gặp lại tiểu thư lần nữa không?”

Chung Ly Tinh Nhi cười yếu ớt, chỉ là trong mắt không có chút nhiệt tình nào, “Muốn gặp ta? Vì sao?”

Mà Trì Lan Thần lúc này tư cho mình chính trực, “Bởi vì Lan Thần phát hiện, tiểu thư so với Nhạc Tâm càng khiến ta động lòng hơn.”

“Vậy Nhạc Tâm thì sao? Người từ bỏ nàng ấy?”

Trì Lan Thần nhếch miệng, nghiêng mặt ở góc độ tự cho là mê người nhất, “Lúc ta và Nhạc Tâm ở chung với nhau với nhau, ta đúng là yêu nàng ấy, chưa từng lừa dối, hiện tại ta phát hiện mình thực sự không thương nàng ấy, cho nên ta mới muốn từ bỏ nàng, theo đuổi tiểu thư.”

Tầm mắt Chung Ly Tinh Nhi rũ xuống, “Người ngay cả mặt của ta còn chưa thấy, không biết dưới lớp khăn này là xấu hay đẹp, thậm chí còn không biết danh tính của ta, không biết xuất thân thế nào, liền nói thích là thích sao?”

“Ta khẳng định tiểu thư xuất thân từ đại gia tộc, nhưng ta tin tưởng chỉ cần ta thật lòng, cho dù tiểu thư có là tiên tử đi nữa, Lan Thần cũng thấy mình xứng với tiểu thư, còn tiểu thư xấu hay đẹp, thì cái này không quan trọng, chỉ cần có cảm giác là được rồi, tìm ta bây giờ đập nhanh nư vậy, là vì tiểu thư ở trước mặt ta, có thể giờ tay chạm đến, loại cảm giác mãnh liệt này chưa từng có khi ta ở cùng Nhạc Tâm, ta tin đây là vì ta chưa yêu nàng ấy đủ sâu, mà bây giờ, chỉ trông thấy bóng người tiểu thư thôi, đã khiến cho Lan Thần không tự chủ được, vẫn muốn nhìn tiểu thư, muốn cùng tiểu thư ở cùng nhau, loại tín niệm này không gì sánh được” (=.=|||)

Nghe lời bộc bạch của hắn, ngay cả lông mi cũng không hề động, chỉ vì vài ab câu nói này mà hắn có thể tán tỉnh được Nhạc Tâm? Nếu áp dụng với nàng, thì xin lỗi nha, da gà nổi lên rồi đây.

Nếu nàng mà là một cô bé 14 tuổi, chắc sẽ bị làm cho cảm động mất, đáng tiếc, linh hồn nàng đã lên hàng ba rồi, vừa nghe mấy lời kiểu này, hiệu quả ngược lại liền.

Trong lòng Trì Lan Thần không nắm chắc tí nào, những nữ nhân khác khi nghe hắn nói vậy, mắt không biến thành hình trái tim, mà nhào vào lòng hắn sao, tâm tình kích động, nhiệt tình hơn chút, trực tiếp lăn lên giường luôn. Nhưng tiểu thư này tuổi có vẻ không lớn, ngược lại cực kỳ bình thản nhìn hắn, một chút biểu cảm cũng không có.

Trầm mặc lan tràn, trong mắt Tinh Quang Ân có ý cười, như vậy cũng nói, chọn nhầm người rồi, tiểu thư ghét nhất chính là loại người này, quả nhiên. . .

“Ta không thích niềm vui của ta được xây dựng trên nỗi đau của người khác, nhất là người đó là Nhạc Tâm, người có chút hiểu lầm rồi, Nhạc Tâm không phải là nha hoàn của ta, nàng là một người của một gia tộc, tất cả bọn họ đều có địa vị ngang nhau, chỉ là tôn ta làm chủ thôi, nhưng cũng giới hạn trong một thời gian, Trì công tử coi như cũng là người có chút uy tín, thế nhưng người ăn xong một người lại muốn ăn luôn người bên cạnh nàng. . .Coi chừng cắn trúng đá đó.”

Cho dù da mặt Trì Lan Thần có dày đi nữa, cũng phải đỏ mặt, đây là lần đầu tiên bị người ta vạch mặt trần trụi như vậy, hơn nữa là một người tuổi không lớn, là người mà hắn đặt thành mục tiêu, thế nhưng cũng thấy được, gia tộc của nữ tử này không phải gia tộc bình thường gì, nếu không có sự dạy dỗ đặc biệt thì không thể nào dạy ra được một người có tính tình thế này, mà ý định muốn nữ tử này trở thành của hắn càng thêm lớn mạnh.

Vẫn là biểu cảm chân thành đó, nhưng trong mắt Trì Lan Thần ngập tràn bi thương, “Ta biết làm vậy sẽ làm tổn thương Nhạc Tâm, nên cũng hiểu lý do tại sao tiểu thư cự tuyệt ta, nhưng tình yêu luôn luôn ích kỷ, ta chỉ hy vọng có thể vì tình yêu của mình mà tranh giành thêm một cơ hội, điều này có gì gì sai trái? Ta sẽ không từ bỏ việc theo đuổi tiểu thư đâu, hy vọng tiểu thư cho ta thêm cơ hội, hôm nay đã quấy rầy tiểu thư rồi, Lan Thần xin cáo lui trước, hẹn hôm khác dâng món bái phỏng tiểu thư.”

Trì Lan Thần biết điểm dừng tại đâu, nếu ép buộc quá, làm nàng chạy mất thì hắn biết đi đâu mà tìm đây? Mặc dù không biết nơi ở của nàng, nhưng gười Trì gia không phải chỉ biết ngồi không, chút chuyện này chẳng lẽ làm không được, còn có Nhạc tâm, nữ nhân ngu xuẩn kia nữa, có thể lấy nhiều tin từ miệng nàng ta.

Chung Ly Tinh Nhi không nói nữa, lạnh lùng nhìn hắn ly khai, nàng có thể khẳng định, người đàn ông này sở dĩ muốn gặp người nhà Nhạc Tâm, thuần túy là đến thử nước, muốn biết bối cảnh nhà Nhạc Tâm thế nào, nếu có thể nắm chặt trong tay thì tốt, không được thì tìm cách tiêu diệt, thích lợi dụng người khác, tên xuyên việt này, dã tâm không nhỏ tí nào! Đáng tiếc, hắn chọn sai đối tượng rồi, Nhạc Tâm không phải là dạng dễ lừa gạt, càng không thể nào coi trọng hắn.

“Hiên Viên, các người về trước đi! Những người khác theo ta đi về đường cũ.”

Gọng nói khác nhau từ xung quanh vang lên, “Dạ”

Tinh Quang nheo mắt, quả nhiên, họ không phải không để ý đến an nguy của tiểu thư, Thanh Liễu và Chi huy nhìn nhau, các nàng đều rất cảnh giác, vậy mà không phát hiện ra sự tồn tại của nhóm Hiên Viên, nhưng gọng nói là từ bốn phía vang lên, ngay bên cạnh bọn họ, rốt cuộc những người này là ai? Sao lại có bản lĩnh thế này? Cứu công chúa làm thế nào mà có thể lấy được sự trung thành từ họ? Đây...thật quá khó hiểu mà.

Đến giờ cơm tối, nhóm người Chung Ly Tinh Nhi về tới Du Nhiên Cư, Nhạc Tâm vẫn còn hết sức vui vẻ, nhìn Chung Ly Tinh Nhi, trong mắt đầy cảm kích, tiểu thư vì nàng đã bỏn ba cả một ngày, sau này nếu nàng và Lan Thần có thành thân, nhất định sẽ thường xuyên về thăm tiểu thư.

“Tiểu thư, rửa mặt trước rồi hãy dùng cơm được không?” Vô Diễm thấp giọng hỏi, ánh mắt tận lực không nhìn Nhạc Tâm, bởi vì nàng ta, tiểu thư mới

phải ra ngoài, mới bị người ta dụng tâm đánh chủ ý lên người, nàng không thể nào tha thứ được, nhưng vì tiểu thư đã nói trước, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Nhìn ra được suy nghĩ của Vô Diễm, Chung Ly Tình Nhi chỉ cười, rồi nói, “Được, mọi người cũng về phòng rửa mặt đi.”

“Dạ”

Nhắm mắt lại nằm trong dục bồn, mặc cho Vô Diễm giúp nàng chà lưng, động tác nhẹ nhàng khiến nàng muốn chìm vào trong giấc ngủ, sống xa xỉ thế này cũng thành thói quen mất rồi, nếu ở địa cầu mà cũng thế này, đó là dành cho đại đại đại BOSS.

“Vô Diễm, Nhạc Tâm chỉ là động phạm tâm mà thôi, dựa theo lời nàng ấy, tranh giành tình yêu cho mình cũng không phải là sai, hơn nữa ở lúc mà chúng ta không biết, nàng ấy còn không biết còn chịu bao nhiêu đau vò nữa, ngày hôm nay nhìn biểu hiện của Tri Lan Thần, có vẻ hẳn không biết chuyện Du Nhiên Cư và yêu tộc, Nhạc Tâm cũng không tiết lộ ra bên ngoài, chỉ một điểm này, có thể thấy Nhạc Tâm vẫn đem yêu tộc đặt tại trong lòng ở vị trí cao nhất, nàng ấy cũng không muốn mang đại nạn đến cho yêu tộc, ha ha ha, nói không chừng ngày nào đó người cũng động phạm tâm, có lẽ còn mù quáng hơn nàng ấy nữa kia.

Ta biết các người đều không vui khi Nhạc Tâm kéo ta xuống nước, các người đến đây là để báo ân, nhưng nếu vì sự hiện hữu của mình mà khiến ta gặp nguy hiểm, các người sẽ cảm thấy trở về núi là lựa chọn tốt nhất, nhưng Vô Diễm à, người nên tin ta một chút, ta cũng không phải bù nhìn, không chịu được phong ba bão táp, ta có bản lĩnh bảo vệ được mình, tâm trí coi như kiên định, không dễ dàng đánh gục đến thế đâu, nếu các người về núi. ... Thật cô đơn biết bao!”

Giọng nói có vẻ như thờ ơ, nhưng khiến cho sự không cam lòng trong lòng Vô Diễm dần thối lui, nếu sự tồn tại của yêu tộc bị lộ ra, chuyển nơi khác cũng có thể sinh tồn được, hơn nữa, không có gì có thể uy hiếp được bọn họ, nhưng tiểu thư thì không giống vậy, cho dù tiểu thư có lợi hại đi chăng nữa thì cũng chỉ là người phạm, Đẳng Long đế quốc là trách nhiệm của nàng, quá khứ, hiện tại hay tương lai, chuyện tốt hay chuyện xấu gì, tiểu thư đều không tự chủ mà thay Đẳng long đế quốc góp sức, nếu để người ta biết chuyện nàng sống cùng với yêu tộc, tiểu thư không thể nào đối mặt với thế nhân rồi.

Thế nhưng, lời tiểu thư nói, làm cho phần lo lắng trong lòng dần phai, nếu về núi, nàng (VD) sẽ rất cô đơn! Trăm ngàn năm sống cô tịch như vậy rồi, không gì không chịu nổi cả, nhưng vừa mới nếm thử tư vị của một cuộc sống khác, giờ lại phải quay về cuộc sống cũ, nàng. . . thật không muốn tí nào.

Có bọn họ ở đây, nhất định sẽ không để tiểu thư gặp nguy hiểm, bắt đầu từ phút này, phải thời thời khắc khắc đề phòng, như vậy mới có thể bảo vệ tiểu thư tốt được.

“Vô Diễm biết rồi.”

Tối nay, Chung Ly Tình Nhi trở về phòng thật sớm, nàng thật nhớ hai tiểu bảo bối quá, tối qua còn mới ngủ chung một giường vậy mà. ...

Vừa mới bước vào, đã thấy Tiểu Ngọc giờ tay lên miệng “Suy!” một tiếng với nàng, tiểu ý hiện lên trong mắt, hai đứa này lại chơi gì nữa đây?

Ôm chầm lấy Tiểu Ngọc cọ vài cái, Chung Ly Tình Nhi khẽ giọng hỏi “Làm sao vậy? Tham Oa đâu?”

“Tham Oa ở trong phòng, đang mất hứng đó!” Tiểu Ngọc nói thành tiếng, cũng quên mất là hai người có thể dùng linh thức để trao đổi.

Chung Ly Tình Nhi lập tức đoán ra, nhất định là chuyện của Nhạc Tâm rồi, Nhạc Tâm không nhìn thấy lúc nàng ấy đi, biểu hiện của Tri Lan Thần thế nào đâu, nhưng Tham Oa ở trong không gian có thể nhìn thấy chuyện xảy ra bên ngoài, cái đứa nhỏ này, nhất định vừa giận vừa lo lắng cho Nhạc Tâm rồi.

Ôm Tiểu Ngọc vào phòng, thì thấy Tham Oa đang ngồi ôm chân trên giường, cầm đặt lên đầu gối, ngẩn người, mày nhíu lại, vẻ mặt như kiểu không hiểu tại sao, cái vẻ khả ái này thật muốn ôm vào lòng nheo má à, nói cho thẳng bé biết chuyện thế nào không phải là không được.

“Tham Oa, tỷ tỷ tới. ” Tiểu Ngọc từ trong lòng nàng bay thẳng lên giường, nhỏ giọng kêu.

Tham Oa ngẩng đầu, nhìn Chung Ly Tình Nhi, giang hai tay ra, giọng mềm như gạo nếp, “Tỷ tỷ, ôm”

Về mặt đáng yêu, động tác khả ái, giọng nói ngọt ngào, Chung Ly Tình Nhi hoàn toàn không có sức chống cự, nhẹ nhàng ôm lấy nó, “Có tỷ tỷ đây, Tham Oa không phải lo lắng.”

Tham Oa cọ cọ vài cái, nhỏ giọng nói, “Người kia thật bại hoại.”

“Đúng vậy, thật bại hoại, tỷ tỷ nhất định sẽ xử hắn, cho nên, Tham Oa, mau cười cho tỷ tỷ xem nào, tỷ tỷ không thích bộ dạng không vui của Tham Oa đâu.”

Tham Oa ngẩng đầu, mỉm cười ngọt ngào, đúng nha, có tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ nhất định sẽ không để cho người kia khi dễ Nhạc Tâm tỷ tỷ đâu.

Ôm Tham Oa thật chặt, Nhạc Tâm, người có biết rằng, đứa nhỏ này rất lo lắng cho người? mà hành vi của người, có biết sẽ hủy đi niềm vui của đứa nhỏ này không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91

”Đồng đông đông...”

Hiên Viên nghi hoặc bước đến mở cửa, Tinh Quang vừa ra khỏi phòng liền đến phòng ông đầu tiên, hiển nhiên là cô y tìm ông rồi.

Bọn họ đều thuộc dạng không thích quản chế ai cả, mà trằm dậm quanh đây, tất cả đều nằm trong tay bọn họ, xung quanh gian phòng tiểu thư xây lên một màn tường bảo vệ kiên cố, đương nhiên, phòng của tiểu thư bọn họ cũng không dám mạo phạm.

“Tinh Quang, có chuyện gì sao?”

Dưới ánh trăng mờ ảo, Tinh Quang Ân như ảo ảnh, giọng nói như có như không, “Hiên Viên, ta có một vài việc muốn nói với ông, có thể quấy rầy một chút không?”

“Được” Hiên Viên nghiêng người né qua đề Tinh Quang Ân vào cửa, linh thức quét sang căn phòng của Nhạc Tâm, không ngoài suy đoán, nàng ta không có ở trong phòng.

Ngồi bên bàn, Hiên Viên rót một chén trà cho Tinh Quang Ân, sau đó rót cho chính mình, “Ở cùng nhau lâu như vậy, hiếm khi thấy ông tới tìm ta.”

Tinh Quang Ân mỉm cười, nhấp một ngụm trà, “Đều là người của tiểu thư, các người không gây bất lợi cho tiểu thư, ta cũng không lợi dụng tiểu thư, chúng ta có thể hòa thuận ở chung với nhau là điều tiểu thư muốn thấy nhất, mà cách ở chung này cứ như lúc trước, không ai mạo phạm ai, không xâm phạm vào địa bàn của nhau, ta tin chỉ cần làm như vậy, chúng ta có thể chung sống vui vẻ.”

Hiên Viên cười thật ôn hòa, “Ông quá cẩn thận, Tinh Quang, nói thật với ông! Bọn ta là một gia tộc lãnh đời, so với tứ đại gia tộc lãnh đời của thế tục, căn cơ càng sâu hơn, trên đời này hẳn không có ai biết sự tồn tại của bọn ta, đối với thế tục kia, bọn ta không bỏ vào trong mắt. Tiểu thư đã cứu mạng ta, đây là đại ân của cả gia tộc, sợ dĩ bọn ta theo bên cạnh bảo vệ tiểu thư, một nửa là bảo vệ, một nửa là muốn hiểu rõ thế tục bây giờ, cảm thụ một chút cuộc sống dưới chân núi, cho nên, chỉ cần ông không gây bất lợi cho tiểu thư, hoàn toàn không cần lo lắng ta gây khó dễ cho ông, ông không muốn gây nội đấu khiến tiểu thư khó xử, ta cũng vậy, muốn đấu cũng lười, bởi vì chúng ta hiện tại không có xung đột lợi ích gì, chỉ ít là hiện tại không có.”

Trong mắt Tinh Quang Ân lóe sáng, ở cùng nhóm người Hiên Viên đã một năm, cũng biết họ không phải là dạng tham công danh lợi lộc, nếu không... Chỉ với bản lĩnh này thôi, đền tể quốc nào mà không tôn sùng thành thượng khách? Hai bên một năm này đều duy trì thái độ nước sông không phạm nước giếng, nếu ông tính toán bọn họ, không phải bọn họ đi khảo sát ông sao, cũng may, ấn tượng đầu tiên về nhau rất tốt, đều cùng một suy nghĩ giống nhau.

Nâng chén lên, “Về sau chúng ta cứ hòa hảo ở chung, giúp đỡ tiểu thư.”

Hiên Viên cười nâng chén, “Hòa hảo ở chung.”

Lần đầu tiên trò chuyện riêng với nhau, đồng thời rất nhanh đạt thành nhận thức chung, điều này khiến bầu không khí dần thoải mái lên không ít, nhớ đến ý đồ đến đây của mình, Tinh Quang Ân thu lại ý cười, “Hiên Viên, hôm nay tới đây là có việc muốn bàn với ông.”

“Mời nói.” Tinh Quang cũng không phải dạng không việc mà lên diện tam bảo, ông ấy mà tìm tới cửa thì việc này không nhỏ tí nào.

“Là về tiểu thư, tối qua ta có bói một quẻ, quẻ tượng có chút kỳ quái, cát hung khó dò, cát không biết ở đâu, nhưng hung ở ngoài, đại biểu sẽ có một thời gian đen tối, quẻ tượng này của tiểu thư không được tốt lắm, ta có nhìn sao trời, phát hiện ngôi sao chủ vị trước nay sáng ngời giờ rất mờ, những chòm sao khác tinh quang cũng lu mờ theo, nhưng xuất hiện Đế vương tinh. Ta tính một quẻ nữa, đế vương tinh này nhắm thẳng ở phía tây Đẳng Long, mà bây giờ ở phía tây chỉ có một hoàng tử, chính là... Đại hoàng tử Chung Ly Dật.”

Hiên Viên nhú mày lại, ai làm hoàng đế ông không quan tâm, trừ phi tiểu thư có ý định này trong đầu, “Ý của ông là, Tinh Nhi tiểu thư gặp nguy hiểm.”

“Đúng vậy, sáng nay định nói với ông, ai ngờ còn chưa kịp nói đã phải theo tiểu thư ra ngoài, an nguy của tiểu thư phiền ông giúp đỡ, quẻ này không rõ ràng, tối nay ta có bói lại một quẻ, vẫn giống y như vậy, cũng chỉ trách ta học nghệ không tinh, chỉ có thể làm tới đây.”

Hiên Viên đứng dậy vỗ vai ông, “Đừng quên tiểu thư đã nói, nàng không cho phép ông dùng sinh mệnh của mình đi xem quẻ, cho dù là vì nàng cũng không được, nàng sẽ tức giận.”

Tinh Quang Ân gật đầu, mỉm cười bất đắc dĩ, “Ta biết rồi, sẽ cố không dùng đến năng lực này.”

Lại quét mắt nhìn bố trí trong phòng, “Tiểu thư cũng thật là, nếu không phải biết đây là phòng của ông, vừa bước vào, ta còn tưởng đi vào phòng mình.”

“Ha ha, đó là vì ông bước vào phòng của ta, nếu là người khác cũng không sinh ra ảo giác như vậy, phòng mà, có giường để ngủ là được, những thứ khác, ta cũng không có nhu cầu muốn dùng, tiểu thư an bài thế nào thì ta liền ở thế đó, không khó chịu gì, ta đoán phòng ông cũng không kém thế này.”

Tĩnh Quang Ân gật đầu, thù nhà chưa báo, nào có tâm tư làm chuyện này, “Vây chuyện này giao cho ông, ta cũng sẽ lưu tâm thêm mấy phần, còn có 8 người từ hoàng cung kia cũng đừng có nói, ta sợ bọn họ không giấu được”

Hiên Viên Bách hơi nghi hoặc một chút, “Tĩnh Quang, vì sao không nói cho tiểu thư, để nàng đề phòng, không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Ha ha, đây dù sao cũng là đại nạn của tiểu thư, phải để tiểu thư tự hóa giải, dù sớm hay muộn tiểu thư cũng phải đối mặt với nó, đây là điều không tránh được, có nói thì cũng chỉ khiến nàng thêm phiền não mà thôi.”

Thì ra là vậy, Hiên Viên Bách hiểu rõ gật đầu, “Yên tâm, ta sẽ phân phó, chúng ta tăng thêm mấy tầng phòng hộ, tin rằng đến con muỗi cũng không xông vào được.”

Tĩnh Quang đứng dậy, “không quấy rầy ông nghỉ ngơi nữa, ta cáo từ trước.”

Hiên Viên Bách khẽ gật đầu đứng dậy theo, tiến tới cửa, “Tĩnh Quang, về sau...Ở chung hòa hợp với nhau chứ.”

Tĩnh Quang ở ngoài cửa quay đầu, mắt hiện lên tiếu ý, đúng vậy, ông nhất định sẽ cùng họ ở chung thật hòa hợp với nhau, “nhất định.”

“Tiểu thư, ngài mau nhìn ai tới này. ” Giọng Chi Hủy mang theo hưng phấn truyền tới, trong 8 hộ vệ này, chỉ có Chi Hủy là có biến hóa lớn nhất.

Chung Ly Tĩnh Nhi đặt sách thuốc xuống, không mở linh thức để xem, mà chỉ cười chờ đợi, nghe khẩu khí này của Chi Hủy là biết, người đến Du Nhiên Cư này rất ít, mà có thể khiến Chi Hủy vui vẻ như thế lại càng ít hơn, lại nói, Chi Hủy cực kì thích trẻ con.

Trình Tử Phàm nắm tay Trình Tử Dân đang tò mò đi theo sau lưng Chi Hủy, từ khi bước vào Du Nhiên Cư, lòng cũng thư thái không ít, vốn những áp lực đè nén trong lòng giờ biến mất không để lại dấu vết, hữu hình vô hình, hết thảy tiêu thất.

Chi Hủy mỉm cười đứng về vị trí của mình, Trình Tử Phàm khom mình hành lễ: “Tiểu thư, ta đã trở về. “

Tự nhiên có tâm tình vui vẻ khi đưa nhỏ nhà mình đi xa trở về, mặc dù, Trình Tử Phàm cùng nàng không có nửa xu quan hệ, “Giần đây thế nào?”

“Hết thầy đều tốt ạ, cảm ơn tiểu thư quan tâm.”

Chung Ly Tĩnh Nhi mỉm cười, nhìn đứa nhỏ trốn đằng sau lưng ca ca nhìn nàng, xem ra Trình Tử Phàm chăm sóc nó rất tốt, sự ngây thơ của một đứa con nít vẫn còn, sắc mặt hồng hào, có vẻ không bị khi dễ.

“Đây là đệ đệ Trình Tử Dân của người?!”

Trình Tử Phàm gật đầu, kéo đệ đệ đến trước người, “Vâng, tiểu Dân còn nhỏ, có gì thất lễ, mong tiểu thư bỏ qua cho.”

Nhìn đứa nhỏ này ra đáng ca ca bảo vệ đệ đệ, tự nhiên khiến nàng nảy ra ý trêu đùa, có điều...Quên đi, Trình Tử Phàm này tuổi còn lớn hơn nàng, nếu đùa giỡn lại không hay tí nào, thời này, danh tiếng rất quan trọng nha.

Tự tiểu phi tiểu nhìn hấn, “Sao vậy, một thời gian không gặp, ta liền thành người không phân biệt thị phi sao?”

Mặt Trình Tử Phàm hơi đỏ lên, lúc ở nhà khi đối diện với phụ thân, hấn đều cẩn thận từng li từng tí, trong chốc lát không thể thay đổi lại được, hấn sao lại quên mất, tiểu thư là người dễ nói chuyện chứ,

“Tư Phàm không có ý đó...”

“Tiểu thư đùa người, sao lại coi là thật rồi.” Vô Diễm nhìn đứa nhỏ kia mặt đều đỏ như gấc, vội nói, “Tĩnh Quang tiên sinh sẽ tới ngay Tư Phàm, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. “

Chuẩn bị tâm lý thật tốt? Trình Tử Phàm không hiểu gì cả, chỉ thấy mọi người đều nhin cười, đáng tiếc, tất cả mọi người muốn xem kịch vui, không ai giải thích cho hấn nghe cả.

Tĩnh Quang Ân trong mắt đầy ý cười, hai tay chấp ở sau lưng, chậm rãi đi vào, đứng ở trước mặt Trình Tử Phàm, cứ như vậy nhìn chăm chăm hấn, chờ phản ứng của hấn.

Trình Tử Phàm nhìn cái vị chưa từng gặp này, cảm thấy kỳ quái vô cùng, người này đứng trước mặt hấn làm chi vậy? Chẳng lẽ hấn chiếm vị trí để người ta hành lễ à? Nghĩ vậy, hấn nhanh nhẹn nắm tay đệ đệ lùi mấy bước, trả lại vị trí.

Tĩnh Quang Ân trước sừng sốt, chợt hiểu ý tứ của hấn, trong mắt tiếu ý càng sâu, vẫn hấn chăm chăm như vậy,, không nói một lời.

Trình Tử Phàm cảm thấy khó hiểu vô cùng, người này hình như nhắm vào hấn thì phải? Nhưng hấn không biết vị này nha, ý, sao ánh mắt quen thế nhỉ, lẽ nào họ từng gặp nhau sao? Cẩn thận nhớ lại lúc ở Du Nhiên Cư có gặp người này không, quả thật không có nha?

Những người khác đều nín cười, một màn này bọn họ chờ mong rất lâu rồi, hơn nữa Tĩnh Quang lại phối hợp như vậy, thật sự là rất hiếm nha, nhưng

chắc là do Tinh Quang cũng rất hiếu kỳ muốn biết phản ứng của đệ tử đi.

“Xin hỏi, ngài là? “

Tinh Quang ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc hẳn lên, nếu không phải trong mắt có ý cười, còn cho đây chính là bộ dạng của nghiêm sư, “Mới không gặp một thời gian, liền quên luôn sư phó à?”

Trong đầu Trình Từ Phàm ông một tiếng, không thể nào, sư phụ rất già, người trước mặt đang tuổi tráng niên, ngoại trừ đôi mắt có chút giống ra, còn lại không có gì giống cả, ân, giọng cũng giống, lẽ nào...

“Ngài là công tử nhà sư phó?”

“Phốc...”

Không phải ai khác mà chính là Chung Ly Tinh Nhi, ho khan một hồi mới dừng lại, đùa kiểu này, xem cũng không vô ích tí nào, nếu hồi này nàng không uống nước mà chỉ xem thôi thì hay biết mấy, không cho Vô Diễm giúp đỡ, nàng phát tay, “Ta không sao, các ngươi cứ tiếp tục.”

Tinh Quang Ân xoa thái dương, tự an ủi, quên đi, Từ Phàm ở cùng ông không có nhiều, lại tách ra lâu như vậy, hơn nữa ông thay đổi trước sau như hai người khác nhau, không nhận ra cũng là bình thường.

“Vi sư còn chưa thành thân, ở đâu ra công tử, lúc trước là vì trên người có bệnh, sau này được tiểu thư chữa trị nên mới trở về dáng vẻ trước, chênh lệch lớn như vậy cũng đúng, tin chưa?”

Trình Từ Phàm liên tục gật đầu, giọng nói này đúng là giọng của sư phó rồi, lại nghe mấy câu khẳng định của sư phụ càng tin hơn, tiểu thư... Thật lợi hại.

“Từ Phàm bái kiến sư phó, chúc mừng sư phó đã khỏi bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Nhìn một vòng người đều xem diễn, vui vẻ cầm chén trà lên, đúng là không uống công chờ đợi tí nào, vừa lúc nhìn thấy tiểu thư từ trước đến nay ung dung tao nhã cũng phải phun một ngụm trà, chắc chắn, đáng giá nha.

Lúc này Trình Từ Phàm cũng coi như hiểu được ẩn ý trong nụ cười quý dị đó của mọi người, đúng là...Đều hư hết rồi, nhưng hoàn cảnh như vậy lại khiến tâm hắn thoải mái dị thường.

Dây thần kinh vốn căng như dây đàn dần dần ra, nụ cười mang theo tính hơi trẻ con, thiếu niên này vẫn chưa 15 mà.

Còn Trình Từ Dân hơi rụt rè, tuy vậy, thấy mọi người cười thành bé cũng cười theo, nếu có ánh mắt nhìn nó, thì nó vội rụt cổ, trốn sau lưng ca ca ngay, chỉ những hành động nhỏ thế thôi mọi người đều hiểu, có vẻ như sau khi bọn họ rời khỏi Trình gia, thì cũng chỉ có Từ Phàm là đối xử tốt nhất với thằng bé, tiểu hài tử rất mãn cảm, người nào thật tình hay giả ý, nó đều cảm nhận được rất rõ là đằng khác.

Tinh Quang Ân âm thầm gật đầu, từ tâm tính này đã nói lên, Từ Phàm tư chất cũng không tệ, nếu gặp sớm hơn vài năm thì hay biết mấy, đáng tiếc,...

“Chuyện trong nhà đã an bài xong hết chưa? Ngươi mang đệ đệ đi cùng, phụ thân ngươi có biết không?”

Trình Từ Phàm cung kính trả lời: “Dạ, đã báo với phụ thân rồi ạ, có người hầu đi cùng nên dọc đường đều rất an toàn, còn Từ Dân là do con kiên trì muốn dẫn theo cùng, phụ thân bận rộn, để thằng bé ở nhà một mình, con cũng lo.”

“Làm tốt lắm, phải vậy chứ, lòng dạ rộng rãi mới làm nên đại sự được, có mang sách vở theo không?”

“Dạ có ạ, có vài chỗ không hiểu, học trò đang muốn hỏi tiên sinh.”

Tinh Quang Ân xoa xoa tay, “Được, mà ngươi có thể ở lại đây bao lâu?”

“Chừng 1 tháng.” Nói xong, Trình Từ Phàm hướng Chung Ly Tinh Nhi chấp tay, “Xin quý rầy tiểu thư một đoạn thời gian rồi.”

Chung Ly Tinh Nhi cười, “Đâu phải mới ở ngày một ngày hai đâu, phòng cửu ngươi ta còn giữ, còn đệ đệ ngươi là muốn dùng chung phòng hay ở riêng?”

Phòng của hắn...vẫn còn giữ sao? Trình Từ Phàm cảm thấy ấm áp trong lòng, Du Nhiên Cư vẫn còn một chỗ cho hắn. “Cám ơn tiểu thư, Từ Dân sẽ ở cùng ta”

“Uhm, cũng được, có gì thì tìm Thanh Liễu hoặc là Vô Diễm, những người khác cũng được, ngại gì đâu quen cả mà.”

“Được.”

Tiểu hài tử là dễ lừa nhất, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Trình Tử Dân buông lỏng phòng bị rất nhiều, không còn trốn sau lưng ca ca nữa, thậm chí có bị chúng yêu trêu chọc cũng không khóc, ngược lại còn dùng ánh mắt tò mò nhìn người nữa kia, khiến người muốn hạ thủ cũng không được... Nàng cố đề xuất động muốn giờ móng vuốt ra, tiểu hài tử này chỉ dùng một chiêu đã khiến chúng yêu cảm lòng không nổi, nàng cũng vậy thôi.

Trên bàn cơm lại làm nhiều hơn mấy món, Trình Tử Phàm chưa ăn củ cải bao giờ, lại nói chỉ chế biến nhiều món ăn đa dạng, mùi vị ngọt ngào khiến hai huynh đệ ăn không ngừng, mà lúc này trêu đùa Tử Dân thì thắng nhóc này cũng chả thêm đề ý, tập trung ăn đồ ăn của mình, chúng yêu chỉ có thể dùng tay.

Đáng tiếc Tiểu Ngọc không thể đi ra, nếu như Tiểu Ngọc có thể đi ra thì tốt rồi, ba tiểu hài tử này có thể chơi với nhau, nghĩ đến Tiểu Ngọc, Chung Ly Tinh Nhi theo thói quen nhìn vào không gian, bình thường vào lúc này thì hai đứa nhỏ sẽ chơi đùa với nhau, nhưng hôm nay lại quá mức yên tĩnh, linh thức lập tức dò xét vào trong phòng, chỉ thấy tiểu Ngọc cau mày nhập định, Tham Oa ở một bên lo lắng dậm chân, nhưng động tác lại không dám quá lớn, sợ ảnh hưởng đến Tiểu Ngọc.

Tình huống gì đây? Chung Ly Tinh Nhi đặt đĩa xuống, bật dậy, “Ta có chút chuyện, nên về phòng trước”

Vốn đang náo nhiệt dần yên tĩnh lại, sắc mặt tiểu thư khó coi vô cùng, Hiên Viên ra hiệu cho Vô Diễm, Vô Diễm nhanh chóng đuổi theo.

“Ta đi một lát.” trở về phòng, Chung Ly Tinh Nhi nói xong đã không thấy bóng dáng đâu, Vô Diễm nhíu mày, chẳng lẽ là ‘Nơi đó’ xảy ra chuyện gì? Đem chuyện của tiểu thư báo lại cho BẠch thức biết, Vô Diễm lẳng lặng ngồi xuống chờ tiểu thư xuất hiện, hy vọng không xảy ra chuyện gì xấu.

Lòng nóng như lửa đốt lắc mình vào phòng, ôm lấy Tham Oa nhào tới hỏi: “Tiểu Ngọc làm sao vậy?”

Tham Oa biểu mô, mắt to như muốn chảy nước mắt, hơi ừm khụt nói, “Tham Oa cũng không biết, Tham Oa cùng Tiểu Ngọc cùng nhau tu luyện, bình thường đều là Tiểu Ngọc tỉnh trước Tham Oa, nhưng hôm nay Tham Oa tỉnh dậy lâu lắm rồi, mà Tiểu Ngọc vẫn chưa tỉnh lại, đáng về lại thống khổ như thế, Tham Oa không biết phải làm gì để báo cho tỷ tỷ biết.”

Tu vi của nàng vẫn còn thấp, không thể dùng linh thức để truyền âm được, ngoại trừ thông qua tiểu Ngọc, thì không còn cách gì để liên lạc với Tham Oa, ôm đứa nhỏ thật chặt, “Đều do tu vi của tỷ tỷ không cao, không thể tùy thời liên lạc được với Tham Oa, chúng ta cùng nhau chờ Tiểu Ngọc.”

“Đạ” Cọ cọ vào lòng tỷ tỷ, vừa nãy ở một mình nó rất sợ, sợ tiểu Ngọc gặp chuyện không may, giống như Bách gia gia lúc trước vậy...

Một ngày, một ngày, lại một ngày, mãi đến ngày thứ tư, tiểu Ngọc mới tỉnh lại, Chung Ly Tinh Nhi thở phào nhẹ nhõm, tâm căng như dây đàn dần thả lỏng, ôm thân thể nhỏ của tiểu Ngọc vào lòng, “Tiểu Ngọc, đệ làm tỷ tỷ sợ muốn chết, có phải tu luyện xảy ra vấn đề không?”

Tiểu Ngọc gật đầu, lại lắc đầu, “Đúng là xảy ra chút vấn đề, nhưng là nhân họa đắc phúc, tỷ tỷ, mấy ngày tới có thể ta bế quan lần nữa, thời gian dài ngắn không thể nói trước được, nếu như... Quên đi, đến lúc đó lại nói sau, tỷ tỷ, tỷ và Tham Oa đừng lo cho ta, ta vào mật thất bế quan, sẽ không có chuyện gì, nơi đây cũng sẽ không có vấn đề.”

Ngay cả xưng hô cũng đổi thành ta, nhìn bộ dạng này của tiểu Ngọc, xem ra có chuyện gì đó khiến nó rơi vào trạng thái như chiến đấu, “Được, tỷ biết rồi, có chuyện gì thì phải báo cho tỷ biết, nghe chưa, đừng có giống như lần này, tỷ không biết gì cả, khiến Tham Oa ở đây chờ một mình phải sốt ruột theo.”

Hơi trách cứ như vậy, tiểu ngọc đành lè lưỡi cười cho qua, hiếm khi thấy tỷ tỷ như vậy, “Đệ biết mà, Tham Oa, ta xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa đâu.”

Tham Oa lắc đầu, “Tham Oa không trách Tiểu Ngọc, chỉ là hơi lo lắng thôi.”

Tiểu Ngọc nắm tay phải nó, cảm nhận được sự run rẩy, “Sẽ không có lần sau đâu.”

Hai đứa nhỏ này vô tư quá, Chung Ly Tinh Nhi vội cắt đứt suy nghĩ không bình thường trong đầu mình, “Vậy tỷ tỷ sẽ dẫn Tham Oa ra ngoài trước, một mình đệ ấy ở đây quá cô đơn, đệ cứ an tâm bế quan, mặc kệ bao lâu đi chẳng nữa, chỉ cần tỷ tỷ còn sống thì sẽ chờ đệ tỉnh dậy.”

Cái này không nói dối đâu, nàng cũng nghe tiểu Ngọc nói qua, người ở thời không kia, một lần bế quan chính là hơn trăm năm, vài chục năm nàng có thể đợi, nhưng mà mấy trăm năm... Nàng dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể thọ như rùa được.

Tiểu Ngọc mỉm cười, “Tỷ tỷ yên tâm, sẽ không lâu như vậy, nói không chừng chỉ mấy ngày là xong.”

“Vậy thì tốt rồi, đệ đi đi, mọi người ở ngoài chắc đang rất sốt ruột, tỷ mang Tham Oa ra trước.”

“Được, Tham Oa, chờ ta, đến lúc đó ta cùng người đi chơi khắp nơi.” Thật vất vả mới chạm đến cửa đột phá, nó nhất định sẽ đột phá thành công, như vậy, có thể cùng Tham Oa ra ngoài chơi cũng không phải là nói suông.

Tham Oa chớp mắt to, “Được, Tham Oa chờ tiểu Ngọc.”

Chung Ly Tinh Nhi vội cắt đứt màn sinh ly tử biệt của hai đứa nhỏ, ôm lấy Tham Oa, “Bọn tỳ ra ngoài trước đây.”

Ra khỏi không gian, nhìn thấy Vô Diễm biểu lộ trút được gánh nặng, nàng ngượng ngùng cười, “Đành chịu thôi! Nơi đó xảy ra chút chuyện, không kịp nói rõ với các người.”

Vô Diễm lắc đầu, “Vô Diễm cũng đoán được, cho nên mới lo lắng hơn, Tham Oa quay về rồi à? Đến đây, để Vô Diễm tỳ tỳ ôm nào.” Ôm tiểu hài tử phần nộn thịt, “Tiểu thư, cơm nước còn nóng, người mau đi ăn chút đi! Sau đó rửa mặt chải đầu, do không biết khi nào người về, nên Thanh Liễu và Mạc Ngữ liên tục làm lại.”

Bốn ngày không ăn gì, cũng chưa tắm gội, do dự giữa ăn uống và tắm gội hồi lâu, cuối cùng Chung Ly Tinh Nhi quyết định ăn no trước

Nhìn thấy tiểu thư cuối cùng đã xuất hiện, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ khi tiểu thư ở đây, thì Du Nhiên Cư mới thật sự là Du Nhiên Cư, tiểu thư không ở đây, giống như mất chủ, bầu không khí căng thẳng dần.

Mạc Ngữ cùng Thanh Liễu vội đem đồ ăn lên, những người khác thì ôm Tham Oa đi chơi, sau khi đi theo tiểu thư, bọn họ mới phát hiện phản ứng của đứa nhỏ này thú vị vô cùng, hơn nữa, có một chút khác biệt.

“Là do ta vô ý, Mạc Ngữ, Thanh Liễu, sau này có chuyện như vậy xảy ra thì đừng có hao tâm như thế này nữa.”

Hai người nhìn nhau một cái, đồng thanh nói, “Dạ” Chỉ là sau này thế nào, cũng không dám nói trước được.

Ăn uống no say, tắm rửa xong, ngay tại trên ghế quý phi đặt dưới mái hiên, Chung Ly Tinh Nhi vừa ăn hoa quả do Mạc Ngữ chuẩn bị, vừa lật xem sách thuốc chưa đến nửa canh giờ, Thư Dục vội đến xin chỉ thị, “Tiểu thư, trong cung phái người tới, do Lệ Cẩm Trạch dẫn quân.”

Lại là hấn? Đúng là chăm chỉ đến đây thật, phụ thân sao lại đồng ý nhỉ? Không sợ nàng kết bè kết cánh à? Có điều với triều đình bây giờ, chuyện kết bè kéo cánh không phải là không có, ai bảo hoàng quyền sa sút đến mức này, phân lượng không đủ, mọi người cũng chỉ bày ra cái mặt tôn kính mà thôi.

“Bảo hấn đến chính sảnh đi! Ta sẽ tới ngay!”

“Dạ”

Vô Diễm sửa lại vạt áo, búi lại tóc mái tóc có chút tán loạn cho nàng, trông vô cùng đơn giản, tao nhã vô cùng, trên người từ đầu đến chân ngoài trang sức bằng ngọc ra thì cái gì cũng không có, có điều ngọc này là siêu cấp cực phẩm, kiểu dáng này Vô Diễm cũng chưa từng nhìn thấy, hoa văn cực kỳ phức tạp lại hoa lệ, cực kỳ hợp với tiểu thư.

“Được rồi, tiểu thư. “

Nhìn một chút mới nói, “Đi thôi”

Người đến không ít tí nào, đếm sơ sơ cũng khoảng 20 người, vốn còn tưởng chỉ có mười mấy người, nàng không có định tiến cống hết toàn bộ củ cải đầu, nàng còn không có đủ để ăn đây này. Chúng yêu ăn cũng không thấy đủ nữa là.

Lệ Cẩm Trạch dẫn đầu hành lễ, “Vi thần bái kiến Cửu công chúa điện hạ”

“Miễn lễ” Ngồi ở ghế chủ vị, Chung Ly Tinh Nhi liếc mắt nhìn người đứng phía sau Lệ Cẩm Trạch, sắc mặt đen, mày hơi nhíu, đây có lẽ là Chu Nhạc.

“Phụ thân muốn truyền gì cho ta à?”

Thấy Cửu công chúa không xưng hô phụ hoàng, Lệ Cẩm Trạch dâng cao bức thư trên tay, “Dạ, mời Cửu công chúa xem qua.”

Lại là thư, nàng sống ở đại cầu hơn 20 năm cũng chưa nhận nhiều thư trong một năm như thế này đâu, mở ra xem lướt một lần, ý chính đều muốn đem mấy thứ này về cung, những cái khác đều là lời hỏi thăm thường thường.

“Ta biết rồi, Thư Dục dẫn họ đi nghỉ ngơi trước đi, hai vị Từ Sử trước khoan đi, Hiền Viên, ông mau cho người chuẩn bị đồ đi, để họ nghỉ ngơi xong rồi mang về.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Mấy chốc, trong phòng chỉ còn lại hai Từ Sở và Chung Ly Tình Nhi cùng những người thân cận của nàng, Lệ Cẩm Trạch biết đây là thiện ý của nàng, thâm cảm kích, “Vi thần tạ ơn công chúa đã quan tâm, thần đã nói qua với Chu Nhạc, hy vọng công chúa ra tay giúp đỡ.”

Chu Nhạc tiến lên một bước quỳ xuống, không nhiều lời, cũng không mang quá nhiều hy vọng lắm, ngay cả thái y viện còn bó tay, hắn cũng không dám hy vọng công chúa có thể trị hết bệnh cho hắn, chỉ thầm mong sống thêm được ngày nào thì thêm ngày đó.

“Đứng lên đi, chỗ ta không có nhiều quý cù như ở trong cung đâu, Chu Nhạc, bước đến đây cho ta nhìn xem nào.”

“Dạ” Chu Nhạc đứng dậy, tiến lên mấy bước tới bên cạnh Cừu công chúa, đưa tay trái đặt lên bàn trà.

Chung Ly Tình Nhi bắt mạch cho hắn, đây là lần đầu tiên hai vị Từ Sở nhìn thấy công chúa trị bệnh, ... Cũng giống như những vị đại phu khác mà thôi, không để ý nam nữ hữu biệt, mặc kệ tôn ti, cái này... Liệu hoàng thượng có biết? Công chúa không sợ hủy mất danh tiết của mình sao?

Mà Chu Nhạc lại càng không dám cử động, vốn còn cho rằng công chúa sẽ bắt mạch cho hắn qua tầng khăn tay, đâu có nghĩ tới...

Ngước mắt lên, nhìn thấy Chu Nhạc cúi đầu, mới nói: “Ngẩng đầu lên”

“Dạ” Chu Nhạc không dám không tuân theo, ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt vẫn hướng xuống dưới, không dám nhìn thẳng vào dung nhan nàng.

Trung y chú trọng nhìn, nghe, hỏi, sờ, tất nhiên là Chung Ly Tình Nhi cũng không ngoại lệ, nhìn dưới da hắn mơ hồ có màu tím, sắc mặt âm đạm, hiển nhiên bị hành hạ không ít rồi, “Chu Nhạc, thành thật trả lời vài vấn đề cho ta, cái này rất quan trọng đối với bệnh tình của ngươi.”

“Mời công chúa hỏi.”

“Có phải mỗi lần nhức đầu sẽ thì cảm thấy choáng váng không?”

”Đúng vậy, trước đây không có, nhưng một năm trở lại đây phát tác ngày càng nhiều, càng rõ rệt.” Chu Nhạc cẩn thận trả lời, công chúa hỏi hắn vấn đề này, khiến hắn có chút mong chờ.

Chung Ly Tình Nhi gật đầu, đầu đầu, choáng váng là do trong đầu có máu ứ đọng, hai triệu chứng này xuất hiện cùng lúc cũng là chuyện thường, “Có nôn ói gì không?”

Mắt Chu Nhạc sáng rực, “Dạ, không phải lần nào phát tác cũng nôn cả, có lúc không phát tác cũng nôn.”

“Có phải bây giờ ngươi thích ngủ hơn so với trước đây? Lúc nói chuyện thường ngáp ngừng không rõ?”

“Đúng vậy”

Lệ Cẩm Trạch như bưng tỉnh, trước kia Chu Nhạc không có trầm mặc như vậy, nhưng bây giờ ngày càng ít nói, đây là không muốn để cho mọi người lo lắng ư?

Nhìn Chu Nhạc, Chung Ly Tình Nhi mới hỏi tiếp, “Có bao giờ, ngươi thấy mình đột nhiên nhìn không rõ chưa?”

Chu Nhạc giật mình ngẩng đầu, lập tức lại quay đầu nhìn Lệ Cẩm Trạch, thấy ánh mắt ngạc nhiên của Lệ Cẩm Trạch, mới áy náy, cúi đầu nói nhỏ, “Có, nhưng tình huống như vậy không nhiều lắm”

Nếu trường hợp bây giờ không cho phép, Lệ Cẩm Trạch rất muốn đảm cho hắn hai quyền, bọn họ bán mạng vì ai? Là người có thân phận tôn quý nhất thiên hạ, địa vị của họ cao hơn người thường không sai tí nào, nhưng đồng thời tính mạng của họ không được đảm bảo, nói không chừng thay hoàng thượng làm chuyện bí mật cũng mất mạng, với tình huống này của Chu Nhạc, hoàn toàn có thể lui về hậu phương, hoàng thượng sẽ không bạc đãi công thần vì hoàng thất làm việc đâu, huống chi lúc Chu Nhạc bị thương, hoàng thượng cũng biết, còn rất quan tâm, lần này đến đây hoàng thượng không nói hai lời liền đồng ý.

Hắn cư nhiên không nói ra mà cố sức làm việc, lỡ khi thi hành nhiệm vụ, đột nhiên không nhìn thấy làm sao đây? Đứng yên cho người ta chém giết sao? Người này... quá mức can quấy, nhiệm vụ thất bại, hoàng thượng tuyệt đối không tha thứ cho đâu.

Giống như cảm nhận được con tức giận của Lệ Cẩm Trạch, Chu Nhạc không dám quay đầu lại, chỉ nhìn chằm chằm vào mũi giày, Lệ đại ca là thủ lĩnh của bọn họ, không ít huynh đệ dù nhiều hay ít đều được huynh ấy giúp đỡ, Lệ đại ca chính là linh hồn của Từ Sở.

Chung Ly Tình Nhi liếc qua Lệ Cẩm Trạch, hắn lập tức thu liễm lại tâm tình, không dám quấy nhiễu nàng chữa bệnh, nên Chu Nhạc mới thả lỏng không ít.

“Chắc thái y đã nói với ngươi rồi, trong đầu ngươi tụ huyết, bởi vì bị thương là ở đầu, nên thái y không dám hạ thủ, chỉ khai thuốc cho dùng, phải không?”

Chu Nhạc gật đầu, “Vâng, thế nhưng lúc phát bệnh, những thứ thuốc kia dùng không được.”

“Đó là đương nhiên, những thứ thuốc đó chỉ có thể ức chế, không thể làm tan tụ huyết được, nếu như ta học xong được châm cứu thì tốt rồi...” Càng nói, giọng càng nhỏ dần, lúc đó Hoàng gia gia cũng hỏi nàng mấy lần, có muốn học không, nàng lại lười không học, bây giờ nghĩ lại thật hối hận quá đi.

“châm cứu? Ý công chúa là dùng kim đâm vào người sao?” Chu Nhạc không chắc lắm hỏi lại, nhớ lại lúc đó, nếu không phải Hoàng Viện thủ dùng đầu đâm bảo, thì vị thái y kia không chỉ bị đuổi ra khỏi thái y viện đơn giản như vậy, thiếu chút nữa đã gặp diêm vương rồi.

Hai mắt Chung Ly Tình Nhi sáng lên, ở đây cũng có người biết? Cũng phải, trung y nơi nào mà chả giống nhau, mạch tượng, huyết vị, những thứ này học trung y đều phải biết, biết châm cứu là cũng phải.

“Là vị thái y nào biết? Có thể mời tới đây được không?”

Việc này gây ra tiếng vang rất lớn, mọi người trong cung đều biết, mà Lệ Cẩm Trạch theo cạnh hoàng đế nhiều năm như vậy, hiển nhiên biết nhiều thêm một ít, mới tiếp lời: “Năm đó có một vị nương nương trong cung đau đầu, triệu chứng rất nặng, hoàng thượng ra lệnh thái y viện phải nghĩ cách trị, một đám thái y đều vắt óc nghĩ cách, cũng không trị khỏi cho vị nương nương đó, nương nương giận dữ, muốn trị tội, cuối cùng Hồ thái y nói hắn có thể trị, nhưng phương pháp không giống những thái y kia.

Hồ thái y lấy ra một túi kim châm, dài ngắn khác nhau, Hồ thái y bảo phải dùng ngân châm này châm vào huyết vị trên đầu, khả năng chữa khỏi rất cao, lúc đó hắn nói đó là châm cứu.”

Nghe vậy, nàng cũng đoán được kết cục của vị Hồ thái y này rồi, “Kết quả thì sao? Bị kết tội gì?”

“Bẩm công chúa, vị nương nương đó trị hắn tội phạm thượng, muốn hại nàng, suýt chút nữa bị kéo ra Ngọ môn xử trảm, Hoàng viện thủ liều chết cầu hoàng thượng tha cho hắn, cuối cùng hồ thái y bị đuổi ra khỏi Thái y viện.”

Chung Ly Tình Nhi cười nhạt, cái người ngu này, bị đau chết cũng đáng, “Chuyện này là chuyện mấy năm trước rồi? Có thể tìm được hắn ta không?” Chắc là còn sống đi?!

Lệ Cẩm trạch cúi đầu càng thấp, “Đây là chuyện chín năm trước, lúc đó thần mới theo bên người hoàng thượng, nên mới nhớ rõ vậy, lúc đó trong thái y viện, Hồ thái y là nhân tài trẻ tuổi được Hoàng viện thủ nhìn trúng, hơn nữa Hồ thái y vốn xuất thân từ thế gia y học, có thể nói xuất thân thâm hậu.”

“Ta muốn gặp hắn, Từ Sư, phiên người hao tâm giúp ta tìm hướng đi của hắn sau khi rời Thái y viện.”

“Vi thần tuân mệnh, nhất định sẽ tra ra sớm cho người.”

Lại nhìn Chu Nhạc trước mặt, khoe miệng Chung Ly Tình Nhi hơi nhếch, làm như vô tâm lại như vô tình nói, “Nếu như Hồ thái y ở đó, người có tin lời hắn nói không, cũng không cần chịu đựng nhiều năm như vậy.”

Châm cứu thật sự hữu dụng ư? Cây kim dài như vậy châm vào huyết vị, liệu còn mạng không? Nhất là đầu lại là nơi quan trọng nhất, không cẩn thận là sẽ mất mạng, nhưng nhìn dáng vẻ này của công chúa, cực kỳ nắm chắc, nếu Hồ thái y ở đây, hắn liệu có dám cho thái y đó chưa không? Chu Nhạc cũng không chắc lắm.

Ở đây có linh khí, muốn làm tiêu tụ huyết này cũng không khó, Chung Ly Tình Nhi cũng lười dỗi chỗ, “Chu Nhạc, quay lưng lại cho ta, những người khác hộ pháp.”

“Dạ.” Mọi người đều đồng thanh, lại đề cao cảnh giác, Lệ Cẩm trạch dùng khoe mắt nhìn nhất cử nhất động của nàng, hắn cực kỳ muốn biết, ở dưới tình huống không châm cứu, công chúa muốn dùng cách gì để trị cho Chu Nhạc

Chu Nhạc là Từ Sư, lại là một võ giả, tuyệt đối không dám đưa lưng cho người khác, trừ khi người nọ đáng giá cho hắn đặt sinh tử của mình vào tay, cho dù biết công chúa đang trị liệu cho hắn, nhưng khi cảm giác một bàn tay đặt lên lưng mình, thân thể không tự chủ cứng ngắc, muốn ra tay, đây là phản xạ có điều kiện do huấn luyện thân thể dưỡng thành.

“Thả lỏng ra, đừng kháng cự nó tiến vào cơ thể người.”

Cố gắng thả lỏng bản thân mình, trong thân thể có một luồng khí nhu hòa đi vào, khiến cho chân khí đang muốn vọng động phải an tĩnh lại, thì ra người thâm tàng bất lộ lại chính là Cửu công chúa, thảo nào hoàng cung lại giữ được chân nàng, người có bản lĩnh, sao có thể bị trói buộc ở một nơi.

“Tập trung tinh thần, bảo nguyên duy nhất*.” Giọng nói nhàn nhạt vang lên, Chu Nhạc vội vứt bỏ suy nghĩ lung tung, bảo nguyên duy nhất, không dám xuất thần

*Câu này mình không chắc lắm, nhưng hắn là có nghĩa tất cả suy nghĩ quy về một, thậm chí là không nghĩ, đoán thôi.

Linh thức đi theo linh lực tới não, thảo nào Chu Nhạc đau đớn như muốn chết như vậy, chỗ tụ huyết lại nằm trên dây thần kinh, hắn không mất mạng cũng xem như là may mắn rồi. Điều khiển linh lực thận trọng đánh tụ huyết, thuận tiện lưu lại một tia linh khí cho dây thần kinh bị tổn thương này, có tia linh khí này, chỉ vài ngày là hoàn toàn khôi phục rồi.

Thu hồi linh thức mở mắt ra, nắm tay Chu Nhạc bắt mạch lần nữa, mạch tượng ngưng trệ đã được đã thông, linh lực đúng là vạn linh đan mà, Chung Ly Tình Nhi tự giễu, có thứ này hộ thân, thời gian trở thành thần y là nằm trong tầm tay.

Chu Nhạc khoan thai tỉnh dậy, mắt ánh lên tia vui mừng như điên, bệnh này đã dày vò hắn ba năm rồi, mỗi lần phát tác, không đánh hắn ngất xỉu, thì hắn cũng không tài nào chịu nổi, có thể nói, ba năm nay, số lần hắn choáng váng có hơn trăm, thậm chí hắn ngất xỉu thành quen.

Không cần Chu Nhạc nói, chỉ cần nhìn biểu tình của hắn thôi, Lệ Cẩm Trạch biết kết quả thế nào rồi, đúng là... lần này chạy đến nhờ Cửu công chúa là đáng giá.

”Chu Nhạc, ngươi bây giờ không được kích động, lát nữa ta kê một toa thuốc cho ngươi, dùng mấy lần nữa xem như không còn vấn đề, đừng tưởng rằng thái y trong thái y viện không có bản lĩnh, cũng đừng tưởng rằng ta có bản lĩnh thông thiên, chỉ là vừa may chân khí của ta có tác dụng dưỡng sinh mà thôi, nếu ngươi mà bị bệnh nặng gì đó thì đừng đến tìm ta, tìm thái y còn tốt hơn ta.”

thì ra là thế, Cửu công chúa tu tập một loại nội công dưỡng sinh, đã có giải thích cho việc này rồi, có điều, nội công tâm pháp này công chúa lấy ở đâu? Ngoại trừ những gia tộc lánh đời ra, trong hoàng cung cũng không có, nếu mà có, khẳng định hoàng thượng sẽ là người đầu tiên tu luyện, dưỡng sinh mà, người nào không muốn được sống lâu hơn chút chứ.

“Vi thần đã nhớ, cảm ơn ân cứu mạng của Cửu công chúa, về sau có việc cần sai khiến, Chu Nhạc quyết không từ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Chung Ly Tĩnh Nhi nhìn trời, nàng sợ nhất là nghe câu này, cái này không phải là thuận phục một cách trắng trợn sao. Bên cạnh nàng có yêu còn có cận vệ nữa đã đủ nhiều rồi, không cần thêm nữa đâu.

“Ta về phòng viết thư cho phụ thân, sẵn kê thuốc cho ngươi, tất cả đều là dược liệu thông thường, ngươi về hoàng thành cũng có thể mua được, trong khoảng thời gian này cần tránh kích động quá lớn, nếu không, ... đầu sẽ đau.”

“Thần nhớ rồi.”

Trên người có hoàng sai, cho dù hoàng quyền có sa sút mấy đi nữa, cũng không ai dám đối xử tệ với nàng, nhóm Từ Sứ không ở lại bao lâu, sau khi nghỉ ngơi và dùng cơm xong, liền rời đi, trước khi đi Lệ Cẩm Trạch nhìn về phía mảnh vườn trồng mấy loại cây kỳ quái, lại nhìn đến vườn rau xanh lớn bao bên ngoài, có lẽ không lâu nữa hoàng thượng lại nhận được tin tốt.

Quay đầu lại nhìn ba chữ Du Nhiên Cư ngoài cửa viện, qua mấy lần tiếp xúc, bằng vào kinh nghiệm của hắn, cũng thấy được cuộc sống của Cửu công chúa bây giờ rất tự tại, căn bản không nghĩ đến chuyện về hoàng cung, lại càng không có ham muốn gì với ngôi vị hoàng đế, thế nhưng hắn có thể khẳng định, bất luận ai ngồi lên vị trí đó, thì cũng không thể gạt bỏ được địa vị của Cửu công chúa.

“Từ Sứ, công chúa bảo ta truyền lời cho ngài.”

Lệ Cẩm Trạch và Chu Nhạc lập tức thu liễm lại, nhìn Thư Dục chờ lắng nghe, “Mời nói”

“Công chúa nói, đừng để công chúa hối hận vì đã cứu Chu Nhạc Từ Sứ.”

Lệ Cẩm Trạch hơi giật mình, cũng hiểu đây là công chúa không muốn bọn họ đem chuyện người tu tập công pháp đặc biệt kia nói cho hoàng thượng biết! Nếu mà hoàng thượng bắt công chúa giao ra công pháp, người hắn sẽ rất khó xử, cho dù hoàng thượng có sủng ái nhiều đi nữa, chỉ cần công pháp này bị tiết lộ ra ngoài, thì tất cả không còn đáng giá nữa.

“Xin hãy chuyển lời cho công chúa, người hãy yên tâm Cẩm Trạch và Chu Nhạc biết phải làm gì mà.”

Hắn sẽ không ngại thò đến mức dùng chuyện này đi uy hiếp nàng, chuyện không tự lượng sức mình này, hắn sẽ không làm đâu, nhưng có thể dựa vào chuyện này mà kéo gần quan hệ với nàng, ai mà không muốn lưu lại một con đường lui cho mình chứ, sau này mà xảy ra chuyện gì không thể cứu vãn, nàng có thể sẽ là vị cứu tinh của hắn.

Thư Dục hơi khom người, “Ta nhất định sẽ chuyển lời thay ngài.” Nếu như hắn mà còn ở trong cung, như vậy hắn sẽ làm việc dưới trướng của Từ Sứ, hoặc có thể leo lên chức Thanh Sứ cùng cấp bậc với nhau, nhưng bây giờ cả hai đều nằm ở hai phía đối lập nhau, hơn nữa... Từ Sứ không dám vô lễ với hắn, đơn giản là vì chủ tử hắn chính là Cửu công chúa.

Thoáng nhìn lại biệt viện này, Lệ Cẩm Trạch và Chu Nhạc lập tức leo lên lưng ngựa, dẫn đầu nhóm người đã sớm chờ đợi xuất phát.

Trì gia ở hoàng thành

Qua một cuộc ân ái, Nhạc Tâm tựa khuôn mặt ngọt ngào vào lòng người yêu, mơ về cuộc sống tươi đẹp sau này, Trì Lan Thần như có như không vỗ về tấm lưng trắng nõn nà của Nhạc Tâm, thân thể này, thật có chút luyến tiếc mà, chỉ là vì đại nghiệp, mấy chuyện nhi nữ tình trường này không là gì cả, đợi đại nghiệp thành rồi, dạng nữ nhân nào mà chả có?

“Tâm nhi, người nhà nàng liệu có đồng ý?”

Nhạc Tâm ngẩng đầu, trên mặt đầy tình yêu, “Lan Thần, chúng ta nhất định có thể ở cùng nhau, không cần lo lắng, tiểu thư nhất định sẽ giúp thiệp”

Tiểu thư? Tiểu thư nếu vì muốn tốt cho nàng, sao mới này không giúp luôn, có điều, đây là kết quả mà hần muốn, nếu vì tiểu thư kia mà thúc đẩy hần ở cùng với Nhạc Tâm, hần sao có thể theo đuổi nàng ấy được đây, lại nói...

“Nhạc Tâm, tiểu thư có nói nàng họ gì không?”

Đương nhiên là Nhạc Tâm biết tiểu thư họ gì, nhưng nàng không thể nói được, nếu như nàng tiết lộ thân phận của tiểu thư, nhất định Bách thúc sẽ không tha cho nàng, hơn nữa nàng cũng không muốn mang phiền phức gì cho tiểu thư

“Tiểu thư họ Tịch, tên Tinh Nhi, tên rất êm tai đúng không?! Dung mạo của người rất đẹp, không giống người phàm tĩ nào, ngược lại giống như bọn thiệp...Càng giống như thần tiên trong truyền thuyết vậy.” Cổ nuốt lời định nói vào, toàn thân Nhạc Tâm đổ mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa đã làm lộ rồi.

Trì Lan Thần không để ý lắm, vì toàn bộ tâm trí hần đều bị câu nói “Tiểu thư đẹp không giống phàm” kia hấp dẫn, cảm giác của hần không sai tí nào mà, hần đã nói sau tấm khăn che mặt kia nhất định là dung nhan kinh hãi thế tục, nàng ấy dùng khăn che là vì không muốn bị nhìn thấy mà thôi

“Vị tiểu thư đó dù có xinh đẹp đi nữa cũng không bằng Tâm nhi của ta, nàng ở trong lòng ta là đẹp nhất, không người nào sánh được.”

Nhạc Tâm thấy trong lòng ngọt hơn cả mật, không cách nào hình dung được niềm vui này, khuôn mặt hơi hồng nói, “Tâm nhi không bằng một phần mười tiểu thư, nào có đẹp như chàng nói.”

Trì Lan Thần càng ôm chặt nàng hơn, “Tiểu thư có xinh đẹp hơn đi nữa cũng không thuộc về ta, Tâm nhi, nàng là người của ta, đương nhiên là nàng đẹp nhất rồi, Tâm nhi này, lần gặp trước, là tiểu thư cười ngửa đến trấn gấp ta sao?”

“Đúng vậy, tiểu thư đi hết một ngày đó, sáng sớm xuất phát, đến tối mới về tới nhà.”

Vậy là, từ nhà nàng đến trấn phải cười ngửa hết nửa ngày, mà lúc họ rời đi là về hướng bắc, vậy có tra ra cũng không khó, “Khiến tiểu thư chịu khổ rồi, Tâm nhi, sau này chúng ta phải cảm ơn tiểu thư thật tốt đó.”

“Thiệp cũng nghĩ vậy.”

Mỗi ngày Chung Ly Tinh Nhi đều nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của Nhạc Tâm, không biết nên nói với nàng ta như thế nào mới tốt đây, nam nhân kia không phải là một lựa chọn tốt, chỉ nhân phẩm thôi còn không nổi được cửa, Hiên Viên còn có ý định xé nát tâm hần nữa là.

Lại nhìn vào trong không gian, Tiểu ngọc vẫn còn đang tiếp tục bế quan, lòng thầm buồn bực, tiểu Ngọc à, đệ định bế quan đến mấy năm nữa đây, tỷ rất tịch mịch.

Tham Oa dẫn Trình Từ Dân vào vườn rau chơi, mấy ngày nay do có bạn chơi cùng nên Trình Từ Dân đã khôi phục lại nét hoạt bát của một đứa nhỏ cần cù. theo Tham Oa chạy ra chạy vào, nghiêm nhiên biến thành cái đuôi nhỏ rồi, Trình Từ Phàm cũng không có trách nó, thấy trên người nó dơ thì giúp thay quần áo, còn phần lớn thời gian thì nghe tiên sinh giảng bài.

Mùa thu càng đến gần, cây cỏ trong Du Nhiên Cư không có biến hóa gì nhiều, vẫn xanh tươi như cũ, cả rừng trúc tươi tốt kia nữa, sản to như vậy, đến một chiếc lá rụng cũng không có, dường như cả tòa nhà này không hề bị mùa thu ảnh hưởng.

“tiểu thư.”

Chung Ly Tinh Nhi ngược nhìn Hiên Viên tới, “Có việc gì sao?”

Hiên Viên gật đầu, lúc ấy ông không nên đồng ý cho tiểu thư đi gặp hần, đối với Nhạc Tâm càng tức giận hơn nữa. “Nhạc Tâm tiết lộ quá nhiều, Trì Lan Thần tìm đến đây chỉ là chuyện sớm muộn.”

Chung Ly Tinh nhi gật đầu, đặt sách thuốc xuống, cái tên “xuyên không” này không phải là kẻ ngu, hơn nữa còn có một gia tộc làm hậu thuẫn, muốn làm chút chuyện cũng không phải là không thể, chỉ là, nàng sẽ không để lộ chuyện mình cũng xuyên tới đâu. “Hiên Viên, thi trên ần tức thuật cho hai vườn rau, đừng để Trì Lan Thần nhìn thấy, có một số việc ta không muốn hần biết”

“Được, ta sẽ làm ngay, nhưng mà tiểu thư, nếu thi triển ần tức thuật thì chỉ có những người có linh lực mới nhìn thấy được, Tinh QUang, bọn họ...Nên giải thích thế nào.”

“Cứ nói, đây là thuật pháp, là bí mật bất truyền trong tộc ông là được, ông ấy sẽ tin thôi.”

“Dạ”

Bọn họ biểu hiện càng lợi hại, chắc hẳn Tinh Quang sẽ rất cao hứng, ông ấy muốn có đồng bạn mạnh mẽ hơn.

Quả nhiên, Tinh Quang cùng đám người Thư Dục nghe nói đây là thuật pháp, ánh mắt sáng rực cả lên, cái này chỉ có trong truyền thuyết thôi, không ngờ nhóm người Hiên Viên lại biết.

Chung Ly Tinh Nhi thật muốn Hiên Viên thi triển phép thuật lên người Trì Lan Thần, để hấn “Vong tự kim tiêu ngoại, tiền duyên tận câu tiêu”, đem chuyện này quên sạch đi, khỏi làm mưa làm gió, thế nhưng... Nhìn thấy vẻ mặt si tình này của Nhạc Tâm, nàng thật ngại khi tung một đòn hiểm này, nếu nàng ta không hiểu được, mà còn ôm lòng oán hận, có thể còn mang thương tổn có tính hủy diệt cho nàng nữa kia.

Lưu lại uy hiếp tiềm tàng thế này, về sau yêu tộc bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào nguy hiểm, quá bị động rồi, không bằng đem vấn đề này bộc phát, ít ra còn có cách giải quyết.

Chờ đợi một khoảng thời gian, Trì Lan Thần còn chưa tìm tới cửa, Chung Ly Tinh Nhi đoán, không phải hấn không tìm được chỗ này, mà đang có an bài khác, người này, không thể khinh thường được, đối với địch nhân có tính nhẫn nại tốt, Chung Ly Tinh Nhi luôn luôn không thích, bởi vì người như vậy giống như kẹp da trâu, có thể mài mòn tính tình của người.

“Chúc Thủy, sao rồi? Đã chín hết chưa?”

Cả đám người tập trung trước sân ăn sáng, chờ Chúc thủy trả lời, Chúc Thủy khảy một hạt ngô bỏ vào miệng, nhai vài cái, mắt nheo lại, “Tiểu thư, Chúc thủy nghĩ là đã chín rồi.”

“Chắc chắn đã chín mà, Chúc Thủy bây giờ là chuyên gia còn gì, nhanh, Thanh Liễu, bẻ vài trái đi, dùng nước nấu là có thể ăn được, um, nấu nhiều một chút, một hồi khẳng định không đủ ăn đâu, trưa nay ăn món này đi.”

“Dạ” Ngay cả củ cải trắng còn có thể ăn ngon như vậy, nàng không tin không ai không thích cây ngô này.

Hái một giò ngô lớn, đám người lục tục vào trừ phòng, người thì ngồi chờ đợi đến chán hoặc là yêu đi giúp nấu nước, Chung Ly Tinh Nhi cầm sách thuốc không nhìn được, đành đặt sang một bên, chờ ngô đặt trên bàn.

“ngô tới, ngô tới rồi đây.”

Ngô nóng hổi đã luộc xong, Vô Diễm đưa một trái đã lột vỏ cho nàng, nàng cũng không khách khí nữa, lễ nghi gì đó chỉ là mây bay, quay mặt sang chỗ khác, nhắc khăn lên ăn, né không phải có huynh đệ Trình từ Phàm ở đây, nàng đã ném khăn che mặt đi rồi.

A, ngọt qua, quả nhiên là có quan hệ tới khí hậu mà, hạt giống trên địa cầu mà trồng ở đây, tất cả đều ăn ngon hơn ở đại cầu trồng, địa cầu ô nhiễm quá nặng, đất đai cũng không màu mỡ nữa.

Những người khác đều hồ ăn ngon, miệng cũng không khải khí, một trái lại một trái, Trình từ Phàm lột một trái trước cho Tinh Quang Ăn, còn về đệ đệ hấn và Tham Oa, không cần hấn giúp, lột vỏ còn lưu loát hơn cả hấn nữa, chỉ là nóng liên tục phải đổi tay, tiếng cười trẻ thơ truyền khắp trong phòng.

Nhìn lại trong nồi chỉ còn vài trái, Vô Diễm nhanh tay lấy vài trái đặt vào khay, đem cho tiểu thư, mấy người này đều quên tiểu thư là chủ tử mất rồi.

Trái cuối cùng bị Dịch Hi nhanh tay đoạt vào tay, dương dương tự đắc khoe trái ngô trong tay, “Ha ha, Hình Không, người có trùng ta cũng vậy thôi, ta không sợ đâu, cái này là của ta rồi.” Nói xong, cắn một ngụm, cũng may răng hấn tốt, bởi vì hấn quên không lột vỏ ra...

Trong mắt Hình không đầy ý cười, nhìn Dịch Hi nhả ra cũng không xong, nuốt vào cũng không được, mà hấn cũng ăn no rồi, không nghĩ tới, ngô này ăn thật ngon, đúng là rất no bụng, mà Dịch hi hấn là no lắm rồi, nhưng vì luyện tức hương vị này mà không buông tha thôi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dục Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Một đoạn thời gian dần trôi qua, Chung Ly Tinh Nhi như mặt hồ tĩnh lặng mà chờ đợi, không biết vì sao, mà trong lòng luôn cảm thấy bất an, cảm giác như... Yên bình trước khi bão táp tới. Sao nàng lại có cảm giác này? Chẳng lẽ vì ‘đồng hương’ này có bản lĩnh uy hiếp đến nàng?

Tuy là Hiên Viên im lặng làm việc, nhưng nàng cảm giác được chúng yêu tăng cường lực lượng bảo vệ nàng không ít, là vì sao? Không lẽ bọn họ cảm nhận được sự uy hiếp từ Trì Lan Thần?

Mà Tiểu Ngọc vẫn còn trong trạng thái nhập định, Tham Oa hiểu chuyện ngồi cạnh tỷ tỷ, nó hơi nhớ tiểu Ngọc, “Tỷ tỷ, tiểu Ngọc chưa khỏe sao?”

Thu lại suy nghĩ mông lung. Chung Ly Tinh Nhi xoa đầu Tham Oa, “Ừm, chắc tiểu Ngọc có đột phá, nói không chừng chờ Tiểu Ngọc tỉnh lại là có thể cùng tham Oa đi chơi khắp nơi.”

Hai mắt Tham Oa lóe sáng, “Tốt quá.”

Chung Ly Tinh Nhi định nói thêm mấy câu để Tham Oa đừng quá lo lắng, thì Thư Dục đi vào xin lệnh, “Tiểu thư, Tri công tử đưa bái thiếp đến.”

Cuối cùng đã tới, cho nên mới nói, nàng ghét nhất là người có tính nhẩn nại tốt, nhuệ khí của nàng đều bị loại người này ninh như ếch nấu trong nồi, nếu người nọ là bạn, nàng sẽ chấp nhận, nhưng người này... Không đi cùng một con đường giống nàng.

Nhận lấy bái thiếp, chỉ liếc sơ qua, “Hắn ở đâu?”

“Đứng chờ ở ngoài cửa ạ.”

“Cho hắn vào, nhưng tùy từng chỉ có thể dẫn theo một người vào, không được nhiều hơn, chỗ của ta không phải là cái chợ.” Nhà của nàng sạch sẽ thánh khiết bậc này, lại là gốc rễ của nàng ở dị thế, nàng không muốn bị họ làm nhiễm bẩn.

“Dạ”

Tầm mắt chuyển sang Hiên Viên, “Nhạc Tâm đâu rồi? Không có ở đây sao?”

Hiên Viên Bách gật đầu, Tri Lan Thần vừa xuất hiện bọn họ liền phát hiện, đương nhiên việc này nên tránh để Nhạc Tâm biết vẫn tốt hơn, là đồng tộc, ông không muốn thấy nàng thương tộc, nhưng tên đàn ông này nhất định sẽ khiến nàng thương tích đầy mình, “Ta tìm một lý do đuổi nàng về núi rồi, nàng còn rất vui vẻ kia, trở về núi sẽ không ai quản nàng.”

“Như vậy cũng tốt, Hiên Viên, việc này chỉ có thể giấu giếm tạm thời, chuyện gì cũng có duyên số, nhất định phải nói cho Nhạc Tâm biết, đừng để nàng có tâm ma, như vậy rất bất lợi cho việc tu hành của nàng.”

“Ta đã biết, tiểu thư hãy yên tâm.” Chính vì tiểu thư hay suy nghĩ cho người đối tốt với nàng, cho dù là người hay yêu đều dùng thật tình mà đối đãi, mà cũng vì vậy mà họ quyết đi theo tiểu thư, người như vậy đáng cho họ dùng tính mạng để trung thành.

Tuy nói, Tri Lan Thần nho nhã tiểu ý bước vào đại sảnh, chỉ cái vẻ phong độ bức này, người không biết ngọn ngành còn bị hắn mê hoặc nữa là. Cho dù nàng không thấy thoải mái tí nào, nhưng không thể không thừa nhận, tên này bề ngoài tỏ vẻ hời hợt, không quan tâm, nhưng rất biết lợi dụng ưu điểm của bản thân, mà hộ vệ phía sau lưng hùng vai gấu, bộ dạng phóng khoáng, hộ vệ này cũng là kẻ lão luyện.

“Lan Thần bái kiến tiểu thư, mạo muội đến đây làm phiền, xin tiểu thư thứ lỗi.”

Chung Ly Tinh Nhi phát tay, “Không cần đa lễ, mời ngồi.”

Lần này Chung Ly Tinh Nhi bề ngoài thì coi hắn là khách nhân, bên trong lại xem như là đối thủ, không dám xem nhẹ chút nào, cầm lấy chén trà, nàng đi vào thẳng vấn đề, “Không biết Tri công tử đến đây làm gì, nếu như là tìm Nhạc Tâm, cũng không cần đến chỗ ta tìm mới đúng.”

Tri Lan Thần mỉm cười: “Tiểu thư đúng là quý nhân hay quên, lần trước trước khi đi, Lan Thần đã nói nhưng có vẻ tiểu thư không ấn tượng gì, mà Lan Thần lại nhớ rất kỹ, lần này đến đây, chỉ để thực hiện lời nói hôm đó, Lan Thần thích tiểu thư, muốn theo đuổi người.”

Chung Ly Tinh Nhi không nhúc nhích, mắt không thèm liếc tới một cái, “Nếu ta nhớ không lầm, ta không có đồng ý đi.”

“Tiểu thư chưa thành thân, Lan Thần đương nhiên có quyền theo đuổi, mặc dù trấn Nghênh Lai hơi nhỏ, thế nhưng rất may nhà tiểu thư rất gần đây, Lan Thần đã bao cả khách điểm trên trấn làm điểm dừng chân, sau này sẽ quấy rầy người hơi nhiều, tiểu thư không thấy phiền là được.”

Biết vậy mà ngươi còn đến? Ngươi cho rằng mặt dày là được à? Nàng thầm chế giễu, lãnh ý trên mặt không hề phát ra, “Tri công tử muốn theo đuổi ai ta không quan tâm, nhưng mà, nếu ngươi dám ở trước mặt ta giống như lời nói đó, vậy ta không ngại mà ném ngươi về hoàng thành.”

Nụ cười trên mặt Tri Lan Thần càng thêm tươi rói, hắn biết vị tiểu thư này có bản lĩnh đó, thủ hạ hắn có báo, họ không phải là đối thủ với thủ vệ bên ngoài, còn những người khác thì không nhìn ra sâu cạn, có thuộc hạ như vậy, gia tộc của nàng càng không phải hạng tầm thường, chẳng phải tục ngữ có câu ‘liệt nữ sợ thiên lang’ ư? Hắn là muốn dùng mười hai thành bản lĩnh ra quần lấy nàng, muốn làm kẻ da trâu dính vào nàng, nàng muốn thoát cũng không thoát được, hơn nữa... Tộc trưởng Tri gia hiện tại là lão đầu nhà hắn, nàng sẽ không vì giết hắn mà đắc tội với Tri gia.

“Mặc kệ tiểu thư đối với Lan Thần thế nào, thì Lan Thần cũng cam tâm tình nguyện, cho dù tiểu thư có giết ta thì ta vẫn thích người, tuyệt không trách cứ.”

Chung Ly Tinh Nhi cười nhạt, hắn cho là nàng không dám sao? Nàng chỉ không muốn tay nhuộm máu người thôi, “Hiên Viên, tiễn khách.”

Hiên Viên Bách thu lại ý cười, bước đến nhìn hắn, trong mắt không có một ý tốt. “Tri công tử, mời, nếu khiến tiểu thư mất hứng, ta sẽ cho ngài cũng mất hứng.”

không biết vì sao Tri Lan Thần sinh ra sợ hãi với người này, dù biết mình không hoan nghênh, nhưng... Thời gian còn dài, hắn không tin, bằng kinh nghiệm bách chiến bách thắng, với lại còn từ địa cầu xuyên đến mà không thu phục được một cô bé

Nhận lấy hộp nhỏ từ tay hộ vệ, đặt lên bàn, “Đây là một chút quà nhỏ, xin tiểu thư vui lòng nhận cho, Lan Thần cáo từ.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói, càng không có ý nghĩ cầm cái hộp ném vào mặt hắn, mắt lạnh nhìn hắn rời đi, cho đến khi xác định hắn dần dần chìm vào bóng đêm thì mới quay đầu, cau mày nói: “Hắn muốn diễn cái gì đây? Đến đây chỉ nói mấy lời này rồi cứ thế mà đi à?”

Mà Tinh Quang Ân chỉ cười: “Nghe đồn công tử Tri gia thâm tàng bất lộ, quả nhiên không sai, lúc trước nhìn hắn không khôn khéo như vậy, tiểu thư, hắn quyết tâm muốn quán lấy người.”

Nàng nhún mày, quán sao? Nếu như cả cơ hội gặp mặt nàng không cho hắn, hắn muốn quán kiểu gì? Ngược lại, nàng thật sự muốn xem xem, hắn có thể ăn nhân bao lâu, ... Đúng vậy, nàng hơi mong chờ, nếu hắn cứ thế xông vào, nhóm Thư Dục có chỗ hoạt động gần cốt rồi, nếu không xương cốt cũng loãng.

“Thư Dục”

“Có thuộc hạ”

“Nếu không có lệnh của ta, không được cho Tri Lan Thần vào đây.”

“Dạ”

Giống như cảm nhận được âm mưu của nàng, Hình Không mơ hồ lộ ra tiểu ý, Du Nhiên Cư bây giờ mình đồng vách sắt, người bị tiểu thư chặn bên ngoài cửa muốn vào đây cũng không dễ đâu.

Ngày thứ hai, Tri Lan Thần bị cho đứng ngoài cửa, ngày thứ ba, vẫn như vậy, ngày thứ tư... Ngày thứ mười... Tri Lan Thần ngồi trên lưng ngựa, mặt đen như cánh cửa kia, hắn chỉ mới vào một lần, không ngờ nữ nhân kia lại dùng chiêu này, chỉ là... Hắn không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy đâu.

Sau khi nghĩ thông suốt, mỗi ngày Tri Lan Thần đều dẫn thuộc hạ đến Du Nhiên Cư dạo một vòng bên ngoài, ngay cả sau núi cũng đến qua, có điều Dịch Hi không chút khách khí ném hắn xuống núi, Tri Lan Thần biết nữ nhân kia là đang tỏ thái độ với hắn, sau núi không được phép đến gần.

“Tiểu thư, hắn muốn định cư ở đây luôn à?”

Chỉ Hủy bực mình nói, cái người kia cả ngày cứ qua qua lại lại ngoài cửa, tiểu thư không thấy phiền chút nào ư?

Mà Chung Ly Tinh Nhi làm như không có việc gì, tiếp tục ăn dưa của mình, khí hậu nơi này như được ông trời ưu đãi, bất kỳ hạt giống nào trồng ở đây, đều ăn ngon cả, “Ta không muốn nhìn thấy hắn là quyền của ta, còn hắn muốn dạo chơi quanh đây là quyền của hắn, trừ phi ta để lộ thân phận của mình, bắt hắn không được phép bước vào lãnh địa của ta, nhưng ... có cần làm vậy không?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, như vậy không cần thiết, tiểu thư muốn nhìn thấy nam nhân này có thể kiên trì được bao lâu, còn bọn họ lại muốn nhìn xem tên này ... sắc mặt càng khó coi càng tốt.

Sau hai mươi ngày, sắc mặt Tri Lan Thần có thể dùng hình tượng Bao Công để hình dung, sau ba mươi ngày, sắc mặt hắn tím lại, thi thoảng sau khi ăn quá no, Chung Ly Tinh Nhi sẽ dùng linh thức quan sát hắn coi ra sao, coi như tiêu hóa một chút, sự thật chứng minh, hiệu quả tốt vô cùng.

Hôm nay, Tri Lan Thần lại đưa bái thiếp đến, còn nghĩ sẽ bị cự tuyệt giống như mấy lần trước, đang định xoay người đi, thì bị thị vệ gọi lại, “tiểu thư cho mời công tử vào.”

Phảng phất như bị một khối bánh đập trúng, một tháng này Tri Lan Thần bị tên thị vệ này ba lần bốn lượt chặn ngoài cửa Du Nhiên Cư, theo bản năng đi theo thị vệ vào trong, đến đại sảnh mới giật mình tỉnh lại, nữ nhân này bị hắn làm cho cảm động rồi ư? Nhất định là vậy, nếu không... Sao lại muốn gặp hắn, chiêu này đúng là hữu dụng.

Trong đại sảnh có không ít người giống như lần trước hắn tới, còn có hai đứa nhỏ tò mò nhìn hắn, bèn nở nụ cười đã luyện tập không ít lần, hơi khom người hành lễ, “Lan Thần bái kiến tiểu thư.”

“Miễn lễ, mời ngồi.” Nhìn nam nhân này luôn giữ nụ cười cực kỳ hoàn mỹ của mình, Chung Ly Tinh Nhi có thể khẳng định hắn ở đại cầu cũng không phải là hạng người thiếu nhân ái, vì hắn đã quen mang mặt nạ này, thời thời khắc khắc đều dùng nụ cười che giấu sự xảo quyệt của mình, mà ứng phó người khác, người này, hoặc lẫn lộn trong chốn thương trường, hoặc tắm máu chốn quan trường.

Sau khi nàng ra lệnh cho Thư Dục, Hiến Viên không hiểu liền hỏi vì sao hôm nay nàng bằng lòng gặp Tri Lan Thần, nàng trả lời rất đơn giản, bởi vì Tri Đại công tử đã dùng hết kiên nhẫn của mình rồi, nếu không gặp hắn lỡ hắn giận quá về hoàng thành thì sao, nàng còn chưa chơi đủ đâu! Một tháng này không gặp, rồi đột nhiên gặp gỡ, sau đó lại không gặp tiếp, hắn sẽ từ bỏ hy vọng, rồi thất vọng, loại cảm giác không được như mong muốn này sẽ dẫn dắt hắn, cũng coi như trả một chút thù cho Nhạc Tâm.

“Tri công tử, ta rất bội phục vì lòng kiên nhẫn của người.”

Tri Lan Thần che giấu đắc ý của mình rất tốt, khóe mắt còn hơi lộ tia khiếm tốn, “Lan Thần thành tâm theo đuổi tiểu thư, tất nhiên phải tận lực vượt qua khảo nghiệm của tiểu thư.”

Có thể xem là khảo nghiệm nữa à? Còn tự tin không ít nhỉ, có điều, như vậy chơi càng vui hơn, “Tuy không thể xem là khảo nghiệm, chỉ là Trì công tử khiến ta phải nhìn bằng cặp mắt khác đấy.”

Lời này nửa thật nửa giả, khiến cho kiên trì của Trì Lan Thần một lần nữa bạo phát, quyết định ủa hấn không sai mà, nhìn đi, thái độ của nàng không phải đã thay đổi rồi sao? “Có thể được tiểu thư tán thưởng, là vinh hạnh của Lan Thần.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dục Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Edit: Julia

Sau khi nàng ra lệnh cho Thục Dục, Hiền Viên không hiểu liền hỏi vì sao hôm nay nàng bằng lòng gặp Trì Lan Thần, nàng trả lời rất đơn giản, bởi vì Trì Đại công tử đã dùng hết kiên nhẫn của mình rồi, nếu không gặp hấn lỡ hấn giận quá về hoàng thành thì sao, nàng còn chưa chơi đủ đâu! Một tháng này không gặp, rồi đột nhiên gặp gỡ, sau đó lại không gặp tiếp, hấn sẽ từ có hy vọng, rồi thất vọng, loại cảm giác không được như mong muốn này sẽ dẫn vật hấn, cũng coi như trả một chút thù cho Nhạc Tâm.

“trì công tử, ta rất bội phục vì lòng kiên nhẫn của ngươi.”

Trì Lan Thần che giấu đắc ý của mình rất tốt, khóe mắt còn hơi lộ tia khiếm tốn, “Lan Thần thành tâm theo đuổi tiểu thư, tất nhiên phải tận lực vượt qua khảo nghiệm của tiểu thư.”

Có thể xem là khảo nghiệm nữa à? Còn tự tin không ít nhỉ, có điều, như vậy chơi càng vui hơn, “Tuy không thể xem là khảo nghiệm, chỉ là Trì công tử khiến ta phải nhìn bằng cặp mắt khác đấy.”

Lời này nửa thật nửa giả, khiến cho kiên trì của Trì Lan Thần một lần nữa bạo phát, quyết định ủa hấn không sai mà, nhìn đi, thái độ của nàng không phải đã thay đổi rồi sao? “Có thể được tiểu thư tán thưởng, là vinh hạnh của Lan Thần.”

Khóe miệng dưới lớp khăn che mặt nhếch lên, Chung Ly Tinh Nhi vuốt nắp ly trà, cô tình biểu lộ tâm tình không an lòng của mình, đồng thời chút gãy dựa nhân nhật, diễn kịch thôi mà, nàng không phải không biết, chiến thôi.

Trì Lan Thần thăm mở cờ trong bụng, dao động là tốt rồi, hấn đã nói, tiểu cô nương này dù có lợi hại đi nữa, thì tâm trí vẫn còn non nớt, sao có thể là đối thủ của hấn được, tâm hoa nộ phóng.

Thần sắc càng nhu hòa hơn, lời nói cực chân thành, “Nhật nguyệt chứng giám, Lan Thần thật lòng với tiểu thư, từ khi phát hiện ra tâm tư của mình, Lan Thần cũng đã suy nghĩ, vì sao lại có tình cảm mãnh liệt với tiểu thư như vậy, tuy chưa từng thấy diện mục của tiểu thư, chưa tiếp xúc nhiều, nhưng thời thời khắc khắc, trong đầu Lan Thần đều là hình ảnh của tiểu thư, ý niệm muốn lấy tiểu thư làm vợ càng thêm mãnh liệt, điều này thật xấu hổ, nhưng đây là lần đầu Lan Thần có cảm giác như vậy, hy vọng tiểu thư không cho là Lan Thần phóng túng.”

Lời muốn nói đã nói hết cả rồi, còn nói mình phóng túng à? Mọi người uống trà xem kịch vui, nhìn nam nhân này như tên hề nhảy nhót, lại nhìn tiểu thư mang theo ác ý đùa dai.

Nếu nhìn theo một góc độ khác, nàng không phải dân xuyên không, còn là một tiểu cô nương non nớt, ắt hấn sẽ yêu cái tên nam nhân này, chỉ với biểu hiện thâm tình như vậy thôi, ngươi sẽ chìm sâu vào bẫy mà hấn đặt ra, không trách được Nhạc Tâm lại yêu hấn.

“Có người từng nói với ta, không nên tin tưởng lời nma nhân nói, Trì công tử, mời về cho.”

Mềm cứng đều không ăn, nhưng lại ần ần một chút hy vọng, Trì công tử thấy tương lai tươi đẹp đang vẫy chào hấn, được rồi, bây giờ không nên ép buộc nàng, phải cho nàng một chút thời gian, trong mắt đầy ủy khuất đứng lên, “Ta biết tiểu thư không dễ dàng tin tưởng ta, thời gian còn dài, nếu tiểu thư chưa thành thân, ta sẽ không bỏ cuộc, một ngày nào đó nhất định tiểu thư sẽ tin tưởng ta đây là thật lòng.”

Chung Ly Tinh Nhi không nhìn hấn, Hiền Viên lạnh lùng bước tới, “Mời Trì công tử về cho.”

Trì Lan Thần thức thời hành lễ ly khai, chỉ là không giống như lúc hấn tới, trên mặt bây giờ đầy tự tin, chuyện này có hy vọng rồi.

“Thục Dục, bắt đầu từ ngày mai, không được cho hấn vào nữa, mọi người muốn làm gì thì làm đi, Hiền Viên, chỗ Nhạc Tâm ông lo liệu nha.”

“Vâng.”

Lại qua nửa tháng, Huỳnh đệ Trình Tử Phàm chưa đi, bầu không khí ở Du Nhiên Cư khiến người ta cảm thấy an bình vô cùng, giống như Tinh Quang ấy, mang đầy cừu hận như thế, không tự chủ mà dần thả lỏng ra, sống cùng Chung Ly Tinh Nhi một ngày lại một ngày, lòng không còn thấy sốt ruột như trước.

Nhìn cây ngô trong vườn, nếu không phải Trì Lan Thần lượn vòng quanh đây, mà nàng lại không muốn thân phận bị bại lộ, ngô này một nửa đưa đến hoàng thành rồi, sao phải chờ một thời gian như vậy chứ, giờ chỉ có nước đưa vào bụng hết, lấy cái gì mà đưa đây?

“Địch Hi, người thay ta đến hoàng thành một chuyến, đem hạt giống ngô đưa vào hoàng cung.”

“Không thành vấn đề, việc này nhỏ thôi.” Địch hi gật đầu, cuối cùng cũng có việc để làm, hẳn liên tục gặp cái bản mặt giả dối của Trì Lan Thần hơn một tháng, sớm ngán rồi, còn không bằng nhìn cái bản mặt lạnh của Hình Không.

Trì Lan Thần theo lý, nữ nhân này phải động tâm chứ, nếu động tâm phải cho hắn đi vào mới đúng, nhưng đã nửa tháng, sau lần đó, sao hắn lại không được đi vào nữa? Nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây/ Chẳng lẽ hắn nói như vậy còn chưa đủ chân thành? Không được, phải nghĩ cách khác mới được, buổi tối phải hỏi Nhạc Tâm sao đã.

blog của julia

quả nhiên, đến tối, Nhạc Tâm xuất hiện, cũng không biết gia tộc Nhạc Tâm nghĩ gì, bọn họ đều biết hắn đang theo đuổi nữ nhân kia mới đúng, nếu muốn tốt cho Nhạc Tâm, thì phải giúp nàng tránh xa hắn ra, không cho nàng ở cạnh hắn chứ? Nhưng khoảng thời gian này, Nhạc Tâm rất lạ, mỗi tối đều đến chỗ hắn, có khi còn ở đây vào ban ngày. Tình hình này càng nghĩ càng thấy có gì đó sai.

Giường rung lắc cuối cùng cũng dừng lại, trên mặt Nhạc Tâm ửng đỏ, kết hợp với làn da trắng tuyết của nàng, tăng thêm sức quyến rũ, thủ đoạn của Trì Lan Thần có rất nhiều, nhưng không biết nói suy nghĩ trong lòng ra thế nào.

“Lan Thần, có chuyện gì khiến chàng phiền não vậy? Thời gian gần đây, sắc mặt chàng không tốt tí nào.” Nhạc Tâm lo lắng hỏi, trong lòng vừa vui vừa lo, chàng vì nàng mà bỏ mặc chuyện ở hoàng thành không lo, luôn ở trấn nhỏ này, đã một thời gian rồi, nhưng Bách thúc lại chậm chạp không đưa ra quyết định, chỉ bảo nàng về núi hộ pháp cho Nguyệt Như sắp xuất quan. Dưới cái nhìn của nàng, đây là nguy trang để nàng có thể chung đụng với Lan Thần nhiều hơn.

Nháy mắt Trì Lan Thần phục hồi tinh thần lại, nữ nhân này vô cùng hấp dẫn cảm lại thông minh, chỉ là bây giờ bị ái tình mê mụi đầu óc, nhìn không ra bản chất của hắn mà thôi, nếu nàng biết chuyện hắn đang làm, không biết sẽ thế nào đây, xem ra sau này phải chú ý nhiều thêm mới được chuyện lật thuyền trong mương một lần là đủ rồi.

“Ta không sao, Tâm nhi không cần lo lắng, được rồi Tâm nhi, sao mấy hôm nay nàng lại có thời gian chạy đến đây vậy? Nàng không sợ tộc trưởng sẽ trách tội sao? Nếu nàng mà bị phạt, ta sẽ đau lòng mất.”

Nhạc Tâm thỏa mãn dựa vào lòng người yêu, dịu dàng nói: “Tộc trưởng an bài vài việc cho thiếp, nơi đó không có ai quản thiếp, nên có rồi đi cũng không sao.”

“Vậy thì tốt rồi, Tâm nhi, vị tiểu thư kia rốt cuộc có lai lịch thế nào, nhìn khí thế kia có vẻ rất lợi hại nha.”

“Địa vị của tiểu thư rất lớn, chỉ là, tộc trưởng đã ra lệnh không được tiết lộ thân phận của tiểu thư ra ngoài, cho nên, thiếp không thể nói được, xin lỗi chàng.” Nhạc Tâm cảm thấy áy náy nhìn Trì Lan Thần thật lâu, sợ hắn vì chuyện này mà xa cách nàng, nhưng nàng không thể làm trái lại lời tộc trưởng được.

Trì Lan Thần càng khẳng định ý nghĩ trong lòng mình là đúng, quả nhiên nữ nhân kia lai lịch không nhỏ tí nào, dựa vào tình cảm của Nhạc Tâm đối với hắn như vậy mà không dám hé ra, chỉ e là sợ liên lụy, vượt nhẹ cổ Nhạc Tâm, “Tâm nhi ngốc, đối với ta, nàng vĩnh viễn không cần nói lời xin lỗi đâu, còn nói thế nữa, ta sẽ phạt nàng đấy.”

Trên mặt Nhạc Tâm đầy ý cười ngọt ngào, “Lan Thần, chàng thật là tốt.”

“Ta chỉ đối tốt với một mình Tâm nhi mà thôi, mà Tâm nhi này, tiểu thư có từng tới hoàng thành chưa? Sao ta thấy nàng ấy có vẻ rất quen thuộc hoàng thành vậy?” Ngoại trừ lần đầu tiên cùng Nhạc Tâm đi gặp mặt, hai lần sau, phía kia và hắn đều tránh Nhạc Tâm biết, nếu không phải là Nhạc Tâm còn giá trị lợi dụng, hẳn đầu gối mà dám lộ ra mục tiêu của mình, hơn nữa cũng có thể từ miệng Nhạc Tâm biết thêm nhiều tin tức, trước khi có thể thu nữ nhân kia vào tay, hắn còn luyện tiếu thân thể cực phẩm này lắm.

Phía kia thì không muốn để Nhạc Tâm chịu đá kích lớn, dù sao người yêu luôn miệng nói thích người khác, người bình thường nào có thể chịu nổi chứ, yêu còn đơn thuần hơn người, càng chịu không nổi.

Ý Hiến Viên là lén lút giải quyết Trì Lan Thần, sau đó xóa khoảng ký ức này của Nhạc Tâm, chặt đứt phàm tâm của nàng, cũng coi như chặt đứt tai họa cho yêu tộc, nhưng điều kiện tiên quyết là không để Nhạc Tâm lưu lại tâm ma, Trì Lan Thần chính là ma chướng trong lòng nàng, yêu tộc, không chịu nổi tổn thương.

Nhạc Tâm buồn ngủ, che miệng ngáp một cái, giọng nói mơ hồ trả lời: “Đương nhiên là đến rồi, nhà tiểu thư ở hoàng thành mà, nàng chỉ mới đến chân núi này ở ba năm à.”

Gì chứ? Người hoàng thành? Hoàng thành có gia tộc lớn nào họ Tịch à? Là nàng mai danh ẩn tích? Hay là gia tộc nàng thuộc hàng ẩn gia, thâm sâu khó lường? Càng nghĩ càng thấy khả năng này càng lớn, vượt ve Nhạc Tâm buồn ngủ, hỏi: “Sao tiểu thư lại đến đây, còn cứu được tộc trưởng của nàng? Gia tộc nàng ở gần đây sao?”

Nhạc Tâm hướng ngực hấn cọ cọ vài cái, mơ màng trả lời: “Hình như là vì chuyện trong nhà, nên tiểu thư mới đến đây, những người kia đều là hoàng thành phải đến bảo vệ, lúc đó tộc trưởng thụ thương sắp chết, là tiểu thư cứu ngài, tiểu thư rất lợi hại...” giọng nói càng nhỏ dần, đến khi không còn tiếng, vấn đề quan trọng, Trì Lan Thần không có được đáp án, có điều, đêm nay thu hoạch rất lớn.

Có thể đem một người sắp chết cứu trở về, trong tay nhất định có được liệu trân quý, hoặc là có thần y nổi danh hầu bên cạnh, hẳn nghĩ suy đoán trước đúng hơn, xem ra nàng có tài phú hậu hĩnh rồi đây, nếu như nhà nàng chỉ có một đứa con gái duy nhất thì ...

Trì Lan Thần vốn không nghĩ tới, Tinh Nhi là một thần y diệu thủ hồi xuân, ở trong lòng hấn, nàng là một người nữ nhi của thế đại gia ộc, tướng mạo không tầm thường, cũng giống như những nữ nhân trước kia, dễ dàng bị hấn dụ dỗ mà thôi

Editor Julia

Qua thêm mấy ngày nữa, vẫn không được gặp người, Trì Lan Thần gấp gấp không thôi, buổi tối, hiếm khi không thấy Nhạc Tâm tới, con tà hỏa không có chỗ nào phát tiết được, sắc mặt càng thêm xấu xí, một khuôn mặt tuần tú vì sinh khí mà trở nên vụn vặt khó coi.

“Ha ha ha, hoa hoa công tử nổi danh như Trì công tử cũng có ngày hôm nay à? Thật là khiến cho tại hạ mở mang tầm mắt.”

Lời nhạo báng từ góc phòng truyền tới, Trì Lan Thần cả kinh, vì an toàn, lần này đến đây hấn toàn dẫn cao thủ, canh ngoài phòng là siêu cấp võ giả, người này cư nhiên có thể thần không biết quỷ không hay đi vào đây, phòng chừng người bên ngoài đã bị đánh ngã toàn bộ, cũng không biết là một người hay là đám người đến đây, tình hình bây giờ không có lợi cho hấn tí nào.

Hiểu rõ tình huống, Trì Lan Thần lựa chọn nói chuyện bình hòa với y, “Các hạ là người phương nào? Làm vậy là có ý gì.”

“Ha ha ha, không hổ là Trì đại công tử, lúc này còn thể trấn định như vậy, không tệ, không tệ, Trì công tử, chúng ta là người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, ta đến đây là muốn cùng ngài làm giao dịch”

“Người quang minh chính đại không nói tiếng lóng? Ai quang minh nào? Ta còn không biết bộ dạng các hạ ra làm sao, nhiều nhất chỉ có thể thấy là một bóng đen, thật xin lỗi, ta không có nhãn lực tốt như các hạ, ta chỉ là một thư sinh.”

Y diệu thấp tiếng cười, “Đúng là thế thật, như vậy đi. ...Ta ra mặt gặp ngài.”

Từ trong góc phòng, một nam nhân mang mặt nạ bước ra, vóc người cao giống hấn, không biết vì sao, Trì Lan Thần biết sau lớp mặt nạ kia hấn đang cười.

“Người mang mặt nạ không phải vô cùng đẹp thì cũng cực kỳ xấu, hoặc là thân phận mẫn cảm, không thể gặp người, không biết các hạ thuộc loại nào?” Dù vô tình khí thế bị chế trụ, nhưng Trì Lan Thần không yếu thế chút nào, lời nói càng thêm khiêu khích.

“À, loại nào cũng được, có điều Trì công tử, ngài có hứng thú làm giao dịch không?”

Tình hình bây giờ không phải do hấn là chủ được, lập tức ổn định lại tâm thần, “Rửa tai lắng nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Julia

Y làm như chủ nhà, cực kỳ ung dung đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rót hai ly trà, để một ly trước mặt mình, một ly khác đẩy đến đối diện, "Ngồi đi, không cần khách khí."

Ai cần khách khí với người chứ, Trì Lan Thần tức giận ngồi xuống, uống một hớp trà, giống như uống rượu vậy, "Nói đi, muốn làm giao dịch gì với ta."

Y xoay ly trà trong tay, ánh mắt nhìn nam nhân đối diện, ừm, bộ dạng không tệ tí nào, có tiền vốn mê hoặc người, đáng tiếc, đụng phải đối thủ đáng gờm, "Nghe nói Trì công tử đang theo đuổi vị tiểu thư ở Du Nhiên Cư".

Trì Lan Thần không thể xác định được người này rốt cuộc là bạn hay địch, mặt không đổi trả lời: "Thì sao."

Y cười một tiếng: "Có phải cảm thấy có hi vọng? Cảm thấy vị tiểu thư đó sớm muộn gì cũng sẽ động tâm với công tử, giống như Nhạc Tâm."

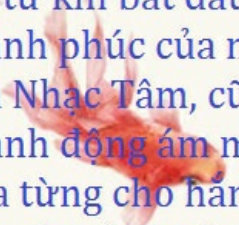
Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

Ngay cả Nhạc Tâm mà cũng biết, người này biết những người bên cạnh hắn, điều này càng khiến Trì Lan Thần hoài nghi xem, có phải bên cạnh hắn có nội gián không, "Đây là chuyện riêng của ta, hình như không có liên quan gì đến giao dịch với các hạ thì phải."

"Quan hệ sao, đương nhiên có quan hệ nữa là đằng khác, theo tin tức ta nhận được, vị tiểu thư kia không có chút động tâm nào với công tử, khoảng thời gian này nàng chỉ đang đùa giỡn với ngài mà thôi, ngài đùa giỡn Nhạc Tâm, nàng đương nhiên dùng cách của ngài thay Nhạc Tâm trút giận rồi, ngài đừng có dùng ánh mắt này nhìn ta, đương nhiên là có bằng chứng ta mới nói vậy."

Trì Lan Thần thu hồi ánh mắt, hắn không phải đầu đất, ngược lại còn thông minh là đằng khác, nếu không sẽ không chỉ trong vòng ba năm đã nắm giữ Trì gia trong tay, hắn chỉ là quá tự tin, chỉ vì mấy năm nay làm việc gì cũng thuận lợi, cho nên hắn càng tự tin hơn vì khuôn mặt xuất chúng này, cũng cho rằng có thể nắm được trong tay.

Suy nghĩ kỹ lại, y nói rất đúng, nhưng tính tới tính

lui, cơn giận này không thể nào ném lên người nàng được, vì ngay từ khi bắt đầu nàng đã nói, nàng sẽ không đem hạnh phúc của mình xây dựng trên nỗi thống khổ của Nhạc Tâm, cũng chưa từng nói một lời ẩn ý hay có hành động ám muội gì với hắn, lại nói nàng còn chưa từng cho hắn sắc mặt gì, ngay cả vạt áo của nàng, hắn còn chưa chạm qua, mặc kệ suy nghĩ theo hướng nào đi nữa, tất cả đều do hắn ngộ nhận, nói thẳng mà nói, người ta không thích nhìn thấy mặt hắn, chỉ là không nói mà thôi.

Nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của hắn, y khẽ cười, hoàn toàn không để ý đến mặt mũi người ta tí nào, "Bây giờ mới biết vị tiểu thư đó lợi hại sao?" Lợi hại đến mức khiến chủ tử y ăn không ngon, ngủ không yên.

"Các hạ muốn giao dịch gì với ta?"

"Ha ha, ngài rất thông minh, ta thích nói chuyện với người thông minh." Nhấp một ngụm trà, "Vị tiểu thư kia giữ một món đồ mà chủ tử ta muốn, mà ngài muốn xả giận, thì chúng ta coi như có cùng mục tiêu, đương nhiên phải hợp tác với nhau rồi, ngài xem có đúng không?"

Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

Trì Lan Thần cười nhạt, "Phép khích tướng này vô dụng với ta, nói thật đi."

Y gật đầu, y có thể hiểu suy nghĩ của hắn, nếu không có lợi hắn sẽ không làm, bởi đây là bản chất của thương nhân mà, "Trong tay vị tiểu thư kia không ít thứ tốt, chủ tử ta muốn một thứ trong đó, tất cả còn lại sẽ là của ngài."

"Tất cả?"

"Đúng vậy, tất cả, tiền tài, dược liệu trân bảo, chỉ cần vị tiểu thư kia có."

Trì Lan Thần nhú mày, có chuyện tốt như vậy sao? Trong hồ lô của y có gì đây? "Nàng rốt cuộc có thân phận gì?"

"Ta nói ngài sẽ không tin được đâu, nhìn nàng còn nhỏ tuổi vậy thôi, chính là thủ lĩnh của một gia tộc lán đời có tiền có của, người bên cạnh nàng rất lợi hại, lực lượng của bọn ta tuy mỏng, nhưng theo tin tức ta nhận được, trong mấy năm nay, Trì công tử ngầm chiêu dụ không ít người tài ba, nếu có ngài gia nhập, việc này có thể thành."

Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

Vàng bạc tài bảo không có ai không thích, Trì Lan Thần muốn làm đại sự, tuyệt đối không sợ có nhiều tiền, tâm tình kích động quên luôn chuyện muốn tính sổ, nửa tin nửa ngờ nói: "Thật sự là gia tộc lánh đời? So với Trì gia thì như thế nào?"

Y đứng dậy bước đến bên cạnh hắn, vỗ vai hắn, đầu ghé vào vai hắn, mỉm cười cực mỉa mai hoặc, "Nếu so với Trì gia trước kia có thể nói là ngang hàng, còn với Trì gia hiện tại thì, Trì công tử, muốn biết rõ sao? Ba năm nay ngài làm không ít chuyện đâu?"

Trì Lan Thần cười thầm trong bụng, đúng là đem thủ đoạn dùng ở địa cầu áp dụng ở đây, thuận buồm xuôi gió vô cùng, nhưng khiến hắn hơi nhột nhạo chút, là hơi thở cạnh tai hắn, "Các hạ có gì chứng minh lời các hạ nói?"

"Chứng minh?" Làm như không thấy tia khác thường trong mắt hắn, y đem trọng lượng toàn thân dựa hết vào người hắn, đầu cách tai hắn ngày càng gần, vô tình hay hữu ý thổi hơi bên tai hắn mà trêu chọc, "Trì công tử muốn ta chứng minh như thế nào?"

Hắn nhìn đôi mắt không bị mặt nạ che mắt, mặc dù biết là không đúng, nhưng hắn biết đôi mắt này cực

Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

đẹp, giống như ánh sao trên trời cao, là người đến từ địa cầu, cái nơi mà quần ma luyện vũ, hắc đương nhiên biết cái chuyện ngoài hợp nhau về âm dương, còn có một chuyện khác*, “Ta có thể xem như đây là thành ý của các hạ?”

*kết hợp âm dương=> nam nữ, kết hợp khác=> đồng tính luyện ái, tác giả chơi ẩn dụ nha

“Đúng vậy.” Chữ cuối hơi kéo dài, như hiểu ra gì đó, ngón tay gãi vai hắc, đầu ngon tay vô ý hay hữu ý dò đến cổ hắc, mới chịu dừng, “Đây là thanh ý của ta nha, nhưng ta không biết Trì công tử muốn thành ý thế nào, không bằng công tử nói cho ta nghe xem đi.”

Hắc không phải là thiếu niên không hiểu chuyện đời, hầu như những nơi mẫn cảm của hắc đều bị trêu chọc, sự đụng chạm như có như không này khiến hắc ngứa ngáy vô cùng, “Đã nói là giao dịch, ...Cả mặt các hạ ta còn chưa thấy, lại không biết tên họ, thì lời các hạ nói...Có thể xem là thành ý không?”

Y chợt lùi lại đứng đối mặt với hắc, “Có đạo lý, là tại hạ thất lễ.” Tay giơ ra sau gáy, tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, sau đó đem mặt nạ đặt lên bàn, nhoẻn miêng cười nhìn hắc, “Thành ý của Nhược

Mình có thể xem như đây là thành ý của các hạ?”

Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

Minh có thỏa mãn Trì công tử không?"

Trì Lan Thần chỉ cảm thấy muốn bất tỉnh cho rồi, loại tuyệt mỹ khác biệt này khiến hấn quên cả hô hấp, nếu so sánh Nhạc Tâm với Nhược Minh trước mặt này, thần vận của nàng thua y một bậc, mặc dù nói chuyện mang theo tia nhu ý, nhưng động tác của y không giống như nữ nhân, mà rất tự nhiên, nhìn vui mắt vô cùng, ánh mắt kia đúng là tuyệt mỹ.

Tay không tự chủ được nắm tay y, y cũng không hất ra, thậm chí còn cào nhẹ lòng bàn tay hấn hai cái, loại trêu chọc thoáng qua này, Trì Lan Thần cảm thấy có gì đó không đúng, hấn biết việc này không tốt tí nào.

"Mỹ nhân khó gặp, khó trách Nhược Minh phải mang mặt nạ, những mỹ nhân bên ngoài khó mà so sánh được với Nhược Minh."

Nhược Minh mỉm cười, có chút ngây thơ, thấy Trì Lan Thần lại ngẩn người, "Xem ra Trì công tử có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, công phu dỗ người thuận miệng vô cùng! Thế nào, Trì công tử, thành ý của Nhược Minh đủ không?"

Trì Lan Thần xoa mặt y, "Người nói xem?"

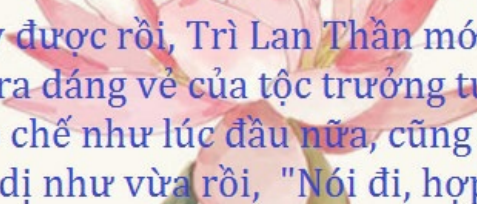
Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

Y thầm cười nhạt, mặt không lộ biểu tình gì hết, ngược lại còn cười đến phong tình vạn chủng nữa là đằng khác, "Vậy Trì công tử hãy nói cho ta nghe thành ý thế nào mới đủ đây? Giao dịch giữa chúng ta, được lợi nhất không phải là chủ tử nhà ta, mà là công tử nha, nếu so về thành ý, cũng nên là Nhược Minh xem thành ý của Trì công tử mới đúng."

Trì Lan Thần kéo y lại, vươn tay xoa bờ môi y, cho đến khi sắc môi đỏ rực mới dừng lại, thoả mãn gật đầu, quả nhiên đỏ tươi làm y thêm phần mị hoặc, kích thích ham muốn bên trong của người khác.

Nhược minh cũng không đẩy hẳn ra, mặc hẳn xoa đôi môi mình, có một gương mặt như thế, cũng nói rõ lên tác dụng gì rồi, những kẻ kia đều hiểu rõ hơn y, chủ nhân coi trọng y không phải là do khuôn mặt này sao? Quả thật nhờ nó mà mọi chuyện đều tiến hành nhanh hơn.

Cảm thấy được rồi, Trì Lan Thần mới buông y ra, lúc này mới ra dáng vẻ của tộc trưởng tương lai, không còn bị áp chế như lúc đầu nữa, cũng không còn cảm giác quý dị như vừa rồi, "Nói đi, hợp tác thế nào. "

Nhược Minh không ngờ chỉ mới như vậy mà hắn đã dừng tay lại, vốn còn cho là....Xem ra y quá coi thường tên này rồi, "Cụ thể hợp tác thế nào từ từ nói chuyện, hôm nay ta đến chỉ là truyền lời thay chủ tử, còn chuyện này, sẽ có người đến tìm ngài bàn bạc."

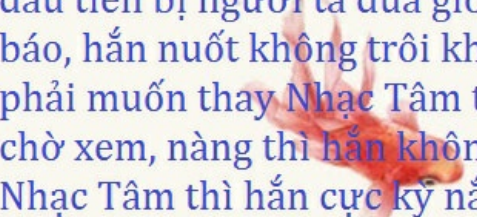
"Người tới chứ." Nhìn bộ dạng như không hiểu của y, Trì Lan Thần nói, "Nếu muốn bàn chuyện hợp tác, vậy thì người tới, còn nếu là người khác, ta sẽ không tiếp"

Đem tâm tình của mình giấu kỹ, Nhược Minh mới mỉm cười nói: "Ta sẽ nói với chủ tử, vậy đi, ta đi trước, còn mấy thuộc hạ của ngài không có việc gì đâu, dùng nước lạnh tắm lên là tỉnh à, đặc tội."

Trì Lan Thần cần chút thời gian suy nghĩ chuyện này, chỉ bằng quơ nói, "Không tiễn."

Một trận gió thổi qua, chỉ trong chớp mắt trong phòng chỉ còn lại một mình hắn, mặt nạ nằm trên bàn chứng minh là hắn không có nằm mơ, Trì Lan Thần cầm mặt nạ lên vuốt nhẹ, vốn tâm tình bị người ta trêu đùa đều bị cái tên Nhược Minh kia thay thế, ngón tay còn lưu lại cảm giác chạm vào đôi môi ấy, mềm mại, co dãn, có lẽ hôn lên sẽ rất tuyệt.

Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

Còn Du Nhiên Cư kia, đến đây đã được ba năm , lần đầu tiên bị người ta đùa giỡn kiểu này, thù này không báo, hắc nuốt không trôi khẩu khí này? Nàng không phải muốn thay Nhạc Tâm trút giận ư? Vậy thì, hãy chờ xem, nàng thì hắc không giải quyết được, còn Nhạc Tâm thì hắc cực kỳ nắm chắc.

Mở cửa, nhìn thấy thủ vệ đều hôn mê, xoay người cầm ấm trà đã nguội trên bàn hất xuống, thủ vệ bị tạt nước lạnh mơ hồ tỉnh lại, nhưng lại bị ánh mắt lạnh như băng của Trì Lan Thần nhìn chăm chăm, lập tức tỉnh ngay, không cần nghĩ cũng biết mình bị hạ độc thủ, vội quỳ xuống thỉnh tội, "Thuộc hạ thất trách, xin thiếu tộc trưởng trách phạt. "

Trì Lan Thần không có có tâm tình đi tính sổ với họ, tài nghệ không bằng trách không được người khác, lần sau xuất môn nên chọn những người giỏi nhất, đã có người biết, thì che dấu bao nhiêu cũng vô dụng, lại nói với thực lực bây giờ, Trì gia cao hơn các gia tộc khác rất nhiều, bộc lộ thực lực cũng khiến họ bỏ đi những ý niệm kia trong đầu, cũng tốt.

"Dùng nước lạnh đi tạt cho những người khác tỉnh, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn đồ đạc, chúng ta đêm nay rời đi."

Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

Thủ vệ thức thờ tuân lệnh đi ngay, cũng truyền lời cho người khác, tại sao thiếu tộc trưởng đột nhiên thay đổi quyết định như vậy, thì liên quan gì đến hần? Hần chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Truyện được edit và đăng tại amduongcung.wordpress.com

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

“Suốt đêm rồi đi.” Chung Ly Tinh Nhi nhíu mày, định giờ trò gì đây? Mặc kệ thế nào đi nữa, Trì Lan Thần không thể dứt khoát mà đi như thế, hay là, hần thông suốt rồi, nên từ bỏ?

“Đúng vậy, Mẫn Quang truyền tin đến, nửa đêm hôm qua, Trì Lan Thần không một chút tiếng động rồi đi.” Thư Dục cúi đầu trả lời, luôn cảm thấy hình như mình bỏ sót cái gì đó rồi.

Tinh Quang Ân nhíu mày, bởi vì quẻ bói của tiểu thư có liên quan đến Trì Lan Thần, cho nên mới mẫn cảm, “Có người nào đến tìm hần không?”

“Không có phát hiện, bên cạnh Trì Lan Thần đều là võ lâm cao thủ bảo vệ, cho nên không có tiếp cận quá, tránh bị họ phát hiện, Mẫn Quang chỉ nói chuyện xảy ra rất đột ngột, giống như hần tâm huyết dâng trào quyết định vậy”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn sang, “‘Có vấn đề gì sao Tinh Quang?’”

“Tiểu thư, ta cảm thấy chuyện này khá kỳ lạ, nên cẩn thận sẽ tốt hơn.”

Nàng gật đầu, “Từ nhỏ ta gặp không ít kẻ địch, ta đương nhiên nhìn ra kẻ nào tốt kẻ nào xấu, xem ra Trì Lan Thần này càng không đơn giản, Thue Dục, gọi nhóm Mẫn quang rút về đi, không cần ở đó nữa.”

“Vâng, tiểu thư... Có cần đưa tin cho hoàng thành không?” Thue Dục cẩn thận, lại nói, thân làm thuộc hạ, bọn họ được huấn luyện chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là được, nhưng, hẳn lại cảm thấy mối nguy hiểm nào đó đang ẩn tàng, sẽ có chuyện gì đó xảy ra, mặc dù bọn hắn đã rời khỏi hoàng thành, một chút lực lượng không phải không có, huống chi, sau lưng tiểu thư còn có chỗ dựa vững chắc nữa kia, nếu hoàng thượng mà biết Trì Lan Thần này có tâm tính toán tiểu thư, sợ rằng bọn hắn còn chưa động thủ, thì Trì gia này đã tai bay vạ gió trước rồi.

Chung Ly Tinh Nhi mỉm cười, “Thue Dục, cảm ơn hảo ý của ngươi, việc này ta có thể xử lý, không cần kinh động đến phụ thân ta, hơn nữa, ta không muốn dùng lực lượng của người, ta còn ước gì không có quan hệ đến hoàng thất nữa kia, tiếc là không được mà thôi.”

Mang cái họ Chung Ly này cũng thôi, lại còn huyết mạch hoàng thất, quan hệ này muốn cắt đứt cũng không được, hơn nữa hoàng gia hiện nay không có đụng đến giới hạn của nàng, nàng có thể ngoan tâm cắt đứt được sao, nói thế nào cũng là thân tình, tuy thân tình này đậm bạc như nước canh nguội.

“Thuộc hạ đã biết.”

Hiên Viên nhìn sắc mặt biến hóa của Tinh Quang Ân cũng đoán ra được, lại thêm hồ thẹn, vì Nhạc Tâm mà khiến tiểu thư phải gặp chuyện như vậy, “Tiểu thư, ta sẽ phái người theo dõi.”

Chung Ly Tinh Nhi khẽ lắc đầu, “Không cần đâu, đừng có phí tâm vì một người không quan trọng, binh tới tướng chặn, nước tới đất ngăn, được rồi, Hiên Viên, Nhạc tâm bên kia ông định giải quyết như thế nào đây? Định lúc nào nói cho nàng ấy biết?”

Hiên Viên cười khỏ, “Giờ mà nói cho nó biết mặt thật của Trì Lan Thần, nó cũng không thèm nghe, còn nói bọn ta muốn chia rẽ chúng nó, đừng thấy nó bề ngoài nhu nhược như vậy mà lầm, nó là người rất cố chấp đấy, nói với nó sự thật, nó mà không tin, sẽ đối với tộc nhân sinh ra oán hận, nếu mà tin, nó sẽ giết Trì Lan Thần rồi tự hủy yêu đan của mình chuộc tội, hai kết quả đều là thứ ta không muốn thấy.”

Nàng hiểu, Hiên viên đối với Nhạc Tâm là bảo vệ vô cùng tốt, cũng hiểu ông không muốn mất đi một người nào trong yêu tộc, thế nhưng, việc này càng kéo dài đối với yêu tộc, đối với Nhạc Tâm không có lợi tí nào, nếu đã thế, không bằng giải quyết chuyện này sớm, Trì Lan Thần này không phải dạng dễ đối phó, “Hiên Viên, đau dài không bằng đau ngắn.”

“Ta hiểu mà, tiểu thư hãy yên tâm, mấy ngày thôi, ta sẽ giải quyết xong chuyện này.”

Chung Ly Tinh Nhi gật đầu, nhận lấy chén trà Vô Diễm đưa tới, vừa mở nắp trà, một mùi thơm xộc vào mũi, không thể tin nhìn vào nước trà xanh thắm, cùng mấy lá trà non trong chén, “Đây là... đây là...”

Vô Diễm mỉm cười, “Không phải tiểu thư nói muốn uống loại trà này sao? Ta nhờ nhóm tỷ muội trong núi tìm khắp nơi đấy, cũng may tìm được, cách làm cũng là chúng ta tự nghiên cứu ra, cũng không biết có giống loại trà mà tiểu thư nói không, người mau nếm thử xem, có gì để bọn ta cải tiến.”

Nàng cảm thấy ấm áp vô cùng, cảm giác được người khác sùng ái này giống như trở về lúc nhỏ, làm nũng với ba ba, vẻ mặt của ba ba bắt mắt dễ nhìn nàng, lại cung chiêu thuận theo ý nàng, Vô Diễm... cho nàng cảm giác giống vậy.

Nhấp một ngụm nhỏ, không như danh trà có thể lưu hương trong miệng ngay, nhưng khi trà theo cổ họng vào dạ dày, trong miệng lại mang theo hương trà nhàn nhạt, cảm giác này dần rõ ràng thêm chút, rồi không biết bắt đầu từ đâu, nó tan mất, rồi như có như không từ miệng tới toàn thân.

Lại nhấp thêm một ngụm nữa, vẫn là cảm giác này, thêm ngụm nữa, đúng là không tự chủ được mà uống hết, vội nhìn đến Vô Diễm đang mỉm cười, để nén kích động trong lòng, không chút khách khí đưa chén trà cho nàng ấy, “Ta muốn uống thêm.”

Nụ cười của Vô Diễm càng thêm rực rỡ, không cần nói gì hết, tiểu thư đã dùng hành động nói cho nàng(VD) biết, nàng (TN) rất thích, tuy trà này lấy ở một nơi rất xa đem về cấy ghép, vì trà rất khó tìm không ai có thể hiểu được đâu, thế nhưng, tiểu thư thích là được rồi.

Chén trà thứ hai, Chung Ly Tinh Nhi không có uống ngay, chỉ xoay xoay cái chén, nhìn nước trà màu xanh đờ người ra, màu xanh này, giống hệt những loại trà nàng đã uống khi còn ở địa cầu.

Ba ba của nàng rất thích uống trà, trong nhà nàng có rất nhiều loại trà, mẫu mã đẹp cũng có, trà túi lọc cũng có, tùy theo từng mùa mà thay đổi, bởi vì ba ba hay cho chị em nàng uống rất nhiều loại trà khác nhau, cũng hay giảng trà cho các nàng nghe, nói trà nào tốt, trà nào dở, đối với thân thể tốt như thế nào, khi đó nàng không hiểu, sau này bị tổ chức bắt, mỗi khi nhìn thấy loại trà nào, theo bản năng mua về hết, sau đó một mình ở trong phòng pha trà uống, ngửi mùi trà, nhớ cha mẹ.

Mùi trà đã khắc sâu vào trong linh hồn nàng, cho dù đã xuyên đến một nơi khác, dù không nói ra, nhưng nàng biết bản thân mình cực kỳ ghét mùi trà ở nơi này, biểu hiện còn rõ ràng như thế mà... Nếu không, sao Vô Diễm lại hao tâm tìm trà cho nàng, nàng không biết Vô Diễm làm sao có thể làm ra thứ trà này, nàng chỉ biết, mùi rất thơm, hương lan tỏa trong miệng.

Ba, nếu như...ba có thể uống trà này, hẳn ba rất vui vẻ đi, chỉ có người yêu trà như ba mới có tư cách uống trà được dụng tâm chế ra này.

“Tiểu thư, trà lạnh rồi, ta đổi cho người một ly khác.”

Vô Diễm không biết mình làm sai gì, mà tiểu thư thỉnh thoảng lộ ra chút bi thương như thế, bọn họ đều thấy rõ, mà tiểu thư nghĩ gì thì chỉ có trong lòng người rõ, nàng vô ý để mọi người thấy, cũng là vô ý khiến bọn họ muốn tìm hiểu nguyên nhân, cho dù không rất muốn hỏi nhưng chỉ dám để trong lòng.

Chung Ly Tinh Nhi phục hồi tinh thần lại, uống cạn hết chén trà, đem tâm tình của mình che giấu hết, “Rất ngon, Vô Diễm, khiến cô phí tâm như thế rồi, mọi người đều uống thử xem, cái này mới đúng là trà, mấy thứ uống trước đây, chỉ có thể gọi là bụi trà.”

Hiên Viên cười ôn hòa, nhận chén trà Vô Diễm đưa mà ngửi, mùi hương nhàn nhạt vờn quanh mũi, không thể chán ghét được, uống thử một ngụm, một hồi lâu lại uống thêm ngụm nữa, quả nhiên, đúng như lời tiểu thư nói, cái này mới đúng là trà, mấy thứ trà uống lúc trước không thể so sánh được.

“Tốt lắm, Vô Diễm, trà này lấy về trồng hết chưa? Có bao nhiêu cây?”

“Bách thúc yên tâm, con nhờ bọn tỷ muội đem về hết rồi, đều trồng ở Bách Hoa Cốc, có 31 cây, đủ cho chúng ta uống.”

“Cực khổ cho mấy đứa rồi, ta sẽ phái mấy đứa nhân rồi đi tìm mấy cây trà thế này nữa, trà này còn uống ngon hơn mấy loại trà mà chúng ta đã uống trước kia, sau này ta sẽ không uống mấy loại trà bên ngoài nữa đâu.”

Những người khác trong phòng đều mỉm cười, Trình Từ Phàm thâm tán thán bản lĩnh của họ, nếu đây mới là trà, vậy những thứ hần uống nên gọi là gì đây? Nếu mà đi, hần sẽ lại phải uống những thứ gọi là trà kia nữa sao? Phiền quá đi à, chẳng muốn về nhà tí nào, dù phụ thân đã phái người sang thúc dục mấy lần, hần chỉ có thể tìm cớ kéo dài, sợ rằng cũng không được bao lâu nữa.

Trà chân chính xuất hiện khiến họ vui vẻ vô cùng, nhưng bộ dáng xuất thần khi nãy của tiểu thư khiến họ hơi suy nghĩ, tiểu thư...có vẻ như đang nhớ ai đó? Người yêu? Tiểu thư còn nhỏ như vậy mà, hai năm này đều ở dưới mắt bọn họ, ở đâu ra người yêu chứ?

Người nhà? Dù hoàng gia xưa nay không nói đến tình thân, tiểu thư lại thông minh như thế, lẽ nào vì thân tình mà buồn lòng? Nghĩ tới nghĩ lui, bọn họ nghĩ cũng không ra, thần sắc hoài niệm của tiểu thư, là vì ai.

*****Blog của Julia*****

Tri Lan Thân ôm Nhạc Tâm dựa vào nhuỷn tháp, vuốt mái tóc dài của nàng, bề ngoài vô cùng ấm áp, nhưng trong ánh mắt của Tri gia công tử lại mang tia giá lạnh không phù hợp tí nào.

“Lan Thân, chàng nói cho ta nghe đi, tại sao chàng đột nhiên lại rời đi vậy? Còn đi vội như vậy, là tộc trưởng của thiếp nói gì sao?” Nhạc Tâm thật không hiểu, vốn ở Nghênh Lai trấn tốt như vậy, nàng chỉ không có đến một buổi tối thôi, thì người đã đi rồi, nàng có cảm giác như bị vứt bỏ, vội vàng đuổi theo, mới đuổi kịp người yêu đi được nửa đường về hoàng thành

“Tâm nhi bảo bối, nàng đừng hỏi nữa, một mình ta chịu khổ là được, ta không muốn nàng cũng chịu khổ như ta.”

Thái độ muốn lãng tránh này, càng khiến suy đoán của Nhạc Tâm thêm chắc chắn, chợt từ trong lòng hần ngồi dậy, “Là tộc trưởng đúng không? Tộc trưởng đã nói gì với chàng? Ông ấy làm gì chàng rồi?”

Tri Lan Thân lắc đầu liên tục, vẻ mặt thống khổ, “không làm gì cả, tộc trưởng của nàng rất tốt, không nói gì cả, muốn nói đều là vì tốt cho nàng, chỉ là muốn ta không nên dây dưa với nàng, tránh cả hai đều bị tổn thương, ...Tâm nhi, không phải, tộc trưởng không có tìm ta, thật sự, ông ấy không có tìm ta, nàng hãy tin ta.”

Tri Lan Thân càng nói như vậy, Nhạc Tâm càng không nổi, càng khẳng định Bách Thúc đã nói gì đó với người yêu, Lan thân vì nàng nên mới đi, có một người yêu như vậy, cho dù có mất yêu đan nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Lan Thân, chàng yên tâm, mặc kệ tộc trưởng đã nói gì với chàng, ta sẽ không rời khỏi chàng nửa bước.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

m nàng vào lòng, ở góc độ của Nhạc Tâm không thể nhìn thấy, Tri Lan Thân nở một nụ cười lạnh, Tịch tiểu thư, tạm thời ta không có cách đối phó nàng, nhưng với Nhạc Tâm, ta muốn xoa tròn, nắn dẹt như thế nào đều được, trêu chọc ta, phải trả giá rất lớn. Ít nhất phải khiến nội bộ các người xảy ra mâu thuẫn, cái chuyện làm loạn trận cuộc trước này, ta rất rành.

“Tâm nhi, cho dù tộc trưởng nói gì, thì đó đều là tốt cho nàng cả, nàng không được bất mãn, biết không?”

Nhạc Tâm im lặng dựa vào lòng người yêu, đây là hạnh phúc của nàng, đây là nam nhân mà nàng chọn, mặc kệ kết quả như thế nào, nàng sẽ tự mình gánh chịu, Bách Thúc, xin lỗi, nếu như không phải chọn lựa, nàng... sẽ chọn những người bạn đã đồng hành cùng nàng hơn 1000 năm.

Từ ngày hôm đó, thái độ của Nhạc Tâm càng thêm kiên quyết, nàng không về núi, càng không về Du Nhiên Cư, mỗi ngày đều ngồi ngốc cùng Trì Lan Thần, vì kế hoạch của mình, Trì Lan Thần vẫn giữ thái độ ôn hòa với nàng như cũ, chỉ là trong tâm trí có thêm một hình ảnh chiếm giữ.

Biết Nhạc Tâm đã mất đi sự ủng hộ của gia tộc, Trì Lan Thần lấy các loại lý do an bài Nhạc Tâm ở trong thư phòng của mình, ở trong phòng, Nhạc Tâm căn bản không nắm chắc được lòng nam nhân mình cong cong thẳng thẳng thế nào, còn tưởng là hắn muốn thời thời khắc khắc ở cùng với nàng, cho nên nàng còn dụng tâm bố trí một không gian ấm áp trong phòng nghỉ, đôi khi còn ra ngoài tìm chút hoa quả cho nam nhân của mình.

Còn hắn bình thường hay ra ngoài, có lúc buổi tối cũng không thấy người đâu, thời gian ở chung với nàng càng ngày càng ít, nàng cho rằng hắn bận rộn cho sinh ý của gia tộc, cho nên không oán giận chút nào.

Trở về trong nội các, Trì Lan Thần đứng trước cửa sổ nhìn về hướng khác, mỗi lần Nhượng Minh tới đây đều hẹn hắn ở hướng đó, hắn không biết võ, trong lòng càng biết rõ, giữa màn đêm đen này, nếu Nhượng Minh tới hắn không thể phát hiện được, nhưng vẫn cứ muốn làm như vậy, muốn nhìn thấy y tới, mở cửa sổ ra là vì để cho Nhượng Minh vừa lướt qua cũng thấy được hắn.

Nhượng Minh núp trong bóng tối nhìn người đứng bên cửa sổ kia, trong lòng đột nhiên tâm phiền ý loạn, người đàn ông này rốt cuộc muốn chơi gì đây? Mấy lần thân mật quá mức, y thấy được dục vọng trong mắt hắn, cũng không có ý định cự tuyệt, nhưng khi đến phút chót là hắn lại dừng, cũng không tiếp tục, ngoại trừ nắm tay ra cũng không làm ra hành động gì khác, ở chung càng lâu, trong mắt Trì Lan Thần cư nhiên dần dần sinh ra tình cảm, không giống kiểu gấp díp thì chơi, là tình ý thật sao.

Chẳng lẽ một ngày nào đó, hắn sẽ nói với y, là hắn thích y, đây là câu chuyện cười ngu ngốc nhất mà đời này y nghe. Thế nhưng mỗi khi nhìn thấy thâm tình trong mắt hắn, không biết sao y lại cao hứng nữa?

Nặng một quyền thật mạnh vào tường, nội lực tuôn ra, đối chọi với độ cứng như tinh thiết, mặt tường nứt ra, trên nắm đấm đầy máu, cảm giác đau tê tái chạm tới đáy lòng, dù vậy chân mày của Nhượng Minh chưa từng nhú, cứ vậy mà nhìn máu chảy xuống từng giọt.

Nói dễ nghe là y tìm Trì Lan Thần hợp tác, mà sự thật là chủ tử muốn tìm con tốt để dùng, nếu như bọn họ thành công, Cửu công chúa chết thật, hoàng đế nhất định sẽ giận dữ, Trì Lan Thần tuyệt đối chạy không thoát, trên dưới Trì gia sẽ vì con thịnh nộ của hoàng đế mà diệt môn, chủ tử lại đứng ngoài sẽ không sao, ngoại trừ tâm phúc sẽ bị liên lụy theo, còn Trì Lan Thần không phải vô tội... Chủ tử sẽ không để ở trong lòng.

Nhưng mấy lần tiếp xúc, y phát hiện Trì Lan Thần thật có chút chân Tài thực Học, mỗi lần đưa ra một ý kiến là khiến y phải nhìn hắn bằng con mắt khác, thâm tình trong mắt hắn mỗi khi lộ đều làm y rung động, có điều, từ khi hiện thân trước mặt Trì Lan Thần, đã quyết định kết cuộc phải hy sinh rồi, trước mắt, trừ chuyện của Cửu công chúa là ngoài dự liệu của chủ tử, những chuyện khác đều không có nằm ngoài kế hoạch của ngài, đây cũng là lý do tại sao, ngài muốn diệt trừ Cửu công chúa.

Làm sao đây? Để người khác đến thay y làm nhiệm vụ? Trước không có lý do để nói cho chủ tử, y... càng không muốn bỏ lỡ cơ hội chung đụng cùng hắn, thật sự... rồi quá đi.

Dưới lớp mặt nạ, khuôn mặt không có một tí rung động nào, tựa như máu này không phải từ trên người y chảy xuống, máu chảy nhiều như vậy, sắc mặt y nhất định sẽ trắng bệch, mà y lại cố tình chảy nhiều máu như thế, để sắc mặt trắng bệch xuất hiện trước mặt Trì Lan Thần, vì sao? Chỉ vì muốn thấy biểu tình của hắn như thế nào thôi ư? Nói thẳng ra là, người kia và y không hề can hệ, cho dù y có vì mất nhiều máu mà chết, người kia có thể động dung vì y sao?

Rối quá rồi rồi, y không quan tâm đến thân thể này, nhưng nếu như Trì Lan Thần chỉ có ý đồ với thân thể này, y làm sao bây giờ? Đúng rồi, cho hắn, đêm nay cho hắn đi, một khi chiếm được, hắn sẽ không dùng ánh mắt thâm tình đó nhìn y nữa. Hơn nữa, y sẽ không áy náy khi đem hắn đẩy vào hố lửa, xuống địa ngục.

Nghĩ tới đây, Nhượng Minh không do dự nữa, buông bàn tay đầy máu ra, cứ thế vậy mà phi thân vào căn phòng mở cửa sổ kia, mắt Trì Lan Thần sáng lên, nghiêng người qua, “Người đã đến rồi, sao tối nay đến trễ vậy.”

Nhượng Minh lấy mặt nạ xuống để qua một bên, đây là do mấy lần tiếp xúc, y có thói quen lộ mặt thật ra trước người này, bưng ly trà trên bàn lên uống, y đương nhiên biết, đây là ly trà mà Trì Lan Thần mới vừa uống, “Có chút việc trì hoãn.”

Vốn vì Nhượng Minh lấy ly trà hắn mới vừa uống mà ngây ngốc, nhưng khi thấy bàn tay đầy máu của y, khuôn mặt muốn cười của Trì Lan Thần cứng đờ, giọng nói không tự chủ mang theo tức giận, nắm lấy tay y, “Tay người làm sao vậy? Ai làm người bị thương? Người lợi hại như vậy cũng có người khiến người bị thương sao?”

Tim Nhượng Minh đập nhanh, như ý muốn nhìn thấy biểu tình thay đổi của Trì Lan Thần, nhưng... thà không nhìn thấy còn hơn, y sợ đến phút cuối cùng lại mềm lòng, phá hủy chuyện tốt của chủ tử, không ai hiểu rõ chủ tử hơn y cả, đối với kẻ phản bội, người ra tay ngoan độc vô cùng, rút gân lột da không gì không làm.

“Do ta không cẩn thận, trầy da chút thôi, không có việc gì, chúng ta nói chuyện đã.”

Còn chưa có nói xong, đã bị Trì Lan Thần cắt đứt, “Cái gì mà không có việc gì, sắc mặt người trắng bệch bao nhiêu người biết không? Người dự định cứ để chảy máu như vậy đến chết sao?”

“...” Lời muốn nói nghẹn lại, Nhựt Minh im lặng, mặc hấn kéo mình ngồi xuống, dùng khăn lau vết máu cho mình, gọi người hầu lấy thuốc, y nhìn hấn, không nói lời nào.

Trong phòng an tĩnh đến chút quỷ dị, có cảm giác kỳ lạ, Nhựt Minh hạ giọng phá vỡ bầu không khí này, “tại sao làm vậy?”

Tri Lan Thần dừng một chút, mọi người đều là người thông minh, hấn hiểu Nhựt Minh đang hỏi cái gì, cũng đã chuẩn bị câu trả lời tốt, “Ta thích ngươi, ngươi nên nhìn ra. “

“Tại sao lại thích ta?”

Dùng băng vải buộc lại, nhìn vết thương trên tay được băng bó kỹ, Tri Lan Thần mới thấy thoải mái hơn một chút, ở địa cầu hấn sống gần 30 năm, biết rõ bản thân không phải là gay, đến tận bây giờ cũng không phải, hơn nữa cũng không có dục vọng với nam nhân, nhưng... Lần đầu khi nhìn thấy khuôn mặt của Nhựt Minh sau tấm mặt nạ, tim hấn đập nhanh một nhịp, dục vọng, chiếm hữu, kể cả ý niệm muốn giấu người điên cuồng nổi lên.

Cái ý nghĩ này xuất hiện quá đột ngột, hấn còn chưa chuẩn bị được tâm lý, chỉ là, hấn không muốn làm như bản thân không biết, rung động rõ ràng như thế, cả đời này, có lẽ chỉ có một lần mà thôi, hấn khác với những người khác ở chỗ, là sống cả hai đời, mà chỉ bị như thế một lần.

“Nếu như có thể nói rõ được tại sao ta thích ngươi, ta đã nghĩ cách khiến tình cảm với ngươi không biến thành khuyết điểm của ta, vấn đề là ở chỗ, ta không biết vì sao lại thích ngươi, mỗi khi nhìn thấy ngươi ta rất vui, không thấy sẽ nhớ, biết tới ngày có thể gặp ngươi lại đợi, lúc ôm nữ nhân khác, trong đầu đều là khuôn mặt ngươi, sau đó lại không có hứng thú với các nàng, ha ha ha, hãy tin ta, ta còn muốn biết tại sao mình thích ngươi còn hơn ngươi đây.”

Nhựt Minh trầm mặc, còn nhiều vấn đề nữa nhưng y không muốn hỏi tới, nếu như y được tự do, có thể buông thả mà yêu một lần không? Có thể sẽ bị người ta coi thường, có thể bị lừa dối, chỉ là, sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra được, y không có tự do, mạng này là chủ tử ban cho, trung thành đã khắc vào trong xương tủy, hơn nữa, ai cũng biết chủ tử luôn vô tình với kẻ khác, thế nhưng đối với y, ngài có một chút tình, hấn là do y là người duy nhất được chủ tử tự tay ôm từ trong đồng rạc trở về.

Chỉ công nuôi dưỡng thôi, y phải cuối đầu cả đời không ngóc lên được, y không có quyền quyết định vận mạng của mình, sinh mạng này, y chỉ có quyền sử dụng, nhưng không có quyền sở hữu.

“Ôm ta”

Tri Lan Thần còn cho rằng mình nghe nhầm, kinh ngạc nhìn y, nhìn miệng y hình như nghe lại hai chữ, “Ôm ta.”

“Nhựt Minh, ta thừa nhận là ta có dục vọng với ngươi, thế nhưng ngươi không cần thiết...”

“Ôm ta, đừng để ta nói lại lần thứ tư.” Nhựt Minh lẳng lặng nhìn hấn, trong mắt không một tia gọn sóng, ngoại trừ thân thể này, y không biết có thể cho hấn cái gì, cũng chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày, y nghe được có người nói thích mình, dù người nói câu đó là nam nhân.

Mà Tri Lan Thần cũng không ngu ngốc bỏ qua cơ hội này, nếu Nhựt Minh đã nói thế hấn còn khách khí làm gì? Lại không biết làm gì mới là người ngu.

Thân thể Nhựt Minh rất đẹp, thon dài tinh tế, da thịt trắng nõn, thế nhưng sờ lên thì sẽ biết, y tuyệt đối không phải là một tiểu bạch kiểm vô dụng, dưới da thịt cơ bắp ẩn chứa sức mạnh kinh người.

Tri Lan Thần say mê dùng tay xoa khắp người Nhựt Minh, mỗi một tác, mỗi một góc, “Nhựt Minh, ngươi đỏ mặt.”

“Ai... Ai đỏ mặt chứ, muốn làm thì làm nhanh chút, đừng có rề rề rà rà.”

“Nhựt Minh, ngươi không hối hận.”

“Ta sẽ không hối hận.” Đúng vậy, sẽ không hối hận, không thể trả lại tình này của hấn, chỉ có thể dùng thân thể mà trả.

Trong phòng tĩnh dục thăng hoa, y phục từng món một vứt xuống, tiếng thờ dốc gấp gáp, đêm này còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Một, hai ngày, người yêu có biến hóa gì có thể không phát hiện được, nhưng đã 7,8 ngày qua, nữ nhân trời sinh lại nhạy cảm, cảm thấy có gì đó dần thay đổi, Nhạc Tâm không có cách nào khác lại an ủi bản thân, có thể là Lan Thần đang bận... công việc nên mới lãnh đạm với mình, trước đây, mỗi lần nàng tới, Lan Thần luôn bỏ công việc để ở cùng nàng, nhưng bây giờ... Rõ ràng ở gần nhau như vậy, cơ hội nhìn thấy người yêu ngày càng ít.

Là bởi vì bị đá kích ở chỗ Bách thúc sao? Hay là bởi vì nàng không giúp được hắn? Kỳ thực chỉ cần Lan Thần mở miệng, rất nhiều chuyện nàng đều có thể giúp một tay, dù sao, nàng cũng là yêu có pháp lực cao cường mà.

Nhìn thấy người yêu vội vàng vàng muốn ra ngoài, Nhạc Tâm từ trong góc tối nhảy ra ngăn lại, ôn nhu hỏi, “Lan Thần, gần đây chàng bận rộn đến mức không có thời gian dùng cơm với thiếp sao?”

Bước chân Tri Lan Thần dừng lại, nở một cười, khẽ vuốt mái tóc Nhạc Tâm “Xin lỗi, Tâm nhi, gần đây nhiều việc quá, hôm nay ta không ra ngoài nữa, ở nhà cùng nàng được không, sinh ý có lớn đi nữa cũng không quan trọng bằng Tâm nhi.”

Nhạc Tâm mỉm cười ngọt ngào, ôm lấy cánh tay hắn, “Thiếp biết chàng đối với thiếp rất tốt mà.”

Tri Lan Thần chỉ có thể thầm xin lỗi Nhượng Minh, trong khoảng thời gian này, tâm hắn đều chứa hình bóng của Nhượng Minh, nên vắng vẻ Nhạc Tâm, trước khi kế hoạch chưa triển khai, phải làm Nhạc Tâm an tâm mới được.

Mơ mơ hồ hồ ăn xong cơm tối, nhìn Nhạc Tâm không biết từ đâu lấy ra trái cây tươi, “Tâm nhi, nàng giỏi thật, mỗi ngày chỉ ở trong thư phòng, vậy mà cũng có thể dụ được người trong phòng bếp đưa hoa quả tươi đến.”

Nhạc Tâm bĩu môi, “Không phải trừ phòng đưa tới đâu, đều là do thiếp tự mình hái cả, so với phòng bếp nhà chàng còn tươi hơn nhiều.”

Tri Lan Thần giật mình, lấy một quả cắn thử, hương vị ngọt ngào, mọng nước, quả nhiên rất tươi, giống như mới hái từ trên cây xuống vậy, “Hái ở vườn trái cây nào vậy? Lão bản nơi đó còn cho phép nàng tự hái sao? Tâm nhi của ta là tiểu mỹ nhân yêu điệu như vậy, lão bản đó sao dám để nàng leo cây hái.”

Nhạc Tâm le lưỡi, “Thiếp hái trong sơn mạch Á Kỳ, đồ nơi đó tất cả đều là vật vô chủ, muốn hái bao nhiêu thì hái.”

Sơn mạch Á Kỳ? Không phải rất xa sao? Từ hoàng thành cỡi ngựa đến đó cũng phải mất vài ngày à! Nàng đến đó lúc nào? Mỗi ngày hắn đều ở trong thư phòng làm việc, nàng cũng ở đó, điều này nói lên điều gì, trước kia Tâm nhi ở Du Nhiên Cư ở Lương Châu, chỉ mất một tối đã đến được đây, đây là tốc độ gì à? Nơi này cũng không có máy bay xe lửa.

Kéo nàng vào lòng, hôn một cái lên trán nàng, “Tâm nhi, đừng có nói đùa chọc cười ta, sơn mạch Á Kỳ cách hoàng thành không gần đâu, chẳng lẽ mỗi ngày nàng đều chạy đến đó hái trái cây cho ta ăn?”

“Vội thiếp mà nói chỉ là chuyện nhỏ, dùng toàn lực, chỉ trong một canh giờ là tới đó rồi.”

Trong lòng Tri Lan Thần như trống đánh, một canh giờ là tới, cưỡi ngựa nhanh lắm cũng mất vài ngày, cái này có thể so sánh với máy bay nha, Nhạc Tâm đây là có bao nhiêu bản lĩnh?

“Tâm nhi thật lợi hại, vậy sau này có thư quan trọng gì, phải nhờ Tâm nhi hỗ trợ rồi.”

Vừa nghe được chuyện mình có thể giúp đỡ người yêu, trong mắt Nhạc Tâm hiện lên vui sướng, “Đương nhiên là được, Lan Thần, thiếp rất lợi hại nha, thiếp có thể giúp đỡ chàng những chuyện khác nữa đó, trong tộc chúng thiếp thì những chuyện đó không coi vào đâu cả, trong đám phạm nhân, có mấy ai là đối thủ của thiếp chứ.”

Tri Lan Thần nghe vậy cũng đoán được chút chuyện, người đã không chạm tới được, mà gia tộc của Nhạc Tâm đều lợi hại như thế, vậy kế hoạch của hắn sao thực hiện được, có cho bao nhiêu người đi thì kết quả cũng là toàn quân bị diệt.

“Lợi hại như vậy sao? Nếu tộc nhân của nàng đều xuống núi, vậy là không ai có thể địch nổi phải không?”

Nhạc Tâm lắc đầu, “Bách thúc từng nói bọn thiếp không phải là đối thủ của phạm nhân, vì suy nghĩ của cả hai không giống nhau, cho dù có lợi hại hơn cũng vậy.”

Mấy lần nghe nàng đều nói là phạm nhân, tựa như là đang nói nàng không phải là phạm nhân vậy, một lần có thể sai, nhưng hai, ba lần là không thể nào? Lẽ nào Nhạc Tâm và tộc nhân kia... đều không phải là người? Sẽ là gì? Ma? Thần? Hay yêu? Xem ra mấy tiểu thuyết xuyên không không nói bậy tí nào, có chuyện xuyên không, vận may từ trên trời rơi xuống, gặp vô số kỳ ngộ, hiện tại...hắn lại gặp người có thể không phải là người.

Nếu có thể nắm một thế lực như vậy trong tay, thiên hạ này...Còn chỗ nào hắn không dám tới? Thống nhất thiên hạ, sẽ không còn là mộng tưởng, có điều, những người đó đều quá mạnh mẽ, chỉ tốc độ này của Nhạc Tâm là đã bỏ xa người thường, nhất định...phải nắm được nhược điểm của họ.

“Ta thấy Tâm nhi vô địch thiên hạ như vậy rồi, sau này nàng chạy, thì ta sao có thể đuổi theo nàng kịp? Tâm nhi, nàng đẹp như thế, tốt như thế, còn lợi hại nữa, ta...Ta cảm giác mình không xứng với nàng tí nào, cũng không trách được tộc trưởng nàng nói vậy với ta.”

Nhạc Tâm cả kinh, từ trong lòng hắn bật dậy, “tộc trưởng nói gì với chàng?”

“Tâm nhi, ta không thể nói, một mình ta chịu đựng là đủ rồi, ta không muốn nàng lại thương tâm vì ta.”

Nhìn vẻ mặt khổ sở của người yêu, Nhạc Tâm đau lòng không chịu được, thay đổi vị trí dựa sát vào hắn, “Lan Thần, đây là chuyện của hai người chúng ta, phải là do thiếp gánh chịu mới đúng, đó là tộc trưởng của thiếp, ông ấy nói gì, thái độ ra sao, thiếp muốn biết, chàng có thể nói cho thiếp nghe không?”

Trên mặt Trì Lan Thần có chút do dự cùng bất an, còn thêm chút thống khổ, cuối cùng giống như hạ được quyết tâm, ôn nhu nói, “Tâm nhi, vốn là ta không định nói cho nàng biết, đó là tộc trưởng của nàng, ta không muốn bởi vì ta mà nàng và tộc trưởng xảy ra mâu thuẫn với nhau, nàng chọn ta là vinh hạnh của ta, nếu vì ta mà nàng bị đuổi ra khỏi tộc, sao ta có thể yên lòng cho được?”

“Lan Thần, thiếp đã quyết định, ở cùng chàng, cho nên, Lan Thần, nói cho thiếp biết đi, tộc trưởng đã nói gì?”

Trì Lan Thần thờ dãi, “Được rồi, nếu nàng nhất định muốn biết, ta sẽ không gạt nàng nữa, tộc trưởng nói, tộc nhân trong tộc không được gả ra ngoài, còn nói ta là bạch diện thư sinh, tuy có giúp đỡ gia tộc làm chút chuyện làm ăn, nhưng cho là có cộng toàn bộ tài sản Trì gia, cũng không xứng với nàng, muốn ta rời khỏi nàng, nếu không sẽ không bỏ qua cho Trì gia, còn nói rất nhiều, ta không nói được, ý tứ đại loại là thế.”

Nhạc Tâm cực kỳ tin tưởng rằng Bách thúc đã nói như vậy, bởi vì thân làm tộc trưởng yêu tộc, Bách Thúc muốn bảo vệ chúng yêu trong vòng tay, mà một khi ông tức giận, người bình thường sẽ không tương tượng được đâu, có điều...”Lan Thần, vì sao chàng biết rõ tộc trưởng sẽ không bỏ qua cho Trì gia, còn để ta ở cạnh chàng? Chàng không sợ tộc trưởng hung hăng tìm tới, biến Trì gia thành...”

Trì Lan Thần xoa mặt nàng, trong mắt ngập tràn tình yêu, “Vì Tâm nhi, cho dù phải trả giá thế nào ta cũng nguyện ý.”

Nhạc Tâm cảm động nhào vào lòng người yêu, nàng bây giờ rất hạnh phúc, hạnh phúc thế này, cho dù phải vứt bỏ yêu tộc, đồng bạn cũng đáng giá à.

“Cho nên, Tâm nhi, nàng không được bỏ ta mà đi đâu đấy? Nếu nàng mà đi, ta có đuổi cũng không đuổi kịp.”

Nhạc Tâm mỉm cười, khuôn mặt đầy nước mắt lẫn nụ cười, có thể khiến người ta mềm lòng thương yêu, đáng tiếc người nàng yêu là Trì Lan Thần, nhưng trong lòng hán đã có người khác, “Lan thần, thiếp sẽ không bỏ chàng đi đâu, mãi mãi sẽ không, thiếp sẽ giấu chàng vào đây.” Ngón tay nàng chỉ vào vị trí đan điền, “Đây là nơi quan trọng nhất của tộc nhân bọn thiếp, trừ phi nơi này bị phá, bọn thiếp mới có thể chết, nếu không...có thể sống thêm mấy nghìn năm, thậm chí vạn năm đều được, thiếp sẽ để chàng ở đây, nếu chàng không còn, thiếp sẽ đi cùng chàng, cho dù vứt bỏ tất cả, cũng không từ.”

Sống thêm nghìn năm, vạn năm, đây là khái niệm gì? Trường sinh bất lão? Hán nhất được bảo bối rồi, bảo bối này, có thể trường sinh bất lão...Thống nhất thiên hạ gì gì đó chỉ là phù vân, có thể trường sinh bất lão, còn không lạc thú hơn làm hoàng đế sao? trường sinh bất lão, hán muốn gì không phải đều được à?

Hai mắt nàng sáng lên, sao nàng lại dần thế nhỉ, sao lại cùng chết với Lan Thần, mà không nghĩ cả hai có thể cùng sống với nhau, yêu đan của yêu tộc là nguồn gốc của lực lượng, là gốc rễ trường sinh, nếu nàng phân một nửa bốn nguyên cho Lan Thần, không phải có thể vĩnh viễn ở cùng nhau ư? Tuy là phải mất một nửa tu vi, nhưng vì Lan Thần, nàng nguyện ý.

“Lan Thần, thiếp nghĩ ra một cách, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng nhau.” Lắc mình vào phòng lấy một đoạn tơ lụa ra, “Lan Thần, thiếp phải che mắt chàng lại, chúng ta thử xem có được không?” Nàng không thể lộ ra bí mật của tộc nhân, không thể mang phiền phức đến cho họ, chút chuyện này, nàng vẫn nhớ, chỉ là yêu tộc từ trước đến nay sống vô cùng tùy tính, từ ngôn hành cử chỉ, đã lộ ra chút bất đồng với người thường.

Trì Lan Thần thăm giạt mình, giả vờ bất mãn, “Không được, nàng phải nói cho ta biết là có tổn thương gì đến nàng không đã, nếu không...Ta quyết không chấp nhận.”

Nàng lập tức làm nũng với hán, “Chỉ có chút xiu thôi, tổn thất tu vi một chút, không sao cả, có thể tu luyện bù lại.”

“Thật sự?”

“Thật mà, thật mà, tin thiếp đi.”

“Được rồi, ta phải làm gì?” Trì Lan thần làm như khổ sở hỏi.

“Không cần làm gì cả, cứ giao cho thiếp.” Nhạc Tâm kéo người yêu ngồi xuống giường, dùng tơ lụa che mắt hán, lòng bàn tay đối nhau, chậm rãi nhả ra nội đan, không chế yêu đan dừng trước chớp mũi người yêu, linh lực nhẹ nhàng từ mũi đi vào thân thể hán, cẩn thận quan sát thân thể người yêu, xác định không xảy ra tình huống gì mới ngừng lại, thu hồi yêu đan rồi cời tơ lụa trên mắt xuống.

“Thế nào? Vậy là xong rồi” Trì Lan thần không chế vui sướng muốn bùng nổ của mình lại hỏi.

Trong mắt Nhạc Tâm đầy nước mắt, có thể vĩnh viễn bên cạnh người yêu, là nguyện vọng của tộc nhân yêu tộc, Nhạc tâm cũng vậy, “Được rồi, không sao cả, chàng chờ thiếp một lát, thiếp đi chuẩn bị ít thuốc, là tiểu thư luyện chế cho bọn thiếp, để thiếp đi lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Được Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Edit: Julia

Trở về phòng, nàng lấy được mà tiểu thư cho bọn họ để trong không gian ra, được này dùng nhiều được liệu quý luyện ra, nên cực kỳ quý, đây là phòng ngừa bọn họ tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma, mỗi người chỉ có một viên, nàng lại không có tham vọng gì, nên chuyện tu luyện không mấy để tâm lắm, dùng cái này để hỗ trợ cho Lan Thần vốn không có căn cơ tu luyện là tốt nhất.

“Lan Thần, cầm lấy, nếu có gì không ổn, lập tức dùng ngay.”

Trì Lan Thần tiếp nhận, nắm thật chặt trong tay, “Ta biết rồi, giờ ta phải làm gì?”

Nhạc Tâm dùng lựa mỏng bịt mắt hẩn lại, Trì Lan Thần lấy tay sờ soạng, “Lại bịt mắt ta, nàng chỉnh một chút lại giúp ta với, đúng, như vậy được rồi.”

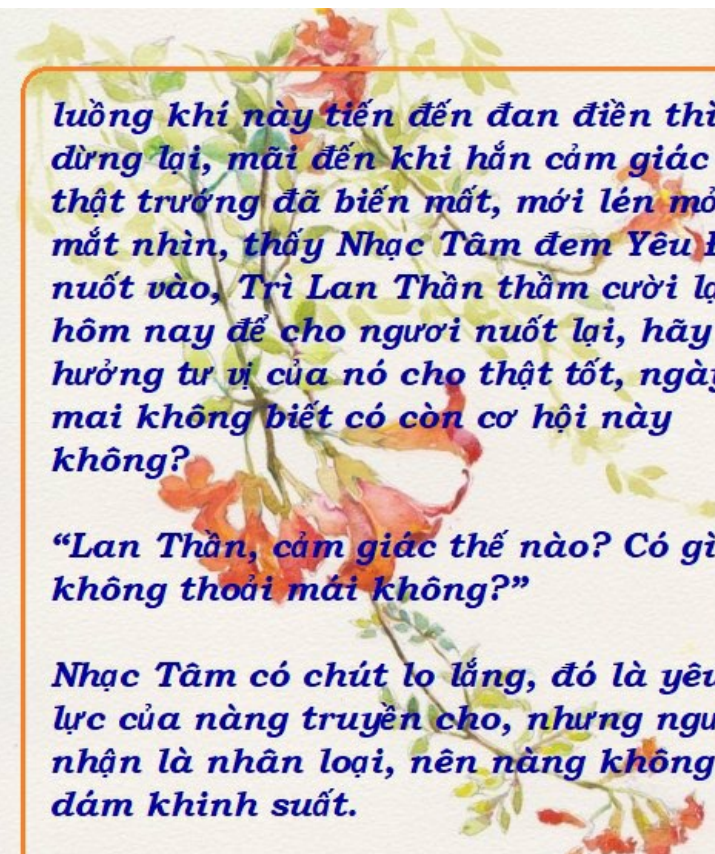
*Chỉ thay đổi một chút, lựa mỏng vốn
chính tề lại lộ ra một khe hở, nếu nhìn
thật kỹ là có thể thấy chuyện xảy ra
trước mặt, hẳn rất muốn biết Nhạc Tâm
dùng cách gì để giúp hắn đây.*

*Đối tay với hắn, Nhạc Tâm dặn dò nói:
“Lan Thần, lát nữa sẽ có một luồng sức
mạnh đi vào người chàng, đừng chống
lại, thiếp sẽ dẫn đường cho nó dừng lại
ở đan điền của chàng.”*

“Ta biết rồi.”

*Đè nén cảm xúc hưng phấn xuống, Trì
Lan Thần cố gắng biểu hiện trấn định,
nam nhân nào mà chưa từng có mộng
làm hiệp khách, hẳn cũng không ngoại
lệ, trước kia không có cơ hội không
nói, bây giờ cơ hội đặt ngay trước mặt,
nếu không giữ chặt thì quá ngốc rồi.*

*Một luồng linh khí thanh khiết đi vào,
khiến hắn phải rên rỉ vì thoải mái đến
từng tế bào ,*

luồng khí này tiến đến đan điền thì dừng lại, mãi đến khi hẳn cảm giác thật trống đã biến mất, mới lên mở mắt nhìn, thấy Nhạc Tâm đem Yêu Đan nuốt vào, Trì Lan Thân thâm cười lạnh, hôm nay để cho ngươi nuốt lại, hãy tận hưởng tư vị của nó cho thật tốt, ngày mai không biết có còn cơ hội này không?

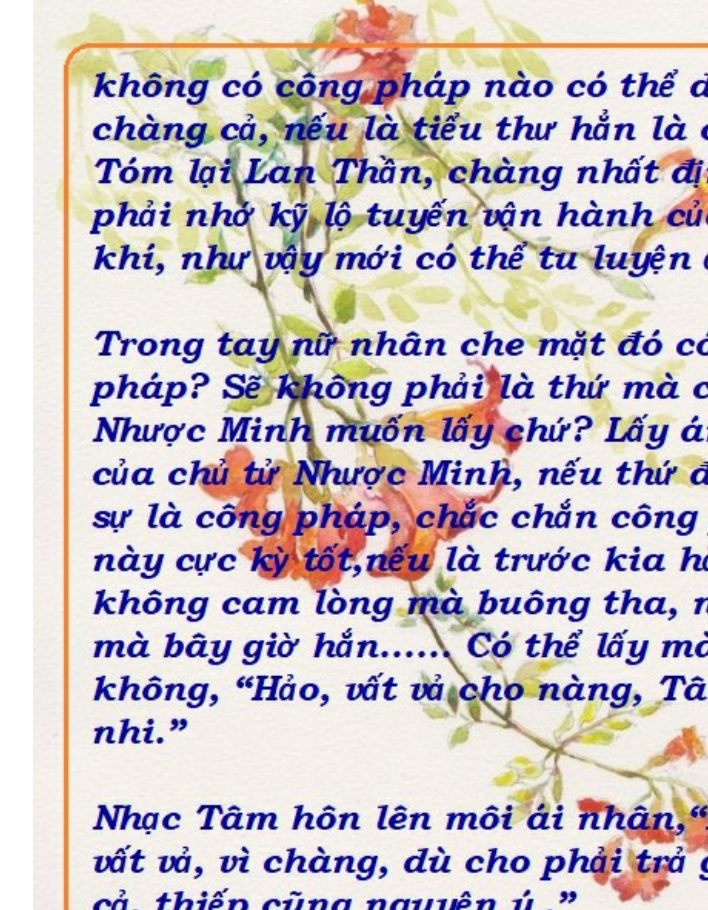
“Lan Thân, cảm giác thế nào? Có gì không thoải mái không?”

Nhạc Tâm có chút lo lắng, đó là yêu lực của nàng truyền cho, nhưng người nhận là nhân loại, nên nàng không dám khinh suất.

Trì Lan Thân trấn an nàng, “Cảm giác rất tốt, thân thể thoải mái đến mức có thể bay lên được luôn ấy”

Nhạc Tâm yên lòng, “Vậy là tốt rồi, Lan Thân, đầu tiên thiếp sẽ giúp chàng vẽ ra huyết mạch cho linh khí, chàng phải nhớ kỹ đường đi của nó, thiếp

không có công pháp nào có thể dạy cho chàng cả, nếu là tiểu thư hẳn là có Tóm lại Lan Thần, chàng nhất định phải nhớ kỹ lộ tuyến vận hành của linh khí, như vậy mới có thể tu luyện được."

Trong tay nữ nhân che mặt đó có công pháp? Sẽ không phải là thứ mà chủ tử Nhược Minh muốn lấy chứ? Lấy ánh mắt của chủ tử Nhược Minh, nếu thứ đó thật sự là công pháp, chắc chắn công pháp này cực kỳ tốt, nếu là trước kia hẳn sẽ không cam lòng mà buông tha, nhưng mà bây giờ hẳn..... Có thể lấy mà dùng không, "Hào, vất vả cho nàng, Tâm nhi."

Nhạc Tâm hôn lên môi ái nhân, "Không vất vả, vì chàng, dù cho phải trả giá tất cả, thiếp cũng nguyện ý ."

Phải tốn một phen dụ dỗ, Trì Lan Thần mới nhớ kỹ lộ tuyến vận hành linh khí, Nhạc Tâm không hề chỉ giáo tiếp song hẳn cũng có thể kéo dài linh khí vận hành trong cơ thể,

lúc này, trời dần sáng, nghĩ đến Nhược Minh có thể ở trong khách sạn đợi hần cả đêm, Trì Lan Thần xoay người xuống giường đi ra ngoài.

Nhạc Tâm giữ chặt hần, hơi kinh ngạc hỏi: “Lan Thần, chàng không nghỉ ngơi ư? Giờ chàng muốn đi đâu thế?”

Trì Lan Thần vừa thay quần áo vừa nói, trên người dính vị phấn son, Nhạc Tâm là người rất đa tâm, “Có chút việc phải ra ngoài, Tâm nhi, nàng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta về, làm xong công việc rồi bồi nàng.”

Nhạc Tâm vừa nghe vội lập tức buông tay, lúc nam nhân ra ngoài làm việc mà nàng lại ích kỷ không cho đi, sẽ bị coi là không hiểu chuyện mất, “Thiếp biết rồi, chàng hãy cẩn thận, đừng để bản thân mệt mỏi quá.”

“Ta biết mà, ngoan, đi nghỉ ngơi đi.”

amduongcung.wordpress.com

Nhìn người yêu vội vã xuất môn, Nhạc Tâm cũng không suy nghĩ nhiều, dọn dẹp phòng ngủ một chút, đúng là nàng có hơi mệt mỏi, tu vi thật lùi, lại mất nhiều tinh lực chỉ đạo cho Lan Thần tu luyện, cũng không dễ chịu gì.

Nhìn chén trà trên bàn đã nguội, vốn còn đang mang tâm tình chờ mong cũng tan biến, hần bị sao vậy? Hần đang chờ gì? Hy vọng được gì? Thật thật, từ khi nào hần bắt đầu tin tưởng người khác rồi? Là bởi vì y thân mật với hần sao? Hần không phải là nữ nhân, sao lại có cảm giác tương tư của nữ nhân chứ?

Khóe miệng hơi nhếch lên, cầm chén trà một hơi uống sạch, Trì Lan Thần, dùng cái từ ‘tin tưởng’ này áp dụng với người là không được.

Đặt chén xuống, đeo mặt nạ lên, nhìn cửa phòng đóng chặt không mở, rồi từ cửa sổ rời đi, Trì Lan Thần, ta sẽ lấy lại tất cả tín nhiệm của mình đối với người.

Chưa được bao lâu thì Trì Lan Thần thờ hồng học chạy tới, đi phía sau là tiểu nhị còn chưa tỉnh ngủ, trong phòng không có người, cũng nằm trong dự kiến của Trì Lan Thần, nhưng sao lại thấy có chút thất vọng, đúng là lỗi của hần, nhưng hần cũng nghĩ, Nhược Minh ắt sẽ chờ hần dù chỉ một lần, mà không phải rời đi một cách dứt khoát như thế.

“Lui xuống, ta muốn ở đây một mình.”

“Dạ, nếu có chuyện gì cần thì Trì thiếu gia cứ phân phó.”

Tiểu nhị nói xong liền rời đi, kỳ quái, nhà Trì công tử cách đây không xa, sao lại chạy đến đây ở trọ vậy? Lại ở lâu như thế không khiến người khác sinh nghi mới lạ.

Cầm lấy chén trà trên bàn, phát hiện trong chén còn vài giọt nước, nước trà trong ấm đã hết, Nhục Minh thật sự đợi hán cả đêm, chắc vừa mới rời đi, nếu hán chạy tới sớm một chút..... Nhưng nếu chạy tới sớm thì Nhạc Tâm ở nơi đó...

Nắm chặt cái chén, giống nhau nắm lấy tay người kia, nếu hán có được năng lực mạnh mẽ, có thể cướp Nhục Minh từ trong tay chủ tử của y, như vậy, bọn họ là có thể ở cùng một chỗ.

Buổi tối ngày hôm sau, mặc dù đã tự nói bản thân đừng tới nữa, nhưng Nhục Minh vẫn đến, tuy đèn trong phòng sáng nhưng cửa sổ vẫn đóng, hán còn chưa tới ư, con tức giận có xu hướng ngày càng tăng, Trì Lan Thần, Trì Lan Thần.....

Phi thân vào phòng, không khí trong phòng khiến hán cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, rõ ràng, bên ngoài còn lạnh hơn trong này rất nhiều, ánh sáng trong mắt dần tối đen, đã sớm biết, không phải sao? Từ khi đem thân thể giao cho hán, không phải là vì thiên mệnh trong đó sao? Chỉ là vì nhiệm vụ mà thôi? Không phải tất cả đều như ý nguyện rồi à?

Đang định rời đi, ánh mắt đảo qua nhìn thấy tờ giấy trên bàn, trái tim vốn đang bình tĩnh lại nhộn nhịp cả lên, hán đã tới? Lúc nào chứ? Rõ ràng khoảng cách gần như vậy, hán(NM) lại dùng thân pháp, cầm lấy tờ giấy lên, “Nhục Minh, xin lỗi vì hôm qua để ngươi phải chờ, là lỗi của ta, mấy buổi tối tới ta sẽ không đến được, bên chỗ Nhạc Tâm lộ ra vài chuyện, đợi ta làm rõ rồi mới đến được, nếu chuyện thành, ta cũng có tiền vốn để đàm phán với chủ tử của ngươi, chờ ta.”

Tay cầm tờ giấy run run, là vì mình sao? Cùng chủ tử đàm phán..... Ngươi cũng biết, ngươi căn bản không có cơ hội đứng trước mặt chủ tử mà.

“Lan Thần, đây là lần cuối cùng, ba lượt truyền sức mạnh trước chàng đã nắm giữ rồi, qua hôm nay, chàng sẽ có tu vi giống thiếp, sẽ không bao giờ giống nhân loại chỉ sống được 100 năm, chàng phải cố tu luyện giống như thiếp đã nói, như vậy sống mấy trăm năm cũng không thành vấn đề.”

Khi nói tới đây, nụ cười của Nhạc Tâm thật khiến người ta rung động, ngay cả người có ý chí sắt đá như Trì Lan Thần cũng không tự giác mà ôn nhu, nhiều hơn chút là lòng biết ơn, “Tâm nhi, cảm ơn nàng, đã toàn tâm toàn ý với ta.”

“Bởi vì thiếp yêu chàng, nguyện ý vì chàng mà làm tất cả, Lan Thần, chàng đừng bao giờ nói cảm ơn với thiếp, thiếp không thích nghe đâu.”

“Được, Tâm nhi, chúng ta bắt đầu đi.”

Đã 4 ngày hán không gặp được Nhục Minh, không biết y có nhìn thấy tờ giấy hán lưu lại không, liệu có tức giận?

“Dạ.”

Chỉ vài lần, hai người dần thuần thục, Nhạc Tâm lại không hề phòng bị phun ra, Yêu Đan quay quanh ở ngay trước chớp mũi Trì Lan Thần, cũng giống như lần trước không khác lắm, cảm thấy Nhạc Tâm muốn thu lại Yêu đan, Trì Lan Thần hé miệng ra, một ngụm nuốt luôn yêu đan, Nhạc Tâm không kịp phản ứng, mất luôn cơ hội phản kích cuối cùng, liên hệ với yêu đan bị Trì Lan Thần luyện hóa mà cắt đứt.

Nếu đổi lại là một yêu quái hoặc kẻ nào khác, sẽ không có tốc độ luyện hóa nhanh như vậy, nhưng đan điền của Trì Lan Thần là dùng sức mạnh do Nhạc Tâm đưa vào luyện thành, Yêu Đan không nhìn người chỉ nhận mũi, khí tức quen thuộc khiến yêu đan không có một chút chống cự nào, nhanh chóng cắm rễ trong đan điền của Trì Lan Thần.

Linh khí dùng tốc độ chóng mặt lan ra khắp toàn thân, linh khí quá nhiều khiến đan điền của hán có chút đau, Trì Lan Thần không chút nghĩ ngợi đem mấy viên thuốc mà Nhạc Tâm cho mấy hôm trước nuốt vào, mới có thể ổn định lại được, mở mắt nhìn Nhạc Tâm đang muốn ngã quỵ mỉm cười, nhìn ánh mắt không thể tin được của nàng, Trì Lan Thần cười thốt khoải, “Mất Yêu Đan, chắc hẳn ngươi sẽ lập tức trở về nguyên hình ngay nhỉ.”

Nhạc Tâm cố nén cảm giác đau đớn của thân thể, nàng biết bản thân không thể chống đỡ được bao lâu, “Ngươi làm sao..... Làm sao mà biết..... Ta là yêu.”

“Ha ha ha,” Trì Lan Thần cất tiếng cười to, lực lượng mạnh mẽ khiến hán vô cùng tự tin, “Không phải tộc trưởng của ngươi đã nói sao? Cho dù các ngươi có lợi hại đi nữa cũng không phải là đối thủ của nhân loại, bởi vì các ngươi không có thông minh như nhân loại, rõ ràng là yêu nhưng không có tâm phòng bị, chỉ bị gạt một chút đã nói lộ ra hết, ngươi nghĩ xem, trong khoảng thời gian này đã có mấy lần ngươi nói gì về yêu tộc, toàn chuyện tốt không phải sao?”

Nhạc Tâm cho dù có ngốc cũng biết mình bị lừa, không chỉ lộ thân phận, mà còn rước thêm phiền toái cho tộc nhân, nàng..... Thậm chí ngay cả từ huyết của yêu tộc cũng đã nói ra, làm sao bây giờ? Nàng phải làm sao đây? Mất Yêu Đan, nàng không thể liên hệ với ai được, nàng..... Là tội nhân thiên cổ của yêu tộc.

Ánh mắt Nhạc Tâm đỏ bừng, nhưng không có chảy nước mắt, vận mệnh của nàng ra sao cũng được, bị đánh hồi nguyên hình là đã nhân từ rồi, nàng nên

hôi phi yên diệt mới phải, “Ngươi muốn làm gì Yêu Tộc? Cho dù ngươi có được sức mạnh của ta thì cũng không phải là đối thủ của họ, ở Yêu Tộc, ta chỉ là yêu quái cấp thấp nhất”

“Ha ha, yên tâm, ta không phải kẻ hữu dũng vô mưu, sẽ không ngu ngốc một mình đi độ sức với họ, ta đột nhiên rời khỏi trấn Nghênh Lai, ngươi cho là tộc trưởng của ngươi tìm ta gây phiền phức sao? Ha ha, sai rồi, là có người tìm ta hợp tác, liên thủ đối phó vị Tịch tiểu thư ở Du Nhiên Cư, chỉ là không nghĩ đến, ta lại câu được một con cá lớn, ha ha ha, nhược điểm của Yêu Tộc ta đã biết, nếu bọn họ thức thời làm việc cho ta, ta cũng sẽ không đuổi cùng giết tuyệt, ha ha ha.”

Lúc này Trì Lan Thần không còn chút bộ dáng phong lưu tao nhã nữa, vẻ mặt điên cuồng, Nhạc Tâm nhắm mắt lại, nàng rút cuộc đã làm cái gì, tâm trí bị mê mị mới không nhìn rõ mặt thật của nam nhân này mà, Bách thúc, thúc đã đúng, Nhạc Tâm then với thúc, Nguyệt Như, Chúc Thủy, vĩnh biệt, tiểu thư, thực xin lỗi Nhạc Tâm đã hại người, yêu quái một khi mất Yêu Đan sẽ không giống như người tu tiên, chỉ có thể cảm nhận đau đớn xé toách thân thể, nhìn nữ nhân kia dần biến trở lại thành hoa Hải Đường, Trì Lan Thần biết, đây là chân thân của Nhạc Tâm.

“Đúng là rất đẹp, nhưng ngu ngốc, đặt ngươi ở đây trang hoàng thêm cho thư phòng của ta cũng được, Nhạc Tâm, có thể ở đây, mỗi ngày nhìn thấy ta, cũng là hy vọng của ngươi, không phải sao, ha ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Edit: Julia

Phải mất hai ngày mới có thể đem sức mạnh trong người trở thành của mình, Trì Lan Thần cảm thấy chưa bao giờ tự tin như lúc này, tuy lúc trước cái gì hấn cũng có, nhưng thứ hấn thiếu chính là sức mạnh của riêng mình, bây giờ ngay cả cái này lão thiên gia cũng cho hấn, không phải là muốn hấn làm đại sự sao?

Tịch tiểu thư à, không ngờ nàng có không ít kẻ thù, vốn không muốn đuổi cùng giết tuyệt, nhưng trong tay nàng lại có công pháp, hấn càng không thể bỏ qua, tuy thủ hạ toàn là cao thủ, thế nhưng sao tin cậy được bằng sức mạnh của bản thân.

Vội chạy đến khách điểm, vốn còn cho rằng bên trong không có ai, ở một khắc đẩy cửa vào kia, hai mắt hấn sáng ngời, “Nhược Minh, ngươi... luôn ở đây chờ ta sao?”

Nhược Minh chỉ cười không nói, rót một chén trà đặt sang một bên, cạnh chén trà của mình, Trì Lan Thần thức thời ngồi xuống, thuận tay nắm tay y hôn một cái, “Có thấy tờ giấy ta để lại không?”

“Thấy, ngươi thu được gì ở chỗ Nhạc Tâm vậy?”

Nghĩ đến Trì Lan Thần có khả năng giờ thủ đoạn với Nhạc Tâm, Nhược Minh cố ý bỏ đi hòn giận trong lòng.

“Thứ có thể giao dịch với chủ tử ngươi, Nhược Minh, ta nguyện ý nói cho ngươi, nhưng ngươi thật sự muốn biết sao? Sau khi biết ngươi sẽ làm gì? Nói cho chủ tử ngươi nghe để đẩy ta vào chỗ chết, hay là giúp đỡ ta giấu chủ tử ngươi? Ngươi chọn lựa thế nào đây?”

Đối mặt với khí thế bức người kia, Nhược Minh cảm chén trà lên, che đi sự bất dĩ của mình, hấn không phải là người có tự do, điểm ấy, cả hai đều hiểu rõ.

Nhìn thấy Nhược Minh trầm mặc, Trì Lan Thần không nhắc đến chuyện này nữa, mà hỏi: “Chủ tử ngươi bên kia có nói gì không? Khi nào thì bắt đầu hành động? Bên ta đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Nếu hôm nay ngươi không đến, ta cũng định đến phủ đệ tìm ngươi, chủ tử chỉ thị, muốn ngươi đem người đến Lương Châu, người bình thường không thể dùng, ngươi cũng biết đám người đó lợi hại thế nào mà, ta sẽ lập tức xuất phát, dẫn người đến Nghênh Phong trấn tụ hợp với ngươi”

Trì Lan Thần mặc kệ, “Nhược Minh, mấy ngày nay ta không gặp ngươi, giờ ngươi lại nhần tâm mà đi à?”

Mặt Nhược Minh hơi hồng, giờ đi thì hơi tiếc thiệt, Trì Lan Thần không biết gì nhưng hấn lại biết rất rõ, những ngày bọn họ ở cùng nhau không còn bao nhiêu, có thể tranh thủ được khoảnh khắc ngọt ngào này cũng đã quý giá lắm rồi, nhưng lời này không thể nói ra, “Sao nào, mấy ngày nay Nhạc Tâm không thỏa mãn ngươi sao?”

Trì Lan Thần nắm lấy cánh tay non mềm của hấn, “Yên tâm đi, mấy ngày nay nàng ấy còn không có cơ hội đó nữa là.”

Không biết vì sao mà Nhược Minh cảm thấy rất vui, muốn giấu đi, nhưng ánh mắt đã để lộ ra tất cả, liếc mắt đưa tình, phong tình vạn chủng vô cùng, “Là ngươi không được à.”

Tri Lan Thần lập tức ôm lấy hân về giường, tức giận nói: “Ta sẽ cho người biết ta được hay không.”

*

*

*

Ở trong Du Nhiên Cư, Chung Ly Tinh Nhi đang cầm sách thuốc nằm ở trên ghế Quý phi, nhưng nửa ngày còn chưa lật qua tờ khác, ai nấy đều thấy được nàng có chút không yên lòng. Tham Oa chạy đến, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Chung Ly Tinh Nhi phục hồi tinh thần lại, nhìn Tham Oa đang nhủu mày, mỉm cười, đặt sách xuống, ôm lấy nó, “Làm sao vậy? Nhớ Tiểu Ngọc sao?”

Tham Oa gật đầu, “Tỷ tỷ, tỷ cũng nhớ Tiểu Ngọc à?”

Ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, “Đúng vậy, tỷ rất nhớ.”

Thật ra, là có chút lo lắng cho đứa nhỏ này, không biết vì sao mà mấy ngày nay cảm thấy không yên lòng tí nào, liệu có phải là Tiểu Ngọc xảy ra chuyện gì, làm bạn nhiều năm như vậy, nàng đã coi đứa nhỏ là người nhà của mình, sao có thể không lo lắng chứ.

Tham Oa giống như tiểu đại nhân ôm lấy nàng vỗ lưng, an ủi: “Tỷ tỷ, Tiểu Ngọc sẽ không sao đâu, Tiểu Ngọc đã hứa với Tham Oa, phải cùng nhau ra ngoài chơi với tỷ tỷ.”

Bị một đứa nhỏ an ủi, thật là, càng sống càng thụt lùi mà, Chung Ly Tinh Nhi bật cười, véo hai cái má béo đỏ đỏ của Tham Oa, “Tham Oa à, mặt đệ ngày càng nhiều thịt quá, tỷ tỷ giúp đệ giảm béo nha.”

Tham Oa tránh trái tránh phải cũng không thoát được, kêu to vì bị khi dễ, “Tỷ tỷ, đau, tỷ tỷ, a, Vô Diễm tỷ tỷ, cứu mạng a, Bách gia gia, cứu mạng a.....”

Mọi người thì ai nấy chọn chỗ đứng dựa hoặc chỗ ngồi thoải mái, chờ tiểu thư chơi cho đã ghiền, tay có chút ngứa ngáy, Dịch Hi tay nhanh lẹ mắt, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Dân, lại một cái tiểu hài tử lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

*

*

*

Buổi tối, Tinh Quang Ân xem quẻ lần nữa, quẻ tượng giống như vài lần trước, mông lung không rõ ràng, không thu hoạch gì thêm, cũng may, bọn Hiên Viên đều tin lời ông nói, bảo vệ tiểu thư thêm chặt chẽ, có bọn họ bảo vệ, người bình thường hẳn không có khả năng tổn thương tiểu thư được.

Đang suy nghĩ xem có nên thử lại lần nữa không, thì bị tiếng mở cửa cùng ánh nến trong viện cùng lúc được thắp lên làm cho giật mình, vội thu hồi đồ đạc, ông cũng mở cửa ra xem, hơi nghi hoặc nhìn Hiên Viên đứng đó không xa, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Hiên Viên không tốt lắm, nhưng không có căng thẳng gì, “Bọn họ đến đây, Tinh Quang, lát nữa ông với mấy đứa nhỏ Tử Phàm đừng lộ diện.”

Biết bây giờ bản thân mình phải làm gì, nên Tinh Quang Ân cũng không có tức giận vì bị xem nhẹ, “Biết rồi, ta sẽ trông chừng huynh đệ Tử Phàm.”

Chung Ly Tinh Nhi bởi vì lo lắng cho Tiểu Ngọc nên không có ngủ, cho nên mới thấy Vô Diễm hiếm khi khi nàng lên giường ngủ rồi lại chủ động gõ cửa đi vào, liền thả thần thức ra nhìn tình huống bên ngoài, mày nhăn lại, “Vô Diễm, bên ngoài là sao vậy?”

Vô Diễm vừa giúp nàng mặc quần áo vừa trả lời: “Bọn họ đến.”

Nháy mắt nàng liền hiểu, “Tri Lan Thần?”

“Dạ, trong nhóm người cầm đầu có hắn.”

“Nhạc Tâm thế nào?”

Tay Vô Diễm khựng lại rồi mới đáp: “Mấy ngày nay mọi người không liên lạc được với nàng ấy, Bách thúc nói có khả năng nàng đóng lại linh thức, cố ý không tiếp thu linh niệm của chúng ta.”

Chung Ly Tinh Nhi không nói gì, vì tâm tư của bản thân mà kéo yêu tộc xuống vùng nước bản này, nàng không thể nào thích Nhạc Tâm cho được, chuẩn bị xong hết thảy, mang theo mạng che mặt, xác định sẽ không rơi xuống được mới rời phòng.

Mọi người đều tập trung hết ở đại sảnh, vừa thấy Chung Ly Tinh Nhi xuất hiện đều đứng dậy hành lễ, “Tiểu thư.”

“Ngồi xuống cả đi, Hiên Viên, bọn họ đến thế nào?”

Nàng tự biết mình, tu vi nông cạn, phạm vi lĩnh thức phủ lấy chỉ trong vòng 200m không thể nào mà so sánh với yêu tu luyện vạn năm, thiếu chút nữa thành tiên này.

“Cách nơi này còn có 4 dặm, tiểu thư, chúng ta có thể.....”

Chung Ly Tinh Nhi biết Hiên Viên muốn nói cái gì, “Hiên Viên, ông lớn hơn ta rất nhiều, việc này ông xem thể nào được thì làm, không cần phải chờ lệnh của ta, mọi người xem tình huống ra sao thì làm, có thể không lộ ra ngoài là tốt nhất.”

“Dạ.”

Nhìn Trình Tử Phàm đang nghi hoặc, còn có Tử Dân đang dựa vào lòng hẩn ngủ, Chung Ly Tinh Nhi có chút hối hận khi không tiễn họ về sớm, như vậy cũng sẽ không bị kéo vào chuyện này, nàng tự tin có thể bảo vệ bọn họ, nhưng lòng người, nàng không có nắm chắc, cho nên, nàng mới không để cho Trình Tử Phàm biết, quan hệ đơn thuần này vẫn tốt hơn.

Nhìn tình huống hôm nay, có một số việc không giấu giếm được nữa rồi, “Tử Phàm, hiện tại đừng có hỏi gì cả, cũng không cần hoảng, ta sẽ không để người gặp chuyện gì, mau ôm Tử Dân theo Tinh Quang, biết chưa? Tham Oa, đệ ở cùng Tử Dân, bảo vệ bọn họ được không?”

Từ ngày ra ngoài Tham Oa đều ngủ với Kê Nghi, tuy nó vẫn là đứa nhỏ, lúc ở trong không gian đều là ba người ngủ với nhau, nhưng bên ngoài lại không giống vậy, không ai đồng ý để hai người họ ngủ cùng giường, Chung Ly Tinh Nhi cũng không cưỡng cầu, dù sao chờ Tiểu Ngọc tỉnh lại, bọn họ sẽ trở về không gian ngủ, không cần phiền não như mấy ngày nay.

Tham Oa nhìn thấy biểu tình trên mặt mọi người, cực kỳ hiểu chuyện, “Được, Tham Oa sẽ đi theo Tử Phàm ca ca.”

Trình Tử Phàm không nói, mà dùng hành động đi đến bên cạnh tiên sinh mình thay câu trả lời, Tinh Quang Ân âm thầm gật đầu, không tệ, dưới bầu không khí này mà còn có thể trấn định, nhưng không biết trấn định này có thể kiên trì được bao lâu, hy vọng, không làm cho ông thất vọng.

“Thư Dục, các người không cần phải đi theo ta, có Vô Diễm lưu lại bên cạnh ta là đủ rồi, xuống tay không cần lưu tình, nếu dám đến đây, thì phải cho bọn họ biết Du Nhiên Cư không phải là quả hồng mềm muốn bóp sao thì bóp, Hiên Viên, các người đã thương người là được, giết người ta lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của các người, chuyện đoạt mệnh người cứ giao cho bọn Thư Dục là được.”

Nhớ tới giá trị công đức kia, Chung Ly Tinh Nhi rất để ý, cái gì cũng đều có công bằng, không đạo lý chỉ có thưởng, mà không có phạt, nàng cần nhắc, phạt này chắc chắn sẽ đối lập với thưởng kia.

Hiên Viên ngẫm hiểu, đáp: “Được, mọi người đều nghe cả chưa?”

“Nghe rồi ạ”

Hiên Viên ngày càng có phong phạm của một lão quân gia à nha, Chung Ly Tinh Nhi thăm thờ dài, bụng chén trà lên, từ ngày có được lá trà, uống trà đã thành một loại hưởng thụ, trà này..... Gọi đến ký ức đẹp đẽ kia.

Đại sảnh lớn như vậy, rõ ràng nhân số không ít, lại im lặng mà thần nhiên, đúng là quá phù hợp với cái danh Du Nhiên Cư này, ngay cả Trình Tử Phàm vốn có chút khân trương cũng không tự giác bình tĩnh lại.

Tri Lan Thần sống vai cùng Nhục Minh, nhìn chút ánh sáng suy nhất trong bóng đêm ở xa kia, phía sau là đoàn người đông nghịt không chút tiếng động áp sát gần, nhìn sơ thôi cũng vài trăm người, nếu những người này đều là cao thủ hết, thì dựa vào 8 người Thư Dục đối phó thôi cũng mệt đi.

“Nhục Minh, còn phải chờ bao lâu?”

Lúc này Nhục Minh mới có thể quang minh chính đại nhìn hẩn mà trả lời, “Theo chủ tử nói, bọn họ hẳn cũng sắp đến, có bọn họ ở đây, chúng ta càng thoải mái.”

Du Nhiên Cư kia không đơn giản, người không biết nội tình còn nhìn ra được nữa là, huống chi bọn hẩn không chỉ biết nội tình, còn có thân phận của họ, không có mười phần nắm chắc thì sẽ không dễ dàng hành động như vậy, nam nhân này, hẩn (TLT) cũng biết, mặc kệ chuyện này thành hay bại, hẩn (NM) đều không có ngày mai để nói.

Trong bụng đầy chua xót, Nhục Minh quay đầu đi, không đợi Tri Lan Thần nói, hẩn liền cướp lời: “Cho người của ngươi chuẩn bị động thủ đi, bọn họ đến rồi.”

Tri Lan Thần dùng linh khí chưa thuần thực lắm cảm nhận mọi thứ xung quanh, quả nhiên, phía bên phải cách đó không xa có 6 người. “Ta biết rồi, Nhục Minh, đừng để mình bị thương.”

Nhục Minh không nhìn được quay đầu lại, “Lời này phải là ta nói, ta có bản lĩnh tự bảo vệ mình được, còn ngươi thì không có, đã bảo ở trên trán chờ tin của ta đi, sao ngươi còn chạy theo tới đây.”

Đó là trước kia, hiện tại ta, cũng không có yếu như ngươi nghĩ đâu, Tri Lan Thần giấu trong lòng không nói ra, nói hay không bằng làm, đêm nay, hẩn nhất định sẽ để nam nhân này mở to con mắt mà xem.

Chương 103

Phía trước Du Nhiên Cư có một loạt phòng ở xây dựng thành nửa vòng tròn, trong đêm nhìn từ xa, chỉ thấy ánh sáng từ Du Nhiên Cư, còn bên cạnh chính là mấy căn phòng ở này lại tối đen.

Mọi người đề cao cảnh giác, Trì Lan Thần làm cái thủ thế, một hàng tám người nhanh chóng chạy vào loạt phòng ở, không bao lâu liền quay lại báo cáo với Trì Lan Thần, “Thiếu tộc trưởng, bên trong không có ai”

Khỏe miệng Trì Lan Thần hơi nhếch lên, “Đúng là có chút bản lĩnh, không cần ẩn thân nữa, cứ trực tiếp đi vào thôi, người ta sớm biết chúng ta đến đây rồi, có ẩn thân cũng vô dụng.”

Nhược Minh gật đầu, hướng phía sau thủ thế, ngay lập tức hàng người đồng nghị đổ bộ vào Du Nhiên Cư, 6 vị cao thủ mà Nhược Minh đem đến cũng hiện thân, đi theo phía sau Nhược Minh, cùng Trì Lan Thần bước vào cửa viện.

vẫn không có ai thêm đề ý tới đoàn người mới vào này, Trì Lan Thần dẫn người vào thiếu chút nữa tức điên, Du Nhiên Cư này có phải quá tự cao tự đại rồi không hả? Bọn họ tìm đến cửa rồi vậy mà còn bình tĩnh ngồi yên được sao? Lần này hắn dẫn theo toàn là cao thủ thứ thiệt, ngay cả lực lượng bí mật của Trì gia, hắn cũng rút một nửa đem qua đây, hơn nữa còn có người Nhược Minh mang tới, hắn không tin không bắt được nàng.

Đúng là yêu quái rất lợi hại, nhưng hắn đã nói từ huyết của yêu cho mọi người biết rồi, mà đám yêu nghiệt ẩn cư nơi này, khẳng định không muốn thân phận của mình lộ ra ngoài, nếu đề thể nhân biết được Tịch tiểu thư ở cùng một chỗ với yêu quái, vậy trong thiên hạ này, sẽ không có chỗ cho nàng dung thân, mà nàng lại là ân nhân của yêu quái, chắc chắn chúng yêu sẽ rất bận tâm điểm này.

Nắm được hai điểm này, cũng coi như trói được tay chân chúng yêu, còn đánh thế nào ấy à? Hắn tự tin, sẽ thắng được trận này, hơn nữa, lần này đến giúp đỡ còn là một người tài ba, thiếu ân tình của Trì gia — thuật sư Nghiêm Tử Dương.

Trong thần thoại Trung Quốc, đạo sĩ Mao Sơn là khắc tinh của Yêu Tộc, vậy thì ở đệ thế này, thuật sư tương đương với đạo sĩ Mao Sơn, cũng dùng phù chú, đạo bào cũng giống, chỉ là không có dùng kiếm gỗ với máu chó mực mà thôi. Vì đề đối phó với chúng yêu, hắn cũng tốn không ít tâm huyết đâu.

“Tịch tiểu thư, lâu rồi không gặp”

Đợi lâu mà không thấy người bên trong phòng phản ứng gì, Trì Lan Thần rốt cuộc nhẫn không nổi nữa, cao giọng nói.

Chung Ly Tinh Nhi nhếch môi, muốn so nhẫn nại với nàng hả? Năm đó, nàng thường xuyên một mình phải ra ngoài làm nhiệm vụ mấy ngày thậm chí mấy tháng, nhẫn nại cũng quen, chỉ mới chút xíu thôi mà còn không nhẫn được thì làm ăn gì? “Trì công tử, nửa đêm dẫn người bao vây chỗ ở của ta, còn ngang nhiên hỏi ta như thế, công tử còn muốn ta chiêu đãi à, thật hiếm thấy nha.”

“Ha ha ha, ta đương nhiên muốn được Tịch tiểu thư chiêu đãi, Du Nhiên Cư này tốt xấu gì ta cũng đã tới hai lần, đường thì vẫn nhớ, không biết hôm nay, Tịch tiểu thư tính chiêu đãi ta như thế nào?”

“Bốn tiểu thư không thích chiêu đãi người đó, Trì công tử, người thấy sao?”

Che miệng ách xì 1 cái, thức đêm ảnh hưởng đến nhan sắc của nàng, tội không thể tha thứ.

Trì Lan Thần cười cợt nhả vô cùng, lần trước tới đây, trong lòng cảm thấy, phải cung kính chào nàng, nhưng hôm nay hắn không cần kiêng nể gì mà đứng đây, kêu to với nàng, đúng là phong thủy thay đổi nha, “Vậy thật đáng tiếc, bản công tử hôm nay đến đây còn tính chiêu đãi người thật tốt, lên đi, không được để kẻ nào chạy thoát.”

“Dạ.”

Giọng nói bốn phương tám hướng vang lên, Chung Ly Tinh Nhi nghe sơ sơ qua, lần này người đến đây thật nhiều, có ba, bốn trăm người đi? Hơn nữa, cũng không phải kẻ tầm thường, đây là thực lực của Trì Lan Thần? Hay là..... Có người đục nước béo cò?

“Đi ra ngoài đối phó với địch, đừng để nhà mình bị phá hư, Tinh Quang, các người không được phép ra ngoài.”

“Dạ.”

Người tiến vào nhanh, nhưng người đi ra còn nhanh hơn, Dịch Hi mang theo đám người Thư Dục dẫn đầu vọt ra, Hiên Viên dẫn theo những người khác theo sau, Vô Diễm che chở Chung Ly Tinh Nhi đi sau cùng, Bách thúc đã lệnh cho nàng không được khỏi tiểu thư nửa bước, đây đương nhiên cũng là điều nàng muốn làm.

“Vô Diễm, đừng khẩn trương ta cũng không phải là quả hồng mềm muốn bóp sao thì bóp”

Chung Ly Tinh Nhi nhìn chiến trường, thâm tính toán trong đầu, tuy rằng không có tu vi cao thâm như chúng yêu, nhưng tu vi của nàng không phải là dễ trung làm cảnh, cảnh giác đương nhiên vẫn có, bị huấn luyện nhiều năm vậy đâu dễ không được, tuy mấy năm nay sống hơi an nhàn thật nhưng nàng không bỏ bê việc nâng cao sức mạnh bản thân.

“Ta biết.”

Vô Diễm thu lại chút khí khái bảo vệ quá mức kia, nàng đương nhiên tin tưởng bản lĩnh của tiểu thư, nhưng mà..... Cái này theo bản năng mà >.<

Không hổ là người bước ra từ Âm Bộ, an nhàn lâu như vậy, mà bản lĩnh của đám Thư Dục không thật lười tì nào, ngược lại tiến bộ không ít, cũng phải, có nhóm yêu nghiệt bản lĩnh cao cường ở trước mặt như vậy, không lấy làm mục tiêu sao được, bọn họ không thể không liều mạng tiến về phía trước, cho dù cân không nổi, nhưng tiếp cận được một chút cũng được rồi (J: đoạn này mị chém)

Chung Ly Tinh Nhi có chút lo lắng cho 8 người họ, có chúng yêu chống hơn nửa hỏa lực, tạm thời nhóm Thư Dục sẽ không có nguy hiểm, chúng yêu cho dù bị vây công cũng dễ dàng thoát ra được, thấy địch nhân mà mất đồ lóe, ra tay còn ngoan độc hơn

Những người này vốn là vật hi sinh, Tri Lan Thần cùng Nhược Minh đối với đám thuộc hạ mới ngã xuống không để ý, đối phương rất mạnh bọn họ biết, nhưng là không nghĩ tới mạnh như vậy, mấy cao thủ lợi hại này sao lại nguyện ý đi theo Tịch tiểu thư [Cứu công chúa] ân cư nơi thôn dã này? Đây là nghi vấn trong lòng của hai người họ.

Mà Chúc Thủy bình thường ôn nhu dễ nói chuyện bao nhiêu, thì khi ra tay càng ngoan độc bấy nhiêu, nàng cũng mò được từ chỗ Kê Nghi mà biết, sau khi Nhạc Tâm truyền tin nàng ấy yêu phạm nhân, đã khiến hấn(CT) mất hứng không ít, trong khoảng thời gian này Nhạc Tâm lại không có truyền tin tức gì về cang khiến hấn(CT) thêm bất mãn, cho dù là muốn tránh Bách thúc, nhưng sao lại không liên lạc với hấn(CT) hả? Ba người bọn họ làm bạn nhiều năm vậy mà không bằng một người phạm sao?

Nhất là sau khi biết nam nhân này không phải người tốt lành gì, đối Nhạc Tâm càng thêm bất mãn hơn nữa, còn nam nhân câu dẫn Nhạc Tâm này lại càng không có hảo cảm, sao mà lưu tình được, hấn còn kém không sử dụng toàn lực nữa kia.

Đám thuộc hạ giảm bớt một nửa, Tri Lan Thần vẫn như cũ bất vi sở động, sau lưng hấn còn một thuật sư chưa động thủ đây này, Nhược Minh liếc mắt ra hiệu cho 6 người kia, 6 người lĩnh mệnh, hướng Chung Ly Tinh Nhi tiếp cận.

Hiên Viên làm sao để bọn họ qua, dùng lực lượng một độ sáu, Vô Diễm ra thế sẵn sàng lâm trận tiếp địch, ai tiếp cận tiểu thư trong vòng năm trượng nàng sẽ đánh bay ngay, đến nỗi chỉ có ở chỗ Chung Ly Tinh Nhi trống không không có gì, căn bản không cần nàng(CLTN) ra tay.

Ánh mắt Nhược Minh tập trung vào đám người đang đánh nhau kia, nói cho người bên cạnh nghe, “Đêm nay mặc kệ có thành công hay không, mệnh cũng phải lưu lại nơi đây, người mau chạy đi, chạy đi thật xa, đừng quay đầu lại, cũng đừng tìm ta.”

Nói xong, không đợi Tri Lan Thần đáp lại liền rút kiếm nhảy vào chiến trường, khuôn mặt đeo mặt nạ dưới màn đêm bỗng lộ ra nét hài hòa khác thường, ánh mắt ướm ắt lộ ra tâm tình của hấn(NM) lúc này, đây là việc cuối cùng hấn(NM) có thể làm cho hấn(TLT), nếu hấn(TLT) tin tưởng hấn(NM), làm theo lời hấn(NM) nói, thì còn một đường sinh cơ, bằng không....

Tri Lan Thần hơi ngần ra, đương nhiên hấn hiểu ý của Nhược Minh, rất rõ, mặc kệ việc này có thành công hay không, hấn(NM) đều phải hy sinh vì vị kia, chủ tử của Nhược Minh vốn không định buông tha cho hai người bọn hấn, Nhược Minh này xem như.....

Nghĩ đến đây, Tri Lan Thần cũng không giấu giếm nữa, hấn sẽ để Nhược Minh nhìn thật kỹ, hấn không phải là thư sinh tay trái gà không chặt, cũng phải chỉ là gian thương mà thôi đâu.

“Nghiêm Đại sư, cầu xin ngời.”

Nghiêm Từ Dương chỉ nhìn chằm chằm vào Hiên Viên, những người còn lại không thèm liếc nhìn, hấn không có nghĩa vụ trừ yêu, bọn họ trời sinh cũng không phải là thiên địch của nhau, hấn chỉ biết hơi thờ từ những người này dẫn phát nội lực của hấn sôi trào, còn đang muốn đánh nhau với họ một trận để phát tiết nội lực đang kiềm nén đây.

Nghiêm Từ Dương không cần vũ khí, không, hấn dùng vũ khí, chỉ là vũ khí của hấn không giống với người thường mà thôi, phù chú trên người hấn tùy tiện lấy ra đều là vũ khí cả, cho nên cũng có thể nói, hấn có rất nhiều vũ khí.

Lấy ra một tấm phù, Nghiêm Từ Dương xuất ra vài thủ thế kỳ quái, giống như có vô số ánh sao tập trung lại theo tay của hấn, sau đó toàn bộ nhập vào trong phù, tất cả Chung Ly Tinh Nhi đều nhìn thấy cả, nên cực kỳ lưu tâm với người này, sức mạnh của người này không giống người thường, mà hơi giống linh lực bọn họ dùng vậy, nhưng cũng có chút gì đó không giống.

Hiên Viên hiển nhiên cũng cảm giác được, quãng 6 người kia cho Kê Nghi, chuẩn bị đón thế công của người có bản lĩnh không bình thường này, sau khi nhìn thấy thủ thế hấn biến ra, mặt sáng rực lên một chút, cũng thấy nên cẩn thận hơn nữa, ông..... Từng quen biết với một người tu tập thuật pháp, hai người thậm chí còn nghiên cứu và thảo luận qua, mỗi khi người lười biếng, ông còn giúp đỡ vẽ phù chú cho nữa, ông đương nhiên biết, phù chú vẽ bằng chu sa..... Là thiên địch của yêu, nhưng ông vẫn giúp đỡ vẽ giúp, người kia, là người mà mấy lần ông nhập thế coi như bằng hữu, kể từ sau lần nọ, ông không có xuống núi, nên khi nhìn thấy thủ thế quen thuộc này mới ngạc nhiên, là hậu nhân của người nọ sao?

Thế nhưng phù chú này dùng đối phó với ông, cũng khiến ông ngoài dự liệu, cơ hồ mỗi một lần đều khiến ông thương tổn gấp đôi, ông đương nhiên cảm

giác được sức mạnh của thuật sư này quá bình thường, không bằng người kia, nhưng phù chú dùng đến lại lợi hại như vậy, quả nhiên a, dùng chu sa về phù chú, là thiên địch của yêu, cũng may, ông với người nọ là bằng hữu, mới có cách tiếp được.

Một lần một lần công kích bị hóa giải, Nghiêm Tử Dương càng hưng phấn, lần đầu tiên dùng toàn bộ lực lượng, lần đầu tiên kiến thức sự lợi hại của phù chú, một rồi lại một cái, liên tục ném phù chú ra, căn bản quên mất phù chú dùng nhiều hơn một tấm thì sức mạnh lại giảm đi một chút

Mãi đến khi dùng hết phù chú, thờ hồn hèn không đứng dậy nổi, mới nghe trên đỉnh đầu có tiếng người truyền xuống “Người là hậu nhân của Nghiêm Chân à?”

Nghiêm Tử Dương kinh ngạc ngẩng đầu, người này..... Quen biết tổ sư?“Đúng, ta là hậu nhân đời thứ bảy của người.”

Đời thứ bảy sao? Đã qua nhiều năm vậy rồi à, Hiến Viên có chút âm đạm, xoay người rồi đi, cũng không có hạ thủ với hắn, đám người Thư Dục cũng thức thời không có hạ sát thủ.

Tri Lan Thần cảm giác không ổn, Nghiêm Tử Dương rõ ràng là khắc tinh của Yêu Tộc, lại bại nhanh như vậy, hắn(NTD) là không phải rất tự tin mới năng lực của chính mình sao? Nhìn Nhược Minh trong vòng chiến, kiếm như du long, nhưng..... Nếu Yêu toàn lực ra tay, nơi này, không có người nào là đối thủ của họ. Rõ ràng hắn(TLT) đều báo cho mọi người biết tử huyệt của Yêu Tộc, vì sao không có yêu tộc nào ngã xuống? Lẽ nào Nhạc Tâm lừa hắn?

Không, không có khả năng, nữ nhân kia yêu hắn đến phát điên, làm sao có thể lừa hắn, quả nhiên, vẫn là chênh lệch quá lớn.

Nhược Minh dần thoát lực, lui trở lại bên cạnh hắn, giọng nói hơi suyễn, Tri Lan Thần nghe được hắn(NM) nói gì “Nhóm thứ hai chủ từ phái đến sắp đến đây, đây mới là cao thủ chân chính, người..... Cần thận chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Tri Lan Thần nhìn thủ hạ một người rồi lại một người ngã xuống, bọn họ là vật hi sinh của hắn, mà hắn cũng là vật hi sinh của người khác, Nhược Minh nói đúng, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt, hơn nữa hắn còn nắm trong tay bí mật của yêu tộc, chỉ cần vượt qua ải này, trả thù sau cũng không muộn.

Hiện tại không ai biết là hắn có thực lực riêng bảo mệnh cho mình, giờ xông vào chỉ có chết, sức mạnh này ở thời khắc nguy cấp cũng có thể dùng để tự cứu bản thân, nghĩ thông suốt, vốn định xông vào thể hiện mình là anh hùng cái thế, giờ đành nhịn xuống, tay nắm chặt thành quyền giấu dưới tay áo, đợi thời cơ bỏ trốn.

Không bao lâu, lại có một đám hắc y nhân chạy đến đây, Tri Lan Thần cũng hiểu, đây chính là cao thủ mà Nhược Minh nói, nhìn bọn họ cực kỳ thành thực chém thì nữ chấn một bên cô gái che mặt kia, lại liên tiếp chém hạ mấy người bên cạnh, trong lòng vừa lo vừa mừng, mừng vì viện quân lợi hại, lo là vì bọn họ quá lợi hại, khả năng hắn có thể đào thoát là cực kỳ nhỏ, tốt nhất là lương bại vâu thương, hắn mới có thể ngư ông đắc lợi.

Nhìn mấy người ngã xuống đất, Chung Ly Tình Nhi lấy chủy thủ ra, “Vô Diễm, đem bọn họ về bên cạnh ta.”

Vô Diễm quay đầu vừa định phản đối, lại nhìn thấy ánh mắt kiên định không cho chối từ, giống như lợi kiếm đâm vào lòng người, khiến người ta cảm thấy thật đau, tiểu thư như vậy..... Thật hiếm khi nhìn thấy, mà mỗi lần tiểu thư bày ra biểu tình này, căn bản là không cho người ta cái quyền cự tuyệt mà.

“Dạ.”

Vô Diễm phi thân rồi đi, dùng tốc độ nhanh nhất lôi mấy người họ về, một nửa tâm thần đặt ở trên người tiểu thư, phòng ngừa vạn nhất, nhìn tiểu thư rút chủy thủ ra, từng chiêu đoạt mạng, nháy mắt cả quần áo nhiễm đầy máu tươi, ánh mắt sắc bén nhìn những kẻ tiếp cận mình, lại thấy tiểu thư ngồi xồm xuống, uy được cho những người bị thương..... Khi thì bạo ngược, khi thì kiên định, khi thì ôn nhu, đây là tiểu thư của bọn họ.

“Thư Dục, Thanh Liễu, Mẫn Quang, quay lại”

Giọng nói không lớn nhưng đều truyền tai vào họ, ba người không chút nghĩ ngợi rút đao chống đỡ lùi về, nếu dùng thêm chút khí lực nữa, mấy tên này nhất định sẽ đi gặp Diêm Vương.

Ba người dần hơi đuối sức, nhóm người đến sau này thực lực không kém họ tí nào, hai người mà bị vây thì có thể cố sức thoát ra được, nhưng ba người thì bị rơi vào thế hạ phong, có lẽ tiểu thư đã nhìn ra được nên mới gọi bọn họ quay lại.

“Tiểu thư, để Hiền Viên hộ tống ngài rời đi đi, mấy người này, rất lợi hại.”

Ngày thường mặt lạnh không biểu tình như Thư Dục, giờ lại hiện lên sự lo lắng, không biết bọn Dịch Hi có thể ngăn được bao lâu, nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì, chỉ sợ có giết hết bọn họ cũng không giải trừ nỗi con giận của Hoàng Thượng.

Chung Ly Tình Nhi lắc đầu cười khẽ, không chút khẩn trương, mà chỉ lạnh nhạt đứng nhìn, cho dù phải đối mặt thế trận kiếm vong đao loạn này, nhưng không biết sao họ lại có cảm giác an tâm lạ thường, “Đây là nhà của ta, sao ta phải chạy? Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu, mấy người các ngươi trở về phòng hết đi, đừng có ra ngoài.”

“Không được, tiểu thư ở nơi nào bọn ta ở nơi đó, bọn ta là thị vệ của tiểu thư, nhiệm vụ của bọn ta là bảo vệ người, không có đạo lý nào bắt người ở ngoài liều mạng, bọn ta phải trốn ở trong”

Thư Dục kiên định nói, vì chủ tử mà trút hơi thở cuối cùng, lúc huấn luyện bọn họ đã được nhắc nhở, khắc sâu vào trong xương tủy, mà nàng là Cửu công chúa, là người mà hãn uyển ý dùng cả tính mạng để bảo vệ.

Chung Ly Tình Nhi không bắt ép nữa, mỗi người đều có chính kiến của mình, thôi, chỉ là một trận chiến so thực lực, nếu không bị vây công, chuyện tự bảo vệ bản thân vẫn làm được.

Bọn Kê Nghi còn kiên trì được, mà đám người này thân thủ không tồi tí nào, không có thuật pháp để tăng cường thực lực mà có thể đánh ngang cơ với bọn họ, nhưng là do bọn họ không dùng thuật pháp mà thôi, ý của Bách thúc, bọn họ đều hiểu, chính là không lộ ra thân phận, tránh làm khó tiểu thư.

Chung Ly Tình Nhi nhìn kết cục đã định, xem ra không dùng đến thuật pháp thì đêm nay cũng vượt qua được thôi, ánh mắt thoáng đảo qua Trì Lan Thần đang lui dần về phía cửa, hãn đây là..... Muốn chạy trốn? Không thể nào, tình huống hiện tại thực lực hai bên đang ngang nhau, sao hãn lại muốn trốn? Mặc kệ vì sao đi, nhưng hãn phải lưu lại.

“Trì công tử, còn chưa chiều đãi tận hứng, sao lại đi sớm vậy?”

Thân hình Trì Lan Thần cứng đờ, lập tức làm như không có việc gì cười nói: “Bản công tử sao phải đi? Đao kiếm không có mắt, ta chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt, đương nhiên muốn tránh đến nơi an toàn.”

“Là vậy sao? Vậy thì Trì công tử đứng yên đừng nhúc nhích, ta sẽ bảo người của ta không làm công tử bị thương, đương nhiên sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ tìm người tính sổ.”

Biết Trì Lan Thần có ý định chạy trốn, Chung Ly Tình Nhi phân một phần tâm thần ở trên người hãn, ai cũng có thể đi, chỉ hãn là không được, nàng cũng không phải là người muốn đáp hai cái xong rồi bỏ qua đâu.đảm đáp là đáp đâu

So sánh lực lượng mà nói thì bên phía Chung Ly Tình Nhi rõ ràng là ở thế yếu, thế nhưng cho dù bọn họ người nhiều hơn nữa thì đám người này cứ như miếng xóp, đánh hoài không xẹp, rõ ràng, càng thêm nhiều người tham chiến thì phía đối phương ắt sẽ không địch lại được, vậy mà càng tiếp tục đánh, đám người này vẫn vậy, không thờ hốt hể hay mệt mỏi tí nào, giống như mèo vờn chuột vậy.

Chung Ly Tình Nhi nhíu mày, không quay đầu mà căn dặn: “Vô Diễm, cùng ta tiến lên, Thư Dục, các ngươi kết thành vòng chiếu cố lẫn nhau, bị thương cũng không sao, đừng có chết là được, bị thương thì ta còn cứu được chứ chết rồi ta cũng hết cách, ta không có quen với Diễm Vương đâu.”

“Dạ” Trước giờ họ chưa gặp đã kích thế này, ở trong tối họ đều là nhân vật đứng đầu, nếu không phải vậy thì làm sao hoàng thượng lại phái họ đến bảo vệ Cửu công chúa, bây giờ lại bị người ta đuổi giết đến mức này, nếu không có đám người Hiền Viên ở đâu, không biết Cửu công chúa sẽ ra sao.

Nhìn Cửu công chúa cực kỳ lưu loát hạ thủ ở nơi yếu hại của đối thủ, máu đỏ tuôn trào mà mắt không chớp một cái, Thư Dục cảm giác như bọn họ đã trở thành gánh nặng cho nàng rồi, người bọn họ cần bảo vệ kia lại mạnh hơn họ, sát phạt hơn họ.

Có hai người gia nhập, tình thế đang giằng co lại có biến hóa, Nhược Minh làm cái thủ thế, những người khác đột nhiên bỏ lại địch nhân của mình, đều phóng tới hướng Chung Ly Tình Nhi, chúng yêu cả kinh, đều xuất ra thân pháp vây Chung Ly Tình Nhi ở trong vòng tròn bảo hộ, ngăn cản đại đa số địch nhân, Chung Ly Tình Nhi cũng chống lại vài tên.

Chung Ly Tình Nhi thật ra rất cao hứng, tu luyện đã nhiều năm, cũng không biết bản thân có tiến bộ hay đã dậm chân tại chỗ rồi, tự nhiên có người đến cho nàng rèn luyện, nàng không thích sao được.

Đây là lần đầu tiên Trì Lan Thần thấy nàng động thủ, không biết vì sao, cảm thấy có chút quen mắt, những người khác dùng đao, dùng kiếm hay dùng chưởng, đều có thể nhìn ra trình độ thế nào, nhưng nàng lại khác, không chỉ nhanh, ngoan, chuẩn, từng chiêu đều đánh vào tử huyệt, cũng không dùng đao hay kiếm, mà là chủy thủ, thân thủ thế này không giống luyện qua công pháp gì, mà giống hệt như sát thủ đoạt mệnh.

Đột nhiên hãn lại hứng thú với thân phận của nàng, thân thủ giống như sát thủ, bản lĩnh thu phục Yêu Tộc, người hầu lợi hại, dùng khăn che mặt giấu đi dung mạo, trong tay lại có đồ mà chủ tử Nhược Minh muốn có, địa vị hãn không nhỏ đi, nếu thật sự giết chết nàng, gia tộc sau lưng nàng sẽ bỏ qua sao? Nhìn thế nào hãn cũng cảm thấy nàng rất được sủng ái. Trì Lan Thần đột nhiên hiểu, tại sao Nhược Minh muốn hãn trốn, bởi vì chủ tử của y muốn đem nước bản này đổ lên người hãn.

Chung Ly Tinh Nhi thi triển thân pháp, từng kẻ đang đối đầu với chúng yêu đều bị nàng hạ sát, tuy nàng không muốn ra tay giết người, nhưng đối với những kẻ muốn giết nàng, đương nhiên không thể cho chúng sống được, hơn nữa, nàng không có cần công đức tích lũy kia, con đường tu luyện của nàng cũng không có gì đáng đáng đến nó, nhưng chúng yêu lại khác, giết người sẽ ảnh hưởng đến họ rất lớn.

Người càng ngày càng ít, dưới lớp mặt nạ, Nhược Minh đỏ mồ hôi như mưa, hơi thở hỗn loạn, chỉ là một chút cũng không lo lắng nhiệm vụ sẽ thất bại, khi nhìn về phía Trì Lan Thần thì khóe miệng mới bắt đầu cười khổ, nam nhân này, dưới tình hình vừa rồi không chạy trốn, giờ thì muốn trốn cũng không kịp rồi.

Đếm sơ qua, chỉ còn khoảng 30 người, Chung Ly Tinh Nhi không biết mình đã giết bao nhiêu người, ánh mắt vẫn trong trẻo như cũ, động tác trên tay không dừng lại, mấy năm đã trải qua của kiếp trước đối với nàng mà nói, hối hận cũng tốt, sám hối cũng tốt, tất cả để sau khi kết thúc hãy nói, giống như bây giờ, bảo mệnh mới là quan trọng nhất, chỉ khi nàng còn sống thì mới có cơ hội sám hối.

“Tiểu thư, ngài nghỉ ngơi một chút đi, những người này không tạo thành uy hiếp đâu.” Nhiều lần, Vô Diễm đều muốn trực tiếp chấm dứt tính mạng địch nhân, thế nhưng đều bị ánh mắt tiểu thư làm cho buông tha ý định đó, nhìn tiểu thư mắt không chớp giết người, cảm giác rất quen này khiến nàng(CLTN) rất khổ sở.

Chung Ly Tinh Nhi rút đao ra, đồng thời máu tuôn trào, nàng không tránh đi, trên khăn che mặt nhuộm đầy máu, còn trên quần áo đã sớm nhuộm thành màu đỏ tươi, hương vị tanh tưởi thân quen này làm nàng muốn nôn, một lần giết nhiều người như vậy cũng không phải là lần đầu tiên.

Rút thanh chủy thủ cắm trên thi thể ra lau khô, Chung Ly Tinh Nhi không thèm cúi đầu xuống liếc một cái, “Đừng để họ chạy là được.”

“Dạ.”

Đã đến nước này, vẫn không muốn cho bọn họ giết người, tiểu thư thật là..... Trong lòng lại cảm thấy ảm áp, thật ra tiểu thư là người rất ôn nhu.

Quay lại chỗ đám người Thư Dục, nhìn thấy trên người họ có nhiều vết thương, liền lấy mấy viên thuốc trong không gian ra đưa cho họ, “Ăn đi.”

Bị thương nặng nhất là Mẫn Quang, một đao kéo dài từ vai trái đến eo, da tróc thịt bong, Khí lực mà mạnh thêm chút nữa là ngực thũng, bụng nứt rồi, trên người chảy nhiều máu, Thư Dục đã ấn huyết cầm máu cho hắn, hiệu quả cũng không tốt lắm, máu trên người tiếp tục chảy, cũng may Chung Ly Tinh Nhi quay lại nhanh, bằng không mạng nhỏ của Mẫn Quang mất rồi.

Đưa một chút linh khí đến miệng vết thương, dùng mắt thường mà thấy, tốc độ chảy máu chậm dần rồi dừng lại, lại lấy mấy viên thuốc trong không gian ra bóp nát, thoa trên miệng vết thương, lại đổ thêm chút thuốc nước lên trên, tiếp nhận vãi bỏ Thư Dục đưa mà bằng lại, “Tạm ổn rồi, có thể chống đỡ thêm một lúc, lát nữa ta sẽ băng bó cẩn thận lại cho, Thư Dục, các người cẩn thận một chút đem hắn đưa về phòng đi, để nằm thẳng đó.”

“Dạ.”

Bốn người cẩn thận nâng Mẫn Quang trở về phòng, Chung Ly Tinh Nhi tiếp tục trị thương cho Chỉ Hủy, cũng may không bị thương ở chỗ yếu hại, “Phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, Chỉ Hủy, có chuyện gì thì kêu những người khác làm thay, biết chưa.”

“Vâng”

Chỉ Hủy nhỏ giọng nói, Chung Ly Tinh Nhi chuẩn bị đứng dậy xem cho Thanh Liễu, đang đứng một nửa, thì ngay ngực truyền đến một cơn đau, ngay tại trái tim nàng, làm thanh chủy thủ mà mới này vì chữa trị cho Mẫn Quang, nàng tiện tay để sang một bên.

“Tiểu thư.....”

Chung Ly Tinh Nhi không thể tin quay đầu lại, không nhìn thấy biểu tình của người khác mà chỉ nhìn Chỉ Hủy, không tiếng động hỏi: “Vì sao?”

Chỉ Hủy lộ vẻ sầu thảm cười, “Tiểu thư, trên đường xuống hoàng tuyền, ta sẽ đi cùng ngài.”

Vừa dứt lời, quay đầu thanh chủy thủ lại, lấy tốc độ sét đánh đâm vào tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Edit: Julia

Trong nháy mắt trái tim chết lặng lại, chúng yêu giận dữ, nhìn đám địch nhân tháo chạy kia, lúc này còn che giấu thực lực làm gì, tiểu thư đã như vậy rồi, che giấu còn ích lợi gì nữa?

Khoảng cách ngày càng xa, mọi người cảm thấy may là khinh công mình thật tốt đấy, mới có thể giữ lại mạng nhỏ, đột nhiên cảm giác như có một bàn tay vô hình bắt lấy họ, thân thể không khống chế được bay về phía Du Nhiên Cư, lực đạo không nhẹ chút nào, xương cốt đều muốn gãy nát.

Rốt cuộc cũng là cao thủ, chỉ ngạt nhiên một chút liền đứng dậy, lưng tựa lưng, đề phòng đối phương tấn công. Nhược Minh cùng Trì Lan Thần cũng ở trong nhóm người này, hai người họ là người chạy trốn đầu tiên đó. Nhược Minh hiển nhiên là đã sớm đoán được một màn này, khoanh khắc nhìn thấy Cửu công chúa ngã xuống, y đã kéo Trì Lan Thần chạy trốn ngay. Đáng tiếc, tốc độ của bọn họ có nhanh cỡ nào đi nữa cũng không bằng được chúng yêu.

Hiên Viên cẩn thận nâng Chung Ly Tinh Nhi từ trong vũng máu lên, vận bản nguyên truyền vào người nàng, bảo vệ tâm mạch bị tổn thương, một lúc sau, nghe tiếng tim đập ông mới thở phào nhẹ nhõm, “Kê Nghi, tìm Tham Oa xin một giọt bản nguyên của nó đi, người trong phòng không được đi ra, mau.”

Kê Nghi là người luôn ôn hòa, bây giờ sắc mặt cũng trở nên khó coi, lách mình vào trong phòng, vừa vận ngón Tham Oa đang muốn chạy ra ngoài, vừa rồi bọn họ bối rối hét lớn cũng đã kinh động người bên trong, Trình Tử Phàm thì có thể đè nén xúc động theo sát bên người Tinh Quang, nhưng Tham Oa dùng linh thức cũng biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, sao có thể ngồi yên một chỗ được chứ, nếu không phải bị Tinh Quang ngăn cản, nó đã sớm chạy đến cạnh tỷ tỷ rồi.

“Tham Oa, hiện tại đệ không thể ra ngoài, sẽ thêm phiền cho mọi người, cho ta một giọt bản nguyên của đệ, mau.”

Tham Oa không chút nghĩ ngợi bức ra một giọt bản nguyên, sợ không đủ, khuôn mặt trắng bệch vẫn muốn bức thêm, Kê Nghi vội ngăn lại, “Đủ rồi, Tham Oa ngoan, ở trong này không được đi ra ngoài, những người khác cũng không được đi ra ngoài.”

Tinh Quang nắm chặt hai tay run rẩy, điều này chứng tỏ ông đang lo lắng vô cùng, nhưng ông biết lúc này nên làm gì, bèn kéo Tham Oa vào lòng nói: “Ta đã biết, yên tâm, ta sẽ coi chừng bọn họ.”

Kê Nghi khẽ gật đầu, vội vàng vận khôi thân pháp rời đi, tiểu thư..... Nhất định không được xảy ra chuyện gì. Hiên Viên đem bản nguyên của nhân sâm ngàn năm đắp vào vị trí trái tim nàng, lại dùng linh lực ổn định vết thương, Kê Nghi nhanh tay lẹ mắt rút chủy thủ ra, cũng may, máu không còn chảy nữa. Nhịp đập cũng hữu lực thêm chút.

Vô Diễm hối hận vô cùng, sao nàng lại không ở cạnh tiểu thư chứ? Nếu nàng ở cạnh, nói không chừng tiểu thư sẽ không... sẽ không... không gặp tai kiếp thế này.

“Vô Diễm, hiện tại tự trách cũng vô dụng, đầu ai nghĩ Chỉ Hủy sẽ, người đi theo tiểu thư lâu như vậy, học không ít đi, mau đi tìm được hoàn mà tiểu thư luyện, xem có cái nào thích hợp dùng cho tiểu thư không, Hình Không, Định Hỷ, ngoại trừ thuật sư, Trì Lan Thần cùng tên mang mặt nạ kia, những người khác, một người cũng không tha.”

Biểu tình tàn nhẫn hoàn toàn khác xa hình tượng tao nhã thường ngày, tổn hại tu vi thì sao? Hẳn thậm chí không thể nào tưởng tượng được, nếu tiểu thư cứ vậy mà đi, vậy chúng yêu bọn hắn sẽ ra sao, trở lại cuộc sống bình bình đạm đạm trước kia? Ngày ngày tu luyện, trò chuyện cùng hoa cỏ, nhìn rễ cây chôn sâu, trăm ngàn năm đều trải qua như vậy, nhưng giờ nghĩ lại phải trải qua cuộc sống như vậy lần nữa, tâm hắn liền lạnh, lạnh vô cùng.

Hắn không biết y thuật, chỉ biết dùng linh lực bảo vệ tâm mạch, nên không biết tiếp theo phải làm gì, không có bản lĩnh như tiểu thư, chỉ có thể dùng linh lực trị thương, chết tiệt, hắn nên theo tiểu thư học hỏi mới phải.

“Dạ.”

Hai người vốn đã đang tức giận, vừa nghe Bách thúc an bài xong, như sói nhảy vào đàn dê, không cho đám địch nhân này một cơ hội phản kích nào, người còn chưa áp sát thì đầu đã rơi xuống, nhìn tình huống trước mặt, bọn hắn mới biết, thì ra đây chính là bản lĩnh thực sự của người ta.

Dưới lớp mặt nạ, sắc mặt Nhược Minh không còn chút máu, chủ tử, ngài có biết ngày hôm nay ngài đã chọc giận dạng người nào không, có lẽ hôm nay...y không còn cơ hội sống, chết ở đây coi như đã trả ân dưỡng dục đi, nếu chủ tử không giải quyết sạch sẽ mọi chuyện, bị điều tra ra được, những người này khẳng định sẽ không bỏ qua, mặc kệ Cửu công chúa còn sống hay đã chết, bọn họ đã đụng chạm đến nghịch lân của người ta rồi, nhất là phải đối mặt với lửa giận của hoàng đế. Trăm chường chỉ trùng, tử mà không cương*****, hoảng thất thế nhược, không thể biết chuyện nhanh được, chỉ hy vọng chết không thống khổ, có thể chết cùng Lan Thần, coi như chết cùng huyết.

Trì Lan Thần lặng nhìn từng người trước mặt ngã xuống, hắn mới biết được thực lực chân chính của yêu là thế nào, vốn hắn còn cho chiếm được yêu đan, thì thực lực của mình ngang cơ với chúng yêu, bây giờ xem ra, mọi chuyện không giống như những gì hắn nghĩ, chẳng lẽ ở Yêu tộc, Nhạc Tâm có thực lực yếu nhất sao?

Nghiêm Tử Dương há miệng thở dốc, nghĩ muốn ngăn cuộc tàn sát này, nhưng không tìm đâu ra lý do để ngăn, chủ tử người ta bị ám sát, sinh tử còn chưa biết thế nào, người ta vì coi trọng mặt mũi của tổ sư gia mà hạ thủ lưu tình với hắn, nếu không biết tốt xấu đi nhiều

chuyện, phóng chừng mạng nhỏ khó giữ, hấn vốn vì trả nợ ân tình mà đến, chuyện đã đến nước này, ân tình coi như đã trả, còn Trĩ gia, hừ.

Hiên Viên cứ như vậy ôm Chung Ly Tình Nhi không dám động, không ngừng truyền linh lực vào, còn hai người kia sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền trở lại bên cạnh nàng, khẩn trương nhìn xem nàng có phản ứng gì không? Cái gì cũng được, ánh mắt động chút cũng được, chỉ cần có chút phản ứng, mà không phải giống như vậy vẫn không nhúc nhích, phăng phát.....chìm sâu vào giấc ngủ..

Vô Diễm chạy đến, tháo khăn che mặt của tiểu thư xuống, nhét hai viên thuốc vào miệng, tiểu thư từng nói, đây là được dùng cứu mạng, số lượng luyện ra rất ít, tổng cộng chỉ có 5 viên, nàng(VD) mặc kệ quý hay không quý, chỉ cần hữu dụng với tiểu thư là được.

Thư Dục với Thanh Liễu vẫn luôn quỳ ở đó, thẳng tắp không nhúc nhích chút nào, không cảm giác miệng vết thương đã nứt, máu chảy xuống, từ khi cùng Chỉ Hủy huấn luyện đến bây giờ đã hơn mười năm, bọn họ không ngờ được Chỉ Hủy sẽ là địch nhân, che giấu sâu như thế, tiểu thư lại không phòng bị với người bên cạnh, bọn họ còn vụng trộm cao hứng, bởi vì điều này chứng minh tiểu thư tin tưởng bọn họ, nhưng bây giờ, bọn họ hy vọng tiểu thư không tin bọn họ nhiều như thế, đề phòng bọn họ một chút, ít nhất mưu đồ của Chỉ Hủy sẽ không thực hiện được.

Tia nắng đầu tiên chiếu xuống, bọn họ giật mình mới biết đã qua một đêm, nhưng người trong lòng qua một đêm này đến khi nào mới tỉnh đây?

“Bách thúc, để con thay thúc, thúc mau đi nghỉ ngơi đi.”

Kê Nghi hơi hạ giọng, giống như sợ quấy rầy tiểu thư còn đang say ngủ.

Hiên Viên lắc đầu, giọng khàn đặc, “Ta không dám thả tay, Kê Nghi, ta lo một khi mình buông tay ra, tiểu thư sẽ...Không sao, ta có thể chịu đựng được.”

Nhìn Thư Dục cùng Thanh Liễu lung lay muốn đổ, “Các người đều đứng lên đi, tiểu thư không thích nhìn các người như vậy đâu, mau đi băng bó vết thương rồi ăn chút gì lót dạ, bảo người trong phòng đứng dậy cả đừng có quỳ nữa, tiểu thư nhất định sẽ qua khỏi thôi.”

Nước mắt không chút tiếng động rơi xuống, Thanh Liễu vội lau, nhưng càng lau càng chảy xuống nhiều hơn, nàng biết Hiên Viên nói rất có lý, tiểu thư nhất định sẽ vượt qua, bọn họ không thể gục ngã xuống trước được, hai người đỡ nhau tập tễnh bước vào phòng trong.

Cứ như vậy lại qua một ngày, một đêm, một ngày, cho đến đêm thứ ba, Hiên Viên cảm thấy một khi ông thu hồi linh khí lại, tiểu thư sẽ đi ngay, nhịp đập càng lúc càng yếu, phải làm sao đây? Phải làm gì mới có thể cứu được tiểu thư?

Lại qua một ngày, Vô Diễm trừng mắt nhìn, “Bách thúc, thúc xem tay tiểu thư này... đây là..... Đây là có chuyện gì?”

Hiên Viên trong lòng cả kinh, theo bản năng nghĩ đến khả năng tệ nhất kia, linh lực vốn đang chuyển động thiếu chút này dừng lại, vội vàng ổn định linh lực, xong rồi mới nhìn chỗ Vô Diễm chỉ, trên tay tiểu thư có một lớp tơ trắng quấn quanh, mỏng nhẹ như tàn tì.

“Trên mặt cũng có.”

Vô Diễm mặc kệ họ đang ở bên ngoài, còn có đám nam yêu đang ở đây, liền cởi giày của Chung Ly Tình Nhi ra, quả nhiên trên chân cũng có. Đem vấy dấy lên chút, quả nhiên đầu gối cũng có, còn muốn nhìn ở chỗ khác xem có không, nhưng...bây giờ ở ngoài đúng là không thích hợp chút nào.

Mọi người cũng không biết chuyện này tốt hay là xấu, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, có biến hóa vẫn tốt hơn mà, ít nhất họ vốn đang nôn nóng cũng an lòng chút ít.

Đã đói đến mức phải ăn vỏ cây cầm chừng, Trĩ Lan Thần cùng Nhược Minh gắt gạo tựa vào nhau, buổi tối mùa thu cực kỳ lạnh, bọn họ lại không được cho ăn, hai người đều có cảm giác, bọn họ không phải là muốn cho hai người chết vì đói chứ? Có thể chết một cách thống có lẽ là hy vọng lớn nhất của hai người lúc này.

Còn Nghiêm Tử Dương thì dãi ngộ tốt hơn một chút, có lẽ là do thái độ của Hiên Viên, nên mỗi lần dùng cơm Thanh Liễu đều đem một ít cho hắn, nhưng lần nào cũng không cho hắn một chút sắc mặt hòa nhã, tuy vậy so với hai người Trĩ công tử, hắn coi như còn tốt.

Nhìn trên người Chung Ly Tình Nhi càng lúc càng nhiều tơ trắng, càng thêm dày đặc, chậm rãi đem nàng bao lại thành con nhộng, dù vậy Hiên Viên không dám thu lại linh khí, mà tiếp tục truyền vào, cũng may tài nguyên dư dả, cứ mỗi một canh giờ Kê Nghi đều truyền linh lực vào cho ông, như vậy ông mới có thể kiên trì được tới giờ, tuy ông là thụ yêu vạn năm, nhưng cách truyền linh lực không ngừng nghỉ này vẫn khiến ông chịu không nổi.

Mọi người đều cố gắng nghĩ đến khả năng tốt nhất, nói không chừng đây là cách chữa trị hiệu quả thì sao, cũng không chừng đây là bản sự kỳ dị mà tiểu thư đã học được đi? Nói không chừng..... Nói không chừng..... Đây là sinh cơ của tiểu thư?

—

Tiểu Ngọc mở mắt ra, tia sáng liền lóe lên, thành công, nó thành công, tỷ tỷ nói đúng, chỉ cần nó kiên trì tu luyện, tích tiểu thành đại rồi sẽ đột phá, quả nhiên là đúng, nó có thể cùng Tham Oa đi ra ngoài chơi cùng với tỷ tỷ, tỷ nhất định sẽ rất cao hứng, càng đừng nói chỉ là Tham Oa.

Dùng tâm linh tương thông gọi tỷ tỷ, vốn nó chỉ cần gọi mọi cái, tỷ tỷ sẽ biết ngay, nhưng hôm nay thật lạ, sao không có phản ứng vậy, tâm trạng vốn đang vui sướng dần vụt tắt, dùng linh thức coi tình hình bên ngoài, khi nhìn đến trong Du Nhiên Cư, trong nháy mắt, ánh mắt nó đỏ lên, là ai, là ai làm tỷ tỷ của nó bị thương?

Ở một tầng không gian khác, vị mô chủ nhân nào đó đang chơi đùa cùng với mỹ nhân, đột nhiên nhướng mày lên, mới bề quan một đoạn thời gian vậy mà đã tiến bộ lớn thế này rồi à? Nên nói là thiên tư của tiểu Đinh Đang bất phàm hay là hẳn có tuệ nhãn thưởng thức ngọc đây? Ở tuổi này, giống tiểu Ngọc có thể ngưng luyện hóa hình cũng không nhiều. Nhìn bộ dáng hùng hổ của thằng nhóc này, chắc chắn, tên điên nào lại chọc nó vậy? Chắc, có kịch vui xem rồi đây, sống lâu quá cũng nhàm quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Rỗi Của Dược Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.